WILBUR SMITH

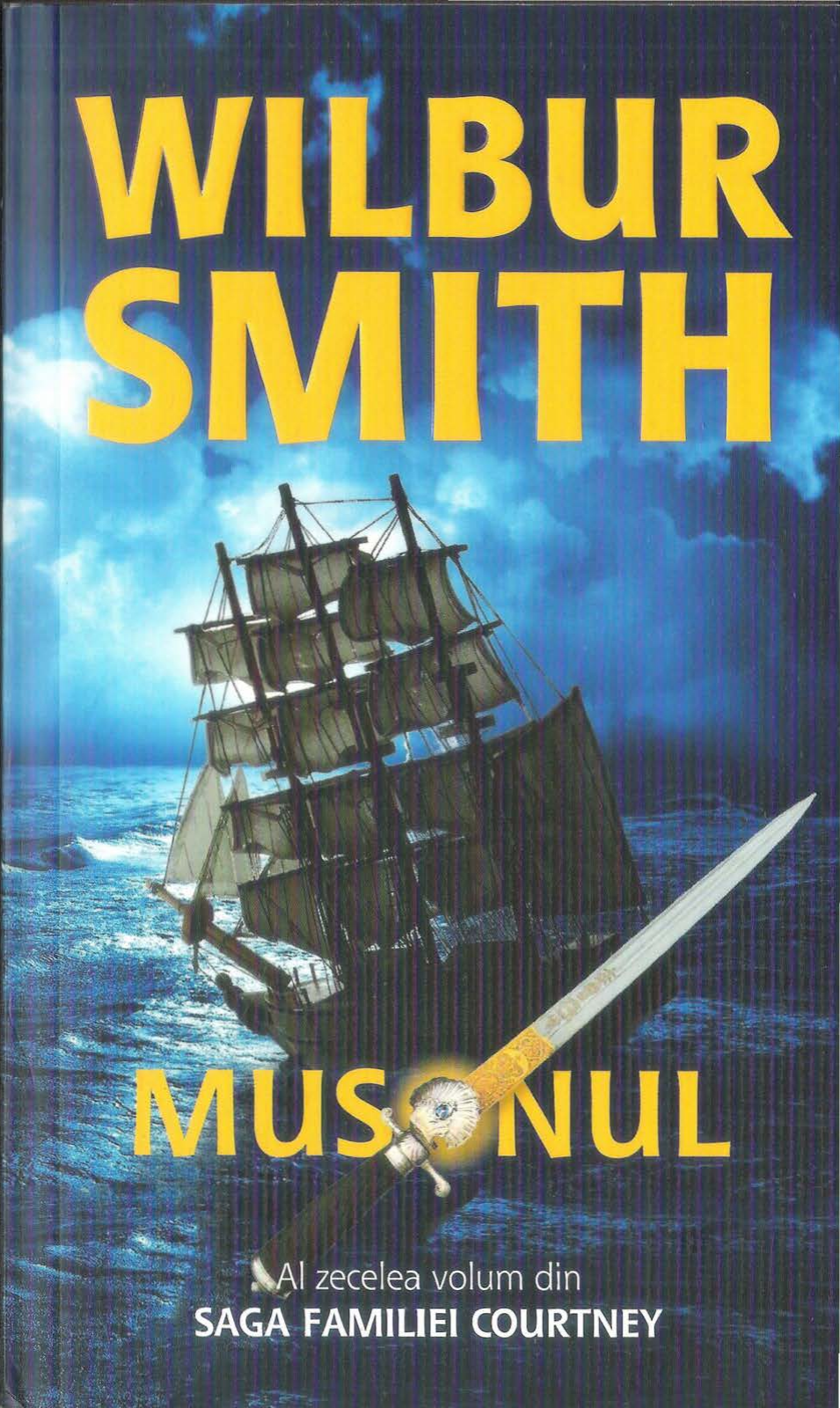

MUSONUL

Al zecelea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

UN BĂRBAT, TREI FII ȘI UN DESTIN CARE AȘTEAPTĂ SĂ SE DEZVĂLUIE...

Musonul este o epopee impetuoasă și exhaustivă, care continuă saga familiei Courtney, începută de Wilbur Smith odată cu romanul de succes *Festinul leilor*. Odinioară un aventurier fără astâmpăr și plin de îndrăzneală, dar și un marinar iscusit, Hal Courtney a renunțat de mulți ani să mai cutreiere mările. Totuși, când este nevoit să se întoarcă pe mare pentru a proteja vasele comerciale de jaful piraților, care produc pagube catastrofale, pornește într-o misiune pe viață și pe moarte în slujba coroanei, alături de trei dintre fiii săi, Tom, Dorian și Guy. Această ultimă călătorie, ce se anunță și cea mai periculoasă, le va aduce bărbaților din familia Courtney fie gloria și bogăția, fie sfârșitul.

„Cel mai mare autor de romane de aventuri din lume."
Daily Express

„Jocul lui Wilbur Smith este acțiunea,
iar el este un adevărat maestru..."
Washington Post

„Ritmul romanului s-ar potrivi unui Porsche,
iar aventurile sunt la fel de grozave și de explozive precum
un spectacol de artificii..."
Sunday Telegraph

ISBN 978-606-8905-18-1

9 786068 905181
www.raobooks.com

WILBUR SMITH

MUSONUL

editura rao

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papirus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR
Musonul / Wilbur Smith. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978-606-8905-18-1

821.111

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
Monsoon
Publicat pentru prima dată de Macmillan din cadrul Pan Macmillan Ltd.
20 New Wharf Road, London N1 9RR
Copyright © Wilbur Smith, 1999
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei şi Maria Aciobăniţei
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2016
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-18-1

Îi dedic această carte soției mele,
MOKHINISO,
cel mai bun lucru
care mi s-a întâmplat vreodată.

Cei trei băieţi veniră prin vâlceaua din spatele capelei, ascunşi vederii de casa mare şi de grajduri. Tom, cel mai mare dintre ei, îi conducea la fel ca întotdeauna, însă fratele cel mai mic îl urma îndeaproape. Când Tom se opri acolo unde râul cotea pentru prima dată în amonte de sat, el spuse din nou:

– De ce trebuie să fiu mereu pisica? De ce nu pot să mă distrez şi eu, Tom?

– Pentru că eşti cel mai mic, îi spuse Tom cu autoritatea unui lord.

El studia micul cătun de sub ei, care se vedea în râpă. Fumul se ridica din forja fierăriei şi dispărea fluturând în briza estică din spatele căsuţei văduvei Evans, dar nu era nici urmă de suflare omenească. În acest moment al zilei, majoritatea bărbaţilor erau la cules recoltele pe pământurile tatălui său, iar femeile care nu trudeau lângă ei erau la muncă, în casa cea mare.

Tom rânji satisfăcut, presimţind ceva.

– Nu ne-a văzut nimeni.

Nu era nimeni care să-i pârască tatălui lor.

– Nu este corect.

Dorian părea să nu renunţe atât de uşor la ideea lui. Buclele aurii-roşcate îi coborau pe frunte, facându-l să semene cu un heruvim supărat.

– Niciodată nu mă laşi să fac nimic.

– Cine te-a lăsat să te joci cu şoimul lui săptămâna trecută? *Eu*, zise Tom, mergând în jurul lui. Cine te-a lăsat ieri să tragi cu flinta lui? *Eu*. Cine te-a lăsat să cârmeşti cuterul[1]?

---

[1] Vas de pescuit construit din lemn, acţionat mecanic sau cu vele, cu formă alungită, pentru a putea înainta cu viteză mare (n.tr.)

– Da, dar...

– Niciun „dar", zise Tom încruntându-se la el. Chiar și așa, cine este căpitanul echipajului ăstuia?

– Tu ești, Tom. Forța privirii fratelui mai mare îl făcu pe Dorian să-și îndrepte ochii verzi spre pământ. Totuși...

– Dacă vrei, poți să te duci cu Tom în locul meu, spuse Guy încet, pentru prima oară. Voi fi eu pisica.

Tom se întoarse către geamănul său mai mic, în timp ce Dorian exclama:

– Serios, Guy? Chiar faci asta pentru mine?

Când zâmbi, întreaga-i frumusețe explodă ca lumina soarelui trecând printre nori.

– Nu, nu o va face! interveni Tom. Dorry este doar un copil. Nu poate să vină. Va rămâne pe acoperiș, ca să aibă grijă de pisică.

– Nu sunt un copil, protestă Dorian furios. Am aproape unsprezece ani.

– Dacă nu ești copil, arată-ne părul tău de pe boașe, îl provocă Tom.

Întrucât lui Tom îi apăruse deja, se folosea de asta ca să-și dovedească vârsta.

Dorian îl ignoră: el nu avea nici măcar un puf roșcat cu care să egaleze „tufișul" impresionant al fratelui său mai mare. Încercă să-l abordeze altfel.

– Mă uit și atâta tot.

– Da, te vei uita de pe acoperiș, zise Tom, încercând să înăbușe cearta. Haide! O să întârziem.

Porni apoi pe râpa abruptă. Ceilalți doi îl urmară, un pic șovăitori.

– În orice caz, cine ar putea să vină? insistă Dorian. Toată lumea este ocupată. Chiar și noi ar trebui să dăm o mână de ajutor.

– Ar putea să apară Black Billy, răspunse Tom fără să privească înapoi.

Numele acesta îl făcu să tacă până și pe Dorian. Black Billy era fiul cel mai mare al lui Courtney. Mama lui fusese o prințesă etiopiană, adusă de Sir Hal Courtney din Africa după prima sa călătorie pe continentul mistic. O mireasă splendidă și o corabie plină de comori prădate de la olandezi și păgâni

fuseseră averea imensă cu care tatăl lor își sporise de mai bine de două ori suprafața vechii lui moșii, propulsându-și astfel familia în rândul celor mai bogate din Devon și rivalizând până și cu familia Grenville.

William Courtney, Black Billy pentru frații săi vitregi mai mici, avea aproape douăzeci și patru de ani, fiind cu șapte ani mai mare decât cei doi băieți gemeni. Era inteligent, necruțător, frumos ca un lup, iar frații lui mai mici se temeau de el și îl urau pe bună dreptate. Amenințarea numelui său îl făcu pe Dorian să tremure, astfel că urcară ultima jumătate de kilometru în liniște. În cele din urmă se îndepărtară de râu și se apropiară de margine, oprindu-se sub un stejar mare, unde eretele vânăt își facuse cuib primăvara trecută.

Tom coborî și se rezemă de trunchiul copacului, ca să-și tragă sufletul.

– Dacă mai bate vântul, putem să ieșim cu barca mâine-dimineață, spuse el, scoțându-și bereta și ștergându-și fruntea transpirată cu mâneca.

Ținea la beretă o pană din aripa unei rațe sălbatice, prima pasăre ucisă de uliul său.

Se uită împrejur. De acolo se vedea aproape jumătate din moșia Courtney, șase mii de hectare de dealuri și de văi abrupte, păduri, pășuni și lanuri de grâu, ce se întindeau până la stâncile de lângă țărm și ajungeau până aproape de periferia portului. Dar pământul îi era atât de cunoscut lui Tom, încât nu admiră prea mult peisajul.

– Mă duc înainte să văd dacă drumul e liber, spuse el ridicându-se în picioare.

Ghemuindu-se, se îndreptă precaut spre zidul din piatră care înconjura capela. Apoi își înălță capul și privi dincolo de acesta.

Capela fusese construită de străbunicul său, Sir Charles, care câștigase titlul de cavaler în serviciul bunei regine Bess. În calitate de căpitan de vas al reginei, luptase cu onoare împotriva flotei lui Philip al Spaniei. Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Sir Charles construise capela întru preamărirea lui Dumnezeu și pentru comemorarea misiunii flotilei la Calais. Acolo își câștigase rangul de cavaler, iar multe dintre galioanele spaniole

luaseră foc pe plajă, restul răspândindu-se către furtunile pe care viceamiralul Drake le numise vânturile lui Dumnezeu.

Capela era o clădire octogonală frumoasă, din piatră gri, cu o turlă înaltă care, într-o zi senină, se vedea din Plymouth, de la o distanță de aproape douăzeci și patru de kilometri. Tom sări cu ușurință peste zid și se strecură prin livada de meri, spre poarta din lemn de stejar cu armătură din fier a sacristiei. O întredeschise și ascultă atent. Liniștea era de nepătruns. Se strecură înăuntru și se îndreptă către ușa care dădea spre naos. Când se uită pe furiș înăuntru, văzu razele soarelui trecând prin vitraliile înalte și luminând interiorul ca un curcubeu. Vitraliile de deasupra altarului înfățișau o flotă engleză în lupta împotriva spaniolilor, cu Dumnezeu Tatăl privind aprobator din nori, în timp ce galioanele spaniole ardeau.

Ferestrele de deasupra ușii de la intrare fuseseră adăugate de tatăl lui Tom. De data aceasta, olandezii și hoardele islamice erau dușmanii înfrânți, în vreme ce deasupra bătăliei stătea Sir Hal, cu sabia ridicată eroic, alături de prințesa etiopiană. Amândoi purtau armuri, iar pe scuturile lor apărea blazonul *croix patte* al Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal.

Naosul era gol astăzi. Pregătirile pentru nunta lui Black Billy, care urma să aibă loc sâmbăta viitoare, nu începuseră încă. Tom avea clădirea doar pentru el. Alergă înapoi spre ușa sacristiei și scoase capul afară. Băgă două degete în gură și fluieră strident. Aproape imediat, cei doi frați ai săi se cățărară peste zidul exterior și alergară spre el.

– Urcă în clopotniță, Dorry! îi ordonă Tom.

Când păru că roșcatul ar fi vrut să protesteze, facu un pas amenințător spre el. Dorian se încruntă, apoi dispăru pe scări.

– Ea a ajuns? întrebă Guy, cu un ușor tremur în voce.

– Nu. Este încă devreme.

Tom traversă podeaua și coborî pe scara din piatră de culoare închisă, care ducea spre cripta subterană. Când ajunse în capătul de jos al scărilor, trase clapa traistei lui din piele, care atârna lângă pumnalul din teaca de la curea. Scoase cheia grea din fier pe care o luase din biroul tatălui său în acea dimineață și descuie poarta din gratii, apoi o deschise cu un scârțâit. Nu

păru să ezite când intră în cripta în care atât de mulţi dintre strămoşii lui zăceau în sarcofagele de piatră. Guy îl urmă ceva mai neîncrezător. Prezenţa morţilor îl neliniştea mereu. El se opri la intrarea în criptă.

Prin ferestrele înalte, aflate la nivelul solului, strălucea un licăr ciudat, singura sursă de lumină. Piatra şi coşciugele din marmură erau aranjate de-a lungul pereţilor circulari ai criptei. Erau şaisprezece, toate ale bărbaţilor Courtney şi ale soţiilor lor, de pe vremea străbunicului Charles. Guy se uită instinctiv spre coşciugul din marmură în care se aflau rămăşiţele mamei sale, în mijlocul şirului celor trei soţii decedate ale tatălui său. Pe capac era sculptat un portret al ei. Era frumoasă, se gândi Guy, o fată palidă ca un crin. Nu o cunoscuse niciodată, nici nu supsese la sânul ei: travaliul de trei zile în urma căruia îi născuse pe cei doi gemeni fusese prea mult pentru o creatură atât de delicată. Murise din cauza hemoragiei şi a extenuării, la doar câteva ore după ce-l născuse pe Guy. Băieţii fuseseră crescuţi de mai multe doici şi de mama lor vitregă, mama lui Dorian.

Traversă încăperea spre coşciugul din marmură şi îngenunche la căpătâi. Citi inscripţia din faţa acestuia: „În acest coşciug zace Margaret Courtney, a doua iubită soţie a lui Sir Henry Courtney, mama lui Thomas şi a lui Guy, care a părăsit această lume pe 2 mai 1673. În siguranţă în sânul lui Hristos". Guy închise ochii şi începu să se roage.

– Nu poate să te audă, îi spuse Tom fără răutate.

– Ba da, poate, răspunse Guy, fără să îşi ridice capul sau să deschidă ochii.

Tom îşi pierdu interesul şi începu să hoinărească printre rândurile de coşciuge. În dreapta mamei lui zăcea mama lui Dorian, ultima soţie a tatălui său. În urmă cu doar trei ani, cuterul pe care se aflase se răsturnase la intrarea în golf, iar valurile o duseseră în largul mării. În ciuda eforturilor soţului ei de a o salva, curentul fusese prea puternic şi aproape îl luase şi pe Hal. Îi aruncase pe amândoi într-un golfuleţ bătut de vânt, la o distanţă de opt kilometri în josul coastei, dar până atunci Elizabeth se înecase – şi aproape că se înecase şi Hal.

Tom îşi simţi lacrimile adunându-i-se în ochi, căci o iubise aşa cum nu putuse să o iubească pe mama sa, pe care nu o

cunoscuse niciodată. Tuşi şi îşi frecă ochii, forţându-se să nu plângă. N-ar fi vrut ca Guy să-i vadă această slăbiciune copilărească. Cu toate că Hal se căsătorise cu Elizabeth pentru a le oferi gemenilor săi orfani o mamă, foarte curând ajunseseră toţi să o iubească, aşa cum îl iubiseră pe Dorian încă de când se născuse. Toţi, în afară de Black Bill, desigur. William Courtney nu iubea pe nimeni în afară de tatăl său şi era la fel de posesiv ca o panteră. Elizabeth îi protejase pe băieţii mai mici de atenţia răzbunătoare a acestuia, până când marea le-o răpise şi îi lăsase fără apărare.

– Nu ar fi trebuit să ne părăseşti, îi spuse încet Tom, privind apoi vinovat către Guy.

Dar Guy nu îl auzise, fiind concentrat în rugăciunile lui. Aşa că Tom se mişcă spre celălalt coşciug, aflat lângă cel al mamei sale naturale. Acesta îi aparţinea lui Judith, prinţesa etiopiană, mama lui Black Billy. Figura din marmură de pe capac ilustra o femeie frumoasă cu trăsăturile feroce, aproape ca de uliu, pe care fiul său le moştenise. Era îmbrăcată în armură doar pe jumătate, aşa cum i se cădea cuiva care comandase armate împotriva păgânilor. La centură avea o sabie, în timp ce pe piept îi erau rezemate un scut şi o cască, scutul purtând blazonul crucii copte, simbolul lui Hristos ce data încă dinainte de Biserica Romei. Pe cap nu purta nimic, iar părul îi era o coroană densă de bucle. Privind-o, Tom simţi cum ura faţă de fiul ei i se ridica în piept.

– Calul ar fi trebuit să te arunce înainte să apuci să-ţi naşti odrasla.

De această dată, o spuse cu voce tare. Guy se ridică şi veni lângă el.

– Nu este bine să vorbeşti aşa despre morţi, îl avertiză fratele său.

Tom ridică din umeri.

– Acum nu poate să mă rănească.

Guy îl luă de braţ şi îl conduse spre următorul sarcofag. Amândoi ştiau că era gol. Capacul nu fusese sigilat.

„Sir Francis Courtney, născut la 6 ianuarie 1616 în ţinutul Devon. Cavaler al Ordinului Jartierei şi al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Navigator şi marinar. Explorator şi războinic. Tatăl lui Henry şi brav gentilom." Guy citi inscripţia cu voce tare: „Acuzat pe nedrept de piraterie de către

coloniștii olandezi fricoși ai Capului Bunei Speranțe și executat în cel mai crud mod de către aceștia, la 15 iulie 1668. Deși rămășițele sale pământești zac pe malul îndepărtat al sălbaticei Africi, amintirea sa trăiește pentru totdeauna în inima fiului său, Henry Courtney, și în inimile tuturor marinarilor curajoși și loiali care au navigat pe ocean sub comanda sa".

– De ce a pus tata un coșciug gol aici? șopti Tom.

– Probabil că intenționează la un moment dat să aducă înapoi trupul bunicului, răspunse Guy.

Tom îi aruncă o privire tăioasă.

– Ți-a spus el asta?

Era invidios că fratelui său i se facuse cunoscut un lucru, iar lui nu, deși era mai mare. Toți băieții își venerau tatăl.

– Nu, nu mi-a spus, recunoscu Guy, dar asta aș face eu pentru tatăl meu.

Tom nu mai fu interesat de discuție și, cu pași mari, ajunse în mijlocul pardoselii, unde era incrustat un ciudat desen circular din granit și din marmură de diferite culori. În cazanele din alamă așezate în patru puncte ale cercului se aflau elementele antice ale focului, pământului, aerului și apei, de pe vremea când Templul Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal se întrunea pe lună plină, la solstițiul de vară. Sir Henry Courtney era un Cavaler Nautonnier al ordinului, așa cum fuseseră înainte tatăl și bunicul său.

În mijlocul acoperișului boltit al criptei era o gaură de aerisire, prin care se vedea cerul de deasupra. Clădirea era concepută într-atât de iscusit, încât prin această deschidere razele lunii pline cădeau exact deasupra desenului de pe podeaua din piatră de sub picioarele lui Tom, unde legenda secretă a ordinului era înscrisă în marmura neagră: *In Arcadia habito.* Niciunul dintre băieți nu aflase încă însemnătatea profundă a acestui dispozitiv heraldic.

Tom păși pe literele negre gotice și își duse mâna în dreptul inimii, apoi începu să recite liturghia cu care, cândva, avea să fie primit în ordin.

– Cred în aceste lucruri și le voi apăra cu propria viață. Cred că există un singur Dumnezeu în Trinitate, Tatăl etern, Fiul etern și Sfântul Duh etern.

– Amin! strigă încet Guy.

Cei doi băieți studiaseră catehismul ordinului cu asiduitate și știau cele o sută de răspunsuri pe de rost.

– Cred în comuniunea Bisericii Anglicane și în dreptul divin al reprezentantului ei pe pământ, William al III-lea, regele Angliei, al Scoției, al Franței și al Irlandei, Apărătorul Credinței.

– Amin! repetă Guy.

Într-o zi, amândoi aveau să fie chemați să se alăture acestui ordin ilustru, să stea în lumina lunii pline și să depună jurămintele cu seriozitate.

– Voi susține Biserica Anglicană. Îi voi înfrunta pe inamicii stăpânului meu suveran, William...

Tom continuă pe un ton ridicat, în care aproape că nu se mai sesiza nicio urmă a unei voci de copil. Se opri brusc atunci când un șuierat încet se auzi dinspre deschiderea din acoperișul de deasupra capului său.

– Dorry! spuse agitat Guy. Vine cineva!

Rămaseră pe loc amândoi, așteptând al doilea șuierat ascuțit, care ar fi semnalat alarma și pericolul; dar nu se mai auzi nimic.

– Ea este! rânji Tom către fratele său. Îmi era teamă să nu cumva să nu mai vină.

Guy nu părea să îi împărtășească plăcerea. Agitat, se scărpină pe gât.

– Tom, nu-mi place asta deloc.

– Pe naiba, Guy Courtney! râse fratele lui. Dacă nu încerci, nu ai să știi niciodată cât de bine este.

Auziră foșnetul unor haine și sunetul ușor al pașilor pe scări, apoi o fată dădu buzna în criptă. Se opri la intrare gâfâind, cu obrajii roșii din cauza alergatului pe deal.

– Mary, te-a văzut cineva când ai ieșit din casă? vru Tom să știe.

Ea scutură din cap.

– Niciunul, stăpâne Tom. Cu toții erau ocupați să facă ciorbă de purcel.

Vocea îi torcea în ritmul accentului local, dar tonul îi era ușor și plăcut. Era o servitoare supusă și serioasă, mai mare decât gemenii și, probabil, mai aproape de vârsta de douăzeci

de ani decât de cincisprezece. Avea o piele perfectă și netedă, precum faimoasa frișcă Devon, iar buclele-i negre îi încadrau chipul rotund și atrăgător. Buzele îi erau roz, moi și umede, dar zâmbea viclean și se uita cu înțeles.

– Mary, ești sigură că stăpânul Billy nu te-a văzut? insistă Tom.

Ea scutură din cap, iar buclele îi dansară în jurul feței.

– Nu. M-am uitat în bibliotecă înainte să vin, iar el era cu capul în cărți, la fel ca întotdeauna.

Își puse în șolduri mâinile mici, care erau aspre și roșii de la munca din bucătărie, cuprinzându-și minuscula talie. Gemenii îi urmăriră mișcările și își opriră privirea asupra corpului ei. Jupele și fustele-i zdrențuite coborau până la jumătatea gambelor dolofane și, cu toate că picioarele îi erau goale și murdare, ei nu putură să nu remarce gleznele-i subțiri. Ea le surprinse expresiile și zâmbi, simțind puterea pe care o avea asupra lor.

Ridică o mână și începu să se joace cu fundița care îi închidea corsajul. Ascultătoare, cele două perechi de ochi îi urmară mâinile, iar ea își împinse sânii în afară, astfel încât să se oprească în fața panglicii care îi reținea.

– Ai spus că-mi dai șase pence pentru asta, îi aminti ea lui Tom, care se dezmetici brusc.

– Așa am spus, Mary, zise el dând din cap. Șase pence pentru amândoi, pentru mine și pentru Guy.

Ea își dădu capul pe spate și își scoase limba roz.

– Ești șiret, stăpâne Tom. Era vorba de șase pence pentru fiecare, un șiling pentru amândoi, așa era.

– Nu fi nebună, Mary!

El băgă mâna în punga de la curea și scoase o monedă din argint, apoi o aruncă în aer. Aceasta licări în lumina slabă când se roti în aer. Băiatul o prinse în palmă, apoi i-o întinse, ca să o studieze.

– O monedă de argint de șase pence, doar pentru tine, zise el.

Din nou, ea scutură din cap și desfăcu încet funda de la corsaj.

– Un șiling, repetă ea, iar partea din față a corsajului i se deschise cam de doi centimetri.

Cei doi băieți se holbară la pielea albă care le era dezvăluită, contrastând în mod surprinzător cu umerii bronzați și pistruiați.

– Un șiling sau nimic! zise ea.

Ridică din umeri, prefăcându-se indiferentă. Cu această mișcare, un sân rotund îi ieși pe jumătate afară, lăsând doar sfârcul încă ascuns, dar cu marginea aureolei zărindu-se sfios de sub marginea zdrențuită a bluzei. Cei doi băieți rămaseră fără cuvinte.

– Ți-a mâncat pisica limba? întrebă ea pe un ton impertinent. Cred că nu am ce face aici!

Apoi se întoarse spre scări, agitându-și fesele rotunde pe sub fuste.

– Așteaptă! strigă Tom cu vocea gâtuită. Atunci, un șiling să fie, frumoasa mea Mary!

– Mai întâi, arată-mi-l, stăpâne Tom! zise ea privind înapoi peste umărul pistruiat, în timp ce el scotocea frenetic prin pungă.

– Uite, Mary!

El întinse moneda, iar ea se apropie încet de el, unduindu-și șoldurile așa cum o făceau fetele de la docurile din Plymouth. Luându-i moneda din mână, îl întrebă:

– Crezi că sunt frumoasă, stăpâne Tom?

– Ești cea mai frumoasă fată din toată Anglia, îi spuse Tom pătimaș.

Și chiar vorbea serios. Întinse mâna spre sânul mare și rotund, care ieșise acum din corsaj. Ea chicoti și îi dădu mâna la o parte.

– Și cum rămâne cu stăpânul Guy? Nu este el primul? zise ea, uitându-se dincolo de Tom. Nu ai mai facut-o, nu-i așa, stăpâne Guy?

Guy înghiți cu greu, dar nu reuși să vorbească. Își coborî privirea și se făcu roșu ca focul.

– Este prima dată pentru el, spuse Tom. Ia-l pe el primul și pe mine după aceea.

Mary se îndreptă spre Guy și îl luă de mână.

– Nu-ți fie frică! șopti ea, zâmbindu-i cu ochii oblici. N-o să-ți fac rău, stăpâne Guy, îi promise apoi.

Începu să-l conducă spre capătul îndepărtat al criptei. Când ea se lipi de el, Guy o mirosi. Probabil că nu se spălase de o lună și mirosea puternic a bucătăriile în care lucra, a grăsime de porc și a fum de lemn, a transpirație acră și a homar care fierbea în oală.

El simţi că i se face greaţă.

– Nu! izbucni, apoi se îndepărtă de ea. Nu am să... nu pot... Aproape că îi venea să plângă. Fii tu primul, Tom!

– Am adus-o pentru tine, îi spuse Tom cu asprime. Când ai s-o simţi, ai să înnebuneşti. Vei vedea că am dreptate.

– Te rog, Tom, nu mă obliga! Vocea lui Guy tremura, în timp ce privea disperat spre scări. Vreau doar să merg acasă. Tata o să afle.

– Deja i-am dat şilingul nostru, încercă Tom să îl convingă. Ai să-l risipeşti.

Mary îl prinse din nou de mână.

– Haide, acum! Îl trase de mână, adăugând: Ce băiat bun! Te-am remarcat, serios! Eşti un băiat frumos, chiar eşti.

– Lasă-l pe Tom primul! repetă Guy, acum frenetic.

– Bine, atunci! Rapid, ea se îndreptă spre Tom. Să-ţi arate stăpânul Tom cum se face. Până acum, ar trebui să o găsească legat la ochi – a fost pe-acolo destul de des.

Îl apucă pe Tom de braţ şi îl trase spre cel mai apropiat coşciug, care, din întâmplare, era acela al lui Sir Charles, eroul din Calais. Se rezemă de el şi chicoti:

– Nu doar eu, ci şi Mabel şi Jill, asta dacă nu cumva mă mint amândouă – plus jumătate din fetele din sat, din câte spune lumea. Eşti un berbec şi jumătate, stăpâne Tom!

Apoi îşi coborî mâinile şi trase de şiretul de la pantalonii lui Tom. În acelaşi timp, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Tom o lipi de coşciugul din piatră. Încercă să-i spună ceva fratelui său, rotindu-şi privirea în direcţia lui Guy, dar fu sufocat de buzele ei moi şi umede şi de limba lungă ca de pisică pe care i-o vârî adânc în gură.

În cele din urmă îşi eliberă faţa şi respiră convulsiv, apoi rânji la Guy, cu bărbia strălucind, udă de saliva fetei.

– Acum, am să-ţi arăt cel mai dulce lucru pe care ai să-l vezi vreodată, chiar dacă vei trăi o sută de ani.

Se aplecă spre Mary, care încă se rezema de coşciugul de piatră, şi, cu degete dibace, îi desfăcu legăturile fustei, pentru ca hainele să-i cadă în jurul gleznelor. Ea nu purta nimic pe dedesubt, iar pielea îi era netedă şi albă. Părea că trupul îi fusese modelat din cea mai bună ceară de lumânări. Gemenii se uitară uimiţi la

ea, în timp ce Mary rânjea cu mândrie. După un minut lung de tăcere, întrerupt doar de respirația neregulată a lui Tom, Mary își ridică bluza peste cap cu ambele mâini, lăsând-o pe capacul sicriului din spatele ei. Apoi întoarse capul și îl privi pe Guy.

– Nu-i vrei? spuse ea zeflemitor, cuprinzându-și sânii cu ambele mâini. Nu?

El rămase mut, vizibil impresionat. Apoi, ea își trecu încet degetele peste pielea albă, până dincolo de buric. Împinse cu piciorul fusta și își depărtă picioarele, încă uitându-se la fața lui Guy.

– Nu ai mai văzut așa ceva, nu-i așa, stăpâne Guy? îl întrebă ea.

Firele creț ii foșniră sub degete când începu să se mângâie. El scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat, iar ea râse triumfător.

– Prea târziu acum, stăpâne Guy! îl tachină ea. Ai avut ocazia. Acum, trebuie să-ți aștepți rândul!

Între timp, Tom își coborâse pantalonii până la glezne. Mary își puse mâinile pe umerii lui și se ridică cu un mic salt, agățându-se de el cu brațele strânse în jurul gâtului lui și cu picioarele înfășurate în jurul taliei sale. Purta un colier din mărgele ieftine din sticlă, care se prinse între ei. Firul se rupse, iar mărgelele strălucitoare căzură peste ei, împrăștiindu-se pe lespezile din piatră. Niciunul dintre ei nu păru să observe.

Guy urmări cu un amestec ciudat de groază și de fascinație cum o țintui fratele său pe fată în capacul din piatră al sarcofagului bunicului lor, împingându-se și lovindu-se în ea, mormăind, cu fața roșie, în timp ce ea se împingea în el la rândul său. Mary începu să geamă ușor, apoi din ce în ce mai tare, până când țipă ca un cățeluș.

Guy ar fi vrut să își întoarcă privirea, dar nu era în stare. Se holbă cu o fascinație înspăimântătoare până când fratele său își dădu capul pe spate, deschizându-și larg gura și scoțând un țipăt îngrozitor și chinuit.

„L-a omorât!" își spuse Guy. Apoi se gândi: „Ce-o să-i spunem tatei?" Fața lui Tom era de un roșu aprins și strălucea de transpirație.

–Tom! Ești bine?

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri. Tom întoarse capul și îi rânji strâmb.

– Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Îi dădu drumul lui Mary şi se îndepărtă, lăsând-o din nou să se sprijine de coşciug.

– Acum este rândul tău, spuse el gâfâind. Dă-i şi tu de şase penny, băiete!

Și Mary respira cu greu, dar râse strâmb.

– Lasă-mă un minut să-mi trag sufletul, apoi am să te iau la un galop pe care n-ai să-l uiţi mult timp, stăpâne Guy.

În acel moment, un șuierat ascuţit răsună de două ori prin gura de aerisire din acoperişul criptei, iar Guy sări înapoi, alarmat și uşurat totodată. Era clar că apăruse ceva.

– La dracu ! exclamă el. E Dorry, de pe acoperiş. Vine cineva.

Tom îşi trase pantalonii ţopăind, apoi îşi strânse şireturile.

– Pleacă, Mary, se răsti el la fată.

Ea încerca agitată să adune mărgelele căzute pe jos.

– Lasă-le! îi spuse Tom, dar ea îl ignoră.

Fesele ei goale erau roz în locul în care atinseseră marginea coşciugului – Tom aproape că vedea inscripţia de pe mormântul bunicului său imprimată pe pielea ei albă şi simţi un impuls ridicol de a râde. În schimb, îl apucă pe Guy de umăr.

– Haide! îi spuse el. Ar putea să fie tata!

Acest gând le dădu aripi şi începură să alerge pe scări, înghesuindu-se unul pe celălalt în graba lor spre ieşirea sacristiei. Îl găsiră pe Dorian aşteptându-i, ascuns în iedera care acoperea zidul.

– Cine este, Dorry? întrebă Tom gâfâind.

– Black Billy! zise Dorian pe un ton strident. Tocmai a plecat de la grajd, călare pe Sultan, şi a luat-o pe cărarea care duce spre deal. O să ajungă aici într-un minut.

Lui Tom îi scăpă cea mai urâtă înjurătură pe care o ştia, învăţată de la Big Daniel Fisher, şeful de echipaj al tatălui său.

– Nu trebuie să ne prindă aici. Haide!

Cei trei băieţi alergară spre zidul din piatră. Tom îl împinse pe Dorian peste acesta, apoi el și Guy săriră împreună, trăgându-l pe fratele lor mai mic jos, în iarbă.

– Liniște! Amândoi!

Tom pufni în râs din cauza emoţiei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dorian. Am văzut-o pe Mary intrând. Ai facut-o cu ea, Guy?

– Nici măcar nu știi despre ce vorbești, încercă Guy să evite întrebarea.

– Ba da, îi spuse indignat Dorian. Am văzut cum o fac berbecii, și câinii, și cocoșii, și Hercule, taurul. Se așează în patru labe și imită mișcarea, dând din șolduri, scoțând limba în colțul gurii și dându-și ochii peste cap. Asta i-ai facut lui Mary, Guy?

Guy roși și spuse furios:

– Încetează, Dorian Courtney! Mă auzi?

Dar Tom râse încântat și îl împinse pe Dorian cu fața în iarbă.

– Maimuțică perversă! Pun pariu pe-o guinee că ai face-o mai bine decât Guy, cu sau fără păr.

– Mă lași să încerc data viitoare, Tom? îl rugă Dorian cu vocea înăbușită, cu fața încă afundată în iarbă.

– Am să te las atunci când vei avea cu ce să încerci, spuse Tom, lăsându-l să se ridice.

În momentul acela, auziră sunetul copitelor urcând dealul.

– Liniște! rosti Tom printre chicote, apoi se întinseră toți trei în șir în spatele zidului, încercând să-și controleze respirația și veselia. Auziră cum călărețul care venea galopând încetini la pas când ajunse în zona cu pietriș din fața ușii de la intrarea în capelă.

– Nu vă ridicați! le șopti Tom fraților săi, apoi își scoase bereta cu pene și își înălță capul cu grijă, ca să arunce o privire peste zid.

William Courtney, călare pe Sultan, era un călăreț superb: arta călăriei devenise o a doua natură pentru el. Poate că era vreun instinct african. Era slab și înalt și, ca de obicei, îmbrăcat complet în negru. Acesta era motivul pentru care frații săi vitregi îi dăduseră porecla pe care o ura atât de mult. Deși în ziua aceea avea capul descoperit, de obicei purta o pălărie neagră cu boruri largi, decorată cu o mulțime de pene de struț. Cizmele cu carâmb înalt erau negre, la fel ca șaua și frâul. Sultan era un armăsar negru, țesălat până când ajungea să strălucească în lumina soarelui. Calul și călărețul erau minunați.

Era evident că venise pentru a verifica pregătirile pentru nunta ce se apropia. Aceasta urma să aibă loc acolo – mai

degrabă decât în capela din locul de baştină al miresei –, pentru că era obligatoriu să se desfăşoare anumite ceremonii importante. Iar acestea nu se puteau ţine decât în capela Cavalerilor Nautonnieri.

El se opri în dreptul uşii de la intrarea în capelă şi se aplecă în şa ca să privească înăuntru. Apoi se îndreptă şi merse încet pe lângă clădire, spre uşa sacristiei. Se uită atent împrejur, apoi îl fixă cu privirea pe Tom. Băiatul îngheţă. Cei trei fraţi ar fi trebuit să se afle jos, la gurile râului, ajutându-i pe Simon şi pe cei din echipajul său cu plasele de prins somoni. Muncitorilor sezonieri pe care William îi angajase pentru a culege recoltele li se dădeau de mâncare aproape numai somoni, care erau ieftini şi din plin. Însă ei protestau împotriva dietei monotone.

Probabil că ramurile mărului îl feriră pe Tom de privirea ageră a fratelui său, pentru că William descălecă şi îl legă pe Sultan de inelul din fier de lângă uşă. Era logodit cu fiica mijlocie a familiei Grenville, iar nunta lor ar fi trebuit să fie splendidă. Tatăl lor se tocmise aproape un an cu John Grenville, contele de Exeter, ca să accepte zestrea.

„Black Billy spumegă să o aibă", se gândi Tom în bătaie de joc, în timp ce îl privea pe fratele său oprindu-se pe treptele capelei ca să-şi scuture praful de pe cizmele negre şi lucioase cu cravaşa grea cu plumb pe care o avea mereu la el. Înainte de a intra în capelă, William aruncă din nou o privire în direcţia lui Tom. Pielea nu îi era măslinie, ci de un cafeniu-deschis. Poate că semăna mai mult cu un mediteranean decât cu un african, un spaniol sau un italian. Totuşi, avea părul complet negru, bogat şi strălucitor, pieptănat pe spate şi legat într-o coadă cu o panglică neagră. Era frumos într-un mod formidabil şi periculos, cu nasul lui etiopian, subţire şi drept, şi cu ochii strălucitori, de prădător. Tom era invidios pentru felul în care se fâstâceau majoritatea tinerelor femei în prezenţa lui.

William dispăru în sacristie, iar Tom se ridică în picioare şi le şopti fraţilor săi:

– A plecat! Haideţi! O să ne întoarcem la...

Dar înainte să poată termina, dinspre capelă se auzi un ţipăt.

– Mary! exclamă Tom. Am crezut că a fugit, dar se pare că domnişorica este încă aici!

– A prins-o Black Billy, suspină Guy.

– Acum vom avea probleme! spuse vesel Dorian, sărind în sus ca să vadă mai bine scena emoţionantă. Ce crezi c-o să facă?

– Nu ştiu, spuse Tom, dar noi n-o să aşteptăm ca să aflăm.

Înainte ca Tom să îi poată conduce spre râu, Mary ieşi repede pe uşa sacristiei. Chiar şi de la acea distanţă, groaza ei era evidentă. Alerga de parcă ar fi fost urmărită de o haită de lupi. O clipă mai târziu, William ieşi în lumina soarelui, urmărind-o pe fata care încerca să scape.

– Întoarce-te, târfuliţo!

Vocea lui se auzea clar în locul din spatele zidului unde băieţii încă stăteau ghemuiţi. Dar Mary îşi ridică fustele şi începu să alerge şi mai repede, îndreptându-se spre zidul lângă care se ascundeau cei trei fraţi.

În spatele ei, William eliberă frâiele lui Sultan şi sări cu uşurinţă în şa. Porni pe armăsar după ea, galopând. Calul şi călăreţul o ajunseră rapid din urmă pe fata care fugea.

– Rămâi pe loc, târfuliţă mizerabilă! Ai făcut numai prostii.

Când o ajunse din urmă, ţinând în mâna dreaptă cravaşa grea, William se aplecă.

– Ai să-mi spui ce cauţi aici.

Încercă să o lovească, dar Mary se feri. El dădu pinteni calului, continuând s-o urmărească.

– Nu îmi vei scăpa, căţea! zise el zâmbind crud şi rece.

– Te rog, stăpâne William, ţipă Mary.

Dar el lovi din nou cu cravaşa în aer, iar ea se aplecă sub arcul făcut de aceasta cu agilitatea unui animal vânat. Acum, fugea înapoi spre capelă, aplecându-se printre meri, urmărită de William.

– Haide! şopti Guy. Acum este şansa noastră.

Sări şi se rostogoli pe malul abrupt al râului, urmat de Dorian, însă Tom rămase ghemuit lângă zid. Privi îngrozit cum fratele său o prinse din nou pe fata care fugea, ridicându-se în şa deasupra ei.

– Te voi învăţa să asculţi când îţi spun să te opreşti.

Se întinse din nou spre ea şi, de această dată, cravaşa o atinse între omoplaţi. Mary scăpă un ţipăt ascuţit de agonie şi de groază şi căzu în iarbă.

Strigătul fetei îl facu pe Tom să simtă fiori pe şira spinării şi îl înfurie.

– Nu face asta! spuse el cu voce tare, însă William nu îl auzi.

El coborî din șa și se aplecă deasupra lui Mary.

– Ce poznă puneai la cale, târfo?

În picioarele goale, ea căzuse împiedicându-se de fuste. El o lovi din nou, țintindu-i chipul alb și îngrozit, însă Mary ridică un braț și primi lovitura de-a lungul acestuia. Cravașa îi lăsă o dungă roșie, iar ea începu să plângă, crispându-se de durere.

– Te rog, nu-mi face rău, stăpâne William!

– Am să te bat până când o să-ți dea sângele și până ai să-mi spui ce căutai în capelă, când ar fi trebuit să fii în bucătărie, cu oalele și tigăile tale unsuroase, zise William zâmbind satisfăcut.

– Nu am făcut nimic rău, domnule.

Mary își coborî mâinile ca să-l roage, dar nu le putu ridica suficient de repede ca să împiedice următoarea lovitură, pe care o primi direct peste față. Urlă, iar sângele îi țâșni din obrazul umflat, colorându-l în roșu aprins.

– Te rog... Te rog, nu-mi mai face rău.

Își cuprinse fața rănită cu mâinile și se rostogoli în iarbă, încercând să se îndepărteze de el, însă fusta i se adună sub ea.

William zâmbi din nou când văzu că nu purta nimic pe dedesubt, iar următoarea lovitură i-o aplică satisfăcut peste pielea moale și albă a feselor.

– Ce furai, căţea? Ce căutai acolo?

O lovi din nou, lăsându-i o dungă roșie pe partea din spate a coapselor. Țipătul ei îl lovi pe Tom la fel de crud precum cravașa care îi tăiase carnea.

– Las-o în pace, Billy, blestematule! spuse el fără să se gândească, uimit de simțul copleșitor al responsabilității și al milei față de fata torturată.

Înainte de a se gândi la ce făcea, sări zidul și alergă să o salveze pe Mary.

William nu îl auzi venind, absorbit de plăcerea neașteptată pe care o trăia pedepsind-o pe fată. Liniile roșii de pe pielea ei albă, biciuitul, membrele goale, țipetele ei sălbatice, mirosul ei de animal nespălat... toate îl stârneau.

– Ce puneai la cale? strigă el. Ai de gând să-mi spui sau trebuie să te bat ca să îmi zici?

Abia se abținu să nu râdă când văzu dungile roșii de pe umerii ei goi și mușchii de sub pielea moale, care zvâcneau în agonie.

Tom se izbi de el din spate. Era un băiat voinic pentru vârsta lui, nu cu mult mai scund sau mai slab decât fratele său mai mare. În plus, era alimentat de indignarea și de ura lui, de nedreptatea și de cruzimea lucrurilor pe care le văzuse, precum și de amintirea a o mie de răni și de insulte pe care el și frații lui le suferiseră din pricina lui Black Billy. Și, de data aceasta, surprinderea totală fu în avantajul lui.

Îl lovi pe William în partea de jos a spatelui, exact când acesta se legăna pe un picior, încercând să o așeze pe fată într-o poziție mai bună pentru următoarea lovitură de cravașă. Fu aruncat înainte cu o asemenea forță, încât se împiedică de fată și căzu, rostogolindu-se o dată și prăbușindu-se cu capul în trunchiul unui măr. Rămase pe loc uluit.

Tom se aplecă și o ridică în picioare pe fata care tremura și plângea.

– Fugi! îi spuse el, împingând-o. Cât poți de repede!

Mary nu avea nevoie de niciun alt impuls. Plecă pe cărare, încă urlând și plângând, iar Tom se întoarse ca să înfrunte mânia fratelui său.

William se ridică în iarbă. Încă nu se dumirise cine sau ce îl doborâse. Își atinse scalpul, apăsându-și două degete în părul negru și ondulat. Când le văzu pătate de sânge de la mica tăietură din locul în care se lovise de copac, scutură din cap și se ridică, uitându-se la Tom.

– Tu! spuse el încet, pe un ton aproape agreabil. Ar fi trebuit să știu că tu ești cauza acestei năzbâtii.

– Ea nu a facut nimic, zise Tom, încă prea înviorat de mânie ca să regrete impulsul. Ai fi putut să o rănești grav.

– Da, fu de acord William. Ăsta era și scopul meu. O merita. Se aplecă și luă cravașa. Dar, acum că a plecat, am să te rănesc pe tine și-am să-mi fac datoria cu cea mai mare plăcere.

Începu să lovească în stânga și în dreapta cu cravașa cu plumbi, care șuieră amenințător prin aer.

– Acum, spune-mi, frățiorule, de-a ce vă jucați tu și târfulița? A fost ceva scârbos și murdar de care ar trebui să afle tata?

Spune-mi acum, înainte să fiu nevoit să folosesc biciul ca să te fac să vorbești.

– Mai degrabă ne vedem în iad.

Era una dintre expresiile preferate ale tatălui lor, dar, în ciuda sfidării afișate, Tom regreta amarnic impulsul cavaleresc din cauza căruia fusese aruncat în confruntarea aceasta. Acum, că pierduse elementul-surpriză, știa că este în inferioritate. Abilitățile fratelui său mai mare îl depășeau. La Cambridge luptase pentru Colegiul Regelui, iar luptele libere erau un sport fără reguli, cu excepția folosirii armelor mortale, care erau interzise. La bâlciul din Exmouth din primăvara trecută, Tom îl văzuse pe William țintuind un campion local, un bivol de bărbat, după ce îl lovise cu pumnii și cu picioarele până când aproape îl năucise.

Se gândi să se întoarcă și să fugă. Dar știa că, deși purta cizme de călărie, William îl putea prinde în mai puțin de o sută de metri cu picioarele lui lungi. Nu rezolva nimic astfel. Luă poziție de luptă și își ridică ambii pumni, așa cum îl învățase Big Daniel.

William îi râse în față.

– Pe Sfântul Petru și toți sfinții, micul cocoș vrea să se bată!

Aruncă în lateral cravașa și își lăsă mâinile să-i atârne pe lângă corp, înaintând leneș. Brusc, lovi cu pumnul drept. Deși nu-l avertizase că-l va lovi, Tom reuși să sară înapoi. Totuși, pumnul îi zgârie buza, care se umflă imediat, și simți în gură gustul sărat al sângelui. Dinții îi erau pătați ca și când ar fi mâncat zmeură.

– Am început! Prima picătură de vin roșu vărsată. Vor fi și mai multe, să fii sigur de asta! Voi umple un butoi de sânge înainte să terminăm.

William simulă din nou o lovitură cu dreapta, iar când Tom se feri, îl izbi cu putere în cap cu cealaltă mână. Tom îl blocă, așa cum îi arătase Big Daniel. William rânji.

– Maimuța a învățat câteva trucuri.

Apoi mijii ochii: nu se așteptase la asta. Lovi din nou cu același pumn, însă Tom se feri sub el, apoi îl prinse de braț și îl apucă disperat de cot cu ambele mâini. Instinctiv, William se retrase, iar Tom se folosi de inerție pentru a sări înainte,

lovindu-l sălbatic cu piciorul. Îl prinse din nou în dezechilibru, iar unul dintre şuturile sale îl izbiră direct în vintre. William rămase fară suflu, apoi ţipă de durere şi se aplecă, apucându-se de părţile rănite cu ambele mâini. Tom se întoarse şi alergă pe cărarea ce ducea spre casă.

Cu trăsăturile întunecate încă schimonosite de durere, William se îndreptă când îl văzu pe băiat plecând, forţându-se să ignore durerea, şi se duse după el. Rana îl stânjenea, dar, chiar şi aşa, se îndreptă hotărât spre Tom, care începuse să fugă.

Când auzi sunetul paşilor grăbiţi apropiindu-se de el, Tom aruncă o privire peste umăr şi mai pierdu un metru din avans. Il auzi pe fratele său mormăind şi îşi imagină respiraţia acestuia în ceafă. Nu avea scăpare, nu putea să fugă de el. Se lăsă la pământ şi se ghemui.

William era atât de aproape de el şi mergea atât de repede, încât părea să nu se poată opri. Singurul mod în care putea să-l evite pe Tom era să sară peste el. Păşi cu uşurinţă peste fratele lui, însă Tom se rostogoli pe spate în mijlocul cărării noroioase şi întinse mâna ca să-l apuce pe William de gleznă în timp ce încă se afla cu piciorul în aer. Opunându-se cu puterea dată de groază, îl văzu pe bărbat prăbuşindu-se pe potecă, pe burtă. Pentru o clipă fu neajutorat, iar Tom se ridică în picioare, pe punctul de a fugi din nou. Apoi, mânia şi ura îi întunecară gândirea. Îl văzu pe Black Billy întins în noroi. Tentaţia era prea mare ca să-i reziste: pentru prima dată în viaţă, fratele mai mare era la mila lui. Tom îşi retrase piciorul drept şi îl lovi din plin cu cizma. Deşi îl izbi pe William în partea laterală a capului, exact în faţa urechii, rezultatul nu fu cel aşteptat. În loc să se prăbuşească, William ţipă furios şi-l apucă pe Tom de picior cu ambele mâini. Cu un efort, îl aruncă pe băiat în ferigile de lângă cărare, apoi sări în picioare şi se avântă spre el, înainte ca acesta să-şi poată reveni.

Încălecând pe pieptul fratelui său mai mic, se aplecă înainte şi îi ţintui încheieturile mâinilor în pământ, deasupra capului. Tom nu se mai putea mişca şi abia mai respira în timp ce greutatea lui William îi strivea coastele. Nici William nu reuşise să-şi astâmpere răsuflarea, însă reuşi în cele din urmă să respire normal şi afişă un zâmbet strâmb şi dureros.

– Distracția asta o să te coste, cățelușule! Ai să plătești scump, îți promit asta, șopti el. Lasă-mă să-mi trag sufletul, apoi vom termina treaba asta.

Transpirația îi picura de pe bărbie pe fața lui Tom.

– Te urăsc! îi spuse Tom printre dinți. Te urâm. Frații mei, toată lumea care lucrează aici, toată lumea care te cunoaște... cu toții te urâm!

Brusc, William îi eliberă una dintre încheieturi și îl lovi puternic peste față cu dosul palmei.

– Pentru toți anii în care am încercat să te educ, spuse el încet, iar tu nu ai învățat niciodată...

De durere, lui Tom i se umplură ochii de lacrimi, dar tot reuși să adune în gură suficientă salivă ca să scuipe fața negricioasă de deasupra lui. Însă William ignoră gestul fratelui său.

– Am să-ți vin de hac, Black Billy! îi promise Tom, șoptind dureros. Într-o zi am să-ți vin de hac.

– Nu, zise William scuturând din cap. Nu cred. Apoi zâmbi și adăugă: Nu ai auzit de primogenitură, maimuțico?

Îl lovi din nou cu putere, în partea laterală a capului. Ochii lui Tom luciră, iar sângele îi apăru dintr-o nară.

– Răspunde-mi, frate! William își retrase cealaltă mână, izbindu-l din nou pe Tom peste cap. Știi ce înseamnă asta? Îl lovi din nou, de data asta cu mâna dreaptă. Răspunde-mi, frumosule.

Următoarea lovitură fu aplicată cu mâna stângă, apoi din nou cu mâna dreaptă, până când izbiturile căpătară un ritm. Cu dreapta. Cu stânga. Capul lui Tom se rotea ușor dintr-o parte în cealaltă. Își pierdu rapid cunoștința, dar seria de lovituri nu se opri.

– Primogenitura – poc! – înseamnă – poc! – dreptul – poc! – primului – poc! – născut – poc!

Următoarea lovitură veni din spatele lui Black Billy. Dorian îi urmărise pe cărare și văzuse ce i se întâmpla fratelui său preferat. Loviturile care se revărsau asupra lui Tom îl răneau și pe el la fel de tare. Privi disperat în jur după o armă. De-a lungul marginii cărării erau o mulțime de crengi căzute. Ridică un băț uscat, gros cam cât încheietura mâinii sale și lung cât brațul lui, apoi se strecură în spatele lui William. Știa că trebuia să facă

totul în tăcere, fără niciun avertisment. Ridică în liniște creanga cu ambele mâini deasupra capului. Se opri ca să țintească, adunându-și toată puterea, apoi coborî creanga spre vârful capului lui William cu o asemenea forță, încât bățul i se rupse în mâini.

William își ridică mâinile spre creștet în timp ce se rostogolea de pe pieptul lui Tom. Uitându-se în sus, la Dorian, îi strigă:

– Toată haita nenorocită! Se ridică în picioare și îl lovi șovăielnic. Până și cea mai mică potaie...

– Lasă-l în pace pe fratele meu, îl amenință Dorian, cu fața palidă de groază.

– Fugi, Dorry! bombăni Tom năucit dintre ferigi, fără să aibă puterea de a se ridica. O să te ucidă. Fugi!

Dar Dorian rămase pe loc.

–Lasă-l în pace! spuse el.

William făcu un pas în direcția lui.

– Știi, Dorry, mama ta a fost o curvă. Zâmbi calm și făcu încă un pas în față, coborându-și mâinile de pe creștetul rănit. Asta te face fiul unei curve.

Dorian nu prea știa ce era o curvă, dar îi răspunse furios:

– N-ai voie să vorbești așa despre mama mea. Fără să vrea, făcu un pas înapoi, în timp ce William avansa amenințător spre el.

– Băiețelul mamei, îl luă peste picior William. Ei bine, curva de maica-ta este moartă, copile!

Lacrimile inundară ochii lui Dorian.

– Nu spune asta! Te urăsc, William Courtney!

– Și tu trebuie să înveți bunele maniere, copile Dorry. William își întinse rapid mâinile în față și îl apucă pe Dorian de gât. Îl săltă cu ușurință, în timp ce acesta dădea din picioare și îl zgâria în aer.

– Manierele îl fac pe om, spuse William, țintuindu-l în trunchiul fagului roșu sub care se aflau. Trebuie să înveți, Dorry.

Ușor, apăsă două degete pe traheea copilului, fixându-l cu privirea și urmărind cum acesta se umfla și se învinețea. Neajutorat, Dorian lovi cu călcâiele în trunchiul copacului și îi zgârie mâinile lui William, lăsându-i linii roșii pe piele, dar nu scoase niciun sunet.

– Un cuib de vipere, zise William. Asta sunteţi, nişte vipere. Trebuie să vă stârpesc.

Tom se târî dintre ferigi spre locul în care stătea fratele lui mai mare şi îl apucă de picioare.

– Te rog, Billy! Îmi pare rău. Loveşte-mă pe mine! Lasă-l în pace pe Dorry! Te rog, nu-l răni! Nu a vorbit serios.

William îl lovi cu piciorul, încă ţinând copilul lipit de copac. Picioarele lui Dorry dansau la jumătate de metru deasupra solului.

– Respect, Dorry, trebuie să înveţi ce e respectul.

Slăbi presiunea degetelor mari şi îi permise băiatului să respire o dată, apoi strânse din nou. Zbuciumul tăcut al lui Dorian deveni frenetic.

– Ia-mă pe mine! se rugă Tom. Lasă-l pe Dorry în pace. A suferit destul.

Tom se ridică în picioare, folosindu-se de trunchiul copacului ca să se sprijine şi îl trase pe William de mâneci.

– M-ai scuipat în faţă, spuse William încruntat, iar puiul ăsta de viperă a încercat să mă lovească în cap. Acum poţi să vezi cum se sufocă.

– William! O altă voce, răguşită de indignare, interveni din apropierea lui. Ce naiba crezi că faci?

O lovitură grea căzu peste braţele întinse ale lui William. Acesta lăsă copilul să cadă în pământul noroios şi se întoarse spre tatăl său.

Hal Courtney se folosise de teacă pentru a-i da peste mâini fiului său cel mare, obligându-l să-l elibereze pe Dorian, iar acum părea gata să o folosească pentru a-l doborî pe William.

– Eşti nebun? Ce îi faci lui Dorian? întrebă el cu vocea tremurându-i de mânie.

– Trebuia să fie... era doar un joc, tată. Ne jucam.

Mânia lui William dispăruse în mod miraculos.

– Nu a păţit nimic, zise el calm. Totul este în regulă.

– Aproape că l-ai ucis! spuse Hal nervos, apoi se lăsă într-un genunchi pentru a-l ridica pe fiul său cel mai mic din noroi, ţinându-l tandru la piept.

Dorian îşi afundă faţa în gâtul tatălui său şi suspină, tuşind şi respirând cu greu. Pe pielea moale a gâtului avea urme

vineţii de degete, iar lacrimile îi udau faţa. Hal Courtney se uită cu furie la William.

– Asta nu este prima dată când vorbim despre tratamentul dur aplicat celor tineri. Dumnezeule, William! Vom mai discuta despre asta după cină, în seara asta, în bibliotecă. Acum, pleacă din ochii mei, înainte să mă pierd cu firea.

– Da, domnule, spuse umil William, apoi porni pe potecă spre capelă.

Când plecă, îi aruncă o privire lui Tom, care îi dădu de înţeles că problema era departe de a fi rezolvată.

– Ce ţi s-a întâmplat, Tom? zise Hal, întorcându-se spre el.

– Nimic, tată, răspunse băiatul ferm. Nimic.

Îşi şterse nasul însângerat cu mâneca. Dacă i-ar fi povestit ce se întâmplase, ar fi însemnat să-şi încalce propriul cod, chiar dacă era vorba despre Black Billy, un adversar pe care îl ura.

– Atunci, ce s-a întâmplat de-ţi curge sânge din nas şi de ce ai faţa umflată şi roşie ca un măr copt?

Tonul lui Hal era aspru, dar blând; îl testa pe băiat.

– Am căzut, spuse Tom.

– Tom, ştiu că uneori eşti un tâmpit neîndemânatic, dar eşti sigur că nu te-a împins cineva?

– Dacă a făcut-o, atunci problema este între mine şi el, domnule.

Tom se ridică, pentru a-şi masca durerea şi rănile.

Hal îl cuprinse de umeri cu un braţ, iar cu celălalt îl strânse la piept pe Dorian.

– Haideţi să mergem acasă, băieţi!

Îi conduse pe amândoi spre locul în care îşi lăsase calul, undeva la marginea pădurii, şi îl ridică pe Dorian pe gâtul animalului, în faţa şeii, înainte de a se urca în spatele lui. Îşi aşeză picioarele în scări, apoi întinse mâna ca să-l ia de braţ pe Tom şi să-l ridice în spate.

Tom se ţinu cu ambele mâini de mijlocul tatei, lipindu-şi faţa lovită pe spatele lui. Îi plăceau căldura şi mirosul tatălui său, duritatea şi puterea lui. Toate acestea îl făceau să se simtă în siguranţă. Ar fi vrut să plângă, dar se forţă să se abţină. „Nu eşti un copil, îşi spuse el. Dorry poate să plângă, dar tu nu."

– Unde este Guy? întrebă tatăl, fără să se uite împrejur.

Tom aproape spuse „A fugit...", dar reuși să nu rostească cuvintele trădătoare.

– Cred că a plecat acasă, domnule.

Hal porni călare în tăcere, simțind cele două corpuri calde lipite cu recunoștință de el și suferind pentru ei, știindu-i răniți. Totuși, îl încerca o senzație de neputință furioasă. Nu era prima dată când se lăsase atras în conflictul primitiv dintre frați, dintre copiii celor trei soții ale sale. Știa că era o competiție și că neînțelegerile îl afectau cel mai mult pe cel mic. Iar din toate astea nu putea să rezulte decât un singur lucru.

Frustrat, se încruntă. Hal Courtney încă nu avea patruzeci și doi de ani – William se născuse când el avea doar optsprezece ani – și totuși se simțea bătrân și împovărat de griji de câte ori se confrunta cu zarva celor patru fii ai săi. Problema era că îl iubea la fel de mult pe William, dacă nu chiar mai mult decât pe micul Dorian.

William era primul său născut, fiul lui Judith, apriga și frumoasa fecioară-războinică a Africii, pe care o iubise cu multă pasiune și venerație. Când ea murise sub copitele propriului armăsar sălbatic, lăsase un gol dureros în viața lui. Mulți ani, doar frumosul copil rămas în urmă umpluse acest gol.

Hal îl crescuse pe William învățându-l să fie dur și plin de viață, inteligent și descurcăreț. Iar în el era ceva din sălbăticia și cruzimea misteriosului continent negru, pe care nimic nu îl putea îmblânzi. Hal se temea de asta, dar nici nu ar fi vrut să fie altfel. Era el însuși un bărbat dur și nemilos – așadar, cum ar fi putut să-i displacă aceste calități ale primului său fiu?

– Tată, ce înseamnă primogenital? întrebă brusc Tom, cu vocea înăbușită de mantia lui Hal.

Era atât de mult în asentimentul gândurilor lui Hal, încât tatăl îi răspunse:

– Unde ai auzit asta?

– Pe undeva, mormăi Tom. Am uitat unde.

Hal înțelese imediat unde auzise Tom cuvântul, dar nu îl forță să îi spună – fusese rănit suficient pentru o zi. Încercă să-i răspundă corect la întrebare, pentru că Tom era destul de mare acum. Venise timpul să afle ce greutăți îi rezerva viața de frate mai mic.

– Vrei să spui primogenitură, Tom. Înseamnă dreptul primului născut.

– Billy, spuse Tom încet.

– Da, Billy, aprobă Hal cu sinceritate. Potrivit legii din Anglia, el este moştenitorul meu. Are prioritate în faţa tuturor fraţilor săi mai mici.

– Noi, spuse Tom cu o urmă de amărăciune.

– Da, voi, confirmă Hal. Când eu nu voi mai fi, totul îi va rămâne lui.

– După ce vei muri, vrei să spui, interveni Dorian cu o logică incontestabilă.

– Aşa este, Dorry, după moartea mea.

– Nu vreau să mori, se jeli Dorian, cu vocea încă răguşită din cauza rănilor de la gât. Promite-mi că nu ai să mori niciodată, tată.

– Aş vrea să pot, băiete, dar nu pot. Toţi vom muri într-o zi.

Preţ de o clipă, Dorian tăcu. Apoi întrebă:

– Dar nu mâine?

Hal chicoti încet.

–Nu mâine. Nu vreme de multe zile, dacă pot să evit asta. Dar, într-o zi, o să se întâmple. Aşa stau lucrurile.

Îi anticipa deja următoarea întrebare.

– Şi atunci, Billy va fi Sir William, spuse Tom. Asta încerci să ne spui.

– Da. William va purta titlul de baronet, dar asta nu este tot. I se vor cuveni şi toate celelalte lucruri.

– Toate? Nu înţeleg, spuse Tom, ridicându-şi capul de pe spatele tatălui său. Te referi la High Weald? La casă şi la pământ?

– Da. Toate vor fi ale lui Billy. Domeniul, pământul, casa, banii.

– Nu este corect, protestă Dorian. Tom şi Guy de ce nu pot să primească ceva? Sunt mult mai drăguţi decât Billy. Nu este corect.

– Poate că nu este corect, dar asta este legea în Anglia.

– Nu este corect, insistă Dorian. Billy este crud şi îngrozitor.

– Dacă te aştepţi ca viaţa să fie corectă, atunci vei trăi multe dezamăgiri şi tristeţi, băiete, spuse Hal cu blândeţe, îmbrăţişându-şi copilul.

„Aş vrea să pot face să fie altfel pentru tine", se gândi el.

– După ce-ai să mori, Billy nu ne va lăsa să rămânem aici, la High Weald. O să ne alunge.

– Nu poţi fi sigur de asta, protestă Hal.

– Ba da, pot, spuse Tom cu convingere. Chiar el mi-a spus asta şi vorbea serios.

– Ai să-ţi croieşti propriul drum, Tom. De aceea trebuie să fii inteligent şi dur. De aceea sunt sever cu tine uneori, mai sever decât am fost vreodată cu William. Trebuie să învăţaţi să vă descurcaţi singuri când eu nu voi mai fi.

Făcu o pauză. Chiar putea să le explice asta, când ei erau atât de tineri? Trebuia să încerce. Le datora asta.

– Legea primogeniturii a servit la măreţia Angliei. Dacă la moartea unui om pământul lui s-ar fi împărţit între copiii supravieţuitori, atunci toată ţara n-ar fi fost decât o mulţime de parcele minuscule şi inutile, incapabile să hrănească o singură familie, iar noi ne-am fi transformat într-o naţie de ţărani şi de săraci.

– Aşadar, ce-o să facem? întrebă Tom. Noi, cei care o să fim alungaţi.

– Armata, marina şi biserica sunt deschise pentru voi. Aţi putea să plecaţi în lume ca negustori sau colonişti şi să vă întoarceţi din colţurile ei îndepărtate, din marginile oceanelor, cu comori şi bogăţii chiar mai mari decât cele moştenite de William la moartea mea.

Mult timp, ei se gândiră în tăcere la asta.

– Tată, eu am să fiu marinar, ca tine. Am să navighez până la marginea oceanelor, aşa cum ai facut tu, spuse Tom în cele din urmă.

– Iar eu am să te însoţesc, Tom, spuse Dorian.

Stând în strana din faţă a capelei familiei, Hal Courtney avea toate motivele să se simtă mulţumit de el însuşi şi de lumea din jurul lui. Îşi privi fiul cel mare aşteptând la altar, în timp ce muzica de orgă umplea clădirea modestă cu sunete vesele. William era uimitor de frumos şi de elegant în costumul pe care

şi-l alesese pentru nuntă. Pentru prima dată renunţase la veşmintele sumbre, de culoare neagră. Gulerul era din cea mai fină dantelă flamandă, iar vesta din catifea verde era brodată cu cerbi aurii. Mânerul sabiei sale era încrustat cu carneol[1] şi lapislazuli[2]. Majoritatea femeilor din congregaţie îl priveau cu admiraţie, iar cele tinere chicoteau şi vorbeau despre el în şoaptă.

„Nu aş putea cere mai mult de la fiul meu", îşi spuse Hal. William se dovedise a fi atât un atlet remarcabil, cât şi un cărturar strălucit. Profesorul lui de la Cambridge îi lăudase capacitatea de a cerceta şi de a învăţa, iar el făcuse totul ca să se remarce. După terminarea studiilor, odată întors la High Weald, îşi dovedise încă o dată valoarea ca administrator şi antreprenor. Treptat, Hal îi cedase controlul asupra moşiei şi asupra minelor de cositor, până când aproape renunţase să mai supravegheze zilnic proprietăţile familiei. Ceea ce îl neliniştea pe Hal era faptul că, deseori, William se lăsa prea greu convins şi era incapabil să arate milă faţă de oamenii care lucrau pentru el. Nu doar o dată muriseră oameni în minele de cositor, oameni care ar fi putut fi cruţaţi dacă s-ar fi gândit mai mult la siguranţa lor şi dacă ar fi cheltuit ceva mai mult pentru îmbunătăţirea puţurilor şi a vagonetelor. Totuşi, profiturile minelor şi ale moşiei aproape că se dublaseră în ultimii trei ani. Lucrul acesta constituia o dovadă suficientă a priceperii lui.

Acum, William păşea în acest mariaj strălucitor. Desigur, Hal îl îndreptase spre Lady Alice Grenville. William o curtase şi, în scurt timp, o făcuse să se îndrăgostească de el atât de tare, încât îşi convinsese tatăl de oportunitatea acestei căsătorii, în ciuda împotrivirii iniţiale a acestuia. La urma urmelor, William Courtney era un om de rând.

Hal îl privi pe conte când se aşeză în prima strană din faţa naosului. John Grenville, cu zece ani mai bătrân decât el, era un bărbat zvelt, îmbrăcat simplu, ceea ce părea nepotrivit pentru unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Anglia. Ochii negri îi erau evidenţiaţi de paloarea nesănătoasă a feţei.

[1] Varietate de agat semitransparentă, de culoare roşie (n.red.)

[2] Piatră scumpă de un albastru opac (n.red.)

Întâlnind privirea lui Hal, dădu din cap – expresia lui nu era nici prietenoasă, nici ostilă, deși schimbaseră cuvinte dure când venise vorba despre zestrea lui Alice. În cele din urmă, ea adusese cu sine titlul pentru fermele Gainesbury, peste patru sute de hectare, pe lângă minele de cositor date în exploatare la est de South Roshwold. În prezent, nevoia de cositor părea de neacoperit, iar Rushwold se alătura minelor Courtney, pe care William le administra atât de eficient. Conduse împreună, producția avea să crească, iar costurile pentru transportul minereului valoros la suprafață aveau să scadă. Aceasta nu era toată zestrea lui Alice. Ultimul lucru pe care îl obținuse linguşindu-l pe conte îl mulțumea pe Hal la fel de mult ca și celelalte: pachetul de acțiuni al companiei engleze India de Est, douăsprezece mii de acțiuni obișnuite, cu drepturi depline de vot. Hal era deja unul dintre acționarii majoritari și guvernatorul companiei, dar aceste noi acțiuni aveau să-i mărească puterea de vot și să-l facă unul dintre cei mai influenți oameni din consiliu, după președintele Nicholas Childs.

Da, avea toate motivele să fie încrezut. Prin urmare, care era explicația sentimentului ciudat care îi știrbea satisfacția, precum nisipul intrat în ochi? Uneori, când călărea de-a lungul falezei și se uita dincolo de marea rece și gri, își amintea de apele calde și azurii ale Oceanului Indian. Acum, de câte ori elibera un uliu și-i privea aripile bătând rapid, își amintea de cerul albastru și nemărginit al Africii. În unele seri, scotea din bibliotecă hărțile maritime și le studia ore întregi, citind însemnările pe care le facuse în urmă cu două decenii și visând la dealurile albastre ale Africii, la plajele albe și la râurile puternice.

Odată, destul de recent, se trezise dintr-un vis transpirat și confuz. Retrăirea tragicelor evenimente fusese incredibil de reală... Ea, fata minunată cu păr auriu, prima lui dragoste, se aflase din nou lângă el. Îi murise din nou în brațe. „Sukeena, dragostea mea, am să mor cu tine." Rostind din nou acele cuvinte, își simțise inima frângându-se încă o dată.

„Nu." Vocea începu să nu i se mai audă. „Nu, ai să treci peste asta. Am călătorit cu tine cât mi s-a permis. Dar soarta ți-a rezervat un destin special. Ai să trăiești. Vei avea mulți fii

puternici, ai căror urmaşi vor prospera pe pământul Africii, pe care îl vor cuceri." Hal își acoperi ochii și își plecă încet capul, ca și când s-ar fi rugat – asta dacă cineva din congregație i-ar fi zărit lacrimile strălucindu-i în ochi. După o vreme deschise ochii și își coborî privirea spre fiii prevestiți de ea, cu atâția ani în urmă.

Tom era cel mai apropiat de el, atât fizic, cât și spiritual, având oase mari și fiind puternic pentru vârsta lui, cu privirea și mâna unui războinic. Era neliniștit, iar rutina și orice sarcină meticuloasă care îi cerea să se concentreze îndelung îl plictiseau repede. Nu era un cărturar, dar îi mergea mintea și era șiret. Ca aspect, era plăcut, dar nu frumos, având gura și nasul prea mari; însă fața îi era puternică și hotărâtă și avea un maxilar masiv. Era impulsiv și uneori pripit, aproape neînfricat, adesea mult prea curajos pentru binele lui. Rănile de pe față i se estompaseră, fiind acum galbene și vineții, însă pentru Tom era ceva obișnuit să se repeadă în cineva cu mult mai mare decât el și de două ori mai puternic fără să se gândească la consecințe.

Hal aflase adevărul despre confruntarea din pădurea de mai jos de capelă: William îi spusese despre Mary, servitoarea de la bucătărie, iar aceasta îi facuse o mărturisire aproape incoerentă, în timpul căreia suspinase amarnic: „Sunt o fată bună, domnule, jur că sunt! Nu am furat nimic, așa cum spune el că am făcut. Doar m-am distrat puțin, nu am facut nimic rău. Apoi, stăpânul William a intrat în capelă și mi-a spus lucruri urâte, apoi m-a bătut". Plângând, își ridicase fustele ca să-i arate urmele umflate de pe coapse.

Hal îi spusese grăbit: „Acoperă-te, fato". Știa cam cât de nevinovată era Mary. O mai observase, chiar dacă nu era prea interesat de cele aproximativ douăzeci și patru de femei care lucrau în casa principală – dar ea avea ochii mari și niște sâni voluptuoși, iar fundul era greu de trecut cu vederea.

„Stăpânul Tom a încercat să-l oprească, altfel m-ar fi ucis, stăpânul William m-ar fi ucis. Stăpânul Tom este un băiat bun. El nu a făcut nimic..." Așadar, Tom își pierduse virginitatea cu dulceața asta de fată, se gândi Hal. Nu avea să îi facă nimic rău băiatului. Probabil că ea îl inițiase în acest joc vechi, iar când William îi prinsese făcând-o, Tom se grăbise să o apere.

Sentimentul era demn de laudă, dar acțiunea era temerară: obiectul aventurii lui nu merita o astfel de loialitate feroce. Hal o trimisese pe fată înapoi la bucătărie și, în șoaptă, purtase o discuție cu majordomul. În două zile, el aranjase ca ea să lucreze ca servitoare la Royal Oak din Plymouth, iar fata dispăruse în liniște din High Weald. Hal nu voia să-i bată la ușă după nouă luni, cu un copil în brațe.

Oftă încet. În curând, trebuia să-i găsească și lui Tom ceva de facut. Nu mai putea rămâne mult timp acolo. Era aproape un bărbat. Aboli începuse recent să-l învețe pe Tom să lupte cu sabia – Hal amânase acest lucru până când băiatul ajunsese să aibă suficientă putere în brațe: văzuse tineri pe care mânuirea timpurie a sabiei îi stricase. Tremură brusc la gândul că, într-o criză de nervi, Tom l-ar fi putut provoca pe fratele lui mai mare. Iar William era un spadasin remarcabil. Îl rănise sever pe un coleg de la Cambridge, cu o lovitură în partea de jos a pieptului. Fusese o chestiune de onoare, însă Hal fusese nevoit să apeleze la influența lui și la o pungă cu guinee din aur ca să nu se afle. Duelul era legal, dar unanim dezaprobat; dacă bărbatul ar fi murit, nici măcar Hal nu ar fi putut să-și protejeze fiul de consecințe. Gândul că cei doi fii ai săi s-ar fi putut lupta cu săbiile era de-a dreptul insuportabil; și totuși, ar fi putut să devină mai mult decât o posibilitate, dacă nu îi separa cât de curând. Trebuia să-i găsească lui Tom o slujbă pe una dintre navele Companiei John, așa cum era poreclită compania engleză India de Est. Tom simți privirea tatălui său asupra lui și se întoarse, zâmbindu-i atât de sincer și nevinovat, încât Hal fu nevoit să se uite în altă parte.

Guy stătea lângă fratele său geamăn. Guy era o altă problemă, se gândi Hal, dar nu la fel ca Tom. Cu toate că gemenii se năsteau des în familia Courtney și în fiecare generație exista, de obicei, măcar o serie, Tom și Guy nu erau identici. Dimpotrivă. Erau diferiți aproape în toate privințele la care se putea gândi Hal.

Guy era de departe cel mai atrăgător dintre ei doi, având trăsături delicate, mai degrabă feminine, și cu un corp grațios, lipsit de puterea fizică a lui Tom. În realitate, era precaut până în punctul de a deveni timid, însă inteligent, având abilitatea de a se supune până și celor mai repetitive sarcini, cu toată atenția.

Hal nu afișa disprețul obișnuit al micii nobilimi față de negustori și de cămătari și nu avea nicio remușcare în a-și încuraja unul dintre fii să îmbrățișeze o carieră în direcția aceasta. Recunoștea faptul că fiul său Guy ar fi fost cel mai potrivit pentru o astfel de viață. Îi era greu să și-l imagineze războinic sau marinar. Hal se încruntă. Erau multe posturi în Compania John pentru funcționari și secretari, slujbe sigure și lipsite de pericol, care ar fi putut culmina cu o avansare rapidă, mai ales pentru un tânăr inteligent și studios, al cărui tată era guvernatorul companiei. Urma să discute cu Childs săptămâna viitoare, când aveau să se întâlnească.

Hal intenționa să plece la Londra în dimineața următoare devreme, după ce avea să-l vadă pe William căsătorit cu Lady Alice și zestrea transferată la moșia Courtney. Caii erau pregătiți, iar Big Daniel și Aboli puteau să-i înhame la trăsură astfel încât Hal să poată pleca în mai puțin de o oră din momentul în care îi chema. Chiar și cu viteza maximă, drumul până la Londra dura cel puțin cinci zile, iar întâlnirea trimestrială a consiliului companiei urma să se țină în prima zi a lunii următoare.

„Va trebui să-i iau pe băieți cu mine", se gândi el din senin; doar îngrijorarea îl făcu să ia această hotărâre. Ar fi ispitit providența lăsându-i pe băieți la High Weald cu William ca stăpân al moșiei, în lipsa lui, fără nimeni care să medieze conflictele și să-i protejeze. Era mai bine să vină și Dorian, decise el.

Se uită cu tandrețe la fiul său cel mai mic, care stătea cocoțat pe bancă lângă el, și primi un zâmbet luminos, plin de adorație. Dorian se furișă mai aproape de el, pe banca tare din stejar. Contactul cu trupușorul acela îl facu pe Hal să se simtă ciudat de emoționat. Nonșalant, îl atinse pe băiat pe umăr. „E prea devreme să-mi dau seama cum va fi Dorian, dar pare să aibă toate calitățile celorlalți și doar câteva dintre slăbiciunile lor. Dar încă este mult prea devreme ca să trag o concluzie", își spuse Hal.

În acel moment muzica de orgă îi distrase atenția, când izbucni dramatic în marșul nupțial. Apoi se auziră un foșnet și un murmur, iar cei din congregație se întoarseră pe scaunele lor, străduindu-se să o zărească pe mireasă.

Cu toate că soarele nu trecuse încă de vârfurile copacilor și doar câteva raze rătăcite atingeau frontoanele înalte și turnurile casei mari, toți cei din gospodărie ieșiseră afară ca să îi vadă plecând spre Londra, începând cu William și proaspăta lui mireasă și terminând cu Ben Green, administratorul moșiei, și Evan, majordomul. Până și cea mai neînsemnată servitoare din bucătărie și grăjdarul se aflau în curte.

În ordinea importanței, ocupau treptele scării principale care ducea spre ușile de la intrare, iar cei mai umili servitori erau adunați în rânduri în fața peluzei. Big Daniel și Aboli stăteau pe banca vizitiului, iar caii scoteau aburi pe nări în aerul rece al dimineții.

Hal îl îmbrățișă rapid pe William, în timp ce Alice, îmbujorată și strălucind de fericire și de dragoste, se agăța cu adorație de brațul soțului ei. Urmând instrucțiunile tatălui lor, băieții se aliniară fără să zâmbească în spatele lui, pentru a da mâna cu fratele lor mai mare. Apoi, chiuind entuziasmați, se întrecură până la trăsura care îi aștepta.

– Pot să merg cu Aboli și cu Big Daniel? se rugă Tom, iar tatăl lui dădu din cap indulgent.

– Și eu? zise Dorian, dansând lângă el.

– Tu mergi în trăsură, cu mine și cu domnul Walsh.

Domnul Walsh era învățătorul lor, iar Dorian avea de înfruntat patru zile de captivitate împreună cu el și cărțile lui de latină, franceză și aritmetică.

– Te rog, tată, eu de ce nu pot? întrebă Dorian, apoi își răspunse singur: Știu, pentru că sunt cel mai mic!

– Haide, Dorry! Guy îl luă de mână și îl trase în trăsură. Am să te ajut la lecții.

Greutățile și nedreptățile fură imediat uitate de tineri când Aboli pocni din bici, iar trăsura zvâcni și plecă, cu pietrișul scârțâind sub roțile îmbrăcate în fier. Guy și Dorian se aplecară pe fereastră pentru a le face cu mâna și a le striga rămas-bun

servitorilor lor preferați, până când trăsura coti la răscruce, iar High Weald dispăru din câmpul lor vizual.

Pe banca vizitiului, Tom stătea extaziat între doi dintre oamenii lui preferați. Big Daniel era o matahală cu părul lung și argintiu, ieșind zburlit de sub pălăria în trei colțuri. Nu avea dinți, așa că, atunci când mesteca, fața lui ridată se plia ca un burduf din piele dintr-o fierărie. La vârsta lui, era cel mai puternic bărbat din Devonshire, iar acest lucru era unanim recunoscut. Tom îl văzuse ridicând un cal nărăvaș și aruncându-l pe spate, cu picioarele în aer, apoi ținându-l acolo fără efort cât timp îl potcovea fierarul. Fusese boțmanul[1] lui Francis Courtney, iar când olandezii îl omorâseră pe bunicul lui Tom, Big Daniel începuse să îl servească pe fiul său. Navigase pe oceanele sudice împreună cu Hal Courtney, luptând alături de el împotriva păgânilor, a olandezilor, a piraților și a dezertorilor, precum și împotriva multor alți inamici. O facuse pe dădaca pentru William și pentru gemeni, îi purtase în spate și îi legănase cu mâinile lui imense și blânde. Spunea cele mai fermecătoare povești la care putea visa un băiețel și putea construi modele ale tuturor corăbiilor, cu detalii atât de frumoase și de realiste, încât părea că, în orice clipă, ar fi putut să navigheze peste orizont către vreo aventură emoționantă, ducându-l și pe Tom departe. Știa cele mai uluitoare înjurături, precum și maxime pe care Tom le repeta doar în compania lui Dorian și a lui Guy, pentru că, dacă le-ar fi rostit în prezența lui William sau a tatălui său, sau a oricărui alt om matur, ar fi fost pedepsit imediat. Tom îl iubea foarte mult pe Big Daniel.

În afară de membrii familiei, exista doar o singură altă persoană pe care o iubea mai mult. Aboli stătea în cealaltă parte a lui Tom, ținând frâul în mâinile-i imense și negre.

– Ține tu espingola[2].

Știind ce plăcere i-ar face, Aboli îi dădu vechea armă lui Tom. Cu toate că țeava în formă de clopot era mai scurtă decât brațul lui Tom, putea arunca devastator un pumn de alice.

---

[1] Șef de echipaj pe o navă (n.tr.)

[2] Armă de foc primitivă din bronz montată pe un pivot (n.red.)

– Klebe, dacă un tâlhar încearcă să ne oprească, îl împuşti.

Tom fu aproape copleşit de această onoare şi se îndreptă între ei, rugându-se în tăcere să aibă şansa de a folosi arma grea pe care o ţinea în poală.

Aboli îl poreclise „Klebe" – însemna şoim în limba pădurilor Africii. Era o poreclă de care Tom era foarte încântat. Aboli îl învăţase limba pădurii, „pentru că, îi explicase el, acolo te va duce destinul. A fost profeţit de o femeie înţeleaptă şi frumoasă cu mult timp în urmă. Africa te aşteaptă. Eu, Aboli, trebuie să te pregătesc pentru ziua în care vei păşi pe pământul ei pentru prima dată".

Aboli era prinţul propriului trib. Tiparele cicatricelor ritualice care îi acopereau chipul negru de vârtejuri ridicate şi de adâncituri erau dovada sângelui său regal. Era expert în orice armă pe care punea mâna, de la un băţ de luptă african până la cea mai rafinată spadă din Toledo. Acum, când gemenii săi aveau vârsta potrivită, Hal Courtney îi încredinţase lui Aboli sarcina de a-i învăţa să lupte cu sabia. Hal şi William fuseseră învăţăceii lui Aboli pe când avuseseră aceeaşi vârstă. Îi formase pe fiecare dintre ei, transformându-i în spadasini experţi. Tom fusese atras de sabie la fel de natural ca şi tatăl şi fratele său vitreg, dar pe Aboli îl întrista gândul că Guy nu afişa aceeaşi râvnă şi aceeaşi aptitudine.

– Câţi ani crezi că are Aboli? întrebase Dorian odată.

Tom îi răspunsese, cu toată înţelepciunea vârstei lui mai mari:

– Este mai bătrân decât tata. Probabil că are cel puţin o sută de ani!

Aboli nu avea niciun fir de păr pe capul său ca o ghiulea, nici măcar unul cărunt care să-i trădeze adevărata vârstă. Şi, cu toate că ridurile şi cicatricele se îmbinau atât de bine cu trăsăturile lui, trupul îi era zvelt şi musculos, iar pielea netedă şi lucioasă ca obsidianul lustruit. Nimeni – nici măcar Aboli – nu ştia cât era de bătrân. Poveştile pe care le spunea erau chiar şi mai fascinante decât acelea ale lui Big Daniel. Povești despre giganţi şi pigmei, despre păduri pline de animale extraordinare, despre maimuţe mari care puteau sfâşia un om ca şi când ar fi fost un cosaş, despre creaturi cu gâturi atât de lungi încât puteau mânca frunzele din vârful celor mai înalţi copaci, despre deserturi unde diamante de mărimea merelor străluceau în soare ca apa şi despre munţi din aur masiv...

– Într-o zi, am să mă duc acolo! îi spunea Tom deseori, la sfârşitul unei astfel de poveşti magice. Ai să mă însoţeşti, Aboli?

– Da, Klebe. Într-o zi, o să navigăm împreună, îi promitea Aboli.

Acum, trăsura se zdruncina din răsputeri, trosnind pe suprafaţa neregulată a drumului şi împroşcând noroiul din gropi, în timp ce Tom, cocoţat între cei doi bărbaţi, încerca să-şi controleze entuziasmul şi nerăbdarea. Când ajunseră la răscrucea de dinainte de Playmouth, văzură o siluetă scheletică atârnând în lanţuri de spânzurătoare, încă purtând vesta, pantalonii şi cizmele.

– Duminica viitoare se face o lună de când stă spânzurat acolo.

Big Daniel îşi ridică pălăria cu trei colţuri spre chipul rânjit al tâlharului executat, din care ciorile ciuguliseră o mare parte din carne.

– Drum bun, John Warking. Pune o vorbă bună pentru mine la bătrânul Nick!

În loc să meargă în continuare spre Plymouth, Aboli întoarse caii pe drumul lat şi bătătorit care conducea spre est, către Southampton şi Londra.

Londra, cel mai mare oraş din lume. Cinci zile mai târziu, când mai aveau de parcurs doar treizeci de kilometri, văzură fumul oraşului la orizont. Acesta plutea în aer amestecându-se cu norii, precum praful strașnic de pe un câmp de luptă. Drumul îi duse de-a lungul malului Tamisei, lat şi aglomerat, de unde urmăriră procesiunea nesfârşită de nave mici, barje, ambarcaţiuni şi bărci de provizii, pline ochi cu lemn şi cu piatră de construcţie, cu saci de grâu şi vaci mugind, cu lăzi, baloturi şi butoaie – comerţul unei naţiuni. Traficul de pe râu se intensifică atunci când se apropiară de Pool of London, unde erau ancorate corăbiile. Trecură pe lângă primele clădiri, toate înconjurate de câmpuri deschise şi de grădini.

Acum simţeau mirosul oraşului, iar fumul îi învăluia, acoperind soarele. Fiecare coş de fum elibera un fum negru, care accentua întunecimea. Mirosul oraşului deveni mai intens. Duhnea a piei brute, a textile noi în baloturi şi a carne putredă. Mirosurile de oameni şi de cai, de şoareci şi de găini, de putoare sulfuroasă de cărbune ars şi de canalizare erau ciudate şi şocante. Apele râului

deveniră maro precum balega, iar drumul se aglomeră cu trăsuri, căruţe şi diligenţe. Câmpurile deschise cedară locul clădirilor nesfârşite din piatră şi cărămidă, cu acoperişuri îngrămădite, iar străzile lăturalnice se îngustară atât de mult, încât două trăsuri nu puteau trece una pe lângă cealaltă. Acum, râul era aproape ascuns de depozitele care se înălţau ferm de-a lungul fiecărui mal.

Aboli strecură trăsura cu abilitate prin mulţime, schimbând ironii vesele şi insulte cu ceilalţi vizitii. Lângă el, Tom abia dacă putea asimila totul. Se uita încolo şi-ncoace, întorcea capul în toate direcţiile şi trăncănea ca o veveriţă agitată. Hal Courtney cedase rugăminţilor lui Dorian şi îi permisese să se urce pe acoperişul trăsurii, unde stătea în spatele lui Tom, strigând şi râzând împreună cu fratele său mai mare.

Traversară râul pe un pod imens din piatră, atât de mare încât valurile râului se adunau în jurul pilonilor şi se roteau ca o uriaşă furtună maronie printre aceştia. De-a lungul râului erau aliniate tarabe, unde negustorii ambulanţi îşi promovau marfa în faţa trecătorilor.

– Homari proaspeţi, dragii mei! Homari vii şi moluşte!

– Bere! Dulce şi tare! Bea cu numai un penny. Te faci criţă cu doi pence.

Tom văzu un bărbat care vomita peste marginea podului şi o prostituată beată răsfirându-şi fustele zdrenţuite în jurul ei, pentru a se lăsa pe vine să îşi facă nevoile în şanţ. Ofiţeri în uniforme splendide din regimentul Gărzii Regelui William, întorşi de pe front, mergeau ţanţoş prin mulţime, la braţ cu fete frumoase cu bonete.

Nave de război erau ancorate în apele râului, iar Tom i le arătă nerăbdător lui Daniel.

– Da, zise Daniel, scuipând zeamă de tutun peste margine. Aceea este vechea *Dreadnought*, cu şaptezeci şi patru de tunuri. A fost la Medway. Cea de acolo este *Cambridge*...

Daniel înşiră numele de glorie ale navelor, iar Tom fu încântat să le audă.

– Uite acolo! strigă el. Aia trebuie să fie catedrala St. Paul.

Tom o ştia din imaginile din cărţile de şcoală. Cupola era construită doar pe jumătate, fiind deschisă spre cer şi acoperită cu schele precum o pânză de păianjen.

Auzindu-i, Guy își scoase capul pe fereastra trăsurii.

– Noua St. Paul, își corectă el fratele. Vechea catedrală a ars în Marele Incendiu. Wren este arhitectul, iar cupola o să fie înaltă de o sută unsprezece metri...

Dar cei doi frați deja își îndreptaseră atenția spre altceva.

– Ce s-a întâmplat cu clădirile de acolo? întrebă Dorian, arătând spre ruinele înnegrite de fum ce se amestecau printre clădirile mai noi de-a lungul malurilor râului.

– Toate au ars în incendiu, îi răspunse Tom. Vezi cum lucrează constructorii.

Traversară podul spre străzile aglomerate ale orașului. Aici, agitația de vehicule și de oameni era și mai mare.

– Am fost aici înainte de incendiu, le spuse Daniel, cu mult înainte ca voi, mucoșilor, să vă fi născut. Străzile erau late doar pe jumătate, iar oamenii își vărsau oalele de noapte în șanț... Continuă să-i încânte pe băieți cu detaliile pitorești ale vieții în oraș din urmă cu douăzeci de ani.

În unele dintre trăsurile deschise pe lângă care treceau se aflau gentilomi distinși, îmbrăcați după ultima modă, însoțiți de doamne în rochii din mătase strălucitoare și satin, atât de frumoase încât Tom nu-și putea lua ochii de la ele, convins că nu erau muritoare, ci îngeri cerești.

Însă femeile care se aplecau pe ferestrele caselor ce aglomerau strada nu păreau atât de sacre. Una îi făcu semn lui Aboli și îi strigă o invitație.

– Ce vrea să-ți arate, Aboli? întrebă Dorian cu ochii mari.

Daniel îi zburli părul roșcat.

– Mai bine să nu afli, stăpâne Dorry, pentru că după aceea nu vei mai avea niciodată liniște.

În cele din urmă ajunseră la Plough, iar Aboli coti spre intrarea în han. Hangiul se grăbi să iasă să-i întâmpine, făcând o plecăciune și frecându-și încântat mâinile.

– Bine ați venit, Sir Hal! Nu vă așteptam până mâine.

– Drumul a fost mai bun decât mă așteptam. Am scos un timp bun. Hal coborî rapid și adăugă: Dă-ne un urcior mic cu bere ca să ne spălăm praful din gât.

Apoi intră în han și se tolăni pe unul dintre scaunele din salonul de la intrare.

– Am pregătit camera obișnuită pentru dumneavoastră, Sir Hal, și o cameră pentru băieți.

– Bun! Să-i pui pe grăjdari să aibă grijă de cai și găsește o cameră pentru servitorii mei.

– Am un mesaj de la lordul Childs pentru dumneavoastră, Sir Hal. Mi-a cerut în modul cel mai strict să îl anunț în clipa în care ați sosit.

– Și ai facut asta? întrebă Hal aruncându-i o privire tăioasă.

Nicholas Childs era președintele guvernatorilor companiei engleze India de Est, însă o conducea ca și când ar fi fost feuda sa personală. Avea o avere imensă și o influență colosală în oraș și la tribunal. Coroana era un acționar majoritar al companiei și, prin urmare, Childs avea trecere inclusiv la suveran. Nu era un om pe care să-l tratezi superficial.

– Acum îi trimit un mesaj.

Hal sorbi din urciorul cu bere, apoi își duse politicos mâna la gură.

– Acum poți să mă conduci în cameră.

Se ridică, iar gazda îl conduse pe scări, mergând cu spatele înaintea lui și făcând plecăciuni la fiecare al treilea pas. Văzând camera, Hal încuviință rapid din cap. Aceasta avea un salon și o sală de mese personală. Băieții aveau să stea în camera de vizavi, iar Walsh, învățătorul lor, în camera de lângă ei. Aceasta urma să fie o clasă, căci Hal era hotărât ca ei să nu piardă nicio zi de învățătură.

– Putem să ieșim să vedem orașul, tată? îl imploră Tom.

Hal îi aruncă o privire lui Walsh.

– Și-au terminat lecțiile pe care le-ai pregătit pentru ei?

– Stăpânul Guy le-a terminat, dar ceilalți... spuse Walsh pe un ton afectat.

– Terminați lecția pe care v-a dat-o dascălul Walsh, se încruntă Hal la fiii săi, spre totala satisfacție a acestuia.

Apoi părăsi încăperea. Când se întoarse, Tom se strâmbă în spatele lui Walsh.

Mesagerul trimis de Nicholas Childs sosi înainte ca Aboli și Daniel să termine de adus cuferele grele din piele, ce fuseseră legate de acoperișul trăsurii. Valetul cu uniformă facu o plecăciune, apoi

îi înmână lui Hal pergamentul cu sigiliu. Hal îi dădu o monedă și rupse sigiliul din ceară al companiei India de Est. Scrisoarea fusese scrisă de un secretar: „Lordul Childs vă roagă să-i acordați plăcerea de a-l însoți la cină la ora opt în această seară, la Bombay House". Sub acest text se afla o notiță, frumos scrisă de mână de Childs: „Oswald Hyde va fi singurul invitat. N.C."

Hal fluieră încet: o cină privată cu bătrânul și cancelarul Maiestății Sale, regele William al III-lea.

– Se pregătește ceva interesant.

Zâmbi și simți entuziasmul furnicându-i prin vene.

Aboli și Daniel curățaseră noroiul drumului de pe trăsură și țesălaseră caii până când pielea lor ajunsese să strălucească din nou precum metalul lustruit. Hal avea suficient timp pentru a face o baie și a-și lăsa hainele să-i fie curățate de cameristă, înainte de întâlnirea cu Childs.

Bombay House se afla în spatele unor ziduri înalte, în mijlocul unor grădini mari, la o aruncătură de băț de Hanurile Curții, unde se ajungea ușor de la sediul companiei India de Est de pe strada Leadenhall. Erau gărzi la porțile înalte din fier forjat, care fură deschise de îndată ce Aboli își anunță stăpânul. Trei lachei așteptau la ușile duble ale casei pentru a-l însoți pe Hal înăuntru și pentru a-i lua mantia și pălăria. Apoi, majordomul îl conduse într-un marș prin șirul de saloane largi, în care se găseau oglinzi și imense tablouri în ulei, înfățișând corăbii, lupte și peisaje exotice, luminate de nenumărate lumânări din ceară în candelabre din cristal și de lămpi cu ulei poleite, ținute în aer de statui care reprezentau nimfe și africani.

După ce trecură de saloanele publice mari, ajunseră în câteva săli mai mici, iar Hal își dădu seama că intraseră în zonele private ale măreței case, mai apropiate de bucătării și de camerele servitorilor. În cele din urmă se opriră în fața unei uși atât de mici și de neînsemnate, încât ar fi putut trece cu ușurință pe lângă ea. Majordomul bătu o dată în ușă cu bastonul său.

– Intră! vui o voce familiară de pe cealaltă parte a ușii.

Hal intră aplecându-se uşor într-un birou mic, însă bogat ornamentat. Pereţii lambrisaţi erau decoraţi cu tapiserii din Arabia şi din Indii, iar spaţiul putea găzdui doar masa mare, plină ochi cu tăvi argintii şi cu supiere aurite din care emanau arome suculente şi aburi ispititori.

– Punctual ca de obicei, îl complimentă lordul Childs. Stătea în capul mesei, revărsându-se din scaunul mare, tapiţat. Iartă-mă că nu m-am ridicat pentru a te saluta corespunzător, Courtney. Blestemata de gută, din nou. Îi arătă piciorul bandajat, rezemat pe un taburet. Presupun că l-ai cunoscut pe Oswald.

– Am avut onoarea, zise Hal, facând o plecăciune spre cancelar. Bună seara, domnule. Ne-am întâlnit acasă la domnul Samuel Pepys, în luna august a anului trecut.

– Bună seara, Sir Henry. Îmi amintesc foarte bine întâlnirea noastră. Lordul Hyde zâmbi şi făcu o jumătate de plecăciune, stând încă pe scaun. Nu eşti genul de om uşor de uitat.

Hal îşi dădu seama că seara începuse favorabil.

Childs îi făcu un semn neprotocolar spre scaunul de lângă el.

– Ia loc acolo, ca să putem vorbi. Scoate-ţi haina şi peruca, omule. Să fim comozi. Se uită la părul des şi negru al lui Hal, cărunt doar pe alocuri. Bineînţeles, tu nu porţi perucă! Al naibii de sensibil... Toţi suntem sclavii modei, mai ales noi, cei care avem ghinionul să locuim în oraş.

Ceilalţi doi erau tunşi scurt şi purtau cămăşi, cu gulerele desfacute. Childs avea un şervеţel legat în jurul gâtului. Nu îl aşteptară pe Hal să înceapă să mănânce. Judecând după mormanul de cochilii de stridii goale, Childs mâncase deja câteva zeci. Hal îşi scoase haina, întinzându-i-o valetului, apoi se aşeză pe scaunul oferit.

– Ce îţi place, Courtney, vinul alb sau Madeira?

Childs îi facu semn unuia dintre servitori să-i umple paharul lui Hal, care alese vinul alb. Ştia din experienţă că urma să fie o seară lungă, iar Madeira era înşelător de dulce, dar foarte tare. De îndată ce paharul fu umplut şi o farfurie cu stridii imense de Colchester apăru în faţa lui Hal, Childs le facu semn din mână servitorilor să plece, pentru ca ei să poată vorbi nestingheriţi. Aproape imediat, începură să discute despre

supărătorul război irlandez. Regele detronat, James, plecase cu corabia din Franţa spre Irlanda, ca să adune o armată din rândul susţinătorilor catolici de acolo, şi ataca acum forţele loiale regelui William. Oswald Hyde deplângea costul campaniei, însă Childs se bucura de cât de bine reuşise armata Maiestăţii Sale să apere Londonderry şi Enniskillen.

– Poţi fi sigur că, după ce regele se va ocupa de irlandezi, îşi va îndrepta din nou toată atenţia spre Franţa.

Oswald Hyde sorbi o altă stridie din cochilie şi afişă o expresie nefericită, care părea naturală.

– Va trebui să mă întorc la parlament pentru o altă alocare de fonduri.

Chiar dacă locuia la ţară, Hal era la curent cu evenimentele zilei, pentru că avea mulţi prieteni în Londra şi coresponda cu ei în mod regulat. Putea, aşadar, să urmărească întorsăturile importante ale discuţiei şi chiar să-şi aducă propriile contribuţii, demne de toată atenţia.

– Nu prea avem de ales, spuse el. După ce Louis a invadat Palatinatul, am fost obligaţi să acţionăm împotriva lui, conform termenilor Alianţei de la Viena.

Ceilalţi fură de acord cu părerea lui, iar el le simţi aprobarea, deşi Hyde continuă să deplângă costul războiului continental.

– Sunt de acord că trebuie să fie un război cu Franţa, dar, pentru numele lui Dumnezeu, încă nu am plătit costurile războiului olandez şi ale incendiului. Black Boy şi Jamie ne-au lăsat cu datorii la toate băncile din Europa.

Black Boy era porecla lui Charles al II-lea, Monarhul Vesel. Jamie era James al II-lea, care îi succedase şi care se aflase la domnie doar trei ani înainte ca deschiderea lui spre romano-catolicism să-l forţeze să fugă în Franţa. William, şeful magistraţilor din Provinciile Unite ale Olandei şi al patrulea în linia succesiunii, fusese invitat, împreună cu soţia lui, Mary, să preia tronul Angliei. Mary era fiica lui James, fapt care făcuse revendicarea tronului chiar şi mai posibilă. Şi, desigur, ei erau protestanţi devotaţi.

După ce terminară de mâncat stridiile, Childs îl chemă din nou pe lacheu, pentru a servi celelalte feluri. Tăbărî imediat pe

un peşte ca şi când ar fi fost un inamic, apoi trecură la miel şi la vită, servite cu trei feluri diferite de supă din supierele argintii, ca să le poată înghiţi. Un vin roşu şi bun înlocui vinul alb, mai degrabă insipid.

Hal sorbi cu moderaţie din pahar, întrucât conversaţia era fascinantă şi îi permitea să întrezărească structura conjugată dintre putere şi lumea politică, cu care se învrednicea arareori. Nu avea să lase nici măcar cele mai fine vinuri să-i înceţoşeze mintea. Discuţia îi purtă de la încoronarea lui Petru ca ţar al Rusiei până la incursiunile Franţei în Canada, de la masacrarea coloniştilor din Lachine de către indienii Iroquois până la rebeliunea castelor Maratha împotriva conducerii împăratului mogul Aurangzeb, din India.

Această ultimă ştire conduse conversaţia direct spre adevăratul motiv al întâlnirii – afacerile şi averea companiei engleze India de Est. Hal simţi schimbarea interlocutorilor săi după felul în care începură să îl privească. Privirea lor deveni ageră şi evaluatoare.

– Înţeleg că eşti un acţionar important în companie, zise lordul Hyde cu un aer nevinovat.

– Am avut suficient noroc cât să cumpăr o mică parte din acţiunile companiei atunci când m-am întors din est, în anii şaptezeci, recunoscu cu modestie Hal, iar de atunci, periodic, când soarta mi-a fost favorabilă, am mai cumpărat acţiuni.

Childs flutură din mână, într-un gest de negare.

– Toată lumea cunoaşte isprăvile remarcabile ale tatălui tău din timpul războiului olandez şi ce s-a întâmplat după aceea. În plus, se ştie despre adaosul considerabil pe care l-ai adus averii regelui din prăzile de război şi despre rezultatele călătoriilor tale negustoreşti în insulele cu mirodenii şi pe coasta estică a continentului african. Se întoarse spre cancelar şi concluzionă sec: Sir Henry controlează patru virgulă cinci procente din acţiunile companiei, care nu includ şi zestrea lui Alice Grenville, care s-a căsătorit recent cu fiul său cel mare.

Hyde păru impresionat în timp ce calcula mental valoarea în bani pe care o reprezenta acest procent.

– Te-ai dovedit a fi un căpitan de vas brav şi descurcăreţ, murmură Hyde. Şi un investitor prudent. Meriţi pe deplin această răsplată.

Îl privi pătrunzător pe Hal, care înţelese că urmau să ajungă la ultimul şi adevăratul scop al întâlnirii lor.

– Mai mult decât atât, interesele tale personale sunt strâns legate de ale noastre, continuă încet cancelarul, frecându-şi creştetul până când părul scurt şi rigid îi scârţâi sub degete. Cu toţii suntem acţionari, iar Coroana este cel mai mare dintre noi. Aşadar, ştirile recente din Indiile de Est ne afectează foarte mult pe toţi.

Hal simţi în piept strângerea bruscă a groazei. Se îndreptă pe scaun şi şopti încordat:

– Iertaţi-mă, domnul meu, însă abia am sosit la Londra în această-dimineaţă şi nu am aflat nimic.

– Eşti norocos atunci, fiindcă ştirile nu sunt bune, mormăi Childs, ducând la gură o bucată de carne de vită din care picura sânge.

Mestecă şi înghiţi, apoi luă o gură de vin roşu.

– Acum două săptămâni, continuă el, corabia *Yeoman din York* a companiei a acostat la docurile din India de Est. Mai avea de mers şaizeci şi două de zile până la Bombay, cu o încărcătură de bumbac şi vopsea roşie şi cu o încărcătură de la Gerald Aungier, guvernatorul coloniei. Childs se încruntă şi scutură din cap, ezitând să rostească următoarele cuvinte. Am pierdut două corăbii: *Minotaur* şi *Albion Spring*.

Hal se rezemă de spătar ca şi când tocmai primise un pumn în cap.

– Cele două sunt mândria flotei, exclamă el.

Era aproape imposibil de crezut. Corăbiile impunătoare ale companiei India de Est erau stăpânele oceanelor, fiind construite nu doar pentru transportul mărfurilor, ci şi pentru prestigiul măreţei şi prosperei companii care le deţinea, precum şi al Coroanei engleze sub al cărei pavilion aveau privilegiul de a naviga.

– Au naufragiat? riscă Hal.

Până şi impresionanta companie trebuie să se fi cutremurat având în vedere importanţa acestei pierderi. Scufundarea unui astfel de vas era o lovitură îngrozitoare. Pierderea a două nave însemna un dezastru – având probabil marfa în valoare de o sută de mii de lire.

– Unde au naufragiat? vru el să știe. În Agulhas Bank? În recifele de corali din insulele Mascarene?

– Nu au naufragiat, spuse Childs pe un ton amenințător.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– De vină au fost piraţii, spuse Childs. Corsari.

– Sunteţi sigur? De unde putem să știm asta?

Corăbiile companiei India de Est erau construite pentru viteză, fiind bine înarmate tocmai pentru o asemenea eventualitate. Era nevoie de forţa unei nave de război ca să poţi captura o astfel de corabie. La răspândirea veștii, valoarea acţiunilor companiei avea să scadă. Propriile lui titluri aveau să scadă cu câteva mii... ba nu, cu zeci de mii de lire.

– De câteva luni, ambele nave erau în întârziere. Nu am primit veşti de la niciuna dintre ele, spuse Childs. Dar se pare că un singur marinar a scăpat de pe *Minotaur*. Era pe mare de aproape patruzeci de zile, agăţat de o bucată din resturile navei; a băut doar câteva picături de ploaie şi a mâncat peştele crud pe care a reuşit să-l prindă, până când, în cele din urmă, a fost aruncat pe coasta sălbatică a Africii. A mers săptămâni întregi pe jos, de-a lungul ţărmului, pentru a ajunge la colonia portugheză de la Lobito. Acolo a reuşit să găsească o goeletă care mergea spre Bombay. I-a spus povestea guvernatorului Aungier, care l-a trimis împreună cu încărcătura înapoi la noi, la bordul navei *Yeoman din York*.

– Unde este acum marinarul? întrebă Hal. Aţi vorbit cu el? Este de încredere?

Childs ridică o mână ca să oprească potopul de întrebări.

– Este într-un loc sigur şi bine îngrijit, dar încă nu vrem să-şi spună povestea pe străzile Londrei sau într-o cafenea.

Hal dădu din cap – acest lucru avea sens.

– Şi da, am vorbit pe larg cu el. Pare un băiat inteligent, dur şi descurcăreţ, dacă mărturia lui este adevărată, aşa cum cred eu.

– Ce spune că s-a întâmplat?

– În mare, corabia *Minotaur* a dat peste o mică navă naufragiată în largul insulei Madagascar şi i-a salvat pe toţi cei doisprezece marinari înainte ca aceasta să se scufunde. Dar în acea primă noapte, supravieţuitorii au preluat controlul navei. Aveau arme ascunse asupra lor şi le-au tăiat gâtul ofiţerilor gărzii.

Desigur, echipajul *Minotaurului* nu ar fi trebuit să aibă probleme în a recupera nava de la o mică bandă de piraţi, dar aproape imediat o flotă de bărcuţe a ieşit din întuneric, evident ca răspuns la un semnal, iar piraţii care erau deja la bord au reuşit să prevină folosirea tunurilor navei companiei, nepermiţând echipajului să se apere, până când nu a fost prea târziu.

– Cum a evadat bărbatul acesta?

– Majoritatea oamenilor de pe *Minotaur* au fost masacraţi, însă bărbatul – Wilson este numele lui – l-a convins pe căpitanul piraţilor că se va alătura bandei lui şi că îl va conduce spre o altă pradă. Apoi, Wilson a profitat de prima ocazie pentru a evada, strecurându-se peste bord prin orificiul unui tun, cu un mic butoi pe care să plutească.

Childs deschise o cutie argintie şi scoase un obiect lung şi maro, care semăna cu o bucată de coajă de copac uscată.

– Frunze de tutun rulate în formă de băţ, explică el. Spaniole, din coloniile lor din America. Îi spun *cigarro*. Am ajuns să le prefer în locul pipei. Vrei să încerci una? Poftim, lasă-mă să o pregătesc pentru tine.

Apoi facu un adevărat spectacol, adulmecând-o şi tăind o bucăţică dintr-un capăt.

Hal o acceptă, mirosind-o suspicios. Aroma era surprinzător de plăcută. Urmă exemplul lui Childs şi aprinse capătul, folosind lumânarea arzândă pe care acesta i-o întinse. Pufăi precaut şi realiză că, deşi veştile îl tulburaseră, gustul îi era pe plac, fiind mai agreabil decât al oricărei pipe pe care o fumase vreodată.

Acum, când şi ceilalţi doi bărbaţi pufaiau din ţigările lor, Hal avu câteva minute ca să se gândească la problema pe care i-o prezentase Childs.

– Aţi spus că s-au pierdut două nave, zise el.

– Da, confirmă Childs. *Albion Spring* s-a pierdut la doar câteva săptămâni înainte de *Minotaur*. Cucerită de aceeaşi bandă de asasini.

– Cum putem fi siguri de asta?

– Căpitanul piraţilor i s-a lăudat cu isprava lui acestui bărbat, Wilson.

După un moment lung de tăcere, Hal întrebă:

– Ce intenționați să faceți în legătură cu asta, domnul meu?

Apoi, pulsul i se acceleră când îi văzu pe cei doi bărbați făcând un schimb de priviri și bănui pentru prima dată motivul pentru care fusese invitat la această întâlnire intimă.

Childs își șterse cu dosul mâinii grăsimea de vită de pe maxilar, apoi îi făcu un semn conspirator din ochi lui Hal.

– Vom trimite pe cineva care să se ocupe de acest pirat, Jangiri. Așa îl cheamă pe ticălos, Jangiri.

– Pe cine veți trimite? întrebă Hal, cunoscând deja răspunsul.

– Păi... pe tine, desigur.

– Dar, domnul meu, eu sunt acum fermier și moșier.

– Doar de câțiva ani, interveni Hyde. Înainte de asta, ai fost unul dintre cei mai de succes marinari din oceanele sudice și estice.

Hal rămase tăcut. Era adevărat, desigur. Cei doi știau totul despre el. Puteau să-i povestească în detaliu fiecare călătorie pe care o făcuse, iar Hyde avea în arhivele sale fiecare restituire a comorilor sau a încărcăturilor de preț aduse în trezorerie.

– Domnii mei, am o familie, patru fii de care trebuie să am grijă, și nicio femeie cu care să împart responsabilitatea. Acesta este motivul pentru care nu mai merg pe mare.

– Da, știu de ce ai renunțat la mare, Courtney, și te asigur de profunda mea compasiune pentru pierderea soției tale. Dar, pe de altă parte, până și cel mai mic fiu al tău trebuie să fie acum la vârsta la care ai plecat tu însuți pentru prima dată pe mare. Nu există niciun motiv pentru care nu ai putea găsi o navă pentru fiecare dintre fiii tăi.

Și asta era adevărat. În mod clar, Childs își plănuise strategia cu mare atenție la detalii, dar Hal era hotărât să nu îi ușureze munca.

– Nu aș putea să renunț la responsabilitățile mele de la High Weald. Fără o administrare atentă a moșiilor mele, aș sărăci.

– Dragul meu Sir Henry, zâmbi Hyde, fiul meu a fost coleg la Colegiul Regelui cu William al dumitale. Încă sunt cei mai buni prieteni și corespondează regulat. Înțeleg că administrarea moșiilor tale i-a revenit, aproape în totalitate, tânărului William și că tu îți petreci o mare parte din timp vânând, citind și depănând amintiri cu foștii tăi camarazi.

Hal se înroşi de mânie. Aşa evalua William contribuţia tatălui său la conducerea moşiei High Weald şi a minelor?

– Dacă nu ne ocupăm de individul ăsta, de Jangiri, vom fi cu toţii săraci, adăugă Childs. Toţi ştim că tu eşti cel mai potrivit om pentru asta.

– Oprirea pirateriei este problema marinei regelui, replică încăpăţânat Hal.

– Într-adevăr, este, confirmă Hyde. Dar, până la sfârşitul anului, vom fi în război cu Franţa, iar marina regelui va avea probleme mai importante de care să se ocupe. Ar putea trece câţiva ani înainte ca amiralitatea să îşi îndrepte atenţia spre apărarea oceanelor îndepărtate ale globului, iar noi nu îndrăznim să aşteptăm atât de mult. Jangiri comandă deja două nave de mare putere. Cine poate spune că, într-un an sau doi, nu va fi suficient de puternic încât să atace Bombay-ul sau fabricile noastre de pe Coasta Carnatică? Acţiunile tale la companie ar mai valora doar foarte puţin dacă el ar reuşi.

Hal se mişcă agitat în scaun, jucându-se cu piciorul paharului de vin. Era exact ce aşteptase el în secret, în ultimele luni de plictiseală şi de inactivitate. Sângele îi fierbea, iar mintea i se agita, zburând de la o idee la alta ca o nectarinidă într-un copac înflorit, fugind de la o floare la alta pentru a-i bea nectarul.

– Nu am o navă, spuse el.

Vânduse *Golden Baugh* când se întorsese în Devon. Era veche şi avea carena pe jumătate putredă.

– Aş avea nevoie de o navă cel puţin la fel de puternică, dacă nu chiar mai puternică decât corăbiile *Minotaur* şi *Albion Spring*.

– Pot să-ţi ofer o escadrilă cu două nave bune, contracară Childs cu uşurinţă. Noul tău vas comandant va fi *Serafimul*, cel mai bun pe care l-a construit compania vreodată. Treizeci şi şase de tunuri şi, în plus, rapid ca un pescăruş. Chiar astăzi este echipat la şantierul Deptford. Poate fi gata de plecare până la sfârşitul lunii.

– Şi cealaltă? întrebă Hal.

– *Yeoman din York*, aceeaşi navă care l-a adus pe acest Wilson înapoi din Bombay. Va fi complet reparată până la sfârşitul săptămânii şi gata de plecare din nou. E dotată, de asemenea, cu treizeci şi şase de tunuri. Căpitanul Edward Anderson e un marinar excelent.

– Îl cunosc foarte bine, zise Hal dând din cap. Dar sub a cui autoritate voi naviga?

Hal era hotărât să reziste încă un pic.

– Până mâine la amiază, promise Hyde, pot să-ți aduc un act semnat personal de Maiestatea Sa, prin care vei primi autoritatea de a căuta și de a distruge sau de a confisca navele și proprietatea corsarilor.

– Care sunt termenii capturii? întrebă Hal, îndreptându-și toată atenția asupra lui.

– O treime îi revine Coroanei, o treime companiei India de Est, iar ultima treime ție și echipajului tău, sugeră Hyde.

– Dacă ar fi să plec – dar nu vă garantez că o voi face –, aș vrea jumătate pentru mine și oamenii mei.

– Este adevărat, atunci, zise Hyde cu un aer nefericit. Ești greu de convins. Putem discuta asta când vei fi de acord să preiei comanda.

– Aș vrea să pot face comerț în nume propriu în timpul călătoriei.

Era una dintre regulile politicii companiei ca propriii căpitani să nu tolereze comerțul particular, ca să nu rișteiscarea unui conflict între interese și loialitate. Chipul lui Childs se întunecă, iar maxilarul i se clătină de indignare.

– Sub nicio formă. Nu pot fi de acord cu asta. Va stabili un precedent periculos.

Apoi, își dădu seama că Hal îi pregătise o capcană, în care el căzuse direct.

– Foarte bine, spuse Hal încet. Voi renunța la acest drept, dacă îmi acordați jumătate din pradă.

Childs înghiți în sec auzind această impertinență, dar Hyde zâmbi sinistru.

– Te-a prins cu asta, Nicholas. Una sau cealaltă, care din două? Banii din captură sau dreptul de a face comerț?

Childs părea că se gândește intens. Banii ar fi putut depăși orice profit din comerț pe care marinarul șiret și descurcăreț l-ar fi putut acumula de-a lungul coastelor Asiei și Africii, dar dreptul de a face comerț era sacru și rezervat doar companiei.

– Foarte bine, fu el de acord în cele din urmă. Jumătate din captură, dar niciun profit din comerț.

Hal se încruntă, deşi era cât se poate de mulţumit. Dădu din cap, aparent şovăitor.

– Îmi trebuie o săptămână ca să mă gândesc la asta.

– Nu ai o săptămână, obiectă Hyde. Ne trebuie un răspuns chiar în seara asta. Maiestatea Sa are nevoie de un răspuns mâine-dimineaţă, la întrunirea cabinetului.

– Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc înainte să preiau comanda.

Hal se rezemă de spătar şi îşi încrucişă braţele într-un gest final. Dacă trăgea de timp, exista o şansă de a-i forţa să mărturisească şi alte lucruri.

– Henry Courtney, baron Dartmouth, murmură Hyde. Titlul nu sună satisfăcător?

Hal îşi desfacu braţele şi se aplecă în faţă, luat prin surprindere într-o asemenea măsură, încât lăsă nerăbdarea să-i lumineze trăsăturile. Un rang nobiliar! Nu îşi permisese niciodată să se gândească la asta. Cu toate acestea, era unul dintre puţinele lucruri de pe lume pe care nu le avea.

– Mă luaţi peste picior, domnule? şopti el. Vă rog să-mi spuneţi clar la ce vă referiţi.

– Preia imediat comanda pe care ţi-o oferim şi adu capul tâlharului Jangiri într-un butoi cu murături... şi îţi dau cuvântul meu solemn că titlul de baron este al tău. Ce spui, Sir Hal?

Hal începu să zâmbească. Era un om de rând, chiar dacă avea cel mai înalt rang, dar acest titlu l-ar fi inclus în rândul nobilimii şi în Camera Lorzilor.

– Dumneata eşti cel care se lasă greu convins, domnul meu. Nu mă mai pot împotrivi linguşirilor, nici datoriei mele morale. Ridică paharul şi ceilalţi doi îi urmară exemplul. Vânt din pupa şi succes la vânătoare! sugeră el ca toast.

– Aur strălucitor şi glorie! rosti Hyde, apoi goliră paharele.

Când terminară de băut, Hyde îşi tamponă buzele cu şervetelul şi întrebă:

– Nu ai fost încă prezentat la curte, nu-i aşa, Sir Hal? Când Hal scutură din cap, el continuă: Dacă într-o zi vei deveni nobil, trebuie să facem asta înainte să părăseşti Londra. La ora două după-amiaza, vinerea viitoare, la palatul St James. Regele prezidează o întrunire oficială înainte de a pleca spre Irlanda ca

să preia conducerea campaniei împotriva socrului său. Voi trimite un om să te conducă spre palat.

Alfred Wilson fu o surpriză. Cu un astfel de nume, Hal se aşteptase la un bătrân matelot solid, cu accent de Yorkshire sau de Somerset. La cererea lui Hal, Childs îl eliberase pe marinar din locul în care era ţinut şi îl trimisese la Hal, la han. Stătea acum în mijlocul salonului privat şi îşi răsucea căciula în mâinile bronzate şi subţiri.

– Eşti englez? îl întrebă Hal.

Wilson atinse cu respect claia de păr negru şi des care îi cădea pe frunte.

– Tata s-a născut în Bristol, căpitane.

– Dar nu şi mama ta, presupuse Hal.

– Ea era indiancă, o mogulă, o musulmană, domnule.

Wilson era mai negru decât William, fiul lui Hal, şi la fel de frumos.

– Vorbeşti în limba ei, Wilson?

– Da, domnule, pot să şi scriu. Mama era de viţă nobilă, dacă-mi permiteţi, domnule.

– Atunci, scrii şi în engleză?

Lui Hal îi plăcea cum arăta, iar dacă povestea evadării lui de pe vasul lui Jangiri era adevărată, chiar era descurcăreţ, şi isteţ pe deasupra.

– Da, domnule.

Hal era surprins – puţini marinari ştiau să scrie. Îl cercetă cu atenţie.

– Vorbeşti şi alte limbi?

– Doar araba, zise Wilson, ridicând din umeri.

– Din ce în ce mai bine, zâmbi Hal, apoi i se adresă în arabă, ca să-l testeze.

Învăţase limba de la prima lui soţie, Judith, şi îşi perfecţionase cunoştinţele în nenumăratele călătorii de-a lungul coastelor Africii şi Arabiei.

– Unde ai învăţat?

Accentul îi era uşor alterat din cauza nefolosirii tonurilor guturale ale Arabiei.

– Am navigat mulți ani în fața catargului, cu un echipaj în mare parte arab.

Wilson vorbea araba rapid și fluent.

– Ce rang aveai pe *Minotaur?*

– Ofițer de gardă, domnule.

Hal era încântat. Dacă la vârsta lui avea un asemenea rang, însemna că era un om inteligent. „Trebuie să-l am", decise Hal.

– Vreau să-mi spui tot ce poți despre preluarea *Minotaurului.* Dar, și mai important, vreau să-mi povestești despre Jangiri.

– Mă scuzați, căpitane, dar va dura o vreme.

– Avem toată ziua la dispoziție, Wilson. Hal îi arătă banca lipită de peretele îndepărtat. Stai acolo. Când el ezită, Hal continuă: Ai spus că va dura. Ia loc, omule, și vorbește.

Dură aproape patru ore, iar Walsh, învățătorul, rămăsese la o masă și luase notițe, așa cum îl instruise Hal. Până să descrie cum fuseseră omorâți de piraţi tovarășii lui, Wilson vorbi încet și fără emoție. Apoi, vocea i se gâtui, iar când Hal își ridică privirea, fu surprins să vadă că avea lacrimi în ochi. Trimise după o cană cu bere ca să calmeze gâtul bărbatului și îi dădu șansa să își revină. Dar Wilson împinse halba într-o parte.

– Nu beau băuturi tari, domnule.

Hal era încântat. Băutura era demonul majorității marinarilor.

– Niciodată? întrebă el.

– Nu, domnule. Mama mea... înțelegeți dumneavoastră, domnule.

– Ești creștin?

– Da, domnule, dar nu pot uita învățăturile mamei.

– Da, înțeleg.

„Dumnezeule, am nevoie de omul ăsta, se gândi Hal. Este un giuvaer printre oameni." Apoi, îi veni o idee: „Cât timp vom călători, îl voi pune să-mi învețe băieții limba arabă. Vor avea nevoie de ea pe coastă".

Când termină de povestit, Hal își făcuse o imagine clară despre ce se întâmplase la bordul *Minotaurului* și despre bărbatul pe care urma să-l înfrunte.

– Vreau să te gândești din nou la toate astea, Wilson. Dacă ai uitat ceva, orice detaliu care ar putea fi util, vreau să te întorci și să mi-l spui.

– Foarte bine, căpitane, zise Wilson, ridicându-se să plece. Unde vă voi găsi, domnule?

Hal ezită.

– Sper că îți poți ține gura, spuse el. Când bărbatul încuviință din cap, el continuă: Știu că ți s-a interzis să spui povestea *Minotaurului*. Dacă poți să-mi dai cuvântul tău că nu o vei spune nimănui, atunci poți să te alături echipajului meu. Caut ofițeri de gardă buni. Vii cu mine, băiete?

Wilson zâmbi aproape timid.

– Am mai auzit de dumneata, căpitane, spuse el. Știți, unchiul meu a navigat cu tatăl dumneavoastră la bordul navei *Lady Edwina* și cu dumneavoastră pe *Golden Baugh*. Mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

– Cine a fost unchiul tău?

– Ned Tyler, căpitane. Și încă este...

– Ned Tyler! exclamă Hal. Nu auzise acest nume de ani întregi. Unde este?

– La ferma lui de lângă Bristol. A cumpărat-o cu banii câștigați pe nava dumneavoastră, căpitane.

Ned Tyler era unul dintre cei mai buni oameni cu care navigase Hal vreodată. Se minună încă o dată de cât de mică și de unită era frăția mării.

– Atunci, ce spui, Wilson? Urci la bordul *Serafimului?*

– Mi-ar plăcea foarte mult să navighez cu dumneavoastră, căpitane.

Hal se simți satisfăcut când el acceptă.

– Spune-i șefului meu de echipaj, Daniel Fisher, să îți găsească o cameră până când te vei putea muta pe navă. Apoi, poți să-ți exersezi caligrafia compunând o scrisoare pentru unchiul tău, Ned. Spune-i să nu mai mulgă vacile și să lase bălegarul... și să-și pună din nou cizmele de marinar. Am nevoie de el.

După ce Wilson coborî scara îngustă din lemn spre salonul de dedesubt, Hal se îndreptă spre mica fereastră care dădea spre curtea pietruită a grajdului. Rămase acolo, cu

mâinile împreunate la spate, privindu-l pe Aboli cum îi învăța pe gemeni să mânuiască sabia. Guy stătea pe un balot de paie, lângă Dorian. Probabil că își terminase antrenamentul, pentru că era roșu la față, iar transpirația îi umezea cămașa. Dorian îl lăuda, bătându-l pe spate.

Hal îl urmări apoi pe Aboli introducându-l pe Tom în știința armelor, exersând cele șase blocări și tot repertoriul de tăieturi și împunsături. Când, în cele din urmă, Aboli se întoarse cu fața spre el și îi făcu semn să înceapă lupta, Tom transpira ușor.

– În gardă, Klebe!

Se luptară apoi de șase ori la rând. Hal îl vedea pe Aboli temperându-și puterea astfel încât să fie pe măsura lui Tom, dar băiatul obosea și încetinea ritmul.

– Ultima, Klebe, îi strigă Aboli. De data asta, vreau să te lovesc cu adevărat!

Expresia lui Tom deveni dură în timp ce se așeza în gardă cu sabia ridicată, uitându-se în ochii negri ai lui Aboli, pentru a-i anticipa mișcarea înainte de a ataca. Își atinseră săbiile, apoi Aboli îl atacă, cu piciorul drept înainte, grațios ca un dansator, fentând spre linia superioară. Când Tom îl blocă puternic și îl făcu să riposteze, Aboli se retrase fluid și contracara în linia de atac, rapid și uimitor ca o viperă. Tom încercă să corecteze blocajul în partea de jos, dar mâna nu i se mișca suficient de repede. Apoi se auzi zăngănitul oțelului pe oțel, iar spada lui Aboli se opri la doi centimetri de pieptul lui, care se zărea prin cămașa albă.

– Mai repede, Klebe. Ca un șoim! îl mustră el.

Tom își reveni lin, dar încheietura mâinii îi era îndoită, iar sabia ușor descentrată. Părea că lăsase o deschidere pentru o tăietură la umărul drept. Băiatul era supărat și se încruntă după lovitura primită, dar zări o deschidere.

Chiar și de la înălțimea ferestrei, Hal îl văzu făcând greșeala de a semnala mișcarea cu o mică ridicare a bărbiei.

– Nu, Tom, nu! șopti el.

Aboli îi întindea capcana în care căzuse și el de nenumărate ori, pe vremea când era de vârsta lui Tom. Apreciind perfect distanța, Aboli se poziționă la cinci centimetri în afara razei de

acțiune a lui Tom: dacă băiatul urma să încerce să-l atace, avea să-l lovească.

Hal fu copleșit de încântare când fiul lui făcu un pas dublu și fentă spre umăr, însă apoi, cu agilitatea unei maimuțe și cu o forță extraordinară a încheieturii mâinii, cumva nefirească pentru vârsta lui, schimbă unghiul de atac și îl lovi pe Aboli în șold.

– Aproape l-ai atins! șopti Hal când Aboli fu forțat să se întindă foarte mult ca să se protejeze cu un blocaj circular, prin care-i luă sabia lui Tom și o duse înapoi în linia inițială de atac.

Aboli se retrase și respinse atacul. Scutură din cap, iar picăturile de transpirație îi zburară de pe capul chel și zâmbi larg.

– Bun, Klebe. Nu accepta niciodată invitația inamicului. Bun! Te-ai apropiat de mine acolo. Își puse un braț pe umărul lui Tom și adăugă: Este suficient pentru o zi. Walsh se așteaptă să iei mai degrabă pana decât sabia.

– Încă o lovitură, Aboli! se rugă Tom. De data asta o să te învinge.

Dar Aboli îl împinse pe băiat spre ușa hanului.

„Aboli gândește bine, își spuse Hal încântat. Nu îi va forța pe băieți dincolo de puterea și de vârsta lor." Atinse cicatricea albă de pe lobul urechii drepte și zâmbi cu regret. „Dar nu este departe ziua în care o să verse o picătură sau două din sângele stăpânului Thomas – așa cum mi-a făcut și mie cândva – pentru a-i tempera părerea bună pe care o are despre propriile abilități."

Hal deschise fereastra și se aplecă în afară.

– Aboli, unde este Big Danny?

Aboli își șterse transpirația de pe frunte cu antebrațul.

– Lucra la trăsură. Apoi a plecat cu băiatul cel nou, Wilson.

– Găsește-l și adu-l aici. Trebuie să vă spun ceva.

Puțin mai târziu, când cei doi bărbați masivi intrară în încăpere, Hal își ridică privirea din documentul de pe masa de scris din fața lui.

– Așezați-vă amândoi. Le arătă banca, iar ei se așezară unul lângă altul, ca doi școlari prea mari, pe cale să fie mustrați. Hal i se adresă mai întâi lui Daniel: Am vorbit cu Mabel. Spune că nu te mai poate suporta încă o iarnă în care să dai ocol casei ca un urs înlănțuit.

Daniel părea uluit. Mabel era soţia lui, bucătăreasa-şefă de la High Weald, o femeie veselă şi dolofană, cu obraji roşii.

– Nu avea dreptul... începu Daniel supărat, apoi zâmbi când văzu strălucirea din ochii lui Hal.

Hal se întoarse apoi spre Aboli.

– În ceea ce te priveşte, diavol negru, primarul din Plymouth mi-a spus că este un potop de copii negri fără păr în oraş şi că toţi soţii îşi încarcă muschetele. Este timpul să pleci şi tu o vreme.

Aboli izbucni în râs.

– Încotro mergem, Gundwane?

Era porecla pe care i-o dăduse lui Hal pe când era copil şi care însemna „şoarece de câmp" în limbajul pădurii. O rostea rar în prezent – şi doar în momentele de mare afecţiune.

– Spre sud! îi răspunse Hal. Dincolo de Capul Bunei Speranţe. În oceanul pe care îl cunoşti atât de bine...

– Şi ce-o să facem acolo?

– O să căutăm un bărbat pe nume Jangiri.

– Şi când o să-l găsim? continuă Aboli.

– O să-l ucidem şi o să-i luăm averea.

Aboli se gândi o clipă, apoi zise:

– Sună bine pentru mine.

– Cu ce corabie mergem? întrebă Big Daniel.

– Cu *Serafimul*. O corabie a companiei India de Est, abia ieşită din şantierul naval. Are treizeci şi şase de tunuri şi e rapidă ca un dihor.

– Ce înseamnă *Serafim?*

– Un serafim este unul dintre cei mai importanţi îngeri.

– Ăsta sunt eu până la ultima literă, zise Daniel arătându-şi gingiile într-un zâmbet larg.

Evident că nu ştia să citească şi cunoştea litera S doar din auzite, ceea ce îl facu pe Hal să zâmbească în sinea lui.

– Când o să vedem *Serafimul?* întrebă el.

– Mâine la prima oră. Să pregăteşti trăsura în zori. Este drum lung până la şantierul companiei din Deptford. Hal nu îi lăsă să se ridice şi adăugă: Înainte de asta, avem multe de facut. Pentru început, nu avem un echipaj.

Ei deveniră sobri imediat. Să găsească un echipaj pentru o navă nouă, chiar şi pentru una din penultima clasă a navelor de război, era întotdeauna o sarcină dificilă.

Le întinse documentul care stătea pe birou în faţa lui. Era un afiş pe care îl concepuse cu o zi înainte şi cu care îl trimisese pe Walsh la tiparniţa de pe strada Cannon.

PREMIU ÎN BANI!
£ SUTE £!

urla titlul, cu litere mari şi negre. Textul de dedesubt era mai mic, dar nu mai puţin bombastic şi bogat în hiperbole, cu nenumărate semne de exclamaţie şi litere mari.

CĂPITANUL SIR HAL COURTNEY, eroul războaielor olandeze, căpitan de navă comercială şi navigator celebru, cel care a capturat galioanele olandeze *Standvastigheid* şi *Heerlige Nacht*, care a întreprins nenumărate călătorii importante spre Africa şi Insulele Mirodeniilor din Indii, cu navele sale fantastice, *Lady Edwina* şi *Golden Bough*, care s-a luptat şi i-a învins pe inamicii Maiestăţii Sale Suverane, aducând o importantă captură de URIAŞE COMORI şi O PRADĂ IMENSĂ, caută să angajeze oameni Buni şi Adevăraţi pentru noua sa navă, *Serafim*, o corabie a companiei India de Est cu treizeci şi şase de tunuri, de mare putere şi viteză, dotată şi aprovizionată cu atenţie pentru confortul şi întreţinerea ofiţerilor şi marinarilor. Acei marinari care au avut NOROCUL să navigheze sub comanda CĂPITANULUI COURTNEY în călătoriile anterioare au împărţit PREMIUL ÎN BANI, câştigând până la 200 £ fiecare.

Navigând sub LICENŢA emisă de MAJESTATEA SA, WILLIAM al III-lea (DUMNEZEU SĂ-L BINECUVÂNTEZE!), CĂPITANUL COURTNEY îi va căuta pe inamicii MAJESTĂŢII SALE în OCEANUL INDIILOR, spre confuzia şi distrugerea lor, precum şi pentru CÂŞTIGAREA unei MARI AVERI! Jumătate din aceasta va fi împărţită de ofiţeri ŞI ECHIPAJ!

TOŢI MARINARII BUNI care caută de muncă şi speră să găsească bogăţie sunt bine-veniţi să servească o halbă de bere cu BIG DANIEL FISHER, şeful ofiţerilor de pază al vasului *Serafim*, la PLOUGH, în TAILOR'S LANE.

Aboli citi cu voce tare, spre binele lui Big Daniel, care pretindea întotdeauna că ochii îi sunt prea slăbiți pentru asta, dar care putea să zărească un pescăruș la orizont și să sculpteze cele mai fine detalii ale modelelor de nave, fără nici cea mai mică dificultate.

Când Aboli termină de citit, Daniel zâmbi.

– Este o șansă prea bună ca să fie ignorată, iar acest căpitan celebru este omul potrivit. Al naibii să fiu, cred că îmi pun semnul pe tabelul cu carturile lui de serviciu!

Când dascălul Walsh se întoarse de la imprimerie, clătinându-se sub mormanul uriaș de afișe, Hal îi trimise pe Dorian și pe gemeni cu Aboli și cu Daniel, pentru a-i ajuta pe aceștia să le agațe la fiecare colț de stradă, în fiecare tavernă și pe fiecare ușă de bordel de-a lungul râului și la docuri.

Când Aboli opri trăsura la șantierul naval, Hal coborî impulsiv și se îndreptă cu pași mari spre marginea digului, unde îl așteptau Big Daniel și Alf Wilson. Râul era aglomerat de vase de toate clasele, de la bărci de marfa până la corăbii de război de primă clasă. Unele păreau scheletice, dar altele erau în plină pregătire, cu catargele și cu pânzele montate, fie navigând în aval spre canalul Gravesend, fie lansate încet împotriva vântului și a curentului, spre Blackwall.

Serafimul erau o navă inconfundabilă și greu de ignorat printre nenumăratele ambarcațiuni. Privirea lui Hal se îndreptă imediat spre ea când ancora fu coborâtă în curentul principal. Era înconjurată de bărci ușoare, iar punțile mișunau de tâmplari și de constructori de pânze. Cât timp o urmări Hal, un butoi imens cu apă fu ridicat de pe una dintre bărcile ușoare și coborât în trapa deschisă a pupei.

– Frumoaso! șopti Hal, privind-o aproape lasciv, ca și când nava ar fi fost o femeie goală.

Deși catargele nu fuseseră încă încrucișate, cele înalte erau poziționate într-un unghi elegant, iar Hal își imagina deja imensele pânze pe care aveau să le poarte.

Carena era un compromis fericit. Avea raza şi adâncimea necesare pentru a găzdui o încărcătură grea, precum şi o rezervă de tunuri, aşa cum era potrivit pentru o navă comercială înarmată. Cu toate acestea, avea o linie subţire la provă şi o formă frumoasă la pupă, promiţând, în acelaşi timp, viteză şi manevrabilitate oricum ar fi bătut vântul.

– Se va ridica oricât de sus îţi vei dori, căpitane, şi va naviga pe balonul unui spiriduş, spuse răguşit Big Daniel în spatele lui.

Faptul că vorbise neîntrebat era un semn al propriei încântări.

Nava *Serafim* era splendidă, corespunzând mândriei şi prestigiului companiei India de Est. În ciuda bărcilor uşoare care se adunau în jurul ei, ascunzând-o parţial vederii, vopseaua încă se vedea, strălucind în lumina palidă a soarelui. Era vopsită în auriu şi albastru, galeria de cabine era sculptată complicat, cu serafimi şi heruvimi, iar figurina de la proră era îngerul înaripat cu chip de copil după care fusese numită. Orificiile tunurilor erau aurite, un tipar plăcut ca o tablă de şah, care îi scotea în evidenţă forţa.

– Cheamă o navă de transport! ordonă Hal, iar când veni una şi se lipi de treptele murdare, el alergă uşor şi urcă la pupă.

– Du-ne la *Serafim*, îi spuse Big Daniel bătrânului care stătea la cârmă.

Barca mirosea urât, a apă reziduală, iar aceasta pătase puntea – probabil una dintre îndatoriri era să îndepărteze murdăria de peste noapte din cabinele ofiţerilor navelor ancorate în râu, dar ziua transporta legume şi pasageri spre flotilă.

– Tu eşti căpitanul Courtney, noul stăpân al *Serafimului?* întrebă barcagiul. Am văzut afişul la tavernă.

– El este, răspunse Big Daniel, pentru că Hal îşi studia prea atent noua dragoste ca să-i mai audă întrebarea.

– Am doi băieţi buni şi puternici care vor să se îmbarce cu tine, continuă bătrânul.

– Trimite-i la mine, mormăi Big Daniel.

În cele trei zile de când împrăştiaseră afişele, reuşise să recruteze aproape întregul echipaj. Nu era nevoie să viziteze închisoarea şi să mituiască directorul pentru a-i trimite cei mai buni prizonieri la bordul *Serafimului*, în lanţuri. Dimpotrivă, Daniel reuşise să aleagă din mulţimea de marinari şomeri care se adunaseră la han. O slujbă pe o navă a companiei era la mare

căutare: condițiile de trai și plata erau infinit mai bune decât cele din marina regală. Orice trântor din port și orice marinar care debarca de pe o navă știa foarte bine că, dacă se declara război împotriva Franței, bandele de recrutări ale marinei urmau să cutreiere prin fiecare port și să-i arunce la bordul navelor de război pe toți bărbații pe care i-ar fi prins. Orice prost știa că era mai înțelept să prindă acum o slujbă bună și să plece spre oceanele îndepărtate înainte ca ei să-și înceapă munca îngrozitoare.

Constructorul de nave de la bordul *Serafimului* recunoscuse silueta înaltă din barca de marfă și îi presupusese identitatea. Când Hal urcă pe scară, el îl aștepta la balustradă ca să-l întâmpine.

– Ephraim Greene la dispoziția dumneavoastră, căpitane.

– Arată-mi nava, domnule Greene, dacă binevoiești.

Ochii lui Hal se mișcau deja cu rapiditate dinspre catargul principal spre fiecare colț al punții, în timp ce se îndrepta spre pupă alături de Greene, care alerga pentru a ține pasul cu el. Inspectară nava de la cală până în vârful catargului principal, iar Hal îi dădu rapid instrucțiuni clare lui Big Daniel de fiecare dată când găsea cel mai mărunt lucru care nu îi era pe plac. Daniel mormăia spre Wilson, care lua notițe în carnetul învelit în piele pe care îl ducea sub braț. Daniel și Wilson formau deja o echipă bună.

După ce Aboli îl duse înapoi la han pe Hal, îi lăsă pe Daniel și pe Wilson să-și găsească două cabine în aglomerația de lemn și rumeguș, grămezi de saci de pânze noi și colaci mari de cânepă, care copleșeau punțile inferioare ale *Serafimului*. N-aveau să mai aibă vreme să coboare pe țărm înainte ca nava să fie gata de plecare.

– Mă voi întoarce mâine-dimineață, îi promise Hal lui Big Daniel. Vreau o listă cu rezervele care sunt deja la bord – poți să iei asta de la domnul Greene – și o altă listă cu cele care ne lipsesc.

– Da, căpitane.

– Apoi, vom declara mărfurile și vom pregăti nava ca să navigăm cât mai bine.

– Da, căpitane.

– În timpul tău liber, poți să începi să-i încurajezi pe Greene și pe băieții lui să mai pună niște pânze și să ne pregătească pentru mare înainte de venirea iernii.

După-amiaza, un vânt rece sufla dinspre nord-est, mirosind a gheaţă, şi îi făcea pe oameni să se îmbrace în mantii când stăteau pe punte.

– Într-o seară ca asta, vânturile calde din sud par să-mi şoptească numele.

Hal zâmbi când se despărţi de ei. Big Daniel rânji.

– Aproape că simt praful fierbinte al Africii în timpul musonului.

Se întunecase bine când trăsura intră în curtea pietruită din Plough, dar toţi cei trei fii ai lui Hal ieşiră repede din salonul cald, luminat de lămpi, pentru a-l întâmpina înainte de a coborî din trăsură. Apoi îl urmară pe scări în salonul privat.

Hal strigă la proprietar să-i aducă o carafa cu vin fiert, fiind deja îngheţat din cauza vremii care se schimbase, apoi îşi scoase mantia şi se aşeză pe un scaun cu spătar înalt înainte de a înfrunta şirul de băieţi serioşi care stăteau în faţa lui.

– Cărui fapt îi datorez această delegaţie, domnilor? zise el adoptând o expresie serioasă, care să se potrivească cu aceea a băieţilor din faţa lui.

Două capete se întoarseră spre Tom, purtătorul de cuvânt al tuturor.

– Am încercat să ne înscriem în călătoria cu Big Daniel, spuse Tom, dar el ne-a trimis la tine.

– Ce rang şi ce experienţă aveţi? îl tachină Hal.

– Nu avem decât o inimă bună şi dorinţa de a învăţa, recunoscu Tom.

– Aceste lucruri le vor fi de folos lui Tom şi lui Guy. Va voi face servitorii căpitanului şi veţi primi o guinee pe lună. Feţele li se luminară precum răsăritul, dar Hal continuă rapid: Dar Dorian este încă prea mic. El trebuie să rămână la High Weald.

Se lăsă o linişte îngrozitoare, iar gemenii se întoarseră spre Dorian având o expresie rănită. Dorian se lupta cu lacrimile şi abia reuşi să şoptească:

– Cine va avea grijă de mine după ce vor pleca Tom şi Guy?

– Fratele tău, William, va fi stăpânul de la High Weald cât timp eu am să fiu pe mare, iar dascălul Walsh o să rămână cu tine, ca să se asigure că-ţi faci lecţiile.

– William mă urăşte, spuse încet Dorian, cu un tremur în voce.

– Eşti prea aspru cu el. Este sever, dar te iubeşte.

– A încercat să mă omoare, spuse Dorian, iar dacă tu nu ai să fii acolo, o să încerce din nou. Dascălul Walsh nu-l va putea opri.

Hal începu să scuture din cap, însă apoi îşi aminti extrem de clar figura lui William de când încercase să îl strângă de gât pe copil. Pentru prima dată, se confrunta cu faptul că realitatea neplăcută a declaraţiilor extravagante făcute de Dorian ar fi putut să nu fie prea departe de adevăr.

– Voi rămâne ca să am grijă de Dorian, zise Tom cu faţa palidă, spărgând tăcerea.

Hal înţelese intuitiv cât de mult îl costase oferta: toată viaţa lui Tom se învârtea în jurul gândului de a merge pe mare şi, totuşi, el era pregătit să renunţe la asta. Devotamentul băiatului îl înduioşa pe Hal.

– Dacă nu vrei să rămâi la High Weald, Dorian, poţi să mergi la unchiul John, în Canterbury. E fratele mamei tale şi te iubeşte aproape la fel de mult cât te iubesc şi eu.

– Tată, dacă mă iubeşti cu adevărat, nu ai să mă laşi în urmă. Decât să rămân, aş prefera să mă omoare fratele William.

Dorian vorbea cu o convingere şi o hotărâre ciudate pentru cineva atât de tânăr, iar Hal fu luat prin surprindere: nu era pregătit pentru un refuz atât de ferm.

– Tom are dreptate, confirmă Guy cu înverşunare. Nu îl putem părăsi pe Dorian. Niciunul dintre noi nu o poate face. Va trebui ca Tom şi cu mine să rămânem cu el.

Mai mult decât toate celelalte argumente, pledoaria lui Guy reuşi să îl influenţeze pe Hal. Nu prea se întâmpla ca Guy să adopte o poziţie atât de puternică, dar când o făcea, nicio ameninţare nu îl mişca.

Hal se încruntă la ei, analizând rapid situaţia. Ar fi putut să ia un copil de vârsta lui Dorian într-o călătorie care ar fi putut să presupună un pericol îngrozitor? Apoi, se uită la gemeni. Îşi aminti că, la moartea mamei lui, propriul tată îl dusese pe mare.

Oare la ce vârstă? se întrebă el. Poate că era cu un an mai mare decât Dorian. Pentru prima dată, se simţea nesigur.

Apoi, se gândi la pericolele pe care le aveau de înfruntat. Îşi imagină corpul perfect al lui Dorian sfâşiat de o mulţime de aşchii zburătoare la trecerea unei ghiulele printr-un perete despărţitor din lemn. Se gândi la un posibil naufragiu şi la copilul său aruncat pe vreo plajă părăsită din sălbatica Africă, devorat de hiene şi de alte bestii dezgustătoare. Se uită la fiul său, la părul lui blond-roşcat... Era la fel de inocent şi de minunat precum îngerul serafic sculptat la pupa noii sale nave. Simţi refuzul ridicându-i-se din nou în gât. Dar, în acel moment, Tom îl atinse protector pe umăr pe fratele lui mai mic. Era un gest lipsit de viclenie, însoţit de o demnitate calmă, de dragoste şi respect, iar Hal simţi că nu putea să-l refuze. Inspiră uşor.

– Am să mă gândesc la asta, spuse el ursuz. Plecaţi acum... toţi trei. Mi-aţi făcut destule probleme pentru o zi.

Ei se retraseră, iar la uşă spuseră în cor:

– Noapte bună, tată.

Când ajunseră în camera lor, Tom îl luă pe Dorian de ambii umeri şi îi spuse:

– Nu plânge, Dorry! Ştii că, atunci când spune că se mai gândeşte, înseamnă da. Nu trebuie să mai plângi. Dacă ai să ne însoţeşti pe mine şi pe Guy pe mare, trebuie să te porţi ca un bărbat. Înţelegi?

Dorian înghiţi şi dădu viguros din cap, fără să aibă curaj să răspundă.

În faţa intrării în palatul St James era un şir nesfârşit de trăsuri. Clădirea, ce părea un castel fantastic de jucărie, cu parapete şi turnuri, fusese construită de Henric al VIII-lea şi încă era folosită de suveranul domnitor. Când trăsura lui Hal opri în cele din urmă, doi lachei înaintară pentru a deschide uşa trăsurii, iar secretarul trimis de lordul Hyde îl conduse prin porţile palatului şi de-a lungul curţii.

La intrarea dinspre scările care duceau în Galeria Lungă, secretarul le arătă scrisorile de acreditare sulițaşilor cu căşti

din oţel şi jumătate de armură, iar aceştia îl lăsară pe Hal să treacă. Un lacheu îl anunţă cu o voce tunătoare:

– Căpitanul Sir Henry Courtney!

Gărzile îl salutară cu o mulţime de suliţe, iar Hal urcă scările în spatele ambasadorului spaniol şi al anturajului acestuia. Când ajunse sus, observă că întreaga galerie era plină de nenumăraţi gentilomi, cu un repertoriu bogat de uniforme, medalii, stele, pălării stufoase şi peruci. Hal se simţea ca un neisprăvit de la ţară. Se uită împrejur după secretarul care îl ghidase, însă acesta dispăruse în mulţime, iar Hal nu ştia ce să facă în continuare.

Totuşi, purta costumul său nou din catifea vişinie, pe care şi-l făcuse pentru ocazii, iar cataramele pantofilor erau din argint masiv. La gât purta însemnul Cavalerului Nautonnier al Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, care le aparţinuse tatălui şi bunicului său. Era o decoraţie splendidă: pe un lanţ masiv din aur atârna leul din aur cu ochi rubinii al Angliei, care ţinea în labele sale globul pământesc, cu stele de diamant care străluceau pe cerul de deasupra. Era la fel de impunătoare precum oricare din mulţimea de ordine şi de medalii care străluceau de-a lungul galeriei. La şold îi atârna sabia Blue Neptune, pe mânerul căreia strălucea un safir albastru, mare cât un ou de găină, în timp ce teaca era lucrată cu incrustaţii din aur.

În acel moment, cineva îl apucă prietenește de cot, iar Hyde îi șopti la ureche:

– Mă bucur că ai putut veni. Nu trebuie să pierdem prea mult timp aici. Este doar o adunare de păuni care îşi etalează cozile, deşi sunt câţiva pentru care ar merita să-ţi faci ceva timp ca să-i cunoşti. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe amiralul Shovel. El va fi guvernatorul noului şantier naval pe care îl construieşte regele la Devonport, iar acolo este lordul Ailesham, un om pe care este bine să-l cunoşti – el face lucrurile să se întâmple.

Oswald Hyde îl conduse cu îndemânare pe Hal prin mulţime, trecând pe lângă grupuri de bărbaţi care îi făceau loc ademenitor când ajungea lângă ele. Când Hyde îl prezenta pe Hal, ei îl studiau cu atenţie, considerându-l important numai fiindcă era protejatul cancelarului. Hal îşi dădu seama că Hyde îşi facea loc treptat spre uşile lambrisate din capătul galeriei şi, odată

ajuns acolo, se poziționa în locul în care ei ar fi fost printre primii care să întâlnească pe oricine ar fi ieșit pe ușă.

Hyde se aplecă spre Hal și îi șopti:

– Maiestatea Sa ți-a semnat autorizația ieri, în cabinet.

Scoase din mânecă un sul de hârtie, legat cu o panglică roșie și lipit cu o ceară imprimată cu Marele Sigiliu al Angliei: *Honi soit qui mal y pense*[1].

– Păzește-l bine! zise el, apoi i-l înmână lui Hal.

– Nu-ți face griji, îl asigură Hal.

Bucata de hârtie putea să valoreze o mare avere și echivala cu un rang nobiliar.

În acel moment lumea începu să se agite și un murmur străbătu galeria când ușile se deschiseră. William al III-lea, regele Angliei și magistratul-șef al Provinciilor Unite ale Olandei, intră în încăpere, purtând încălțări incrustate cu perle și filigran din aur în picioarele mici și elegante. Toată lumea din galerie se înclină la unison.

Deși Hal știa că regele era diform, fu șocat să-l vadă în carne și oase. Regele Angliei nu era mai înalt decât Dorian și era cocoșat, ceea ce-i facea mantia vopsită în roșul și albastrul Ordinului Jartierei să se ridice într-un vârf în spatele capului ca de pasăre, în timp ce masivul lanț din aur al ordinului părea să-l tragă în jos. Lângă el se afla soția sa, regina Mary a II-a, care, deși era doar o tânără zveltă de vreo douăzeci de ani, era mai înaltă decât el.

Regele îl văzu pe Hyde imediat și, dând din cap în direcția lui, îi făcu semn să se apropie. Hyde făcu o plecăciune în fața lui, măturând podeaua cu pălăria. La doi pași în spate, Hal îi urmă exemplul. Regele îl privi pe deasupra lui Hyde.

– Poți să mi-l prezinți pe prietenul tău, spuse el, cu un puternic accent olandez.

Avea o voce puternică și groasă, nepotrivită cu o siluetă atât de copilărească.

– Maiestatea Voastră, vi-l prezint pe Sir Henry Courtney.

– Ah, da... marinarul, spuse regele, apoi îi întinse mâna lui Hal ca să i-o sărute.

---

[1] „Rușine aceluia care de rău gândește!" – deviza Ordinului Jartierei, instituit în anul 1348 de către regele Eduard al III-lea al Angliei (n.red.)

William avea un nas lung și acvilin, iar ochii îi erau depărtați, luminoși și inteligenți.

Hal fu uimit văzând cât de repede fusese recunoscut, dar spuse într-o olandeză cursivă:

– Vă pot asigura, Maiestate, de loialitatea mea deplină.

Regele îl privi tăios și îi răspunse în aceeași limbă:

– Unde ai învățat să vorbești atât de bine?

– Mi-am petrecut câțiva ani la Capul Bunei Speranțe, Maiestate, răspunse Hal.

Se întrebă dacă regele știa că fusese încarcerat în castelul olandez de acolo. Ochii negri ai lui William străluciră amuzați, iar Hal își dădu seama că știa – probabil că îi spusese Hyde. Era ciudat că acest rege al Angliei îi fusese, cândva, un dușman aprig și că, pe vremea când fusese soldat, îi înfrânsese pe mulți dintre generalii englezi care stăteau acum de-a lungul galeriei, gata să-i arate supunere și un profund respect.

– Mă aștept să primesc rapoarte bune de la tine, cât de curând, spuse micul bărbat, iar regina dădu din cap înspre Hal.

El făcu din nou o plecăciune, în timp ce anturajul regal își continuă plimbarea prin galerie. Prezentarea lui Hal se terminase.

– Urmează-mă, îi spuse Hyde, conducându-l pe furiș pe o ușă lăturalnică. A fost bine. Regele are o memorie remarcabilă. Nu te va uita când va veni timpul să pretinzi recompensele despre care am vorbit. Hyde îi întinse mâna și adăugă: Aceste scări te vor duce jos, în curte. Rămas-bun, Sir Hal. Nu ne vom mai întâlni până să pleci pe mare, dar aștept să primesc la rândul meu rapoarte favorabile ale isprăvilor tale din Orient.

Cele două nave navigau în josul râului. Nava *Serafim* se afla în față, fiind urmată de *Yeoman din York*, pe care o tracta cu două parâme. La bordul *Serafimului* încă se mai aflau muncitori de la șantierul naval. Ei nu reușiseră să termine ultimele modificări până la data plecării, pe care o promiseseră ferm; dar, în ciuda acestui lucru, Hal pornise în călătorie. „Vom

trimite oamenii pe mal când vom ajunge în Plymouth, îi spusese el maestrului Greene, constructorul navei, dacă își termină treaba înainte să ajungem acolo. Dacă nu, îi voi lăsa în golful Biscaya, să înoate spre casă."

La instalarea echipajului, nava era încă greu de cârmit. Hal privi înapoi peste pupă și văzu cum, spre deosebire de ei, echipajul de pe *Yeoman* își întindea pânzele cu viteză și pricepere. Edward Anderson, căpitanul de pe *Yeoman*, îl privea la rândul său, iar Hal se simți jenat de nepriceperea oamenilor săi. „Asta o să se schimbe înainte să ajungem la Capul Bunei Speranțe", își promise el.

Când ajunseră la gura canalului, vântul deveni puternic, ca de toamnă. Soarele se ascundea în spatele norilor, iar marea era verde și turbulentă. Noaptea se lăsă mai devreme, iar cele două nave pierdură contactul în întuneric înainte de a trece de Dover.

Timp de câteva zile, *Serafimul* înainta cu greu pe mare, dar în cele din urmă ajunse la insula Wight. Hal o descoperi pe *Yeoman* la doar patru mile distanță, pe același curs cu al lui.

– Bun! încuviință el, strângându-și telescopul.

Își facuse deja o părere despre Anderson. Căpitanul navei *Yeoman* era un bărbat taciturn și cu fața roșie, din Yorkshire, care nu zâmbea și căruia părea să-i displacă faptul că Hal fusese numit superiorul lui. Dar, în primele zile, dovedise că era un marinar de încredere.

Hal își concentră din nou atenția asupra navei sale. Cei din echipaj erau deja mai pricepuți în controlarea navei, grație antrenamentului efectuat în acele condiții, iar oamenii păreau veseli și serviabili, așa cum era normal să fie. Hal le oferise salarii bune pentru a-i lua pe cei mai buni, compensând cu fonduri proprii diferența față de suma oferită de companie.

In acel moment, îi văzu pe băieți venind împreună din cabină, după ce dascălul Walsh le permisese să iasă. Erau entuziasmați și gălăgioși și nu dădeau semne că ar avea rău de mare, după timpul petrecut în furtună. Aboli reușise să îi echipeze cu haine de marinar din Londra, de la magazinele aflate de-a lungul docurilor. Arătau mai bine decât arăta Hal atunci când navigase pentru prima dată împreună cu tatăl său. Bătrânul nu

voia să-l răsfețe, iar Hal își amintea și acum cămașa din pânză aspră și bluza unsă cu păcură, rigidă din cauza cristalelor de sare, care îl rosese sub brațe și între coapse. Zâmbi cu amărăciune când își aminti cum dormise lângă Aboli pe balotul de paie umed de pe punte, împreună cu marinarii de rând, cum mâncase ghemuit în spatele adăpostului unuia dintre tunuri, folosindu-și degetele și cuțitul ca să ia tocana din gamelă și să rupă biscuitul tare, cum folosise găleata din piele la proră pentru a-și face nevoile și cum se spălase abia la sfârșitul călătoriei. „Nu mi-a făcut niciun rău, își aminti Hal, dar, pe de altă parte, nici bine nu mi-a făcut. Ca să fie un marinar mai bun, un băiat nu trebuie să fie crescut ca un porc."

Desigur, condițiile oferite de prima călătorie alături de tatăl său fuseseră cu mult diferite. Bătrâna *Lady Edwina* avea pe jumătate din mărimea *Serafimului* și până și cabina tatălui său părea o cușcă de câine în comparație cu spațioasa cabină de la pupă pe care Hal o avea acum la dispoziție. Le ordonase muncitorilor să împartă o mică secțiune din propria cabină, abia mai mare decât un dulap, și să construiască trei rafturi înguste, care să servească drept paturi pentru băieți. Hal îl recrutase pe dascălul Walsh ca secretar al căpitanului, în ciuda protestului său cum că nu era marinar. Avea să continue să îi instruiască pe băieți, folosindu-și minuscula cabină pe post de clasă.

Hal dădu din cap aprobator când îl văzu pe Daniel oprindu-i pe băieții zgomotoși, care începuseră să se hârjonească de îndată ce apăruseră pe punte, și trimițându-i cu asprime la îndatoririle pe care li le dăduse. Îi separă pe gemeni, punându-l pe Tom la paza tribordului, iar pe Guy în partea opusă. Mereu se influențau negativ unul pe celălalt. Apropierea lui Guy îl încuraja pe Tom să se dea în spectacol, în timp ce Guy îl distra pe Tom cu giumbușlucuri. Dorian fu trimis la bucătărie, ca să-l ajute pe bucătar să aducă micul dejun pe punte.

Gândul că Daniel ar fi putut să-i trimită pe gemeni sus, ca să ajute la manipularea pânzelor, îl facu pe Hal să se agite un pic. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze: urma să vină și timpul potrivit pentru asta, după ce picioarele lor de marinari s-ar mai fi călit puțin și după ce ar fi învățat să se echilibreze cu ușurință pe

puntea care se balansa. Pentru moment, Daniel le permise să rămână pe punte și să ajute la manipularea pânzelor.

Hal știa că îi putea lăsa pe băieți sub supravegherea atentă a lui Daniel, pentru a-și îndrepta atenția către propriile probleme. Păși pe puntea de la pupă, acordată acum la carena de sub el, care îi indica modul de răspuns al navei la orice fel de schimbare a cursului. „Prora este coborâtă", se gândi el când un val verde inundă puntea, iar apa se prelinse printre saborduri. În ultimele zile își imaginase cum ar fi putut să reîncarce marfa în cală, mai ales butoaiele grele cu apă, ca să obțină diferența de pescaj dorită. „O pot face să meargă cu două noduri", estimă el. Childs îl trimitea într-o expediție ca de război, dar cu toate acestea grija principală a companiei India de Est era profitul, iar cala *Serafimului* era plină de diverse mărfuri comerciale, care urmau să fie livrate fabricilor companiei din Bombay.

În timp ce, pe de o parte, se gândea la încărcătură și la diferența de pescaj, pe de altă parte mintea îi era la echipajul lui. Încă îi lipsea un ofițer de gardă. Acesta era principalul motiv pentru care se îndrepta spre Playmouth, în loc să meargă direct pe lângă Ushant, pe lângă coasta Franței, dincolo de golful Biscayne, și să se îndrepte spre sud, către continentul african și, în cele din urmă, spre Capul Bunei Speranțe. Plymouth era portul lor de origine, iar Daniel și Aboli îi cunoșteau aproape pe toți bărbații, femeile și copiii din oraș și din împrejurimi.

„Pot să completez tabelul cu carturile de serviciu cu cei mai buni oameni din Anglia în ziua în care punem piciorul pe docul din Plymouth", i se lăudase Daniel lui Hal, care știa că era adevărat.

„Unchiul meu, Ned, a dat de veste că ne va aștepta acolo", îi spusese Wilson, spre satisfacția lui Hal: își pusese în minte să-l aibă pe Ned Tyler cu orice preț la bordul *Serafimului*.

Pe lângă nevoia de a găsi un echipaj, mai erau și alte motive pentru care facea acest ocol. Praful de pușcă și ghiulelele erau, practic, imposibil de găsit în Londra. Războiul irlandez condusese la o criză de muniție, iar acum, cu războiul francez la orizont, amiralitatea aduna fiecare butoi cu pulbere și fiecare ghiulea. Fabricilor li se impusese să pună la dispoziție toată producția.

Unul dintre depozitele pe care le deţinea Hal la docurile din Plymouth era plin cu butoaie de pulbere şi cu ghiulele din fier. Le depozitase atunci când se pregătea pentru ultima călătorie cu *Golden Baugh*, pe care fusese obligat să o abandoneze când mama lui Dorian murise şi îl lăsase cu un copil de care să aibă grijă. Deşi erau vechi de câţiva ani, pulberile pe care le depozitase Hal nu se deteriorau la fel de repede ca tipurile vechi. Cu siguranţă erau încă bune.

Ultimul motiv pentru oprirea în Plymouth era acela că Childs trebuia să transporte pasageri la fabrica companiei de pe insula Bombay: aceştia urmau să-l aştepte în port. Childs nu îi spusese câţi urma să trimită, iar Hal spera că aveau să fie puţini. Posibilităţile de cazare erau limitate la bordul oricărei nave, chiar şi în cazul uneia de mărimea *Serafimului*, iar câţiva dintre ofiţeri trebuiau să fie evacuaţi din cabinele lor pentru a le face loc.

Hal era atât de preocupat de toate aceste probleme, încât aproape că nu îi veni să creadă când zări insula Wight. Înconjurară gara Point, îndreptându-se spre Sound, dincolo de Insula lui Drake, apoi Plymouth Ho se deschise în faţa lor. Pe ţărm, câţiva pierde-vară care văzuseră cele două corăbii venind dinspre Sound se aliniaseră la mal ca să-i privească ancorând.

Daniel se opri lângă Hal şi murmură:

– Vezi părul acela cărunt care străluceşte ca o rază? Apoi îi facu semn din bărbie să se uite spre chei. N-ai cum să-l ratezi, nu-i aşa?

– Dumnezeule mare, e domnul Ned! râse Hal.

– Şi cel care îl însoţeşte e Will Carter. Probabil că Ned a facut o înţelegere cu el. Will al nostru e băiat bun. Cu el locţiitor şi cu Ned ofiţer de punte, se pare că echipajul e complet, domnule căpitan.

De îndată ce acostară, Ned Tyler fu primul la bord, iar Hal trebui să se abţină să nu-l îmbrăţişeze.

– Mă bucur să te văd, domnule Tyler.

– Şi eu, răspunse Ned. Văd că eşti la comanda unei nave frumoase, care are însă pupa coborâtă şi ale cărei pânze arată ca nişte cămăşi murdare care trebuie spălate.

– Va trebui să ai grijă de asta, nu-i aşa, Ned? spuse Hal.

– Da, așa voi face, căpitane, încuviință Ned.

În ciuda condiției drumurilor, Aboli facuse puțin de la Londra cu trăsura, iar acum aștepta la doc, pe banca vizitiului, cu caii încă înhămați. Hal îi ordonă lui Big Daniel să înceapă să aducă pulberea din depozit și să descarce butoaiele cu apă de pe *Serafim* pe chei, ca să le poată reîncărca cu mai multă atenție la diferența de pescaj. Apoi merse spre locul în care îl aștepta Aboli cu caii. Guy își urmă conștiincios tatăl, având pe chip o expresie de ușurare.

În schimb, Tom și Dorian urcară pe pasarela spre uscat doar după nenumărate tactici de întârziere, inclusiv aceea de a-și lua rămas-bun de la toți membrii echipajului cu care se împrieteniseră. Ei asimilaseră viața pe vas ca și când s-ar fi născut pentru asta. „Și, desigur, așa și este", își spuse Hal zâmbind.

– Haideți! Voi doi! Vă puteți întoarce mâine ca să-l ajutați pe Big Daniel la reîncărcare. Iar după ce urcară pe banca vizitiului lângă Aboli, Hal spuse: Du-ne la High Weald, Aboli.

Ceva mai târziu, când trăsura trecu dincolo de porțile din zidul de piatră care marca granița moșiei, Tom privi înainte și văzu un călăreț traversând în galop terenul de vânătoare, cu intenția de a se intersecta cu trăsura la poalele dealului. Silueta îmbrăcată complet în negru, care abia se deosebea de armăsar, era inconfundabilă. Venea din direcția minei de staniu de la est de Rushwold. Dorian, care îl văzu pe Black Billy în același timp, se mută mai aproape de Tom, ca și când astfel ar fi fost mai în siguranță, dar niciunul dintre băieți nu spuse nimic.

William își struni armăsarul către gardul viu. Calul și călărețul săriră peste acesta, cu mantia neagră umflându-se în vânt, apoi aterizară cu ușurință și se întoarseră imediat spre drum ca să întâmpine trăsura care venea.

William îi ignoră pe Aboli și pe cei doi frați ai săi mai mici de pe banca vizitiului, întorcându-și calul pentru a galopa pe lângă trăsură.

– Mă bucur că ne-am întâlnit, tată! îl salută el pe Hal prin fereastra trăsurii. Bine ai revenit la High Weald! Ți-am simțit lipsa.

Hal se aplecă peste fereastră, zâmbind încântat, apoi începu o conversație aprinsă cu fiul său cel mare. William îi povesti tot

ce se petrecuse în absența lui, accentuând în special aspectele legate de conducerea minelor și de recoltarea grâului.

În timp ce urcau ultimul deal spre reședința uriașă, William se opri brusc, exclamând deranjat:

– Am uitat să menționez că ți-au sosit oaspeții din Brighton. Sunt aici de două zile și te așteaptă.

– Oaspeții mei? zise Hal intrigat.

William arătă cu cravașa înspre siluetele aflate la distanță, pe peluzele îndepărtate. Un gentilom înalt și solid ținea la fiecare braț câte o doamnă, în timp ce două fete purtând șorțulețe se întreceau prin iarbă ca să întâmpine trăsura, țipând de entuziasm.

– Fete! spuse Dorian cu dispreț. Fete mici!

– Dar este și una mare.

Ochii ageri ai lui Tom o remarcaseră deja pe cea mai subțire dintre cele două femei aflate la brațele gentilomului corpolent.

– Și e al naibii de drăguță, adăugă el.

– Ai grijă, Klebe, șopti Aboli. Ultima ți-a facut probleme.

Dar Tom arăta deja ca un câine de vânătoare care lua urma unei păsări.

– Cine naiba sunt? îl întrebă Hal iritat pe William.

Era atât de ocupat cu pregătirea navei pentru o lungă călătorie, încât nu era momentul să aibă musafiri neinvitați la High Weald.

– Un anume domn Beatty și copiii săi, răspunse William. Mi s-a spus că îi așteptai, tată. Dacă nu este așa, îi putem trimite să-și facă bagajele.

– Fir-ar să fie! exclamă Hal. Aproape c-am uitat. Trebuie să fie pasagerii care merg cu *Serafimul* până la Bombay. Beatty trebuie să fie noul auditor general pentru fabrica companiei de acolo. Dar Childs nu mi-a spus că își aduce tot tribul cu el. Ce enervant! Patru femei! Unde naiba voi găsi loc pe navă pentru toate?

Hal își ascunse supărarea când coborî din trăsură ca să întâmpine familia.

– Domnule Beatty, la dispoziția dumneavoastră! Lordul Childs mi-a spus numai lucruri frumoase despre dumneavoastră. Sper că ați avut o călătorie suficient de plăcută spre Devon.

Adevărul era că se aşteptase ca familia să-şi găsească o cazare în port, în loc să sosească la High Weald, dar zâmbi şi se întoarse ca să o salute pe doamna Beatty. Aceasta era dolofană, la fel ca soţul ei, cu faţa roşie şi rotundă ca o minge, încadrată de bucle fecioreşti care îi ieşeau de sub bonetă. Se înclină în faţa lui Hal cu graţia unui elefant.

– Încântat, doamnă, îi spuse Hal galant.

Ea chicoti când el îi sărută mâna, apoi spuse:

– Dă-mi voie să ţi-o prezint pe fiica mea cea mare, Caroline.

Probabil că doamna Beatty ştia că, pe lângă faptul că era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Devon şi un mare proprietar de pământ, Sir Henry Courtney era văduv. Caroline avea aproape şaisprezece ani şi era minunată. Între ei nu era o diferenţă mai mare de douăzeci şi cinci de ani, estima ea, cam câţi o despărţeau pe ea însăşi de domnul Beatty. Aveau să călătorească împreună suficient timp încât să se împrietenească şi, uneori, visele deveneau realitate.

Hal făcu o plecăciune spre fată, care îi răspunse cu o reverenţă drăguţă, dar nu făcu niciun efort de a-i săruta mâna. Se uită rapid spre cele două fete care ţopăiau şi dansau în jurul părinţilor ca nişte rândunele gălăgioase.

– Dar cine sunt aceste frumoase şi tinere domniţe? întrebă el cu un zâmbet patern.

– Eu sunt Agnes!

– Iar eu sunt Sarah!

Când urcară scările cu toţii pentru a intra pe uşile de la High Weald, Hal le ţinea de mână pe fete, în timp ce ele discutau şi dansau, ridicându-şi privirea spre el în încercarea de a-i atrage atenţia.

– Intotdeauna şi-a dorit o fiică, spuse încet Aboli, privindu-şi tandru stăpânul. Dar tot ce a căpătat este banda asta de draci împieliţaţi.

– Sunt doar nişte fete, zise Dorian cu trufie.

Tom nu spuse nimic. Nu mai scosese niciun cuvânt de când se apropiase suficient de mult de Caroline, remarcându-i detaliile trăsăturilor. De atunci, rămăsese încremenit.

Caroline și Guy îi urmau pe ceilalți pe scări, mergând unul lângă celălalt. În capătul scărilor însă, Caroline se opri și se uită înapoi. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Tom.

Ea era cea mai frumoasă ființă pe care și-o imaginase Tom vreodată. Era la fel de înaltă ca Guy, însă umerii îi erau înguști, iar talia, suplă. Picioarele ei păreau minuscule sub rândurile umflate de fuste și jupe. Avea brațele goale pe sub mânecile bufante și pielea albă și imaculată. Părul ei era un turn de bucle strălucitoare și de panglici. Avea un chip splendid, cu buze pline și roz și cu ochi mari, violeți.

Se uită inexpresiv spre Tom, calm și fără să zâmbească: era aproape ca și când nu l-ar fi văzut; ca și când, pentru ea, el nici nu exista. Apoi se întoarse și își urmă familia în casă. Fără să-și dea seama, Tom își ținuse respirația, iar acum expiră șuierând zgomotos.

Aboli scutură din cap, urmărind întreaga scenă. „S-ar putea să fie o călătorie lungă, se gândi el. Și periculoasă."

Serafimul rămăsese de-a lungul cheiului vreme de șase zile. În ciuda faptului că Ned Tyler și Big Daniel îi îndrumaseră neîncetat pe muncitori, aceștia avuseseră nevoie de mai mult timp decât preconizaseră pentru a termina totul. După ce ultima îmbinare fusese lipită și bătută în cuie, iar ultima pană fixată, Daniel îi văzuse pe toți urcând în diligență, pentru a se întoarce la șantierele din Deptford. Încărcătura, proviziile și armamentul fuseseră scoase din cala *Serafimului* și puse la loc, iar Hal rămăsese în mijlocul portului într-una dintre bărcile de transport ca să verifice echilibrul navei. Edward Anderson, de pe *Yeoman*, își dovedise bunăvoința trimițându-și echipajul ca să-l ajute cu munca grea.

Între timp, Ned trimisese toate pânzele la șantierul naval. Verificase fiecare cusătură și ceruse să fie recusute cele care nu îl mulțumeau. Apoi, văzuse fiecare pânză reîmpachetată în saci din material, marcați și depozitați în dulapurile pentru pânze, aflate la îndemână.

După ce se ocupase de pânze, Ned întinsese și inspectase vergelele de rezervă, apoi le trimisese înapoi la bord, înaintea încărcăturii principale. Tom îl urmase, punându-i întrebări și încercând să reţină tot ce putea despre navigaţie.

Hal gustă personal câte o cană cu apă din fiecare butoi, înainte de a le trimite din nou la bord, ca să se asigure că era dulce și potabilă. Deschise fiecare al treilea butoi cu murături și îl puse pe doctorul navei, Reynolds, să verifice dacă biscuiţii, făina și carnea sărată de porc și de vită erau de calitate. Cu toţii știau foarte bine că, până când aveau să ajungă la Capul Bunei Speranţe, apa urma să fie verde și murdară, iar biscuiţii să se fărâmiţeze și să aibă gărgăriţe, însă Hal era hotărât să înceapă bine. Oamenii îi observară preocuparea și interesul și murmurară aprobator.

– Nu mulţi căpitani s-ar deranja atât. Unii ar cumpăra de la amiralitate carne de porc confiscată, doar ca să economisească o guinee sau două.

Daniel și artileriștii lui verificară pulberea ca să se asigure că umezeala nu intrase în butoaie și că nu se întărise. După aceea, curăţară cele o sută cincizeci de muschete și se asigurară că flintele erau ferme și că aruncau o ploaie de scântei când închizătorul era acţionat. Tunurile de pe punte fură scoase, iar afeturile unse. Pe montura axelor, tunurile ușoare fură amplasate pe platformele de lângă catarg și la puntea de la pupă, astfel încât raza de acţiune să fie îndreptată spre punţile navei inamice care ar fi venit de-a lungul lor, măturându-i puntea cu o ploaie de gloanţe. Fierarul și echipa sa ascuţiră săbiile și topoarele și le puseră la loc pe rasteluri, pregătite pentru momentul oportun.

Hal era preocupat de ordinea de bătaie, care atribuia fiecărui om locul într-o bătălie. Apoi începu să socotească spaţiul pe care îl avea la dispoziţie ca să-i găzduiască pe pasagerii neașteptaţi. În cele din urmă îi evacuă pe băieţi din cabinele lor nou construite, repartizându-le acolo pe cele trei surori Beatty. Will Carter, ofiţerul locţiitor, renunţă la cabina sa minusculă în favoarea domnului Beatty și a soţiei sale. „Trupurile acelea mari vor trebui să împartă un pat lat de cincizeci de centimetri", râânji Hal, în timp ce imaginea i se contura în minte.

În cabina sa de la pupa *Serafimului,* Hal rămase ore întregi cu Edward Anderson de pe *Yeoman,* elaborând un sistem de semnale prin care ar fi putut comunica pe mare. Cu patruzeci de ani în urmă, cei trei parlamentari şi „generali pe mare", Blake, Deane şi Monck, inventaseră un sistem de semnalizare care presupunea folosirea unor steaguri şi pânze ziua şi a unor lămpi şi tunuri noaptea. Hal obţinuse o copie a broşurii acestora, *Instrucţiuni pentru o mai bună comandă a flotei în luptă,* şi împreună cu Anderson stabili ca bază a propriului set de semnale un număr de cinci steaguri şi patru lanterne. Semnificaţia steagurilor depindea de poziţiile velaturii din care erau ridicate. Noaptea, lămpile aveau să fie aranjate în tipare, în linii verticale şi orizontale sau în pătrate şi triunghiuri, pe catargul principal.

După ce căzură de acord asupra semnalelor, întocmiră un program de întâlniri, pentru eventualitatea în care cele două nave ar fi pierdut contactul, în condiţii de vizibilitate scăzută sau în timpul capriciilor vreunei lupte. La sfârşitul acestor lungi discuţii, Hal fu sigur că ajunsese să îl cunoască suficient de bine pe Anderson şi că putea avea încredere că îşi va face datoria.

La şapte zile de când ajunseseră în Plymouth erau gata de plecare, iar în ultima lor zi, William organiză o cină minunată, în salonul de la High Weald.

Caroline fu aşezată între William şi Guy la masa cea lungă. Deşi Tom stătea în faţa ei, masa era prea lată pentru a conversa cu uşurinţă. Însă acest lucru îi era indiferent, pentru că, pentru prima dată, nu ştia ce să spună. Mâncă puţin, abia atingându-se de homar şi de calcan, mâncărurile lui preferate. Abia îşi putea lua ochii de la chipul senin şi frumos al fetei.

Guy, pe de altă parte, aflase aproape imediat că lui Caroline îi plăcea muzica, iar între ei se crease instantaneu o legătură. Urmând instrucţiunile dascălului Walsh, Guy învăţase să cânte la clavecin şi la mandolină, un instrument cu coarde, la modă pe atunci. Tom, în schimb, nu avea nicio înclinaţie pentru

vreun instrument, iar vocea lui, după părerea lui Walsh, era suficientă pentru a face un cal să fugă.

În timpul şederii lor la Londra, dascălul Walsh îi dusese pe Guy şi pe Dorian la un concert. Tom suferise de o durere puternică de stomac, ceea ce îl împiedicase să-i însoţească – o întâmplare pe care acum o regreta amarnic, în vreme ce o urmărea pe Caroline ascultându-l încântată pe Guy, care îi descria seara, muzica şi adunarea strălucitoare a societăţii londoneze. Guy reuşi să îşi amintească până şi rochiile şi bijuteriile purtate de femei în seara aceea, iar ochii violeţi ai fetei îl urmăriră cu interes.

Tom se străduí să o determine pe fată să nu se mai uite la Guy, povestindu-i o întâmplare din vizita lor în Bedlam, Moorfields, pentru a-i vedea pe nebunii expuşi în cuştile din fier. „Când am aruncat o piatră înspre unul dintre ei, el şi-a luat rahatul în mână şi l-a aruncat către mine", îşi aminti el cu satisfacţie. „Norocul meu a fost că m-a ratat şi că, în schimb, l-a lovit pe Guy."

Ca un boboc de trandafir, buza superioară a lui Caroline se ridică uşor, ca şi când ar fi mirosit proiectilul, apoi privirea ei severă trecu prin Tom, făcându-l să se bâlbâie, şi se întoarse din nou spre Guy.

Dorian stătea rigid între Agnes şi Sarah, în capătul mesei. Cele două fete erau ascunse privirii părinţilor lor de florile etalate în vaze din argint şi de candelabrele înalte. În timpul mesei chicotiră şi vorbiră în şoaptă, spunând glume fară sens şi îndesându-şi în gură şerveţelele ca să-şi controleze râsul.

Dorian fu copleşit de jenă, dar şi de groaza că lacheul de lângă masă avea să povestească despre agonia lui în camera servitorilor. După aceea, până şi îngrijitorii de la grajduri, care erau de obicei prietenii lui apropiaţi, l-ar fi disprețuit, considerându-l un prost.

În capul mesei, Hal, William, domnul Beatty şi Edward Anderson erau absorbiţi într-o discuţie despre rege.

– Dumnezeu mi-e martor, nu am fost prea bucuros cu un olandez pe tron, însă micul gentilom în catifea neagră s-a dovedit a fi un adevărat războinic, spuse Beatty.

Hal încuviinţă din cap.

– Este un mare oponent al Romei şi nu îi plac francezii. Doar pentru asta, are loialitatea mea deplină. În plus, am aflat că este un om cu privirea şi cu mintea ageră. Cred că va fi un rege bun.

Palidă şi tăcută, Alice Courtney, proaspăta soţie a lui William, stătea la masă lângă Hal. Spre deosebire de comportamentul ei supus şi iubitor de până atunci, acum nu se uita deloc la soţul ei, aflat în cealaltă parte a mesei. Avea o vânătaie pe maxilar, sub ureche, pe care încercase să o ascundă cu pudră de orez şi cu o şuviţă de păr. Ea răspundea monosilabic la întrebările domnului Beatty.

La sfârşitul cinei, William se ridică şi lovi paharul de vin cu o linguriţă de argint, cerând să se facă linişte.

– La fel ca orice om care trebuie să rămână în urmă, în timp ce restul familiei sale călătoreşte spre tărâmuri îndepărtate... începu el.

Tom îşi lăsă capul în spatele decoraţiunilor florale, ca să nu fie văzut de William şi de tatăl său, şi se forţă să-şi bage degetele pe gât, pentru a vomita. Asta i se păru atât de amuzant lui Dorian, încât se înecă şi tuşi de râs, aplecându-şi capul roşcat sub masă. Caroline îi aruncă lui Tom o privire arogantă, apoi se mişcă pe scaun astfel încât să-l scoată din raza ei vizuală. Fără să ştie ce se întâmplă în jurul lui, William continuă:

– Tată, ştiu că te vei întoarce din această călătorie şi mai cunoscut, cu cala navei plină de comori. Aştept ziua aceea. Dar, cât timp vei fi plecat, vreau să ştii că mă voi îngriji de afacerile familiei de aici, din Anglia.

Hal se rezemă de spătar, cu ochii pe jumătate închişi, zâmbind încurajator în timp ce asculta laudele răsunătoare ale fiului său cel mare şi urările sale de siguranţă şi de bunăstare. Dar când William incluse numele celor trei fraţi vitregi în discursul său, Hal simţi o urmă de îndoială: sentimentele pe care le exprima erau de-a dreptul dezgustătoare.

Deschise ochii brusc şi îl văzu pe William privindu-l pe Tom, aflat în capătul mesei. Ochii lui reci şi negri contrastau atât de mult cu căldura cuvintelor sale, încât Hal înţelese cât de puţine dintre lucrurile rostite de el erau sincere. Simţind profunzimea cu care îl cerceta tatăl lui, William îi aruncă o privire,

mascându-și rapid răutatea. Pe loc, expresia lui deveni din nou afectuoasă, nuanțată de tristețea provocată de plecarea iminentă a celor pe care îi iubea cel mai mult.

Însă ceea ce văzuse în privirea lui William îl puse pe gânduri pe Hal, umplându-l de un sentiment rău prevestitor. Brusc, simți că era ultima dată când stătea la aceeași masă cu toți fiii săi. „Vânturile întâmplării ne poartă pe toți departe, fiecare pe propriul său drum. Iar unii dintre noi nu vom mai ajunge niciodată să vedem High Weald", se gândi el. Se simți pătruns de îndată de o melancolie atât de profundă, încât nu reuși să o ignore, fiind nevoit să zâmbească forțat în chip de răspuns la discursul lui William:

– Drum bun și vânt din pupa!

La capătul digului, William stătea pe Sultan, armăsarul său negru, ridicându-și pălăria în semn de salut spre cele două nave care ieșeau spre mare. Hal se îndreptă spre balustrada punții de la pupa și salută și el, apoi se întoarse și rosti câteva ordine la cârmă, pentru a întoarce nava spre Sound, în largul mării.

– Cum e vremea în Ushant? îl întrebă el pe Ned Tyler când părăsiră Penlee Point, iar dealurile verzi ale Angliei rămaseră în depărtare.

Ned stătea la timona modernă care înlocuise vechea cârmă. Era o invenție minunată: folosind maneta, cârmaciul era limitat la întoarceri de cinci grade de fiecare parte a centrului, dar cu noua timonă putea întoarce cârma la șaptezeci de grade, având astfel un control mai mare al direcției navei.

– Vântul este bun, căpitane. Din sud spre sud-vest, răspunse Ned.

El știa că întrebarea era doar o formalitate și că Hal își verificase cu atenție harta înainte de a părăsi cabina.

– Marcheaz-o în traversa ta! îi spuse Hal, iar Ned puse un cui într-o gaură din marginea scândurii circulare a traversei. La fiecare jumătate de oră un cui avea să fie adăugat, iar la sfârșitul

cartului putea fi aflată cursa medie, calculându-se poziția navei prin drumul estimat.

Hal merse apoi spre pupă, ridicându-și privirea spre pânze. Fluturau liber, iar vântul venea peste babord. După modificarea lui Ned, toate pânzele erau întinse frumos, iar *Serafimul* mergea cu viteză, părând să sară de pe un val pe altul. Hal simți o bucurie puternică, a cărei intensitate îl surprinse: „Credeam că sunt prea bătrân ca să mă mai bucur la fel de o navă și de promisiunea unei aventuri", se gândi el. Se străduí să-și păstreze expresia calmă și ținuta demnă, dar Big Daniel stătea lângă deschizătura punții de la pupă, iar privirile li se întâlniră. Nu își zâmbiră, dar fiecare înțelese ce simțea celălalt.

Pasagerii stăteau în mijlocul navei, aliniați lângă balustradă. Fustele femeilor fluturau în vânt, iar ele își țineau bonetele cu mâna. Apoi, după ce *Serafimul* se îndepărtă de uscat, simțind din plin împingerea valurilor, țipetele pline de entuziasm ale femeilor se estompară și, una după alta, părăsiră balustrada, grăbindu-se să coboare sub punte. Doar Caroline rămase alături de tatăl ei.

În ziua aceea și în cele care urmară, forța vântului continuă să crească, propulsând înainte cele două nave. Apoi, într-o seară, când furtuna părea să-i amenințe, Hal fu obligat să scurteze pânza. La lăsarea întunericului, la bordul celor două nave fură atârnate câteva lămpi pe catargele principale, pentru menținerea contactului, iar când se crăpă de ziuă, Ned bătu la ușa cabinei lui Hal, spunându-i că *Yeoman* era vizibilă la două mile în spate și că; la babord, se vedea insula Ushant.

În jurul prânzului, ocoliră insula Ushant și plonjară înainte în apele învolburate din golful Biscaya, care își păstra reputația nefastă. În timpul săptămânii următoare, echipajul exersa manipularea pânzelor și exploatarea navei în ape turbulente și vânturi puternice. Dintre toate doamnele, doar Caroline nu părea afectată, alăturându-li-se lui Tom și lui Dorian pentru lecțiile lor zilnice în micuța cabină aglomerată a dascălului Walsh. Vorbea foarte puțin cu Tom, continuând să-i ignore chiar și cele mai inteligente glume. Îi refuza ajutorul atunci când el se oferea să îi explice problemele de matematică date de

dascălul Walsh. Limbile străine și matematica erau două dintre materiile la care Tom excela. În plus, refuza să vină la lecțiile de arabă pe care Alf Wilson le preda celor trei băieți în fiecare după-amiază, timp de o oră.

Pe durata traversării golfului Biscaya, Guy avu rău de mare. Pe Hal îl tulbura mult gândul că unul dintre fiii săi putea ceda din cauza mișcării valurilor. Cu toate acestea, ceruse să fie pus un balot în colțul cabinei lui de la pupă, iar Guy zăcu acolo, palid și gemând de parcă ar fi fost pe moarte, incapabil să mănânce și reușind să bea doar o gură de apă dintr-o cană pe care Aboli i-o duse la buze.

Doamna Beatty și fetele ei mai mici nu erau nici ele mai bine. Niciuna dintre ele nu își părăsea cabina, iar doctorul Reynolds, ajutat de Caroline, își petrecea majoritatea timpului având grijă de ele. Oalele de noapte erau des transportate pentru a fi vărsate peste bord, iar mirosul acru al vomei domnea în cabinele de la pupă.

Hal ordonase schimbarea cursului spre vest, ca să evite să se învârtă pe timpul nopții în jurul insulelor Madeira și Canare, în speranța că urmau să aibă parte de un vânt mai favorabil când, în cele din urmă, aveau să intre în calmul ecuatorial. Cu toate acestea, doar când se apropiară de treizeci și cinci de grade latitudine nordică, cu Madeira la sute de leghe spre est, începu furtuna să se domolească. În noile condiții, Hal fu capabil să ordone repararea pânzelor care rezistaseră în timpul furtunii și antrenarea echipajului în alte manevre decât coborârea și ridicarea pânzelor. Oamenii reușiră să-și usuce hainele și așternuturile ude, iar bucătarul izbuti să mențină focul aprins și să servească mâncare caldă. O altă atmosferă cuprinse nava încet.

După câteva zile, doamna Beatty și fetele ei mai mici reapărură pe punte, la început palide și apatice, apoi într-o formă mai bună. Nu dură mult până când Agnes și Sarah deveniră mascotele navei. Fetele făcuseră o adevărată fixație pentru Tom, dezvoltând o admirație copleșitoare. Ca să scape de ele, Tom îl convinse pe Aboli să îl lase să se urce pe catarg, fără permisiunea tatălui său.

Hal veni pe punte înainte de cartul de amiază, văzându-l pe Tom pe catarg la zece metri deasupra punții, cu picioarele goale înfipte ferm în bara de scotă[1], în timp ce ajuta la eliberarea unei terțarole[2] de la gabier[3]. Hal îngheță pe loc, cu capul dat pe spate, gândindu-se la cum să-i ordone lui Tom să revină pe punte fără să își arate îngrijorarea. Se întoarse spre cârmă și, văzând că toți ofițerii de pe punte îl priveau, traversă calm spre locul de lângă balustradă unde stătea Aboli.

– Îmi amintesc când te-ai urcat prima dată pe catargul principal, Gundwane, spuse încet Aboli. Era în apele învolburate din Aghulhas Bank. Ai facut-o pentru că ți-am interzis să urci mai sus de pânza principală. Aveai cu doi ani mai puțin decât are acum Klebe; mereu ai fost un băiat neastâmpărat. Aboli scutură din cap dezaprobator și scuipă peste bord. Tatăl tău, Sir Francis, a vrut să urce pe funie până la tine. Ar fi trebuit să-l las să o facă.

Hal își amintea clar incidentul – ceea ce începuse ca o sfidare din partea unui copil sfârșise într-o groază cumplită. Se agățase de vârful catargului în timp ce, la treizeci de metri dedesubt, panorama asupra punții alterna cu strălucirea valurilor de un verde cremos, iar nava se legăna și plonja, lăsând o dâră în urma ei. Oare Tom chiar era cu doi ani mai mare decât fusese el în ziua aceea? Cu siguranță catargul de care atârna fiul său nu era nici măcar pe jumătatea arborelui gabier.

– Amândoi am fost martorii unei căzături de pe verga[4] principală, bombăni el. Rupe oase și ucide la fel de sigur ca una de pe catargul principal.

– Klebe n-o să cadă. Se cațără precum o maimuță, zâmbi Aboli. Probabil că are asta în sânge.

Hal ignoră remarca lui Aboli și se întoarse în cabina lui pentru a scrie în jurnal, dorindu-și de fapt doar să nu-și mai vadă fiul cocoțat pe velatură. Tot restul cartului de dimineață,

---

[1] Parâmă folosită pentru fixarea colțului de jos al unei vele pe o navă cu pânze (n.red.)

[2] Porțiune dintr-o pânză de navă, care se strânge prin înfășurare (n.red.)

[3] Marinar care face serviciul de veghe pe gabie și care asigură, la navele cu pânze, manevrarea parâmelor, a vergelelor etc. (n.red.)

[4] Bară din lemn așezată perpendicular pe catargul unei corăbii (n.red.)

el aștepta să audă de pe puntea de deasupra capului său îngrozitorul zgomot surd al trupului zdrobit sau strigăte de „Om peste bord!" Apoi, în sfârșit, se auzi o bătaie în ușa cabinei lui și Tom, radiind de mândrie, apăru înăuntru ca să-i transmită un mesaj de la ofițerul de punte. Hal aproape sări de ușurare și îl strânse la piept.

Când intrară în calmul ecuatorial, nava se liniști. Toate pânzele atârnau nemișcate, în aerul static. În cursul dimineții, Hal îi chemă în cabina lui pe Big Daniel, pe Ned Tyler și pe Wilson, pentru a examina din nou capturarea *Minotaurului* de către Jangiri. Hal ar fi vrut ca toți ofițerii să știe exact la ce să se aștepte, apoi să-și expună cele mai bune idei despre cum ar fi putut să-l atragă într-o luptă pe Jangiri sau să descopere portul în care atacase.

Brusc, Hal se opri în mijlocul discuției și își înălță capul: ceva neobișnuit se întâmpla pe puntea de deasupra. Se auzeau sunete de pași, voci slabe și râsete.

– Mă scuzați, domnilor, zise el ridicându-se și grăbindu-se spre scara cabinei.

Privi repede împrejur. Toți marinarii liberi erau pe punte – de fapt, toți trântorii de la bord păreau să fie acolo. Toate capetele erau lăsate pe spate și toate privirile era îndreptate spre catargul principal.

Tom stătea cu ușurință călare pe verga rândunicii și îl încuraja pe Dorian.

– Haide, Dorry, nu privi în jos!

Aflat la trei metri deasupra punții, Dorian se ținea de pânzele de pe catarg. Preț de o clipă îngrozitoare, Hal crezu că se blocase acolo, însă aproape imediat băiatul se mișcă. Făcu precaut un pas, apoi se apucă de o funie de deasupra capului său și mai făcu încă unul.

– Asta e, Dorry! Acum, mai fa un pas!

Furia pe care Hal o simțea față de Tom crescu și mai mult din cauza fricii pentru copil. „Ar fi trebuit să-l biciuiesc de când s-a urcat prima dată", se gândi el. Apoi se îndreptă spre cârmă și luă goarna din suport. Înainte să o poată ridica la gură și să strige la băieți, Aboli apăru lângă el.

– Nu ar fi înțelept să îi sperii acum, Gundwane. Dorian are nevoie de ambele mâini și de toate simțurile ca să se cațere.

Hal coborî goarna și își ținu respirația în timp ce Dorian urca încet pe pânze.

– De ce nu i-ai oprit, Aboli? întrebă el furios.

– Nu mi-au cerut voie.

– Tu i-ai fi lăsat oricum, spuse Hal acuzator.

– Ce-i drept, nu știu, ridică din umeri Aboli. Orice băiat ajunge la maturitate la timpul potrivit și în felul său. Dorian nu se teme, zise el, încă privindu-l pe băiatul cocoțat pe catarg.

– De unde știi? mormăi Hal cu teamă.

– Uită-te la felul în care își ține capul. Privește-i picioarele și mâinile când se ține.

Hal nu răspunse. Aboli avea dreptate. Un fricos s-ar fi agățat de frânghii și ar fi închis ochii, cu mâinile tremurându-i, iar mirosul groazei ar fi fost puternic în jurul lui. Dorian continuă să se miște, cu capul ridicat și cu privirea înainte. Aproape toți oamenii din echipajul său erau pe punte, privind, și toți erau tăcuți și încordați.

Tom întinse mâna spre fratele său.

– Aproape că ai ajuns, Dorry!

Dar Dorian nesocoti mâna întinsă și, cu un efort vizibil, se ridică lângă fratele lui. Îi luă o clipă să-și recapete suflul, apoi își dădu capul pe spate, într-un strigăt de triumf. Tom îl cuprinse protector pe după umeri, apoi îl îmbrățișă. Chipurile lor radioase erau vizibile chiar și de la distanță. Echipajul izbucni spontan în ovații, iar Dorian își scoase căciula de pe cap și o flutură spre oameni. El și Tom erau deja preferații navei.

– Este pregătit pentru asta, spuse Aboli. Și a dovedit-o.

– Dumnezeule, este doar un copil! Îi voi interzice să mai urce vreodată! izbucni Hal.

– Dorian nu mai este un copil. Tu îl vezi cu ochii unui tată, îi spuse Aboli. Curând, vom purta o luptă, iar noi știm că, într-o luptă, catargul este cel mai sigur loc în care poate sta un băiat.

Acest lucru era adevărat. Când avea vârsta lui Dorian, stația lui de luptă se afla la înălțime, căci focul inamic era direcționat

spre carenă, iar dacă nava ar fi fost abordată, el s-ar fi aflat în afara pericolului.

Câteva zile mai târziu, Hal modifică ordinea de bătaie, punându-i pe Tom și pe Dorian în cuibul corbului de pe catargul principal când nava avea să intre în luptă. Nu știa sigur ce trebuia să facă cu Guy, care nu dădea niciun semn că și-ar fi dorit să părăsească siguranța punții. „Poate că ar putea să lucreze ca asistent pentru chirurgul de la infirmerie, se gândi el. Dar, pe de altă parte, dacă nu suportă să vadă sânge?"

În calmul ecuatorial, vântul părea să flirteze cu ei. Zile întregi dispărea complet, iar marea era calmă și nemișcată. Căldura îi lovea nemiloasă, iar oamenii se chinuiau să respire, transpirând prin fiecare por. Cei de pe punte căutau umbra pânzelor ca să se ascundă de soare. Apoi, la orizont apărea o dâră zgâriind suprafața netedă a mării, iar briza se grăbea să umfle pânzele și să-i poarte mai departe timp de o oră sau o zi.

Când vântul capricios și nestatornic îi abandona din nou, Hal își antrena oamenii. Lucra cu ei la tunuri, îi instruia în mânuirea muschetei, apoi îi privea întrecându-se în rapiditate la încărcare, tragere și reîncărcare. Arunca un butoi peste bord, pe post de țintă, apoi le dădea săbii din rastel și îi punea pe Aboli și pe Daniel să îi instruiască. Tom își ocupa locul alături de ceilalți mateloți când se antrenau cu săbiile și, de cele mai multe ori, Big Daniel îi spunea să iasă în față ca să le demonstreze celorlalți detaliile mai fine ale stilului de luptă.

Hal începuse cu oamenii pe care îi alesese personal: aproape toți luptaseră înainte și erau antrenați în mânuirea pistolului și a sabiei, a lăncii de abordaj, a topoarelor și a tunului. După două sau trei săptămâni, Hal știu că acela era cel mai bun echipaj de luptători pe care îl comandase vreodată. Îi deosebea doar un lucru pe care Hal îl descoperi cu greu: un soi de nerăbdare. Erau cu toții câini de vânătoare, căutând mirosul animalului hăituit, iar el ar fi fost bucuros să-i conducă într-o luptă.

Părăsiră insulele Madeira și Canare, care rămaseră în depărtare spre orizontul estic, însă călătoria lor încetini când intrară și mai mult în calmul ecuatorial. Zile întregi pânzele atârnară inerte, iar nava rămase nemișcată pe suprafața netedă ca sticla a oceanului, valurile fiind tulburate doar de algele mării Sargasso și de peștii zburători care alunecau printre ele. Soarele era ostil și nemilos.

Hal știa că, la astfel de latitudini, echipajul putea fi copleșit de proasta dispoziție, care le-ar fi epuizat oamenilor energia și hotărârea. Străduindu-se mult să-și împiedice oamenii să cadă în plictiseală și descurajare, organiza în timpul antrenamentelor zilnice întreceri de ștafetă de pe punte până în vârful catargului și înapoi, echipajele concurând unul împotriva celuilalt. Chiar și Tom și Dorian luau parte la acestea, spre încântarea răsfățatelor surori Beatty, după cum le botezase Tom pe Agnes și pe Sarah.

Apoi, Hal le ordonă tâmplarilor și colegilor lor de pe cele două nave să pună bănci în bărcile de lucru. Acestea fură lansate pe apă, iar echipajul de vâslași de pe *Serafim* se întrecu cu echipajul de pe *Yeoman* pe un curs dublu în jurul navelor lăsate în derivă, premiul fiind câteva panglici roșii și o rație suplimentară de rom. Panglica fu legată în vârful catargului *Serafimului* după prima cursă, apoi deveni o emblemă a onoarei pe măsură ce ajungea de la un echipaj la altul.

Pentru a-l sărbători pe câștigătorul panglicii roșii, Hal îl invită pe Edward Anderson să traverseze cu barca de pe *Yeoman* pentru a li se alătura lui și pasagerilor la o cină în cabina pupei. Mai târziu se gândi să-i invite și pe propriii fii la distracție, pentru că dascălul Walsh sugerase un recital de muzică după cină. Walsh urma să cânte la flaut, iar Guy la mandolină, fiind acompaniați de Dorian cu vocea sa extraordinară.

Hal servi cel mai bun vin roșu, iar cina fu zgomotoasă și jovială. Cu un număr atât de mare de invitați, abia dacă aveau loc cu toții să stea jos, fiind aproape imposibil să se miște. Când Hal ceru, în cele din urmă, să se facă liniște și îl rugă pe maestrul Walsh să cânte, Tom se trezi împins într-un colț, pe un taburet ascuns vederii, în spatele unui paravan sculptat care împărțea cabina de zi de zona de dormit a tatălui său.

Walsh şi Guy începură cu câteva melodii mai vechi, inclusiv *Greensleeves* şi *Spanish Ladies*, care îi încântară pe toţi, cu excepţia lui Tom. Băiatul era atât de plictisit, încât îşi scrijeli iniţialele cu pumnalul în rama din lemn a paravanului în spatele căruia stătea.

– Iar acum, ne vor cânta domnişoara Caroline Beatty şi domnul Dorian Courtney, anunţă Walsh.

Caroline se ridică în picioare şi, cu greu, ieşi din mulţimea îngrămădită, ajungând în capătul cabinei unde stătea Tom. Aruncându-i o privire rece, se întoarse pe jumătate şi îşi lipi şoldul de paravanul sculptat pentru a-l privi pe Dorian, care stătea lipit de peretele despărţitor opus.

Începură cu o arie de Purcell. Vocea lui Caroline era clară şi dulce, chiar dacă uşor afectată; Dorian, în schimb, cânta cu o exuberanţă naturală. Sunetele divine care răsunau din pieptul micului băiat angelic aduseră lacrimi în ochii celor care îi ascultau.

În timpul acesta, Tom se străduia să iasă din cabina fierbinte şi apăsătoare. Ar fi vrut să fie pe punte, sub stele, ascuns în spatele unui cuib de tun cu Daniel, cu Aboli sau chiar cu amândoi, ascultând poveşti despre pământurile sălbatice şi despre oceanele misterioase care îi aşteptau. Din păcate însă, era blocat în cabină.

După un timp, observă că, atunci când atingea o notă înaltă, Caroline se înălţa uşor pe vârfuri: fusta i se ridica suficient de sus încât să-i dezvăluie gleznele şi gambele. Plictiseala lui Tom dispăru ca prin farmec. Picioarele fetei erau frumoase. Purta dresuri de un albastru-închis, iar gleznele formau o linie graţioasă împreună cu gambele. Aproape automat, scoase mâna din buzunar şi se întinse spre glezna sculptată.

„Eşti nebun?" se întrebă el. Se strădui să nu o atingă, gândindu-se: „O să facă scandal dacă o ating". Privi vinovat împrejur. Caroline stătea exact în faţa lui, atât de aproape încât ceilalţi nici nu îl vedeau. Ştia că toţi cei din cabină se uitau la Dorian. Ezită şi vru să-şi retragă mâna, pentru a o băga înapoi în buzunar. Apoi o adulmecă.

Peste mirosurile puternice din cabină, de varză cu jumări de porc, de aburi de vin şi de fum de la ţigara tatălui său, simţi mirosul cald al corpului fetei. Inima i se strânse ca un pumn, iar

dorința îl lovi în stomac. Fu nevoit să-și înăbușe geamătul care i se ridica spre buze.

Se aplecă înainte pe taburet și îi atinse ușor glezna prin dresurile albastre. Apoi se retrase brusc și se așeză din nou pe taburet, gata să își ia un aer inocent când ea avea să se întoarcă spre el.

Caroline îl acompanie pe Dorian fără să piardă ritmul, iar Tom fu mirat de lipsa ei de reacție. Întinse mâna din nou și, de data asta, îi atinse glezna cu două degete. Caroline nu își mișcă piciorul, continuând să cânte cu o voce clară și dulce. Tom îi mângâie piciorul, apoi îi cuprinse glezna cu degetele. Era atât de mică și de feminină, încât simți o presiune uriașă ridicându-i-se în piept. Dresurile albastre erau lucioase și mătăsoase la atingere. Foarte încet, zăbovind, își trecu degetele peste gambele ei, savurând rotunjimea caldă, până când ajunse în partea de sus a dresului și la funda care îl lega sub genunchi. Acolo ezită și, în momentul acela, cântecul se termină, cu cele două voci tinere și minunate cântând în cor.

Urmă un moment de liniște, apoi o izbucnire de aplauze și de strigăte de „Bravo!" și „Bis! Mai cântă-ne unul!"

– Nu trebuie să o obligăm pe domnișoara Caroline, se auzi vocea tatălui lui. A fost prea bună cu noi.

Buclele negre ale lui Caroline se mișcară cu grație pe umeri.

– Sir Henry, vă asigur că nu este nicio obligație. Suntem bucuroși că v-a plăcut. Vom cânta din nou cu cea mai mare plăcere. Să le cântăm *My Love She Lives In Dorham Town*, Dorian?

– Cred că da, fu Dorian de acord fără prea mult entuziasm.

Apoi Caroline își deschise gura frumoasă și începu să cânte.

Tom nu își mișcase mâna, iar acum își strecură degetele deasupra dresurilor, pentru a mângâia pielea moale din spatele genunchilor. Ea continuă să cânte, iar vocea părea să-i devină tot mai puternică și mai emoționată. Dascălul Walsh dădu aprobator din cap, vizibil încântat, în timp ce îi acompania la flaut.

Tom mângâie mai întâi un genunchi, apoi pe celălalt. Ridicase tivul fustei, iar acum se holba la pielea ei lucioasă, neașteptat de moale și de caldă sub vârfurile degetelor lui. Fiind clar că ea nu avea să țipe sau să-l dea de gol în fața audienței, el căpătă curaj.

Își mută degetele mai sus, pe partea din spate a coapselor ei, și îi simți fiorul. Dar ea încă nu omitea niciun cuvânt din cântec, având în continuare un aer calm. Din unghiul acela, Tom îl vedea pe tatăl lui bătând ritmul cu vârful cizmei pe sub masă. Faptul că Hal era atât de aproape, precum și natura periculoasă a comportamentului său sporiră entuziasmul lui Tom. Degetele îi tremurau când ajunseră la pliul deasupra căruia începea fesa tare și rotundă a fetei. Nu purta nimic pe sub fuste, iar el îi urmări rotunjimea fesei până când ajunse în dreptul fantei verticale care separa cele două emisfere de carne caldă. Încercă să-și strecoare unul dintre degete între coapsele ei, însă acestea erau strâns lipite – toți mușchii picioarelor erau încordați și tari ca piatra. Fanta era de nepătruns, iar Tom se lăsă păgubaș. În schimb, îi cuprinse în palmă una dintre fesele-i mici și tari, strângând-o ușor.

Caroline atinse o notă înaltă la sfârșitul versului și își schimbă ușor poziția, depărtându-și picioarele mici și împingându-și fundul spre el. Coapsele i se depărtară, iar când Tom încercă din nou, simți cuibul mătăsos de păr dintre ele. Ea se mai mișcă o dată imperceptibil, ca și când ar fi vrut să-i ușureze munca, apoi din nou, direcționându-i astfel atingerea. Mary, servitoarea de la bucătărie, îi arătase lui Tom unde să găsească bucățica magică de carne tare, iar el o căută cu dexteritate. Caroline își mișca acum ușor tot corpul în ritmul muzicii, legănându-și șoldurile. Ochii îi scânteiau. Doamna Beatty se gândea că fiica ei nu arătase niciodată atât de minunat și se uită în jur, spre chipurilor bărbaților, mândrindu-se când văzu admirația din privirile lor.

Când melodia ajunse la apogeu, până și Dorian făcu un efort pentru a atinge frumusețea acelei ultime note înalte, ce păru să umple întregul spațiu și să rămână acolo, licărind în aer, chiar și după ce cântecul se termină. Caroline își flutură fustele, precum petalele unei minunate orhidee tropicale, și facu o plecăciune atât de adâncă, încât aproape că atinse puntea cu fruntea.

Bărbații se ridicară în picioare ca să o aplaude, fiind nevoiți să se aplece sub grinzile grele de deasupra lor. Când Caroline își înălță capul, buzele îi tremurau, iar obrajii îi erau umezi de

lacrimi din pricina emoţiilor. Mama ei sări în picioare şi o îmbrăţişă impulsiv.

– O, draga mea, a fost atât de frumos! Cânţi ca un înger. Probabil că ai obosit. Poţi să bei o jumătate de pahar de vin ca să îţi revii.

Felicitările şi încântarea o făcură pe Caroline să se întoarcă pe scaunul ei. Fata părea să nu mai fie la fel de tăcută şi de retrasă ca de obicei şi se alătură conversaţiei din jurul ei aproape cu veselie. Când doamna Beatty consideră că venise momentul să se retragă şi să-i lase pe bărbaţi cu pipele, ţigările şi vinul lor, Caroline plecă sfioasă împreună cu ea. Când le ură „Noapte bună" şi părăsi cabina, nici măcar nu se uită în direcţia lui Tom.

Băiatul se aşeză din nou pe taburetul din colţ, fixând cu privirea puntea de deasupra capului său, şi încercă să pară rece şi indiferent. Însă mâinile îi erau băgate adânc în buzunare şi ţinute atât de strâns, încât nimeni să nu-i observe umflătura din pantaloni.

În noaptea aceea, Tom abia dacă reuşi să adoarmă. Rămase întins pe salteaua de paie între Dorian şi Guy, ascultând sforăiturile, gemetele şi mormăiturile membrilor echipajului, care dormeau de-a lungul punţii cu tunuri. Retrăia fiecare detaliu al episodului din cabina pupei, fiecare atingere şi fiecare mişcare, mirosul ei şi sunetul vocii sale cântând în timp ce el o mângâia, fineţea alunecoasă a celor mai intime părţi ale corpului ei şi căldura lor. Abia aştepta ziua următoare, când avea să fie cu Caroline în cabina dascălului Walsh. Chiar dacă urmau să stea aplecaţi deasupra tăbliţei şi să asculte monologurile monotone ale lui Walsh, el tânjea după o privire sau o atingere care să-i confirme importanţa uriaşă a ceea ce se întâmplase între ei.

Când, în cele din urmă, ea intră în cabina lui Walsh, însoţită de surorile ei mai mici, îl ignoră pe Tom şi se îndreptă direct spre dascălul Walsh.

– Mi se pare că, în locul meu, lumina este slabă. Îmi oboseşte ochii. Pot să fac schimb de locuri şi să stau lângă Guy?

– Desigur, domnișoară, acceptă pe loc Walsh, deloc imun la farmecele fetei. Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că nu te simți confortabil lângă Tom.

Guy se mută voios pe bancă, pentru a-i face loc, iar Tom se simți extrem de umilit. Încercă să-i atragă atenția, fixând-o cu privirea din cealaltă parte a cabinei înguste, dar ea își concentră atenția asupra tablei și nu își ridică ochii.

În cele din urmă, până și dascălul Walsh își dădu seama că Tom se purta ciudat.

– Ai rău de mare?

Tom se simți ofensat de o asemenea acuzație.

– Mă simt foarte bine, domnule.

– Atunci, repetă ce spuneam! îi sugeră Walsh.

Tom îl privi gânditor, apoi se scărpină în bărbie, lovind cu piciorul pe sub masă în glezna lui Dorian.

Fratele lui îi sări imediat în ajutor.

– Spuneați că tautologia este...

– Mulțumesc, Dorian, îl opri Walsh. Vorbeam cu fratele tău, nu cu tine, spuse el, privindu-l dezaprobator pe Tom.

Întotdeauna se simțea indispus când un băiat inteligent refuza să își folosească întregul potențial.

– Acum, că ți s-a acordat o amânare, Thomas, poate că ne vei explica tuturor însemnătatea cuvântului.

– Tautologia este repetarea inutilă a sensului transmis anterior într-o frază sau propoziție, spuse Tom.

Walsh părea dezamăgit. Sperase să îl facă să-și arate ignoranța și să se simtă umilit în fața colegilor săi.

– Mă uimești cu erudiția ta, spuse el rigid. Ne vei explica mai departe, dându-ne un exemplu de tautologie?

Tom se gândi, apoi sugeră:

– Un pedagog pedant? Un profesor plicticos?

Dorian pufni în râs. Până și Guy își ridică privirea și zâmbi. Răsfățatele Beatty nu înțelegeau niciun cuvânt, dar când îl văzură pe Walsh roșind, iar pe Tom încrucișându-și brațele pe piept și zâmbind triumfator, își dădură seama că idolul lor se descurcase din nou și chicotiră încântate. Doar Caroline continua să scrie pe tabla ei, fără măcar să-și ridice privirea.

Tom era uimit şi se simţea rănit. Era ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat între ei. Constatând că duelul lui cu dascălul Walsh nu o impresionase, el încercă să-i atragă atenţia în alte moduri. Când Caroline era pe punte, el se străduia din răsputeri să o impresioneze cu noi acte de vitejie, din postul lui de pe catarg. Îi imita pe colegii mai mari, alergând de-a lungul vergii cu mâinile deasupra capului spre locul lui de la manevrele fixe sau coborând pe straiurile catargului fără să se oprească. Funia aspră din cânepă îi arse palmele înainte de a ateriza în picioarele goale, cu un zgomot surd, în apropierea locului în care stătea ea. Dar fata se întoarse fără măcar să-l privească.

Pe de altă parte, era dulce ca mierea cu Guy şi cu Dorian şi până şi cu dascălul Walsh. Afonul Tom era exclus din activităţile lor muzicale, iar lui Caroline părea să îi placă mai mult compania lui Guy. Cei doi şuşoteau chiar şi în timpul lecţiilor, când Walsh încerca, fără vreo tragere de inimă, să-i facă să tacă.

– Lucrez la o problemă de trigonometrie şi nu pot să gândesc când voi doi vorbiţi tot timpul, protestă Tom.

Walsh zâmbi răutăcios.

– Nu sesizez nicio intensificare a proceselor tale cerebrale, Thomas, nici măcar în cea mai profundă liniște.

Caroline izbucni în râs auzind această remarcă şi se rezemă de umărul lui Guy ca şi când ar fi vrut să împartă gluma cu el. Privirea pe care i-o aruncă lui Tom fu răutăcioasă şi sarcastică.

Întrucât Dorian şi Tom moşteniseră vederea ageră a tatălui lor, erau adesea trimişi împreună pe catarg, în calitate de observatori. Tom ajunsese să fie încântat de turele lungi de pe catarg: era singurul loc de pe nava aglomerată în care puteau fi singuri. Dorian învăţase să-şi ţină gura, astfel că puteau sta ore întregi în liniște, fără să se deranjeze unul pe altul, lăsându-se fiecare în voia imaginaţiei.

Dacă înainte Tom visa la lupte şi la glorie, la ţărmurile sălbatice şi la oceanele mari spre care se îndreptau, la elefanţi, balene şi maimuţe uriaşe aflate în vârfurile cețoase ale munţilor, visuri pe care li le povestea atât de încântat lui Aboli şi lui Big Daniel, acum doar Caroline se afla în gândurile lui. Se gândea la corpul ei cald şi moale, pe care îl atinsese, dar pe care nu îl văzuse, la ochii ei

întorşi spre el cu dragoste şi devotament, la lucrurile minunate pe care le facuse cu Mary şi cu celelalte fete din sat şi pe care le-ar fi putut face cu ea. Şi totuşi, părea cumva un sacrilegiu să le viseze pe fiinţele acelea vulgare alături de divina Caroline.

Îşi imagina cum o salva când nava era în flăcări, iar punţile roiau de piraţi, sărind peste bord cu ea în braţe şi înotând spre plaja albă a unei insule de corali, unde puteau fi singuri. Singuri! Aceasta era problema cu care se confrunta la sfârşitul fiecărui vis. Cum să facă să fie singuri. *Serafimul* putea naviga până la capătul oceanelor cu ea la bord, dar ei nu aveau să fie niciodată singuri.

Disperat, încercă să se gândească la un loc de la bord în care ar fi putut să petreacă măcar câteva minute departe de privirile indiscrete – dacă ar fi putut să o ademenească să-l urmeze acolo. Ceea ce, recunoscu el, părea foarte puţin probabil.

Exista cala, dar aceasta era plină şi purta sigiliile companiei. Existau cabinele de la pupă, dar nici chiar în cele mai mari nu puteai avea intimitate şi toate erau supraaglomerate. Pereţii despărţitori erau atât de şubrezi, încât, prin despărţitura dintre ei, le auzise pe cele trei surori certându-se din cauză că în cabina lor doar una singură putea să stea în picioare. Două dintre ele trebuiau să se ghemuiască în paturi ca să se poată schimba. Cu siguranţă nu exista niciun loc în care să poată fi singur cu Caroline şi să îşi manifeste dragostea. Totuşi, imaginaţia nu îi dădea pace.

În serile în care vremea era favorabilă, Tom şi Dorian îşi aduceau bolurile cu mâncare de la bucătărie şi mergeau la provă, unde mâncau stând ghemuiţi pe punte, în compania lui Aboli şi uneori a lui Big Daniel. După aceea puteau să stea întinşi pe spate şi să privească cerul nopţii.

Daniel fuma din pipa lui din lut şi le arăta cum se schimba cerul cu fiecare zi, pe măsură ce se apropiau mai mult de sud. Le arătă marea Cruce a Sudului, care se înălţa în fiecare seară deasupra orizontului, norii strălucitori ai insulei Magellan, care pluteau precum aura îngerilor şi care, în cele din urmă, o înconjurau.

În jurul fiecărei constelaţii, Aboli împletea legendele stelelor din tribul său, iar Big Daniel chicotea.

– Pleacă de aici, păgân mare şi negru! Lasă-mă să le spun adevărul creştin. Că Orion este puternicul vânător, nu vreun boşiman sălbatic.

Aboli îl ignora, dar, într-o seară, le spuse legenda vânătorului nesăbuit care trăgea cu săgeţi într-o turmă de zebre – aici, le arătă grupul de stele din centura lui Orion – şi care, astfel, rămăsese fară săgeţi când fusese atacat de leul din Sirius. Din cauză că fusese nechibzuit, vânătorul sfârşise în burta leului.

– O poveste mai satisfăcătoare pentru un ascultător, concluzionă Aboli, mulţumit de sine.

– Şi pentru leu, fu de acord Big Daniel, curăţându-şi pipa şi ridicându-se în picioare. Am treabă pe nava asta, spre deosebire de alţii, se pare.

Se îndreptă spre pupă ca să-şi facă tura.

După ce plecă, rămaseră tăcuţi o vreme. Dorian se ghemui ca un căţel şi adormi aproape instantaneu. Aboli oftă mulţumit, apoi şopti în limba pădurilor, pe care o foloseau adesea când erau singuri:

– Vânătorul nesăbuit ar fi putut învăţa multe lucruri dacă ar fi trăit suficient de mult.

– Spune-mi care sunt lucrurile acelea, zise Tom în aceeaşi limbă.

– Uneori, este mai bine să nu urmăreşti o zebră trăgând frenetic săgeţi, ci de la distanţă.

– Ce vrei să spui, Aboli? întrebă Tom, ridicându-se şi strângându-şi genunchii la piept.

Simţea înţelesul ascuns al poveştii.

– Vânătorului nesăbuit îi lipseşte şiretenia. Cu cât îşi urmăreşte mai mult vânatul, cu atât mai repede fuge prada. Cei care privesc strigă: „Iată vânătorul prost!" şi râd de încercările lui inutile.

Tom începu să se gândească la acest lucru: ajunsese să se aştepte la sensurile ascunse ale poveştilor lui Aboli. Brusc, înţelese morala poveştii şi zise agitat:

– Râzi de mine, Aboli?

– Nu aş face niciodată asta, Klebe, dar mă amărăşte să văd cum râd subalternii de tine.

– De ce ar râde cineva de mine?

– Te străduieşti prea mult. Le permiţi tuturor celor de la bord să ştie ce pui la cale.

– Te referi la Caroline? zise Tom, iar vocea i se transformă într-o şoaptă. Adică... este evident?

– Nu trebuie să-ţi răspund eu la asta. Mai degrabă spune-mi ce îţi place cel mai mult la ea.

– Este frumoasă... începu Tom.

– Măcar nu este urâtă... Aboli zâmbi în întuneric. Dar ceea ce te înnebuneşte este că nu te bagă în seamă.

– Nu înţeleg, Aboli.

– Fugi după ea pentru că ea fuge de tine, iar ea fuge pentru că tu fugi după ea.

– Atunci, ce ar trebui să fac?

– Fă ce face vânătorul înţelept şi aşteaptă răbdător la adăpătoare. Lasă vânatul să vină la tine.

În ultima vreme, Tom începuse să se folosească de orice scuză pentru a zăbovi în cabina lui Walsh după terminarea lecţiilor zilnice, în speranţa că un mic semn de la Caroline avea să-i arate că încă era interesată de el. Tatăl lui hotărâse ca băieţii să fie instruiţi în fiecare zi, înainte de a-şi îndeplini îndatoririle de la bordul navei. Părea că până şi Hal considera că trei ore erau suficiente pentru lecţiile maestrului Walsh, dar Tom era dispus să rămână chiar mai mult doar pentru a petrece câteva minute în plus în prezenţa obiectului adoraţiei sale.

După discuţia cu Aboli, acest lucru se schimbă. În timpul lecţiilor, se străduia să tacă şi să pară misterios, limitând discuţia cu Walsh la minimul necesar. Imediat ce clopotul navei suna pentru schimbarea cartului, chiar dacă erau în mijlocul unei probleme complexe de matematică, el îşi lua cărţile şi tabla şi se ridica imediat în picioare.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule Walsh, trebuie să merg la îndatoririle mele.

Apoi, ieşea din cabină fără să arunce măcar o privire spre Caroline.

În serile în care Caroline venea pe punte însoțită de mama și de surorile ei, pentru obișnuita plimbare în aer curat, Tom se asigura că îndatoririle îl țineau cât mai departe de ea, atât cât permitea spațiul înghesuit de pe navă.

Vreme de câteva zile, ea nu păru să-și dea seama că el își schimbase atitudinea față de ea. Apoi, într-o dimineață, în timpul lecțiilor, Tom își ridică fără să vrea privirea de la tablă și o surprinse studiindu-l cu coada ochiului. Ea își plecă imediat ochii, dar nu putu să se abțină să nu roșească. Tom simți o pâlpâire de satisfacție – Aboli avusese dreptate. Aceasta era prima dată când o surprinsese studiindu-l.

Astfel încurajat, îi fu mai ușor să o ignore – la fel procedase și ea. Impasul dură aproape două săptămâni, până când Tom observă o mică schimbare în comportamentul ei. În timpul lecțiilor de dimineață, deveni mai vorbăreață, adresându-li-se în mare parte lui Walsh și lui Guy, dar în mod special fratelui său. Vorbea cu el în șoaptă, râzând exagerat la cele mai prostești remarci. Tom rămase tăcut și serios, fără să-și ridice capul, deși râsul ei îl întrista amarnic.

De îndată ce ieșiră din cabina lui Walsh și ajunseră în capătul scărilor spre punte, Caroline zise pe un ton teatral:

– Vai! Scările astea sunt atât de abrupte! Pot să te iau de braț, Guy?

Apoi se aplecă spre el și îi privi chipul zâmbitor. Tom trecu pe lângă ei fără să arate vreo emoție.

Cumva, îndatoririle lui Guy la bordul navei îi permiteau să le conducă pe doamna Beatty și pe fetele ei pe punte sau să poarte, ore în șir, conversații serioase cu domnul Beatty, în cabina acestuia. De fapt, domnul și doamna Beatty păreau să-l placă foarte mult. El încă nu încerca să părăsească puntea și să se aventureze pe catarg, nici chiar atunci când Tom îl tachina în legătură cu asta, în prezența lui Caroline. Tom era surprins că ei nu îi displăcea timiditatea lui Guy. De fapt, se simțea ușurat că nu era responsabilitatea lui să aibă grijă de fratele lui geamăn cât timp stătea cățărat pe catarg, la o înălțime periculoasă. Era suficient că îl păzea pe Dorian; totuși, fratele său mai mic se cățăra deja cu rapiditate și agilitate, astfel că Tom nu mai trebuia să aibă grijă de el.

Deşi intervenţia lui Caroline fusese aparentă la început, relaţia dintre gemeni se răcise de ceva vreme. Petreceau foarte puţin timp unul cu celălalt, iar când erau împreună, vorbeau concis şi rezervat. Era o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de zilele dinaintea plecării, când îşi împărtăşeau unul altuia toate visurile şi gândurile şi se consolau reciproc atunci când dădeau peste cele mai mici greutăţi şi nedreptăţi ale vieţii.

După cină, Hal îşi invita deseori pasagerii la o seară de whist[1] în cabina de la pupă. Era un jucător pasionat şi îl învăţase şi pe Tom să se bucure de joc. Cu înclinaţia lui spre matematică, Tom devenise un jucător extraordinar, jucând adesea împreună cu tatăl său împotriva domnului Beatty şi a maestrului Walsh. Aceste jocuri erau luate în serios şi contestate aprig. După fiecare mână, jocul era discutat şi analizat, în timp ce, la cealaltă masă din cabină, Guy, doamna Beatty şi fetele chicoteau şi strigau din cauza jocurilor infantile de loo[2] şi spoil five[3]. Guy nu arătase nici pricepere, nici interes pentru jocul mai dificil de whist.

Într-una dintre seri, Tom se trezi pus de tatăl său într-un contract subtil de cinci inimi. Ştia de la început că putea să joace două jocuri, care se excludeau. Putea să-i dea domnului Beatty regina de inimă şi să câştige sau să joace divizat. Încercă să calculeze şansele ca inimile să fie egale sau ca regina să fie singură, însă strigătele şi ţipetele feminine de la cealaltă masă îl făcură să-şi piardă concentrarea. Se gândi un timp, apoi dădu dama. Îl văzu pe tatăl lui încruntându-se când începu să joace, apoi, spre groaza lui, dascălul Walsh scoase un chicot triumfător şi luă regina. Tulburat de calculul prost, Tom jucă greşit trefla, iar mâna fu un dezastru.

Tatăl lui îi zise serios:

– Ar fi trebuit să ştii din licitaţia dascălului Walsh că avea şaptele de treflă, iar cartea dată regelui tău a confirmat distribuţia nefavorabilă.

Tom se agită pe scaunul lui. Când îşi ridică privirea, văzu că la cealaltă masă toate jocurile se opriseră şi toţi ascultau cum îl

[1] Joc de cărţi clasic, englezesc, de levată (n.tr.)

[2] Joc de cărţi pentru cinci sau mai mulţi jucători (n.tr.)

[3] Joc de cărţi de origine irlandeză (n.tr.)

mustra tatăl său. Caroline și Guy se uitau la el, cu capetele apropiate. În privirea lui Guy se citea o încântare răutăcioasă, nemaivăzută de Tom până atunci. Părea să se bucure cu adevărat de umilirea fratelui său.

Brusc, Tom se simți vinovat. Pentru prima dată în viața lui, se confrunta cu înțelegerea faptului că nu îl plăcea pe fratele său geamăn. Guy își întoarse capul și îi facu un semn din ochi lui Caroline, care îi atinse brațul cu mâna ei mică și albă. Acoperindu-și gura cu cealaltă mână, se aplecă și îi șopti ceva la ureche, uitându-se direct spre Tom cu o expresie batjocoritoare. Tom își dădu seama cu un șoc că ceea ce simțea era mult mai complex: nu doar că îl displăcea pe Guy, dar îl și ura, dorindu-i răul.

Timp de câteva zile după aceea, se luptă cu sentimentul de vinovăție. Tatăl său îi învățase pe toți fiii săi că, în familie, loialitatea era sfântă – „Suntem noi împotriva lumii", spunea el adeseori –, iar Tom simțea acum că, din nou, nu se ridica la înălțimea așteptărilor tatălui său.

Apoi, pe neașteptate, păru că fusese răzbunat. La început, fu doar vag conștient că un lucru foarte minunat era pe cale să se petreacă. Îi observă pe domnul Beatty și pe tatăl său adânciți într-o conversație serioasă pe puntea de la pupă și își dădu seama imediat că Hal era extrem de nemulțumit. În următoarele câteva zile, domnul Beatty petrecu mult timp închis cu Hal în cabina de la pupă. Apoi, tatăl lui îl rugă pe Dorian să-l cheme pe Guy la una dintre aceste întâlniri.

– Despre ce vorbeau? îl întrebă Tom pe fratele lui mai mic, atunci când se întoarse.

– Nu știu.

– Ar fi trebuit să asculți la ușă, mormăi Tom, extrem de curios.

– Nu am îndrăznit, recunoscu Dorian. Dacă m-ar fi prins, tata m-ar fi băgat în chilă[1].

Dorian auzise recent de această pedeapsă oribilă și se simțea fascinat.

[1] Element principal de rezistență al osaturii unei nave (n.tr.)

Guy se temea de câteva zile de chemările în cabina de la pupă. Când Dorian veni să-l caute, era ocupat cu Ned Tyler în magazia cu pulbere, ajutându-l să deschidă butoaiele şi să verifice de umezeală pulberea neagră şi nisipoasă.

– Tata vrea să te vadă acum, în cabina lui.

Băiatul părea copleşit de importanţa lui ca purtător al unei veşti de rău augur. Guy se ridică în picioare şi îşi scutură granulele de pulbere de pe mâini.

– Ai face bine să te grăbeşti, îl avertiză Dorian. Tata are faţa aceea de moarte-păgânilor.

Când intră în cabină, Guy văzu imediat că Dorian nu exagerase deloc în privinţa stării de spirit a tatălui lor. Hal stătea lângă ferestrele dinspre pupă, cu mâinile împreunate la spate. Se întoarse pe călcâie, iar părul său gros, prins în coadă la spate, tresări precum coada unui leu furios când îşi privi fiul, cu o expresie în care Guy citi o nuanţă de îngrijorare şi chiar teamă.

– Am purtat o discuţie lungă cu domnul Beatty, începu el, arătându-i-l lui Guy printr-un semn cu capul.

Beatty stătea la masă, fără să zâmbească. Purta o perucă, un alt semn al seriozităţii acelei întâlniri. Hal tăcu preţ de o clipă, ca şi când ceea ce urma să spună era atât de dezagreabil, încât ar fi preferat să nu fie nevoit să rostească acele cuvinte.

– Am ajuns la concluzia că ţi-ai facut planuri de viitor fără să îţi consulţi tatăl, respectiv capul familiei.

– Iartă-mă, tată, dar nu vreau să fiu marinar, spuse Guy pe un ton jalnic, fără să gândească prea mult.

Hal se retrase involuntar, ca şi când fiul tocmai şi-ar fi negat credinţa în Dumnezeu.

– Noi suntem marinari dintotdeauna. Familia Courtney iese pe mare de două sute de ani.

– Nu-mi place, spuse Guy încet, cu vocea tremurând. Urăsc duhoarea şi spaţiul înghesuit de pe navă. Mă simt rău şi sunt nefericit când nu mai sunt pe uscat.

Urmă o clipă lungă de tăcere, apoi Hal continuă:

– Tom și Dorian au preluat tradiția familiei. Cu siguranță se vor bucura de aventuri și de profituri. Mă gândeam să-ți ofer o navă într-o zi. Dar văd că îmi răcesc gura de pomană.

Simțindu-se rușinat, Guy repetă pe un ton vrednic de milă:

– Niciodată n-am să fiu fericit pe mare.

– Fericit!

Hal își promisese să-și păstreze calmul, dar cuvântul disprețuitor izbucni din gura lui înainte să-l poată opri.

– Ce legătură are fericirea cu asta? Un bărbat își urmează calea. Își face datoria față de Dumnezeu și față de rege. El face ceea ce trebuie, nu ceea ce îi place. Sincer îți spun, băiete, ce fel de lume ar fi asta dacă fiecare om ar face doar ce îi place? Cine ar ara câmpurile și ar strânge recolta dacă fiecare om ar avea dreptul să spună „Nu vreau să fac asta"? În lumea asta există un loc pentru fiecare persoană, dar fiecare trebuie să-și cunoască locul.

Făcu o pauză când observă privirea încăpățânată a fiului său. Apoi se întoarse spre fereastra pupei, privind oceanul și cerul albastru cu dungi aurii pe care soarele apunea. Inspiră adânc, dar îi luă câteva minute până să-și revină. Când se întoarse, trăsăturile îi erau ferme.

– Foarte bine! spuse el. Poate că sunt prea indulgent, dar nu te voi forța să faci asta – deși, Dumnezeu știe, chiar m-am gândit să o fac. Ai noroc cu faptul că domnul Beatty are o părere atât de bună despre tine, pe care eu nu o mai am din cauza comportamentului tău egoist.

Se așeză greoi pe scaun și trase spre el documentele care erau pe masă.

– După cum știi deja, continuă el, domnul Beatty ți-a oferit o slujbă la onorabila companie India de Est, ca secretar începător. El a fost foarte generos în ceea ce privește salariul și condițiile de angajare. Dacă accepți oferta aceasta, vei începe imediat să lucrezi pentru companie. Te voi elibera de îndatoririle pe care le ai ca membru al echipajului de pe această navă. În schimb, vei începe ca asistent al domnului Beatty. Înțelegi?

– Da, tată, șopti Guy.

– Asta vrei?

Hal se înclină în față și îl privi în ochi, în speranța că, într-un fel, avea să nege.

– Da, tată. Asta vreau.

Hal oftă, iar furia îl părăsi.

– Ei bine, atunci mă rog, pentru binele tău, să fi luat decizia corectă. Soarta ta nu mai este în mâinile mele. Împinse pergamentul de ucenicie pe masă și adăugă: Semnează-l. Eu voi fi martor.

După ce Guy semnă, Hal presără atent ceva nisip peste cerneala udă a semnăturii lui, apoi suflă excesul și îi înmână documentul domnului Beatty. Întorcându-se spre Guy, zise:

– Îți voi explica acum ce poziție vei avea față de ofițerii navei și față de fratele tău. Știu sigur ce vor crede ei despre tine.

Stând în întuneric la provă, cu Aboli și cu Big Daniel, frații discutară decizia lui Guy în toate detaliile.

– Dar cum poate Guy să ne părăsească așa? Am jurat că vom fi mereu împreună, nu-i așa, Tom? zise Dorian supărat.

Tom evită un răspuns sincer.

– Guy are rău de mare. N-ar putea niciodată să fie un marinar adevărat, spuse el. Și îi este teamă să se urce pe catarg.

Cumva, Tom nu reușea să simtă cât era de tulburat fratele său mai mic de această schimbare.

Dorian păru să înțeleagă asta și, în schimb, căută consolare la cei doi bărbați mai în vârstă.

– Ar fi trebuit să rămână cu noi, nu-i așa, Aboli?

– Sunt multe drumuri prin junglă, zise Aboli. Dacă am merge toți pe același drum, ar fi foarte aglomerat.

– Dar Guy... Dorian aproape că plângea. ...trebuia să rămână mereu cu noi. Se întoarse din nou spre Tom și spuse: Tu nu ai să mă părăsești niciodată, nu-i așa, Tom?

– Bineînțeles că nu, spuse ursuz Tom.

– Promiți?

O lacrimă îi curse lui Dorian pe obraz, strălucind în lumina stelelor.

– Nu trebuie să plângi, îl mustră Tom.

– Nu plâng. Doar că vântul mă face să lăcrimez. Își șterse lacrima și spuse: Promite-mi, Tom.

– Îți promit.

– Nu, nu așa. Jură-mi! insistă Dorian.

Cu un oftat prelung și afectat, Tom își scoase cuțitul din teaca de la curea. Ridică lama îngustă, care străluci în lumina lunii.

– Cu Dumnezeu, Aboli și Big Daniel ca martori.

Își înțepă degetul mare cu vârful pumnalului, iar ei văzură sângele negru precum catranul curgând în lumina argintie. Puse apoi pumnalul în teacă și, cu mâna liberă, apropie fața lui Dorian de a lui. Uitându-se solemn în ochii copilului și folosind degetul mare, Tom făcu o cruce cu sânge pe fruntea lui Dorian.

– Jur că nu te voi părăsi niciodată, Dorian, intonă el grav. Acum nu mai plânge.

După dezertarea lui Guy, tabelul cu carturile de serviciu fu modificat astfel încât Tom să preia și îndatoririle fratelui său geamăn pe lângă ale lui. Acum, Ned Tyler și Big Daniel puteau să predea lecțiile de navigație, artilerie și manipularea pânzelor pentru doi studenți în loc de trei. Rutina lui Tom fusese grea și înainte, însă acum părea să nu mai aibă limite.

Îndatoririle lui Guy erau acum ușoare și plăcute. După lecțiile zilnice cu dascălul Walsh, când Tom și Dorian trebuiau să se grăbească pe punte ca să înceapă tura, el petrecea câteva ore scriind scrisori și rapoarte pentru domnul Beatty sau studiind publicațiile companiei, inclusiv *Instrucțiuni pentru recruții aflați în serviciul onorabilei companii engleze India de Est*. După aceea era liber să-i citească domnului Beatty sau să joace cărți cu fiicele lui. Niciunul dintre aceste lucruri nu era pe placul fratelui său, care îl urmărea uneori plimbându-se și râzând cu domnișoarele pe puntea pupei, interzisă tuturor, cu excepția ofițerilor navei și pasagerilor.

Când *Serafimul* traversă Ecuatorul, toți cei care se aflau acolo pentru prima dată suportară inițierea, jurându-i credință lui Neptun, zeul oceanelor. Aboli, purtând o cămașă largă și o barbă din frânghie desfacută, personifica un Neptun impresionant.

Când cele două nave părăsiră calmul ecuatorial, cu apele sale liniştite şi triste, intrând în centura sudică, oceanul păru să se schimbe. Apa sclipea vie, iar aerul era proaspăt şi revigorant. Pe cer, norii cirrus erau purtaţi de vânt. Odată cu aceste schimbări, oamenii din echipaj deveniră veseli şi relaxaţi.

Hal îndreptă nava spre sud-vest, astfel încât să se îndepărteze de Africa, trecând dincolo de jumătatea Atlanticului spre coasta Americii de Sud. Schimbând unghiul în favoarea vântului, nava înainta cu viteză.

La fiecare zece zile, Tom cobora cu Ned şi cu mateloţii artilerişti pentru a verifica în detaliu conţinutul magaziei. Făcea parte din instruirea lui în arta artileriei să înţeleagă caracteristicile şi natura perisabilă a prafului de puşcă. Trebuia să ştie din ce era compus – sulf, cărbune şi salpetru[1] –, cum puteau fi amestecate în siguranţă şi depozitate toate aceste ingrediente şi cum putea preveni acumularea căldurii şi a umezelii, care ar fi putut să întărească granulele şi să cauzeze o explozie inegală sau defectuoasă la tunuri. La fiecare vizită, Ned încerca să îi explice pericolul flăcării deschise sau al scânteii în magazie, care ar fi putut să declanşeze o explozie şi să arunce nava în aer.

Înainte de a intra în luptă, butoaiele erau deschise, iar pudra era cântărită cu grijă în saci de mătase, care conţineau cantitatea exactă a încărcăturii tunului. Sacul era îndesat în ţeavă, la fel ca şi cartuşul, în timp ce deasupra era pus un dop de pânză, apoi fixată ghiuleaua. Băieţii duceau sacii pe puntea cu tunuri. Chiar şi atunci când nava nu se aştepta la nicio acţiune, câţiva saci din mătase erau umpluţi şi puşi în rafturi, în caz de urgenţă. Din nefericire, mătasea subţire favoriza umezirea şi întărirea conţinutului, astfel că sacii trebuiau verificaţi şi umpluţi din nou în mod regulat.

Când Ned şi Tom lucrau în magazie, rareori glumeau sau se tachinau. Lumina singurei lămpi cu ecran din plasă era slabă, iar liniştea era mormântală. Pe măsură ce primea sacii din mătase, Tom îi aşeza precaut în rafturi. Aceştia erau fermi şi netezi la atingere. „Ar fi un pat confortabil", se gândi el. Brusc, o văzu pe Caroline goală, întinsă pe unul dintre sacii din mătase. Gemu uşor.

---

[1] Azotat natural de sodiu sau de potasiu (n.red.)

– Ce este, stăpâne Tom? zise Ned zeflemitor, ridicându-şi privirea spre el.

– Nimic. Doar mă gândeam...

– Lasă lumea visurilor în seama geamănului tău, el se pricepe la asta, îl sfătui laconic Ned. Iar tu continuă-ţi munca. La asta te pricepi.

Tom continuă să încarce sacii, cântărind furibund posibilităţile. Magazia era singurul loc de pe navă, părăsit zece zile la rând, în care o persoană ar fi putut fi singură, fără să se teamă că ar fi putut fi surprinsă. Era exact locul pe care încercase atât de mult să-l găsească; era atât de evident, încât îl trecuse cu vederea. Îşi coborî privirea spre cheile care atârnau la centura lui Ned. Erau şase chei în grămadă: cele pentru provizii, rastel, bucătărie şi cufăr – dar şi cea de la magazie.

După ce terminară, Tom se apropie de Ned când acesta încuie uşa grea din stejar, încercând să memoreze cheia care se potrivea în încuietoarea masivă: era diferită de celelalte din grămadă, având cinci cârlige în formă de coroană. Apoi încercă să se gândească la o modalitate de a pune mâna pe mănunchi, chiar şi pentru câteva minute, pentru a o scoate de pe inel pe cea pe care o voia. Dar era un efort inutil: înaintea lui, generaţii întregi de marinari se confruntaseră cu o problemă, încercând să facă rost de cheia de la depozitul în care se ţinea alcoolul.

În noaptea aceea, stând întins pe palet, îi veni atât de brusc următoarea idee, încât se ridică imediat: trebuia să existe mai mult de o cheie la bord. Şi dacă exista, ştia exact unde ar fi trebuit să se afle: în cabina tatălui său. În cufărul de sub patul lui sau într-unul dintre sertarele biroului, se gândi el. Tot restul acelei nopţi dormi foarte puţin. Nici chiar având poziţia privilegiată de cel mai mare fiu al stăpânului nu putea umbla liber prin cabina tatălui său, iar modul în care Hal mişuna pe navă era cu totul imprevizibil. În plus, cabina lui nu era niciodată goală. Când Hal nu era acolo, probabil că stewardul îi aranja aşternuturile şi hainele. Nu se mai gândi să încerce după ce tatăl său se retrase în cabină. Tom ştia şi că dormea iepureşte – aflase asta pe pielea lui. Tatăl său nu era uşor de înşelat.

În săptămâna care urmă, Tom analiză și alte planuri, care se dovediră cu totul nepractice, cum ar fi să coboare pe carenă și să intre prin galeria de la pupă. Știa că ar fi trebuit să-și asume un risc calculat și să aștepte până când tatăl său ar fi ordonat o schimbare majoră a pânzelor. Atunci, ambele carturi ar fi fost pe punte, iar tatăl său mult mai preocupat. Tom ar fi putut inventa o scuză pentru a-și părăsi postul, grăbindu-se apoi sub punte.

Zilele trecură rapid, cu vântul bătând dinspre sud-est și cu *Serafimul* fixat pe cursul curent. Nu se ceru schimbarea pânzelor, iar Tom nu avu nicio ocazie de a-și pune planul în aplicare.

Apoi, ocazia veni într-un mod atât de întâmplător, încât Tom simți o neliniște aproape superstițioasă. Se ghemuia împreună cu alți oameni din tura lui sub teugă[1], bucurându-se de câteva minute de odihnă, când tatăl lui își ridică privirea de la busola habitaclului și îi facu un semn. Tom se ridică și alergă lângă el.

– Fugi în cabina mea, îi spuse Hal, și caută în sertarul de sus al biroului. Ai să găsești acolo carnețelul meu negru. Adu-mi-l.

– Da, domnule.

Preț de o clipă, Tom se simți aproape amețit, dar se grăbi apoi spre ușa cabinei.

– Tom, stai puțin.

Vocea tatălui său îl facu să se oprească, în timp ce inima îi bătea cu putere. Fusese prea ușor.

– Dacă nu este în sertarul de sus, poate să fie într-unul dintre celelalte.

– Da, tată, zise Tom țâșnind pe scări.

Carnețelul negru se afla în sertarul de sus, exact acolo unde îi spusese tatăl lui că îl putea găsi. Rapid, Tom încercă și celelalte sertare, temându-se că ar putea fi încuiate, dar acestea se deschiseră ușor. Căută în viteză prin ele. Când îl deschise pe ultimul, auzi un obiect greu din metal zăngănind și alunecând apoi din cauza mișcării. Din nou, inima îi sări din piept.

Dublurile cheilor erau ascunse sub copiile calendarului și ale hărților de navigație. Tom le ridică ușor, recunoscând forma de coroană a cheii de la depozit. Se uită spre ușa închisă a cabinei,

[1] Construcție situată deasupra punții superioare la prora unei nave (n.red.)

ascultând un eventual sunet de paşi. Apoi desfacu inelul, scoase cheia, o băgă în buzunar, închise catarama inelului, puse grămada înapoi în sertar şi o acoperi cu calendarul.

Când alergă înapoi pe punte, cheia din buzunar i se părea la fel de grea ca o ghiulea. Trebuia să-i găsească o ascunzătoare. Era posibil ca tatăl lui să nu descopere furtul, dacă nu pierdea cheia originală. Acest lucru era foarte puţin probabil – şi totuşi, era periculos să o poarte cu el.

În noaptea aceea se trezi ca de obicei atunci când clopotul navei anunţă începutul cartului de la miezul nopţii. Aşteptă încă o oră, apoi se ridică în linişte de pe palet. Guy se mişcă lângă el.

– Ce faci? şopti el.

Lui Tom îi îngheţă sângele-n vene.

– Mă duc la closet, îi răspunse el în şoaptă. Dormi.

Pe viitor, trebuia să facă nişte schimbări în privinţa dormitului. Guy se întinse din nou pe salteaua de paie, iar Tom se strecură în direcţia provei. Dar imediat ce ieşi din raza vizuală a lui Guy, se întoarse rapid şi se furişă pe scara punţii inferioare.

În acel moment al nopţii, nava nu era niciodată liniştită. Lemnul scârţâia şi gemea, una dintre îmbinări sărea zgomotos ca un foc de pistol, iar apa se agita şi susura, lovindu-se de carenă.

Nu era nicio lumină pe puntea inferioară, dar Tom se mişcă încrezător, intrând doar o dată într-unul dintre pereţii despărţitori. Fiecare zgomot era acoperit de celelalte sunete ale navei.

O singură lampă atârna pe punte – în partea de jos a scării de la pupă –, aruncând scântei de lumină pe coridorul central. Pe sub uşa cabinei tatălui său se vedea o rază de lumină. Tom se strecură pe lângă aceasta şi se opri pentru scurt timp în faţa micii cabine în care dormeau cele trei fete. Nu auzi nimic şi merse mai departe.

Magazia de pulbere se afla pe puntea inferioară, exact lângă locul în care călcâiul catargului principal era pus pe carlingă. Tom se strecură cu atenţie pe ultimul rând de scări din lemn, în bezna punţii de jos, îndreptându-se spre uşa magaziei. Îngenunche lângă aceasta şi, dintr-o singură mişcare, băgă cheia în broască. Mecanismul părea înţepenit. Fu nevoit să facă un efort considerabil pentru ca uşa să cedeze. Când se deschise, Tom rămase în prag, inhalând mirosul acru al prafului de puşcă.

Deși se simțea mândru, știa că încă îl mai așteptau multe obstacole. Incet, închise ușa și o încuie. Pipăind în jur, găsi o crăpătură deasupra pragului unde ascunse cheia și cutia cu iască pe care o adusese cu el. După aceea refacu drumul înapoi, până când ajunse la salteaua lui din paie de pe puntea tunurilor și se întinse pe ea. Lângă el, Guy se mișca neliniștit. Era încă treaz, dar niciunul dintre ei nu mai vorbi, iar în curând adormiră din nou.

Până atunci, toate merseseră în favoarea lui Tom – atât de mult încât, în ziua următoare, avu sentimentul ciudat că norocul lui trebuia să se schimbe. Caroline nu-i dăduse niciun semn care să-i confirme că planul lui ar fi putut trece dincolo de punctul în care se aflau în momentul acela. Curajul îl părăsea. Se gândi la riscurile pe care și le asumase și la cele care urmau. De câteva ori se hotărî să pună cheia de la magazie la loc, în sertarul biroului tatălui său, abandonându-și planul disperat. Insă apoi se uita la Caroline în timp ce era absorbită de lecțiile ei. Rotunjimea obrazului ei, buzele roșii pe care și le ţuguia atunci când se concentra, antebrațul moale sub mânecile bufante ale rochiei, luminate acum ușor de soarele tropical...

„Trebuie să fiu singur cu ea, chiar şi numai un minut. Merită orice risc", hotărî el. Dar încă ezita, fiind incapabil să își adune curajul pentru a acționa. Continuă să se tot răzgândească până când ea îi dădu impulsul care îl făcu să treacă la fapte.

La sfârșitul lecțiilor, Caroline ieși repede din cabină, înaintea lui Tom. Dar când păși pe scara spre punte, dascălul Walsh o strigă:

– Domnișoară Caroline, vei putea veni la repetițiile muzicale în seara aceasta?

Caroline se întoarse pentru a-i răspunde. Mișcarea ei fu atât de neașteptată, încât Tom nu reuși să o evite și se ciocni de ea. Fata aproape că își pierdu echilibrul, dar îl prinse de braț ca să nu cadă, iar Tom o cuprinse de talie cu celălalt braț. În momentul acela, ieșiră cu totul din raza vizuală a lui Walsh și a celor doi băieți din cabina din spatele lor.

Caroline nu făcu niciun efort de a se retrage, ci se înclină spre el, lipindu-și partea de jos a corpului de a lui printr-o mișcare circulară deliberată și aruncându-i o privire șireată și cu

înțeles. Contactul fu efemer, dar în clipa aceea, lumea se schimbă pentru Tom. Apoi, ea îl ocoli și i se adresă dascălului Walsh prin ușa cabinei:

– Desigur. Vremea este atât de bună, încât ne putem întâlni pe punte, nu credeți?

– Ce idee bună! fu Walsh de acord. Atunci, să fie la ora șase?

Dascălul încă percepea timpul ca un om de uscat.

Ned Tyler stătea lângă Tom la timona navei. Băiatul încerca să mențină direcția *Serafimului* spre sud-sud-vest, în cursa-i hotărâtă prin apele oceanului.

– Fă cunoștință cu ea! mormăi Ned, când Tom se abătu un cart de la drum.

Cu toate pânzele ridicate spre rândunici și umflate de un vânt de douăzeci și cinci de noduri, era ca și când ar fi încercat să domolească un armăsar nărăvaș.

– Uită-te în urma ta, îi spuse aspru Ned.

Ascultător, Tom aruncă o privire peste pupă.

– Ca o pereche de șerpi în luna de miere, spuse Ned. La o lungime de cablu în urmă, era o buclă abia vizibilă în urma înspumată – dar lui Tom nu îi era permis să se abată de la învățăturile preparatorilor lui. În următoarele zece minute, *Serafimul* tăie o brazdă dreaptă în valurile albastre.

– Foarte bine, stăpâne Thomas, dădu Ned din cap. Acum... Incepe din vârful catargului, daca ești drăguț.

– Rândunici, arbore zburător...

Tom spunea denumirile pânzelor fără să ezite sau să greșească și fară să permită provei navei să se abată.

Apoi, cei trei muzicieni veniră pe punte din cabinele de la pupă. Guy ducea cartea de muzică a lui Caroline și mandolina lui. Walsh, cu flautul ieșindu-i din buzunarul de la spate, ducea taburetul ei într-o mână, ținându-și cu cealaltă peruca. Grupul își ocupă locul obișnuit, la adăpost de forța curentului.

Tom încercă să fie atent la cârmirea navei, răspunzând în același timp la întrebările lui Ned și urmărind momentul

în care Caroline avea să deschidă cartea de muzică și să găsească biletul pe care i-l pusese între pagini.

– Vela artimon, dacă vrei, din vârf, continuă Ned.

– Vela artimon, răspunse Tom ezitând.

Caroline era pregătită să cânte, iar Walsh îi înmânâ cartea de muzică.

– Continuă, îl încurajă Ned.

– Vela artimon, spuse Tom, apoi se opri din nou.

Caroline își deschise cartea și se încruntă.

Părea să citească ceva dintre pagini. Lui Tom i se păru că o vede albindu-se la față, apoi fata își ridică involuntar privirea și se uită direct spre el, din cealaltă parte a punții.

– Cursă brigantină, spuse Tom, uitându-se la rândul lui la ea.

Din nou, ea îi aruncă acea privire șireată și enigmatică, înclinându-și capul astfel încât buclele să-i danseze în vânt. Luă dintre paginile cărții de muzică bucata de hârtie din orez pe care el își scrisese atât de laborios mesajul, o mototoli între degete și o aruncă dispreţuitor peste bord. Vântul o prinse și o purtă departe înainte de a cădea în apă, unde dispăru printre valurile înspumate: lui Tom îi fu atât de clar că era respins din nou, încât își simți lumea clătinându-se.

– Ține-ți marginea de invergare! îi spuse Ned tăios, iar Tom tresări vinovat când văzu că lăsase *Serafimul* să alunece din direcția vântului.

Chiar dacă știa acum că totul era zadarnic, Tom se întinse pe salteaua lui de paie în timpul primului cart, așteptând miezul nopții și gândindu-se dacă exista vreun motiv pentru care să își asume riscul și să meargă la întâlnirea propusă. Refuzul ei păruse categoric și, cu toate acestea, era sigur că ei îi plăcuse momentul tulburător de intimitate din cabina tatălui său la fel de mult ca și lui. Iar contactul efemer din fața cabinei lui Walsh îi confirmase faptul că nu era împotriva unei alte aventuri.

„Nu-i marea domniță care pretinde că este, își spuse el furios. In ciuda fustelor ei extravagante, îi place la fel de mult

ca și lui Mary sau oricărei alte fete din sat. Pariez pe o guinee de aur că știe bine cum să se tăvălească."

Își mutase salteaua din paie spre o nișă din spatele unuia dintre tunuri, astfel încât nici Guy și nici Dorian să nu se poată întinde lângă el sau să-l vadă venind și plecând în timpul nopții. Orele de pază păreau interminabile. Adormise o dată sau de două ori, apoi se trezise cu o smucitură, fie tremurând de anticipare, fie consumat de îndoieli.

Când se auziră șapte bătăi de clopot în primul cart de pe puntea unde stătea întins, nu se mai putu abține și se strecură de sub pătură, furișându-se spre capul scărilor care duceau către punte și ținându-și respirația de teamă să nu se întâlnească cu unul din frații mai mici.

Se opri încă o dată în fața minusculei cabine în care dormeau cele trei fete și își lipi urechea de ușă. Nu auzi nimic și se simți tentat să bată la ușă, ca să afle dacă și Caroline era trează. În cele din urmă rațiunea își spuse cuvântul și plecă de lângă ușă, strecurându-se pe puntea inferioară.

Spre ușurarea lui, cheia de la magazie era acolo unde o lăsase, împreună cu iasca. Descuie ușa, se strecură înăuntru, se urcă pe un raft ca să ajungă la lampa din balansiere, apoi o scoase pe coridor și închise ușa cu atenție, astfel încât nicio scânteie din cutia cu iască să nu atingă vreun grăunte de pulbere scăpat din magazie.

Scoase cutia cu iască din ascunzătoare și, ghemuindu-se pe punte, se gândi la riscul pe care și-l asuma lovind cremenea în întunericul navei. Nu pericolul exploziei îl îngrijora, ci faptul că lumina ar fi putut atrage atenția cuiva. Cabina tatălui său se afla în capul scării care ducea spre punte și, lângă aceasta, se afla aceea a domnului Beatty și a soției lui. Poate că nu aveau somn sau poate că unul dintre ei ieșea din cabină pentru a merge la toaletă. Ofițerul de veghe ar fi putut să se plimbe prin carenă în timpul rondului și să vină să investigheze acele lumini neobișnuite.

Totuși, Tom era sigur că fata nici nu avea curaj, nici nu cunoștea planul carenei pentru a găsi drumul până la magazine în beznă. Măcar trebuia să-i ofere o încurajare.

Se ghemui deasupra cutiei cu iască, acoperind-o cu corpul său, și lovi cremenea. După o erupție orbitoare de scântei

albastre, iasca se aprinse. Inima îi bătea nebunește când ridică plasa lămpii și aprinse fitilul, făcându-și mâinile căuș până când se aprinse complet. Apoi coborî plasa, ceea ce micșoră flacăra, protejând-o însă de granulele libere de pulbere. Puse cheia și iasca în ascunzătoare, apoi duse lampa înapoi în magazie și o așeză la locul ei, în balansiere.

Ieși din magazie și trase ușa în urma lui, lăsând-o întredeschisă doar cât să treacă cel mai mic licăr de lumină, insuficient pentru a atrage atenția cuiva, dar suficient cât să tenteze o fată timidă să încerce scara spre cabine.

Apoi se ghemui lângă ușă, pregătit să o închidă la primul semn al oricărei probleme și să stingă lumina. Aici, atât de aproape de santinelă, nu auzea mai nimic, astfel că în curând pierdu noțiunea timpului.

„Nu mai vine", își spuse el când i se păru că trecuseră câteva ore. Se ridică pe jumătate, încă neconvins că ar trebui să plece. „Încă puțin", decise el și se rezemă din nou de lemnul peretelui despărțitor. Probabil că adormise, căci primul lucru care îl avertiză în legătură cu sosirea lui Caroline fu parfumul corpului ei tânăr; apoi îi auzi picioarele goale alunecând pe punte, undeva în apropiere.

Tom sări în picioare, iar ea țipă de groază când se pomeni cu el la picioarele ei. El o prinse de mâini disperat.

– Eu sunt! Eu sunt! îi șopti el. Nu te teme.

Ea se agăță de el cu o forță surprinzătoare.

– M-ai speriat.

Tremura necontrolat, iar el o strânse la piept și îi mângâie părul, pe care fata și-l lăsase liber pe spate. Era des și elastic în mâinile lui, ajungându-i până la jumătatea spatelui.

– Este în regulă. Ești în siguranță. Sunt aici ca să am grijă de tine.

In lumina slabă, el văzu că ea purta o cămașă de noapte galbenă, din bumbac. Era legată la gât cu o panglică și îi ajungea până la glezne.

– Nu ar fi trebuit să vin, șopti ea, cu fața lipită de pieptul lui.

– Ba da. Ba da, îi spuse el. Am așteptat atât de mult... Mi-am dorit atât de mult să vii...

Era uimit de cât de mică era și de cât de cald îi era corpul lipit de al lui. O strânse mai tare în brațe.

– Este în regulă, Caroline. Suntem în siguranță aici.

Își coborî mâinile pe spatele ei. Bumbacul cămășii de noapte era subțire și observă că nu mai purta nimic pe dedesubt. Îi simțea cu ușurință toate formele trupului.

– Dar dacă tata... Vocea ei era slabă și cuprinsă de frică.

– Nu, nu, o opri el. Vino cu mine. O împinse rapid în magazie și închise ușa în urma lor. Nu ne poate găsi nimeni aici.

O trase mai aproape de el și o sărută pe creștet. Părul ei avea un miros ușor aromat. Ea se opri din tremurat și își înălță capul ca să-l privească. Ochii îi erau mari și luminoși în lumina slabă a lămpii cu plasă.

– Să fii blând, îl rugă ea. Să nu mă rănești.

Ideea în sine îl consterna.

– Draga mea, nu ți-aș face asta niciodată.

Își dădea seama că rostea natural și convingător toate acele cuvinte de încurajare.

– Te iubesc! Te-am iubit de când ți-am văzut prima dată chipul frumos.

Nu conștientiza că avea darul elocvenței, care îi deosebea pe marii îndrăgostiți, și nici nu știa cât de mult avea să-i servească acest lucru pe viitor.

– Te-am iubit chiar și atunci când mă tratai cu răceală.

Talia îi era atât de subțire, încât aproape că i-o putea cuprinde în mâini. O lipi mai tare de corpul lui, simțindu-i pântecul fierbinte peste al lui.

– Nu am vrut să fiu rea cu tine, îi spuse ea pe un ton jalnic. Aș fi vrut să fiu cu tine, dar nu m-am putut abține.

– Nu trebuie să-mi explici, îi spuse el. Știu.

Apoi îi sărută fața, și fruntea, și ochii, până când îi găsi gura. La început, ea își ținu buzele strânse, deschizându-și-le apoi ușor, precum petalele cărnoase ale unei flori exotice, fierbinți și umede, și pline de nectar. Simțurile îl făceau să plutească. Ea părea să-l soarbă cu totul, să-i guste esența prin gură.

– Suntem în siguranță aici, o asigură el. Aici nu vine nimeni, niciodată.

Continuă să-i șoptească asigurări, ca să o distragă în timp ce se deplasa spre rafturile cu sacii din mătase plini de praf de pușcă.

– Ești atât de minunată! O așează pe spate. M-am gândit la tine în fiecare clipă.

Ea se relaxă și se lăsă pe salteaua improvizată de mătase.

Își lăsă capul pe spate, iar el o sărută pe gât, dezlegându-i încet panglica din partea de sus a cămășii de noapte. Instinctul îi spunea lui Tom să acționeze lent, astfel încât ea să poată pretinde că nimic nu se întâmpla.

Continuă să îi șoptească:

– Părul tău este ca mătasea și miroase a trandafiri.

Dar degetele lui Tom se mișcau cu agilitate, neobosite.

Unul dintre sâni îi ieși prin partea de sus a cămășii de noapte, în timp ce întregul corp i se crispa.

– Nu trebuie să facem asta, suspină ea. Trebuie să te oprești. Te rog!

Sânul ei era foarte alb și mult mai mare decât crezuse el. Nu facu nicio mișcare ca să-l atingă, chiar dacă i se lăsa ușor pe obraz. O ținu strâns și continuă să îi șoptească lucruri frumoase, până când trupul i se relaxă ușor, iar ea îl apucă de ceafa cu una dintre mâini. Prinzându-l de coadă, îl strânse atât de puternic, încât simți că îi dau lacrimile, însă pe el nu-l deranja durerea.

Aproape ca și când nu ar fi fost conștientă de ceea ce făcea, ea își folosi mâna ca să-l ghideze. Sânul cald și moale se lipi de fața lui, astfel că, pentru o clipă, nici nu putu să respire. Apoi deschise gura și îi sorbi sfârcul. Îl simțea ferm și elastic. Lui Mary îi plăcuse „hrănitul copilului", după cum îi spunea ea.

Caroline gemu încet și începu să-l legene ușor, ca și când ar fi fost un copil. Își ținea ochii închiși și zâmbea, în timp ce el îi sugea ritmic sfârcul.

– Atinge-mă, șopti ea ușor, astfel încât ei abia o înțelese. Atinge-mă, repetă ea. Atinge-mă cum ai mai făcut-o.

Cămașa i se mototolise până în partea de sus a coapselor, iar acum își depărtă genunchii. El întinse mâna în jos, iar ea oftă.

– Da, așa.

Apoi începu să se împingă în sus cu șoldurile, de parcă ar fi stat pe un ponei în galop. Nu dură mai mult de câteva minute

până să-şi arcuiască spatele, făcându-l să-i simtă toţi muşchii încordându-se.

„Este ca şi când ai trage cu arcul, când săgeata este gata să fie eliberată", se gândi Tom.

Brusc, ea începu să tremure, scoţând un ţipăt care îl sperie, apoi căzu pe spate, iar braţele i se înmuiară ca ale unei femei moarte. El se alarmă. Îi privi chipul şi văzu că se înroşise. Ochii îi erau închişi şi picături de transpiraţie străluceau pe buza ei superioară.

Apoi deschise ochii şi îl fixă inexpresiv cu privirea. Brusc se retrase, lovindu-l cu palma peste faţă.

– Te urăsc! şopti ea furioasă. Nu ar fi trebuit să mă faci să vin aici. Nu ar fi trebuit să mă atingi aşa. Este doar vina ta, spuse ea izbucnind în lacrimi.

El se retrase uimit, dar, înainte să-şi revină, ea sărise deja în picioare într-un foşnet de haine. O auzi deschizând uşa şi fugind pe coridor, apoi zgomotul picioarelor mici şi goale pe puntea din lemn.

Trecu un timp până ca Tom să-şi revină din şoc suficient încât să se mişte. Încă năucit, stinse lampa, apoi încuie cu grijă uşa magaziei în urma lui. Trebuia să găsească ocazia de a pune cheia la loc în sertarul tatălui său – dar asta nu era o chestiune urgentă. Până acum, părea că absenţa ei din sertar nu fusese descoperită. Totuşi, era prea periculos să o păstreze, aşa că o puse din nou în ascunzătoarea de deasupra tocului.

Când se strecură pe lângă uşa cabinei lui Caroline, o văzu tremurând de indignare şi de mânie. Simţi un impuls aproape irezistibil de a o da jos din pat şi de a-şi vărsa furia asupra ei. Reuşi să se tempereze, apoi se îndreptă spre salteaua lui din paie de pe puntea tunurilor.

Guy îl aştepta, o umbră tăcută ghemuindu-se lângă vagonul tunului.

– Unde ai fost? îl întrebă el în şoaptă.

– Nicăieri.

Tom fu luat prin surprindere, iar răspunsul naiv îi ieşi pe gură înainte de a-l putea opri.

– Am fost la closet, adăugă el.

– Ai plecat de la al șaptelea clopot al primului cart, aproape de două ore, îi spuse încruntat Guy. Trebuie să fi umplut găleata. Mă mir că a mai rămas ceva din tine.

– Am fost pe punte, încercă Tom să se apere. Apoi se opri. În orice caz, nu trebuie să-ți spun ție unde am fost. Nu ești custodele meu.

Se aruncă pe saltea și se ghemui, apoi își trase pătura peste cap.

„Scorpie șireată, gândi el cu amărăciune. Nu mi-ar păsa dacă ar cădea peste bord și l-ar mânca rechinii."

Serafimul se îndrepta spre sud-vest, fără să-și coboare pânzele în nopțile înstelate. In fiecare zi la amiază, Tom se afla pe puntea pupei împreună cu ceilalți ofițeri, folosindu-și propriul sextant, un cadou de la tatăl lui, ca să observe trecerea amiezii și să calculeze latitudinea. Tatăl lui și Ned Tyler făceau măsurători simultane. apoi comparau rezultatele. Într-o zi de neuitat, în jurul prânzului, Tom termină calculele complexe și își ridică privirea de la tablă.

– Ei bine, domnule? întrebă tatăl său cu un zâmbet indulgent.

– Douăzeci și două de grade, șaisprezece minute, treizeci și opt de secunde latitudine sudică, răspunse Tom nesigur. După calculele mele, ar trebui să ne aflăm la câteva leghe la nord de Tropicul Capricornului.

Hal se încruntă cu severitate, apoi se uită spre Ned.

– Este vreo eroare grosolană acolo, domnule ofițer?

– Într-adevăr, căpitane. E o eroare de cel puțin zece secunde.

– Eu aș spune că este o eroare de cincisprezece secunde. Expresia lui Hal se domoli. Nu trebuie să caponeze[1] nava?

– De data asta, nu, zise Ned afișând un zâmbet timid.

Diferența dintre cele trei calcule însuma nu doar câteva mile marine din vastitatea oceanului. Niciun om nu ar fi fost capabil să aprecieze care dintre cele trei variante era cea corectă.

[1] A prinde ancora de capon (suport situat în afara bordajului unei nave, care susține ancora când lanțul acesteia este folosit pentru legarea navei de o geamandură) (n.red.)

– Bine lucrat, băiete, zise Hal zburlindu-i părul. Încă mai putem să facem un bun marinar din tine. Bucuria cu care rostise tatăl lui aceste cuvinte îl însoţi pe Tom tot restul zilei.

După ce traversară Tropicul Capricornului, vremea se schimbă brusc. În acest sector al Atlanticului de Sud, cerul era plin până la orizont de nori negri de furtună, având vârfurile în forma nicovalelor lui Vulcan, fierarul zeilor. Fulgerul pulsa şi strălucea pe întinderea lor întunecată. Tunetele coborau precum loviturile ciocanului zeului.

Hal ordonă să fie coborâte pânzele şi facu un semn spre *Yeoman* să rămână în urma lor: „Rămâneţi aproape".

Soarele se ascunse în spatele norilor de furtună, colorându-i cu pete de culoarea sângelui, apoi ploaia căzu peste cele două nave în torente. Perdele dense de apă loviră punţile din lemn cu o asemenea forţă, încât zgomotul acoperi vocile marinarilor, înceţoşându-le vederea. Cu toţii se străduiau să vadă prin cortinele de apă care vuiau dinspre o balustradă spre cealaltă. Sabordurile nu puteau elimina apa de pe punte suficient de repede, iar cârmaciul era în apă până la genunchi. Membrii echipajului ţopăiau de bucurie în această lume a apei dulci, înălţându-şi feţele şi deschizându-şi gura pentru a sorbi picăturile. Cu toţii se dezbrăcară, spălându-şi corpul de sare, râzând şi stropindu-se.

Hal nu se strădui să îi oprească. Sarea le zgâria pielea, formând uneori abcese care le supurau sub braţe şi între picioare. Era o uşurare să îşi spele cristalele corozive de pe piele. În schimb, le ordonă bărbaţilor să umple butoaiele goale de apă. Până la căderea nopţii, toate fură pline.

Ploaia nu încetă toată noaptea şi nici în ziua următoare, iar în a treia zi, când soarele răsări deasupra valurilor sălbatice, *Yeoman* nu se vedea nicăieri. Hal le ordonă lui Tom şi lui Dorian să urce în vârful catargului, pentru că ochii lor se dovediseră deja cei mai ageri de pe navă. Deşi rămaseră pe catarg o mare parte din zi, nu zăriră nicio sclipire a pânzelor navei *Yeoman* la orizontul tulburat.

– N-o s-o mai vedem înainte să aruncăm ancora la Capul Bunei Speranţe, zise Ned Tyler, iar Hal încuviinţă în secret.

Erau puține șanse ca navele să se mai întâlnească în întinderea nesfârșită a oceanului, bătută de vânturi. Pe Hal nu-l îngrijora prea mult acest lucru – discutase cu Anderson despre eventualitatea unei astfel de situații, stabilind să se întâlnească în golful Table. Din acel moment, fiecare navă trebuia să navigheze independent.

În cea de-a cincizeci și doua zi de la plecarea din Plymouth, Hal ordonă ca *Serafimul* să își schimbe cursul. După calculele lui, se aflau la mai puțin de o mie de mile distanță de coasta Americii de Sud. Cu ajutorul sextantului și al tabelelor de navigație, putea stabili cu încredere longitudinea navei pe o rază de douăzeci de mile. Cu toate acestea, determinarea longitudinii nu era o știință exactă, ci mai degrabă un ritual misterios, bazat pe studierea zilnică a cuiului din placa traversei și pe o serie de presupuneri și de extrapolări legate de distanța navei și stabilirea cursului.

Hal știa foarte bine că ar fi putut să se afle la câteva sute de mile în voia valurilor. După estimările lui, ca să se apropie de coasta Bunei Speranțe, trebuia să meargă pe alizeu până când ajungea la treizeci și două de grade latitudine sudică, apoi să mențină direcția spre est până când ar fi văzut clar uscatul care marca vârful continentului african. Acesta avea să fie cel mai lent și mai obositor moment al călătoriei: cu vântul în față, trebuia să schimbe cursul la fiecare câteva ore.

Ca să nu rateze Capul Bunei Speranțe spre sud și să intre în Oceanul Indian de dincolo de acesta, trebuia să stabilească cursul astfel încât să ajungă pe țărmul sălbaticei Africi, la câteva leghe la nord de cap. Exista întotdeauna pericolul de a ajunge pe coastă în întunericul nopții sau în ceața densă care învăluia deseori capul sudic – multe nave mari își găsiseră sfârșitul pe țărmul înșelător. Cu acest gând în minte, Hal era recunoscător că, la momentul potrivit, Tom și Dorian, cu ochii lor tineri și ageri, aveau să se afle în vârful catargului.

Hal era mulțumit de progresul pe care îl făceau cei doi băieți în învățarea limbii arabe. Guy renunțase la aceste lecții, pe motiv că araba se vorbea foarte puțin în Bombay, dar Tom și Dorian se înghesuiau în fiecare după-amiază, preț de o oră, cu Alf Wilson pe castelul de la pupă vorbind în arabă ca papagalii.

Când Hal îi testă, află că puteau deja să converseze. Faptul că vorbeau tot mai fluent această limbă avea să le fie de folos pe Coasta Febrei[1]. „Este o strategie bună să vorbești limba inamicului", se gândi Hal.

În afară de *Yeoman*, nu văzuseră nicio altă navă de la plecarea lor din Ushant, însă oceanul nu era pustiu: priveliștea minunată, adeseori plină de ciudățenii, îi intriga și îi încânta pe Tom și pe Dorian, care se ghemuiau uneori umăr lângă umăr în cuibul corbului de deasupra punții.

Într-o zi, din marea sălbăticie a apei apăru un albatros. Inconjură nava cu aripile late, plonjând și ridicându-se deasupra curenților de aer, zburând și planând, uneori atât de aproape de coama valurilor, încât părea să devină una cu spuma. Zile în șir se alătură cursului navei. Niciunul dintre băieți nu mai văzuse o pasăre de mărimea aceea. Din când în când, zbura în apropiere de locul în care ei stăteau ghemuiți, în cornișa lor în formă de butoi, părând să folosească curentul ascendent de la vela mare a *Serafimului* ca să-și mențină poziția. Nu bătea din aripi, ci doar atingea aerul cu penele sale negre la vârfuri. Dorian mai cu seamă era extrem de încântat de creatura ale cărei aripi aveau o anvergură de patru ori mai mare decât brațele lui.

– Mollymawk! îl strigă el, folosind porecla dată de marinari – „pescăruș stupid" – din cauza încrederii pe care pasărea o afișa când ajungea pe uscat.

Dorian ceru resturi de mâncare de la bucătarul navei, pe care i le aruncă păsării care zbura în cerc. Foarte curând, albatrosul învăță să aibă încredere și să-l accepte, venind rapid când băiatul îl chema fluierând și strigând. Zbura suficient de aproape de el încât să-l atingă, plutind aproape nemișcat în aer și ciugulind rapid și grațios bucățile pe care i le arunca.

În cea de-a treia zi, când Tom se ținea de centură ca să nu cadă, Dorian se întinse cât de mult reuși, cu o bucată de slănină de porc sărată în mână. Mollymawk îi aruncă o privire plină de înțelepciune, apoi se înclină cu aripile întinse și luă mâncarea oferită cu o ciupitură delicată a ciocului curbat, care ar fi putut cu ușurință să-i rupă băiatului unul dintre degete.

[1] Denumire populară a acelei regiuni (n.tr.)

Dorian fluieră, apoi aplaudă triumfător când toate cele trei fete Beatty, care urmăriseră de pe punte comportamentul lui curtenitor faţă de pasăre, ţipară încântate. Când coborî la sfarşitul cartului, Caroline îl sărută în faţa ofiţerilor de punte şi a cartului de serviciu.

– Fetele sunt atât de slabe! îi spuse Dorian lui Tom când rămaseră singuri pe puntea cu tunuri, prefăcându-se că vomită.

În următoarele câteva zile, Mollymawk deveni mai blând şi păru să capete mai multă încredere în Dorian.

– Crezi că mă iubeşte, Tom? Aş vrea să-l păstrez pentru totdeauna... ca animal de companie.

Dar în a opta dimineaţă, când urcară pe catarg, pasărea dispăruse. Deşi Dorian fluieră după albatros toată ziua, acesta nu mai apăru. La apusul soarelui, copilul începu să plângă amarnic.

– Ce copil eşti, spuse Tom îmbrăţişându-l până când se opri din plâns.

În dimineaţa de după dispariţia lui Mollymawk, Tom îşi ocupă locul obişnuit pe banca de lângă peretele despărţitor din cabina maestrului Walsh. Când cele trei fete sosiră, întârziind la lecţiile zilnice ca în fiecare dimineaţă, el rezistă tentaţiei de a o privi pe Caroline. Felul în care îl tratase încă îl facea să clocotească de indignare. Sarah Beatty, care încă îl venera ca pe un erou şi care îi dădea mereu mici cadouri, îi facuse un semn de carte din hârtie, în formă de trandafir, pe care i-l prezentă în faţa tuturor celor din cabină. Tom roşi, bolborosind umil o mulţumire, în vreme ce, în spatele lui Sarah, Dorian se prefăcea că ţine în braţe un copil imaginar, legănându-l. Tom îl lovi cu piciorul în tibie şi se întinse după cărţile şi tabla lui, pe care le ţinea într-un dulap de sub bancă.

Când se uită la tablă, văzu că cineva ştersese ecuaţia de algebră cu care se chinuise cu o zi în urmă. Când se pregătea să-l acuze pe Dorian, îşi dădu seama că vinovatul înlocuise scrisul său întortocheat cu un singur rând: „Diseară la aceeaşi oră".

Tom se holbă la scris – era inconfundabil. Dorian şi fetele mai mici încă aveau un scris copilăresc şi neuniform, în timp ce Guy avea o caligrafie grosolană şi-i lipsea simţul artistic. Deşi simţea că o urăşte din tot sufletul pe Caroline, i-ar fi recunoscut scrisul

de mână oriunde și oricând. Brusc, deveni conștient de faptul că Guy își întindea gâtul, încercând să citească pe tablă peste umărul lui. Tom o înclină pentru a o ascunde de el și, cu degetul mare, șterse literele scrise cu cretă până când deveniră indescifrabile.

Apoi nu se mai putu abține și se uită spre locul în care stătea Caroline. La fel ca întotdeauna, ea părea să nu-l bage în seamă, fiind absorbită de cartea cu poezii pe care i-o împrumutase dascălul Walsh. Probabil că fata îi simți privirea, pentru că singura ureche pe care Tom i-o vedea ieșind de sub bonetă, printre bucle, căpătă o nuanță ușoară de roz. Fenomenul era atât de uimitor, încât Tom uită că o urăște și se holbă la ea fascinat.

– Thomas, ai terminat problema pe care ți-am dat-o ieri? îl întrebă Walsh, trezindu-l din visare.

– Da, adică nu... adică aproape, răspunse el vinovat.

Tot restul zilei, Tom clocoti de emoție. La un moment dat hotărî să nu mai apară la întâlnirea pe care i-o propusese ea și să îi râdă în față în dimineața următoare. Pufni disprețuitor și toți cei din cabină se opriră din ceea ce făceau, ridicându-și privirea spre el și așteptând o explicație.

– Vrei să ne împărtășești vreo glumă. Thomas? îl întrebă sarcastic Walsh.

– Nu, domnule, doar... mă gândeam.

– Ah, mi s-a părut mie că aud rotițele învârtindu-se. Dar să nu întrerupem o întâmplare atât de rară... Te rog, continuă, domnule.

Pe parcursul zilei, sentimentele lui pentru Caroline oscilară între adorație și o aversiune furioasă. Mai târziu, cât stătu la înălțime în cuibul corbului, nu observă nimic altceva în afară de apele albastre-violet, la fel ca ochii ei. Dorian fu nevoit să-i arate linia palidă a orizontului, unde o balenă scuipa apă, și chiar și atunci el privi dezinteresat.

Când se duse lângă tatăl său, făcând măsurătorile de la amiază prin deschizătura sextantului, își aminti senzația pe care i-o dăduse sânul moale și alb lipit de fața lui și se pierdu în gânduri.

Când tatăl lui îi luă tabla de navigație din mâini și citi ce lucrase, se întoarse imediat spre Ned Tyler.

– Felicitări, domnule Tyler! Probabil că în timpul nopții ne-ai dus înapoi în emisfera nordică. Trimite un om bun în vârful catargului. Ar trebui să ajungem pe coasta estică a Americii în orice moment.

Lui Tom nu îi fu foame la cină și îi dădu porția lui de carne de vită sărată lui Dorian, al cărui apetit era legendar. Băiatul o acceptă bucuros, apoi o înfulecă înainte ca Tom să se poată răzgândi. Când luminile lămpilor de pe puntea tunurilor fură diminuate pentru noapte, Tom se întinse fară să doarmă în colțul său din spatele vagonetului tunului, trecând în revistă pregătirile în repetate rânduri.

Cheia magaziei și cutia cu iască erau acolo unde le lăsase, în nișa de deasupra ușii. Așteptase o ocazie de a pune cheia la loc în biroul tatălui său, dar nu avusese niciuna. Însă acum era foarte recunoscător pentru asta. Hotărâse că o iubea pe Caroline mai mult decât orice pe lume și că nu ar fi ezitat să își dea viața pentru ea.

La a șaptea bătaie a clopotului din primul cart, se strecură din pat și se opri ca să verifice dacă îl văzuse cineva ridicându-se. Cei doi frați ai săi erau niște mici siluete negre în spatele corpului masiv al lui Aboli, care stătea întins pe punte în lumina slabă a lămpilor de luptă obturate. Păşind peste ceilalți membri ai echipajului, care sforăiau ghemuiți, își facu loc fară probleme spre scara punții.

Lampa ardea din nou în cabina tatălui său, iar Tom se întrebă ce îl ținea mereu treaz până după miezul nopții. Trecu încet mai departe și nu se putu abține să nu se oprească din nou lângă cabina fetelor. I se păru că aude respirația ușoară din spatele peretelui despărțitor și, o dată, pe una dintre fetele mici rostind în somn câteva cuvinte bolborosite. Se îndepărtă, luă cheia din ascunzătoare, apoi se duse în magazie ca să scoată lampa, pentru a o aprinde și a o fixa din nou pe balansiere.

De această dată era atât de epuizat, încât sărea la orice zgomot ciudat facut de nava în mișcare, la încăierarea șoarecilor din cală sau la zornăitul și bătaia unei parâme sau a unei velaturi desfacute. Se ghemui lângă ușa magaziei și se uită la scară. Nu adormi, așa că îi văzu picioarele goale și albe care apărură ezitant în câmpul său vizual. Fluieră ușor, ca să o încurajeze.

Ea se aplecă și se uită la el, apoi coborî rapid ultimele câteva trepte ale scării. Tom alergă să o întâmpine, iar ea îi sări în brațe și se lipi de el.

– Voiam să-ți spun cât de rău îmi pare că te-am lovit, șopti ea. De atunci, m-am urât pentru asta în fiecare zi.

El nu reuși să vorbească, iar ea își ridică privirea spre el. În lumina slabă, el se aplecă să o sărute, căutându-i gura. Ea se mișcă spre el în același timp, apoi buzele lor se întâlniră.

Ea fu prima care se retrase din îmbrățișare.

– Nu aici, șopti ea. S-ar putea să vină cineva.

Îl urmă de bunăvoie când el o luă de mână și o trase în magazie. Fără să ezite, se îndreptă direct spre raftul cu sacii de pulbere, trăgându-l și pe el lângă ea. Buzele îi erau întredeschise, pregătite pentru următorul sărut. El îi supse vârful limbii, simțindu-l pe buze ca o molie fluturând în lumina lumânării.

Încă sărutându-l, ea trase de șiretul care îi ținea legată partea de sus a cămășii, iar când o desfăcu, îl atinse cu o mână mică și rece și îi mângâie pieptul.

– Ești păros, zise ea surprinsă. Vreau să văd.

Îi ridică partea din față a cămășii, privindu-i părul mătăsos.

– E atât de moale...

Își lipi fața de pieptul lui, iar el îi simți respirația caldă. Asta îl excita într-un mod necunoscut până atunci. Un sentiment imperios îl copleși, ca și când ea ar fi putut să-și dorească să fugă în orice clipă. El încercă să desfacă șnurul care îi închidea cămașa de noapte, dar degetele îi erau neîndemânatice și nepricepute.

– Uite, zise ea, dându-i mâinile la o parte. Lasă-mă să fac eu asta.

El observă că ea se purta diferit față de ultima lor întâlnire din magazie: era hotărâtă și sigură pe ea. Părea acum să semene cu Mary sau cu una dintre celelalte fete cu care fusese la High Weald. Brusc, fu convins că avusese dreptate. Ea mai făcuse asta și știa la fel de multe ca și el – sau poate chiar mai multe – , iar asta îl stimula. Nu mai avea niciun motiv să dea înapoi.

Sprijinindu-se pe genunchi, ea își ridică dintr-o singură mișcare cămașa de noapte peste cap și o aruncă pe punte. Acum era goală pușcă, dar el nu-i vedea decât sânii mari, rotunzi și

albi, care păreau să strălucească precum perlele, atârnând deasupra lui în întuneric. Tom întinse mâinile spre ei, umplându-şi palmele cu moliciunea lor.

– Nu atât de tare... Nu fi atât de dur! îl preveni ea.

O vreme îl lăsă să facă tot ce voia, apoi îi şopti:

– Atinge-mă! Atinge-mă acolo, la fel ca înainte.

El făcu aşa cum i se ceru, în timp ce ea închise ochii şi se întinse liniştită. Apoi începu să se mişte uşor deasupra ei, atent să nu o alarmeze. Când îşi lăsă pantalonii să alunece spre genunchi, ea încercă să se ridice brusc.

– De ce te-ai oprit? Apoi îşi coborî privirea. Ce faci? Nu, încetează!

Zvârcolindu-se, încercă să se desprindă, dar el era mult mai greu şi mai puternic decât ea şi nu reuşi să-l mişte.

– N-am să te rănesc, îi promise el.

Ea îl împinse în umeri preţ de câteva clipe, apoi încet renunţă. Nu se mai zbătu şi începu să se relaxeze simţind insistenţa atingerii lui. Rigiditatea trupului îi dispăru. Închise ochii şi gemu uşor, din gât.

Brusc, tot corpul i se zgudui şi scoase un ţipăt.

– Ce faci? Te rog, nu! Oh, Tom, ce faci?

Continuă să se zbată, dar el o ţinu foarte strâns şi, după o vreme, rămase tăcută în braţele lui. Apoi începură să se mişte la unison, într-un ritm natural, la fel de vechi precum omul.

Mult după aceea, se întinseră împreună, acoperiţi de transpiraţia care li se răcea pe trupuri şi respirând cu greu.

– Este târziu. Agnes şi Sarah se vor trezi cât de curând. Trebuie să plec, şopti Caroline întinzând mâna după cămaşa de noapte.

– Ai să te mai întorci? o întrebă el.

– Poate.

Îşi trase cămaşa peste cap şi îşi legă panglica la gât.

– Mâine-seară? insistă el.

– Poate, repetă ea, alunecând de pe raft şi îndreptându-se spre uşa magaziei.

Ascultând orice eventual zgomot, se uită pe furiş prin uşa întredeschisă, apoi o deschise doar cât să se strecoare afară şi dispăru.

Treptat, *Serafimul* depăși latitudinea tropicală și se îndreptă spre sud. Zilele se răceau și, după căldura sufocantă pe care o îndurase, vântul începu să bată dulce și proaspăt dinspre sud-est. Apele oceanului temperat erau pline de viață, înceţoșându-se verzi cu creveți și plancton. Din vârful catargului vedeau bancuri întunecate de ton și nesfârșite șuvoaie de pești imenși, care depășeau cu ușurință nava în călătoriile lor misterioase prin oceanul verde.

În cele din urmă, măsurătoarea de la miezul zilei atestă că nava ajunsese în sud, iar la treizeci și două de grade latitudine sudică, Hal întoarse prova pentru ultima dată spre Capul Bunei Speranțe.

Simțea o ușurare știind că sfârșitul călătoriei se apropia și că, în curând, aveau să ajungă pe coastă. Exact cu o zi înainte, doctorul Reynolds îi raportase primul caz de scorbut în rândul echipajului. Această boală misterioasă era blestemul oricărui căpitan plecat într-o călătorie lungă. Dacă o navă fusese pe mare vreme de șase săptămâni, mirosul urât care aducea boala ar fi putut să-i îmbolnăvească pe membrii echipajului și să-i doboare fără nicio avertizare.

Cei doi oameni bolnavi erau doar primii, dar aveau să urmeze și alții, Hal știa. Ei îi arătaseră medicului gingiile sângerânde și umflate și primele răni negre de pe burtă, unde sângele se infiltra pe sub piele. Nimeni nu putea să explice această boală sau felul miraculos în care dispărea; victimele ei erau vindecate de îndată ce nava ajungea în port.

– Să fie curând, Doamne! se rugă Hal, privind orizontul estic gol.

Când se apropiară de uscat, o mulțime de delfini li se alăturară, înotând pe valul provei, aplecându-se și ridicându-se de sub carenă pentru a sări din nou în cealaltă parte și arcuindu-și spatele negru și strălucitor la suprafața apei. Băteau din cozile plate și se uitau la oamenii din tachelaj cu ochi strălucitori și cu un zâmbet imobil.

Acesta era oceanul marilor balene. În unele zile, vedeau șuvoaiele de apă ridicate în aer oriunde s-ar fi uitat din vârful catargului. Creaturile imense înotau în apropierea vasului, sărind pe suprafața apei. Unele erau mai lungi decât carena *Serafimului* și treceau într-atât de aproape, încât băieții vedeau scoicile și excrescențele vieții marine care le încrustau corpurile ca și când ar fi fost recife de rocă, nu creaturi vii.

– Sunt douăzeci de tone de ulei în fiecare pește, îi spuse Big Daniel lui Tom, stând amândoi rezemați pe bompres[1] și privind un monstru marin ce se ridica din adâncuri la doar o lungime de cablu în față. Când își săltă coada masivă și bifurcată spre cer, Tom se minună:

– Coada aceea este la fel de lată ca arborele nostru artimon!

– Se spune că sunt cele mai mari creaturi, zise Daniel dând din cap. La zece lire tona de ulei, am putea mai degrabă să vânăm balene decât piraţi.

– Cum ai putea să ucizi ceva atât de mare? îl întrebă Tom. E ca și când ai încerca să ucizi un munte.

– Este o muncă periculoasă, dar sunt unii care o fac. Olandezii sunt mari vânători de balene.

– Mi-ar plăcea să încerc, spuse Tom. Mi-ar plăcea să fiu un mare vânător.

Big Daniel îi arătă arborele artimon când se ridică și căzu la orizont.

– Sunt multe de vânat acolo unde mergem noi, băiete. Este un tărâm în care roiesc tot felul de creaturi sălbatice. Sunt elefanți cu fildeși mai lungi decât tine. S-ar putea să ți se îndeplinească dorința.

Entuziasmul lui Tom sporea cu fiecare zi a călătoriei. După ce măsuraseră latitudinea, plecase în cabina de la pupă împreună cu tatăl său, ca să îl vadă marcând poziția navei: linia de pe grafic se apropia tot mai mult de marele continent având forma unui cap de cal.

Zilele îi erau atât de pline de entuziasm și de activități frenetice, încât ar fi trebuit să fie extenuat înainte de căderea nopții. În majoritatea serilor reușea să doarmă câteva ore înainte

[1] Catargul din vârful prorei unui vas cu pânze, foarte puțin înclinat (n.red.)

de miezul nopții, apoi se trezea nerăbdător la sfârșitul primului cart și se ridica de pe saltea.

Nu trebuia să o lingușească și să o mai roage: Caroline venea în magazie în fiecare seară, de bunăvoie. Tom își dădu seama că stârnise o pisică sălbatică. Fata nu mai era modestă și nici nu mai ezita, ci era sigură pe ea și insistentă, vociferându-și sălbatic și în exces emoțiile. Adesea, Tom purta cu el dovada întâlnirilor lor: spatele îi era zgâriat de unghiile ei lungi, iar buzele, mușcate și rănite.

Cu toate acestea, graba de a se prezenta la întâlnirea din fiecare seară îl facuse să fie neatent și aproape că fusese prins de câteva ori. Odată, când trecuse pe lângă cabina domnului Beatty, ușa se deschisese brusc, iar doamna Beatty ieșise afară. Tom avusese timp doar ca să își tragă căciula pe ochi, mergând aplecat pe lângă ea, și să spună, cu o voce prefăcută și răgușită:

– Șapte bătăi de clopot în primul cart și toate sunt în regulă.

Acum era la fel de înalt ca oricare alt bărbat de la bord, iar coridorul era slab luminat.

– Mulțumesc, om bun.

Doamna Beatty era atât de tulburată că fusese surprinsă în hainele de noapte, încât intră din nou în cabină ca și când ea ar fi fost cea vinovată.

În câteva nopți, i se păruse că era urmărit în timp ce cobora pe furiș de pe puntea cu tunuri. Într-o seară, fusese sigur că auzise niște pași coborând scara din spatele lui, dar, când se aplecase, nu văzuse pe nimeni acolo. Altădată când părăsea puntea inferioară după miezul nopții, la sfârșitul cartului mijlociu, auzise tropăitul cizmelor de marinar pe scara dinspre puntea pupei. Avusese timp doar să se retragă când Ned Tyler apăruse pe culoarul dinspre cabina tatălui său. Din umbră, îl urmărise bătând la ușă și auzise vocea tatălui său.

– Ce este?

– Ned Tyler, căpitane. Se împrospătează vântul. Ar putea să ne împingă verga[1] dacă ne lăsăm duși de el. Permiteți-mi să ridic velastraiul[2] și să reduc viteza.

---

[1] Bară de lemn așezată perpendicular pe catargul unei corăbii, folosită la susținerea velelor (n.red.)

[2] Velă triunghiulară pe straiuri speciale întinse între arbori (n.red.)

– Vin imediat pe punte, Ned, răspunsese Hal.

Un minut mai târziu ieşise repede din cabină, îmbrăcându-şi jacheta din mers, trecuse la câţiva zeci de centimetri de locul în care stătea Tom, urcând în fugă scările spre punte.

Tom ajunsese la salteaua lui de pe puntea tunurilor exact când sunase fluierul şefului de echipaj, iar vocea lui Big Daniel răsunase în întuneric:

– Toţi marinarii să coboare vela.

Tom fusese nevoit să pretindă că abia se trezise, apoi se alăturase bărbaţilor grăbiţi în noaptea vântoasă.

Era în firea lui să nu se alarmeze sau să se lase intimidat de faptul că aproape fusese prins şi, în mod pervers, asta începu să-l stimuleze. Acum umbla ţanţoş ca un cocoş tânăr, ceea ce îl făcu pe Aboli să zâmbească şi să scuture din cap.

– Acesta este fiul omului!

Într-o dimineaţă, când nava fusese poziţionată cu vântul în babord în valurile verzi ale Atlanticului, iar mişcarea i se domolise, Tom se afla printre oamenii de pe gabie, coborând de la ajustarea pânzelor. Brusc şi fără niciun motiv în afară de veselie şi de îngâmfare, se ridică pe catarg şi începu să danseze Hornpipe[1].

Toţi oamenii de pe punte îngheţară de groază văzând giumbuşlucurile sinucigaşe ale lui Tom. La doisprezece metri deasupra punţii, Tom execută două treceri complete după melodie în vârful degetelor picioarelor goale, cu o mână în şold şi cu cealaltă deasupra capului, apoi sări pe pânză şi alunecă spre puntea de dedesubt. Avu suficientă minte încât să se asigure că tatăl lui se afla în cabina sa atunci, dar, înainte de sfârşitul zilei, Hal află despre această extravaganţă şi îl chemă pe Tom la el.

– De ce ai facut un lucru atât de stupid şi de iresponsabil? îl întrebă el.

– Pentru că John Tudwell mi-a spus că nu aş avea curaj, explică Tom, ca şi când acesta ar fi fost cel mai bun motiv din lume.

Şi poate că era, se gândi Hal în timp ce studia chipul fiului său. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că privea un bărbat, nu un băiat. În cele câteva luni de călătorie, Tom se înzdrăvenise şi se

[1] Dans interpretat în Marea Britanie şi în Irlanda începând cu secolul al XVI-lea, preluat mai ales de marinari (n.red.)

maturizase atât de mult, încât devenise de nerecunoscut. Trupul îi era tonifiat de muncă, umerii i se rotunjiseră grație efortului constant depus în cățărarea pe tachelaj și în manipularea pânzelor în vânt puternic, brațele îi erau musculoase de la orele zilnice de antrenament cu spada, cu Aboli, și, la înălțime, își ținea echilibrul ca o pisică pe rolele de la pupă.

Dar mai era ceva, ceva de neidentificat. Știa că Tom fusese mereu cel mai precoce dintre fiii săi și, deși încercase permanent să-i controleze extravaganțele, nu își dorise niciodată să îi limiteze spiritul curajos și aventuros. În secret, Hal admira curajul băiatului și era mândru de încăpățânarea lui. Dar acum era conștient că ratase ceva ce se întâmplase deja. Avea în față un bărbat matur, care îl înfrunta privindu-l în ochi.

– Ca să vezi! spuse Hal în cele din urmă. I-ai demonstrat lui John Tudwell că s-a înșelat, nu-i așa? Deci nu mai este nevoie să dansezi vreodată High Hornpipe.

– Nu, tată, zise Tom rapid. Asta până nu îmi spune altcineva că nu am curaj s-o fac.

Rânjetul lui era atât de molipsitor, încât Hal simți că este pe punctul de a zâmbi.

– Pleacă! zise el împingându-l pe Tom spre ușa cabinei. Nu ai cum să te înțelegi cu un barbar.

În cabina dascălului Walsh, Guy stătea în locul său obișnuit de pe bancă, alături de Caroline. Era palid și vorbi foarte puțin la orele de dimineață, răspunzând monosilabic la fiecare întrebare a profesorului. Continuă să se uite în carte, fară să-i privească pe Tom și pe Caroline, nici măcar atunci când aceștia recitară textele cerute de Walsh.

În cele din urmă, când îi observă comportamentul ciudat, Caroline îi șopti:

– Nu prea ești în apele tale, Guy! Ai din nou rău de mare?

Guy nu reuși să o privească în ochi.

– Mă simt foarte bine, îi spuse el. Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mine, adăugă încet, niciodată!

În ultimele săptămâni, de când semnase contractul de angajare cu fabrica companiei din Bombay, Guy se agăţase de o lume fantezistă. Anticipase că, sub patronajul domnului Beatty şi cu legăturile pe care le avea familia lui, avea să avanseze rapid în serviciul companiei. Familia Beatty urma să fie a lui, iar Caroline avea să-i stea alături. Se imagina bucurându-se de compania ei în fiecare zi, în paradisul tropical din Bombay. Aveau să călărească împreună prin pădurea de palmieri. Seara, la recitalurile muzicale, Guy avea să cânte la mandolină, iar Caroline să-l acompanieze. Urmau să se citească poezii şi să se organizeze picnicuri cu familia. Avea să meargă ţinându-se de mână cu ea de-a lungul plajelor albe şi să împărtăşească săruturi pure şi caste. În câţiva ani, urma să împlinească douăzeci de ani, să ocupe o poziţie înaltă în serviciul companiei şi să se poată căsători. Acum, toate aceste visuri erau spulberate.

Când încerca să se gândească la lucrurile detestabile pe care le descoperise, mintea i se ferea de ele precum un cal sperios. Mâinile îi tremurau şi îşi simţea sângele agitându-i-se în creier. Nu mai suporta să rămână niciun minut în plus în cabina minusculă, cu doi oameni pe care îi ura mai mult decât crezuse vreodată că ar fi capabil. Brusc, se ridică în picioare.

– Domnule Walsh, vă rog să mă scuzaţi. Mă simt slăbit. Trebuie să fac câţiva paşi pe punte. Aerul curat...

Fără să aştepte permisiunea dascălului, se clătină spre uşă şi urcă grăbit scările. Se îndreptă spre provă şi se agăţă de un cablu de ancoră, lăsând vântul să-i bată în faţă. Suferinţa lui era fără margini, iar restul vieţii i se întindea în faţă ca un deşert nesfârşit.

– Vreau să mor! spuse el cu voce tare, privind peste bord.

Apa era verde şi frumoasă. Ar fi avut parte de linişte acolo. Coborî pe lanţ ţinându-şi echilibrul şi apucând pânza cu o mână. „Va fi atât de uşor", îşi spuse el. Atât de repede şi de uşor... Începu să se aplece năvalnic în afară, peste valul provei.

O strânsoare puternică îi cuprinse încheietura mâinii libere şi aproape că îşi pierdu echilibrul.

– Nu ai pierdut nimic acolo, Mbili, răsună vocea lui Aboli. Nu ai fost niciodată un bun înotător.

– Dă-mi drumul! spuse Guy cu amărăciune. De ce te bagi mereu, Aboli? Vreau doar să mor.

– Ți se va împlini dorința! Acesta este singurul lucru cert în viață, îl asigură Aboli. Dar nu astăzi, Mbili.

Numele pe care i-l dăduse lui Guy din ziua în care se născuse însemna „Numărul doi" în limba pădurilor. Ușor, îl strânse de braț.

Guy încercă să se împotrivească.

– Lasă-mă, Aboli! Te rog.

– Oamenii se uită la tine, îi spuse încet Aboli.

Guy privi împrejur și văzu câțiva oameni din cartul de pe punte care încetaseră să mai vorbească, uitându-se curioși la micul joc de pantomimă.

– Nu ne face de râs pe mine și pe tatăl tău cu prostia asta.

Guy capitulă și sări neîndemânatic pe punte, iar Aboli îi eliberă mâna.

– Hai să stăm de vorbă, îi sugeră el.

– Nu vreau să vorbesc, nici cu tine, nici cu altcineva.

– Atunci, o să păstrăm tăcerea împreună, încuviință Aboli, apoi îl conduse spre bordul de sub vânt.

Acolo, se lăsară amândoi pe vine, protejați de vânt și de privirile marinarilor. Aboli era calm și tăcut ca un munte, o prezență încurajatoare. Nu îl privi și nici nu îl atinse pe Guy, dar era prezent. Minute lungi trecură astfel, apoi Guy spuse fără să gândească:

– O iubesc, Aboli. Parcă simt niște colți care mă devorează pe interior.

„Așa, deci! se gândi cu tristețe Aboli. A aflat adevărul. Klebe nu este genul care își ascunde urmele. Umblă după mânza asta ca un armăsar tânăr care a dărâmat gardul. Mă mir că lui Mbili i-a luat atât de mult timp să descopere asta."

– Da, știu, Mbili, spuse el. Am iubit și eu.

– Ce să fac? îl întrebă Guy pe un ton jalnic.

– Indiferent de durere, n-o să te omoare niciodată. Iar într-o zi, mai devreme decât poți să crezi, vei uita durerea.

– N-am să uit niciodată, spuse Guy cu convingere. Și n-am să uit niciodată dragostea mea pentru ea.

Hal Courtney auzi clopotul navei anunţând începutul cartului de noapte.

– Miezul nopţii, şopti el.

Își apăsă ambii pumni în zona lombară. Stătuse la birou multe ore; se simţea înţepenit și îl usturau ochii. Se ridică și micșoră fitilul lămpii, potrivindu-i poziţia astfel încât să lumineze documentele de pe birou, apoi se așeză din nou în scaunul greu din stejar și se întoarse la lucru.

Planurile după care fusese construit *Serafimul* erau întinse în faţa lui. Îl studie pe cel al punţii tunurilor pentru un timp, apoi îl puse deoparte și trase către el desenul secţiunii transversale, comparându-le. „Trebuie să ascundem armele și să o facem să pară o navă comercială neînarmată, șopti el. Asta va însemna să scoatem capacele de la orificiile tunurilor de pe puntea inferioară... " Se opri și se încruntă când auzi un scârţâit ușor lângă ușa cabinei lui.

– Cine este? întrebă el.

Vremea era frumoasă, iar vântul adia ușor și constant. Nu se aștepta să fie întrerupt. Întrebarea lui nu primi niciun răspuns și, după o clipă, reveni la munca lui, îndreptându-și din nou atenţia spre desene. Probabil că fusese un șoarece – sau doar imaginaţia lui.

Apoi, scârţâitul de lângă ușă se auzi din nou. De data asta împinse scaunul înapoi și se ridică nervos. Aplecându-se sub grinzi, se îndreptă spre ușă și o deschise. O siluetă slabă stătea timidă în faţa lui. Hal avu nevoie de o clipă ca să-și recunoască fiul.

– Guy? Îl privi cu atenţie, apoi spuse: Ce faci aici la ora asta din noapte? Intră, băiete.

Guy păși în cabină și închise ușa în urma lui. Își scoase căciula de pe cap. Era palid la faţă și agitat.

– Tată, trebuia să-ţi spun... se bâlbâi el, răsucind căciula în mâini.

– Ce este, băiete? Vorbește mai tare, îl încuraja Hal.

– Este cineva în magazia de pulbere din cală, spuse Guy fără să gândească. Ușa este deschisă și se vede o lumină.

– Ce? Hal era îngrijorat. În magazie? O lumină?

Deja se gândea la o mulțime de lucruri rele.

– Da, domnule.

Hal se întoarse și traversă camera spre biroul lui. Deschise cu o smucitură sertarul de sus și luă cutia din lemn cu pistoale. Scoase armele cu două țevi, verifică rapid cremenea și capsa, apoi le puse la centură. După aceea o verifică pe a doua și, cu mâna dreaptă, o ridică.

– Să vedem ce se întâmplă, bolborosi el încruntat, ridicând lampa. Vino cu mine, Guy, dar încet. Nu vrem să-i avertizăm pe ticăloși, oricine ar fi ei.

Deschise ușor ușa cabinei, iar Guy îl urmă pe coridor.

– Închide-o cu grijă, îl avertiză Hal, apoi se îndreptă spre scările care dădeau către punte.

Aruncă o privire spre puntea inferioară, dar nu văzu nicio lumină. Intoarse capul spre Guy.

– Ești sigur? îl întrebă el.

– Da, tată.

Pășind ușor, Hal coborî pe scară, oprindu-se pe fiecare treaptă ca să asculte și să privească. Ajuns pe ultima treaptă, se opri din nou. Doar atunci văzu lumina slabă din jurul marginilor ușii magaziei.

– Da! șopti el, armând pistolul din mână. Acum o să vedem cine e aici și ce pune la cale.

Se îndreptă spre magazie, ducând lampa la spate, ca să acopere flacăra. Guy îl urma îndeaproape.

Hal ajunse la ușă și își lipi urechea de panoul gros din stejar. Dincolo de celelalte zgomote ale navei, auzi slab sunete care îl uimiră – țipete ușoare și gemete, apoi un foșnet și un zgomot surd, pe care nu îl reuși să-l identifice.

Încercă încuietoarea, iar mânerul se roti ușor în mâna lui. Apoi își propti umărul în ușă și împinse puțin câte puțin. Glaful scârțâi ușor, iar ușa se deschise. Rămase la intrare și ridică lampa deasupra capului. Preț de o clipă, nu avu puterea să se miște. Scena din fața lui depășea orice imaginație. Aproape că nu reușea să înțeleagă ceea ce vedea.

Lampa cu plasă din balansierele de pe peretele despărțitor, de deasupra rafturilor, adăuga propria-i lumină la razele lămpii

lui. Îmbrăcămintea era de-a valma pe punte la picioarele lui Hal, în timp ce două siluete erau întinse peste sacii de pulbere din mătase din fața lui. Îi luă o clipă până să-și dea seama că erau goale. Pielea palidă strălucea puternic în lumina lămpii, dar el continua să se holbeze neîncrezător. Buclele unei femei, membrele încolăcite, gura roșie, larg deschisă, picioarele mici care loveau spasmodic spre grinzile punții de deasupra, mâinile subțiri care apucau părul bărbatului, capul acestuia între coapsele ei albe, spatele și fundul ei lovind salteaua de saci cu pulbere, în timp ce ea se zvârcolea în extaz...

Perechea părea să nu-și dea seama de nimic altceva în afara lor. Nici măcar lampa îndreptată complet spre ei nu îi alarmă. Ochii fetei erau strâns închiși, iar trăsăturile îi erau atât de transfigurate de pasiune, încât îi păru o străină lui Hal.

El rămase acolo încremenit și se trezi doar când Guy încercă să-și facă loc în magazie. Se mișcă pentru a-i bloca intrarea și să-i ascundă scena.

– Intoarce-te, Guy, îi spuse el, iar vocea lui sparse tăcerea care învăluia perechea de pe saci.

Ochii femeii se deschiseră, apoi se măriră încet, precum petalele unei flori violet, ajungând să se holbeze la Hal cu groază și neîncredere. Gura i se strâmbă într-un strigăt tăcut de disperare. Se chinui să se ridice într-un cot, iar sânii ei se balansară rotunzi și albi în lumina lămpii. Trase cu ambele mâini de părul negru prins între coapsele ei, dar nu îl putu clinti pe băiat.

– Tom! strigă Hal regăsindu-și în final vocea.

Văzu mușchii spatelui alb și lat al băiatului tresărind din cauza șocului, de parcă tocmai îi înfipsese un pumnal. Apoi Tom își ridică fața și se holbă la tatăl lui. Părea că trecuse o veșnicie de când stăteau toți trei neclintiți.

Tom era roșu la față, ca după o alergare sau o luptă. Privirea îi era la fel de neconcentrată și de imprecisă ca a unui bețiv.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acoperă-te! spuse Hal.

Propria rușine îl copleși când își dădu seama că-i era greu să-și ia ochii de la trupul întins.

Auzind cuvintele lui, ea îl lovi cu ambele picioare pe Tom, apoi se rostogoli de pe raft pe punte. Înșfăcă furioasă cămașa de

noapte aruncată pe jos şi o strânse la piept cu ambele mâini, încercând să-şi acopere nuditatea şi ghemuindu-se în genunchi ca un animal sălbatic într-o capcană. Hal se întoarse cu spatele la ea şi îl văzu pe Guy apropiindu-se în spatele lui, întinzându-şi gâtul ca să vadă ce se întâmpla în magazie. Hal îl împinse brutal pe culoar.

– Întoarce-te în patul tău! mormăi el. Asta nu e treaba ta.

Guy se retrase la veninul din vocea tatălui său.

– Nu povesti nimănui despre ce ai văzut aici în seara asta, pentru că, dacă o faci, te voi biciui.

Guy se retrase spre scară încet şi fără nicio tragere de inimă, iar Hal se întoarse în magazie.

Caroline îşi trăsese cămaşa de noapte peste cap, fiind acum acoperită până la glezne. Rămase în faţa lui cu capul plecat. Buclele dese îi cădeau în faţă, acoperindu-i chipul. Părea o tânără fată nevinovată. „Exact cum a dovedit că nu este, cu diavolul ca martor", se gândi Hal încruntat; apoi se uită la fiul său, care ţopăia într-un picior, încercând să-l bage pe celălalt în pantaloni. Nu mai era nici urmă de îngâmfare şi de lăudăroşenie la el. Îşi ridică pantalonii până în talie şi îşi legă centura, apoi rămase resemnat lângă fată. Niciunul dintre ei nu era în stare să se confrunte cu privirea serioasă a lui Hal.

– Domnişoară Caroline, în clipa aceasta ai să pleci în cabina ta, ordonă Hal.

– Da, căpitane, şopti ea.

– Pot spune doar că sunt dezgustat de comportamentul tău. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea unei domnişoare cu educaţia ta.

Se simţi uşor ridicol spunând acest lucru. „Ca şi când cei din clasele inferioare sunt singurii care ar trebui să facă sex", se ironiză el, căutând rapid o declaraţie mai puţin prostească.

– Ce va spune tatăl tău când îi voi povesti? zise apoi.

Cu o groază care îi atenua frumuseţea, ea îşi ridică privirea spre el.

– Nu o să-i spuneţi! Brusc ruşinată, căzu la picioarele lui şi îi cuprinse genunchii. Vă rog să nu-i spuneţi, căpitane. Fac orice, dar vă rog să nu-i spuneţi!

– Ridică-te, fată!

Hal o ajută să se ridice și făcu un efort să se calmeze.

– Du-te în cabina ta și rămâi acolo până când am să te chem, îi zise el.

– Nu-i spuneți nimic tatălui meu! se rugă ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Nu pot să-ți promit asta, spuse Hal. Meriți din plin lovitura de cravașă pe care sunt sigur că ți-o va da.

O conduse afară și o împinse spre cabina ei. Ea fugi pe scări, iar el auzi ușa deschizându-se și închizându-se încet.

Apoi se întoarse din nou spre Tom și încercă să se uite cu severitate la el, dar simți flăcările indignării potolindu-se încet. Fără să vrea, călători în trecut, spre un alt băiat și o altă fată aflați în cabina întunecată a unei nave, în aceleași mări sudice. Avea vârsta lui Tom, iar fata olandeză care îl trecuse pragul maturității era cu cinci ani mai mare decât el. Avea părul auriu și chipul unui înger nevinovat, dar corpul unei destrăbălate și firea unei diavolițe. Clipi gândindu-se la cele întâmplate în urmă cu douăzeci și cinci de ani, apoi îl văzu pe Tom stând pocăit în fața lui.

– Domnișoara Beatty este pasageră pe nava noastră și, astfel, e în grija mea, spuse el. Ne-ai facut de râs pe amândoi.

– Îmi pare rău, tată.

– Nu cred că-ți pare rău.

Hal îi studie chipul și îl văzu luptându-se cu adevărul.

– Vreau să spun... îmi pare rău că te-am făcut de râs, zise Tom, apoi. Dar cum nimeni nu știe nimic despre acest lucru în afară de noi, rușinea ta nu trebuie să fie facută publică.

Hal fu nevoit să se abțină auzind impertinența fiului său, dar imediat îi urmări logica.

– Domnule, ești un barbar, îi spuse el grav, gândindu-se: „Așa cum am fost și eu!" Ca orice tânăr cu sânge fierbinte de vârsta ta, adăugă apoi.

– Am să încerc să mă schimb, promise Tom.

Hal îl fixă cu privirea. El nu ar fi îndrăznit niciodată să i se adreseze tatălui său în felul acesta. Tatăl lui îl îngrozise. Acestui băiat nu îi era frică de el – îl respecta și îl admira, cu siguranță îl și iubea, dar nu simțea nicio frică atunci când stăteau față în

față. „Am eșuat în a-mi face datoria? Ar fi trebuit să-l fac să-i fie teamă de mine? se întrebă el. Nu! Și mă bucur pentru asta. L-am transformat într-un bărbat."

– Tată, voi accepta cu ochii închiși orice pedeapsă pe care ai s-o consideri potrivită. Dar dacă îi vei spune familiei lui Caroline despre asta, ai s-o faci de rușine și ai să-i distrugi viața, zise Tom fără să-i tremure vocea. Nu merită asta din partea noastră.

– Sunt de acord cu tine, încuviință Hal fără nicio tragere de inimă. Promiți că nu ai să mai încerci niciodată să fii singur cu fata câtă vreme mai rămâne pe nava noastră?

– Promit, zise Tom ridicând mâna dreaptă. Îți jur.

– Atunci, nu vom mai vorbi despre asta, iar eu nu îi voi spune nimic domnului Beatty.

– Mulțumesc, domnule.

Hal se simți răsplătit când văzu expresia din ochii fiului său, apoi fu nevoit să tușească pentru a scăpa de nodul din gât. Se uită repede împrejur, căutând o cale de a evita continuarea subiectului.

– Cum ai reușit să intri în magazie?

– Am împrumutat cheia din biroul tău, răspunse Tom cu sinceritate.

– Ai împrumutat-o?

– Da, domnule. Aș fi înapoiat-o de îndată ce nu mai aveam nevoie de ea.

– Te asigur că nu mai ai nevoie de ea.

Încruntat, Tom se îndreptă ascultător spre pragul ușii, întinse mâna spre nișă și scoase cheia.

– Încuie ușa, îi ordonă Hal, iar după ce Tom o facu, adăugă: Dă-mi-o mie acum.

Tom îi întinse cheia.

– Cred că ajunge pentru seara asta, spuse Hal. Du-te la salteaua ta.

– Noapte bună, tată! Chiar îmi pare rău că te-am supărat.

Hal îl privi dispărând pe scară, apoi zâmbi trist. „Probabil că aș fi putut să conduc mica altercație cu mai mult aplomb, se gândi el, dar să mă ia naiba dacă știam cum s-o fac!"

Guy aştepta cu nerăbdare zarva care trebuia să urmeze după dezvăluirea lui despre perechea păcătoasă. Se aştepta ca tatăl lui Caroline să o dojenească sever – poate chiar să o bată ca pe o fată de la bucătărie prinsă la furat –, mama şi surorile ei să o certe şi să devină o proscrisă, astfel încât el să fie singurul la care să mai poată apela pentru consolare.

În imaginaţia lui, ea venea la el şi îl implora să o ierte pentru că trădase dragostea pură şi sinceră pe care i-o purta. Îl implora să-i fie milă şi-i promitea că, dacă avea să o ierte, ea ar fi încercat toată viaţa să-şi răscumpere greşeala. Gândul acesta îi încălzea inima şi compensa suferinţa îngrozitoare pe care o îndurase din noaptea în care îl urmărise prima dată pe Tom pe puntea inferioară, descoperind ticăloşia în care era implicat.

Apoi, spera ca tatăl său să-l târască pe Tom în faţa echipajului navei şi să ordone să fie pus pe triunghi şi biciuit în public, deşi ştia în inima lui că acest lucru era prea puţin probabil. Dar cel puţin ar fi putut să-l forţeze pe Tom să-şi ceară scuze de la domnul şi doamna Beatty şi să-i interzică să mai vorbească cu Caroline sau cu oricare alt membru al familiei. Tom ar fi devenit proscrisul navei. Poate că tatăl lui avea să-l alunge de la bordul *Serafimului* odată ajunşi la Buna Speranţă, ba chiar să-l trimită înapoi în Anglia în dizgraţie, pentru a suporta tirania lui Black Billy la High Weald.

Aştepta nerăbdător ca toate aceste lucruri să se întâmple. Iar tristeţea lui devenea tot mai profundă cu fiecare zi, care trecea ca şi când nimic important nu s-ar fi petrecut, ca şi când vacarmul lui emoţional şi suferinţa nu aveau nicio urmare.

E adevărat că, timp de câteva zile după incident, Caroline fusese tăcută şi retrasă, tresărind ori de câte ori auzea paşi în faţa cabinei în care învăţau şi părând îngrozită când auzea vocea tatălui ei răsunând pe puntea de deasupra. Nu se uita deloc la Tom şi stătea mereu cu ochii în cărţi. Guy observă, cu o mică satisfacţie, că dacă Tom venea pe punte când Caroline

era acolo împreună cu mama și surorile ei, ea se scuza imediat și cobora în cabina ei, rămânând singură ore întregi.

Toate acestea durară mai puțin de o săptămână, după care ea își reluă vechiul comportament și înfățișarea atrăgătoare. Bujorii îi apărură din nou în obraji; râdea și glumea cu dascălul Walsh și cânta la fel de frumos în duet cu Dorian în timpul recitalurilor muzicale. O vreme, Guy refuză să ia parte la aceste seri, pretinzând că se simțea rău. Se întindea cu un aer jalnic pe salteaua lui de pe puntea tunurilor și asculta sunetele slabe ale muzicii și ale râsului de pe puntea de dedesubt. În cele din urmă, se lăsă convins de dascălul Walsh să se întoarcă la mandolina lui, deși expresia și ținuta lui în timp ce cânta erau eroic de tragice.

Cât despre Tom, el nu se arăta prea chinuit de remușcări pentru trădarea lui. O vreme, nu facu niciun efort ca să discute cu Caroline sau ca să îi atragă atenția, dar asta nu era nimic nou – era una dintre metodele lui perfide. Apoi, în timpul lecțiilor lor, Guy îi surprinse comunicând.

Caroline își scăpă creta pe punte și, înainte ca Guy să o poată recupera, ea se aplecă bâjbâind pe sub masă. Nava se înclină, iar creta alunecă pe punte spre Tom, care o ridică și i-o întinse cu o plecăciune prefacut cavalerească, profitând de ocazie pentru a se uita în decolteul ei. Cu o privire jucăușă și întoarsă astfel încât dascălul Walsh să nu îi poată vedea fața, Caroline scoase limba la Tom. Nu era un gest copilăresc, ci unul sugestiv și îmbietor, plin de subtilități sexuale. Tom îl recunoscu cu o privire lacomă și îi făcu un semn din ochi lui Caroline, care roși drăguț, iar asta îl lovi pe Guy ca un pumn în față.

El meditä la acest lucru tot restul zilei, gândindu-se la un mod prin care ar fi putut să-i arate lui Caroline cât de mult îl rănise și cum îi distrusese încrederea în ea și în viață. Se agită întreaga zi pe scaunul din clasă. În ziua următoare, fără permisiune sau vreo explicație, plecă de pe banca de lângă Caroline și se așeză pe taburetul jos și incomod din colțul cel mai îndepărtat de ea.

Această tactică avu rezultate neprevăzute și nedorite. Dascălul Walsh studie rearanjamentul clasei lui dintr-o privire, apoi se uită în direcția lui Guy.

– De ce te-ai mutat?

– Mă simt mai confortabil aici, răspunse Guy supărat, fără să se uite la dascăl sau la Caroline.

– În cazul ăsta, zise Walsh uitându-se la Tom, cred că ar fi mai bine dacă Tom s-ar muta lângă domnişoara Caroline. Îl pot supraveghea mai bine acolo.

Tom nu avu nevoie să fie invitat de două ori, astfel că, tot restul dimineţii, Guy fu nevoit să observe jocul celor doi. În timp ce se încrunta la tabla lui, Tom îşi strecură una dintre cizme pe sub masă, atingând papucii eleganţi din satin ai fetei. Caroline zâmbi în sinea ei, ca şi când ar fi citit ceva, dar nu facu nicio mişcare de a-şi retrage piciorul.

Apoi, un pic mai târziu, Tom scrise ceva pe tablă, iar cât Walsh era ocupat cu aritmetica lui Dorian, o ţinu astfel încât ea să poată citi. Ea roşi văzând ce scrisese el, apoi îşi aruncă părul pe spate ca şi când ar fi fost deranjată, însă privirea îi rămase jucăuşă. Apoi scrise ceva pe tabla ei şi îl lăsă pe Tom să citească. El rânji ca un bădăran, aşa cum era de fapt, se gândi Guy.

Băiatul era chinuit de gelozie şi se simţea neajutorat. Fiind obligat să-i privească flirtând şi tachinându-se, ura lui ajunse să clocotească până când simţi că nu o mai poate stăpâni. Era bântuit de imaginile lucrurilor îngrozitoare pe care le văzuse în magazie. Corpul masiv al tatălui său îl împiedicase să vadă mare lucru în noaptea aceea, iar lumina fusese slabă. Dar strălucirea pielii ei albe şi rotunjimea ispititoare a formelor moi îi licăriră în faţă, până când ajunse să o urască şi, în acelaşi timp, să tânjească îngrozitor după ea. Apoi, îl văzu din nou pe fratele lui în timpul actului incalificabil pe care îl comitea, degradând acea formă perfectă, minunată şi pură. Era precum un porc murdar care mânca şi grohăia în troacă. Încercă să găsească cele mai urâte cuvinte din vocabular pentru a exprima profunzimea repulsiei lui, dar acestea nici măcar nu se apropiau de adevăratele lui sentimente. „Îl urăsc şi vreau să-l ucid", se gândi el furios. Gândul care îl făcu să se simtă vinovat dispăru aproape imediat, pentru a fi înlocuit de o bucurie sălbatică.

„Da. Am să-l ucid." Era singura soluţie.

Guy începu să caute o ocazie. A doua zi, în jurul prânzului, se plimba cu domnul Beatty pe castelul de la pravă împreună cu ofițerii cartului, cu tatăl său și cu Tom, măsurând latitudinea cu sextantul.

Domnul Beatty îi explica în detaliu cum erau administrate afacerile companiei în Orient.

– Avem două fabrici pe Coasta Carnatică. Știi unde este, Courtney?

– Da, domnule.

Guy studiase teancul imens de cărți și de documente pe care i-l dăduse domnul Beatty.

– Zona Carnatică este regiunea Indiei de Sud aflată între Eastern Gaths[1] și Coasta Coromandel. Este una dintre cele mai dezvoltate zone de comerț din Orient, recită el conștiincios.

Domnul Beatty dădu aprobator din cap.

– Văd că îți iei în serios îndatoririle, spuse el.

Guy încercă să fie atent la conversație, însă concentrarea lui continua să hoinărească pe lângă grupul de pe puntea de la pupă. Îi văzu consultându-se pe traversa de la cârmă, apoi Tom scrise ceva pe tabla lui și îi arătă rezultatul tatălui său.

– Foarte bine, băiete. Voi însemna asta în tabel.

Vocea tatălui său se auzea clar în ciuda vântului. Cuvintele de laudă îl iritară pe Guy, întărindu-i hotărârea de a-și duce la capăt planul.

Tatăl său se mai plimbă o vreme pe punte, uitându-se rapid la pânze și la cursul de pe busolă. Era o figură impunătoare – înalt și cu umeri lați, cu trăsături frumoase și bine definite, cu părul negru și des, legat în coadă. Brusc, Guy se simți descurajat de ideea de a-și confrunta tatăl. În cele din urmă, Hal cedă puntea ofițerului de cart și dispăru pe scara punții, îndreptându-se spre propria cabină.

– Domnule... Guy se întoarse înspre domnul Beatty. Vă rog să mă scuzați. Trebuie să discut ceva foarte important cu tatăl meu.

[1] Lanț muntos discontinuu aflat pe coasta de est a Indiei (n.red.)

– Desigur. Domnul Beatty îi făcu un semn din mână să plece. Voi fi aici când te întorci. Vom continua conversaţia atunci. Mi se pare foarte distractiv.

Guy bătu în uşa cabinei de la pupă şi o deschise când tatăl său îi strigă din interior să intre.

Hal îşi ridică privirea din jurnalul de bord, în care înregistra poziţia de la miezul zilei a navei, ţinând încă pana deasupra paginii.

– Da, băiete, ce este?

Guy inspiră adânc.

– Vreau să-l provoc pe Tom la duel.

Hal aşează cu grijă pana de gâscă în călimară şi îşi frecă gânditor bărbia înainte de a-şi ridica din nou privirea.

– Despre ce este vorba?

– Ştii, tată, ai fost acolo... Este atât de dezgustător, încât nici nu sunt în stare să discut despre asta. Dar Tom a ofensat-o profund pe domnişoara Caroline.

– Ah! oftă Hal. Deci asta era.

Studiind în tăcere trăsăturile încordate ale lui Guy, Hal se gândi: „Dacă mica destrăbălată s-a simţit ofensată când a stat pe spate în magazia cu pulbere, atunci are un mod remarcabil de a o arăta." În cele din urmă, spuse:

– Şi ce înseamnă ea pentru tine?

– O iubesc, tată, spuse Guy cu o demnitate simplă şi înduioşătoare, care îl luă prin surprindere pe Hal.

Înăbuşindu-şi zâmbetul, Hal spuse:

– Dar domnişoara ştie ceva despre sentimentele tale?

– Nu ştiu, recunoscu Guy.

– Nu i-ai spus? Nu sunteţi logodiţi? Nu i-ai cerut domnului Beatty mâna fiicei lui?

Guy ezită.

– Nu, tată, încă nu. Am doar şaptesprezece ani şi...

– Atunci, mă tem că s-ar putea să fie prea târziu.

Hal încercă să nu-l rănească, amintindu-şi foarte clar agonia dragostei din tinereţe.

– Ceea ce, având în vedere circumstanţele, este probabil un lucru bun.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, domnule, zise Guy încordându-se.

„Acum, trebuie să-i-o spun clar micului formalist", se gândi Hal, amuzându-se în sinea lui.

– Ca să-ți spun direct, acum, că ești dureros de conștient de... să spunem predilecțiile domnișoarei Beatty, ar fi mai bine să-ți revizuiești sentimentele față de ea. Merită dragostea nobilă pe care i-o porți? Nu cumva fratele tău ți-a făcut o favoare atunci când ți-a atras atenția asupra adevăratei ei firi, presupunând chiar că a facut-o forțat?

Ar fi vrut să adauge: „Mi se pare cât se poate de clar că domnișoara Caroline este o târfuliță". Dar își reprimă cuvintele, gândindu-se: „Nu vreau să fiu provocat la duel de propriul meu fiu".

– Tom a forțat-o, răspunse Guy pe un ton hotărât. De asta vreau să-l provoc.

– A târât-o în magazie împotriva voinței ei?

– Poate că nu, dar a ispitit-o. A sedus-o.

– Dacă îl provoci pe Tom, nu crezi că echipajul va afla despre ce s-a întâmplat între ei? Vrei ca tatăl ei să afle despre mica ei indiscreție? Vrei să simtă pe deplin dezaprobarea paternă?

Guy păru amețit, iar Hal profită de avantaj.

– Singurul motiv pentru care nu i-am dat o pedeapsă mai severă fratelui tău a fost ca să-i cruț reputația și să nu-i stric viitorul tinerei domnișoare. Acum vrei tu să o dai de gol?

– Nu va trebui să explic nimănui de ce fac asta, dar vreau să mă lupt cu el.

– Bine, atunci, zise Hal. Dacă ești atât de hotărât și nu mai pot spune nimic pentru a te convinge, nu rămâne decât să te lupți. Voi aranja o luptă între voi doi...

– Nu, tată, îl întrerupse Guy, nu înțelegi. Vreau să-l provoc la un duel cu pistoalele.

Expresia lui Hal deveni dură într-o clipă.

– Ce prostie este asta, Guy? Tom este fratele tău.

– Îl urăsc, spuse Guy, cu vocea tremurându-i de emoție.

– Te-ai gândit că, dacă îl provoci, Tom va alege armele? Cu siguranță va alege săbiile. Ai vrea să-l înfrunți pe Tom cu sabia în mână? Eu nu aș face-o! Aboli l-a transformat într-un spadasin

care poate face față oricui. Nu ai rezista nici măcar un minut împotriva lui. Te-ar umili sau te-ar ucide, îi spuse Hal răspicat și fără menajamente.

– Nu-mi pasă, vreau să mă lupt cu el.

Pierzându-și cumpătul, Hal lovi cu palma în birou atât de violent, încât cerneala țâșni din călimară pe paginile jurnalului de bord.

– Încetează! Am încercat să mă înțeleg cu tine. Acum, îți interzic să te mai gândești la asta. Nu va fi niciun duel pe nava asta și, cu siguranță, nu între fiii mei. Dacă mai aud un cuvânt în legătură cu asta, te voi înlănțui în cală și, după ce ajungem la Capul Bunei Speranțe, te voi transfera pe o altă navă și te voi trimite înapoi în Anglia. Mă auzi, băiete?

Guy se retrase simțind forța mâniei tatălui său. Rareori îl văzuse atât de furios. Cu toate acestea, încercă să îl înfrunte.

– Dar, tată...

– Destul! izbucni Hal. Am spus ce aveam de zis și așa va rămâne. Acum, întoarce-te la îndatoririle tale cu domnul Beatty. Nu vreau să mai aud despre prostia asta.

Pe măsură ce *Serafimul* își schimba cursul, străduindu-se să înainteze constant spre est, oceanul își schimba permanent culoarea și starea. Valurile sălbatice își schimbau aspectul și deveneau compacte, ca o armată de giganți care mărșăluiau în formație de luptă spre uscatul încă ascuns în spatele liniei orizontului.

– Valurile capului, le spuse Ned Tyler lui Tom și lui Dorian, arătându-le orizontul cețos. Apele reci întâlnesc aerul cald al Africii. Unii îl numesc Capul Bunei Speranțe, alții îi spun Marea Ceților, iar alții Capul Furtunilor.

Cu fiecare zi, entuziasmul creștea tot mai tare pe nava care fusese atât de mult timp departe de uscat. Păsările ieșiră în întâmpinarea lor de pe distantul continent. Corbii de mare zburau în formații lungi, cu gâtul lor galben și dungile negre, pescărușii cu pieptul alb și spatele negru îi urmau cu strigăte

răgușite, iar micii petreli împroșcau suprafața apei cu picioarele lor membranate.

Apoi, văzură primele grămezi închise la culoare de alge plutitoare, rupte de valuri de pe roci și duse de curent, unduindu-și tulpinele și frunzele lungi precum tentaculele unor octopozi deformați. Bancuri imense de pești mici ca sardinele se agitau la suprafața apei reci, în timp ce legiuni de foci lucioase se zbenguiau și se hrăneau din abundența lor. Când nava înaintă, ele își ridicară capetele cu mustăți rigide, ca de pisică, pentru a-i privi pe oamenii de pe punte cu ochii lor imenși.

Hal cobora acum pânzele în fiecare seară, astfel încât nava făcea față cu greu curentului puternic. Într-o dimineață când se crăpă de ziuă, Hal îi trimise pe Tom și pe Dorian pe catarg, pentru a se asigura că în față nu era niciun recif care să agațe de burta navei. După ce fu sigur că nu era nimic înainte, eliberă terțarolele[1] și ridică toate pânzele.

În mijlocul celei de-a șaptezeci și treia dimineți de când părăsiseră Plymouth, Dorian îi arătă fratelui său mai mare norul care rămânea pe loc undeva deasupra orizontului, în timp ce restul cohortelor cerești se rostogoleau și se îndepărtau în vânt. Cei doi băieți îl studiară o vreme, până când acesta se roti brusc și se deschise, lăsând să se vadă dedesubt o linie clară și albastră, dreaptă ca o tăietură de sabie.

– Uscat! șopti Tom.

– Este posibil? întrebă Dorian.

– Da! Da! răspunse Tom pe un ton ridicat. Este uscatul! Sări în picioare pe cornișa care se balansa și arătă înainte cu degetul tremurând. Pământ! strigă el. Pământ!

Sub el, puntea prinse viață brusc, iar cei din cartul de dedesubt veniră în valuri pentru a se cățăra pe tachelaj. Curând, fiecare pânză și fiecare parâmă fu asaltată de marinari, care atârnau precum grămezile de fructe coapte, strigând și izbucnind în râs de entuziasm.

---

[1] Porțiune dintr-o pânză de navă care se strânge prin înfășurare, pentru a reduce suprafața pânzei expusă vântului când acesta depășește o anumită forță (n.red.)

Hal Courtney veni grăbit din cabina sa de la pupă, numai în cămașă, ținând tubul din alamă al telescopului sub braț. Se cățără rapid pe cornișa de pe catarg, oprindu-se doar când ajunse în cuibul corbului. Tom observă cu mândrie că, în ciuda cățărării pe o distanță lungă, respira ușor și cu calm.

Hal ridică telescopul la ochi și studie silueta albastră, deslușind marginile umbrite și cutele neregulate ale rocii.

– Ei bine, domnule Thomas, ai ajuns la primul uscat. Dându-i telescopul lui Tom, adăugă: Ce vezi? Se ghemui între cei doi băieți și îi cuprinse în brațe.

– Este un munte! strigă Tom. Un munte imens, cu vârful plat.

– Munții Table! confirmă Hal.

Tom încă nu realiza ce performanță în navigație reprezenta acest lucru. Trecuseră mai bine de șaptezeci de zile de când părăsiseră uscatul, iar tatăl său îi adusese exact pe latitudinea sudică de treizeci și patru de grade.

– Uitați-vă bine la uscatul din fața voastră, le spuse Hal ca și când ar fi avut o clarviziune, ca și când cortinele care acopereau viitorul s-ar fi ridicat, pentru o clipă, înaintea ochilor lui. Pentru că aici este destinul vostru.

– Și al meu, tată? întrebă Dorian.

– Al amândurora. Aici v-a condus soarta.

Cei doi băieți rămaseră tăcuți, pentru prima dată fără nicio reacție în fața cuvintelor tatălui lor.

Cei trei zăboviră împreună pe catarg, până când soarele ajunse la zenit.

– Nu este nevoie să măsurăm latitudinea astăzi, chicoti Hal. Putem să-i lăsăm pe Ned Tyler și pe Alf Wilson să facă asta. Știm unde suntem, nu-i așa?

Soarele începu să coboare, dar *Serafimul* înainta vitejește, purtat de vântul de sud-vest, avansând ușor până când platoul montan se ridică din mare cu o solemnitate maiestuoasă, părând să umple cerul din fața lor, iar ei reușiră să deslușească farâmele de așezare omenească de la poalele piscurilor.

– Am ajutat la construirea acelui fort, zise Hal arătând spre ei. Aboli, Daniel, Ned Tyler și cu mine.

– Spune-ne povestea! se rugă Dorian.

– Ai auzit-o de sute de ori, protestă Hal.

– Nu contează, tată, interveni Tom. Vrem să o auzim din nou.

Rămaşi împreună pe tachelaj, Hal le povesti despre războiul din urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când întregul echipaj al navei bunicului lor fusese capturat de olandezi şi dus în lanţuri la Buna Speranţă. Sir Francis Courtney fusese torturat ca să dezvăluie unde se afla comoara pe care o confiscase de pe galioanele olandeze. Când îi înfruntase pe cei care îl torturau, îndurând cele mai barbare suferinţe, olandezii îl scoseseră pe terenul de paradă şi îl executaseră în public.

Hal şi restul echipajului fuseseră condamnaţi la muncă silnică la zidurile fortului olandez, trudind şi suferind acolo vreme de trei ani lungi înainte de a evada.

– Aşadar, bunicul Francis este îngropat în muntele acela? întrebă Tom. Ştii unde se află mormântul lui, tată?

– Aboli ştie, pentru că el a fost cel care i-a coborât trupul noaptea de pe eşafod. La lumina lunii, i-a dus trupul pe munte, într-un loc secret.

O vreme, Tom rămase tăcut, gândindu-se la sarcofagul gol din capela de pe dealul din spatele conacului de la High Weald, pe care era gravat numele bunicului său. Bănuia ce plănuia tatăl său, dar acum nu era momentul să se aventureze cu presupunerile. Trebuia să aibă răbdare.

Serafimul se apropie de mica insulă stâncoasă ce păzea intrarea în golful de sub munte. Păduri de alge negre care se unduiau îmbâcseau apa din jurul insulei Robben şi hoarde de foci lucioase aglomerau malul stâncos al acesteia. Era numită astfel întrucât *robben* însemna „focă" în olandeză.

– Acum trebuie să cobor, ca să mă asigur că nava e ancorată în siguranţă, le spuse Hal.

– Să ne întrecem spre punte! strigă Dorian, sărind pe tachelaj.

Tom îl lăsă în faţă, apoi sări după el. Picioarele păreau să le danseze pe parâme, coborând cu naturaleţe şi pricepere. Curând, Tom se apropie atât de mult, încât aproape îl ajunse pe Dorian, însă încetini pentru a-l lăsa să ajungă pe punte cu un pas înaintea lui.

– Am câştigat! Am câştigat! strigă Dorian încântat.

Tom îi zburli buclele roșcate și strălucitoare.

– Nu te lăuda, îi spuse el împingându-l.

Apoi, privi spre micul grup de la prova *Serafimului*. Domnul și doamna Beatty stăteau pe punte împreună cu fiicele lor și cu Guy. Erau vioi și entuziasmați, arătându-și unul altuia faimoasele limbi de pământ de lângă Capul Agulhas, cel mai sudic punct al continentului african.

– „Față de masă" e numele dat norului alb din vârful muntelui, le explica Guy. Iar dealul micuț de acolo, de la sud de așezare, se numește Capul Leului. Puteți să-i vedeți forma.

La fel ca întotdeauna, studiase cărțile de navigație și cunoștea toate detaliile.

– Guy, de ce nu urci pe catarg? îi strigă Tom, fără vreo urmă de răutate. Poți să vezi mai bine de acolo.

Guy îi aruncă o privire rece.

– Mulțumesc, dar mă simt foarte bine aici.

Se apropie mai mult de Caroline și dădu să se întoarcă.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, continuă Tom. Este foarte sigur.

– Mă faci laș? zise Guy brusc.

Chipul îi era roșu, iar vocea sugrumată de indignare.

– Nu am spus asta, râse Tom, întorcându-se apoi pentru a se îndrepta spre cârmă. Dar ia-o cum vrei, spuse el peste umăr.

Guy se uită la el urât, simțindu-se cuprins de umilință. Tom îi luase în râs curajul, apoi, nonșalant, îl abandonase în fața familiei Beatty și a lui Caroline. Ceva se scurtcircuită în mintea lui și, înainte să-și dea seama cu adevărat, începu să alerge pe punte.

– Tom, ai grijă! îi strigă Dorian.

Dar fu prea târziu. Tom se întoarse ca să se protejeze, dar Guy se izbi în el cu toată greutatea și inerția, proiectându-l năucitor în marginea bordului. Forța fu atât de mare, încât Tom rămase fără aer în plămâni.

Apoi Guy sări în spatele lui și își înfășură brațul în jurul gâtului lui. Cei trei băieți luaseră în mod regulat lecții de lupte de la Big Daniel și, deși Guy era încet și stângaci la acest sport, cunoștea toate strânsorile și aruncările, iar acum, când îi reușise această prinsoare ucigașă, ar fi vrut să profite din plin de ea. Se propti cu un genunchi în spatele lui Tom și folosi forța unui braț

împotriva celuilalt braţ îndoit, ca să-i blocheze lui Tom traheea şi să-i tensioneze spatele astfel încât vertebrele să i se rupă în orice clipă. Tom se răsuci, trăgând de braţele lui Guy cu degete disperate, slăbind treptat, cu gura deschisă larg şi respirând convulsiv.

Echipajul veni în fugă pentru a privi spectacolul, strigându-le încurajări favoriţilor. Apoi, deasupra vociferărilor, vui o voce: „Aruncă-l pe spate, Klebe", iar Tom reacţionă instantaneu. În loc să reziste prinsorii care îl trăgea înapoi, schimbă direcţia, aruncându-şi toată greutatea şi puterea într-o rostogolire pe spate. Guy se trezi aruncat pe spate cu o forţă atât de mare, încât nu avu de ales decât să elibereze prinsoarea şi să-şi arunce braţele înapoi ca să amortizeze căderea, altfel coastele i-ar fi fost strivite.

Tom se întoarse în aer ca o pisică şi fu deasupra fratelui său înainte ca acesta să atingă puntea. In momentul în care căzură împreună pe scânduri, el se împinse cu coatele şi cu genunchii în pieptul şi în stomacul lui Guy.

Acesta ţipă ca o fată şi încercă să se prindă de stomacul rănit, dar Tom rămase deasupra lui, ţintuindu-l în lemnul punţii. Îşi strânse pumnul şi îl retrase ca să-l lovească în faţă pe Guy.

– Tom, nu!

Era vocea tatălui său, iar Tom îngheţă. Mânia sălbatică dispăru încet din ochii lui. Îşi coborî pumnul şi se ridică, uitându-se disprețuitor la Guy.

– Data viitoare, îl avertiză el, nu vei mai scăpa atât de uşor.

Apoi se întoarse. În spatele lui, Guy se ridică în picioare, încă ţinându-se de stomac şi sprijinindu-se de unul dintre tunuri. Privitorii se îndepărtară, dezamăgiţi că spectacolul se terminase atât de brusc.

– Tom! strigă Guy, iar Tom privi înapoi. Imi pare rău, spuse el. Să dăm mâna. Să fim prieteni.

Se îndreptă clătinându-se spre fratele lui, părând chinuit de remuşcări şi ţinându-şi mâna dreaptă întinsă cu un aer jalnic.

Tom rânji şi se întoarse, prinzând mâna oferită.

– Nici nu ştiu de ce ne-am bătut, spuse el.

– Eu ştiu, răspunse Guy, iar expresia jalnică de pe chip i se schimbă instantaneu într-una de ură profundă.

Rapid ca o viperă, scoase pumnalul din teaca de la curea. Lama de oţel strălucitor măsura cincisprezece centimetri, iar vârful era ascuţit ca un ac. Ţinu pumnalul la nivelul buricului lui Tom şi îl înfipse adânc, folosindu-se în acelaşi timp de prinsoarea mâinii drepte ca să-l smucească pe Tom spre el cu toată forţa, încercând să-l tragă spre pumnal.

– Te urăsc! îi strigă el lui Tom, în timp ce picături de salivă se împrăştiau de pe buzele lui în lumina soarelui. Am să te ucid pentru ce ai făcut.

Tom deschise ochii larg de frică, apoi se răsuci violent într-o parte. Vârful pumnalului îi zgârie coastele şi îi tăie cămaşa. Instantaneu, sângele ţâşni din rană, udând bumbacul şi curgându-i pe picior.

– L-ai ucis! ţipă Caroline cu o voce răsunătoare.

Cei din echipaj alergară înapoi pentru a privi spectacolul.

Guy ştia că ratase lovitura decisivă şi încercă disperat să taie faţa şi pieptul lui Tom. Însă fratele lui reuşi să se ferească de fiecare lovitură, până când, brusc şi neaşteptat, sări înainte şi lovi cu podul palmei stângi în bărbia lui Guy. Capul acestuia zvâcni înapoi, forţându-l să dea drumul prinsorii mortale cu care ţinea mâna dreaptă a lui Tom.

Apoi se clătină înapoi spre marginea bordului, cu sângele prelingându-i-se din colţul gurii. Încă îşi ţinea pumnalul îndreptat spre faţa lui Tom, mormăind:

– Am să te omor! Îşi muşcase limba, iar dinţii îi erau pătaţi de sânge. Am să te omor, porc murdar!

Tom îşi masă gâtul rănit cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi scoase din teacă propriul pumnal.

– Vorbeşte frumos, frate! îi spuse el încruntat. Acum, să vedem cum vei face asta.

Se îndreptă spre Guy cu piciorul drept în faţă, mişcându-se pe vârfuri cu pumnalul unduindu-i-se în mână ca o cobră ridicată şi cu ochii aţintiţi asupra chipului fratelui său. Guy se retrase din faţa lui.

Hal se grăbi înainte, deschizând gura pentru a le striga să se oprească, însă, înainte de a putea rosti un cuvânt, Aboli ajunse lângă el şi îl apucă de braţ.

– Nu, Gundwane!

Vocea lui joasă, dar insistentă, fu auzită doar de Hal în țipetele femeilor și urletele bărbaților.

– Nu încerca niciodată să desparți câinii care se luptă. Nu vei face decât să-i oferi avantaj unuia dintre ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Aboli, aceștia sunt fiii mei.

– Nu mai sunt copii, Gundwane. Sunt bărbați. Tratează-i ca pe niște bărbați.

Tom sări înainte, cu vârful pumnalului coborât, și fentă spre abdomenul lui Guy. Acesta alergă înapoi, aproape împiedicându-se în propriile picioare. Tom îl încercui spre dreapta, iar Guy se retrase spre provă. Bărbații de acolo se împrăștiară pentru a le oferi un spațiu suficient în care să lupte, iar Hal observă tactica lui Tom: îl conducea pe Guy așa cum făcea un câine ciobănesc cu turma, îndreptându-l spre provă.

Expresia lui Tom era rece și fixă, fără nicio urmă de emoție, dar ochii îi străluceau când privea spre chipul fratelui său. Hal luptase cu mulți oameni și știa că doar cel mai periculos spadasin avea acea amenințare rece în privire, când se apropia pentru lovitura fatală. Știa că Tom nu îl mai vedea pe fratele său, ci un inamic care trebuia distrus. Devenise un asasin, iar Hal se temea cum rareori o făcuse pentru propria viață. Se temea pentru Guy, dar știa că Aboli avea dreptate. Nu mai putea face nimic pentru a opri acest lucru. Nu putea să-l oprească pe Tom – ar fi fost ca și când ar fi încercat să oprească un leopard din vânătoare.

Tăietura lui Tom încă sângera, deschizându-se pentru a-i dezvălui pielea albă de dedesubt. Din rana ca o gură zâmbitoare se prelingea un șuvoi roșu, care picura pe punte și pe încălțările lui, astfel încât acestea lipăiau la fiecare pas făcut. Dar el nu mai era conștient de rana de la coaste: tot ce vedea era bărbatul care i-o făcuse.

Guy se lipi de balustradă. Cu mâna stângă pipăi în spatele lui, strângând cheresteaua din stejar. Își dădu seama că era prins și mânia îi dispăru din ochi, fiind înlocuită imediat de frică. Privi rapid în jurul lui, căutând o cale de scăpare. Apoi, degetele lui atinseră una dintre sulițele de pe rafturile de sub marginea bordului, iar frica dispăru precum ceața mării la apariția soarelui. O

bucurie aprigă îi lumină trăsăturile când aruncă pumnalul și înșfacă sulița din raft. Tom se retrase un pas din fața suliței grele cu cap din oțel ghimpat. Guy rânji spre el, cu gura însângerată.

– Acum să vedem, spuse el bucuros, apoi coborî vârful suliței și atacă.

Tom sări înapoi, iar Guy se răsuci după el, lovind cu axul lung la o distanță mult prea mare de raza de acțiune a pumnalului din mâna dreaptă a lui Tom. Se regrupă și atacă din nou. Tom lăsă pumnalul și se aruncă într-o parte pentru a scăpa de vârful strălucitor din oțel, apoi sări înapoi înainte ca Guy să se poată întoarce după el și prinse axul din stejar.

Se luptară o vreme cu axul între ei, împingând și trăgând, mormăind și rostindu-și înjurături și insulte. În cele din urmă, Tom îl împinse pe Guy pe marginea navei, până când fură blocați, față în față și piept lângă piept, cu axul suliței între ei.

Incet, Tom ridică axul până când ajunse la nivelul gâtului fratelui său, apoi își lăsă toată greutatea și forța în spatele suliței. Guy se arcui când se aplecă peste balustradă, cu axul gros din stejar sub bărbie. Frica era din nou prezentă în ochii lui: auzea apa susurând sub el și își simțea degetele de la picioare părăsind puntea. Cădea peste bord și nu era un înotător prea bun – apa îl îngrozea.

Picioarele lui Tom erau înfipte ferm într-o baltă de sânge, alunecos ca uleiul. Apoi țâșniră de sub el și căzu zgomotos pe punte. Guy era liber; se clătină spre pânzele catargului de la provă, respirând convulsiv, cu cămașa udă de transpirație. Se prinse de pânză și privi peste umăr.

Tom se ridică și se aplecă să-și ia pumnalul, apoi se duse după Guy ca un leopard furios.

– Oprește-l! strigă îngrozit Guy. Fă-l să se oprească!

Însă zarva privitorilor era asurzitoare, crescând și mai mult când Tom începu să alerge cu pumnalul în mână și cu furie în ochi.

Guy se întoarse și, cu o forță născută din panică, sări pe pânză și începu să se cațere. Sub el, Tom se opri pentru a lua pumnalul între dinți, apoi îl urmă.

Privitorii de pe punte, străbătuți de un entuziasm sălbatic, rămaseră cu capetele aplecate pe spate. Niciunul dintre ei nu îl

văzuse vreodată pe Guy urcând pe tachelaj. Până și Hal era uimit de viteza cu care se mișca. Însă Tom se apropia de el tot mai mult.

Guy ajunse pe catarg și se urcă pe el, apoi privi în jos. Preț de un moment, se simți amețit. Când văzu însă chipul lui Tom sub el, apropiindu-se încet și urcând apoi pe tachelaj, cruzimea din expresia lui și sângele care îi stropea fața și îi uda cămașa, își ridică disperat privirea spre catarg, deși se temea de înălțimea lui. Își dădu seama că fiecare pas făcut de Tom însemna un avantaj pentru el. Putea să se îndrepte într-o singură direcție, așa că începu să se târască cu greu de-a lungul catargului. Îl auzi pe Tom venind după el, iar sunetul îl impulsionă. Nu putea să se uite spre apa agitată și verde, care era atât de jos sub el. Suspină de groază, dar continuă să se târască până când ajunse la capătul catargului. Apoi privi înapoi peste umăr.

Tom era la doar un pas în urma lui – Guy era prins și neajutorat. Tom se opri, apoi rămase drept pe catargul care se balansa. Luă lama dintre dinți. Arăta îngrozitor: fața albă îi era pătată de sânge, iar arma îi strălucea în mână.

– Te rog, Tom, se tângui Guy, nu am vrut să te rănesc.

Își ridică ambele mâini ca să-și protejeze fața și își pierdu echilibrul precar de pe catarg. Se clătină puternic, rotindu-și brațele în aer, apoi se aplecă tot mai mult în afară, până când, cu un țipăt puternic, căzu răsucindu-se. Apoi lovi apa cu membrele zbătându-i-se sălbatic și se scufundă în adâncuri. Tom rămase nemișcat, în timp ce aburii furiei ucigașe îi dispăreau din creier. Apoi, îngrozit, se uită în jos la ce făcuse. Guy dispăruse – nu era nici urmă de el pe suprafața verde a apei.

„Nu știe să înoate!" Această realitate îngrozitoare îl lovi pe Tom atât de puternic, încât începu să se clatine pe cornișă. „Am facut-o. Mi-am ucis propriul frate." Oroarea biblică a faptei sale îi străbătu tot corpul. Sări în picioare, stând drept pe catarg, și privi înapoi în urma navei. Apoi îl văzu pe Guy ieșind la suprafață, agitându-și brațele și strigând slab, ca un pescăruș rănit.

Auzi ordinele tatălui său strigate spre cârmă, de pe puntea de dedesubt.

– Întoarce nava! Lansează barca! Om peste bord!

Înainte ca nava să poată răspunde la noua comandă de la cârmă şi să întoarcă prova în vânt, Tom se adună şi sări în larg de pe catarg. Cu capul înainte, cu braţele întinse deasupra şi cu picioarele drepte, sări arcuindu-se, lovind suprafaţa oceanului. Se scufundă atât de mult, încât apele întunecate îl învăluiră, strivindu-i pieptul. Apoi se întoarse şi înotă spre suprafaţă. Ieşi din apă până la talie, cu respiraţia şuierându-i în gât. Nava trecu de el, întorcându-şi deja prova în vânt.

Tom privi înapoi, de-a lungul urmei lăsate de navă, dar nu văzu nimic. Continuă să înoate cu toată puterea, agitând apa în urma lui, abia simţind usturimea sării în rana superficială de la coaste. Estimă cât de departe văzuse ultima dată capul fratelui său, apoi se opri şi călcă apa gâfâind, uitându-se după el. Nu era nici urmă de Guy.

„Oh, Dumnezeule, dacă se îneacă, nu voi mai..." Înainte să îşi termine gândul, respiră adânc şi intră cu capul sub apă, privind spre fundul mării. Aruncându-şi picioarele în aer, alunecă lin sub suprafaţa apei, cu ochii larg deschişi. Văzu doar verdele nesfârşit, străbătut de razele soarelui. Înotă în adâncuri până când plămânii lui tânjiră după aer, fiind nevoit să se întoarcă pentru a respira.

Şi atunci, văzu ceva sub el – cămaşa şi jacheta lui Guy rostogolindu-se lipsite de viaţă, ca un lucru nefolositor. Cu plămânii afectaţi de lipsa aerului, Tom se scufundă până când atinse umărul fratelui său. Apucă gulerul jachetei lui şi se întoarse spre suprafaţă. Deşi lovea puternic apa cu picioarele, greutatea corpului fără vlagă îl frâna. Secundele se transformau într-o durere infinită. Pieptul îi ardea, iar nevoia de a respira îl mistuia. Simţea cum forţa din picioare îl părăsea. Strânsoarea degetelor pe gulerul lui Guy slăbea, iar Tom îl simţea alunecând. Verdele fără margini îi umplu capul şi îşi pierdu vederea; stele de lumină explodau tăcute în întuneric.

„Fii puternic!" îşi strigă el. Apoi, brusc, capul îi ieşi la aer şi în lumina soarelui. Respiră până când pieptul îi fu pe punctul de a exploda, apoi încă o dată. Simţind cum puterea îi revine, întinse mâna în jos şi apucă un mănunchi din şuviţele dese şi ude ale lui Guy, trăgându-i capul la suprafaţă.

Guy se înecase. Părea lipsit de viaţă. Ochii îi erau ficşi şi larg deschişi, iar faţa ca de ceară.

– Respiră! Pentru numele lui Dumnezeu, respiră! strigă Tom spre fața albă și nemișcată a fratelui său.

Il cuprinse de piept cu ambele brațe și strânse cu putere. Aboli îi arătase trucul, iar acesta păru să funcționeze. Aerul inert fu eliberat din trupul lui Guy, amestecat cu picături de apă și cu vomă. Scuipă în fața lui Tom, iar el slăbi strânsoarea. Pieptul lui Guy se umflă în mod reflex, trăgând aer prin gura larg deschisă. Tom îl ajută să scuipe toată apa, luptându-se să îi țină fața la suprafață.

Guy tuși și se înecă, luptându-se să respire singur. Ochii îi clipiră, fără să vadă încă, apoi începură să se concentreze încet. Respira cu dificultate, fiind chinuit la fiecare câteva secunde de tuse. Încet, expresia se întoarse în ochii lui.

– Te urăsc, îi șopti el lui Tom. Încă te urăsc. Am să te urăsc mereu.

– De ce, Guy, de ce?

– Ar fi trebuit să mă lași să mă înec, pentru că într-o zi te voi ucide.

– De ce? repetă Tom.

– Știi foarte bine, gâfâi Guy. Știi de ce!

Niciunul dintre ei nu auzise barca apropiindu-se.

– Țineți-vă bine, băieți! strigă Hal spre ei, din imediata apropiere. Sunt aici.

Echipajul bărcii de transport, cu Hal la cârmă, vâslea cu hotărâre, îndreptându-se spre ei. La ordinul lui Hal, ei lăsară vâslele și îi scoaseră din apă pe băieți, cu brațele lor puternice.

Doctorul Reynolds aștepta lângă balustradă când Guy fu ridicat la bordul *Serafimului*. Tom rămase pe punte lângă tatăl său și privi cu tristețe în timp ce mateloții doctorului îl duceau pe fratele lui sub punte.

– Mă urăște, tată, șopti el.

– Să vedem tăietura aia, spuse Hal ursuz.

Tom își coborî dezinteresat privirea spre rană. Apa mării redusese mult sângerarea.

– Nu-i nimic, spuse el, e doar o zgârietură. Apoi, se uită din nou la Hal. Mă urăște. A fost primul lucru pe care mi l-a spus când l-am scos la suprafață. Ce-am să fac?

– Guy va trece peste asta, spuse Hal rupând cămașa lui Tom pentru a vedea tăietura de pumnal. O să uite și-o să te ierte.

– Nu, nu o va face, zise Tom scuturând din cap. A spus că mă va urî întotdeauna. Este fratele meu. Ajută-mă, tată. Ce pot să fac?

Dar Hal nu reuși să-i dea un răspuns. Cunoștea prea bine încăpățânarea și tenacitatea geamănului mai tânăr: erau, în același timp, forța și slăbiciunea lui. Știa că Tom avea dreptate. Guy nu avea să-l ierte niciodată.

Era cel mai frumos tărâm din toate oceanele pe care navigase Hal vreodată. Muntele părea un zid înalt către cer, deasupra căruia vântul sufla norii pufoși și instabili, atinși cu nuanțe de gri și de roz perlat de soarele ce apunea. Pantele muntelui de sub meterezele pietroase erau împădurite, iar plajele erau albe, mărginite de valuri.

O asemenea frumusețe ar fi trebuit să-l încânte pe Hal, și totuși fiecare amintire din aceste locuri îl copleșea cu durere și groază. Zidurile castelului se vedeau cu claritate din locul în care erau, iar pe parapeții crenelați tunurile străluceau spre ei, cu țevile negre ca niște orbite goale. În temnițele de sub acele ziduri trăise Hal trei ierni nemiloase. Tremura și acum la amintirea frigului în oase. Hal trudise la acele ziduri până când pielea și carnea ajunseseră să i se desprindă de pe palme, iar picioarele să i se clatine de oboseală. Pe schelele construcției văzuse mulți oameni buni murind. Suferința și greutățile îl transformaseră din băiat în bărbat.

Ridică telescopul la ochi pentru a examina restul navelor ancorate în golf. Era uimit de numărul lor. Văzu treizeci și trei de nave mari, toate comerciale, în mare parte olandeze. Identifică printre ele una englezească, o altă navă a companiei India de Est după aspect, dar constată cu dezamăgire că nu era *Yeoman din York*. Nu era nici urmă de însoțitoarea lor în port.

Fără să-și coboare telescopul, mătură apele golfului spre uscat. Ochii i se opriră asupra zonei de paradă de sub zidurile castelului, iar amintirea execuției tatălui său îi reveni în minte

cu toate detaliile ingrozitoare. Trebuia să o ignore, ca să se poată concentra la intrarea *Serafimului* în port.

– Vom ancora în afara razei de acţiune a tunurilor fortului, domnule Tyler.

Dădu ordinul, fără să mai fie nevoit să-l clarifice. Ned ştia cum gândea, iar expresia lui era la fel de sobră. Poate că şi el retrăia zilele de groază în timp ce mânuia cârma şi ordona să se coboare pânzele.

Ancora căzu cu un pleoscăit care stropi castelul provei, iar cablul fumegă prin nara ancorei. *Serafimul* frână puternic, apoi se roti graţios cu pupa spre vânt, transformându-se imediat dintr-o creatură vie şi încordată a mării într-o lebădă care plutea frumos şi liniştit.

Membrii echipajului aliniară catargele goale ale *Serafimului* şi atârnară pânzele, fixând cu privirea uscatul. Cu toţii strigau comentarii şi întrebări către vasele de transport care vâsleau în larg, ca să-i întâmpine. Marinarii numeau acest cap blând Taverna Mărilor. Fusese colonizat în urmă cu peste cincizeci de ani, ca să servească drept staţie de aprovizionare pentru flota olandeză a companiei India de Est, iar navele de transport erau încărcate cu toate lucrurile de care avea nevoie un echipaj după trei luni pe mare.

Hal îşi chemă ofiţerii.

– Aveţi grijă să nu fie adusă clandestin pe navă nicio băutură tare, îl avertiză el pe Alf Wilson. Vânzătorii de rom vor încerca să-l strecoare prin orificiile tunurilor. Jumătate din oameni vor fi morţi de beţi până la căderea întunericului, dacă îi laşi să te păcălească.

– Da, căpitane.

Al patrulea ofiţer îşi atinse şapca. Fiind un bărbat abstinent, era o opţiune bună pentru această îndatorire.

– Aboli, pune oameni înarmaţi cu săbii şi cu pistoale la balustradă. Nu vrem ca tâlharii să urce la bord ca să golească nava, nici femei uşoare care să-şi vândă trupul pe puntea tunurilor. Altfel, vom scoate pumnalele...

Aproape spuse „din nou", dar se opri la timp. Nu voia să le amintească de conflictul dintre fiii lui.

– Domnule Fisher, tu vei negocia cu navele de transport, te pricepi la asta.

Putea conta pe Big Daniel că avea să-şi facă treaba, verificând toate fructele şi legumele care veneau la bord.

– Domnul Walsh te va asista şi va plăti barcagiii.

Walsh avea nenumărate îndatoriri, de la profesor până la scriitor şi contabil.

Ofiţerii se împrăştiară pentru a-şi executa sarcinile, iar Hal se îndreptă spre balustradă. Se uită în jos, spre bărcile de transport care veneau lângă navă, încărcate până la marginea bordului cu produse proaspete: cartofi cu pământul încă pe ei, varză verde şi mere, smochine şi dovleci, jumătăţi de oaie şi pui jumuliţi. Echipajul avea să mănânce pe săturate în seara aceea. Hal salivă când se uită spre acel corn al abundenţei. Pofta de mâncare proaspătă era o dorinţă mistuitoare, care copleşea orice marinar la sfârşitul unei lungi călătorii. Unii dintre oamenii lui se aplecau deja peste bord, negociind pentru marfa. Cei care aveau bani plătiră nu mai puţin de o jumătate de penny pentru un singur cartof proaspăt: un preţ ridicol. Erau atât de lacomi, încât ştergeau de marginea jachetelor pământul lipit pe tuberculii mari, ca şi când ar fi fost mere, apoi îi înfulecau cruzi, ronţăind carnea albă şi astringentă cu toată bucuria.

Doctorul Reynolds veni lângă Hal.

– Ei bine, domnule, este o uşurare să fim din nou în port. La bord avem deja douăzeci şi şase de cazuri de scorbut. Din fericire îi vom vedea pe toţi vindecaţi înainte de a ridica ancora din nou. Este un miracol şi un mister, însă aerul uscatului vindecă până şi cele mai grave cazuri, oameni care şi-au pierdut dinţii şi sunt prea slăbiţi ca să mai stea în picioare. Îi întinse lui Hal un măr copt. Am furat câteva din proviziile dascălului Walsh.

Hal muşcă din măr şi îşi închise ochii extaziat.

– Mâncarea zeilor, spuse el în timp ce sucul îi inunda gura, alunecându-i dulce pe gât. Tatăl meu obişnuia să spună că lipsa de alimente proaspete e cauza scorbutului, îi spuse el doctorului.

Doctorul Reynolds zâmbi compătimitor şi luă o gură mare din mărul său.

– Ei bine, domnule căpitan, nu-l dezaprob pe respectabilul dumneavoastră tată, dar un biscuit şi carnea de vită sărată sunt

suficiente pentru orice marinar. Reynolds dădu chibzuit din cap. Se întâmplă să auzi teorii uimitoare de la oameni care nu sunt instruiți în arta medicinei, însă aerul mării este cel care cauzează scorbutul și nimic altceva.

– Cum se simt fiii mei, doctore? întrebă Hal, schimbând subiectul cu abilitate.

– Thomas este un tânăr sănătos și, din fericire, rana nu a fost profundă. Am închis-o cu copci și se va vindeca foarte repede – asta dacă nu cumva se infectează.

– Și Guy?

– L-am trimis în patul din cabina ta. Plămânii lui au fost plini de apă sărată și, uneori, asta generează mirosuri urâte. Dar își va reveni și el în câteva zile.

– Îți sunt recunoscător, doctore.

În momentul acela, un freamăt se auzi dinspre mijlocul navei. Aboli îl ridicase pe navă pe unul dintre băieții necivilizați, care adusese o ladă cu fructe pe scară, de pe barca de transport din apropiere, și îl apucase de umăr.

– Bună, băiat drăguț! îl provocă el. Sau nu ești băiat?

Victima lui avea fața în formă de inimă, o piele aurie fără cusur și ochii oblici. Reacționă la provocarea lui Aboli printr-un val de înjurături pițigăiate, într-o limbă ciudată și țâțâitoare, zbătându-se în mâinile mari ale acestuia. Râzând, Aboli îi luă pălăria de pe cap și un păr lung și negru căzu pe umerii flăcăului. Apoi, Aboli îl ridică cu o singură mână și cu cealaltă îi dădu jos pantalonii.

Echipajul izbucni în râs când fură dezvăluite fundul rotund și galben, coapsele bine proporționate, între care era cuibărit simbolul feminității, și triunghiul de păr negru. Suspendată în aer, fata lovea cu mâinile în capul chel al lui Aboli, iar când văzu că încercarea ei nu avea niciun efect asupra lui, vru să-i zgârie ochii cu unghiile lungi și ascuțite, izbindu-l sălbatic cu ambele picioare.

Aboli se îndreptă spre balustrada navei și o aruncă peste bord cu ușurință, ca și când ar fi fost o pisică vagaboandă. Însoțitorii ei o urcară înapoi în barca de transport, udă, legându-și pantalonii și încă înjurându-i pe marinarii care faceau glume răutăcioase de la balustradă.

Hal se întoarse ascunzându-şi zâmbetul şi se îndreptă spre locul în care stăteau domnul Beatty şi familia sa, lângă picioarele catargului principal, privind cu toţii spre ţărm şi discutând aprins despre noul pământ. Hal îşi ridică pălăria în faţa doamnelor şi observă că doamna Beatty radie de plăcere, în timp ce Caroline îi evită privirea. După noaptea în care îi surprinsese în magazie, se ruşina de fiecare dată când se afla în compania lui. Hal se întoarse spre domnul Beatty.

– Vom rămâne ancoraţi aici mai multe zile, poate chiar câteva săptămâni. Trebuie să aşteptăm sosirea navei *Yeoman* şi sunt şi multe alte lucruri de care trebuie să mă ocup. Sunt sigur că veţi dori să vă duceţi familia la ţărm, ca să le daţi doamnelor ocazia de a scăpa de limitările cabinelor lor şi de a-şi dezmorţi picioarele. Ştiu că sunt locuri de cazare confortabile în oraş.

– Ce idee minunată, domnule! răspunse Beatty cu entuziasm. Sunt sigur că pentru tine nu este deloc chinuitor, Sir Hal, însă pentru locuitorii uscatului spaţiile restrânse de la bord devin de-a dreptul obositoare.

Hal dădu aprobator din cap.

– Îl voi trimite la ţărm pe tânărul Guy, împreună cu voi. Sunt sigur că veţi dori să-l aveţi la îndemână pe secretarul dumneavoastră.

Era mulţumit că reuşea să rezolve două lucruri importante: în primul rând, să-l separe pe Tom de Guy şi, în al doilea rând, să-l separe pe Tom de Caroline. Ambele situaţii ar fi putut să explodeze în orice moment, ca un butoi cu pulbere.

– Vă voi trimite la ţărm imediat ce vor fi lansate bărcile – deşi, probabil, este prea târziu pentru seara asta, zise el aruncând o privire spre soarele care apunea. Aţi putea să vă faceţi bagajele de acum, dar propun să aşteptăm până mâine ca să mergem la ţărm.

– Eşti foarte drăguţ, căpitane, spuse Beatty cu o plecăciune.

– Când veţi avea ocazia, ar fi bine să îi faceţi o vizită de curtoazie guvernatorului olandez – van der Stel se numeşte, Simon van der Stel. Eu voi fi foarte ocupat cu gestionarea navei şi mi-aţi face un mare serviciu ocupându-vă de acest lucru în numele meu şi al companiei.

Beatty facu din nou o plecăciune.

– Cu cea mai mare plăcere, Sir Hal.

Erau mai mult de douăzeci de ani de când Hal evadase împreună cu echipajul lui din închisoarea castelului și era puțin probabil ca vreo persoană din colonie să-l mai recunoască – dar era un infractor condamnat, asupra căruia atârna o sentință pe viață. În timpul evadării din castel, el și oamenii lui fuseseră forțați să-i ucidă în legitimă apărare pe mulți dintre temniceri și urmăritori, însă olandezii ar fi putut să perceapă cu totul altfel acest lucru. Dacă ar fi fost recunoscut, ar fi putut să se trezească în fața unui tribunal olandez, acuzat de vechile crime, și să se confrunte cu perspectiva de a face închisoare pe viață sau chiar să sfârșească la spânzurătoare, la fel ca tatăl său. O vizită formală la guvernatorul coloniei nu ar fi fost o mișcare înțeleaptă. Era mult mai bine să-l trimită pe Beatty.

Pe de altă parte, trebuia să adune toate noutățile disponibile din colonie. Orice navă întoarsă din Orient, indiferent de naționalitate, venea acolo, la cap. Nu putea spera să primească informații mai corecte decât cele răspândite deja în tavernele și în bordelurile de la malul mării. Se scuză în fața familiei Beatty și îi chemă pe Big Daniel și pe Aboli.

– După lăsarea întunericului, mergem la țărm. Pregătiți o barcă.

Mai erau patru zile până când avea să fie lună plină. Muntele uriaș se ivi întunecat deasupra lor, cu văile și malurile-i abrupte atinse de lumina argintie. Ei urmară calea strălucitoare a luminii lunii, spre plajă. Hal stătea între Aboli și Big Daniel, lângă pânzele de la pupă. Toți trei erau ascunși sub mantii și pălării și aveau pe sub acestea pistoale și săbii. Și vâslașii erau înarmați, doisprezece oameni buni sub comanda lui Alf Wilson.

Ajunseră pe plajă pe coama înspumată a unui val uriaș, care îl lăsă pe nisipul fin. Când valul începu să se retragă, vâslașii săriră din barcă și o traseră pe țărm.

– Supraveghează oamenii, Alf. Nu-i lăsa să se furișeze ca să caute băutură și femei, îl avertiză Hal pe Wilson. S-ar putea să ne grăbim la întoarcere.

Înaintară cu greu prin nisipul moale și în curând găsiră o potecă făcută ce ducea spre mulțimea de clădiri de sub fort. Câteva ferestre erau luminate de lămpi și, când se apropiară, auziră cântece, muzică și strigăte de bețivi.

– S-a schimbat un pic de la ultima noastră vizită, mormăi Aboli.

– Comerțul este încă bun, încuviință Big Daniel, apoi se gârbovi prin ușa primei taverne de la marginea așezării.

Lumina era atât de slabă, iar fumul tutunului atât de dens, încât îi luă câteva secunde pentru a-și acomoda privirea. Camera era plină de siluete întunecate și de mirosul urât al corpurilor transpirate, al fumului rânced de pipă și al alcoolului de proastă calitate. Zgomotul era asurzitor, iar când se opriră la intrare, un marinar trecu clătinându-se pe lângă ei. Se legănă până la marginea dunelor de nisip, căzu în genunchi și vomită zgomotos și mult. Apoi se răsturnă și căzu cu fața în jos, în balta propriei vome.

Cei trei bărbați intrară în cameră, făcându-și loc prin mulțime spre colțul îndepărtat, unde se aflau o masă demontabilă și o bancă pe care stătea întins un alt bețiv. Big Daniel îl ridică de parcă ar fi fost un copil adormit și îl lăsă ușor pe podeaua din chirpici. Aboli mătură de pe masă dezordinea de halbe goale și de farfurii cu mâncare pe jumătate consumată, iar Hal se așeză pe bancă cu spatele la perete, ca să analizeze camera slab luminată și oamenii care o aglomerau.

Majoritatea erau marinari, dar și câțiva soldați de la garnizoana castelului, cu jachetele lor albastre și centurile albe, încrucișate. Hal trase cu urechea la discuția lor, dar era doar o trăncăneală de bețivi, presărată cu laude exagerate, înjurături și râsete prostești.

– Olandezi, șopti Aboli în timp ce se așeza pe bancă lângă Hal.

Ascultară cu toții în jur o vreme. Toți trei învățaseră să vorbească limba cât timp fuseseră captivi, ca o metodă de supraviețuire.

Un grup de cinci marinari cu un aer dur stătea la o masă de lângă ei. Păreau mai puțin beți decât ceilalți, dar vorbeau tare, ca să acopere zgomotul. Hal ascultă un timp, fără să audă însă

nimic interesant. Un servitor primitiv le aduse câteva halbe de bere înspumată.

Daniel gustă din a lui și se strâmbă.

– Urină! Încă e caldă, de porc, spuse el, apoi mai luă o gură.

Hal nu se atinse de a lui, căci tocmai îl auzise pe olandezul de la masa alăturată spunând:

– Vom avea noroc dacă totuși convoiul blestemat apucă să părăsească portul ăsta pestilent.

Menționarea unui convoi îl intrigă pe Hal. De obicei, comercianții călătoreau singuri. Doar pe timp de război sau în alte situații urgente formau convoiuri, punându-se sub protecția armelor soldaților. Se aplecă în față ca să audă și restul.

– „Ja". Eu unul nu voi plânge dacă nu voi mai arunca ancora în cuibul ăsta de prostituate negre și de hoți barbari. Mi-am cheltuit până și ultimul gulden din pungă și nu m-am ales decât cu o durere de cap și cu o vânătaie.

– Căpitanul ar trebui să riște și să navigheze singur, spun eu. La naiba cu ticălosul de Jangiri și cu echipajul lui de păgâni! *Die Luipard* este egalul oricărui fiu de profet. Nu trebuie să stăm pe aici până când van Rutyers va fi pregătit să ne dădăcească.

Lui Hal îi crescu pulsul auzind numele lui Jangiri. Era prima dată când îl auzea în afara biroului lui Nicholas Childs.

– Cine este van Rutyers? întrebă încet Big Daniel, luând o altă gură din berea otrăvitoare.

Și el trăsese cu urechea la marinarii olandezi.

– Amiralul olandez al Oceanului Indian, răspunse Hal. Are sediul în fabrica olandeză din Batavia. Strecură un șiling din argint pe masa murdară și adăugă: Fă-le cinste cu un rând de bere, Big Daniel, și ascultă ce au de spus.

Dar, în timp ce Daniel se ridică de pe bancă, se trezi confruntat de o femeie.

Aceasta stătea cu mâinile în șolduri și privea în sus, spre el, cu un rânjet seducător, care îi dezvelea dinții lipsă.

– Vino în camera din spate cu mine, taurule, îi spuse ea, și îți voi da ceva ce nu ai mai avut.

– Ce ai, draga mea? răspunse Big Daniel, arătându-și gingiile într-un rânjet larg. Lepră?

Hal se uită atent la femeie şi îşi dădu seama că aceasta ar fi putut să-i ofere informaţii mult mai preţioase decât olandezul beat.

– Să-ţi fie ruşine, domnule Daniel, că nu recunoşti o doamnă de calitate atunci când o vezi, spuse el.

Femeia îi făcu ochi dulci lui Hal, examinând croiala de calitate a hainei lui şi nasturii din argint ai vestei.

– Ia loc, domniţă, o invită Hal.

Ea chicoti şi îşi aranja părul ca o fată tânără, dându-şi la o parte şuviţele împrăştiate pe faţă cu nişte degete murdare, cu unghii rupte şi negre.

– Bea ceva! Daniel, adu-i doamnei un pahar cu gin! Nu, nu, să nu fim meschini. Ia o sticlă întreagă.

Femeia îşi înfoie fustele murdare şi se trânti pe banca din faţa lui Hal.

– Eşti un adevărat prinţ, chiar eşti. Se uită la faţa lui, apoi adăugă: Şi un diavol frumos.

– Cum te numeşti, frumoasa mea? o întrebă Hal.

– Mevrouw Maäkenberg, răspunse ea. Dar poţi să-mi spui Hannah.

Daniel se întoarse cu o sticlă pătrată cu gin şi cu un pahar. Turnă până la marginea paharului, apoi Hannah îl ridică ţinând degetul mic în aer şi sorbi ca o doamnă. Nu se strâmbă când simţi ferocitatea băuturii galbene.

– Aşadar, Hannah, îi zise Hal zâmbind, în timp ce ea se agita precum un cătel sub privirile lui, cred că nu se întâmplă nimic aici, în Buna Speranţă, despre care tu să nu ştii, nu-i aşa?

– Dumnezeu ştie că este adevărat, dacă o spun eu. Îşi arătă din nou rânjetul spart. Domnule, dacă vrei să ştii ceva, întreab-o pe bătrâna Hannah.

Şi se ţinu de cuvânt. In următoarea oră, Hal stătu în faţa ei şi ascultă tot ce avea să-i spună. Află că în spatele chipului sulemenit şi al ochilor congestionaţi de gin se ascundeau rămăşiţele unei inteligenţe sclipitoare.

Femeia părea să cunoască toate moravurile sexuale şi înclinaţiile tuturor bărbaţilor şi femeilor din colonie, de la guvernatorul van der Stel până la muncitorii de la docuri şi la cârmaci.

Putea spune preţurile tuturor produselor de pe piaţă, de la cartofi până la *mampoer*, coniacul tare şi portocaliu facut de cetăţeni. Ştia ce sclavi erau de vânzare, preţurile pe care le ceruseră stăpânii lor şi cât ar fi acceptat. Cunoştea datele de plecare ale fiecărei nave din golf, numele căpitanilor, încărcăturile şi toate porturile în care ancorau pe parcurs. Putea povesti cea mai recentă călătorie a fiecărei nave, pericolele şi greutăţile întâlnite.

– Spune-mi, Hannah, de ce sunt atât de multe nave VOC în golf? întrebă Hal, referindu-se la Verenigde Oostindische Companie – Compania Olandeză India de Est.

– Acelea se duc în Batavia. Guvernatorul van der Stel a ordonat ca toate navele care navighează spre est să o facă în convoi, sub protecţia navelor de război.

– De ce, Hannah, de ce ar vrea să facă asta?

– Din cauza lui Jangiri. Ai auzit de Jangiri, nu-i aşa?

Hal scutură din cap.

– Nu. Cine este?

– Sabia Profetului – aşa îşi spune el. Dar nu este decât un nenorocit de pirat, mai rău decât Franky Courtney. Asta este el.

Hal şi Aboli se priviră unul pe altul, surprinşi să audă rostindu-se numele tatălui lui Hal şi să afle că oamenii de acolo încă îşi mai aduceau aminte de Sir Francis şi de isprăvile lui.

Hannah nu le observă reacţia. Luă o gură de gin şi râse răguşit.

– În ultimele şase luni, trei nave VOC au dispărut în Oceanul Indian. Toată lumea ştie că este mâna lui Jangiri. Se spune că deja a păgubit compania cu un milion de guldeni. Ochii ei se luminară miraţi. Un milion de guldeni! Nu ştiam că există atâţia bani în lume!

Se aplecă peste masă fixându-l cu privirea pe Hal. Respiraţia ei mirosea a balegă, dar Hal nu se retrase. Nu voia să rişte să o ofenseze.

– Semeni cu cineva cunoscut, zise ea apoi. Se gândi la asta preţ de o clipă. Ai mai fost în Buna Speranţă? Eu nu uit niciodată chipurile.

Hal scutură din cap, iar Big Daniel chicoti.

– Domniţă, poate că dacă ţi-ar arăta capătul lui roz, l-ai recunoaşte mai bine decât după chip.

Hal se încruntă la el, dar sticla de gin era pe jumătate goală, iar Hannah chicotea.

– Aș plăti un milion de guldeni ca să văd asta! Se uită chiorâș la Hal. Vrei să vii în spate cu Hannah? Pentru un bărbat drăguț ca tine, nu costă nimic.

– Data viitoare, promise Hal.

– Eu chiar te cunosc, insistă ea. Când zâmbești așa, te recunosc. Îmi voi aduce aminte. Eu nu uit niciodată un chip.

– Mai povestește-mi despre Jangiri, îi sugeră el ca să o distragă, dar ea își pierdea deja coerența.

Își umplu din nou paharul și ridică sticla goală.

– Toți cei pe care îi iubesc pleacă și mă părăsesc, spuse ea cu lacrimi în ochi. Nici măcar sticla nu stă cu mine prea mult.

– Jangiri, insistă Hal. Spune-mi despre Jangiri.

– Este un nenorocit de pirat musulman. Le dă foc marinarilor creștini doar ca să-i audă țipând.

– De unde vine? Câte nave are sub comandă? Ce putere au acestea?

– Unul dintre prietenii mei a fost pe o navă pe care a urmărit-o Jangiri, însă n-a reușit s-o prindă, spuse ea articulând cu greu. El este un băiat drăguț. Vrea să se căsătorească cu mine și să mă ia acasă, la Amsterdam.

– Jangiri? întrebă Big Daniel.

– Nu, tâmpitule, se burzului Hannah. Prietenul meu. I-am uitat numele, dar vrea să se căsătorească cu mine. El l-a văzut pe Jangiri. A fost chiar norocos să scape de păgânul acela însetat de sânge.

– Unde s-a întâmplat asta, Hannah? Când a dat prietenul tău peste Jangiri?

– Acum mai puțin de două luni – în largul Coastei Febrei, în apropiere de insula Madagascar.

– Ce forță avea Jangiri? insistă Hal.

– Mai multe nave mari, spuse nesigură Hannah. O flotilă de nave de război. Nava prietenului meu a fugit.

Hal își dădu seama că femeia începuse să se exprime greu. Nu îi mai putea spune prea multe lucruri importante. Îi adresă totuși o ultimă întrebare.

– Știi pe ce rută va merge convoiul VOC spre Batavia?

– Pe cea dinspre sud, spuse ea. Se spune că se îndreaptă spre sudul îndepărtat. Am auzit că vor ocoli Madagascarul și insulele, pentru că acolo stă pitit Jangiri, nenorocitul acela păgân...

· Când va pleca convoiul? întrebă Hal.

Dar ea era deja pierdută în aburii alcoolului.

– Jangiri este diavolul, șopti ea. Este antihristul și toți creștinii adevărați ar trebui să se teamă de el...

Încet, capul îi căzu în față, trântindu-se greoi într-o baltă de gin de pe masă.

Daniel apucă un smoc din părul ei unsuros și îi înălță capul, ca să o privească în ochi.

– Doamna ne-a părăsit, spuse el, apoi îi lăsă capul să cadă din nou, lovind lemnul cu un pocnet. Ea se rostogoli de pe bancă și rămase pe podea, sforăind zgomotos. Hal luă o monedă din argint de zece guldeni din punga de la centura sabiei sale și i-o băgă lui Hannah în corset.

– Este mai mult decât ar câștiga singură într-o lună, doar cu zile de duminică, mormăi Big Daniel.

– Dar îi merită pe deplin, zise Hal ridicându-se. Nici de la însuși amiralul van Ruyters n-am fi putut obține informații mai prețioase.

Alf Wilson îi aștepta pe plajă cu barca. In timp ce vâsleau înapoi de-a lungul golfului spre *Serafim*, Hal rămase tăcut, digerând noutățile pe care i le spusese Hannah și incluzându-le în planurile lui. Până să se cațăre pe scara din funie spre punte, știa deja ce avea de facut.

nele lucruri par clare din ceea ce ne-a povestit prietena lui Daniel aseară.

Hal se uită împrejur, spre chipurile concentrate ale ofițerilor săi, care se adunaseră în cabina de la pupă.

– Primul este că Jangiri își are cuibul undeva pe-aici, în apropiere. Hal se apleacă spre harta întinsă pe biroul lui și puse degetul pe conturul Madagascarului. De aici, jefuiește rutele comerciale spre sud și spre est cu cea mai mare ușurință.

– Trucul va fi să-i găsim portul, mormăi Aboli. Nu e nevoie să folosească insula mare ca bază. Sunt sute de altele mai mici, împrăștiate pe o distanță de două mii de leghe, de la coasta Omanului, din Marea Arabiei, până la insulele Mascarene din sud.

– Ai dreptate, încuviință Hal. Pe lângă asta, aproape sigur sunt zeci de alte insule pe care nu le cunoaștem, care nu au nume și care nici nu apar pe hartă. Am putea naviga sute de ani fără să le descoperim sau să le explorăm pe toate. Se uită spre fețele ofițerilor. Dacă nu putem merge la el, atunci ce ar trebui să facem?

– Să-l aducem pe el la noi, spuse Ned Tyler.

Din nou, Hal dădu aprobator din cap.

– Să-l scoatem din vizuină. Să-l momim, să-l tachinăm... Locul potrivit pentru asta este largul Coastei Febrei. Va trebui să navigăm în largul insulelor Madagascar și Zanzibar, să lăsăm urme de-a lungul coastei africane.

Ei își dădură acordul mormăind.

– Poți fi sigur că are agenți în fiecare port din Oceanul Indian, care îl informează în legătură cu fiecare pradă care apare, spuse Daniel. Cel puțin, așa aș face eu, dacă aș fi un pirat păgân.

– Da, zise Hal întorcându-se spre el. Vom intra în fiecare port și îi vom lăsa să afle cât de bogați și de slab înarmați suntem.

– Două nave de luptă cu treizeci și șase de tunuri fiecare? chicoti Ned Tyler. Asta e suficient pentru descurajarea oricărui pirat.

– O navă, spuse Hal, zâmbind când ei se uitară întrebător. Voi trimite nava *Yeoman* singură la Bombay, de îndată ce va sosi aici. Poate să transporte pasagerii și toată încărcătura urgentă de care putem să ne eliberăm și pe care o vom pune în cala ei. Vom naviga singuri spre Coasta Febrei.

– Și *Serafimul* este o navă puternică, sublinie Alf Wilson. Suficient de puternică încât să-i sperie pe majoritatea piraților.

– Nu va mai părea așa când vom fi gata de plecare. Hal desfășură desenele calei navei, la care lucrase de când traversaseră Ecuatorul. Un cal troian, domnilor. Asta vom pregăti pentru domnul Jangiri.

Se adunară cu toții în jurul biroului, exprimându-și aprobarea când începură să înțeleagă la ce se gândise Hal, făcând comentarii aprinse și sugestii.

– Vrem să o transformăm într-o navă comercială mare, bogată şi neînarmată. Mai întâi, orificiile tunurilor...

În dimineaţa următoare, Hal plecă cu barca în jurul navei ancorate, împreună cu Ned Tyler şi cu doi tâmplari. El le arătă modificările pe care ar fi vrut să le aducă înfaţişării *Serafimului*.

– Putem lăsa toate sculpturile şi detaliile aurite aşa cum sunt. Le arătă elementele decorative de la pupă şi provă. Acestea îi dau un aer uşor decadent, ca al bărcii primarului.

– Seamănă mai mult a bordel franţuzesc, pufni Big Daniel.

– În plus, lordul Childs se va supăra dacă-i vom strica mica operă de artă. Arătând spre laturile *Serafimului*, adăugă: Orificiile tunurilor sunt cele care trebuie să ne intereseze în principal.

Pervazurile orificiilor tunurilor erau reliefate cu foiţă de aur, ceea ce oferea un efect cadrilat şi plăcut carenei, dar accentua în acelaşi timp capacităţile de război ale *Serafimului*.

– Veţi începe să lucraţi mai întâi la ele, le ordonă Hal tâmplarilor. Vreau ca balamalele capacelor orificiilor tunurilor să fie ascunse. Sigilaţi-le cu smoală şi vopsiţi-le din nou, astfel încât să se confunde cu cheresteaua carenei.

Timp de încă o oră, ei studiară nava din barcă, hotărând toate modificările pe care aveau să le facă la conturul *Serafimului*, astfel încât să pară inofensivă.

Când vâsliră înapoi spre navă, Hal îi spuse lui Big Daniel:

– Unul dintre motivele pentru care am ancorat atât de departe de mal, în afară de a ne afla în afara razei de acţiune a tunurilor fortului, a fost să o feresc de privirile indiscrete de pe plajă. Dădu din cap spre bărcile de transport şi spre alte mici ambarcaţiuni care încă se adunau în jurul navei. După începerea lucrărilor, vreau să alungaţi bărcile acelea. Trebuie să credem că Jangiri are agenţi în colonie şi să acţionăm în consecinţă. Nu vreau ca privirile curioase să urmărească tot ce facem, iar limbile slobode să transmită ştirile.

De îndată ce se întoarse în cabină, Hal îi scrise o scrisoare domnului Beatty, pe adresa casei închiriate în oraş, explicându-i că el şi familia îşi vor termina călătoria spre Bombay în *Yeoman din York*, atunci când va sosi, iar Guy îi va însoţi. Hal era mai bucuros să scrie biletul decât să fie nevoit să-l convingă pe domnul Beatty să accepte schimbarea discutând şi explicându-i.

– Perfect! spuse el cu voce tare, în timp ce dădea cu nisip peste cerneala de pe hârtie. Acest aranjament va avea grijă şi de tendinţele pugilistice şi amoroase ale domnului Tom.

După ce aplică sigiliul din ceară, îl chemă pe Big Daniel ca să ducă scrisoarea pe ţărm.

– Nici urmă de *Yeoman* încă? întrebă el de îndată ce Big Daniel apăru în uşă.

– Încă nu, căpitane.

– Spune-i ofiţerului cartului să mă cheme în clipa în care îşi arată catargul la orizont.

Ordonase acelaşi lucru de mai multe ori. Big Daniel îşi dădu ochii peste cap şi îşi supse dinţii, ca să-şi arate răbdarea. Hal îşi ascunse zâmbetul. Lui Big Daniel i se permitea să se poarte atât de neceremonios.

Stătea pe eşafod în lumina strălucitoare a dimineţii. Era doar un băiat – poate avea optsprezece ani, cu siguranţă nu mai mult. Era destul de atrăgător – lui Hannah Maakenberg îi plăceau cei care arătau bine. Era înalt şi avea membrele drepte, iar părul lung şi ondulat, negru ca pana corbului, îi cădea pe umeri. Era îngrozit, ceea ce pe ea o stimula la fel de mult ca şi pe cei din mulţimea din jur. Toţi bărbaţii, femeile şi copiii din colonie erau acolo, casnicele, sclavii şi troglodiţii. Erau entuziasmaţi, zgomotoşi şi veseli. Până şi copiii cei mici erau printre ei; molipsiţi de veselia spontană a prilejului, strigau şi se alergau unul pe altul printre picioarele adulţilor.

Lângă Hannah stătea una dintre soţiile cetăţenilor liberi, o femeie dolofană cu un aer blând, care purta un şorţ prăfuit cu făină. Era evident că venise direct din bucătărie, unde cocea pâine. O fetiţă i se agăţa de şorţ. Era un copil angelic, care îşi sugea degetul şi se holba solemn la bărbatul de pe eşafod, cu ochii săi mari şi albaştri.

– Este prima ei execuţie, îi explică femeia lui Hannah. Se simte puţin ciudat şi se teme printre atâţia oameni.

Mâinile prizonierului erau încătuşate la spate. Purta o cămaşă de marinar, iar picioarele îi erau goale. Magistratul

înainta în fața eșafodului ca să citească acuzațiile și sentința, iar mulțimea se legănă și se înghesui, anticipând ce urma.

– Acum, veți auzi verdictul curții coloniei Buna Speranță, prin grația lui Dumnezeu și prin puterea învestită în mine de Carta Statelor Generale a Republicii Olanda.

– Termină odată! strigă unul dintre cetățenii din spatele mulțimii. Să-l vedem cum dansează pentru noi.

– Se hotărăște prin prezenta că Hendrik Martinus Ockers, găsit vinovat de crimă...

– Am fost acolo, îi spuse mândră Hannah gospodinei de lângă ea. Am văzut totul. Am fost martoră chiar și la proces, chiar am fost!

Femeia păru impresionată.

– De ce a facut-o? întrebă ea.

– De ce o fac toți?! ridică din umeri Hannah. Erau amândoi morți de beți.

Își aminti cele două siluete învârtindu-se una în jurul celeilalte, cu cuțitele lungi care străluceau în lumina ciudată a lămpii, aruncând umbre distorsionate pe pereții tavernei, și de strigătele și frământarea privitorilor.

– Cum a făcut-o?

– Cu cuțitul, dragă. A fost rapid, în ciuda băuturii din stomac. A fost ca o panteră. Mimă o tăiere. Așa, chiar de-a lungul burții. L-a despicat ca pe un pește pe lespede. I-au ieșit toate mațele, care au început să îi atârne la picioare, așa că s-a împiedicat și a căzut cu fața în jos.

– Oh! Gospodina se înfioră fascinată. Marinarii ăștia sunt niște animale.

– Toți sunt, dragă, nu doar marinarii, zise Hannah dând afectată din cap. Toți bărbații sunt la fel.

– Este adevărat! fu de acord femeia.

Își ridică copilul și îl puse pe umeri.

– Poftim, *lieveling*. Ai să vezi mai bine de acolo, îi spuse ea.

Magistratul ajunse la finalul proclamării sentinței:

– Sus-numitul Hendrik Martinus Ockers este astfel condamnat la moarte prin spânzurare. Sentința va fi executată public, pe terenul de paradă al castelului, în dimineața zilei de trei septembrie, la ora zece.

Coborî cu greu pe scara eșafodului, iar unul dintre gardieni îl ajută la ultimele câteva trepte. Călăul, care rămăsese în spatele condamnatului, înaintă și îi trase peste cap un sac din bumbac negru.

– Nu-mi place când fac asta, mormăi Hannah. Îmi place să-i văd fața când atârnă de funie, toată mov și contorsionată.

– Slow John nu le acoperea niciodată fețele, fu de acord femeia de lângă ea.

– Ah! Ți-l amintești pe Slow John? Era un artist.

– Nu voi uita niciodată când l-a executat pe Sir Franky, piratul englez. A fost un spectacol.

– Mi-aduc aminte de parcă ar fi fost ieri, fu de acord Hannah. L-a chinuit aproape o jumătate de oră înainte de a-l tăia...

Se opri brusc, ca și când și-ar fi amintit altceva. Ceva despre pirați și despre băiatul drăguț de pe eșafod. Scuturâ supărată din cap – ginul îi zăpăcea mintea.

Călăul puse lațul peste capul prizonierului și îl strânse sub urechea stângă. Băiatul tremura acum. Hannah își dori din nou să-i poată vedea fața. Toată scena îi amintea de cineva.

Călăul se retrase și ridică ciocanul mare din lemn, balansându-l spre pana care ținea trapa. Bărbatul condamnat strigă jalnic:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai milă!

Privitorii izbucniră în râs. Călăul balansă din nou ciocanul și pana fu scoasă. Trapa se deschise cu un trosnet, iar bărbatul căzu prin ea. Rămase agățat de capătul funiei, cu gâtul întins și capul smucit într-o parte. Hannah îi auzi vertebrele rupându-i-se ca niște crengi uscate și fu dezamăgită din nou. Slow John ar fi gândit totul mai bine și l-ar fi lăsat să dea din picioare și să se zdruncine la capătul sforii preț de mai multe minute chinuitoare, cât s-ar fi sufocat încet. Călăul acesta avea mâna grea și îi lipsea finețea. Pentru Hannah, totul se terminase prea repede. Câteva spasme străbătură corpul condamnatului, apoi rămase inert, rotindu-se încet în laț, cu gâtul răsucit într-un unghi absurd.

Hannah se întoarse nemulțumită, apoi se opri. Amintirea care îi scăpase atât de mult timp reveni brusc.

– Băiatul pirat! spuse ea. Sir Franky, băiatul piratului. Nu uit niciodată o față. Am spus eu că-l cunosc.

– Despre ce vorbeşti? întrebă femeia cu copilul pe umeri. Băiatul lui Franky? Cine este el?

Hannah nu se deranjă să-i răspundă, ci se grăbi să plece, păstrând secretul pentru ea şi tremurând de entuziasm. Amintirea evenimentelor din urmă cu douăzeci de ani reveni. Procesul piraţilor englezi – Hannah era tânără şi frumoasă pe atunci şi i se oferise gratuit unuia dintre gardieni ca să o lase să intre în tribunal. Urmărise tot procesul de pe scaunul ei din ultimul rând. Fusese un spectacol mai bun decât orice piesă sau bâlci.

Îl văzu din nou pe băiat, pe fiul lui Franky, înlănţuit de tatăl său în timp ce guvernatorul van der Velde îl condamna la moarte pe acesta, iar pe el la închisoare pe viaţă şi la muncă silnică între zidurile castelului. Care era numele băiatului? Când închise ochii, îi văzu chipul extrem de clar cu ochii minţii.

– Henry! exclamă ea. Henry Courtney!

Apoi, trei ani mai târziu, piraţii, conduşi de acelaşi Henry Courtney, evadaseră din închisoarea din castel. Hannah nu avea să uite niciodată strigătele şi focurile muschetelor, nici explozia care cutremurase pământul sau norul înalt de fum şi praf care se ridicase când bandiţii englezi aruncaseră în aer magazia de pulbere din castel. Îi văzuse cu ochii ei ieşind în galop pe porţile castelului, în căruţa pe care o furaseră, şi apucând-o pe drumul care ducea spre sălbăticie. Deşi trupele garnizoanei îi urmăriseră până la munţii sălbatici dinspre nord, ei reuşiseră să scape. După aceea, îşi aminti afişele cu recompensa din piaţă şi din fiecare tavernă aflată pe malul mării.

„Zece mii de guldeni! îşi şopti ea. Era zece mii de guldeni." Încercă să-şi imagineze atâţia bani. „Cu banii ăştia, aş putea să mă întorc la Amsterdam. Aş putea trăi ca o doamnă pentru tot restul vieţii." Apoi, entuziasmul îşi mai pierdu din intensitate. „Ar mai plăti ei recompensa după atâţia ani?" Tot corpul i se încovoie de disperare când marea avere se îndepărtă de ea. „O s-o trimit pe Annetjie, să afle de la băiatul ei din castel." Annetjie era o prostituată mai tânără şi mai frumoasă, care lucrase în tavernele de pe malul mării. Printre clienţii ei obişnuiţi se număra şi secretarul guvernatorului. Hannah îşi ridică fustele şi începu să alerge spre malul mării. Ştia că Annetjie avea

o cameră la Die Malmok, una dintre cele mai populare taverne pentru marinari, numită după albatrosul hoinar.

Avu noroc: Annetjie era încă întinsă pe salteaua pătată din minuscula cameră de sub streaşină. Camera duhnea a transpiraţie masculină şi a pofte trupeşti. Chioară de somn, Annetjie se ridică, scuturându-şi buclele dese, negre şi încâlcite.

– De ce m-ai trezit la ora asta? Eşti nebună? se vaită ea supărată.

Hannah se aşeză lângă ea şi-i spuse toată povestea.

Fata se ridică şi îşi şterse colţurile interioare ale ochilor, schimbându-se la faţă.

– Cât? întrebă ea neîncrezătoare, adunându-şi hainele împrăştiate pe podea. Pe ce navă este *kerel* ăsta? întrebă apoi, în timp ce îşi trăgea cămaşa de noapte peste cap, acoperindu-şi sânii albi.

Hannah evită răspunsul. În golf erau peste douăzeci de nave, iar ea nu ştia pe care dintre ele se afla prada ei. Apoi, expresia i se limpezi. Henry Courtney era pirat englez şi doar două nave englezeşti erau în flotila ancorată acolo. Trebuia să fie pe una dintre acestea.

– Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de asta, *lieveling*, îi spuse ea fetei. Tot ce trebuie să faci este să afli dacă se mai oferă recompensa şi cum putem să o revendicăm.

Serafimul era ancorat de cincisprezece zile când *Yeoman din York* apăru, în sfârşit, în golful Table, împotriva vântului de sud-est, cu ancora aruncată la o lungime de cablu în urma ei. Edward Anderson vâsli spre *Serafim* şi, când apăru pe scara ce ducea spre punte, Hal îl întâmpină.

– Abia te-am recunoscut, Sir Henry. *Serafimul* parcă e o altă navă.

– Atunci, mi-am atins scopul. Hal îl luă de braţ şi îl conduse spre punte. Ce te-a reţinut atât de mult timp?

– Vânturile potrivnice, de când ne-am despărţit. Am fost purtat în jos până la coasta Braziliei, mormăi Anderson. Dar mă bucur că suntem din nou împreună.

– Nu pentru mult timp, îl asigură Hal, apoi îi făcu semn să se aşeze şi îi turnă un pahar de vin Canary. După ce aprovizionezi şi îi faci o revizie navei, vei pleca singur spre Bombay, iar eu mă voi duce pe coastă ca să-l caut pe tâlharul musulman.

– Nu m-am aşteptat la asta, pufni Anderson în paharul de vin, când se văzu lipsit de şansa recompensei. Am o navă de luptă bună şi un echipaj...

– Poate prea bună, îl opri Hal. Din informaţiile pe care le-am obţinut de când am ajuns aici, se pare că cea mai bună şansă a noastră de a-l atrage pe Jangiri este oferindu-i o momeală. Probabil că două nave de luptă l-ar alunga în loc să-l atragă.

– Ah! Deci de asta i-ai schimbat înfăţişarea? întrebă Anderson.

Hal încuviinţă din cap şi continuă:

– Pe lângă asta, mai sunt pasagerii, corespondenţa urgentă şi încărcătura pentru Bombay. Domnul Beatty este cazat în oraş şi aşteaptă să îl duci la Bombay împreună cu familia. Curenţii de aer nu vor mai fi calmi mult timp înainte de schimbarea sezonului, iar vânturile vor deveni potrivnice traversării Oceanului Indian.

Anderson oftă.

– Îţi înţeleg motivul, domnule, deşi nu este prea comod. Chiar detest să mă despart din nou de tine.

– Până vei ajunge la Bombay, vântul musonic se va schimba. Vei putea să descarci încărcătura şi să prinzi vântul ca să transporţi pasagerii înapoi, de-a lungul Oceanului Indian spre Coasta Febrei, unde te voi aştepta.

– Călătoria de întoarcere va dura câteva luni, îi atrase atenţia Anderson, posomorât.

Hal era mulţumit observând acest spirit înflăcărat. Alţi căpitani ai companiei ar fi fost încântaţi să evite pericolul şi s-ar fi mulţumit cu o viaţă liniştită de comerciant. Încercă să îl liniştească.

– Până ne întâlnim din nou, voi avea mai multe informaţii despre Jangiri. Până atunci, s-ar putea să-i găsesc bârlogul. Poţi fi sigur că voi avea nevoie de ambele nave ca să-l scot de acolo şi nu voi încerca asta fără asistenţa ta şi a echipajului tău, domnule.

Anderson se lumină ușor.

– Atunci, va trebui să mă pregătesc rapid pentru următoarea parte a călătoriei spre Bombay. Goli paharul și se ridică în picioare. Mă duc pe țărm imediat, ca să-i spun domnului Beatty să se pregătească de călătorie împreună cu familia.

– Am să-l rog pe Daniel Fisher, ofițerul meu, să te însoțească pe țărm, ca să te conducă spre casa domnului Beatty. Aș merge eu, dar din diverse motive nu ar fi prudent din partea mea. Îl însoți pe Anderson până la scara spre punte și spre balustradă și adăugă: Voi încărca toată marfa și corespondența pentru guvernatorul Aungier pe șalupele mele și ți le voi trimite mâine. Intenționez să ridic ancora peste trei zile, ca să pornesc în căutarea lui Jangiri.

– Oamenii mei vor aștepta încărcătura ta. Cu voia lui Dumnezeu, ar trebui să fiu gata de plecare în zece zile sau chiar mai puțin.

– Dacă vrei să-mi faci plăcerea de a fi invitatul meu la cină mâine, putem să ne folosim de ocazie ca să stabilim detaliile planurilor noastre viitoare.

Dădură mâna, iar Anderson păru mult mai fericit când coborî în barcă, urmat de Big Daniel.

Hannah stătea pe una dintre dunele înalte de nisip de deasupra plajei, de unde putea privi flotila ancorată în golf. Era însoțită de Annetjie și de Jan Oliphant.

Jan Oliphant era fiul din flori al lui Hannah. Tatăl lui era Xia Nka, un mare șef băștinaș. Cu treizeci de ani în urmă, când încă arăta bine și avea părul auriu, Hannah îi acceptase darul, un frumos *kaross* făcut din piei de șacal roșu, în schimbul unei nopți petrecute împreună. Legăturile dintre femeile albe și bărbații de culoare erau strict interzise de VOC, însă Hannah nu respectase niciodată legile prostești concepute de băieții de șaptesprezece ani din Amsterdam.

Cu toate că Jan Oliphant îi semăna tatălui său și avea aceeași culoare a pielii, era mândru de ascendența sa europeană. Vorbea fluent olandeza, purta o sabie și o muschetă și se îmbrăca

precum un cetățean respectabil. Își câștigase numele Oliphant datorită vocației lui. Era un faimos vânător de elefanți și un bărbat dur și periculos. Conform hotărârii VOC, niciun cetățean olandez nu avea voie să se aventureze dincolo de granițele coloniei. Datorită descendenței lui băștinașe, Jan Oliphant nu se supunea acestor restricții. Putea pleca și veni după plac, fiind liber să iasă în sălbăticia fară poteci de dincolo de munți și să se întoarcă pentru a vinde prețioasele fildeșuri în piețele coloniei.

Fața măslinie îi era groaznic de mutilată: nasul îi era răsucit, iar gura era despicată de cicatricele strălucitoare și albe, care-i porneau de la părul des și creț și coborau până la bărbie. Maxilarul sfărâmat i se prinsese strâmb, oferindu-i un zâmbet permanent. Într-una dintre primele sale aventuri pe uscat, în timp ce stătea lângă focul de tabără, o hienă se furișase spre el în timpul somnului și îi mușcase fața cu maxilarele ei mari și puternice.

Doar un om cu fizicul formidabil și puterea remarcabilă a lui Jan Oliphant ar fi putut supraviețui unui asemenea atac. Bestia îl târâse în întuneric, legănându-l sub piept ca o pisică cu un șoarece. Ignorase strigătele și pietrele aruncate de însoțitorii lui Jan. Colții ei lungi și galbeni erau atât de adânc înfipți în fața lui, încât maxilarul i se sfărâmase, iar gura și nasul rămăseseră strâns închise, nemailăsându-l să respire.

Jan întinsese mâna după cuțitul de la centură, iar cu cealaltă bâjbâise pe sub pieptul bestiei, până când găsise un gol între coaste prin care simțise bătăile inimii. Plasase atent vârful cuțitului și lovise puternic o singură dată, ucigând bruta.

El se ghemuia acum pe dună între cele două femei. Vocea îi era denaturată din cauza nărilor distruse și a maxilarului răsucit.

– Mamă, ești sigură că este același bărbat? întrebă el.

– Fiule, niciodată nu uit un chip, îi spuse Hannah sigură pe ea.

– Zece mii de guldeni? exclamă Jan Oliphant, izbucnind în râs. Niciun om – viu sau mort – nu merită atât.

– Este adevărat, interveni vehement Annetjie. Recompensa este încă valabilă. Am vorbit cu băiatul meu de la castel. El spune că VOC încă plătește toată suma. Rânji cu lăcomie. Viu sau mort, vor plăti dacă vom dovedi că este Henry Courtney.

– De ce nu trimit ei soldații pe nava lui, ca să-l aducă? vru să știe Jan Oliphant.

– Dacă îl arestează, crezi că ne vor mai da recompensa? întrebă disprețuitor Annetjie. Trebuie să-l prindem noi.

– Poate că deja a plecat, zise Jan.

– Nu! Hannah scutură din cap. Nu, *lieveling*. Nicio navă engleză nu a ridicat pânzele în ultimele trei zile. A mai sosit una, dar niciuna n-a plecat. Uite! Arătă de-a lungul golfului. Iată-le.

Apele erau împestrițate de valuri ondulate și albe, iar navele flotei dansau un menuet grațios în muzica vântului, aplecându-se și ridicându-se în zona de acostare, cu steagurile și culorile desfășurându-se și fluturând într-un curcubeu schimbător. Hannah știa numele fiecărei nave. Le înșiră până când ajunse la cele două nave englezești, care se aflau atât de departe în golf, încât era imposibil să le distingi culorile.

– Nava de acolo e *Serafimul*, iar cea de mai departe, dinspre insula Robben, este *Yeoman din York*, zise ea stâlcind numele cu accentul ei puternic. Apoi își duse mâna la frunte. O barcă părăsește *Serafimul*. Poate avem noroc și piratul nostru se află în ea.

– Durează aproape o jumătate de oră să ajungem la plajă. Avem destul timp.

Jan Oliphant stătea pe spate la soare, scărpinându-și boașele umflate.

– Mă mănâncă foarte tare acolo, zise el. Annetjie, vino și scarpină-mă.

Femeia se abținu sfioasă.

– Știi că este împotriva legii companiei ca noi, doamnele albe, să mulgem o halbă de la oricare dintre voi, negri nenorociți...

Jan Oliphant chicoti.

– Nu te voi pârî guvernatorului van der Stel, deși am auzit că și lui îi place o felie de carne neagră.

Jan Oliphant își șterse saliva care îi curgea pe bărbie dintre buzele răsucite.

– Mama poate sta de pază pentru noi.

– Nu am încredere în tine, Jan Oliphant. Ultima dată m-ai tras pe sfoară. Arată-mi banul mai întâi, protestă Annetjie.

– Credeam că suntem iubiți, Annetjie. Se aplecă și-i strânse unul dintre sânii rotunzi. Când vom avea cei zece mii de guldeni din recompensă, s-ar putea chiar să mă căsătoresc cu tine.

– Să te căsătorești cu mine? Femeia izbucni în râs. Nu aș merge nici măcar pe stradă cu tine, maimuță urâtă!

El rânji la ea.

– Nu vorbeam despre mersul pe stradă. O cuprinse de talie și o sărută pe gură. Haide, budinca mea, avem destul timp înainte ca barca să ajungă pe plajă.

– Doi guldeni, insistă ea. Ăsta e prețul special pentru toți iubiții mei.

– Poftim o jumătate de florin.

Îi băgă moneda în decolteu. Ea întinse mâna și îi masă vintrele, simțind cum crește în mâna ei.

– Un florin sau poți să o bagi în ocean ca să te răcorești.

El pufni prin nările deformate și își șterse saliva de pe bărbie, căutând încă o monedă în punga lui. Annetjie o luă, apoi își mișcă într-o parte capul, dându-și pe spate părul încâlcit de vânt, și se ridică în picioare. El o luă în brațe și o duse într-o vale dintre dune.

Hannah îi privi dezinteresată din locul ei din vârful dunei. Își făcea griji pentru partea ei din banii de recompensă. Jan Oliphant era fiul ei, dar era sigură că ar fi înșelat-o dacă ar fi avut chiar și cea mai mică ocazie. Trebuia să se asigure că banii de recompensă ajungeau în mâinile ei, dar, pe de altă parte, nici Annetjie și nici Jan nu aveau încredere în ea. Se gândi la problema asta în timp ce îl privea pe Jan împingându-se în Annetjie, lovindu-și zgomotos burta de a ei. Horcăia și se îndemna la un efort mai mare, cu strigăte puternice.

– Yah! Yah! Ca un uragan! Ca o balenă care scuipă! Ca tatăl tuturor elefanților, care rupe pădurea! Yah! Iată că vine Jan Oliphant!

Mai strigă o ultimă dată, apoi alunecă de deasupra ei și se prăbuși într-o grămadă de nisip de lângă ea.

Anettjie se ridică în picioare, își aranjă fustele și își coborî disprețuitor privirea spre el.

– Mai mult ca un peștișor auriu care scoate bule decât ca o balenă care scuipă, spuse ea, apoi se urcă din nou pe dună, ca să stea lângă Hannah.

Barca de pe *Serafim* se apropia acum de plajă, pe creasta unui val, cu vâslele ei licărind.

– Poți să-i vezi pe bărbații de la pupă? întrebă nerăbdătoare Hannah.

Annetjie își duse o mână la frunte.

– *Ja,* sunt doi.

– Acela. Hannah arătă spre silueta de lângă pânza pupei. El a fost cu Henry Courtney în noaptea aceea. Imi dau seama că fac parte din același echipaj.

Un bărbat masiv se ridică, dându-le ordine vâslașilor. Ei își ridicară vâslele lungi la unison, ținându-le în sus, precum lăncile unei trupe de cavalerie. Barca alunecă pe nisip și se opri pe uscat.

– *Este* un mare ticălos, remarcă Annetjie.

– Cu siguranță este el.

Îi priviră împreună pe Big Daniel și pe căpitanul Anderson ieșind din barcă și mergând pe plajă, îndreptându-se spre colonie.

– Am să cobor și-am să mă duc să vorbesc cu barcagiul, se oferi Annetjie. Voi afla de pe ce navă este omul nostru și dacă este într-adevăr fiul lui Franky piratul.

Hannah și Jan Oliphant o priviră mergând agale pe lângă marginea apei, îndreptându-se către barcă. Membrii echipajului o văzură venind și începură să râdă, înghiontindu-se unul pe altul cu un aer răbdător.

– Annetjie trebuie să fie cea care ia banii pentru noi, îi spuse Hannah fiului ei.

– *Ja!* Mă gândeam la același lucru. Va plăti prietenul ei.

O urmăriră pe față râzând și tachinând marinarii. Apoi, ea dădu aprobator din cap și îl conduse pe unul dintre ei într-un mic crâng de copaci *milkwood*[1] de deasupra plajei.

– Cât i-ai promis din recompensă? întrebă Jan Oliphant.

– Jumătate.

– *Jumătate?* El fu șocat de o asemenea extravaganță. Este prea mult.

Primul marinar ieși dintre copaci, legând sfoara care îi ținea pantalonii. Colegii lui îl aclamară ironic și un al doilea bărbat sări din barcă și se grăbi spre crâng, urmat de un cor de fluierături și de aplauze.

---

[1] Specie de copaci de pe coasta sud-africană (n.tr.)

– *Ja,* este prea mult, fu de acord Hannah. Este o ticăloasă lacomă. O să vezi, o să-i servească pe toţi porcii englezi.

– *Ja,* mi-a luat doi guldeni. Este o ticăloasă lacomă. Va trebui să scăpăm de ea, zise Ian ridicând filosofic din umeri.

– Ai dreptate, fiule! O merită. Dar numai după ce va lua banii pentru noi.

Aşteptară răbdători în lumina caldă a soarelui, discutând vrute şi nevrute, plănuind cum să cheltuie marea avere ce avea să le aparţină în curând, urmărindu-i pe marinarii englezi dispărând printre copacii *milkwood* şi întorcându-se câteva minute mai târziu şi aprobând sfioşi glumele răutăcioase şi huiduielile tovarăşilor lor.

– Ţi-am spus c-o să-i rezolve pe toţi, zise Hannah cu o dezaprobare formală, când ultimul marinar se întoarse la barcă.

Câteva minute mai târziu, Annetjie ieşi dintre copaci, scuturându-şi nisipul din păr şi de pe haine. Urcă cu greu spre locul în care stăteau Hannah şi Jan Oliphant, afişând o expresie încrezută pe faţa-i roz şi dolofană. Se trânti lângă Hannah.

– Deci? întrebă Hannah.

– Căpitanul navei englezeşti *Serafimul* este Sir Henry Courtney, anunţă bucuroasă Annetjie.

– Şi ai ca dovadă mărturia tuturor celor opt marinari ai lui, spuse sarcastic Hannah.

Annetjie continuă cu calm:

– Se pare că Henry Courtney este un lord englez. Are o proprietate mare în Anglia.

Jan Oliphant zâmbi.

– Ca ostatic, ar putea valora chiar mai mult de zece mii. Eu şi golanii mei îl vom aştepta aici, pe plajă, ca să-l întâmpinăm când va ajunge pe mal.

Hannah păru îngrijorată.

– Nu risca totul încercând să-l ţii ostatic. Imi pare un peşte alunecos. Prinde-l, taie-i capul şi dă-l celor de la VOC. Ia recompensa şi uită de răzbunare.

– Mort sau viu? o întrebă Jan Oliphant pe Annetjie.

– *Ja,* aşa am spus.

– Mama are dreptate. Un peşte mort nu ne va aluneca printre degete. Un peşte cu gâtul tăiat, spuse gânditor Jan.

– O să aştept până va veni la ţărm. Ţi-l voi arăta, apoi totul depinde de tine şi de băieţii tăi, îi spuse Hannah fiului ei.

– Dacă mai vine la ţărm şi a doua oară, îi aminti Annetjie plină de ură, iar Hannah începu din nou să se îngrijoreze.

Încărcătura pentru Bombay fusese transportată de pe *Serafim* pe *Yeoman*. Butoaiele de apă fuseseră curăţate şi umplute din nou din râul care şerpuia pe pantele muntelui Table. Proviziile de ulei de lampă, sare, făină, biscuiţi şi alte alimente uscate, care fuseseră consumate în timpul călătoriei lungi spre sud, fuseseră refăcute. Hal rearanjase nava astfel încât să navigheze în condiţii cât mai bine. Echipajul era sănătos şi entuziasmat, fericit după dieta cu fructe proaspete, legume şi carne, iar cei douăzeci şi şase de oameni bolnavi de scorbut se vindecaseră de când Hal îi trimisese la ţărm, ca să se cazeze în colonie. Acum reveniseră la bord, veseli şi nerăbdători să continue călătoria.

– Vom pleca mâine în zori, îi spuse Hal căpitanului Anderson. Sper că te grăbeşti şi tu să ieşi din nou în larg.

– Nu te teme de asta, îl asigură Anderson. Te voi aştepta la punctul de întâlnire în prima zi a lunii decembrie.

– Şi atunci îţi voi da ceva de făcut, zise Hal. Mai e un ultim lucru cu care trebuie să mă ajuţi.

– Spune-mi ce este.

– În seara asta mă duc pe ţărm ca să rezolv câteva treburi importante pentru mine.

– Scuză-mi impertinenţa, Sir Henry, dar este înţelept? Aşa cum mi-ai mărturisit tu însuţi – şi cum am constatat la rândul meu întrebând discret autorităţile olandeze din colonie –, au treburi neterminate cu tine. Dacă te prind, cu siguranţă nu va fi în avantajul tău.

– Îţi sunt recunoscător pentru grija pe care mi-o porţi, domnule, dar treaba mea de pe ţărm nu poate fi neglijată. Când va fi gata, îţi voi da un mic cufăr, pe care te rog să-l transporţi spre Bombay din partea mea. Îţi voi rămâne îndatorat dacă îl

vei putea preda acolo primei nave care părăsește portul, pentru fiul meu cel mare din Devon.

– Poți să ai încredere că așa voi face, Sir Henry.

Tom și Dorian urmăriseră cu fascinație pregătirile pentru expediția de pe țărm, discutând câteva zile despre acest subiect. Când Hal alesese oamenii care să-l însoțească și le dăduse echipament și arme, curiozitatea lor crescuse.

Adunându-și curajul, cei doi se furișară lângă cabina tatălui lor, știindu-l închis acolo împreună cu ofițerii săi. Când Dorian jucă rolul pisicii pe scara spre punte, Tom se strecură lângă ușă și se strădui să asculte. Auzi vocea tatălui său.

– Tu, domnule Tyler, vei răspunde pentru navă cât timp voi fi pe țărm. S-ar putea să fim presați de olandezi și oarecum grăbiți când ne vom întoarce, așa că echipajul bărcii care ne așteaptă pe plajă trebuie să fie atent și bine înarmat, gata să ne preia în orice clipă. Trebuie să fiți pregătiți să ne săriți în ajutor, domnule Tyler. După ce ne vom întoarce la bord, vom ridica ancora și vom pleca, chiar dacă va fi noapte.

Tom îl conduse pe Dorian înapoi pe punte. Urcară împreună pe tachelaj și se așezară unul lângă altul pe catarg. Acela era locul în care se duceau când nu voiau să fie auziți.

– Se întâmplă în noaptea asta. L-am auzit pe tata dând ordine. Va lua cu el pe țărm un grup înarmat, îi spuse Tom fratelui său. Așadar, acum știm pentru ce este cufărul, nu-i așa?

– Știm? întrebă neîncrezător Dorian.

Văzuseră un grup de muncitori conduși de Big Daniel aducând cufarul misterios din cală. Avea dimensiunile unui mic cufar marinăresc, fiind construit din lemn de tec lustruit, frumos îmbinat. Deasupra avea un capac cu filet.

– Bineînțeles că știm, spuse Tom dându-și importanță. Tata va lua corpul bunicului din locul în care l-a ascuns Aboli.

Dorian păru intrigat.

– Ne va lăsa să mergem cu el?

Tom își scoase căciula și își scărpină scalpul nesigur.

– Nu ţi-e frică să-l întrebi, nu-i aşa, Tom? insistă Dorian.

Ştia că provocarea era cea mai bună cale de a-l determina pe Tom să facă ce voia el.

– Bineînţeles că nu, negă indignat Tom.

Cu toate acestea, trebuia să-şi adune întregul curaj pentru a fi în stare să se aventureze din nou spre cabina de la pupă.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, îi şopti el lui Dorian în timp ce bătea la uşă.

– Intră! strigă brusc tatăl lui. Apoi, când îi văzu, spuse grăbit: A, voi doi eraţi... Oricât de importantă ar fi treaba voastră, băieţi, nu am timp să mă ocup de ea acum. Va trebui să reveniţi mai târziu. Vom sta de vorbă mâine.

Cu căciulile în mâini, dar cu expresii stăruitoare, cei doi rămaseră pe loc. Tom arătă spre cufarul lustruit din lemn de tec, aflat acum în mijlocul punţii cabinei.

– Dorian şi cu mine ştim că îl vei aduce pe bunicul Francis în seara asta. Acela e sicriul pe care l-ai adus de acasă pentru el.

Hal tocmai scotea încărcătura din cele două pistoale care stăteau pe biroul din faţa lui, băgând spirala în ţevi şi scoţând vechea bilă, dopul şi încărcătura de pulbere, pentru a le înlocui. Îşi ridică privirea de la birou şi le studie expresiile serioase. În cele din urmă, zise oftând:

– M-aţi descoperit. Nu are rost să neg.

– Vrem să venim cu tine, îi spuse Tom.

Hal se uită la el surprins, apoi îşi coborî din nou privirea spre pistol şi continuă să-l încarce. Atent, măsură pulberea din flacon, apoi o turnă în ţeavă şi o împinse cu fermitate. După aceea luă un petic de material dintr-o cutie de alamă şi înfăşură în el bila din plumb de paisprezece grame. Avea să se potrivească perfect în ţeavă. Pistolul era o armă minunată, realizată de George Truelock, la Londra. Mânerul era din lemn de alun, decorat cu spirale.

– Rana ta încă nu s-a vindecat, Tom, spuse Hal fără să-şi ridice privirea.

– S-a vindecat, protestă Tom, atingându-şi coastele. Nu a fost decât o zgârietură.

Hal admiră piedica pistolului cu două ţevi. Era incrustată cu aur, iar ţevile octogonale erau ghintuite. La armele cu ţevi

netede, acest lucru avea să facă bila să se rotească în zbor, oferindu-i o precizie nemaipomenită. Hal putea lovi o țintă de mărimea unghiei degetului mare cu fiecare foc, de la douăzeci de pași. Lovi și înfășură bila în țeavă cu ajutorul unui bătător din lemn, apoi încărcă arma.

– Chiar și așa, nu cred că e o idee foarte bună, spuse el.

– A fost bunicul nostru. Noi suntem familia lui, insistă Tom. Este de datoria noastră să fim acolo cu tine.

Își alesese cuvintele cu grijă, repetându-le înainte. Familia și datoria erau două concepte pe care tatăl lui le lua mereu în serios. Acum, reacționă exact așa cum sperase Tom s-o facă. Puse alături pistolul încărcat, se ridică și se îndreptă spre fereastra de la pupă. Rămase acolo preț de câteva momente, cu mâinile împreunate la spate, fixând țărmul cu privirea. În cele din urmă, spuse:

– Poate că ai dreptate, Tom. Ești suficient de mare și știi să te descurci într-o luptă.

Se întoarse spre cei doi băieți. Tom radia de bucurie.

– Mulțumesc, tată.

Dorian se încordă de așteptare, urmărind buzele tatălui în timp ce rostea următoarele cuvinte.

– Dar tu nu, Dorian. Ești încă prea mic. Hal încercă să domolească refuzul cu un zâmbet binevoitor. Încă nu vrem să te pierdem.

Refuzul păru să-l dărâme pe Dorian. Era rănit, iar ochii i se umplură de lacrimi. Tom îl înghionti brusc și îi șopti din colțul gurii:

– Nu plânge. Nu fi copil.

Dorian se adună și, cu un imens efort, reuși să își rețină lacrimile.

– Nu sunt un copil.

Rămase tăcut, cu un aer curajos și tragic.

„Este un băiat frumos", se gândi Hal în timp ce studia chipul fiului său. Pielea lui Dorian era poleită de soarele tropical, iar buclele lui străluceau precum cuprul sub razele soarelui care intra prin fereastra pupei. Hal fu din nou impresionat gândindu-se cât de mult semăna copilul cu mama lui. Începu să se îndoiască de decizia lui.

– Nu sunt un copil. Dă-mi o șansă să ți-o dovedesc. Te rog, tată.

– Foarte bine.

Hal nu reuși să-i reziste, deși știa că nu era o decizie înțeleaptă. Chipul lui Dorian radia acum de bucurie, iar Hal se grăbi să explice:

– Dar doar până la plajă. Ne vei aștepta împreună cu Alf Wilson și cu echipajul bărcii. Ridică o mână ca să oprească protestele care se pregăteau să vină. Suficient. Niciun argument. Tom, du-te la Big Daniel și spune-i să-ți dea un pistol și o sabie.

Coborâră în barcă cu o oră înainte de apus. Erau doar patru în grupul de pe mal: Hal, Aboli, Daniel Fisher și Tom. Fiecare luase cu el o cutie cu iască și o lampă cu lupă. Sub mantiile negre de marinar, erau înarmați cu săbii și cu câte o curea cu pistoale. Aboli avea în jurul taliei un sac mare din piele împăturit și legat.

După ce se așezară pe băncile bărcii, Alf Wilson dădu ordinul de plecare. Echipajul bărcii vâsli prelung, înaintând cu greu spre plajă. În ambele părți ale provei și pupei erau montate mici tunuri cu țeava lungă, alături de tunuri mici de mână devastatoare, încărcate cu bile. Sulițe și săbii erau așezate la îndemână pe punte, între picioarele vâslașilor.

Nimeni nu vorbea, iar vâslele se scufundau și se balansau fără niciun sunet, cu excepția apei de mare care picura de pe ele. Alf Wilson înfășurase suporturile ramelor. În tăcere, Tom și Dorian schimbară zâmbete entuziasmate – era una dintre aventurile la care visaseră și despre care vorbiseră de nenumărate ori, cu o anticipare febrilă, în timpul turelor lungi din cuibul corbului. Începuse.

Hannah Maakenberg stătea întinsă în crângul de copaci *milkwood* de deasupra plajei. Fusese acolo în ultimele trei zile, supraveghind silueta îndepărtată a *Serafimului* ancorat. De trei ori văzuse bărcile venind dinspre nava englezească, urmărindu-le nerăbdătoare prin lentilele telescopului lung din alamă pe care i-l împrumutase Jan Oliphant. De fiecare dată fusese dezamăgită când Hal Courtney lipsea de la bord.

În cele din urmă, descurajarea puse stăpânire pe ea. Poate că Annetjie avea dreptate – era posibil ca englezul nici să nu mai

revină la țărm. Și fiul ei își pierdu rapid interesul. În primele două zile, îi fusese alături, urmărind totul împreună cu ea, dar, în cele din urmă, își pierduse speranța și plecase să li se alăture oamenilor lui, în tavernele de pe malul mării.

Hannah urmărea acum silueta bărcii care venea dinspre *Serafim*, abia vizibilă pe fundalul valurilor întunecate. Nu-și putu reține entuziasmul. Venea pe întuneric, așa cum făcuse și ultima dată, ca să nu-l recunoască nimeni. Se uită la barcă prin lentilele rotunde. Văzu prova atingând plaja și inima mai că îi sări din piept de bucurie. Apoi începu să-i bată repede. Rămăsese doar o strălucire de lumină pe cerul vestic atunci când silueta înaltă coborî din barcă pe nisipul alb și privi în jurul dunelor și al tufelor împrăștiate, întorcând atent capul. Pentru o clipă, el se uită direct spre ascunzătoarea lui Hannah și un licăr de lumină îi atinse fața, reliefându-i trăsăturile inconfundabile. Apoi lumina se stinse și dispăru, astfel încât, chiar și prin lunetă, barca și echipajul ei păreau doar o pată întunecată la marginea plajei albe.

– El este! șopti Hannah. Știam că va veni.

Ea își mări ochii când un mic grup de oameni se desprinse din forma întunecată a bărcii. Aceștia porniră printre grămezile de lemne aduse de valuri, adunate la semnul fluxului, apoi se îndreptară spre locul în care ea stătea întinsă. Închise telescopul și se piti, rezemându-se de trunchiul celui mai apropiat arbore *milkwood*.

Bărbații mergeau fără să vorbească, apropiindu-se atât de mult de locul în care se ascunsese, încât crezu că aveau să o descopere. Apoi, fără să se oprească, cu cizmele scârțâind în nisipul moale, trecură pe lângă ea – atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna și să le atingă picioarele. Ridicându-și privirea, văzu chipul lui Hal Courtney luminat de ultima rază a apusului. Apoi, bărbații trecură mai departe, dispărând în tufele dese și îndreptându-se spre interior.

Le dădu câteva minute ca să dispară, apoi se ridică în picioare și alergă pe poteca ce ducea spre oraș. Inima ei cânta.

– L-am prins acum! zise ea cu voce tare, jubilând de-a dreptul. Am să mă îmbogățesc. Toți banii ăia! Am să mă îmbogățesc.

În șir indian, cu Aboli în față, bărbații ocoliră colonia, ținându-se departe de ea. Nu întâlniră pe nimeni nici când traversară drumul care trecea de-a lungul poalelor muntelui spre râul Salt și spre fermele împrăștiate din Constantia. La un moment dat, un câine le simți mirosul și izbucni într-un lătrat furios când trecură pe lângă el, dar nimeni nu îi opri.

Panta muntelui le crescu sub picioare, iar ei începură să meargă aplecat. Tufișurile se îndeseau, dar Aboli părea să găsească intuitiv toate potecile înguste de vânătoare, conducându-i spre partea superioară. Pădurea deasă acoperea stelele de deasupra lor, astfel că Hal și Big Daniel se împiedicau din când în când. Pentru că Tom era tânăr, vederea lui nocturnă era încă ageră; băiatul mergea încrezător prin umbre. Aboli părea o creatură a pădurii, mișcându-se tăcut ca o panteră înaintea lor. Brusc, ieșiră pe malul abrupt al unei stânci golașe, de deasupra coloniei.

– Ne vom odihni aici, ordonă Hal.

Până să găsească un loc pe una dintre pietrele acoperite de licheni, Tom fu uimit de cât de mult urcaseră. Stelele păreau foarte aproape, spirale mari de lumină argintie, uluitoare în multitudinea lor infinită. Sub ei, luminile mici și galbene ale lumânărilor din ferestrele caselor erau nesemnificative în contrast cu imaginea splendidă a cerului.

Tom bău din plosca de piele pe care i-o întinse Aboli, dar niciunul nu vorbi. Noaptea nu mai era acum la fel de tăcută. Mici creaturi se agitau în pădurea din jurul lor, iar păsările de noapte țipau. Din josul pantei se auzeau chicotele îngrozitoare ale unei haite de hiene, care căutau prin grămezile de gunoi și prin mormanele de bălegar ale coloniei. Era un sunet care îl înfiora pe Tom și rezistă cu greu impulsului de a se apropia de silueta masivă, întunecată și protectoare a lui Aboli.

Brusc, o adiere caldă de vânt îl lovi în față și își ridică privirea spre cerul nopții: văzu stelele întunecându-se rapid când un banc dens de nori veni dinspre mare.

– Se apropie furtuna, mormăi Aboli și imediat o altă rafală trecu peste ei, pe roca expusă.

Aceasta era rece ca gheața, iar Tom începu să tremure și își strânse mai mult mantia în jurul umerilor.

– Trebuie să ne grăbim, spuse Hal, înainte să ne prindă furtuna.

Fără niciun alt cuvânt, se ridicară și păşiră în noaptea întunecată de nori de furtună, însoțiți de zgomotul vântului. Copacii își mișcau zgomotos crengile deasupra lor.

Când se împiedică în spatele siluetei înalte a lui Aboli, Tom începu să se îndoiască de faptul că aveau să mai găsească drumul prin noaptea întunecată și prin pădurea deasă spre locul secret pe care Aboli îl vizitase în urmă cu douăzeci de ani.

In cele din urmă, când părea că pierduseră fără rost jumătate de noapte, Aboli se opri sub o stâncă abruptă și despicată, al cărei vârf se pierdea în cerul întunecat de deasupra lor. Hal şi Big Daniel gâfâiau zgomotos din cauza cățărării lungi. Aboli era cel mai vârstnic dintre ei, dar el și Tom erau singurii care încă respirau cu ușurință.

Aboli îngenunche și puse lampa pe o piatră plată din fața lui. Deschise obturatorul și începu să lucreze la cutia de iască. O ploaie de scântei strălucitoare zbură din cremene şi oțel, iar el ținu iasca aprinsă lângă fitilul lămpii. Ridicând lampa, merse de-a lungul bazei pantei, cu raza palidă strălucind pe roca pictată cu licheni.

O fisură îngustă se deschise brusc în fațada rocii, iar Aboli mormăi satisfăcut. Intră prin aceasta – nu era cu mult mai lată decât umerii săi largi. La mică distanță înăuntru, spațiul se îngusta din cauza lianelor și a tufelor suspendate. Aboli le tăie cu sabia sa, apoi se lăsă în genunchi când ajunse la capătul fisurii.

– Ține lampa, Klebe, îi zise el lui Tom.

În raza luminii, Tom văzu că fisura era sigilată în capăt cu pietre și bolovani. Cu mâinile goale, Aboli ridică una dintre perete și i-o dădu lui Daniel. În liniște, cei doi bărbați eliberară treptat intrarea spre un tunel natural nu foarte înalt, din rocă. Când totul fu gata, Aboli se întoarse spre Hal.

– Se cade ca doar tu și Klebe să intrați în locul de odihnă al tatălui tău, spuse el încet. Daniel și cu mine vom aștepta aici.

Desfășură sacul din piele din jurul taliei și i-l întinse lui Hal, apoi se aplecă să aprindă fitilele celorlalte lămpi. După ce termină, dădu din cap spre Daniel și se retraseră împreună de-a lungul poalelor rocii, lăsându-i pe Hal și Tom să-și ducă la bun sfârșit sacra datorie. O vreme, tatăl și fiul rămaseră tăcuți, în timp ce vântul prevestitor de furtună le flutura mantiile, care arătau precum aripile unor vulturi. Lumina lămpilor arunca umbre ciudate pe pereții stâncoși.

– Haide, băiete!

Hal îl conduse pe Tom în fisura din rocă, apoi se lăsă în genunchi și intră în gura întunecată a tunelului. Tom îi dădu o lampă și îl urmă. Sunetele furtunii se estompară în urma lor și, brusc, tunelul se deschise într-o peșteră. Hal se ridică în picioare, sub tavanul din rocă aflat la doar câțiva centimetri deasupra capului său.

Tom se ridică lângă el și clipi în lumina galbenă a lămpii. Se trezi într-un mormânt vechi care mirosea a praf și fu cuprins de o evlavie religioasă care îi înăbuși respirația și îi făcu mâinile să tremure.

În capătul îndepărtat al peșterii era o platformă din piatră naturală. Pe aceasta se ghemuia o siluetă umană slabă, holbându-se la el cu orbitele sale imense și goale. Tom se retrase instinctiv și își reprimă suspinul care i se ridica în gât.

– Calmează-te, băiete.

Hal se întinse și îl luă de mână, conducându-l pas cu pas spre silueta de pe piatră. Lumina oscilantă a lămpii le dezvălui toate detaliile când se apropiară suficient. Era un craniu.

Tom știa că olandezii îl decapitaseră pe bunicul său, dar probabil că Aboli îi pusese capul din nou pe umeri. Fragmente de piele uscată încă atârnau pe oase, precum coaja moartă a unui trunchi de eucalipt. Părul lung și negru atârna în spatele craniului, aranjat și pieptănat cu grijă.

Tom începu să tremure văzând orbitele goale ale ochilor bunicului său, ce păreau să îi privească adânc în suflet. Se retrase din nou, însă tatăl său îl ținu strâns de mână și îl mustră blând.

– A fost un om bun. Un bărbat curajos, cu o inimă mare. Nu ai niciun motiv să te temi de el.

Corpul era învelit în pielea unui animal, un fel de blană neagră pe care gândacii o roseseră pe alocuri, dându-i un aspect lepros. Hal știa că, pe eșafod, gâdele tăiase în patru corpul tatălui său, sfârtecându-l grosolan cu un satâr. Aboli asamblase cu blândețe acele bucăți, apoi le învelise în pielea unui bivol proaspăt vânat. Pe podeaua de sub platforma din piatră se vedeau rămășițele unui mic foc ritualic; un cerc de cenușă și câteva bețe negre de cărbune.

– Ne vom ruga împreună, spuse Hal încet, apoi îl trase pe Tom lângă el în jos, pe podeaua din piatră a peșterii.

– Tatăl nostru care ești în ceruri... începu Hal, iar Tom își împreună mâinile în fața ochilor şi se alătură rugăciunii.

Vocea lui devenea tot mai încrezătoare pe măsură ce cuvintele familiare i se rostogoleau pe limbă...

– Facă-se voia Ta... precum în cer, așa și pe pământ...

În timp ce se ruga, Tom cercetă printre degete aranjamentul de obiecte ciudate de pe platforma din piatră, un fel de ofrande solemne pe care probabil că Aboli le pusese acolo cu ani în urmă, când așezase corpul bunicului său pentru odihna veșnică.

Tom observă o cruce din lemn incrustată cu scoici abalone şi os, precum şi câteva pietre șlefuite de apă care străluceau ușor în lumina lămpii. Remarcă un contur grosolan al unei nave cu trei catarge, având numele *Lady Edwina* sculptat la pupă, apoi un arc din lemn și un cuțit. Tom își dădu seama că erau simbolurile forțelor care dominaseră viața bunicului său – Dumnezeu cel adevărat, o navă înaltă și armele unui războinic. Aboli alesese darurile cu dragoste şi înțelegere.

Tăcură o vreme după ce terminară rugăciunea, apoi Hal deschise ochii și își înălță capul. Șopti ușor spre silueta scheletică înfășurată în piele de pe platforma din fața lor:

– Tată, am venit să te iau acasă, la High Weald.

Întinse sacul pe platformă, apoi îi ordonă lui Tom:

– Ține-l deschis!

Îngenunche deasupra corpului tatălui său și îl ridică în brațe. Era surprinzător de ușor. Pielea uscată crăpă și mici

smocuri de păr și bucățele de piele căzură în jur. După tot acest timp nu mai mirosea a putrefacție, ci doar a mucegai și a praf.

Strecură corpul ghemuit în sac, cu picioarele înainte, până când doar scalpul vechi rămase expus. Se opri să mângâie pletele brune, întrepătrunse de șuvițe argintii. Tom fu uimit de gestul tatălui său, de dragostea și respectul pe care le arăta față de părintele său.

– L-ai iubit, spuse el.

Hal își ridică privirea.

– Dacă l-ai fi cunoscut, l-ai fi iubit și tu.

– Știu cât de mult te iubesc, răspunse Tom, așa că pot să presupun.

Hal îl cuprinse pe fiul său pe după umeri și îl îmbrățișă scurt, dar cu putere.

– Să te rogi Domnului să nu fii nevoit să îndeplinești o datorie atât de apăsătoare pentru mine, spuse el.

Apoi trase sacul pe deasupra capului lui Francis Courtney și legă strâns șireturile din piele. Se ridică în picioare și spuse:

– Trebuie să plecăm acum, Tom, înainte să se dezlănțuie furtuna.

Apucă sacul cu grijă și îl puse pe umăr, apoi se îndreptă spre intrarea în tunel.

Aboli îi aștepta în fața peșterii. Când vru să-l elibereze de povară pe Hal, acesta scutură vehement din cap.

– Am să-l duc eu, Aboli. Tu condu-ne înapoi, să plecăm de pe muntele ăsta!

Coborârea fu mult mai grea decât cățărarea. În întuneric și în vântul șuierător, erau tot timpul în pericol să rateze poteca și să pășească spre prăpastie sau să se împiedice în unul dintre grohotișurile perfide și să-și rupă un picior. Însă Aboli îi conduse fără greș prin noapte, până când Tom simți că panta se domolise, iar rocile și pietricelele ce i se rostogoleau de sub picioare făcuseră loc pământului tare, apoi nisipului scârțâitor al plajei.

Un fulger albastru despică norii și, pentru o clipă, transformă noaptea în zi. În momentul acela văzură golful înaintea lor, cu suprafața agitată a apei clocotind și înspumându-se în vântul puternic, săltând și aruncând stropi albi. Apoi, întunericul îi

învălui din nou, iar tunetul bubui într-o avalanşă de sunete care le amorţi timpanele.

– Barca este încă aici, strigă Hal uşurat, încercând să acopere vântul. Văzu barca şi spuse: Salută-i, Aboli!

– *Serafimule!* strigă Aboli în noapte, auzind imediat răspunsul slab în furtună.

– Ahoy!

Era vocea lui Alf Wilson, iar ei începură imediat să coboare dunele.

Povara lui Hal, care cântărise atât de puţin pe drumul de întoarcere, începuse acum să se îngreuneze, însă el refuză să abandoneze sacul. Ajunseră la poalele dunelor într-un grup restrâns. Aboli deschise oblonul lămpii şi proiectă în faţă o rază slabă şi galbenă.

– În gardă! strigă el un avertisment disperat, văzând în lumină că erau înconjuraţi de siluetele întunecate ale unor oameni sau bestii; nu putea fi sigur. Apăraţi-vă! strigă el, iar ei îşi deschiseră mantiile şi îşi scoaseră săbiile, formând instinctiv un cerc, spate în spate, cu faţa înainte şi cu vârfurile armelor aliniate într-un contur de oţel.

Apoi fulgeră din nou deasupra lor, iar un trăsnet spintecă norii coborâţi, luminând plaja şi apele bătute de vânt. În lumina acestuia, văzură un grup de forme ameninţătoare atacându-i sălbatic. Fulgerul străluci deasupra lamelor goale folosite de siluetele străine, deasupra bâtelor şi sulițelor pe care acestea le agitau în aer şi, pentru o clipă, le dezvălui feţele. Erau hotentoţi – niciun chip de olandez nu se zărea printre ei.

Tom simţi un val de groază superstiţioasă când îl văzu pe bărbatul care îl ataca. Era hidos, ca dintr-un coşmar. Pletele lungi şi negre i se zvârcoleau în vânt ca nişte şerpi în jurul feţei îngrozitoare, o cicatrice vânătă îi străbătea nasul umflat şi buzele purpurii, gura răsucită şi deformată îi saliva, iar ochii îi licăreau furioşi în timp ce se repezea spre el.

Apoi întunericul îi învălui din nou pe toţi, însă Tom apucase să vadă sabia bărbatului ridicată deasupra capului şi anticipă lovitura, răsucindu-şi într-o parte umerii şi aplecându-se sub ea. Auzi lama şuierându-i pe lângă ureche, apoi geamătul exploziv al efortului cu care atacatorul dăduse lovitura.

Iar antrenamentul lui Aboli își spuse cuvântul. Tom trecu lin la ripostă, fandând înspre sunetul respirației bărbatului. Simți sabia intrând în carne vie, o senzație pe care nu o mai trăise niciodată, ceea ce îl înfiora. Adversarul lui țipă de durere, iar Tom simți un val de bucurie sălbatică. Se retrase și își schimbă poziția rapid, ca o pisică, apoi fandă orbește din nou. Încă o dată simți lovitura, alunecarea umedă a oțelului în carne, apoi auzi un zăngănit în timp ce vârful lovi osul. Omul țipă și, pentru prima dată în viața lui, Tom simți bucuria sălbatică a poftei de luptă.

Când fulgerul lumină cerul din nou, Tom își văzu victima clătinându-se în depărtare, abandonându-și sabia în nisip și ținându-se de fața deformată. Obrazul îi era despicat până la os, iar sângele – negru ca smoala în lumina albastră – îi curgea abundent pe bărbie, stropindu-i pieptul.

In lumina fulgerului, Tom îi văzu pe tatăl său și pe Aboli; și ei își doborâseră adversarii; unul dădea din picioare spasmodic în nisip, iar celălalt stătea ghemuit și-și ținea rana cu ambele mâini, cu gura deschisă într-un strigăt agonizant și tăcut.

Big Daniel lupta cu spada cu o siluetă înaltă, puternică și cu bustul gol, având un trup negru și strălucitor ca pielea unui țipar. Restul atacatorilor se retrăgeau, alungați de forța micului nod defensiv.

Întunericul căzu peste ei ca o ușă închisă, iar Tom simți degetele lui Aboli pe brațul său, în timp ce îi șoptea la ureche:

– Înapoi la barcă, Klebe. Rămânem uniți.

Alergară orbește prin nisipul moale, lovindu-se unul de celălalt.

– Tom este cu noi?

In vocea răgușită a tatălui său se simțea grija pe care i-o purta.

– Sunt aici, tată! strigă el.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Danny?

– Aici!

Probabil că Big Daniel își ucisese adversarul, căci vocea lui era clară și se auzea din apropiere.

– *Serafim!* strigă Hal. La mine!

– *Serafim!*

Alf repetă ordinul, iar fulgerul străluci din nou, dezvăluind totul.

Cei patru încă erau la o distanță de o sută de pași față de locul în care se afla barca, la marginea mării agitate. Conduși de Alf, cei opt oameni care așteptau lângă aceasta alergară să se alăture luptei, agitând sulițe, săbii și topoare. Haitele de hotentoți se adunaseră din nou și, precum câinii de vânătoare, se înghesuiau în urma lor.

Tom aruncă o privire peste umăr și văzu că bărbatul pe care îl rănise își revenise și era acum în fruntea lor. Cu toate că fața îi era o mască de sânge, despica aerul cu sabia și striga un urlet de luptă într-o limbă ciudată. Îl identifică pe Tom și alergă direct spre el.

Tom încercă să estimeze câți erau. Poate nouă sau zece, se gândi el, însă întunericul îl învălui din nou înainte să poată fi sigur. Tatăl său și Alf Wilson le strigau tuturor să păstreze contactul, iar acum cele două grupuri se uniră.

– Întâmpină! Linie de luptă! strigă Hal imediat.

Chiar și în întuneric, bărbații executară lin manevra pe care o exersaseră atât de des pe puntea *Serafimului*. Umăr lângă umăr, întâmpinară atacul care se izbi de ei ca un val ieșind din noapte. Se auziră strigătele și înjurăturile oamenilor care luptau împreună, precum și sunetul metalului lovind metalul. Apoi, fulgerul lumină din nou.

Hannah se îndreptă clătinându-se spre marginea crângului de arbori milkwood, însoțită de cincisprezece oameni. Noaptea fusese prea lungă pentru ei – furia furtunii îi slăbise, iar plictiseala ambuscadei îi copleșise. Se strecuraseră în crâng ca să găsească un loc ferit de vânt în care să se ghemuiască și să doarmă. Apoi, strigătele și sunetele bătăliei îi treziseră. Își luaseră armele, iar acum năvăleau dintre copaci.

Fulgerul dezvălui mulțimea de oameni luptându-se lângă marginea apei unde se afla barca goală. În același moment, Hannah îl văzu clar pe Henry Courtney. Se afla în primul rând, cu fața spre ea, cu sabia ridicată în mâna dreaptă, coborând-o apoi spre capul unuia dintre băștinași.

– *Dis hom!* strigă Hannah. El este! Zece mii de guldeni pentru prinderea lui. *Kom kerels!* Haideți, băieți!

Legănă furca cu care era înarmată și coborî în viteză de pe dună. Bărbații care ezitaseră la marginea crângului fură

mobilizați de exemplul ei. Acum coborau în viteză în urma ei, o gloată zgomotoasă care striga din toți rărunchii.

Dorian era singur în barcă – dormea ghemuit pe punte când începuse lupta. Acum se târî spre pupă și îngenunche în spatele tunului. Era încă somnoros, dar îi văzu în lumina fulgerului pe Tom și pe tatăl lui asaltați de inamici, precum și noua amenințare care se grăbea spre ei de pe dune.

În timpul antrenamentelor de luptă de pe *Serafim*, Aboli îi arătase lui Tom cum să rotească tunul, cum să țintească și cum să tragă cu el. Dorian urmărise totul avid și se rugase să primească șansa să îl încerce. La fel ca întotdeauna, primise un răspuns enervant: „Ești prea mic. Când vei mai crește..."

Acum putea avea șansa care i se refuzase, iar Tom și tatăl lui chiar aveau nevoie de el. Se întinse spre fitilul aprins din găleata de nisip de sub tun. Alf Wilson îl aprinsese și îl lăsase la îndemână, tocmai pentru o astfel de urgență. Îl luă într-o mână, prinse coada lungă de maimuță a tunului cu cealaltă și îl roti în direcția strigătelor gloatei, care ataca de pe dune. Se uită peste țeavă, dar nu văzu cătarea armei, nici vreo licărire a țintei în întuneric.

Apoi, tunetul bubui exact deasupra capului său, iar plaja fu luminată puternic. Sub țeava lui, Dorian îi văzu venind, conduși de o vrăjitoare din mitologie, o creatură feminină îngrozitoare care agita o furcă, cu părul lung și gri fluturând în urma ei, cu sânii albi legănându-se și sărind din corsajul rochiei, o față ruinată de vârstă și de depravare, schimonosită de un țipăt. Dorian lipi fitilul aprins de gaura țevii tunului.

O flacără de șase metri țâșni din teava lui, iar o găleată de gloanțe, fiecare de mărimea ochiului unui om, fu aruncată pe plajă. Explozia se împrăștie cu eficiența optimă. Hannah fu lovită din plin: o duzină de bile din plumb îi sfărâmară pieptul, iar unul o lovi în mijlocul frunții, spulberându-i creștetul capului ca pe coaja unui ou. Fu aruncată înapoi în nisipul alb, împreună cu alți șase din banda ei. Restul se clătinară din cauza șocului exploziei și a perturbării aerului din jurul lor. Trei dintre ei, care mai erau în picioare, strigară îngroziți, fugind înapoi spre întunericul crângului. Ceilalți, uluiți și confuzi, unii sângerând puternic, se împiedicară de tovarășii lor morți, nesiguri în ce direcție s-o apuce.

Dopul arzând al tunului fu aruncat în grămada de lemne uscate, aduse de valuri din capătul plajei. Focul se întinse repede și, stârnit de vânt, arse strălucitor, împrăștiind scântei albastre provocate de cristalele de sare și aruncând plaja într-o lumină pâlpâitoare.

Lupta părea să oscileze. Deși reduseseră șansele împotriva lor folosindu-și sulițele și săbiile, oamenii lui Hal erau încă în inferioritate numerică. Hal avea împotriva sa trei oameni, care îl înconjurau ca o haită de hiene hărțuind un leu cu coamă neagră. Lupta din răsputeri, fără să poată arunca nici măcar o privire spre fiul său.

Jan Oliphant, concentrat să se răzbune pentru tăiatura uriașă de pe obrazul său, se duse după Tom, înjurând și strigând furios, folosindu-se de marginea sabiei ca să aplice lovituri puternice deasupra capetelor. Tom se retrase din fața lui, depășit de înălțimea, alonja și puterea băștinașului masiv. In acele secunde de cumpănă, Tom era pe cont propriu: nu putea conta pe ajutorul lui Aboli sau al lui Daniel și nici pe al tatălui său. Maturitatea lui avea să înflorească în seara aceea – sau avea să moară pe nisipurile udate de sânge. Se temea, dar încercă să nu se lase controlat de frică. Mai degrabă aceasta îi insufla putere în brațul cu care ținea sabia. Găsi înlăuntrul său ceva despre a cărui existență nu știuse nimic până în acel moment.

Intră în luptă natural și cu o eleganță ritmică, în stilul pe care i-l insuflase Aboli în toți acei ani de antrenament. Acum, când flăcările lemnului adus de valuri luminau plaja, simți că încrederea îi creștea. El realiză că bruta pe care o înfrunta era un bătăuș, nu un spadasin, chiar dacă puterea loviturilor sabiei sale era uriașă – și la fel de irezistibilă precum o alunecare de teren. Tom nu făcu greșeala de a-l contracara. În schimb, anticipă fiecare lovitură sălbatică dinainte de a fi lansată. Nu era nimic subtil în felul în care Jan Oliphant își arăta intenția – cu ochii încruntați și cu fața contorsionată – sau în felul în care își mișca picioarele și își lățea umerii pentru a lovi.

Când sabia coborî șuierător spre capul lui Tom, el se întinse și o atinse cu sabia sa, fară să încerce să o oprească în aer, ci doar deviind-o ușor; aceasta zbură la doi centimetri deasupra capului său, complet inofensivă. Furia lui Jan Oliphant creștea tot mai tare pe măsură ce Tom îl dezarma, ajungând să îl copleșească. Ținându-și sabia ridicată deasupra capului cu ambele mâini, se repezi direct spre Tom, urlând ca un taur mânios. Nu încercă să se acopere cu un contraatac, iar corpul îi era complet expus.

Hal își atacă rapid un adversar, lovindu-l în umărul drept cu o contralovitură. Bărbatul țipă și se rostogoli înapoi, scăpându-și sabia și ținându-se de rană. Ceilalți doi băștinași, care luptau de fiecare parte a lui, își pierdură curajul și se retraseră. Hal avu o clipă de răgaz pentru a arunca o privire împrejur, în lumina pâlpâitoare a flăcărilor.

Inima îi îngheță în piept când îl văzu pe Tom stând în fața liderului înalt al băștinașilor. Erau prea departe de Hal pentru ca acesta să poată interveni înainte ca Jan Oliphant să atace. Un strigăt de avertisment și de disperare i se ridică în gât, dar îl opri. Nu ar fi făcut decât să-l distragă pe Tom.

Tom era la fel de palid precum nisipul de sub picioarele lui, însă chipul îi era hotărât și dur, iar ochii îi erau strălucitori și atenți, fără să clipească de teamă atunci când privea peste vârful sabiei lui. Hal se aștepta ca Tom să se retragă din fața bestiei care îl ataca. Poziția umerilor și echilibrul corpului său zvelt semnalau intenția. Apoi, brusc, piciorul stâng al lui Tom fanda înainte și se lansă *en flèche*, ca o săgeată dintr-un arc, direct spre gâtul lui Jan Oliphant. Bărbatul cel masiv nu avu timp să coboare garda și să se ferească de lovitura sa. Vârful sabiei lui Tom îl înțepă în gât, la doi centimetri de locul în care se întâlneau claviculele. Sabia se înfipse adânc în gâtul bărbatului, nimerind punctul de legătură dintre două vertebre și tăindu-le complet. Oțelul continuă să înainteze până când, pătat de sânge roz, ieși treizeci de centimetri prin ceafă.

Sabia ridicată căzu dintre degetele inerte ale lui Jan Oliphant, iar membrele i se întinseră în lateral, formând pentru o clipă o cruce întunecată pe fundalul flăcărilor. Apoi, corpul inert și lipsit de viață căzu pe spate, lovind nisipul cu putere. Sabia lui Tom ieși din gâtul bărbatului mort prin inerția propriei greutăți, iar aerul din plămânii acestuia se eliberă prin traheea înțepată într-un oftat exploziv, produs de forța căderii. Din rana de la gât țâșni un jet de spumă roz.

Urmă un moment lung, în care toți bărbații de pe plajă înghețară, holbându-se uluiți la cadavrul grotesc. Băștinașul din fața lui Hal țipă disperat, apoi se întoarse și fugi spre dune. Într-o singură clipă, fugiră cu toții panicați după el, lăsându-și morții și răniții acolo unde căzuseră.

Tom încă îl privea pe bărbatul pe care îl ucisese. Chipul lui se schimonosi și începu să tremure din cauza șocului și a eliberării fricii și furiei. Hal se îndreptă imediat spre el, apoi îl cuprinse pe după umeri.

– Bine luptat, băiete, spuse el îmbrățișându-l.

– L-am ucis! șopti Tom, nevenindu-i să creadă.

– Înainte să te ucidă el pe tine, îi spuse Hal.

Privi împrejur, spre oamenii săi, împrăștiați de-a lungul plajei.

– Care dintre voi a tras cu tunul? strigă el acoperind sunetul vântului. Asta ne-a salvat pe toți.

– Eu nu.

– Nici eu.

Toate capetele se întoarseră spre barcă, holbându-se la mica siluetă de la proră.

– Nici tu, Dorian? întrebă Hal mirat.

– Ba da, tată.

Dorian ridică fitilul fumegând din mâna lui.

– Doi pui de leu bătrân, șopti Aboli. Însă acum ar trebui să plecăm, înainte ca garnizoana de la castel să vină aici, auzind tunul și văzând focul, adăugă el gesticulând spre grămada de lemne care ardeau.

– Am pierdut pe cineva? strigă Hal.

– L-am văzut pe Dick Foster căzând, strigă Alf Wilson, lăsându-se în genunchi lângă corpul bărbatului.

In piept avea o rană îngrozitoare. Alf îi pipăi artera carotidă de lângă trahee și spuse:

– Este mort.

– Mai sunt și alții? întrebă Hal.

– Nu, doar el, răspunse Alf.

Hal se simți ușurat. Ar fi putut fi mult mai rău – ar fi putut să-și piardă un fiu sau un prieten drag.

– Bine, atunci. Du-l pe Dick în barcă. Îl vom înmormânta creștinește când vom ieși în larg.

Ridică sacul din piele în care se aflau rămășițele tatălui său.

– Ce facem cu gunoiul ăsta? întrebă Big Daniel, lovind cu piciorul în trupul unuia dintre băștinașii răniți; bărbatul gemu. Ar trebui să le tăiem gâtul.

– Lasă-i. Nu pierde timpul.

Hal privi împrejur și văzu că jumătate dintre oamenii săi aveau tăieturi superficiale și crestături de sabie, însă niciunul nu părea să le remarce. Fusese prima dată când îi văzuse luptând. Erau, într-adevăr, oameni buni și pregătiți pentru luptă, gândi el satisfăcut. Aveau să se descurce cu Jangiri și cu oricare alt inamic.

– Înapoi spre barcă! ordonă el.

Patru oameni ridicară corpul lui Dick Foster, purtându-l cu respect până pe puntea bărcii.

Hal așeză lângă el sacul din piele, apoi sări peste pupă ca să-și ocupe locul la cârmă. Bărbații apucară barca și o împinseră pe nisip cu ușurință, de parcă ar fi fost din nuiele. Prora se ridică la contactul cu primul val, iar ei săriră la bord și apucară vâslele.

– Vâsliți! strigă Hal, iar când următorul val înspumat de furtună se lovi de provă, rostogolindu-se în barcă, apa le ajunse până la genunchi. Vâsliți! îi îndemnă Hal. Înaintară cu viteză, urcând unghiul imposibil al pantei următorului val. Ajunseră pe creastă și plutiră o clipă exact pe marginea valului, apoi coborâră în față și îl loviră cu zgomot.

– Vâsliți! strigă Hal din nou, iar ei ieșiră în larg, unde valurile erau înalte, dar nu suficient de abrupte încât să-i răstoarne. O parte dintre oameni își lăsară vâslele și începură să scoată apa, în timp ce alții vâsleau puternic spre vasul din depărtare.

– Dorian! îl strigă Hal pe băiat. Stai lângă mine. Își întinse mantia peste fiul lui și, sub ea, îl strânse la piept. Cum ai învățat să tragi cu tunul?

– Tom mi-a arătat, spuse nesigur Dorian. Am greșit?

– Ai făcut foarte bine, zise Hal îmbrățișându-l și mai tare. Dumnezeu știe că nu ai fi putut face mai bine!

Hal duse sacul din piele în cabina pupei. Cei doi băieți îl urmară, cu apa de mare curgând din hainele lor pe punte. *Serafimul* se balansa țintuit în cablurile ancorei, în timp ce furtuna îl lovea nemilos.

Hal lăsă sacul și conținutul său prețios lângă coșciug. Șuruburile care țineau capacul închis erau deja desfăcute și nu le răsuci decât de câteva ori pentru a le scoate. Hal ridică cu atenție capacul și îl puse într-o parte. Cu grijă, lăsă în cufăr sacul din piele. După ce îl întoarse într-o parte ca să încapă, puse câlți în jurul cadavrului tatălui său, ca să împiedice oasele fragile să se miște și să se rupă în timpul călătoriei lungi care îi aștepta. Tom îl ajută să pună capacul la loc. Luând șurubul din mâinile tatălui său, zise:

– Lasă-mi mie onoarea, tată.

– Ai câștigat-o, zise Hal. Amândoi. Lasă-l pe Dorian să te ajute.

El îi dădu băiatului mai mic un alt șurub din cutia de scule și îi privi fixând capacul.

– Vom ține o slujbă creștinească pentru bunicul vostru atunci când îl vom pune în sarcofagul din piatră din cripta de la High Weald, pe care i-am pregătit-o acum douăzeci de ani, le spuse el, întrebându-se dacă toți fiii lui aveau să fie împreună acolo în acea zi.

Alungă această îndoială sumbră în timp ce îi privea terminând treaba.

– Mulțumesc, spuse el simplu când ei încheiară totul. Duceți-vă și schimbați-vă hainele. Apoi, vedeți dacă, pe vremea asta urâtă, bucătarul mai are focul aprins în bucătărie și dacă ne poate da ceva cald de mâncare și de băut.

La ușă, el îl opri pe Dorian.

– Nu mai putem să-ți spunem de-acum că ești un copil, îi zise el. Ai dovedit în seara asta că ești un bărbat din toate punctele de vedere, mai puțin ca statură. Ne-ai salvat viețile tuturor. Zâmbetul lui Dorian era atât de radios, iar chipul îi era atât de frumos în ciuda buclelor ude, încât Hal își simți inima topindu-i-se.

Curând, el îi auzi pe băieți discutând în minuscula cabină de lângă a lui, care fusese eliberată de fiicele familiei Beatty, apoi pașii lor grăbiți pe culoar, îndreptându-se spre bucătărie.

Hal aprinse două lumânări și le așeză pe capacul coșciugului tatălui său. După aceea îngenunche pe punte în fața lui și începu un lung priveghi. Se rugă cu voce tare pentru pacea sufletului tatălui său și pentru iertarea păcatelor lui. Apoi vorbi încet cu el, amintindu-și incidentele din viața lor împreună și retrăind agonia îngrozitoare a morții lui Sir Francis. Deși noaptea fusese lungă, iar el era extenuat și înghețat, priveghiul lui se termină doar când lumina răsăritului, gri din cauza furtunii, se strecură prin ferestrele de la pupă. Se ridică și se duse pe punte.

– Bună dimineața, domnule Tyler. Cheamă ambele carturi, ca să pregătească nava de plecare, strigă el acoperind zgomotul vântului.

Echipajul veni grăbit pe puntea agitată. Omul de la castelul provei manevră vinciul, iar închizătoarele zăngăniră în timp ce recuperau cablul ancorei. Între timp, oamenii de pe punte se urcaseră pe tachelaj, manevrând pânzele.

Hal ordonă ridicarea pânzei trinchetului pentru o clipă – ca să facă loc navei să-și scoată zimții ancorei din fundul nisipos –, apoi strânse din nou pânza când aceasta se ridică greoi. Ascultă cu atenție opritoarele vinciului: zăngăniră mai întâi de două ori, fu liniște pentru o clipă, apoi zăngăniră de alte două ori din ce în ce mai repede, transformându-se într-un cor zornăitor în timp ce ancora ieșea la suprafață, iar cablurile alunecau în nara ancorei.

– Ridicați pânzele bompresului! strigă Hal, iar ei le întinseră.

Nava fremăta nerăbdătoare, iar Hal ordonă cârmei să o întoarcă. Când plecă, oamenii de pe tachelaj izbucniră spontan în urale. O clipă mai târziu, de pe catarg se auzi vocea lui Tom:

– Pe punte, acolo! O barcă!

– În ce direcţie se îndreaptă? strigă Hal.

– Pleacă de pe plajă. Acum sunt două... ba nu, trei!

Hal traversă puntea spre balustrada bordului de sub vânt şi ridică telescopul. Marea era de un gri sumbru, împestriţat cu valuri albe, iar norii joşi ascundeau vârful muntelui. Hal recunoscu cele trei bărci care se luptau cu vântul şi mareea, aruncând apă peste provă şi îndreptându-se spre *Serafim*.

– Avem vizitatori, căpitane, spuse Ned de lângă el.

Hal mormăi şi îşi reglă telescopul – recunoscu uniformele olandeze şi strălucirea baionetelor.

– Nu cred că vor să ne spună ceva din ce am vrea să auzim, domnule Tyler, zise Hal închizând telescopul cu un pocnet.

În mod clar, erau soldaţii de la castel. Larma de pe plajă din seara precedentă îi tulburase. Hal se întoarse cu spatele spre flotila îndepărtată şi zâmbi când dădu ordinul următor:

– Poziţionează nava pe un traseu care să treacă pe lângă *Yeoman din York*, spre bordul de sub vânt. Te rog, domnule Tyler!

La o distanţă de o jumătate de cablu de *Yeoman*, *Serafimul* îşi lansă barca. Cufărul din tec fu coborât în aceasta, apoi Hal se deplasă pe scară şi luă cârma, dând ordin să se vâslească spre nava *Yeoman*, care era ancorată. Anderson stătea lângă balustradă, iar Hal îi spuse de lângă pânza pupei:

– Am o încărcătură pentru tine.

– Sunt gata să o primesc, strigă Anderson.

Echipajul lui coborî o sfoară din catargul principal, iar barca se strecură sub aceasta. Lucrând repede şi cu dexteritate, bărbaţii legară de sfoară cufărul din tec.

– Trage! strigă Hal.

Coşciugul tatălui său fu ridicat şi aşezat pe puntea navei *Yeoman*.

– Sunt foarte îndatorat, domnule, strigă Hal spre puntea de deasupra.

– Îmi face plăcere, domnule, răspunse Anderson. Îţi urez vânt din pupă! zise apoi, atingând marginea pălăriei triunghiulare în semn de salut.

– Până data viitoare, spuse Hal.

Apoi capul lui Guy apăru lângă balustradă. Era palid, ca și când chinurile răului de mare l-ar fi copleșit deja. Cu toate acestea, zâmbi curajos și își flutură căciula deasupra capului.

– Rămas-bun, tată, până ne revedem în Bombay!

– Rămas-bun, fiule, răspunse Hal, simțind tristețea despărțirii.

„Dacă soarta ne-ar fi tratat mai blând", gândi el, dar îi zâmbi încurajator lui Guy, încercând să-i transmită mesajul dragostei și al speranței. Apoi fu forțat să-și îndrepte toată atenția spre revenirea bărcii lângă *Serafim*.

Deși vântul balansa puternic catargul *Serafimului*, făcând cățărarea periculoasă, Tom și Dorian reușiră să ajungă cu bine în cuibul corbului. De acolo priviră spre puntea navei *Yeoman*, în timp ce treceau pe lângă aceasta; erau atât de aproape, încât reușiră să distingă clar expresiile pasagerilor și ale celor din echipaj, care își ridicară privirile spre ei.

– Uite-l pe Guy! Dorian își scoase căciula și o flutură spre fratele său. Guy! Ahoy, Guy!

Guy își înălță capul și se uită spre ei. Însă mâinile îi rămaseră la spate, iar lipsa zâmbetului întâri severitatea expresiei sale.

– De ce nu-mi răspunde? întrebă Dorian cu tristețe. Eu nu l-am supărat cu nimic.

– Nu-ți face griji, Dorry. Nu pe tine te urăște, ci pe mine, spuse încet Tom, uitându-se rece spre geamănul lui.

În spatele lui Guy, familia Beatty stătea laolaltă într-un mic grup. Ei reveniseră la bordul navei *Yeoman* cu câteva zile în urmă, părăsindu-și camerele închiriate în colonie și pregătiți să navigheze spre Bombay. Caroline stătea la câțiva pași distanță de restul familiei sale. Tom o privi: era o imagine frumoasă în acele împrejurări. Fustele îi fluturau în vânt și își ținea boneta cu o mână; buclele îi dansau în jurul obrajilor roz, iar ochii îi scânteiau în timp ce se uita spre cealaltă navă.

– Caroline! strigă Tom. Aici, sus! Ahoy!

Parcă diavolul însuși intrase în Tom, căci o strigă mai mult ca să își enerveze geamănul. Când Caroline își ridică privirea și îl văzu cocoțat în cuibul corbului, improviză un mic dans entuziast și flutură din mâna liberă.

– Tom! Vântul îi acoperea vocea, însă ochii ageri ai lui Tom puteau citi pe buzele ei. Drum bun!

Guy se întoarse când îi auzi vocea, apoi se duse pe punte şi rămase lângă ea. Nu o atinse, însă postura îi era posesivă şi beligerantă, în timp ce continua să se holbeze la fratele său.

După ce mateloţii coborâră mai multe pânze, *Serafimul* se înclină şi plecă în viteză, dus de vânt. Siluetele de pe puntea navei *Yeoman* se micşorară, apoi dispărură de tot din raza vizuală. Din cuibul corbului, băieţii se uitară înapoi spre cealaltă navă, până când aceasta deveni o siluetă îndepărtată de la orizont, aproape dispărută sub muntele întunecat şi sub rândurile înalte de nori negri.

– Acum, suntem doar noi doi, spuse trist Dorian.

Tom nu răspunse. Nu ştia ce să spună.

– Ai să uiţi vreodată jurământul pe care mi l-ai facut? insistă Dorian. Ai să mă părăseşti vreodată?

– Nu am să uit, spuse Tom.

– Este un jurământ îngrozitor, îi aminti Dorian. Cel mai puternic.

– Ştiu, spuse Tom, apoi repetă: Nu am să uit.

Îşi frecă mica cicatrice din vârful degetului mare.

După plecarea din golful Table, *Serafimul* navigă timp de douăzeci şi trei de zile fără să vadă uscatul sau soarele. Intrară într-o zonă de ploaie torenţială atât de abundentă, încât părea că oceanul însuşi se răsturnase, prăbuşindu-se acum pe punte. Ploaia dură zile şi nopţi întregi, fară întrerupere. În astfel de condiţii, până şi capacitatea lui Hal de a naviga părea lipsită de substanţă, bazându-se doar pe busolă şi pe calcularea poziţiei fiecărei zile de navigaţie.

– De obicei, acesta e un ocean însorit şi liniştit, remarcă Aboli, ridicându-şi privirea spre norii ce se rostogoleau la mică înălţime, deasupra capetelor lor. Demonii mării au întors-o pe dos.

– Este o mare perturbare acolo, în est, confirmă Ned Tyler. Vântul ne întoarce ca pe o roată, alterând permanent direcţia de mers.

– Am mai întâlnit vânturile astea, le aminti Big Daniel. Se rotesc precum un titirez. Am auzit că nu sunt neobişnuite la asemenea latitudini, în anotimpul acesta al anului. Dar nu suntem în mijlocul...

Se opri când un val uriaş se ridică mai mult decât celelalte, abătându-se cu putere asupra navei. Era atât de înalt, încât *Serafimul* părea mic, iar coama lui ajungea până deasupra vârfului catargului. Deschiderea care se căsca între acesta şi mareea din faţă era lată de mai bine de o leghe.

Hal plecă de lângă balustrada bordului de sub vânt şi traversă puntea spre cârmă.

– Întoarce două grade, ordonă el rapid. Întâmpină-l! spuse el.

Când valul se sparse, ei rămaseră sub apă un moment lung. Oamenii din jurul cârmei îşi ţinură respiraţia, apoi expirară la unison când *Serafimul* îşi ridică prova.

– Domnul Fisher are dreptate, zise Hal dând din cap spre el. Furtunile acestea se răspândesc din centrul lor pe o distanţă de sute de mile marine. Vor mătura tot oceanul, de la un capăt la altul. Dar să-i mulţumim lui Dumnezeu că nu suntem în mijlocul acesteia. Acolo, probabil că puterea vântului ar putea rupe catargul principal, chiar dacă nu întindem nicio pânză.

– În insulele Mascarene, zise Big Daniel, am văzut un demon al vântului scoţând din rădăcini cel mai mare palmier şi ducându-l o milă în largul mării, zburând ca şi când ar fi fost un zmeu.

– Rugaţi-vă să apară soarele, zise Ned Tyler ridicându-şi privirea spre cerul acoperit de nori, ca să putem, în sfârşit, să aflăm latitudinea.

– Suntem la mare distanţă de ţărm. Hal aruncă o privire spre busolă, apoi se uită spre vest. Ar trebui să ne aflăm la cel puţin două sute de mile de continentul african.

– Madagascarul este însă una dintre cele mai mari insule, aproape de zece ori mai mare decât Irlanda, şi se află exact în calea noastră, zise încet Ned, astfel încât cârmaciul să nu-l poată auzi.

Nu aveau nimic de câştigat dacă îi alarmau pe cei din echipaj, discutând pericolele navigaţiei în auzul lor. În acel moment, de pe catarg se auzi un strigăt.

– Puntea! Rămăşiţe care plutesc! La proră!

Grupul de ofiţeri privi înainte, iar Hal strigă prin trompeta de salut:

– Catarg! Ce se vede?

– Pare verga unei nave sau... Observaţia se întrerupse, apoi continuă cu entuziasm: Nu! Este o mică barcă, aproape inundată, cu oameni în ea.

Hal se grăbi spre provă şi sări pe bompres.

– Da, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el. Par naufragiaţi. Sunt în viaţă... îl văd pe unul mişcând. Fiţi pregătiţi să lansăm barca şi să-i ridicăm.

Era o treabă periculoasă şi dificilă să ducă *Serafimul* lângă o barcă mică în acele condiţii, însă Hal reuşi în cele din urmă să coboare o barcă şi să-l trimită pe Big Daniel cu un echipaj în ajutorul lor. Erau doar doi oameni pe ambarcaţiunea uzată, pe care Big Daniel o abandonă – nu merita efortul de a o salva. Ii aduseră pe supravieţuitori în scaunul şefului de echipaj, pentru că erau prea slăbiţi ca să poată urca pe scară.

Doctorul Reynolds îi întâmpină pe punte şi îi examină chiar acolo. Amândoi erau semiconştienţi. Sarea le jupuise pielea de pe faţă, iar limbile le erau albastre şi atât de umflate de sete, încât le umpluseră gura, ieşind printre buze.

– În primul rând, au nevoie de apă, mormăi el. Apoi, le voi lua sânge amândurora.

Limbile le erau prea inflamate ca să poată bea, aşa că Reynolds le băgă o seringă din alamă pe gât şi le dădu apă dulce. Apoi le unse buzele, feţele şi braţele arse de soare cu grăsime de vită. Efectul asupra celui mai tânăr dintre ei fu miraculos: în două ore, îşi reveni suficient încât să poată vorbi din nou lucid. Bărbatul mai în vârstă însă era încă inconştient şi nu părea să îşi revină. La chemarea doctorului Reynolds, Hal coborî în colţul punţii tunurilor, unde stăteau întinşi cei doi bărbaţi, pe saltele din paie. Se lăsă pe vine lângă ei şi îl privi pe doctor, care îi lua sânge pacientului mai tânăr.

– Ar trebui să mai iau jumătate de litru, însă acesta îşi revine repede şi mereu am fost un doctor precaut, îi spuse el lui Hal. Pentru moment, îmi ajunge ce am.

Închise rana tamponând cu gudron și o acoperi cu o cârpă curată.

– Bărbatului mai în vârstă nu îi merge la fel de bine. De la el voi lua un litru. Se ocupă apoi de silueta nemișcată de pe cealaltă saltea. Hal observă că bărbatul mai tânăr părea, într-adevăr, să se simtă mai bine după acest tratament și se aplecă spre el.

– Vorbești engleza? îl întrebă el.

– Aye, căpitane. Vorbesc, șopti marinarul.

Accentul galic era inconfundabil.

– Cum te cheamă, băiete, și de pe ce navă ești?

– Taffy Evans, mă scuzați, căpitane. De pe *Nile*, nava companiei, Dumnezeu să aibă milă de ea!

Încet și cu blândețe, Hal află întreaga poveste de la el. De teama piraților, *Nile* navigase în convoi împreună cu alte două nave, din Bombay spre Anglia, cu o încărcătură de stofe și de mirodenii. Apoi intraseră din plin în acea îngrozitoare furtună ciclonică, la o sută de leghe la nord de insula Mascarene. Lovită de vânturi puternice și de valuri imense, *Nile* se despărțise de celelalte nave din convoi și luase apă. În a cincea zi, în timpul celui de-al doilea cart, fusese lovită de un val uriaș. Plină de apă în cală, se răsturnase și se scufundase atât de repede, încât doar o mână de oameni scăpaseră în barcă. Dar fiindcă nu avuseseră nici apă, nici alimente, cei mai mulți muriseră rapid. După douăsprezece zile, doar doi mai rămăseseră în viață.

Cât timp povesti, doctorul Reynolds îi recoltase celuilalt pacient un litru de sânge. Tocmai își trimisese asistentul să golească peste bord bolul plin de sânge, când exclamă întristat:

– La naiba, bietul nenorocit a murit! Apoi își concentră toată atenția asupra lui Taffy Evans. Cred că îl vom vindeca, totuși, pe el.

– După ce îți vei reveni, îți vom găsi un loc pe navă cu salariu complet și îți vom da o parte din banii de recompensă. Hal se aplecă sub puntea joasă și adăugă: Vei semna tabelul cu carturile de serviciu?

Taffy își atinse fruntea cu un zâmbet slab.

– Cu bucurie, căpitane. Îți datorez viața.

– Bine ai venit la bord, marinare!

Hal alergă pe scara spre punte, legănându-se uşor în tangajul navei. Fusese o întâmplare să-i găsească pe naufragiaţi, după cum fusese şi furtuna care îşi pierdea treptat intensitatea. Ei îi oferiseră scuza pe care o căutase. Cu planul clar stabilit în minte, îşi chemă ofiţerii în cabina personală. Aceştia se adunară în jurul hărţii întinse pe masa de scris.

– Cu toţii ştiţi că, de două sute de ani, centrul comercial de pe Coasta Febrei a fost aici, spuse el, atingând micul grup de insule însemnate pe hartă. Zanzibar. În mod logic, de acolo trebuie să începem să-l căutăm pe Jangiri.

Ei dădură aprobator din cap. Cu toţii mai navigaseră prin acel ocean ştiind foarte bine că cele trei mici insule ale Zanzibarului erau situate în mod ideal pentru India, Marea Roşie şi Golful Persic şi la doar câteva leghe distanţă de continentul african. Insulele erau complet în calea vânturilor musonice, care se inversau la schimbarea anotimpurilor. Musonul sud-estic ducea navele din India spre Africa, iar când se schimba anotimpul, musonul de nord-vest uşura călătoria de întoarcere. În plus, Zanzibarul avea un port sigur pe insula principală, Unguja, care era, chiar şi în cel mai rău anotimp ploios, relativ ferit de îngrozitoarea febră a malariei, ce transforma continentul african într-o capcană a morţii. Încă de la apariţia Islamului, fusese centrul comercial pentru Africa şi Oceanul Indian şi piaţa în care erau comercializate produsele din Africa – sclavii, aurul, fildeşul, guma arabică şi preţioasa tămâie.

Alf Wilson spuse sfios:

– Cât timp am fost prizonierul lor, i-am auzit pe piraţi vorbind deseori despre Zanzibar. Mi-au dat impresia că îl vizitează regulat ca să-şi comercializeze o parte din pradă, să-şi vândă prizonierii în pieţele de sclavi sau să-şi repare şi să-şi aprovizioneze flota.

– Ţi s-a părut că Jangiri foloseşte Zanzibarul ca sediu principal? îl întrebă Hal.

– Nu, căpitane. Nu cred că s-ar supune sultanului Omani. Cred că Jangiri are o altă ascunzătoare secretă, dar foloseşte Zanzibarul ca port comercial.

– Am intenţionat încă de la început să mergem în Zanzibar. Totuşi, mă neliniştea ideea că va trebui să explic ce treabă are o

navă englezească de luptă în apele acestea, atât de departe de rutele obișnuite dintre India și Buna Speranță.

Hal se uită spre chipurile concentrate din jurul său și îi văzu pe Big Daniel și pe Ned Tyler dând aprobator din cap.

– Într-adevăr, dacă navigăm spre Zanzibar, într-o săptămână se va răspândi pe coastă zvonul că a sosit o escadrilă de vânători de pirați, iar Jangiri se va speria. Nu ne vom mai lupta cu el decât dacă îi vom oferi niște motive bune și nevinovate pentru care ne aflăm în apele acelea.

– Furtuna ne-a oferit un motiv, le spuse Hal, iar naufragiații pe care i-am găsit ne-au sugerat scuza care ne lipsea.

Ofițerii îl priviră curioși.

– Ce îi vei spune consulului din Zanzibar? îl întrebă Ned Tyler.

– Îi voi spune că am facut parte din convoiul din Bombay, din care făcea parte de fapt ghinionista navă *Nile*. Povestea mea va fi că avem o încărcătură mare. Voi inventa detaliile unei comori atât de fabuloase, încât Jangiri va saliva în barbă când va auzi de ea.

Bărbații râseră încântați la acest gând.

– Am intrat în inima marii furtuni și am fost la fel de afectați precum nava *Nile*. Hal privi peste birou, spre Ned Tyler. Deja am ascuns o mare parte din armamentul nostru, dar vreau acum să dai jos niște catarge și vergi, ca să pară că au fost distruse de furtună la tachelaj și la carenă, lucru care îi va convinge pe privitorii de la mal de adevărul poveștii noastre. Poți face asta, domnule Tyler?

– Pot, căpitane, spuse Ned binedispus.

– O astfel de pagubă ne-ar oferi scuza de a zăbovi pe drumurile Zanzibarului, în timp ce știrea despre starea noastră ar fi răspândită de fiecare spion și de fiecare navă comercială pe toată coasta. Hal își detalie planul. Până vom părăsi din nou portul, toți corsarii și toți tâlharii de pe coastă și până la Jiddah vor trage la noi precum viespile la oala cu miere.

În ciuda mării capricioase, munca de transformare a *Serafimului* începu imediat. Ned păru inspirat de sarcina pe care i-o dăduse Hal, așa că le porunci tâmplarilor să folosească vopsea de mai multe culori ca să împestrițeze carena. El puse să

fie adus pe punte un rând de pânze vechi din călătoria pe Atlantic, apoi, în mod deliberat, le murdări şi le zdrenţui. Ordonă să fie scoasă o anumită parte din tachelaj, inclusiv câteva din vergile superioare, astfel încât puterea de a naviga a navei să nu fie prea mult afectată. Acestea aveau să fie coborâte imediat la apariţia uscatului. La intrarea în portul din Zanzibar, *Serafimul* urma să arate ca o navă mizerabilă, cu adevărat tristă.

Trei zile mai târziu, cerul începu din nou să se înseninеze, deşi marea încă era agitată şi nesupusă. Soarele tropical îi ardea din nou. Efectul acestuia asupra stării de spirit a oamenilor din echipaj îl bucură pe Hal, care îi văzu îndeplinindu-şi îndatoririle cu o nouă vitalitate. La miezul zilei, reuşi să facă prima măsurătoare după săptămâni întregi de navigaţie. Astfel, află că nava era poziţionată la douăsprezece grade latitudine sudică, la două sute cincizeci de mile spre nord, faţă de calculele estimate.

– În funcţie de cursa noastră spre est, ar trebui să ajungem la insula Madagascar într-o săptămână, comentă el când marcă noua poziţie în jurnalul de bord.

Apoi ordonă o schimbare a cursului spre vest, spre continentul african.

Ca întotdeauna, păsările anunţau apropierea ţărmului. Erau specii pe care Tom şi Dorian nu le mai văzuseră niciodată. Văzură rândunici de mare, cu penajul alb ca zăpada din dimineţile de decembrie de la High Weald, şi păsări tropicale cu coadă lungă, care zburau pe deasupra bancurilor de peşti mici, întunecând suprafaţa. Mai aproape de insulă dădură peste păsări fregate urâte, negre ca iadul şi cu gâtul roşu, care pluteau pe curenţii înalţi ai vântului musonic. Aşteptau să atace stolurile de rândunici de mare când acestea se întorceau de la pescuit. Tom şi Dorian le urmăriră plonjând asupra prăzii cu aripile lor ca lama unui cuţit pliat pe jumătate, forţându-şi victimele să verse fructele muncii lor, apoi coborând în picaj ca să înfulece peştele parţial digerat din guşa lor.

Marea îşi schimbă culoarea, căpătând o nuanţă gălbuie. Când băieţii întrebară de ce, Aboli le explică:

– Ploile marii furtuni au umflat râurile continentului, care şi-au revărsat apele noroioase în mare. Acum suntem foarte aproape de ţărm.

In dimineaţa următoare, când răsăritul explodă tăcut pe cerul estic din spatele lor, transformând orizontul în culoarea opalelor de foc şi a petalelor de trandafir, ei văzură de pe catarg o linie albastră ondulată, marcată de-a lungul orizontului din faţa provei. „Pământ!" Strigătele de bucurie răsunară prin navă.

Hal cunoştea bine insulele şi, pe măsură ce timpul trecea, reuşi să identifice de pe tachelaj munţii albaştri din vârful nordic al Madagascarului, care se ridicau tot mai mult în mare.

Cele două carturi lucrară toată ziua la munca grea de coborâre a vergilor de pe catarge, astfel încât să facă nava să pară distrusă de furtună. Fără pânza de sus, *Serafimul* era necooperant şi recalcitrant, iar când mergea cu vânt strâns, refuza să navigheze cu mai mult de opt puncte. Cu toate acestea, alizeele erau în spatele navei, iar Hal reuşi să elibereze pânzele şi să o poziţioneze direct spre ţărm. Din fericire, terminară această muncă înainte ca nava să se apropie de ţărm şi să întâlnească vreo barcă de pescuit care să dea de ştire inamicului lor din acele ape, descriind totodată şi starea *Serafimului*.

În ziua următoare, Cap d'Ambre, aflat la vârful nordic al Madagascarului, apăru la zece leghe de babord. Cu această fixare a poziţiei, Hal reuşi să traseze un curs direct de-a lungul canalului Mozambic spre Zanzibar. Această mare interioară era împodobită cu mici insule încântătoare. *Serafimul* îşi făcu loc printre ele, trecând uneori atât de aproape, încât îi puteau vedea pe locuitorii insulei, bronzaţi şi pe jumătate goi, făcându-le semn de pe plajele albe. Marinarii se urcară pe tachelaj şi îi salutară cu pasiune, făcând speculaţii în legătură cu genul micilor siluete de pe nisip.

Apele erau împestriţate de pânzele unor mici vase comerciale şi de bărci de pescuit. Când *Serafimul* trecu pe lângă ele, echipajele le strigară diverse întrebări în arabă, precum şi în alte limbi de neînţeles. Spre încântarea oamenilor de pe *Serafim*, în unele bărci de pescuit erau femei.

– Dumnezeule, pot să-i văd sânii de aici! Cafenii ca doi cozonaci de Paşte, tocmai scoşi din cuptor.

– Atunci voi linge zahărul de pe ei, serios că aş face-o!

– Spune-mi că te căsătorești cu mine, frumusețe păgână, și voi sări peste bord în clipa asta! strigă unul dintre oamenii de pe catarg.

– Ele nu înțeleg cuvântul „căsătorie". Spune-le doar *jig-jig*. Vor înțelege destul de bine! îi sugeră tovarășul lui.

Clinchetul încântat al râsului feminin de pe barca de pescuit se auzi ca o confirmare a înțelepciunii acelui sfat.

Prin telescopul său, Hal observă cât de distruși erau palmierii și ceilalți arbori de pe insulele pe lângă care treceau, în timp ce resturile și gunoaiele plutitoare împestriţau suprafaţa oceanului, confirmând trecerea furtunii. Înțelese că scuza lor de a se afla în apele acelea avea să fie întărită odată ajunși în Zanzibar.

– Dacă nu dăm mai întâi de Jangiri, remarcă sec Ned Tyler. Am facut deja atâtea valuri în apele astea, încât vestea sosirii noastre va ajunge, probabil, înaintea noastră.

Hal era conștient de pericolul intrării premature a lui Jangiri în capcană, căci acum erau în apele lui. Intensifică garda. Observatorii fură avertizați în privința pericolului, iar echipajul rămase în stare de alertă. Din cauza lucrărilor de la orificiile tunurilor, Hal nu putea antrena echipajele de la tunuri, dar îi ţinu pe toți ocupați cu antrenamentul cu sabia și cu muschetele. Totuși, măsurile de precauție se dovediră inutile, pentru că nu întâlniră nicio navă mare, iar după zece zile ajunseră pe continentul african.

De când plecaseră de la Buna Speranță, era prima dată când Tom și Dorian vedeau Africa. Ori de câte ori scăpau de munca lor din clasa dascălului Walsh, de lecțiile de arabă cu Alf Wilson sau de alte îndatoriri, băieții urcau pe catarg și rămâneau ore întregi discutând despre ţinutul misterios, despre minunile și aventurile pe care le promitea. *Serafimul* înainta spre nord de-a lungul coastei, trecând uneori foarte aproape de recifele de corali ale continentului; băieții tânjeau să vadă animale ciudate și triburi sălbatice de negri, însă Africa părea vastă, enigmatică și părăsită.

În cele din urmă, Unguja le apăru în față. În grup mai erau două insule mai mici: Pemba și Latham. Dar când marinarii vorbeau despre Zanzibar, Unguja era insula la care se refereau

de obicei. Era înconjurată de un fort masiv, construit din blocuri strălucitoare de coral ce licăreau ca un aisberg în lumina soarelui. Meterezele erau asigurate de tunuri de mare calibru. Hal se îndreptă spre intrarea în vechiul port.

O mulțime de corăbii ancorate dezordonat aglomerau portul. Unele nave *dhow*[1] care ieșeau în ocean erau aproape la fel de mari ca *Serafimul*. Aceștia erau comercianții din India, Muscat și Marea Roșie. Totuși, nu puteai să-ți dai seama dacă pe vreuna dintre ele erau piraţi. Probabil că toţi deveneau piraţi dacă aveau ocazia. Hal zâmbi în sinea lui, apoi își îndreptă toată atenția spre oprirea în siguranță a *Serafimului*. Coborî steagul spre fort, în semn de politeţe faţă de reprezentantul sultanului, și aruncă ancora la limita razei de acţiune a tunurilor. Hal învăţase cu mult timp în urmă să nu aibă încredere nici măcar în cea mai caldă și mai deschisă întâmpinare a unui monarh african.

Un roi de mici bărci veni să-i întâmpine de îndată ce aruncară ancora, oferindu-le mărfuri pentru orice nevoie sau viciu, de la nuci verzi de cocos până la mănunchiuri de frunze narcotice de *bhang* și de la servicii carnale ale sclavilor de culoare, băieți și fete, până la ţepi de porc spinos umpluţi cu praf de aur.

– Asigură-te că nimeni din mulțime nu urcă la bord, îl avertiză Hal pe Big Daniel. Şi fii cu ochii pe băieţii noştri drăguţi, să nu încerce cumva să se strecoare pe ţărm pentru o sticlă şi puţină distracţie. Eu îi voi face o vizită consulului britanic, deşi nu mă aştept să fie acelaşi bărbat pe care l-am văzut în urmă cu douăzeci de ani, când am vizitat ultima oară acest loc. Care era numele lui?

– Grey, din câte îmi amintesc, căpitane.

– Aşa este, Daniel, William Grey. Şi probabil că este la fel de afurisit.

Hal luă cu el la ţărm un mic grup, format din Aboli şi cinci marinari înarmaţi. Barca îi lăsă pe cheiul din piatră de sub zidurile groase și albe ale fortului. Aboli își facu loc prin mulţimea de comercianţi şi de pierde-vară, apoi intrară cu toţii în

[1] Ambarcaţiune arăbească, joasă în partea din faţă şi înaltă în partea din spate, care are de obicei una sau două vele în formă de triunghi (n.tr.)

furnicarul de pe micile alei și coridoare, abia suficient de late pentru ca trei bărbați să poată merge unul pe lângă altul.

Mirosul urât al canalelor deschise care curgeau spre port era atât de puternic, încât le rămânea în gât, facându-l pe Hal să-și simtă stomacul întorcându-i-se pe dos. În locurile în care nu intra briza, căldura era sufocantă, iar transpirația le udase cămășile dinainte de a face o sută de pași. Unele clădiri aveau trei etaje, dar niciun zid nu era bine ridicat – se înclinau și se bombau în afară, aproape întâlnindu-se în partea de sus. Balcoanele superioare erau acoperite cu vergele încâlcite și creaturi feminine fără chip, cu voaluri negre, îi cercetau prin perdele.

Acesta era sezonul musonului, care-i aducea pe negustorii de sclavi de pe toate coastele îndepărtate din est. Aboli îi conduse prin piața centrală de sclavi. Era un bazar mare, sub cerul liber, umbrit de copaci banyan cu trunchiuri ciudate și răsucite și cu frunziș des, de un verde-închis.

Sclavii de vânzare stăteau pe vine, în șir, la umbra copacilor. Hal știa că-și purtaseră lanțurile din ziua capturării lor, în interiorul Africii, pe toată durata călătoriei lungi și dureroase spre coastă. dar și pe puntea sclavilor din bărcile *dhow,* care îi aduseseră pe canal. Câțiva bărbați erau însemnați pe frunte cu fierul roșu, cicatricele fiind încă roz, abia vindecate. Aceste semne arătau că fuseseră castrați în barăcile de pe plajele continentale. Erau destinați comerțului chinezesc: împăratul decretase că niciun sclav negru, capabil să degradeze descendența pură a poporului său, nu putea fi importat. Prețul creaturilor castrate era aproape dublu, pentru că pierderile cauzate de operația chirurgicală și de cauterizare erau mari.

Cumpărătorii de pe navele din port inspectau oferta, tocmindu-se cu negustorii de sclavi, în robele lor lungi până la glezne și cu turbane. Hal își făcu loc cu umerii, trecând pe lângă ei și intrând în labirintul de coridoare din capătul îndepărtat al bazarului.

Cu toate că trecuseră două decenii de la ultima sa vizită, Aboli îi conduse fără greș spre ușa grea din mahon african, ce dădea în strada urât mirositoare. Era ghintuită cu o mulțime de cuie din fier și sculptată complicat, cu desene islamice și cu texte

din Coran, în care nu se regăsea nicio siluetă de om sau animal care să poată fi interpretată ca idolatrie. Un sclav cu robă neagră și lungă și cu turban răspunse imediat după sunetul clopotului.

– *Salaam aliekum.* Își atinse pieptul și buzele și făcu o plecăciune de bun venit. Stăpânul meu știe că veniți și așteaptă nerăbdător să vă primească. Se uită spre micul grup care îl însoțea pe Hal și adăugă: Avem niște gustări pentru oamenii tăi.

Bătu din palme ca să-i preia un alt sclav, iar Hal îl urmă în curtea interioară, unde era o fântână, iar straturile de hibiscus îndulceau duhoarea din stradă.

Preț de o clipă, nu recunoscu silueta imensă care stătea răsturnată pe o grămadă de perne la umbra de lângă fântână. Ezită și îl fixă cu privirea, până când, în spatele trăsăturilor distorsionate, recunoscu urmele unui bărbat pe care îl întâlnise cândva.

– *Salaam aliekum*, îl salută William Grey, consulul Maiestății Sale în sultanatul Zanzibar.

Hal aproape că-i răspunse în aceeași limbă, dar se opri în ultimul moment. Nu voia ca Grey să știe că vorbea fluent limba arabă. În schimb, spuse:

– Mă tem că nu cunosc niciun cuvânt din această limbă păgână, domnule. Aveam impresia că sunteți englez. Nu vorbiți o limbă creștină?

– Mă scuzați, domnule. Așa m-am obișnuit, zise Grey zâmbind lingușitor. Sunt William Grey, reprezentantul consular al Maiestății Sale în sultanatul Omani. Iartă-mă că nu mă ridic în picioare ca să te salut.

Grey făcu un gest depreciativ, arătându-și corpul distrus și picioarele umflate ca de elefant, acoperite cu ulcere purulente. Hal recunoscu ravagiile hidropiziei.

– Te rog, ia loc, domnule. Ți-am așteptat vizita încă de când am primit rapoartele sosirii tale în port.

– Bună ziua, domnule. Căpitanul John Black, la dispoziția dumneavoastră.

Hal își aminti că Grey era un creștin apostat, care îmbrățișase islamismul. Suspecta că bărbatul își schimbase credința mai mult dintr-o cauză financiară și economică decât dintr-o convingere religioasă.

În mod evident, Grey nici nu-l recunoscuse și nici nu-și amintea de Hal – și era sigur că nici nu avea să o facă. Hal contase pe asta când îi dăduse lui Grey un nume fals: era esențial ca piraţii să nu-i afle adevărata identitate. Cu douăzeci de ani în urmă, Hal își câștigase numele arăbesc de El Tazar, Barracuda, pentru isprăvile sale în luptă, când instaurase groaza în rândul flotei ismanice în timpul războiului etiopian din Cornul Africii. Ca să reușească să-l momească pe Jangiri și să-l atace, inamicii lui nu trebuiau să bănuiască identitatea omului împotriva căruia erau asmuțiți.

Hal se așeză pe pernele pregătite pentru el. O sclavă aduse o tavă cu două degetare argintii cu cafea, iar o a doua femeie aduse un vas înalt din argint, așezat pe un coș, pentru jar. Cele două sclave erau tinere, zvelte și cu talia suplă. Probabil că Grey plătise cel puțin două sute de rupii pentru fiecare. Hal își aminti că acesta facuse o mare avere din comerțul cu sclavi și din vânzarea licențelor și autorizațiilor de la sultan. La ultima lor întâlnire, încercase să-l atragă pe Hal cu ambele propuneri. Hal presupunea că nu se limita doar la aceste activități infame și nu avea niciun dubiu cu privire la integritatea sau moralitatea acestui om. Nu era exclus să formeze o alianță cu Jangiri și cu gașca acestuia.

Una dintre fete îngenunche în fața lui Grey și îi umplu degetarul cu băutura neagră și amară, vâscoasă ca mierea. Grey îi mângâie brațul, ca și când ar fi fost o pisică, cu o mână pe care inelele de aur și bijuteriile se scufundau în carnea moale ca masticul a degetelor lui albe și umflate.

– Ai avut o călătorie plăcută, căpitane?

– Din păcate nu a fost lipsită de incidente, domnule, răspunse Hal.

Probabil că Grey știa deja toate detaliile despre starea *Serafimului* și doar căuta să i se confirme.

– După ce am plecat din Bombay, în convoi cu alte două nave ale onorabilei companii India de Est, am fost înconjurați de o furtună îngrozitoare, în largul insulei Madagascar. Unul dintre celelalte vase s-a scufundat cu tot cu echipaj, iar noi am scăpat doar cu distrugeri mari la carenă și la tachelaj. Acesta este principalul motiv pentru care am venit în portul acesta, lucru pe care nu l-am intenționat de la bun început.

– Îmi pare rău să aud de ghinionul tău, scuturǎ Grey din cap compătimitor, dar sunt recunoscător că ne-ai onorat cu prezența ta și a frumoasei tale nave. Mă rog doar să-ți pot fi de folos cu ceva și să-ți pot oferi proviziile de care ai nevoie.

Hal schițǎ o plecăciune și se gândi: „Fără îndoială, la prețuri mărite și cu un comision frumos". Se minuna văzând cum îl schimbaseră pe Grey vârsta și boala. Era tânăr și viguros ultima dată când se întâlniseră, iar acum era chel, cu barba argintie. Din ochii slabi și umezi emana mirosul morții.

– Mulțumesc, domnule. Sunt recunoscător pentru ajutor, mai ales pentru că transport o încărcătură de o valoare deosebită și de o mare importanță politică pentru Maiestatea Sa, regele William.

Grey își întoarse corpul imens și un licăr de interes străluci în ochii lui umezi.

– Ca reprezentant direct al Maiestății Sale în aceste locuri, șopti el, aș putea să știu care e natura încărcăturii?

Hal respiră brusc auzind această sugestie, apoi își coborî privirea ca să studieze peștele ornamental care aluneca în apa fântânii. Își masă tâmplele gânditor, prefacându-se a cântări dacă era înțelept să-i răspundă la întrebare. În cele din urmă oftă și spuse:

– Ca reprezentant al Maiestății Sale, cred că dintre toți, tu ești cel care ar trebui să fie informat. Ezită din nou, apoi păru să se răzgândească. Își coborî vocea la un nivel conspirativ: Mi s-a încredințat un cadou pe care Arangzeb, împăratul mogul al Indiei, îl trimite Maiestății Sale pentru celebrarea încoronării.

Grey își sprijini corpul masiv într-un cot și se uită uimit la Hal. Apoi, încet, avariția răsări în ochii lui. Încercă să o mascheze, însă ideea unui tribut regal – darul unui suveran către altul – îl umplu de o evlavie aproape religioasă.

Dinastia mogulă fusese fondată de Barbur, iar el, la rândul său, era descendentul direct al lui Timur și al lui Genghis Khan. Tatăl său, Shah Jehan, construise fabulosul Taj Mahal, un mausoleu pentru soția lui preferată. Imperiul Mogul era cel mai puternic și mai bogat care se ridicase vreodată din Orient. Care ar fi putut fi valoarea darului unui împărat atât de puternic?

Hal își coborî și mai mult vocea, până deveni o șoaptă.

– Guvernatorul din Bombay, căruia i-a fost adus darul, m-a informat că include o suită de smaralde, douăzeci de pietre perfecte, fiecare de mărimea unei rodii verzi.

Gray suspină uşor, apoi inspiră convulsiv.

Hal continuă:

– Guvernatorul Aungier mi-a mărturisit că valoarea acestor pietre este de cinci lakhs de rupii.

Grey încercă să se ridice, însă efortul fu prea mare pentru el. Căzu înapoi pe perne şi se holbă mut la Hal. Un lakh însemna o sută de mii de rupii. Jumătate de milion de rupii valora aproape o sută de mii de lire. Mintea nu putea percepe o avere atât de mare.

– Într-adevăr, căpitane Black, o asemenea încărcătură vitală trebuie să fie prioritară, reuşi el să spună. Poţi fi sigur că voi face tot ce-mi stă în puteri ca să te asist cu reparaţiile navei şi să-ţi grăbesc plecarea.

– Mulţumesc, domnule.

– Cât timp estimezi că vor dura reparaţiile? întrebă îngrijorat Grey. Când te aştepţi să poţi relua călătoria, căpitane?

– Cu ajutorul tău, ar trebui să fim gata de plecare într-o lună.

Grey rămase tăcut pentru o clipă, făcând rapid calcule. Apoi, o expresie de uşurare îi apăru pe faţă. Cu fiecare dintre aceste mici semne, lui Hal i se confirma tot mai mult că Grey era în tovărăşie cu corsarii.

Zâmbind palid, acesta spuse:

– Distrugerile trebuie să fie mai mari decât par la o examinare obişnuită.

Această afirmaţie îi confirmă lui Hal ideea că fusese pe acoperiş, privind portul şi examinând *Serafimul* prin telescop.

– Desigur, voi încerca să plec mai devreme, dar luăm multă apă la bord şi cred că ar putea fi distrugeri la carenă şi sub apă. Vom rămâne aici cel puţin două sau trei săptămâni.

– Bun! declară Grey. Vreau să spun... sunt sigur că, până atunci, nava ta va fi pregătită să navigheze din toate punctele de vedere.

Hal zâmbi agreabil şi se gândi: „Şi, dacă nu mă înşel foarte tare, partenerul tău de afaceri, Jangiri, va fi gata până atunci să ne întâmpine şi să ne salute într-un mod fantastic, de îndată ce vom intra din nou în canalul Mozambic".

Grey le făcu semn sclavelor să umple din nou degetarele cu cafea.

– În afară de proviziile pentru navă, pot să-ţi ofer şi alte articole pentru profitul personal – bunuri care vor valora de trei sau de patru ori mai mult decât preţul de cumpărare de îndată ce vei ajunge din nou în Anglia. Ce te-ar interesa, căpitane?

– În ciuda regulii Companiei John împotriva comerţului particular, cred că orice om are dreptul la fructele muncii şi ingeniozităţii lui, răspunse Hal.

Grey dădu din cap entuziasmat.

– La fel cred şi eu. În baraca mea am nişte sclavi de o calitate cum rar vezi în bazar.

Se aplecă în faţă şi îi făcu sugestiv semn din ochi într-un mod atât de obscen, încât Hal se forţă să nu îşi arate dezgustul prin gesturi sau prin expresie.

– De fapt, aş putea să mă despart de una sau de ambele mele comori speciale.

O mângâie pe cap pe fata care îngenunchease în faţa lui, apoi îi zâmbi cu afecţiune şi îi spuse în arabă: „Zâmbeşte-i porcului necredincios!" Fata se uită pieziş la Hal şi îşi arătă dinţii mici şi albi într-un zâmbet sfios.

– Nu-i aşa că e frumoasă? întrebă Grey. Şi valorează o sută cincizeci de lire la Buna Speranţă. Ţi-o pot da – ca o favoare, înţelegi? – pentru şaptezeci.

O mângâie din nou pe fată. „Arată-i necredinciosului sânii tăi", îi ordonă el în arabă. Fata ezită. „Arată-i sau o să-ţi sfârtec pielea de pe spate cu biciul." Era aproape o copilă, nu mai în vârstă de şaisprezece ani, dar îşi ridică tivul bluzei şi îşi arătă sânii bronzaţi cu sfârcuri ca perlele negre, plecându-şi modest capul în acelaşi timp.

– Părţile ei mai intime sunt la fel de perfecte, dacă vei dori să le examinezi, îl asigură Grey.

– Este frumoasă... Dar, din nefericire, nu am unde să o cazez la bord, spuse ferm Hal, iar fata îşi acoperi sânii.

Grey nu păru descurajat de refuzul lui.

– Am o cantitate de tămâie de cea mai bună calitate, spuse el. Te asigur că este foarte căutată. Poţi face sigur un profit frumos cu ea.

Hal știa că, dacă voia să rămână în relații bune cu Grey, ar fi fost de folos să-i accepte măcar una dintre oferte. Decise să negocieze pentru zece coșuri de tămâie, în greutate totală de șaptezeci de kilograme.

Sclavii lui Grey aduseră coșurile și le așezară într-un rând în mijlocul curții, iar Hal le examină conținutul. El știa că rășina aromată provenea de la copacii din munții Africii. Trunchiurile erau tăiate adânc, iar seva curgea din tăieturi, întărindu-se în contact cu aerul. După câteva luni, rășina forma globule mari ca pietrele prețioase, care puteau fi apoi rase. Aceasta primă exploatare a sevei producea o rășină semiopacă verzuie, care arăta calitatea superioară. Hal verifică oferta, cercetând caracteristicile, apoi acceptă.

Grey păru impresionat de cunoștințele lui.

– Văd că ești un gentilom stilat și ager, căpitane. O pereche de fildeși de elefant au sosit recent în piața din Zanzibar, așa cum nu am mai văzut în toți anii mei pe insulă. Aș ezita să le ofer oricui, mai puțin unui gentilom de calibrul tău, domnule.

Bătu din palme și cinci sclavi robuști, care probabil așteptau ordinul, apărură mergând clătinat sub greutatea unuia dintre fildeșii mari.

– Trei metri lungime! îi spuse mândru Grey lui Hal. Nouăzeci de kilograme greutate!

Era un fildeș curbat, absolut deosebit. Capătul, care fusese îngropat în țeasta animalului, era de un alb cremos, în vreme ce restul era pătat cu un maro-gălbui, de la seva marilor copaci care fuseseră sfărâmați și lăsați fără coajă. Când sclavii așezară al doilea fildeș lângă el, fu aproape imposibil să le deosebească, atât de bine semănau.

Pe Hal îl fascinaseră pahidermele imense de când văzuse prima dată un grup, pe plajele africane. Pe atunci era un băiat cam de vârsta lui Tom. Atinse unul dintre fildeși. Părea că atinge chiar sufletul acelui continent imens și sălbatic. Știa că trebuie să obțină cu orice preț perechea aceea. Grey recunoscu dorința din ochii lui și începu să negocieze dur. Hal plăti în cele din urmă mai mult decât ar fi plătit pentru o duzină de sclave.

Mai târziu, când fildeșii fură ridicați pe puntea *Serafimului*, strălucind precum chihlimbarul antic în lumina soarelui, Hal

își dădu seama că făcuse cea mai bună tranzacție. La bătrânețe, în mijlocul iernii englezești, când frigul avea să-i intre, în cele din urmă, în oase, putea doar să întindă mâna și să-și atingă Africa, simțindu-se din nou tânăr în căldura tărâmului din inima sa, cu toate minunile lui.

Rămase în picioare, uitându-se cu veneraţie la minunata pereche de fildeşi. Fiii lui veniră să i se alăture. Până și Dorian era tăcut și uimit; aceeași vrajă îi cuprinsese și pe ei. Când Tom vorbi în cele din urmă, vocea lui părea aproape o șoaptă.

– Sunt atât de mari, zise el. Într-o zi mi-ar plăcea să vânez o creatură așa cum trebuie să fi fost asta.

Hal se dădu mult în spectacol reparând *Serafimul*. Voia să dea ocazia veștilor referitoare la prezența lui în Zanzibar să ajungă pe insule și să se strecoare de-a lungul Coastei Febrei, până când ajungeau la urechile lui Jangiri, oriunde s-ar fi aflat el. Apoi, avea să dureze până când piratul și-ar fi adunat forțele și ar fi atacat canalul. Hal era sigur că nici măcar Jangiri nu ar fi încercat vreodată să distrugă nava *Serafim* câtă vreme era acostată în port. La urma urmelor, era oaspetele sultanului și beneficia de protecția lui.

Hal înțelegea foarte bine învățăturile Profetului și știa că în lumea islamică era o datorie a gazdei, o sarcină de onoare a sultanului de a nu permite ca vreunul dintre supușii lui să nu respecte legea. Totuși, odată ieșită în larg, ambarcațiunea ar fi devenit din nou o pradă ușoară, iar sultanul probabil că ar fi acceptat să-și ia partea de pradă fără nicio remușcare.

Un alt lucru pe care Hal trebuia să-l ia în considerare era progresul navei *Yeoman din York*, condusă de căpitanul Edward Anderson, dar și momentul în care ar fi fost rezonabil să se întâlnească cu el. Hal era mai mult decât dispus să îl înfrunte pe Jangiri într-o acțiune cu o singură navă, în larg, dar era sigur că, de îndată ce și-ar fi dat seama unde era baza corsarului, avea să o găsească nu doar fortificată, ci și înarmată: știa că va avea nevoie de toți oamenii de pe navă ca să o atace și să o cucerească.

Dacă Edward Anderson plecase din Buna Speranţă la o săptămână după *Serafim*, probabil că ratase partea cea mai urâtă a marii furtuni, iar vânturile puternice de după aceea îl purtaseră rapid spre Bombay. Era momentul schimbării anotimpurilor. Curând, musonul avea să-l ajute pe Anderson în călătoria lui de întoarcere spre coasta africană. Cu toate acestea, abia peste alte câteva săptămâni putea Hal să se aştepte să ajungă la punctul de întâlnire. Într-adevăr, nu era o mare grabă.

Echipajul *Serafimului* începu tacticos meticuloasa muncă de ridicare a vergilor superioare şi a repunerii lor pe catarg, în timp ce tâmplarii se prefăceau a repara şi a vopsi din nou carena.

La o săptămână după vizita sa la consulul britanic, Hal îl trimise pe Aboli la ţărm, ca să cumpere ceva din bazar. În seara aceea, el îi chemă pe Tom şi pe Dorian în cabina lui. Cei doi băieţi îl bătuseră la cap să li se permită să meargă la ţărm ori de câte ori era nava în chei. Entuziasmul lor de nestăvilit, reţinut pentru prea multă vreme, îi condusese în ultima vreme spre farse periculoase şi era bine pentru ei să plece de pe navă, ca să renunţe la pozne.

– Aboli şi cu mine mergem pe ţărm în seara asta ca să ascultăm bârfele de pe străzile şi din pieţele oraşului, spuse el. Am nevoie de doi sclavi ca să mă însoţească.

El li se adresă în arabă şi zâmbi când Tom îşi intră în rol şi îi răspunse în aceeaşi limbă:

– Venerabilul meu tată, ne-ai face o mare onoare dacă ne-ai permite să te însoţim.

Deşi Hal îi corectă câteva greşeli, era foarte mulţumit de progresul băiatului. Bineînţeles, încă nu putea trece drept băştinaş, dar putea să se facă înţeles de o mare parte din oameni. El privi apoi spre Dorian şi zise:

– Ce are de spus cel mai mic fiu al meu?

Dorian făcu o plecăciune respectuoasă.

– Venerabile tată, pentru o asemenea bunătate, recunoştinţa mea ar izvorî ca apa dulce dintr-o fântână din deşert.

– Am adus pe lume un adevărat poet! râse Hal.

Araba lui Dorian era mult superioară celei a fratelui său mai mare. Vocabularul său era impresionant şi exact cel pe care l-ar fi folosit un arab în circumstanţe asemănătoare.

– Aboli a cumpărat haine pentru amândoi. Fiţi gata să mă însoţiţi după cină.

Hal purta o robă lungă până la glezne şi sandalele pe care i le adusese Aboli. Centura lui lată era din filigran de aur, iar în teaca de deasupra abdomenului avea un pumnal curbat. Mânerul armei era din corn de rinocer, lustruit ca un agat galben şi opac. Vesta îi era brodată cu fir de aur şi argint, iar turbanul era negru. Cu mustaţa neagră şi deasă, cu nasul coroiat şi cu pielea bronzată ca lemnul de tec uns cu ulei, părea un căpitan de vas prosper – sau poate un negustor de sclavi sau un pirat din Marea Roşie. Pentru orice eventualitate, strecură pistoalele cu două ţevi în centura sa de aur, sub vestă.

Cei doi băieţi erau atât de bronzaţi, încât nu avură nevoie de vopsea, iar turbanele le acopereau în întregime părul. Ochii lui Dorian erau atât de verzi, încât contrastau puternic cu pielea sa aurie – însă mulţi oameni din triburile Pathan din nordul Indiei aveau pielea albă şi ochii deschişi la culoare.

După căderea nopţii coborâră în barcă, dar în loc să debarce pe cheiul de piatră din port, Hal ocoli digul şi optă pentru o plajă liniştită, aflată la doi kilometri de oraş. Lăsă barca în grija lui Big Daniel, apoi o apucă pe poteca bătătorită care intra în oraş, însoţit de cei doi băieţi.

Oraşul nu avea ziduri, iar străzile înguste erau luminate doar de razele ocazionale ale lămpilor de la ferestrele de la etaj, aşa că reuşiră să intre fără a fi remarcaţi. În piaţa centrală, o mare parte din tejghelc şi din micile magazine erau încă deschise. Hal alese un magazin de covoare, pe care îl remarcase la ultima lui vizită la consulul Grey. Unele dintre covoare aveau o textură deosebită şi un desen frumos. Proprietarul, al cărui nume era Salim bin-Talf, îl primi exuberant, îl aşeză pe un covor lucios din mătase şi îi oferi o cafea densă şi dulce, aromată cu cardamom. Aboli şi cei doi băieţi sclavi rămaseră mult în urmă, în umbră, şi, urmând instrucţiunile lui Hal, tăcură respectuos toată seara.

– Deci, care sunt noutăţile, *effendi?* întrebă ceremonios bin-Talf.

– Noutăţile sunt bune, răspunse Hal.

Trebuia să-i ofere răspunsurile obișnuite, chiar dacă tocmai ar fi fost jefuit, dacă toate soțiile i-ar fi fost violate sau dacă fiul cel mare ar fi murit mușcat de șarpe.

– Dar noutățile tale?

– Și noutățile mele sunt bune.

Sorbiră din cafea și, cât discutară, trei sau patru dintre membrii familiei și prietenii lui bin-Talf, atrași de prezența unui străin în mijlocul lor, veniră să se alăture cercului. Incet și ținând seamă corespunzător de maniere și de protocol, întrebările fură adresate și adevărata stare a lucrurilor fu pusă în discuție.

– Accentul tău nu este din nord, *effendi*?

Ei îi remarcaseră accentul.

– Sunt din Morbi, Gujarat, din Imperiul Marelui Mogul. Navele mele sunt în port.

Hal studiase mai multe nave *dhow* ancorate în apropiere de *Serafim*, iar acum reuși să le descrie, spre satisfacția ascultătorilor.

– Am venit să cumpăr sclavi și să comercializez bunuri în piețele din Zanzibar și Lamu.

– Și cum este în ținutul tău?

– Triburile Marathas și Sikh s-au revoltat împotriva împăratului, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, el îi va învinge.

– Prin grația Domnului!

– În acest sezon de navigație, fiul lui cel mare, Asaf Khan, se va duce în pelerinaj la Mecca, cu o flotă de o sută de nave.

– Slavă lui Dumnezeu!

– Există doar un singur Dumnezeu.

Acestea erau noutățile pe care Hal le adunase cât timp fuseseră la Buna Speranță, iar autenticitatea lor îi confirmau identitatea în fața lui bin-Talf și a grupului său. Cu toții deveniră mai prietenoși și mai relaxați, iar conversația curgea firesc. Hal se târgui politicos pentru un covor minunat din mătase din Persia. iar când plăti cu mohuri din aur, monede în valoare de cincisprezece rupii, cordialitatea vânzătorilor nu mai avu limite.

– Ai văzut nava englezească din port? întrebă un văr al lui bin-Talf. Cea cu carena neagră, ancorată în capătul îndepărtat al digului...

– Propria mea navă este ancorată în apropiere de cea englezească. Pare deteriorată pentru că echipajul lucrează la catarge.

– Se spune că s-a întâmplat totul în marea furtună de luna trecută.

– Și eu am întâlnit aceeași furtună, dar, grație lui Dumnezeu, am supraviețuit furiei.

– Mulțumim lui Dumnezeu!

– Se spune că nava englezească vine din țara ta, din Bombay, mergând spre regatul Marelui Mogul. Bin-Talf privi împrejur ca să se asigure că nu îl auzea niciun spion, apoi adăugă: Transportă o mare comoară pentru un rege european din partea mogulului.

– Și eu am auzit de comoara asta, spuse Hal lăcând un efort să își reprime zâmbetul. Se vorbea mult despre asta când am plecat din Allahabad. Apoi adăugă mai încet: Se spune că este o comoară de diamante în valoare de douăzeci de lakhs.

– Nu! șopti entuziasmat vărul. Am auzit că sunt smaralde și că valorează cincizeci de lakhs. Se spune că Marele Mogul și-a golit vistieria.

– Cu adevărat trebuie să fie cea mai mare comoară pe care a văzut-o lumea vreodată, șopti Hal cu venerație. Iar acum e aici, printre noi. Mi-ar plăcea să văd un asemenea tezaur.

Cu toții tăcură cât luară în considerare posibilitățile pe care le prezentau cuvintele lui Hal. Ochii le scânteiară de lăcomie gândindu-se la o asemenea oportunitate.

– Mie mi-ar plăcea să țin în mână o astfel de comoară, spuse în cele din urmă bin-Talf. Doar ca să mă pot lăuda nepoților mei că am făcut asta.

Vărul lui râse răutăcios.

– Al-Auf ți-ar lua-o din mână, vere.

Râseră cu toții, iar altul spuse:

– Al-Auf ți-ar lua și mâna.

– Dumnezeule, așa e.

– E adevărat! Adevărat!

Râseră cu toții fără rețineri.

– Cine este acest Om Rău? întrebă nevinovat Hal, căci asta însemna „al-Auf".

– Eşti comerciant pe mare şi nu ai auzit de el? se minună bin-Talf. Credeam că toţi marinarii tremură la auzul acestui nume.

– Eu sunt un ignorant dintr-o ţară îndepărtată, recunoscu Hal.

– Musallim bin-Jangiri, spaima necredincioşilor şi Sabia Islamului. Acesta este al-Auf, Cel Rău.

Hal îşi simţi pulsul accelerându-i-se când auzi numele, dar afişă o expresie neutră şi îşi mângâie gânditor bărbia.

– Atunci, al-Auf este un corsar? întrebă el.

– El este tatăl şi mama tuturor corsarilor, zâmbi bin-Talf.

– Pare că trebuie evitat. Dar unde l-ar găsi cineva pe al-Auf, dacă ar fi destul de prost încât să îl caute?

Bin-Talf chicoti şi trase lung din narghilea. Apa bulbuci în bol, iar fumul moscat de *bhang* îi ieşi printre buze.

– Ai dreptate, *effendi*. Doar un nebun şi-ar dori să îl caute pe al-Auf. Dar dacă poţi să iei urma rechinului-tigru pe ocean, atunci vei şti unde să-i cauţi nava. Dacă ştii unde se ridică ceaţa mării, atunci poţi discerne umbrele pânzelor lui negre.

– Pare a fi un djinn, un spirit al mării, şi nu un om în carne şi oase, spuse Hal.

– Este om. Pentru că l-am văzut cu ochii mei, se lăudă vărul.

– Unde l-ai văzut? Cum arată?

– L-am văzut în Lamu. Era în portul de acolo, în nava lui. L-am văzut pe punte. Are o înfăţişare mândră şi privirea curajoasă a unui erou din vechime. E un bărbat puternic şi îngrozitor de privit.

– Cum arăta nava lui?

Hal ştia că orice descriere a lui Jangiri avea să fie strident înflorită de frica oarbă şi că era puţin probabil să fie reală. Avea şanse mai mari ca propria-i navă să fie descrisă mai exact.

– În mod ciudat, nu este o navă *dhow*, aşa cum te-ai aştepta. Este o navă europeană, cu multe pânze, spuse vărul. Dar pânzele sunt negre.

– O navă precum cea englezească, din port? întrebă Hal.

– Da! Da! Ca aceea, doar că mult mai mare şi cu mult mai multe tunuri.

„Cu siguranță nava pe care a văzut-o e *Minotaurul*, cea capturată", se gândi Hal.

– Câte tunuri? întrebă el.

– Multe! Poate o sută, speculă vărul.

În mod clar nu era marinar, iar întrebarea nu avea nicio însemnătate pentru el.

– Dacă nava englezească îl va întâlni vreodată pe al-Auf, atunci echipajul ei necredincios va trebui să caute milă la Allah, pentru că nu o vor primi de la al-Auf.

Curând după aceea, Hal își luă rămas-bun și plecă însoțit de Aboli și de băieți.

Când vâsliră înapoi spre *Serafim*, rămase singur la pupă și îi ascultă pe Tom și pe Dorian discutând entuziasmați cu Big Daniel și cu Alf, povestind în detaliu tot ce văzuseră și auziseră în port. Era mulțumit de rezultatele vizitei lui. Cu excepția consulului Grey, nu mai spusese nimănui despre așa-zisa comoară a mogulului, și totuși ajunsese un subiect banal de discuție în piață. Probabil că știrea ajunsese deja la urechile corsarului.

După alte trei săptămâni în care *Serafimul* zăbovi în dana de acostare din port, Hal îi facu o ultimă vizită consulului. După schimbul nesfârșit de complimente și urări, Hal îi spuse:

– Am terminat, în sfârșit, reparațiile la nava mea și sunt gata din nou de plecare.

– Când plănuiești să pleci?

Grey își ridică trupul masiv în poziția șezând și îl privi cu interes pe Hal.

– Peste trei zile, cu refluxul de dimineață.

– Cu toate că prezența ta în casa mea m-a onorat, îți înțeleg nerăbdarea de a relua călătoria pe mare. Mai ales că transporți o asemenea încărcătură prețioasă. Nu-ți pot ura decât vânt din pupă și drum bun.

Nu părea deloc interesat să-i întârzie plecarea lui Hal – ci mai degrabă nerăbdător să-l vadă plecat. Pentru Hal, asta însemna doar un lucru: Jangiri – al-Auf – fusese chemat și, probabil, pregătea chiar atunci o ambuscadă în Canalul Mozambic.

Ultimele trei zile în portul Zanzibar fură dedicate pregătirilor pentru luptă. Big Daniel supraveghe încărcarea tunurilor cu şarje noi, iar sacii din mătase din magazie fură umpluţi şi aşezaţi lângă tunuri. Aboli văzu că toate muschetele şi pistoalele erau încărcate şi dotate cu cremene noi. Pietrele de ascuţit se roteau, iar scânteile zburau în timp ce lamele săbiilor erau ascuţite ca briciul; vârfurile lăncilor erau ascuţite manual. Cu toate acestea, pregătirea pentru luptă era ascunsă cu grijă de spionii de pe chei sau de pe meterezele fortului.

Hal urmări fiecare mişcare neobişnuită a celorlalte nave din port. De când vorbise ultima dată cu Grey, părea că numărul de mici nave *dhow* care intrau şi părăseau portul crescuse. Multe navigau în apropiere de *Serafim*, iar cei din echipaje se aplecau peste marginea bordului ca să caşte gura la nava înaltă. Probabil că asta se datora curiozităţii naturale, însă Hal era sigur că ştirea plecării lor iminente era transmisă urechilor interesate din largul mării.

În ultima lor seară din portul Zanzibar, avu loc o furtună puternică şi, când tunetul bubui pe cer, iar fulgerul transformă noaptea în zi, ploaia începu să cadă pe puntea *Serafimului*. Oamenii de pe puntea cu tunuri fură nevoiţi să strige ca să se facă auziţi.

După miezul nopţii, când norii se risipiră, miriade de stele străluciră şi licăriră pe cer, reflectându-se în apa portului. Era atât de linişte, încât Hal, stând întins în patul lui fără să doarmă, auzi un arab de pe una dintre navele *dhow* ancorate în apropiere cântând încet.

Dumnezeu e Mare.
Omul este ca spuma în calea musonului.
Are Pleiadele deasupra capului
Şi Luceafărul în ochi.
Doar Dumnezeu ştie toate căile oceanului.
Doar Dumnezeu îndură la nesfârşit...

Când soarele lumină cerul estic alungând stelele, Hal se ridică şi se duse pe punte. Briza de uscat veni în rafale calde de pe insulă, iar *Serafimul* începu să se agite în locul său de

acostare, nerăbdătoare să plece. Hal dădu din cap spre Ned Tyler, care chemă ambele carturi pentru a porni nava.

Echipajul urcă pe tachelaj, iar pânzele se umflară, fluturând și scuturându-se până când briza le umflă complet; *Serafimul* dădu înapoi, apoi își îndreptă prova spre intrarea în port. Când Hal se duse înapoi la balustrada pupei, văzu că patru nave *dhow* se strecuraseră din locul lor de acostare, ridicându-și singura pânză triunghiulară, și îi urmăreau.

– Poate că au ales începutul refluxului ca să plece, șopti Ned lângă el, în timp ce priveau înapoi.

– Orice este posibil, domnule Tyler, chiar și că marele consul Grey este un om cinstit, fu de acord Hal.

– Cred că țintiți prea departe, căpitane, spuse Ned serios.

Hal își ridică privirea spre zidurile înalte ale fortului, care străluceau în lumina dimineții cu o luminozitate perlată, și mormăi ceva, brusc interesat. O scânteie de foc se vedea pe turnul estic. În timp ce privea, o coloană subțire de fum alb se ridică în aer, apoi se împrăștie în vântul musonului.

– Crezi că se încălzesc acolo? întrebă încet Hal.

– Fumul se va vedea clar pe continentul de dincolo de canal, zise Ned.

– Sau la douăzeci de leghe în larg...

Canalul era atât de îngust, încât, atunci când soarele strălucitor ajunse deasupra orizontului, văzură Africa continentală învăluită în lumina astrului.

Hal privi înapoi peste pupă. Mica flotilă de nave *dhow* din port era încă în urma lor. Ei nu ridicaseră încă toate pânzele, iar pe catarg mai erau încă trei terțarole, așa că *Serafimul* se deplasa ușor. Două dintre vasele mai mari care îi urmăreau, mai rapide decât celelalte, țineau pasul cu *Serafimul,* însă celelalte rămaseră treptat în urmă.

– Puntea! Se vede mai mult fum de pe continent.

Vocea lui Tom pluti dinspre catarg, iar Hal traversă spre balustrada de sub vânt. O coloană subțire de fum se ridica din spatele verde al unuia dintre promontorii, care păzea o plajă deformată de nisip alb de coral. Fumul, de un alb-argintiu nefiresc, se ridică în sus până când, brusc, vântul îl împrăștie în dâre lungi pe deasupra vârfurilor dealurilor verzi.

Navigară spre sud întreaga zi. Păstrând ritmul cu progresul lor, focurile se aprindeau pe țărm de fiecare dată când *Serafimul* ajungea în dreptul vreunui cap sau al vreunei faleze, împrăștiind același fum argintiu ce se vedea, probabil, de la mai multe mile, din toate direcțiile.

Flota dezordonată de mici nave *dhow* împrăștiate pe canal continuă să îi urmărească, cu cele două nave mai mari la o distanță de două sau trei mile în urma lor. Dar când soarele coborî spre orizont, facând norii cumulus roșii și aurii, cele două nave *dhow* lansară terțarolele și se apropiara aproape imperceptibil, până când, chiar și în lumina care scădea, se văzură clar de pe puntea *Serafimului*. Prin binoclu, Hal deslușì masa de oameni de pe ele.

– Cred că ne putem aștepta să se întâmple ceva foarte curând, îi spuse el lui Ned Tyler. Vreau ca echipajul să ia cina cât încă este lumină. S-ar putea să fie nevoiți să lupte în timpul nopții.

Ned era mohorât: chiar și o navă puternică de luptă era în dezavantaj într-o acțiune de noapte împotriva unui inamic inferior, dar numeros. La adăpostul întunericului, o flotă de mici nave *dhow* ar fi putut reușì să se strecoare pe lângă o navă mai mare, iar mulțimea de oameni înarmați de pe punțile acestora să apară înainte ca tunarii să îi poată alunga.

În acel moment, de pe catarg se auzi un strigăt.

– Puntea! În față se vede o bărcuță! Pare să aibă probleme.

Hal se îndreptă spre balustradă și ridică telescopul. Peste provă, văzu carena unei nave de pescuit bălăcindu-se în apă, doar cu bordajul din lemn expus. Capetele unor oameni se vedeau în apa din jur. Când *Serafimul* se îndreptă în direcția lor, aceștia fluturară din mâini, în timp ce strigătele li se diminuau în vânt.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– Aveți milă! Dumnezeu v-a trimis ca să ne salvați!

Când se apropiară suficient de mult încât să distingă trăsăturile oamenilor care se luptau cu valurile în jurul vasului naufragiat, Hal dădu ordin să fie oprit vasul cu vântul în față. *Serafimul* se roti, cu prova spre vânt, și pluti în apropiere de nava inundată.

– Trimiteți o barcă să-i ia! ordonă Hal, iar când barca lansată se îndreptă spre ei, le numără capetele: douăzeci și doi. Un echipaj cam mare pentru o navă atât de mică, domnule Tyler.

– Într-adevăr, căpitane, un echipaj neobișnuit de mare.

Hal se îndreptă spre balustradă, unde Big Daniel și Alf Wilson așteptau împreună cu un grup de oameni înarmați.

– Suntem pregătiți să îi întâmpinăm cum se cuvine, domnule Fisher?

– Îi vom întâmpina cât de frumos posibil din partea asta a paradisului, spuse încruntat Big Daniel.

Barca, acum aglomerată din cauza supraviețuitorilor uzi și murdari din vasul de pescuit, începu să revină spre *Serafim*.

Brusc, Alf Wilson fluieră ușor, iar trăsăturile sale întunecate și frumoase se luminară de o plăcere diabolică.

– Acela mare de la provă, cu barbă... Arătă spre unul dintre supraviețuitori. Îl cunosc. Dumnezeule, va fi o plăcere să-l salut din nou. Era liderul bandei de asasini care a abordat *Minotaurul* cu același șiretlic.

– Retrage-te, te rog, domnule Wilson, îl avertiză blând Hal, ca nu cumva să te recunoască și el. Să-l lăsăm să urce la bord înainte să te vadă.

Barca se agață de lanțurile *Serafimului* și primul dintre bărbații salvați urcă pe scară, căzând în patru labe. Își lipi fruntea de punte, iar apa de mare se scurse din roba lui lungă și udă, facând o baltă în jurul lui.

– Allah și toți sfinții să binecuvânteze nava asta... Bunătatea și mila voastră vor fi scrise în cartea de aur...

– Destul, băiete!

Big Daniel îl ridică în picioare cu o mână blândă, iar oamenii săi îl îmbrânciră pe arabul speriat spre balustrada îndepărtată, înconjurându-l. Următorul bărbat care urcă pe scară și trecu peste balustradă fu cel înalt și bărbos. El își întinse brațele, iar roba lungă și udă i se lipi de corpul slab.

– Aceasta este cea mai bună zi. Copiii și nepoții mei... începu el pe tonuri înalte.

– *Salaam aliekum*, Rachid, îl salută Alf Wilson. Ochii mei au tânjit multe zile după chipul tău frumos.

Rachid se holbă la el alarmat. Când Alf se apropie și îi zâmbi, arabul îl recunoscu și privi înspăimântat împrejur, căutând o cale de scăpare. Apoi vru să sară peste bord, dar Alf Wilson îl

prinse din aer şi îl aduse pe punte. Îşi înfipse genunchiul în spatele lui şi vârful pumnalului în pielea moale de sub ureche.

– Te rog, Scumpul Profetului, dă-mi un motiv să îţi tai gâtul! zise Alf înţepându-l pe bărbat.

Acesta ţipă şi se zvârcoli pe punte. Alf îşi trecu mâna liberă peste corpul lui Rachid, apoi pipăi sub roba lui udă şi scoase un pumnal curbat. Încercă muchia pe urechea lui Rachid şi îi tăie complet lobul. Sângele începu să se prelingă pe barba bărbatului.

– Ah! E destul de ascuţit, spuse vesel Alf. Asta trebuie să fie aceeaşi lamă cu care i-ai tăiat nasul vechiului meu camarad, Ben Brown, şi cu care l-ai ucis pe Johnnie Waite.

Rachid suspină, ţipă şi imploră milă.

– Dumnezeu mi-e martor, sunt nevinovat. Mă confunzi cu altcineva. Sunt un pescar sărac şi cinstit.

Ceilalţi se îngrămădiră pe punte într-un grup dezorientat, înconjurat de un inel de săbii scoase din teacă. Alf îl trase în picioare pe Rachid, care scâncea şi se ploconea, şi îl împinse să se alăture oamenilor săi.

– Dacă vreunul dintre voi încearcă să scape sau sa scoată una dintre armele pe care le-aţi ascuns pe sub mantii, oamenii mei au ordin să îi taie capul, îi avertiză Hal. Apoi se întoarse spre Ned Tyler şi adăugă: Du nava din nou pe curs, te rog!

Când *Serafimul* fu din nou pe direcţia vântului, navigând pe canal, Hal strigă către prizonieri:

– Dezbrăcaţi-vă cu toţii! Scoateţi-vă hainele, toate până la pielea voastră nespălată.

Se auziră strigăte de protest: „*Effendi,* nu se cade. Nuditatea noastră ne face să ne ruşinăm în ochii lui Dumnezeu..."

Hal scoase unul dintre pistoalele de la centură şi trase cocoşii, apoi lipi gura ţevii de capul lui Rashid.

– Toate hainele! Uimiţi-ne cu circumferinţa şi cu lungimea penisurilor voastre circumcise, cu care veţi bucura virginele din grădina paradisului când vă voi trimite la ele.

Fără nicio tragere de inimă, Rashid îşi scoase roba şi rămase în izmene.

– Toate! insistă Hal.

Rând pe rând, arabii îşi scoaseră hainele, lăsându-le pe jos cu o grijă exagerată, astfel încât orice ar fi ascuns printre haine

să nu zdrăngăne sau să lovească cu putere puntea de cherestea. În cele din urmă, rămase în faţa lui Hal doar o grămadă jalnică de oameni, care încercau să îşi acopere cu mâinile zonele intime, plângându-se, protestând şi declarându-şi nevinovăţia. Hainele lor aruncate formau o movilă pe punte.

– Percheziţionaţi-le! ordonă Hal, iar Aboli şi Big Daniel trecură toate hainele prin mâinile lor, scoţând o diversitate de pumnale ascunse din faldurile ude.

Când terminară, o mulţime de arme erau pe punte.

– Rachid! Hal îl alese pe lider, care căzu în genunchi, cu lacrimile amestecându-i-se cu sângele care-i curgea din urechea rănită. Care este planul lui al-Auf? Ce semnal trebuia să-i dai după ce preluai controlul navei mele?

– Nu te înţeleg, *effendi*. Nu cunosc pe nimeni cu numele al-Auf. Ai milă de un biet pescar! Fără mine, copiii mei vor muri de foame.

– Allah Milostivul va avea grijă de orfanii tăi nenorociţi, îl asigură Hal, uitându-se la prizonierii îngroziţi. Apoi zise: Acela!

Alese un tâlhar infam, cu o faţă plină de cicatrice şi cu un ochi lipsă. Aboli îl trase din grămadă, apoi îi înfăşură o bucată scurtă de lanţ greu în jurul gâtului, închizându-l cu o verigă.

– Te mai întreb o dată, rânji Hal către Rachid. Care este semnalul?

– Pentru numele lui Dumnezeu, *effendi*, nu-l cunosc pe acest al-Auf. Nu cunosc niciun semnal.

Hal îi facu un semn din cap lui Aboli, care îl apucă pe arabul înlănţuit ca şi când ar fi fost un copil şi îl cără până la balustradă. Ridicându-l în aer, deasupra capului, îl aruncă peste bord. Bărbatul lovi apa şi dispăru instantaneu, tras în adâncuri de greutatea lanţului. O linişte îngrozitoare îi învălui pe toţi oamenii de pe punte – chiar şi pe marinarii englezi. Nu s-ar fi gândit niciodată că putea fi atât de nemilos căpitanul lor. Apoi, prizonierii goi oftară uşor şi căzură în genunchi la unison, cu mâinile împreunate în faţa ochilor, rugându-se pentru vieţile lor.

– Semnalul? întrebă încet Hal, uitându-se la Rachid.

– Dumnezeu îmi este martor, nu știu niciun semnal.

– Ia-l, îi spuse Hal lui Aboli.

Acesta îl prinse pe Rachid de urechea rănită și îl târî, țipând și sângerând, spre marginea punții. Aruncându-l pe jos, îl călcă pe spate cu piciorul lui mare, țintuindu-l, apoi îi înfășură o altă bucată de lanț în jurul gâtului și îl ridică cu ușurință deasupra capului.

– Aruncă-l la rechini, ordonă Hal, chiar dacă le va fi greață mâncând stârvul ăsta.

– Am să-ți spun, țipă Rachid, agitându-și picioarele în aer. Doar spune-i acestui *shaitan* negru să mă lase jos și am să-ți spun.

– Ține-l peste margine, ordonă Hal.

Aboli își schimbă poziția și îl ținu pe Rachid de glezne în afara provei *Serafimului.*

– Vorbește, vui el, pentru că simt că îmi obosesc brațele. Nu te vor mai ține prea mult.

– Două lumini, țipă Rachid. Două lămpi roșii pe catarg. Acesta este semnalul pentru al-Auf că am preluat nava.

Aboli îl trase înapoi la bord și îi dădu drumul pe punte.

– Ce curs ți-a ordonat să urmezi? Unde trebuia să te întâlnești cu el? întrebă Hal.

– Mi-a spus să merg spre sud, să rămân aproape de uscat și să mă îndrept spre Ras Ibn Khum.

Hal știa că acesta era un cap care ieșea din canal.

– Pune-i pe toți în lanțuri, închide-i în castelul de la pravă și asigură-te că vor fi păziți în permanență. Să-l împuști pe primul care încearcă să evadeze, îi ordonă Hal lui Aboli în arabă, spre folosul prizonierilor.

Când soarele apuse, colorând marea în roșu, Hal scurtă pânza și rămase departe de țărm, așa cum ar fi facut orice căpitan prudent dacă țărmul s-ar fi văzut atât de aproape. Navigară încet spre sud și, o dată sau de două ori în timpul primei părți a nopții, marinarii de pe catarg văzură o lumină slabă de lampă pe una dintre navele *dhow* care îi urmăreau.

La bordul *Minotaurului*, oriunde s-ar fi ascuns, al-Auf se aștepta ca oamenii săi să preia controlul *Serafimului* doar după ce o mare parte din echipaj ar fi adormit. Așadar, Hal așteptă

până la al patrulea sunet al clopotului cartului de noapte – ora două dimineața –, apoi ordonă ca lămpile roșii de semnalizare să fie aprinse și puse la provă și pe catarg. În noapte, semănau cu ochii unui dragon.

Apoi le ordonă lui Aboli și altor douăzeci de oameni selectați să se îmbrace cu robele încă ude ale arabilor prinși. Cât timp își înfășurau ei turbanele, Hal coborî în cabina lui și se îmbrăcă repede în hainele pe care le purtase în noaptea vizitei în bazarul din Zanzibar. Când reveni pe punte, *Serafimul* naviga liniștit prin apele întunecate. Cum luna apusese, forma întunecată a țărmului, cu colierul perlat de valuri fosforescente, se pierduse în întuneric.

Hal se duse pe punte și vorbi cu toate grupurile de oameni care stăteau ghemuiți la marginea bordului.

– Acesta este un moment periculos, le spuse el încet. Fiți atenți. Ne pot ataca înainte să-i vedem.

Cu două ore înainte de răsărit, într-un moment de întuneric deplin al nopții, Hal îi chemă la el pe cei doi băieți. Tom era vioi și deborda de entuziasm, însă Dorian, care stătuse întins pe saltea, era pe jumătate adormit, căsca și se freca la ochi.

– Vreau să vă ocupați posturile de luptă de pe catarg, le spuse el serios. Dacă nava va fi atacată, voi să rămâneți acolo, indiferent ce se întâmplă pe puntea de sub voi. Ați înțeles?

– Da, tată.

Hotărârea se citea pe chipul lui Tom în lumina slabă a busolei.

– Tu răspunzi de fratele tău, Tom, îi spuse Hal, așa cum o mai făcuse de multe alte ori. Dorian, trebuie să-l asculți pe Tom.

– Da, tată.

– Eu voi fi foarte ocupat. Nu voi putea să stau cu ochii pe voi. Vreau să fiți amândoi în siguranță și departe de luptă.

Îi însoți spre pânzele catargului și, la adăpostul întunericului, îi îmbrățișă.

– Dumnezeu vă iubește, băieți, așa cum o fac și eu. Nu încercați să fiți eroi. Feriți-vă de pericol.

Îi privi urcând pe pânze, apoi dispărând în întunericul de deasupra. Se întoarse la locul lui de la pupă.

La răsărit începu să plouă din nou, așa că noaptea se prelungi. Apoi, odată cu ieșirea soarelui, norii de ploaie se

împrăștiară, iar ziua dădu buzna peste ei brusc și dramatic. În timpul nopții, cu toanele curentului din canalul îngust, *Serafimul* fusese purtat în apropierea țărmului.

La două mile de tribord se vedea continentul african, mărginit de plaje albe; colții recifelor de corali păreau să rânjească în lagunele verzi și puțin adânci dinspre țărm. În față era capul Ras Ibn Khum, care ieșea în canal. Hal ordonă schimbarea cursului, pentru a se îndepărta de acesta.

În timpul nopții, flota de nave *dhow* care îi urmăreau, ghidate de semnalul lămpilor de pe catargul *Serafimului*, se apropiaseră de ei. Vasul din față, o navă de vreo sută de tone și plină de oameni, se afla la mai puțin de o lungime de cablu în urma navei. De îndată ce văzură *Serafimul* apărând brusc din întunericul dinaintea lor, izbucniră în urale și traseră cu puștile jezail în aer. În mod clar, cu toții credeau că nava era deja în mâinile lui al-Auf, după cum indicau lămpile aprinse. Fuioare de fum de pușcă se ridicară în aer, în timp ce vocile lor și pocnetul armelor se auzeau slab pe apa întunecată și schimbătoare. Bărbații dansau și le făceau semne din mână.

– Salutați-i, băieți, le spuse Hal oamenilor lui, îmbrăcați în haine arabești.

Aceștia salutară și făcură semne din mână spre nava *dhow*, cu robele fluturând și umflându-se în briza dimineții venită de pe țărm. Hal nu făcu nimic pentru a încetini nava, așa că distanța dintre ei nu se micșoră.

Privi înainte, apreciind distanța de siguranță față de capul verde care se vedea nu departe, apoi simți cum i se strânge pieptul când, la mai puțin de două mile în față, de după cap ieși în viteză o altă navă cu tachelaj pătrat și cu pânze negre.

Hal își dădu seama imediat că aceasta fusese ancorată în golful de dincolo, așteptând să atace atunci când semnalele de foc de pe coastă ar fi avertizat apropierea *Serafimului*. Ambarcațiunea se grăbea acum să-i întâmpine, pe valul alb de sub provă, urmată de o hoardă de circa douăsprezece mici nave *dhow*.

Alf Wilson alergă spre Hal, cu entuziasmul dansând în ochii lui negri.

– Este vechea navă *Minotaur*, strigă el, aș recunoaște-o oriunde, căpitane.

– Mulţumesc, domnule Wilson, mi-am dat seama de asta, spuse Hal afișând o expresie naturală. Apoi se întoarse spre Ned Tyler și adăugă: Ţine cursul.

Când cele două nave înalte se apropiară rapid una de alta, Hal examină *Minotaurul* prin telescop. Trecuseră mai puțin de doi ani de când fusese capturată de al-Auf, însă Hal văzu imediat că pânzele și tachelajul se deterioraseră mult. Niciun căpitan englez nu și-ar fi neglijat astfel nava. În plus, era cârmită neglijent. Poate că avea acum un căpitan obișnuit cu pânzele triunghiulare, care nu se pricepea la reglarea complicată a pânzelor pătrate. Pânzele superioare erau acum la marginea de invergare, iar velierele de pe catarg nu erau îndreptate corespunzător, astfel că vântul se împrăștia și pânzele negre tremurau neputincioase. După unghiul de derivă, Hal își dădu seama că partea de jos a carenei era plină de alge.

O grămadă de oameni dezorganizaţi erau aliniaţi pe laturile ei și aglomerau tachelajul, dansând și fluturându-și armele cu veselie. Hal estimă că erau câteva sute şi simţi un fior de teamă când își imagină că hoarda aceea sălbatică avea să invadeze bordul *Serafimului*. Dar nu făcu nicio manevră de evitare care ar fi putut să-l alerteze pe corsar. Între timp, marinarii englezi deghizaţi de pe *Serafim* continuau să gesticuleze, aclamându-i pe corsari.

Minotaurul avea treizeci și cinci de tunuri pe o parte, iar greutatea bordului lateral era aproape dublă faţă de cea a *Serafimului*. Dacă era manevrată cu dexteritate, nava *Serafim* i-ar fi putut fi cu mult superioară. „Să sperăm că luptă pe cât de bine navighează", se gândi Hal în timp ce navele se apropiau rapid una de cealaltă, faţă în faţă, până când părură a fi pe punctul de a se ciocni. Navele *dhow* care însoţeau *Minotaurul* se chinuiau să vină în urma acestuia precum puii de raţă.

Acum erau atât de aproape, încât Hal putea distinge figurina de la pupa ei, bestia încornorată din mitologie, jumătate om, jumătate taur. Apoi îi văzu și numele, *Minotaur*, chiar dacă literele din foiţă de aur erau ciobite și acoperite cu cristale de sare.

Hal ridică telescopul și privi pe punte. Aproape imediat văzu o siluetă înaltă în robă neagră, care se remarca în gloata de

marinari arabi. Nu avea nicio îndoială că era al-Auf însuşi, Cel Rău. Oare cum îl descrisese vărul lui bin-Talf? „E mândru şi are privirea curajoasă a unui erou din vechime, e un bărbat puternic, cu aspect înfricoşător." Nu exagerase prea mult, se gândi Hal încruntându-se.

Turbanul verde al lui al-Auf era înalt, iar piatra care îi lega faldurile strălucea deasupra frunţii lui în razele piezişe ale soarelui de dimineaţă. Promisiunea unor muşchi fermi se citea în umerii săi laţi, iar corpul său graţios şi zvelt semăna pe sub faldurile robei cu cel al marilor feline de pradă. Barba îi era unsă cu ulei, despărţită în două şi aruncată peste umeri de vânt. Când cele două nave se apropiară mai mult, Hal reuşi să-i zărească şi trăsăturile: ochii îi erau negri şi încadraţi de sprâncene proeminente şi închise, nasul îi era coroiat precum pliscul unui vultur, iar gura subţire, tăiată parcă cu sabia. Un chip la fel de dur şi de crud precum deşertul nemilos care îl modelase.

Hal văzu că toate orificiile tunurilor de pe *Minotaur* erau deschise, iar tunurile grele erau scoase în afară. O ceaţă fină şi albastră, care se rostogolea în vânt de pe punţile navei, îl avertiză că toate fitilele erau aprinse şi că tunarii aşteptau în spatele tunurilor. Al-Auf era viclean şi destul de precaut încât să nu accepte definitiv dovada lămpilor roşii de pe catargul *Serafimului*.

Hal miji ochii atunci când distanţa dintre ei se micşoră până la o lungime de un cablu, fără ca al-Auf să dea vreun semn că ar vrea să cedeze. O parte din membrii echipajului de la prova *Minotaurului* se opriră din sărit, privind neliniştiţi împrejur.

– Scoateţi tunurile!

Ordinul lui Hal, amânat până în ultimul moment, fu repetat până pe scările care duceau spre puntea de dedesubt.

Prin navă începură să răsune de îndată loviturile puternice ale mateloţilor. Penele fură scoase cu ciocanul din lemn. Capacele orificiilor tunurilor fură date la o parte cu un trosnet, urmat de vuietul vagonetelor tunurilor. Din orificiile deschise ieşiră ţevile negre. Hal îşi imagină buimăceala de la bordul *Minotaurului* când văzură că ceea ce părea a fi o victimă neajutorată şi neînarmată se transforma în faţa ochilor lor într-un adversar periculos, agresiv.

In timp ce Hal urmărea totul, îl văzu pe al-Auf reacţionând imediat. Se întoarse rapid spre cârmă, însă ordinul pe care îl strigă se pierdu în vânt şi în uralele echipajului său. *Minotaurul* îşi schimbă direcţia, cu prova în vânt. Era o manevră prost gândită, menită să evite coliziunea şi ameninţarea bruscă şi neaşteptată de la bordul lateral cu tunuri al *Serafimului.*

„Nu este o decizie înţeleaptă, şopti Hal satisfăcut. Ai fi făcut mai bine să mă înfrunţi." *Serafimul* îşi menţinu cursul.

– Domnule Fisher! strigă Hal. Am să-i tai calea. Foc de voie!

Big Daniel se îndreptă spre echipa de tunari de la tribord. Rapid, verifică alinierea armelor grele şi scoase pana tunarului, ca să coboare cătarea şi să ţintească: urma să trimită o ghiulea prin carena *Minotaurului.*

Întoarcerea prost gândită spre vânt a lui al-Auf făcu *Minotaurul* să rămână în urmă. Nava se opri, iar vântul care sufla în faţa pânzelor nu îi permise să se urnească sau să-şi schimbe direcţia.

– Întoarce un punct spre direcţia vântului, îi ordonă Hal cârmaciului.

Serafimul se întoarse uşor spre *Minotaur,* tăindu-i calea atât de aproape, încât aproape că intră în bompresul proeminent al acesteia. Niciunul dintre tunurile celeilalte nave nu putea trage, în schimb toate tunurile de la tribordul *Serafimului* puteau fi îndreptate direct spre prova aurită. Big Daniel lipi fitilul de gaura de detonare a tunului, care vui năprasnic şi sări înapoi în placa de reţinere. Dâra lungă de fum a tunului atinse prova *Minotaurului,* iar cheresteaua explodă într-un nor zbârnâitor de aşchii.

O singură ghiulea răscoli puternic *Minotaurul,* trecând prin punţile inferioare spre locul în care tunarii aşteptau lângă tunuri. La bordul *Serafimului,* auziră clar ţipetele şi rugăminţile adresate lui Dumnezeu când ghiuleaua trecu prin puntea tunurilor. Big Daniel se întoarse spre al doilea tun şi se uită prin cătare. Calm, *Serafimul* trecu pe lângă *Minotaur,* care deja lua apă, până când se află cu tunurile îndreptate direct spre navă. Daniel o zdruncină cu încă o lovitură răsunătoare de tun. Bila grea din fier trecu prin provă, iar ţipetele oamenilor răniţi şi ale celor pe moarte se auziră în aer.

Tunurile bubuiră unul după altul, în timp ce *Minotaurul* tremura și se legăna, fără să poată riposta în fața loviturilor dure. Hal vedea turbanul lui al-Auf ieșind în evidență în gloata panicată; în timp ce încerca să-și stăpânească echipajul și să întoarcă pânzele astfel încât nava să poată intra în vânt, îndepărtându-se din calea loviturilor îngrozitoare care o secerau de la provă până la pupă.

Pe *Serafim*, oamenii de pe tachelaj trăgeau cu muschetele spre puntea *Minotaurului*. În ciuda armelor lor imprecise cu țevi netede, aproape fiecare foc nimerea mulțimea densă de siluete îmbrăcate în robe, care se agitau confuze. Bubuitura asurzitoare a tunului era însoțită de trosnetele ascuțite ale tunurilor mai mici, care măturau cu gloanțe puntea *Minotaurului*. Hal aruncă o privire spre catarg, pentru a se asigura că cei doi băieți sunt în siguranță, și îl văzu pe Tom ocupat cu încărcarea tunului mic. Capul lui Dorian era aproape de acela al fratelui său, săltând de entuziasm, iar lui Hal i se păru că-i aude vocea subțire și entuziasmată în vacarmul luptei.

Toate bateriile de la tribordul *Serafimului* fuseseră descărcate în neajutorata navă *Minotaur*, iar măcelul era îngrozitor. Hal vedea sângele curgând din orificiile tunurilor și ale sabordurilor, în pârâuri strălucitoare care se scurgeau pe părțile laterale.

– Voi alinia nava, îl avertiză Hal pe Ned.

Așteptă până când trase și ultimul, apoi nava *Serafim* se strecură pe lângă victima ei.

– Un bord lateral către ea când ne vom alătura, apoi o vom aborda în fum, strigă Hal către echipaj.

Membrii echipajului aclamară și își agitară în aer armele de abordaj, sulițe, săbii și topoare. Odată aflați pe puntea *Minotaurului*, Hal avea încredere că – deși depășiți numeric – antrenamentul și spiritul de luptă al oamenilor din echipajul său, precum și confuzia arabilor aveau să îi ajute să cucerească nava la primul atac.

După ce dădu ordinul, *Serafimul* se întoarse lin, astfel că cele două nave ajunseră cu bordurile laterale aliniate. Întrucât cursul *Serafimului* fusese larg, încă se aflau la o distanță de foc de muschetă unii de alții. Hal ordonă ca toate pânzele să fie strânse,

astfel încât să rămână doar cu cea de luptă; apoi coborî pânza de la vârful de trinchet, ca să îi micșoreze cursul navei și să o aducă mai repede spre *Minotaur*. Una dintre micile nave *dhow* care urmăriseră nava inamică se trezi direct sub prova *Serafimului*, incapabilă să evite coliziunea. Cei din echipaj își ridicară îngroziți privirile, în timp ce nava înaltă trecea peste ei din spate. Unii se aruncară peste bord, iar alții înghețară de groază. Bordajul de lemn se fărâmiță și trosni când ambarcațiunea se scufundă, iar țipetele echipajului se opriră brusc.

Când *Serafimul* schimbă direcția velei, prinse viteză și se grăbi spre *Minotaur*. Nava inamică reuși însă să își schimbe cursul în partea opusă.

Când îi mai despărțea o distanță de doar jumătate de foc de muschetă, cam o sută de metri, Hal îl văzu pe al-Auf obligându-și oamenii să se întoarcă la locurile de luptă cu strigăte puternice. Unul sau două tunuri grele vuiră dinspre *Minotaur*. Una dintre lovituri zbură departe, ratând *Serafimul* cu cincizeci de metri și sărind pe suprafața apei ca o piatră aruncată de un copil. Câteva ghiulele vâjâiră prin tachelajul *Serafimului* mult deasupra punții, iar una dintre volte se rupse cu un trosnet, ca un foc de pistol. Cu toate acestea, ambarcațiunea se apropia imperturbabil de nava inamică. *Minotaurul* lua viteză încet, iar o mare parte din pânze încă tremurau și fluturau. Vergile erau acum atât de apropiate, încât aproape că se atingeau.

– Fiți pregătiți de abordaj! strigă Hal, uitându-se la oamenii cu lanțuri.

Aceștia erau deja pregătiți, rotind cârligele grele din fier pe deasupra capetelor și mărind inerția, ca să le arunce peste spațiul îngust și să prindă inamicul.

Hal îl văzu pe al-Auf renunțând la eforturile inutile de a-și controla oamenii pentru a înfrunta *Serafimul*. În schimb, alergă spre unul dintre tunurile cu care nu se trăsese și care fusese abandonat de echipajul lui. Hal nu văzu nici urmă de frică pe chipul lui bărbos când înșfacă fitilul arzând din albia de lângă tun, încruntându-se spre *Serafim*. Apoi, se holbă direct la Hal, iar buzele lui subțiri se ridicară într-un rânjet disprețuitor și furios. În clipa aceea, Hal simți că niciunul dintre ei nu avea să

se lupte vreodată cu celălalt. Apoi, al-Auf băgă fitilul fumegând în gura pentru detonare a tunului. Nici nu avu timp să îl întoarcă. Era un gest disperat de sfidare, o aruncare întâmplătoare a zarului în hazardul bătăliei.

Cu o explozie lungă de foc și fum, ghiuleaua grea din fier trecu prin marginea bordului *Serafimului*, spulberând doi marinari englezi, după care lovi baza catargului. Nava tremură, se legănă, apoi începu să se răstoarne, înclinându-se încet spre exterior; voltele și pânzele pocniră și șuierară, iar lemnul se rupse și se crăpă, câștigând viteză și inerție în timp ce cădea.

În doar câteva clipe, Hal își văzu nava transformându-se dintr-o mașină de război agresivă într-o navă deteriorată și patetică. Apoi, din vârful catargului care cădea, văzu două siluete aruncate din cuibul corbului precum pietrele dintr-o praștie. Preț de o clipă, le zări deasupra norilor gri de ploaie, apoi le văzu căzând spre suprafața mării.

– Tom! strigă Hal în agonie. O, Dumnezeule, Dorian!

Din cuibul corbului, Tom își coborî privirea spre puntea *Minotaurului*, spre hoarda de arabi cu turbane și cu robe multicolore. Legănă tunul pe axul suportului, îndreptându-l atât de abrupt în jos, încât era nevoit să stea atârnat peste marginea cuibului corbului ca să poată trage.

– Trage! strigă Dorian de lângă el. Trage, Tom!

Tom vedea clar distrugerile îngrozitoare provocate de tunurile *Serafimului* navei inamice. Marginile bordului erau sfărâmate, dezvăluind lemnăria albă și brută, bompresul fusese distrus și un amestec de pânze și de funii atârnau în apă. Unul dintre tunurile de pe punte primise o lovitură directă și fusese aruncat din vagonet. Doi tunari arabi zăceau țintuiți sub țeava masivă și neagră.

Bărbați morți și răniți erau împrăștiați peste tot pe punte, iar membrii îngroziți ai echipajului alunecau și cădeau pe punțile scăldate de sânge, împiedicându-se de cadavrele tovarășilor lor în timp ce se înghesuiau spre marginea navei, cât mai departe de tunurile amenințătoare ale *Serafimului*.

– Trage! Dorian îl lovi pe fratele lui în umăr cu pumnul. De ce nu tragi?

Tom aştepta momentul oportun. Ştia că ar fi putut să dureze cinci minute până să încarce din nou tunul cu ţeava lungă în cornişa incomodă din cuibul corbuiui şi că, în acest timp, când arma era goală, ar fi putut să rateze cea mai bună ocazie.

„Să aştepţi mereu momentul potrivit, îi repetase întruna Big Daniel. Nu trage la distanţă mare. Apropie-te şi fa ca fiecare glonţ să conteze la maximum."

Balustrada îndepărtată a *Minotaurului* era foarte aglomerată. O parte din echipaj se căţărase pe aceasta, pregătiţi mai degrabă să se arunce în mare şi să încerce să înoate spre una dintre micile nave *dhow* decât să înfrunte bordul lateral al *Serafimului* şi valul de necredincioşi care ar fi roit în scurt timp la bord. Cu toţii se împingeau şi se luptau să ajungă într-un loc sigur, înghesuindu-se câte şase, şapte. Tom le văzu clar feţele bronzate şi îngrozite, privind peste umăr în timp ce *Serafimul* se înălţa deasupra lor.

Ţinti cu grijă în mijlocul lor. apoi trase cu tunul. Fragmente de dop arzând învăluite în fum zburară într-un nor dens, apoi îi fură aruncate înapoi în faţă de vânt şi, pentru câteva secunde, nu mai văzu nimic. Când fumul se risipi, el zări gaura pe care rafala de gloanţe o făcuse în rândurile frenetice de pe puntea de dedesubt. Cel puţin douăsprezece siluete cu robe erau doborâte, zvârcolindu-se şi lovind convulsiv din picioare în propriul sânge.

– Oh, bine ţintit! Bine ţintit! strigă Dorian.

– Ajută-mă să reîncarc, îi spuse Tom, apoi întoarse ţeava scurtă şi groasă a tunului în sus, îndreptând-o spre cer.

Dorian se întinse, curăţă ţeava şi turnă în capătul deschis al acesteia încărcătura de praf de puşcă din găleata de piele; apoi Tom împinse tamponul de câlţi până în capăt.

În acel moment, catargul se clătină şi tremură sub ei, iar impactul cutremurător al ghiulelei din fier trase de al-Auf străbătu lemnul. Tom scăpă vergeaua de tun şi se prinse de marginea cuibului. Cu celălalt braţ, îl cuprinse pe Dorian şi îl strânse la piept.

– Tom, ce se întâmplă? strigă Dorian alarmat, agăţându-se de fratele său.

–Ţine-te bine, Dorry!

Tom încercă să-şi reprime groaza când catargul începu să se legene, apoi se aplecă în afară până când văzu valurile agitate de sub ei.

– Cădem peste bord, Dorry. Ţine-te de mine!

Lent, catargul se aplecă în afară; băieţii fură copleşiţi de scârţâitul lemnului contorsionat, de ruperea frânghiilor de despărţire şi de separarea tachelajului. În cele din urmă catargul îi aruncă în jos, iar aerul le rămase în plămâni.

– Nu pot să mă ţin... strigă Tom disperat.

Încă prinşi unul de celălalt, fură aruncaţi din cuibul corbului, căzând prin hăţişul de funii răsucite şi de vergi care se rostogoleau; căderea fu lungă şi rapidă şi le tăie respiraţia. După ce loviră suprafaţa mării, se scufundară adânc sub apa verde.

Dorian fu smuls din mâinile lui Tom de forţa cu care loviră suprafaţa apei. Aflat în adâncuri, Tom deschise ochii şi încercă să-l caute, bâjbâind frenetic în timp ce se ridica şi dând din picioare. Când ieşi din nou la suprafaţă, respirând precipitat, nu se gândi decât la fratele lui mai mic. Cu ochii curgându-i şi usturându-l din cauza apei sărate, se uită împrejur.

– Dorry! strigă el înecându-se. Unde eşti?

Catargul spulberat al *Serafimului* zăcea peste partea laterală, iar pânzele dezordonate atârnau îngrozitor în apă ca o ancoră plutitoare, trăgând prova. *Minotaurul* se retrăgea rapid. Tom se trezi prins într-o încurcătură de funii şi de pânze şi încercă să se elibereze. Împinse o funie care i se înfăşurase în jurul picioarelor, apoi apucă o vergă ruptă pentru a se ridica suficient de sus încât să privească împrejur.

– Dorry!

Vocea îi era gâtuită de panică şi de groază.

În acel moment, capul lui Dorian se ridică deasupra apei, cam la nouă metri distanţă de locul în care se zbătea Tom. Pe jumătate leşinat, băiatul se sufoca şi scuipa apă. Felul în care nava se legăna în valuri mărea distanţa dintre ei.

– Dorry, ţine-te bine! strigă Tom. Vin.

Dădu drumul vergii şi înotă spre fratele său. Dar funia i se înfăşură din nou în jurul picioarelor.

– Tom!

Dorian îl văzu și întinse o mână spre el.

– Salvează-mă, Tom. Te rog, te rog, Tom!

Era deja în larg, plutind rapid în depărtare.

– Vin, Dorry!

Tom dădu din picioare și încercă să lupte cu funia care îl reținea, dar era ca și când ar fi încercat să scape din prinsoarea stăruitoare a unei caracatițe.

Un val se sparse deasupra capului lui Dorian, scufundându-l din nou. Când ieși la suprafață, se afla la o distanță de circa șase metri, dând inutil din mâini și încercând să-și țină capul deasupra apei.

– Înoată, Dorry! îi strigă Tom. Așa cum te-am învățat.

Dorian îl auzi și își controlă puțin lupta frenetică.

– Dă din picioare, Dorry! îi strigă Tom din nou. Folosește-ți mâinile.

Dorian călcă apa mai hotărât, însă curentul îl reținea; pe de altă parte, Tom se îndepărta rapid din cauza funiei care îl lega de verga ruptă. Se scufundă, bâjbâi după funie și și-o desfășură din jurul picioarelor. Însă curentul marin strângea cu putere buclele funiei și, cu toate că forța fibra aspră de cânepă cu degetele sângerânde, aceasta nu ceda. Fu nevoit să respire și se ridică din nou la suprafață.

Inspiră cu putere și, de îndată ce vederea i se limpezi, se uită după Dorian. Îl văzu la o sută de metri distanță, dar nu reușea să-i zărească expresia. Vocea lui însă era o tânguire disperată.

– Tom, ajută-mă!

În acel moment verga se rulă în apă capăt peste capăt, iar Tom fu tras din nou dedesubt, de această dată atât de adânc, încât timpanele îi țiuiră, iar durerea îi străbătu craniul ca un sfredel. Când trase de funia care îl ținea, își simți pielea de pe vârful degetelor și unghiile smulse de-a dreptul. Durerea din piept și nevoia de a respira erau insuportabile, dar continuă să lupte în ciuda faptului că puterile îl părăseau. Vederea i se întunecă, dar rămase cu dorința de a continua. „Nu voi ceda." Era singurul lucru la care se putea gândi. „Dorry are nevoie de mine. Nu am să mă înec."

Apoi se simți ridicat de niște mâini puternice. Când deschise ochii din nou și alungă forțat întunericul, văzu chipul lui Aboli la câțiva centimetri de al lui, cu ochii larg deschiși și cu tatuajele ciudate care-l făceau să semene cu un monstru din adâncuri. Între dinții pilițți ținea un cuțit, iar pe la colțurile buzelor îi ieșeau bule argintii.

Aboli îi văzuse pe cei doi băieți căzând odată cu catargul spulberat și, fără să ezite, își părăsise postul de luptă. Până să traverseze puntea și să ajungă la balustradă, Dorian se îndepărtase de *Serafim* circa cincizeci de metri. Într-o grabă disperată, Aboli își smulsese roba islamică și turbanul și, doar în pantaloni, alergase spre balustradă și rămăsese pentru o clipă acolo, încercând să își dea seama care dintre băieți era într-un pericol mai mare.

Dorian părea să calce apa cu ușurință, dar se apropia de locul în care plutea ființa arabă de nave *dhow*. Tom, totuși, era prins într-o încâlceală de pânze umflate și de funii încurcate. Aboli ezitase, prins între dragostea pentru ei și datorie. Îi era imposibil să aleagă între cei doi băieți.

Apoi, cu un pocnet puternic, una dintre vergile trinchetului se rupse și căzu în apă. Prins între funii, Tom fu tras la fund. Aboli aruncă o ultimă privire disperată spre capul lui Dorian, care se îndepărta, doar un punct minuscul la distanță, apoi scoase cuțitul din teaca de la centură, prinse lama între dinți și sări peste bord. Căzu aproape deasupra locului în care se scufundase Tom și respiră rapid. Folosindu-se de funii ca să se scufunde, privi împrejur prin apa tulbure din cauza vârtejurilor și a norilor de bule strălucitoare.

Când se lăsă în apă mai mult, văzu silueta lui Tom ivindu-se din ceața verde de sub el. Abia se mișca și părea pe punctul de a se îneca, cu funia galbenă înfășurată în jurul picioarelor ca un piton. Aboli întinse mâna și îl apucă de umăr, apoi îl privi în față pe băiat. Îl văzu pe Tom deschizând ochii și îi strânse mai puternic umărul, ca să-i dea putere și speranță. Apoi, luă lama dintre dinți și se întinse spre funia care-i lega lui Tom picioarele. Nu o tăie, căci lama era foarte ascuțită și ar fi putut răni grav picioarele goale ale băiatului. În schimb, încercă atent să o descâlcească, luând pe rând fiecare buclă, până când ultimul fir se

scufundă în adâncuri, iar Tom se eliberă. Aboli îl prinse apoi de subsuori și îl ridică rapid la suprafață. Ieșiră din apă în același timp și, în ciuda faptului că avea el însuși nevoie de aer – pieptul mare umplându-i-se și golindu-i-se precum burduful unui fierar –, Aboli ținu fața lui Tom deasupra apei și se uită în ochii lui, pentru a vedea dacă mai trăiește. Brusc, Tom tuși violent, vomitând apă de mare și luptându-se să respire. Aboli îl trase spre catargul căzut și îl așeză pe acesta, lovindu-i spatele cu palma astfel încât apa pe care Tom o înghițise să țâșnească din gura-i deschisă; aerul îi șuieră în gât.

Între timp, Aboli se uită disperat după Dorian. Suprafața mării era acoperită de fum de tun, care plutea în fuioare groase spre țărm. Tunurile încă bubuiau într-un cor discordant, cufundându-se apoi în liniște când cele două nave se îndepărtară suficient una de alta.

Aboli văzu dintr-o privire că *Minotaurul* se afla deja la o distanță de o jumătate de milă sau mai mult, cu toate pânzele ridicate, navigând spre nord. Nu intenționa să profite de starea precară în care se afla *Serafimul*, atacând nava câtă vreme era incapabilă să se miște. În schimb, se îndrepta spre un loc sigur. Aboli nu mai pierdu timpul cu ea, ci începu să îl caute din nou pe Dorian.

Văzu trei dintre micile nave *dhow* încercuind *Serafimul* la o distanță prudentă, precum șacalii un leu rănit. Dacă *Serafimul* ar fi dat semne că era capabil să îi urmărească, Aboli știa că ei aveau să se îndrepte imediat spre apa mai puțin adâncă a lagunei și spre adăpostul recifului de corali, unde nava mai mare nu îi putea urmări. Stânjenită de rămășițele care atârnau peste bord, *Serafimul* era incapabil să intre în vânt. Plutea în derivă, condusă de curenți spre coralul fatal.

Aboli îl văzu pe Big Daniel împreună cu un grup de oameni cu topoarele ridicate, curățând resturile. Încercă să le strige celor de pe punte să-l ajute, însă aceștia erau mult prea atenți la munca lor, iar vocea lui nu ajungea până la ei peste loviturile de topor în lemn și ordinele strigate. Apoi, brusc, văzu carena uneia dintre bărci legănându-se peste bordul *Serafimului* și coborând rapid spre suprafață. Oamenii de la rame vâsliră

energic spre locul în care Aboli şi Tom stăteau agăţaţi de catargul spulberat. Aboli văzu uimit că bărbatul de la cârmă era Hal. Probabil că lăsase nava în grija lui Ned Tyler, ca să vină să-şi salveze fiii. Acum era în picioare, strigându-i lui Aboli în timp ce se apropia:

– Unde este Dorian? Pentru numele lui Dumnezeu, l-ai văzut?

Aboli nu reuşi să elibereze aerul din plămânii săi chinuiţi ca să-i răspundă, dar barca ajunse la ei în mai puţin de un minut şi trei bărbaţi se aplecară ca să-i urce la bord. Ei îl lăsară pe Tom pe punte, între bănci, apoi săriră înapoi ca să-şi ocupe locurile la vâsle. Aboli observă cu uşurare că Tom se străduia să se ridice şi îi întinse mâna ca să-l ajute, în timp ce Hal repeta întrebarea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Aboli, unde este Dorian?

Încă incapabil să vorbească, Aboli arătă spre fuioarele fumului de tun. Hal sări pe bancă şi, echilibrându-se cu uşurinţă, îşi duse mâna la frunte ca să blocheze strălucirea soarelui de dimineaţă.

– Iată-l! strigă el cu uşurare. Apoi li se adresă vâslaşilor: Vâsliţi, băieţi! Vâsliţi cât puteţi de repede!

Barca prinse viteză sub acţiunea vâslelor lungi, îndreptându-se spre locul în care se zărea un smoc din părul lui Dorian plutind la suprafaţa apei.

Această precipitare bruscă în larg, departe de siguranţa *Serafimului,* probabil că le atrase atenţia oamenilor de la bordul unei nave *dhow,* care urmăreau ambarcaţiunea. Arabii arătară spre capul lui Dorian, iar strigătele lor entuziasmate ajunseră slab la oamenii din barcă. Bărbatul de la pupa navei *dhow* schimbă direcţia pânzei şi cursul navei. Echipajul se adună ca să întoarcă vela latină, iar barca *dhow* se îndreptă rapid spre copil, străduindu-se să ajungă prima la el.

– Vâsliţi! strigă Hal când îşi dădu seama de pericol.

Aboli îl lăsă pe Tom pe punte din nou şi sări pe un loc de pe bancă. Îl dădu la o parte pe bărbatul care era deja acolo şi îşi aruncă greutatea masivă asupra vâslei. Muşchii i se umflară încordându-se din cauza efortului.

– Vâsliţi cu toţii!

După ce impuse ritmul, barca sălta înainte cu putere, cu valurile țâșnind peste provă, stropind spatele încordat al membrilor echipajului.

Exact atunci un val mai înalt îl ridică pe băiat, care văzu barca venind în direcția lui. Dorian ridică o mână și le făcu semn. Erau încă destul de departe ca să-i vadă expresia de pe chip, dar era clar că nu observase nava *dhow* venind spre el din direcția opusă.

– Înoată, băiete! îi strigă Hal. Înoată spre noi!

Dar Dorian nu îl auzi. El le făcu din nou semn cu mâna, fără putere, părând extrem de slăbit. Briza dimineții era ușoară și constantă, iar barca avea o viteză mai mare decât nava *dhow*, însă erau ceva mai departe de Dorian.

– Avansăm, băieți! le spuse Hal. Vom ajunge la el înaintea lor.

Simți vântul care îi bătea în obraz slăbind pentru o clipă, apoi suflând mai tare și cu mai multă hotărâre. Întunecând suprafața mării, trecu peste capul lui Dorian, apoi umflă pânza navei *dhow* ca pe un burduf. Nava *dhow* se înclină spre spate și înaintă cu viteză, în timp ce valul de la pupă se unduia alb în soarele dimineții.

Probabil că Dorian auzise în sfârșit strigătele arabilor care se îndreptau spre el, căci întoarse capul, apoi începu să înoate din răsputeri, dând din brațe și plescăind extenuat în încercarea de a se îndepărta de nava *dhow*. Avansă însă puțin în apa agitată.

Hal încercă îngrozit să estimeze distanța și viteza relativă a celor două nave și înțelese că nu puteau întrece nava *dhow*.

– Vâsliți! strigă el disperat. O sută de guinee de aur dacă ajungem primii la el! Vâsliți! Pentru numele lui Dumnezeu, vâsliți!

În nava *dhow* erau cel puțin douăzeci de oameni. Era o ambarcațiune mică și urâtă, cu pânza zdrențuită, peticită și pătată, cu vopseaua scorojită pe carenă și cu bordajul din lemn dungat în locul în care echipajul defecase peste bord. Unul dintre ei ridică o flintă cu țeavă lungă și ținti spre barca ce se apropia. Un fum alb țâșni din arma antică, iar Hal auzi bila trecând cu viteză pe lângă capul său, dar nici măcar nu tresări.

Aboli trase vâsla lungă cu o asemenea forță, încât ochii i se bulbucară în orbite, roșii și injectați, iar fața tatuată îi încremeni într-un rânjet îngrozitor. Vâsla se îndoi ca o creangă verde în

mâinile lui mari, iar apa șuieră ușor sub provă și se împrăștie într-o urmă dreaptă, ca o săgeată.

Nava *dhow* era însă mai rapidă și avea de traversat o distanță mai mică. Când, în cele din urmă, își dădu seama că nu-i putea învinge, Hal simți fiori de groază în piept. Se aflau la doar o sută de metri de Dorian când căpitanul navei *dhow* ajunse lângă el și întoarse nava spre vânt, având suficient timp pentru ca cinci oameni să se aplece peste bord și să îl prindă pe copil.

Când îl ridicară din mare, Dorian se zbătu și dădu sălbatic din picioare, cu apa curgându-i din haine, iar țipetele lui răsunară până la Hal. Acesta scoase pistolul de sub vestă și îl îndreptă disperat spre barca arabilor, dar știu că este inutil chiar dinainte ca Aboli să strige:

– Nu, Gundwane! Ai putea să-l nimerești pe băiat.

Hal coborî pistolul și îl văzu pe Dorian târât peste bordul murdar, în timp ce căpitanul navei *dhow* o întorcea din nou spre vânt. Pânza se umflă cu un pocnet și nava plecă, întorcându-se cu o viteză și o manevrabilitate surprinzătoare. Apoi se îndreptă cu viteză spre țărm. Arabii înjurau. Câțiva traseră cu flintele, iar gloanțele plescăiră în apa din jurul lor.

Membrii echipajului lui Hal se abandonară deasupra vâslelor, gâfâind și transpirând, în timp ce îi urmăreau plecând. Niciunul nu vorbea, ci doar fixau cu privirea nava *dhow* care se îndepărta rapid, devastați de pierderea băiatului fermecător pe care toți îl iubeau.

Apoi, doi arabi ridicară în aer corpul mic și agitat al lui Dorian, astfel încât oamenii din barcă să îi poată vedea clar chipul palid. Unul scoase un pumnal curbat din teaca de la centură și îl ridică deasupra capului, iar lama străluci în lumina soarelui. Apoi săltă bărbia lui Dorian și îi trase capul pe spate, ca unui porc pregătit pentru tăiere. Îi atinse gâtul cu lama în mod deliberat, ținând-o acolo și rânjind la ceilalți oameni de pe nava *dhow*.

Hal simți murind o parte din el și șopti forțat:

– Doamne, te rog, cruță-mi băiatul! Voi face orice îmi vei cere, dar ferește-mă de asta!

În timp ce Dorian se lupta în prinsoarea arabului, căciula de pe cap îi căzu brusc. Buclele blonde-roșcate i se rostogoliră pe

umeri, strălucind în lumina soarelui. Într-o buimăceală evidentă, bărbatul îndepărtă cuțitul de la gâtul lui. Echipajul de pe nava *dhow* se agită brusc, adunându-se cu toții în jurul lui Dorian, gesticulând și strigând. Apoi, băiatul fu luat repede din câmpul lor vizual. Nava *dhow* se îndepărtă în viteză, cu pânza ei triunghiulară în vânt.

Parcurseseră deja două mile până ca Hal să își revină suficient încât să dea ordinul de a vâsli înapoi spre *Serafim*, care plutea în derivă. Tot drumul se uită înapoi peste umăr. Văzu nava *dhow* urmărind silueta minusculă a *Minotaurului* pe canal, înspre nord.

– Acolo îi voi căuta, șopti el. Și nu mă voi opri până când nu îi voi găsi.

La bordul *Serafimului* erau multe lucruri de facut pentru salvarea navei. Asta îl ajută pe Hal să supraviețuiască primelor ore îngrozitoare de după pierderea suferită. Nava nu putea întoarce spre vânt având pânzele, catargul și tachelajul târându-se prin apă ca o imensă ancoră plutitoare. Hal ridică toate pânzele de pe catargele rămase în încercarea de a o ține departe de țărm, dar asta nu făcea decât să întârzie momentul în care avea să naufragieze pe uscat.

Conduși de Aboli și de Big Daniel, zece bărbați cu topoare se cățărară pe catarg și tăiară masa încâlcită de funii și de pânze. Era o muncă periculoasă: cu fiecare funie tăiată de lamele topoarelor, tensiunea era transferată inegal, iar catargul se ondula și se zdruncina, amenințând să arunce oamenii în apă.

Plutiră în derivă din ce în ce mai aproape de recifele de corali, în timp ce *Serafimul* se lupta cu imensa ancoră plutitoare a tachelajului spulberat. Hal se grăbea dintr-o parte în alta, privind țărmul de care se apropiau și dându-le indicații oamenilor cu topoare în strădania lor, arătându-le funiile importante care încă mai țineau catargul căzut.

Capul Ras Ibn Khum, cu spatele său cocoșat și verde, se ivea tot mai aproape deasupra navei, în timp ce aceasta lupta pentru supraviețuire. Valurile se retraseră sub carenă când burta navei

se îndreptă spre recif, iar colții de coral negru rânjiră către ei, așteptând să sfâșie pântecul navei.

În cele din urmă însă, reușiră să țină catargul rupt doar cu o frânghie de Manila de douăzeci și cinci de centimetri, care era atât de întinsă și de dură, încât, sub tensiunea imensă, apa de mare țâșnea din firele răsucite. Big Daniel îi trimise pe ceilalți bărbați cu topoare înapoi pe punte, apoi își căută cu ușurință echilibrul în vârful catargului curbat. Adunându-și puterile și gândindu-și lovitura, ridică lama toporului și lovi din nou parâma întinsă. Analizase totul atât de bine, încât nu tăie de tot parâma groasă, ci doar separă cinci fire.

Când firele rămase începură să se destrame și să cedeze sub tensiune, cu o serie de pocnituri puternice, iar catargul să se onduleze greoi sub picioarele sale, Big Daniel avu timp suficient să coboare repede pe lungimea sa înclinată și să sară pe punte. Apoi, baza catargului rupt se răsturnă peste bord și în cele din urmă căzu, plutind la distanță de navă.

Serafimul reacționă pozitiv la eliberarea din legături: puntea foarte înclinată se echilibră, iar cârma răspunse cu bucurie la comenzi. Întorcând prova, nava se îndreptă, în cele din urmă, în direcția opusă capului Ras Ibn Khum, care amenința să îi captureze.

Hal traversă puntea rapid spre balustrada bordului de sub vânt și privi catargul aruncat peste bord care plutea spre recif, marcând cu grijă locul în care ar fi putut naufragia. Apoi își îndreptă toată atenția asupra direcționării navei spre un loc sigur de ancorare.

Schimbând și reglând poziția pânzelor de pe cele două catarge rămase și ajustând ușor direcția, Hal reuși să strecoare *Serafimul* grav distrus dincolo de vârful capului și să intre în golful de dincolo de acesta. Apoi, înțelese imediat de ce al-Auf îl alesese ca loc de ambuscadă.

Era un golf închis, cu apa atât de adâncă, încât albastrul său strălucea ca o piatră de lazulit în lumina soarelui. Capul înalt îl proteja de vântul musonic, iar când privi într-o parte, îi văzu fundul nisipos și neted la o adâncime de circa douăzeci de metri.

– Pregătește-te să arunci ancora, domnule Tyler, spuse el.

Când aceasta plescăi peste provă, iar cablul vui prin nara ancorei, durerea îngrozitoare, care îl amenințase în ultimele zece ore, fiind pe punctul să-i strivească viața cu o greutate întunecată, îl copleși.

Nu putea să se gândească la nimic altceva în afară de Dorian. Imaginea băiatului său în mâinile piraților arabi și a cuțitului ținut la gâtul lui îi era întipărită pentru totdeauna în minte. Știa că nu avea să o uite niciodată. Era distrus de o tristețe care părea să-i fi absorbit toată forța din membre, precum și aerul din plămâni. Voia să uite. Tânjea să se ducă în cabina lui, să se arunce în pat și să se lase copleșit de durere.

Rămase singur pe puntea de la pupă, căci ofițerii și echipajul său nu îndrăzneau să se apropie de el și nici măcar unul dintre ei nu se uită în direcția sa. Cu tactul firesc al bărbaților duri, îl lăsară să agonizeze. Hal privea în gol, spre orizontul nordic. Apele albastre ale canalului străluceau frumos în lumina soarelui, dar, nefiind populate de nave, păreau lipsite de promisiunea unui ajutor. Dorian dispăruse. Nu era în stare nici măcar să se gândească la următoarea acțiune sau să formuleze următorul ordin pentru oamenii care așteptau fără să-l privească.

Apoi, Aboli se duse lângă el și îi atinse brațul.

– Gundwane, vei avea timp pentru asta mai târziu. Dacă vrei să-ți salvezi fiul, trebuie să pregătești nava ca să-l urmăm.

Își coborî privirea spre punte, uitându-se la ciotul catargului, la lemnul rupt, spulberat de ghiuleaua din fier.

– Cât timp plângi, ziua trece. Dă ordinul.

Hal se uită la el cu ochii goi ai unui fumător de *bhang*.

– Este atât de tânăr, Aboli, atât de mic...

– Dă ordinul, Gundwane.

– Sunt atât de obosit, șopti Hal.

– Indiferent cât de mult te doare, nu te poți odihni, spuse încet Aboli. Acum, dă ordinul.

Hal tremură din cauza efortului, apoi își ridică bărbia.

– Domnule Tyler! Vreau să lansezi ambele șalupe și bărcile.

Rosti cuvintele într-o doară, ca și când ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Da, căpitane!

Ned se grăbi spre el, în mod vizibil uşurat.

Hal simţi puterea şi hotărârea revenindu-i şi continuă ferm:

– Echipajele bărcilor vor recupera catargul aruncat peste bord. Între timp, tâmplarii trebuie să cureţe ciotul catargului, ca să-l punem la loc. Constructorii de vele să scoată pânzele de rezervă, frânghiile şi parâmele, ca să le instaleze pe noul catarg.

În timp ce dădea şirul de ordine pentru începerea reparaţiilor navei, se uită spre soare. Era deja trecut de zenit.

– Lasă echipajul să mănânce după carturi, adăugă el. Nu vor avea prea mult timp la dispoziţie ca să se odihnească sau să mănânce până când nava nu-şi va relua cursul.

Hal se afla la cârma şalupei din faţă când mica flotă de bărcuţe ocoli capul Ras Ibn Khum. Cele două şalupe fuseseră reasamblate. Erau bărci deschise, de circa şapte metri, capabile de călătorii lungi în larg sau potrivite pentru muncile grele la care se gândise Hal.

De îndată ce ocoliră capul, Hal reperă catargul. Chiar şi de la două mile distanţă, era uşor de zărit, înfăşurat în pânza de un alb strălucitor care contrasta puternic cu reciful de coral negru. Când se apropiară, Hal observă că era nevoie de multă muncă pentru a elibera axul lung din pin, căci pânzele şi funiile erau încâlcite în coralul zimţat, iar valurile dinspre canal se spărgeau în recif, trecând peste catarg în vârtejuri de spumă şi de apă albă.

Alf Wilson conduse una dintre bărci printr-o trecătoare din recif, îndreptând-o spre apele mai liniştite ale lagunei: de acolo, era mai sigur şi mai uşor să debarce echipajul pe recif, înarmat cu topoare şi cuţite. Când apa se sparse înspumată în jurul lor, se agăţară de catargul eşuat.

Între timp, cinci dintre cei mai puternici înotători, conduşi de Aboli şi de Big Daniel, înotaseră din şalupe şi bărci spre recif, trăgând cu ei funii uşoare, legate de talie. Aceştia le dădură oamenilor deja agăţaţi de catarg capetele frânghiilor, apoi înotară nestânjeniţi spre bărci.

Acestea fură folosite pentru a le întinde oamenilor de pe catarg cabluri mai puternice. După ce legară capetele de baza catargului, bărcile se răspândiră, încercând să tragă din recif buşteanul greu de pin, lung de optsprezece metri.

Toate bărcile aveau câte două echipaje, astfel că, atunci când o echipă obosea, următoarea îi lua locul. Întinseră cablurile, apoi le traseră împreună. Bărbaţii cu topoare de pe catarg tăiară funiile care atârnau şi pânzele îngrămădite, încâlcite acum în marginile zimţate ale coralului, încercând să-l elibereze din strânsoarea sa puternică. Lamele vâslelor agitară apa în timp ce bărcile trăgeau de încărcătura îndărătnică. Când catargul se mişcă, alunecând câţiva metri, echipajele strigară triumfătoare, însă imediat se opri din nou, blocându-se la fel de ferm ca înainte. Munca istovitoare trebuia reluată. Încet, coralul îşi slăbi strânsoarea, însă Hal fu nevoit să schimbe echipele de pe băncile vâslaşilor de trei ori până ca buşteanul catargului să se rostogolească de pe recif. Apoi reuşiră să-l tracteze spre apele mai adânci.

Alf Wilson îşi recupera din apă oamenii, care încă erau agăţaţi de catarg, având braţele şi picioarele rănite din cauza contactului cu reciful nemilos. Hal ştia că multe dintre aceste răni aveau să se infecteze, căci coralul era otrăvitor precum veninul unui şarpe.

Între timp, soarele apunea. Hal schimbă din nou echipele, iar bărcile îşi continuară drumul lung în jurul capului şi în laguna de dincolo de acesta. Tractând o încărcătură atât de grea, păreau să stea pe loc în apă, străduindu-se inutil să vâslească mai cu putere. Braţele şi spatele le erau roşii precum carnea crudă de vită din cauza soarelui tropical, transpiraţia băltind pe puntea de sub bănci. Cocoşate din cauza încărcăturii, bărcile înaintară cu greu pe lângă recif, apoi încercară să tragă catargul în jurul capului Ras Ibn Khum, însă curentul care se rotea de-a lungul acestuia le captură şi le ţinu pe loc.

În timp ce luptau împotriva curentului, soarele apuse în mare. Deşi erau cu toţii aproape epuizaţi, cu muşchii istoviţi şi dureroşi, cu ochii lucindu-le de agonia efortului, nu se puteau opri pentru a se odihni: dacă ar fi facut-o, curentul i-ar fi aruncat imediat înapoi în recif. În chip de exemplu pentru oamenii lui, Hal se dezbrăcă de vestă şi de cămaşă şi luă vâslele. Dar cum nici muşchii spatelui şi nici braţele nu îi erau călite pentru această muncă grea, aşa cum erau cele ale oamenilor săi, el fu paralizat de durere după doar o oră, în timp ce braţul ramei era lipicios şi

pătat de sângele din palmele lui rănite. Dar agonia care îi cuprinsese corpul, precum și legănatul hipnotic și împinsul vâslelor îl distraseră de la durerea profundă cauzată de pierderea fiului său.

Cu puțin timp înainte de miezul nopții mareea se schimbă, iar refluxul din jurul capului începu să lucreze în favoarea lor. Se deplasară încet în jurul lui și în laguna protejată. Apoi, în sfârșit, văzură *Serafimul* în lumina lunii, ancorat liniștit în apele calme, împestrițate de strălucirea stelelor. După ce legară catargul care plutea de-a lungul navei, puțini mai avură putere să urce scara spre punte. Cei mai mulți se prăbușiră pe fundul micilor bărci, morți de oboseală, adormind încă dinainte să atingă puntea cu capul.

Extenuat, Hal se forță să urce scara până la Ned Tyler, care îl aștepta lângă balustradă. În lumina lămpii, respectul se citea în ochii acestuia în timp ce evalua gradul de oboseală al căpitanului și îi privea mâinile însângerate.

– Voi chema doctorul să te vadă imediat.

Înaintă pentru a-l ajuta pe Hal să coboare scara, însă acesta nu îl lăsă.

– Unde este Tom? întrebă el răgușit. Unde este fiul meu?

Ned se uită în sus și, urmărindu-i privirea, Hal văzu o mică siluetă singuratică pe tachelajul catargului.

– Stă acolo de când am aruncat ancora, spuse Ned.

– Dă-le oamenilor câte un păhărel de rom la micul dejun, domnule Tyler, ordonă Hal, dar trezește-i din nou de îndată ce se crapă de ziuă. Dumnezeu știe că și-au câștigat dreptul la odihnă, dar nu li-l pot da... nu până când *Serafimul* nu va fi gata să navigheze din nou.

Cu toate că fiecare mușchi al său striga după odihnă, el traversă puntea către pânzele catargului principal și începu cățăratul lung spre vergă.

Când Hal ajunse pe catarg, Tom îi făcu loc și rămaseră alături fără să spună nimic. Durerea pe care Hal și-o reprimase toată ziua și întreaga noapte reveni rapid, tăioasă și supărătoare

ca un tăciune aprins în piept, alungându-i extenuarea. Îl cuprinse pe Tom pe după umeri, încercând să-l consoleze şi căutând, la rândul lui, alinare.

Tom se sprijini de el, însă nu-şi vorbiră. Stelele se deplasau pe orbita lor maiestuoasă de pe cer, iar pleiadele păreau să coboare spre capetele lor. Tom începu să suspine încet, cu corpul său tânăr şi dur chinuit de o durere insuportabilă. Hal îl ţinu strâns în timp ce Tom şopti, cu vocea spartă şi goală:

– Este vina mea, tată.

– Nu este vina nimănui, Tom.

– Ar fi trebuit să-l salvez. I-am promis. I-am jurat că nu îl voi părăsi niciodată.

– Nu, Tom, nu este vina ta. Niciunul dintre noi nu a putut face nimic.

Apoi se gândi încruntat: „Dacă este vina cuiva, atunci este a mea. Ar fi trebuit să-l las pe Dorian la High Weald. Era prea mic pentru asta. Voi regreta acest lucru câte zile voi mai trăi".

– Trebuie să-l găsim, tată. Trebuie să-l salvăm pe Dorian. Vocea lui Tom era acum mai fermă. El este acolo, undeva. Aboli spune că nu îl vor ucide, că îl vor vinde ca sclav. Trebuie să-l găsim.

– Da, Tom. Îl vom găsi.

– Trebuie să rostim împreună un alt jurământ, spuse Tom ridicându-şi privirea spre chipul tatălui său.

Era slab în lumina stelelor, cu ochii adânciţi în orbite şi gura arcuită într-o expresie dură, ca şi când ar fi fost sculptată în marmură. Tom bâjbâi după mâna tatălui său. Era lipicioasă de la sângele pe jumătate închegat.

– Rosteşte tu jurământul pentru amândoi, îi spuse Hal, iar Tom ridică mâinile lor împletite spre cerul înstelat.

– Ascultă jurământul nostru, o, Doamne Dumnezeule, spuse el. Jurăm să nu ne odihnim şi să nu încetăm căutările până când nu îl vom găsi din nou pe Dorian, oriunde s-ar afla în lumea asta.

– Amin! şopti Hal. Şi amin!

Stelele erau înceţoşate de lacrimile care îi inundau ochii.

Tâmplarii teșiră ciotul catargului rupt, tăind și sculptând baza retezată pentru a forma o treaptă pe care să fie remontat capătul catargului. Între timp, acesta fusese dus pe mal, iar o altă echipă îi forma capătul, pentru a face legătura. Se munci toată ziua și chiar și după lăsarea întunericului, la lumina lămpii. Hal era motivat și nu cruța pe nimeni, nici măcar pe sine.

Împreună cu Ned Tyler, observă valurile din golf și examină plaja. Fundul nisipos era ideal pentru scopul lor, iar fluxul măsura peste cinci metri. După ce catargul fu pregătit pentru montarea pe bază, ei deviară *Serafimul* spre plajă când fluxul atinse punctul maxim și legară nava acolo în cabluri groase, prinse de palmierii de la marginea apei.

Când fluxul scăzu nivelul apei, *Serafimul* rămase pe uscat, pe nisipurile albe. Folosind cablurile, înclinară nava într-un unghi de treizeci de grade. Erau nevoiți să lucreze repede, pentru că fluxul avea să revină după șase ore. Folosind un sistem cu scripeți, reușiră să așeze vechiul catarg pe baza fățuită, țintuindu-l cu piroane lungi din fier, înmuiate în smoală topită.

Cu acest prilej, Hal verifică dacă pe burta navei erau viermi toredo, care ar fi putut roade lemnul în acele ape calde. Uneori, aceștia creșteau până la lungimea brațului unui om și de grosimea unui deget. În timpul infestărilor masive, făceau găuri atât de apropiate, încât în urma lor rămânea doar un strat subțire de lemn. Unei nave atât de afectate i s-ar fi putut rupe carena pe timp de furtună. Hal fu ușurat să constate că stratul de smoală și pânză care acoperea carena alungase nu doar viermii, ci și algele, care ar fi încetinit cursa *Serafimului*. Nava era cât se poate de curată, așa că nu puteau să-și piardă timpul îndepărtând cele câteva alge și lipitorile.

De îndată ce fluxul ridică nava de pe nisip, ei o conduseră înapoi spre locul de ancorare din largul golfului. Îmbinarea din catarg nu era suficient de puternică încât să suporte tensiunea pânzelor pe vânt puternic, iar tâmplarii lucrau ca să o întărească. Mai întâi, pregătiră niște plăci din lemn de esență tare,

ca să susţină îmbinarea. Când acestea fură montate, le legară cu funii ude de cânepă şi cu vinciuri. Odată uscată, funia devenea tare ca fierul.

Când Hal inspectă lucrarea terminată, maestrul tâmplar se lăudă:

– Îmbinarea aceasta e mai puternică decât catargul însuşi. Odată ce straiurile şi pânzele vor fi legate, indiferent de ce-i vei face şi de câte pânze vei ridica pe timp de furtună, nu se va rupe în acelaşi loc.

– Bravo! îl lăudă Hal. Acum, aşteaptă să urci noile vergi şi scondrii.

Când lucrarea fu terminată, *Serafimul* rămase ancorat sub noul catarg, cu toate pânzele înfăşurate sub baieri, gata să fie din nou ridicate. Ned Tyler veni spre Hal pe puntea pupei, urmat de toţi ceilalţi, şi raportă formal:

– În cea mai bună formă şi gata să iasă în larg, căpitane.

– Foarte bine, domnule Tyler.

Ned ezită, apoi prinse curaj şi rosti:

– Domnule, pot să vă întreb încotro ne îndreptăm? Vreţi să urmez un anumit curs?

– Sper să am foarte curând un curs pentru tine, îi promise încruntat Hal.

Nimeni nu îl văzuse zâmbind de când îl pierduseră pe Dorian.

– Adu toţi prizonierii pe punte, adăugă apoi.

Prizonierii arabi fură scoşi din castelul provei, îmbrăcaţi doar în izmene şi purtând cătuşe la picioare. Zalele lanţurilor zăngăneau în timp ce şchiopătau spre puntea provei într-un şir murdar. Rămaseră acolo, mijindu-şi ochii în lumina puternică a soarelui.

Hal îi ignoră şi traversă nava spre balustradă. Îşi coborî privirea spre apă: era atât de limpede, încât vedea castraveţii de mare târându-se de-a lungul fundului nisipos şi bancuri de peşti mici care pluteau în jurul carenei *Serafimului*. Apoi, brusc, o siluetă întunecată alunecă de sub navă. Era la fel de lungă şi de lată ca o barcă. Spatele îi era dungat cu linii ondulate mai închise la culoare, iar coada imensă bătea într-un ritm leneş.

Serafimul rămăsese suficient de mult timp în locul de acostare încât zoaiele şi apa reziduală de la bucătărie, care fuseseră

aruncate în golf, să atragă rechinul-tigru din adâncurile de dincolo de recif. Hal simţi că îl furnică pielea când văzu monstrul întorcându-se cu o lovitură a cozii şi dispărând sub navă. Rechinul-tigru era creatura care bântuia coşmarurile oricărui marinar în acele ape tropicale.

Hal părăsi balustrada şi se deplasă încet de-a lungul rândului de prizonieri. În sfârşit, durerea lui avea o ţintă asupra căreia putea să se concentreze. Avu nevoie de toată voinţa ca să-şi controleze mânia şi să-şi păstreze expresia neutră în timp ce examina chipurile corsarilor. Rachid se afla în capătul îndepărtat al rândului. O cârpă murdară şi pătată de sânge îi acoperea urechea rănită. Hal se opri în faţa lui.

– Care este pedeapsa pentru piraterie? îl întrebă el încet, încă ţinându-şi furia sub control. Ce spune Coranul despre criminali şi violatori? Spune-mi legea! Explică-mi legea islamică!

Rachid nu putea să-l privească în ochi, dar tremura ca un om cu febră, iar transpiraţia i se scurgea pe obraji, picurându-i de pe bărbie. Aflase cât de nemilos putea fi demonul de mare european care îl înfrunta acum.

– Nu ne spune Profetul despre soarta pe care trebuie să o aibă un criminal? Nu îl dă pe criminal în mâinile tatălui victimei? întrebă Hal. Nu ne îndeamnă el să nu avem milă faţă de cel ale cărui mâini sunt pătate de sânge nevinovat?

Rachid căzu în genunchi şi încercă să-i sărute picioarele lui Hal.

– Ai milă, mărite stăpâne! Îmi pun sufletul inutil în mâinile tale!

Hal îl împinse cu piciorul ca şi când ar fi fost o potaie şi se mai plimbă o dată de-a lungul şirului.

– Profetul ne spune că pedeapsa pentru crimă este moartea. Toţi sunteţi nişte criminali, având în vedere că sunteţi piraţi. Eu sunt un servitor al regelui englez, însărcinat şi împuternicit de Maiestatea Sa cu datoria de a scăpa aceste mări de scursorile ca voi. Apoi se întoarse spre Ned Tyler: Domnule Tyler, ai grijă ca o funie să fie legată de braţul velei, pentru fiecare prizonier.

Rămase cu mâinile împreunate la spate şi cu capul aruncat înapoi, privind funiile duse sus şi trecute prin scripeţi.

– Suntem gata să aplicăm pedeapsa, raportă Ned în cele din urmă, după ce laţurile fură pregătite şi câţiva marinari rămaseră la capătul fiecărei funii.

– Lasă-l la urmă pe ticălosul acela! gesticulă Hal spre Rachid, care încă se ploconea în genunchi. Spânzuraţi-i pe ceilalţi!

Încă înlănţuiţi, ţipând, agitându-se şi implorând mila lui Allah, arabilor le fură lăsate peste cap lanţurile şi strânse în jurul gâtului. Apoi, oamenii de la capetele funiilor se îndepărtară de ei, lovind puntea cu picioarele goale şi cântând ca şi când ar fi înălţat pânzele. Arabii fură ridicaţi câte trei-patru în acelaşi timp spre verga superioară, dând din picioare şi respirând convulsiv. Treptat, renunţară să mai lupte şi rămaseră atârnaţi acolo ca nişte ciorchini de fructe groteşti, cu gâturile răsucite nefiresc, cu limbile mov şi umflate ieşindu-le din gurile larg deschise.

Într-un sfârşit, Rachid rămase singur pe punte. Hal se întoarse astfel încât să stea deasupra lui.

– Lor le-am oferit o moarte uşoară, îi spuse el. Dar tu mi l-ai luat pe fiul meu cel mic. Nu vei fi la fel de norocos dacă nu îmi vei spune ce vreau să ştiu.

– Fac tot ce pot, *effendi*, se bâlbâi Rachid. Trebuie doar să mă întrebi.

– Vreau să ştiu unde îi pot găsi pe al-Auf şi pe fiul meu.

– Nu ştiu, *effendi*. Rachid scutură din cap atât de violent, încât lacrimile îi ţâşniră din ochi ca apa de pe spatele unui câine.

Hal se aplecă şi îl ridică în picioare, apoi îi răsuci mâna între omoplaţi şi îl duse către balustrada navei.

– Uită-te acolo jos! îi şopti el la urechea mutilată. Vezi ce te aşteaptă.

Rachid ţipă strident când rechinul-tigru alunecă tăcut prin apele strălucitoare de dedesubt, răsucindu-se atât de uşor, încât văzură perfect toate detaliile capului său grotesc micşorat. Îşi ridică spre ei singurul ochi ca de porc.

– Unde îl pot găsi pe al-Auf? Unde este portul lui? Spune-mi şi vei muri rapid! Te vei duce la Dumnezeul tău într-o singură bucată, nu prin botul creaturii necurate de acolo.

– Nu ştiu, suspină Rachid. Foarte puţini oameni ştiu unde se află refugiul lui al-Auf. Eu sunt un biet pescar.

– Aboli! strigă Hal. Când bărbatul negru şi înalt veni lângă el cu capătul ultimei funii de spânzurătoare în mână, Hal ordonă: Cu capul înainte!

Aboli îngenunche rapid şi înfăşură funia prin lanţul care lega picioarele arabului.

– Ridicaţi-l! le strigă el marinarilor care ţineau celălalt capăt al funiei.

Rachid fu ridicat cu capul în jos, atârnând ca un pendul peste marginea navei.

– Unde este al-Auf? îi strigă Hal. Unde îl pot găsi pe fiul meu?

– Nu ştiu, Dumnezeu îmi este martor, strigă Rachid.

– Coborâţi-l! le spuse Hal oamenilor de la capătul funiei. Rachid coborî smucindu-se spre suprafaţa apei. Staţi!

Hal îi opri când faţa lui Rachid fu la doar treizeci de centimetri deasupra apei. Bărbatul încercă să-şi mişte capul pentru a privi înapoi spre Hal, dar acesta se aplecă peste balustradă.

– Nu ştiu. Jur pe toate lucrurile sfinte! strigă el. Nu ştiu unde îl ţine al-Auf pe fiul tău.

Hal dădu din cap spre Aboli.

– Hrăniţi bestia!

Aboli ridică rapid câteva găleţi din piele pline cu zoaiele de la bucătărie, pe care le ţinea lângă balustradă. Vărsă conţinutul peste bord, iar amestecul de capete de peşte, maţe şi piele se împrăştie în mare. Bancurile de peşti mici se îndreptară rapid în sus ca să se ospăteze, agitând suprafaţa apei în lăcomia lor frenetică. Aboli mai aruncă o găleată peste bord şi, în doar un minut, ceva se mişcă ameninţător şi întunecat pe sub bancurile mici şi agitate. Apoi, un spate lat şi vărgat se ridică din adâncuri cu o maiestate îngrozitoare. Bancurile de peşti mici se împrăştiară, iar monstrul marin se ridică spre suprafaţă, deschizându-şi falcile care ar fi putut înghiţi toracele unui om. Rândurile multiple de dinţi se ridicară în timp ce mânca resturile, agitând apa exact în locul deasupra căruia atârna Rachid.

– Nu vei trece niciodată dincolo de porţile paradisului dacă trupul îţi este devorat de un astfel de peşte necurat, îi strigă Hal.

Prizonierul se agită neajutorat la capătul funiei. Vocea îi era stridentă şi incoerentă.

– Nu! Nu știu! Ai milă, mărite stăpân!

– Coboară-l! gesticula Hal spre bărbații de la funie, iar aceștia îl lăsară în jos pe Rachid până când capul și umerii îi ajunseră sub apă. Țineți-l acolo.

Hal îl urmări dând din picioare și zbătându-se. Marele rechin simți agitația și se roti în jurul său, ridicându-se încet și precaut din adâncuri. Mișcările lui Rachid deveneau tot mai slabe și mai spasmodice în timp ce se îneca.

– Ridicați-l!

Hal făcu semn, iar bărbații îl ridicară pe Rachid de la suprafața apei, unde atârna cu capul în jos. Pierduse bandajul însângerat din jurul capului, iar pletele ude îi pluteau pe apă. Se chinuia să respire, răsucindu-se și zvârcolindu-se la capătul funiei.

– Spune! strigă Hal. Spune-mi unde este fiul meu cel mic.

Se simțea rece, golit de orice milă sau compasiune.

Rechinul mirosi sângele din bandajul care plutea și se ridică spre el. Din nou, fălcile imense se deschiseră, înghițind bucata de pânză. În timp ce plonjă, arcuindu-și spatele, înotătoarea cozii ieși la suprafață și îl lovi puternic pe bărbatul atârnat. Rachid țipă îngrozit și se legănă pe sfoară.

– Vorbește! îl încurajă Hal. Aștept să aud ce știi despre fiul meu.

– Nu îți pot spune ce nu știu, strigă Rachid, iar Hal făcu semn spre bărbații care țineau funia.

Aceștia îl coborâră din nou în apă, de această dată până la talie. În adâncuri, rechinul se roti cu o agilitate și cu o viteză ce păreau imposibile pentru o creatură atât de mare, înotând rapid spre suprafață și devenind tot mai amenințător cu cât se apropia mai mult.

– Ridicați-l! strigă brusc Hal, iar bărbații îl ridicară pe Rachid exact când falcile se închideau undeva în apropiere, scoțându-l din raza de acțiune la doar câțiva centimetri. Încă nu este prea târziu, spuse Hal, suficient de tare încât Rachid să-l audă. Spune-mi și vei muri rapid!

– Nu știu unde îl poți găsi pe al-Auf, dar știu pe cineva care știe, răspunse Rachid cu vocea răgușită de groază.

– Spune-mi cum îl cheamă.

– Numele lui este Grey, *effendi*, din Zanzibar. El ne-a spus despre marea comoară pe care o transporţi pe navă.

– Coborâţi-l!

Hal făcu un semn, iar bărbaţii îl coborâră din nou pe Rachid. Rechinul-tigru se grăbi să-l întâmpine şi, de această dată, Hal nu încercă să-l mai scoată – nu îi mai era de folos. Îl pedepsi pe Rachid fără nicio remuşcare, privind dezinteresat cum fălcile rechinului se închideau peste capul bărbatului, cuprinzându-l până la umeri.

Rechinul cuprinse funia cu totul, dând din coadă, încovoindu-şi corpul masiv, sfâşiind cu dinţii carnea şi oasele. Greutatea sa impresionantă şi violenţa mişcărilor îi făcură pe bărbaţii de la celălalt capăt al funiei să alunece de-a lungul punţii.

Apoi, colţii rechinului întâlniră capul lui Rachid şi îl sfârtecară complet. Scufundându-se din nou, lăsă cadavrul legănându-se şi zvâcnind deasupra apei, cu sângele ţâşnindu-i din gâtul tăiat şi întunecând apa.

Hal scoase sabia din teaca de la centură şi, cu o singură lovitură, tăie funia. Corpul decapitat căzu în mare şi se scufundă încet, învârtindu-se în valurile întunecate ale propriului sânge. Rechinul se întoarse şi, ca un câine ce acceptă o delicatesă, apucă aproape cu blândeţe trupul în gura sa în formă de semilună şi înotă cu el în adâncuri. Hal se îndepărtă de marginea bordului.

– Fluxul va reveni într-o oră, domnule Tyler. Uitându-se la bărbaţii morţi care atârnau de braţul velei, zise: Scapă de ei! Aruncă-i peste bord. Vom naviga spre Zanzibar la reflux.

Ocoliră capul Ras Ibn Khum cu toate pânzele ridicate la rândunică şi avansară cu vântul la pupă.

– Noul tău curs este spre nord-est, prin nord, domnule Tyler, spuse Hal. Cu vântul ăsta, ar trebui să fim din nou în largul Zanzibarului înainte de apusul zilei de mâine.

Hal nu voia să-şi anunţe din timp venirea, aşa că, în timpul nopţii, urcă pe canal şi conduse *Serafimul* în portul Zanzibar la răsărit. Coborî steagul în semn de respect pentru

fort, iar în clipa în care ancora se prinse de fundul apei, ordonă ca barca să fie lansată. Apoi se grăbi în cabină și luă pistoalele cu țevi duble de pe birou, băgându-le în centura sabiei.

Când ieși din cabină, Tom îl aștepta. Avea căciula pe cap, o sabie la centură și cizme în picioare, deși era de obicei desculț.

– Vreau să vin cu tine, domnule, spuse Tom. Hal ezită – pe țărm s-ar fi putut da lupte –, dar Tom continuă rapid: Am facut un jurământ împreună, tată.

– Atunci, haide! Hal alergă spre punte. Fii pregătit să navighezi din nou, în orice clipă, îi spuse el lui Ned Tyler, apoi coborî în barcă însoțit de Tom și de doisprezece bărbați.

La chei, îl lăsă pe Alf Wilson cu patru marinari pentru a avea grijă de barcă.

– Nu rămâneți pe chei, dar fiți pregătiți să interveniți și să ne luați repede, îi spuse el lui Alf. Apoi i se adresă lui Aboli: Du-ne înapoi la casa consulului. Mergeți repede. Rămâneți uniți.

Merseră pe străzile înguste în pas vioi, pe două rânduri, umăr lângă umăr, cu armele pregătite. Când ajunseră la casa lui Grey, Hal dădu din cap spre Aboli, care bătu în ușa sculptată cu capătul lăncii pe care o ducea. Loviturile răsunară în casa liniștită. După un timp auziră pași târșâiți apropiindu-se de partea cealaltă a ușii, iar zăvorul se ridică. O sclavă bătrână se holbă la grupul de oameni înarmați. Fața ei ridată se încreți de consternare și încercă să închidă ușa, dar Aboli o blocă cu umărul.

– Nu ai de ce să te temi, mamaie, îi spuse Hal cu blândețe. Unde este stăpânul tău?

– Nu îndrăznesc să spun, șopti femeia, dar ochii i se îndreptară spre scările late din piatră, care duceau spre etajele casei.

– Încuie ușa din nou, îi ordonă Hal lui Aboli, și lasă de pază doi oameni.

Apoi urcă pe scări pășind rapid și ajunse la etajul al doilea, unde se opri și privi prin salonul în care se afla. Era bogat ornamentat, cu covoare somptuoase și mobilă neagră și grea, incrustată cu fildeș și sidef. Hal cunoștea planul obișnuit al unei astfel de case: partea rezervată femeilor era la ultimul etaj; la etajul doi, unde stătea el, se aflau camerele de zi principale, cu

apartamentul stăpânului în capătul îndepărtat, dincolo de paravanele sculptate complicat în abanos și fildeș. Hal se furișă în liniște printre paravane, ajungând în salonul mai mic. Etajul era înțesat de perne de mătase, iar în mijloc, pe o masă joasă plină cu boluri de mâncare folosite, era o narghilea. Fumul de *bhang*, aroma puternică a mirodeniilor alimentare și izul moscat al bolii lui Grey umpleau camera.

Hal depăși un alt rând de paravane și intră în următoarea încăpere. Un pat jos ocupa jumătate din podea. Se opri in pragul ușii, luat prin surprindere. În pat văzu mai multe corpuri, membre albe și maro încolăcite. Hal avu nevoie de ceva timp ca să înțeleagă ce vedea. Consulul Grey stătea pe spate, cu membrele umflate depărtate, cu imensa-i burtă balonată ca și când ar fi fost în ultima lună de sarcină și cu pieptul acoperit de o piele de animal cu păr negru, aspru și creț. Picioarele lui grosolan deformate erau pline de ulcere de un roșu-deschis, stigmatele bolii de care suferea. Camera duhnea atât de tare din cauza lichidului galben care curgea din rănile neacoperite, încât lui Hal i se întoarse stomacul pe dos.

Două sclave erau îngenuncheate deasupra lui, una peste față, iar cealaltă stând călare pe el. Una dintre ele își ridică privirea și îl văzu pe Hal. Se holbară unul la celălalt, apoi fata țipă. Săriră amândouă în picioare și fugiră din cameră, dispărând după un paravan ca o pereche de gazele speriate și lăsându-l pe Grey să se tăvălească pe pat.

Acesta se ridică într-o parte și se sprijini într-un cot.

– Tu! zise el cu gura căscată la Hal. Nu mă așteptam...

Se opri, iar gura i se închise fără să mai poată scoate vreun sunet.

– Știu foarte bine la ce te așteptai, domnule, îi spuse Hal. Și îmi cer scuze că te-am dezamăgit.

– Nu ai niciun drept să intri în casa mea!

Grey își șterse fața cu dosul mâinii. Apoi, surpriza facu loc furiei și mormăi:

– Am gărzi înarmate. Le voi chema.

Dădu să strige, însă Hal îi puse vârful sabiei la gât. Grey se dezumflă ca o bășică înțepată și încercă să se ferească de lamă.

– Acoperă-te!

Hal luă un halat din mătase de pe podea, de lângă pat, și i-l aruncă.

– Corpul tău mă dezgustă.

Jenat, Grey își puse halatul și păru să devină un pic mai calm și mai încrezător.

– Nu am vrut să te amenințț, zâmbi el mieros, dar m-ai speriat. Ai venit într-un moment jenant. Făcu un semn obscen din ochi. Și mă așteptam să fii la jumătatea drumului spre Buna Speranță.

– Trebuie să-mi cer scuze din nou, spuse Hal. Nu am fost complet cinstit cu tine. Nu sunt comerciant și nici nu lucrez pentru compania India de Est. Adevăratul meu nume este Henry Courtney. Sunt servitorul Maiestății Sale, regele William.

– Toți suntem servitorii regelui, spuse Grey pe un ton respectuos, afișând o expresie evlavioasă.

Se bâțâi spre marginea patului și, cu mare efort, se ridică în picioare.

Hal îi atinse burta umflată cu vârful sabiei și îl împinse din nou pe pat.

– Te rog, nu te deranja, îi spuse el politicos. Când spun că sunt servitorul regelui, mă refer la faptul că am împuternicirea sa. Printre puterile conferite de aceasta, se numără și aceea de a prezida procese sumare și de a executa orice persoană care face piraterie sau care îi ajută și îi favorizează pe alții să comită această infracțiune pe mare. Hal scoase pergamentul înfășurat de sub mantie. Vrei să citești?

– Sunt sigur că este așa cum spui, spuse Grey încet și cu o încredere simulată, albindu-se la față ca o sepie. Cu toate acestea, nu văd cum mă afectează acest lucru pe mine.

– Lasă-mă, te rog, să-ți explic, spuse Hal, strecurând pergamentul înapoi în căptușeala mantiei. Nu există nicio comoară la bordul navei mele. Ai fost singura persoană care a crezut asta. Am vrut să-ți testez cinstea. Era o capcană pentru piratul cunoscut sub numele de al-Auf.

Grey se holbă la el, transpirând abundent pe bărbie și pe frunte.

– Ți-am mai spus și data la care voi pleca din Zanzibar, precum și ruta pe care voi merge. Al-Auf nu mi-ar fi putut pândi nava fără aceste informații. Doar o singură persoană ar fi putut să-i ofere detaliile exacte. Hal îi atinse ușor pieptul cu vârful sabiei. Tu ai fost, domnule.

– Nu este adevărat! zise Grey înghițind frenetic. Sunt un servitor loial al regelui, un om de onoare.

– Dacă mai ai nevoie de dovezi, află că unul dintre oamenii lui al-Auf mi-a spus numele tău. Ești în cârdășie cu corsarul. Ești vinovat pentru că i-ai ajutat și favorizat pe inamicii regelui. Nu este nevoie să mai dezbatem problema. Te condamn la moarte prin spânzurătoare. Hal ridică vocea: Aboli!

Acesta apăru lângă el, cu fața-i tatuată arătând atât de respingător, încât Grey se rostogoli în partea opusă a patului, tremurând ca o meduză eșuată.

– Pune funia pentru execuție.

Aboli ținea funia încolăcită pe umăr. Se îndreptă spre fereastra înaltă din podea și până în tavan și deschise cu piciorul obloanele sculptate. Se uită în curte, unde apa din fântână plescăia și susura, apoi scoase lațul și îl lăsă să cadă și să se legene până la jumătatea zidului. Legă capătul de mijlocul ramei ferestrei cu un nod marinăresc.

– Căderea este prea lungă pentru butoiul ăsta de untură. Am să-i rup gâtul ca unei găini, mormăi Aboli scuturând din cap. Se va lăsa cu murdărie.

– Nu putem fi exagerat de curați și de ordonați când vine vorba despre asta, spuse Hal. Pune-l în laț.

Grey țipă și începu să se zbată pe pat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Courtney, nu îmi poți face asta!

– Ba cred că pot. Hai să testăm teoria!

– Sunt englez! Cer să fiu judecat corect, de un judecător englez!

– Tocmai ai fost, îi atrase atenția Hal. Domnule Fisher, te rog să ajuți la pregătirea pedepsei prizonierului!

– Da, căpitane.

Big Daniel își conduse oamenii în cameră, iar aceștia îl înconjurară pe bărbatul de pe pat.

– Sunt un om bolnav! se smiorcăi Grey.

– Avem leacul perfect pentru orice suferinţă, spuse calm Big Daniel.

Îl rostogoli pe Grey pe burtă şi, cu o funie subţire, îi prinse mâinile la spate. Oamenii lui ridicară corpul greu de pe pat şi îl târâră spre fereastră. Aboli avea laţul pregătit şi i-l puse peste cap. Bărbaţii îl întoarseră pe Grey din nou cu faţa către Hal. Erau nevoiţi să-l sprijine, întrucât picioarele lui umflate nu-i puteau suporta greutatea.

– Te vei bucura să auzi că aliatul tău, Mussalim bin-Jangiri, cunoscut și sub numele de al-Auf, a scăpat din capcana pe care i-am întins-o. Hal se aşeză la capătul patului şi adăugă: A dispărut în ocean. Trebuie să presupunem că s-a retras în bârlogul lui ca să-şi lingă rănile pe care am reuşit să i le fac.

– Nu știu nimic despre asta, zise Grey atârnând în braţele temnicerilor lui şi tremurând puternic de groază. Trebuie să mă crezi, Sir Henry.

Hal continuă ca şi când nici nu l-ar fi auzit:

– Problema mea e şi mai gravă... pentru că al-Auf l-a capturat pe fiul meu cel mic. Sunt sigur că îţi dai seama că aş face orice ca să-mi salvez băiatul şi cred că ştii unde aş putea să-l găsesc. Întinse mâna şi îi atinse gâtul cu vârful sabiei. Lăsaţi-l să stea pe picioarele lui, le spuse el oamenilor care îl ţineau; aceştia se dădură la o parte.

– Te implor, Sir Henry! strigă Grey, legănându-se în tocul ferestrei deschise. Sunt un om bătrân.

– Şi unul rău, adăugă Hal, apăsând sabia un pic mai tare în gâtul lui.

O picătură strălucitoare de sânge se ivi din pielea înţepată, pătându-i vârful sabiei Toledo.

– Unde îl pot găsi pe al-Auf? Dar pe fiul meu?

Un sunet gâlgâitor şi bolborosit se auzi de sub roba lui Grey, iar fecalele lichide, maro precum sucul de tutun, i se scurseră dintre picioarele umflate, formând o baltă pe podea. Duhoarea era puternică şi greţoasă în camera mică şi fierbinte, însă expresia lui Hal nu se schimbă.

– Unde îl pot găsi pe fiul meu? repetă el.

– Floarea Mării! strigă Grey. Flor de la Mar, vechiul fort portughez de pe insulă. Acela e portul lui al-Auf.

– Domnule, trebuie să-ţi spun că, oferindu-mi această informaţie, tocmai ţi-ai confirmat vina.

Uşor, mări presiunea oţelului pe gâtul lui Grey. Acesta încercă să îi reziste, arcuindu-se înapoi, în timp ce picioarele îi alunecară pe propriile fecale până când călcâiele îi ajunseră peste pervazul ferestrei deschise. Se balansă acolo preţ de o clipă, apoi, cu un ţipăt disperat, căzu pe spate. Funia şuieră după el, urmată de un zgomot surd când toată greutatea lui Grey o întinse puternic peste pervaz.

Hal îşi conduse trupa pe scări şi în curte, unde se opri ca să arunce o privire spre corpul umflat, care atârna liniştit la capătul sforii. Grey era suspendat deasupra bazinului cu peşti. Din căptuşeala mantiei, Hal scoase pergamentul pe care îl pregătise cu o noapte înainte şi i-l înmână lui Aboli.

– Pune-i asta la gât.

Aboli sări pe parapetul fântânii şi se întinse ca să strecoare bucla de sfoară peste capul lui Grey. Pergamentul începu să îi atârne pe piept. Proclamaţia lui Hal era scrisă în engleză şi în arabă.

Pentru că a fost judecat şi găsit vinovat de complicitate cu piratul cunoscut drept al-Auf în acte de piraterie pe mare, prizonierul, William Grey, a fost condamnat la moarte prin spânzurare. Sentinţa a fost executată cum se cuvine de mine, Henry Courtney, cu puterea cu care am fost învestit de Maiestatea Sa, regele William al III-lea.

Aflat lângă tatăl lui, Tom citi cu voce tare textul în arabă. Când ajunse la sfârşit, spuse:

– Este semnată „El Tazar". Asta înseamnă Barracuda. De ce?

– Este numele pe care mi l-au dat musulmanii când am navigat pentru prima dată în apele astea.

Hal îşi coborî privirea spre fiul său. Faptul că cineva atât de tânăr precum Tom fusese nevoit să fie martorul unei asemenea fapte hidoase îl îngrijora. Apoi, îşi aminti că Tom avea şaptesprezece ani şi că ucisese deja câţiva oameni cu tunul şi cu sabia.

Nu mai era un copil, iar vocaţia şi antrenamentul îl pregătiseră pentru sarcini atât de macabre.

– Ne-am terminat treaba aici, spuse încet Hal. Să ne întoarcem pe navă.

Se răsuci spre uşile înalte şi sculptate, iar Big Daniel le dădu ordin oamenilor care stăteau de pază acolo să le deschidă.

Femeia care îi întâmpinase la sosire stătea acum în pragul uşii. Strada din spatele ei era plină de gărzi. Erau cel puţin doisprezece bărbaţi, înarmaţi cu flinte şi cu iatagane, o bandă temută de golani care dădură buzna când uşile se deschiseră.

– Uitaţi ce i-au făcut necredincioşii stăpânului nostru, se jeli femeia când văzu corpul lui Grey atârnând de funie. L-au ucis!

Îşi deschise gura fără dinţi şi scoase un strigăt strident, pe care femeile arabe îl foloseau ca să-şi îndemne bărbaţii să comită crime.

„*Allah Akbar!*" ţipă liderul gărzilor. „Dumnezeu e mare!" Apoi, ridicându-şi flinta în dreptul umărului, trase în trupa de englezi. Bila îl lovi pe unul dintre marinarii lui Hal în faţă, scoţându-i dinţii, spulberându-i maxilarul şi înfigându-i-se adânc în craniu. Acesta căzu fără să ţipe, iar Hal înaintă cu unul dintre pistoalele ghintuite în mâna stângă.

Primul său foc îl lovi pe liderul gărzilor în ochiul drept. Acesta explodă, lăsând o gaură în orbită; lichidul gelatinos îi curse pe obraz. Când căzu, Hal trase al doilea glonţ în bărbatul care apăru în spaţiul din spatele lui, lovindu-l cu precizie în mijlocul frunţii. Acesta căzu pe spate spre cei care îl însoţeau, doborându-l pe unul dintre ei.

– Atacaţi-i, băieţi! strigă Hal.

Marinarii lui luară cu asalt tocul uşii, într-un grup solid.

„*Serafim!*" îşi rostiră ei strigătul de luptă, împingând gloata de siluete cu robe înainte de a ataca. Niciunul dintre inamici nu reuşi să ridice muscheta lungă în aglomeraţie, fiind toţi împinşi înapoi de lamele strălucitoare ale săbiilor. După ce mai căzură trei arabi, oamenii lui Hal reuşiră să ajungă în stradă, unde aveau mai mult loc pentru a lupta cu săbiile.

Hal îşi ţinea al doilea pistol încărcat în mâna stângă, dar prefera să îşi păstreze gloanţele, folosind în schimb sabia. Mai

răni un arab care îi stătea în cale, apoi aruncă o privire împrejur după Tom și îl văzu la un pas în urma lui. În acel scurt moment, observă că sabia lui Tom era ridicată, cu vârful deja pătat de sânge. Și el doborâse un dușman.

– Bravo, băiete, mormăi Hal. Rămâi aproape!

Apoi alergă spre arabii rămași. Aceștia văzuseră soarta tovarășilor lor din prima linie, confruntându-se acum ei înșiși cu ferocitatea fețelor albe, care se năpustiseră asupra lor în grup. Se împrăștiară și fugiră înapoi pe alee.

– Lasă-i să plece! zise Hal, reținându-l brusc pe Tom. Să ne întoarcem la barcă!

– Și bătrânul Bobby? întrebă Big Daniel, arătând spre marinarul mort din urma lor.

Era înconjurat de cadavrele arabilor pe care îi omorâseră.

– Adu-l, ordonă Hal.

Nu era indicat ca oamenii să vadă că unul dintre camarazii lor era lăsat pe câmpul de luptă. Ei trebuiau să știe că, mort sau rănit, el nu avea să-i părăsească.

– După ce vom ieși din nou în larg, îl vom îngropa cum se cuvine.

Daniel se aplecă, iar Aboli îl ajută să ridice corpul pe umăr. Apoi, cu săbiile în mâini, cei doi bărbați îi conduseră pe ceilalți în pas alergător pe străzile înguste, înapoi spre chei. Era atât de devreme, încât foarte puțini oameni erau pe afară, iar cei care îi văzură venind dispărură rapid pe alei și pe uși. Ajunseră nestingheriți în port, iar Alf Wilson aduse barca pentru a-i lua.

Când se retraseră spre locul în care era *Serafimul*, câțiva oameni mai curajoși ieșiră din ascunzători și traseră cu muschetele, strigându-le insulte sau provocări curajoase peste apa portului, însă distanța era prea mare pentru ca vreo bilă de muschetă să poată ajunge în apropierea bărcii. Ned Tyler ordonă să se ridice lanțul ancorei, iar doisprezece bărbați să rămână lângă vinci. De îndată ce urcară cu toții pe scară și barca fu trasă din apă, dădu ordin să se ridice ancora și să se coboare pânzele.

În timp ce *Serafimul* se întorcea, aliniindu-se spre intrarea în port, steagul lung și verde al sultanului se ridică spre vârful catargului în turnul vestic al fortului, iar tunurile de pe metereze deschiseră focul asupra lor.

Chiar şi de pe punte, îi vedeau clar pe tunarii cu robe albe care trăgeau în ei frenetic. Hal văzu prin telescop că erau confuzi şi panicaţi. La reîncărcarea și descărcarea fiecărui tun masiv, nimeni nu încerca să corecteze ţinta. În timp ce privea, unul dintre tunarii prea entuziaști atinse arma gigantică în timp ce echipa lui se afla în spatele tunului, punând scripeţii ca să scoată vagonetul. Reculul îl aruncă înapoi peste ei, strivindu-le oasele și amputându-le membrele. Hal auzi ţipetele de agonie ale celor mutilaţi chiar şi de la distanţa de două cabluri care îi separa.

Apoi văzu o bilă imensă în zbor: se ridică dintre metereze precum un punct mic şi negru, arcuindu-se apoi descendent spre ei. Preţ de o clipă, Hal crezu că ar fi putut să lovească nava, însă plonjă alături, în mare, dislocând o masă de apă înaltă, care se revărsă pe puntea pupei şi stropi cizmele lui Hal până la genunchi.

– Trebuie să răspundem unui asemenea salut vibrant de bun-rămas! Hal se uită spre Ned Tyler fără să zâmbească şi adăugă: Te rog să cobori steagul în semn de respect faţă de sultan, domnule Tyler. Apoi, îndreaptă nava spre sud.

– Nu este marcat, şopti Hal în timp ce studia cu atenţie harta de pe birou. Şi totuşi, jur că am mai auzit numele. Flor de la Mar, Floarea Mării... Desigur, cu un astfel de nume, trebuie să fie într-adevăr una dintre vechile proprietăţi portugheze, după cum a spus şi Grey.

Îşi întrebase deja ofiţerii, trimiţându-i să întrebe şi marinarii, însă niciunul nu auzise de acest nume.

Stivuite lângă hartă erau opt cărţi grele, legate în piele neagră de viţel. Volumele acelea se numărau printre cele mai îndrăgite lucruri ale lui Hal. Alese una din grămadă, deschise paginile rigide care trosneau, apoi privi pentru scurt timp scrisul cursiv și desenele în cerneală care acopereau fiecare pagină pe ambele părţi. Scrisul era atât de familiar, încât părea să facă parte din însăşi existenţa lui. Era scrisul tatălui său, Sir Francis Courtney. Jurnalele de bord făceau parte din moștenirea pe care o primise de la el. Cele opt volume acopereau treizeci de ani din călătoriile

şi peregrinările tatălui său pe oceanele globului, o acumulare de cunoştinţe şi de experienţă de viaţă de o asemenea valoare intrinsecă şi sentimentală, încât, pentru Hal, valorau mai mult decât orice preţ în aur.

Dădu paginile aproape cu veneraţie, căutând numele pe care îl citise undeva, cu mulţi ani în urmă. Căutările îi erau scurte, pentru că era distras permanent de ceea ce observa: o piatră preţioasă sau desenul captivant al unui port străin, un ţărm exotic sau portretul unui bărbat, o pasăre sau un peşte care îi atrăseseră atenţia tatălui său şi care fuseseră înregistrate cu fidelitate de peniţa sa iscusită.

Neizbutind din prima căutare, lăsă deoparte volumul şi alese altul, pe a cărui copertă scria *Oceanul Indian, anii Domnului din 1632 şi până în 1641*. Căutările lui Hal durară atât de mult, încât fu nevoit să-şi umple din nou lampa cu ulei. Apoi, brusc, numele îi sări în ochi dintr-o pagină şi respiră uşurat. „Isla Flor de la Mar": era însemnarea de sub desenul în cerneală al unui ţărm văzut din ocean, care înfăţişa clar tot ce era pe insulă. Roza vânturilor şi o scală a distanţelor erau marcate dedesubt. Acestea indicau lungimea totală a ţărmului de la sud la nord – cinci mile marine. Sub nume era scrisă poziţia „11 grade, 25 minute latitudine sudică, 47 grade, 32 minute longitudine estică" şi, cu litere mici, era notat: „Cunoscută musulmanilor ca Daar Al Shaitan sau Portul Diavolului".

Hal se întoarse repede la hartă. Cu rigla şi compasul, măsură coordonatele pe care i le pusese la dispoziţie tatăl său. Cu toate că trata cu rezervă până şi estimările lui Sir Francis cu privire la longitudine, află că măsurătorile îi indicau o poziţie de la aproximativ o sută cincizeci de mile marine la nord de insulele Glorietta. Totuşi, pe harta lui Hal nu era nimic însemnat în locul respectiv, în afară de largul mării. Se întoarse la jurnalul tatălui său. Sir Francis avea o pagină întreagă de descrieri. Hal începu să citească şi fu imediat fermecat. „Această insulă a fost raportată prima dată în 1508, de către Affonse D'Abuquerque, care a descoperit-o pe când se pregătea să captureze oraşele arabe aflate de-a lungul Coastei Febrei, de pe continentul estic african. Din acest port fortificat şi-a lansat atacurile asupra Zanzibarului şi asupra zonei

Dar Es Salaam." Hal dădu din cap. Ştia că Albuquerque fusese cunoscut drept Cel Mare de către semenii lui şi ca al-Shaintan, Diavolul, de către arabi, pentru succesul incursiunilor lui navale în Oceanul Indian. El, mai mult decât Tristão da Cunha, fusese responsabil cu asigurarea superiorităţii puterii şi influenţei portugheze pe Coasta Febrei şi în Golful Persic.

Dintre toate puterile europene, navele lui fuseseră primele care pătrunseseră bastionul arab de la Marea Roşie. Hal se întoarse la scrierile tatălui său.

„Albuquerque a construit un fort considerabil în vârful nordic al insulei, tăind blocuri de piatră de coral pentru construcţie şi folosind prizonieri musulmani pentru munca grea. A înarmat fortul cu tunuri capturate în timpul cuceririi Ormuzului şi Adenului. A numit insula după propriul steag, *Flor de la Mar.* Câţiva ani mai târziu, în 1508, aceeaşi navă a eşuat pe recifele de corali din largul coastei Goa, iar Albuquerque a pierdut o mare parte din averea personală, acumulată în timpul campaniilor din aceste oceane. După succesul atacurilor de pe continentul african, Albuquerque şi-a abandonat baza de pe insulă şi şi-a transferat steagul în Zanzibar. Fortul de pe Flor de Mar a fost lăsat în paragină.

Am ajuns aici la 2 noiembrie 1637. Insula măsoară în lungime cinci mile marine şi un sfert şi în lăţime o jumătate de milă marină, în cel mai lat punct. Partea estică este expusă valurilor şi vânturilor şi nu oferă un ancoraj sigur. Golful din extremitatea nord-vestică este foarte bine protejat şi păzit de un recif de corali. Fundul apei prezintă nisip şi scoici şi oferă o ancorare excelentă. Prin recif există un coridor care trece direct pe sub zidurile fortului. Astfel, când meterezele erau ocupate de portughezi, orice vas care intra în golf putea fi supus unui foc intens din partea bateriilor garnizoanei."

În mijlocul paginii, tatăl lui Hal întocmise o hartă detaliată a golfului şi a fortului, indicând coridorul prin recif, precum şi diverse măsuri de precauţie.

„Mulţumesc, tată", şopti Hal cu emoţie, apoi continuă să studieze textul.

„Am fost pe ţărm şi am aflat că zidurile fortului au rezistat bine trecerii timpului aproape un secol şi jumătate. Au fost

construite solid şi nicio armă modernă de război nu le-ar putea străpunge. Tunurile din bronz erau nemişcate în ambrazuri, iar metalul ţevilor era foarte corodat de aerul sărat. Sistemul de captare şi rezervoarele pentru colectarea apei de ploaie erau încă funcţionale şi am putut să ne umplem butoaiele. Păsările de mare îşi făceau cuibul în punctul sudic al insulei. În timpul zilei, mulţimea acestor păsări forma o cupolă întunecată deasupra insulei, care putea fi văzută de la multe mile din larg. Corul vocilor lor combinate era atât de puternic, încât devenea asurzitor şi buimăcea simţurile. Carnea acestor păsări era uleioasă şi cu gust puternic de peşte, dar când era sărată şi afumată devenea comestibilă. Am trimis un grup pe plajă ca să le adune ouăle. Marinarii s-au întors cu zece coşuri mari şi toată lumea s-a ospătat. În plus, în golf erau mulţi peşti şi multe stridii, iar cum noi am zăbovit zece zile, i-am pus pe toţi oamenii să prindă şi să afume bunătăţile, ca să refacem proviziile navei. Am plecat din nou pe 12 noiembrie, spre Bab al Maneb, în sudul Mării Roşii."

Hal închise jurnalul cu acelaşi respect pe care l-ar fi arătat faţă de Biblia familiei – ceea ce şi era, într-un fel – şi îşi îndreptă atenţia spre hartă. Marcă atent poziţia insulei, aşa cum o notase tatăl său, apoi stabili cursul şi direcţia din poziţia prezentă, de la extremitatea sudică a Canalului Zanzibar.

Când se duse pe punte, soarele se afla la doar un deget deasupra orizontului, atât de învăluit în marea purpurie, încât putea să privească direct, cu ochiul liber, sfera roşie şi agitată. Odată cu apusul, vântul musonic slăbea, dar încă avea suficientă forţă pentru a umfla toate pânzele albe, care arătau precum sânii unei doici.

– Domnule Tyler, adu nava în vânt cât de aproape poate naviga pe traseul acesta, ordonă el încruntat. Cu vânt strâns.

– Cu vânt strâns, căpitane, zise Ned atingându-şi căciula.

Hal îl lăsă şi plecă mai departe, ridicându-şi privirea spre velele de pe catarg când trecu pe lângă acestea. Tom era încă acolo, aşa cum fusese încă de când plecaseră din portul din Zanzibar. Lui Hal i se rupea sufletul, dar nu avea să urce alături de el. Şi el voia să fie singur.

Când ajunse la etravă, păşi pe baza bompresului şi se agăţă de vela straiului, privind înainte spre marea care se întuneca,

căpătând culoarea prunelor coapte. Din când în când, *Serafimul* rupea creasta câte unui val mai mare și îl arunca peste provă, împroșcându-l în față cu picături. El nu făcea niciun efort să le șteargă, ci le lăsa să picure de pe bărbie pe piept.

Departe, în urma lor, Africa dispăruse la orizont, în apusul ceţos. Nu se vedea ţărmul din faţă. Oceanul negru era infinit şi lat. Ce speranţă avea să găsească un băiat mic în toată acea întindere nesfârşită? se întrebă el. „Și totuși, o voi face, chiar dacă mi-ar lua tot restul vieții, șopti el. Şi nu-mi va fi milă de cei care-mi vor sta în cale."

Dhow era un vas cu sclavi, întrebuinţat pentru a transporta nefericirea de pe continent peste canal, în pieţele din Zanzibar. Duhnea din cauza slăbiciunii trupurilor omenești şi a agoniei spiritelor lor. Pe deasupra micului vas plutea o miasmă respingătoare, care intra în părul şi în hainele tuturor celor aflaţi la bord. De fiecare dată când inspira, duhoarea îi pătrundea lui Dorian în plămâni şi părea să-i macine sufletul.

Era înlănţuit pe puntea inferioară. Belciugele din fier erau fixate în rama principală din lemn gros, iar capetele erau nituite. Cătuşele de la picioare erau forjate, iar lanţul era trecut prin inelul cătuşelor. Era spaţiu pentru o sută de prizonieri în cala lungă şi joasă, însă Dorian era singur. Se ghemui pe una dintre ramele principale ale navei *dhow*, încercând să-şi ţină picioarele departe de santinele urât mirositoare, care revărsau la fiecare tangaj al carenei înguste solzi de peşte şi bucăţi de miez de nucă de cocos ude – încărcătura alternativă a navei *dhow*.

Cam la fiecare oră, trapa de deasupra capului său se deschidea şi un marinar din echipajul arab îl privea cu îngrijorare. Temnicerul îi dădea fie un bol cu orez şi peşte fiert, fie nucă de cocos verde, cu vârful tăiat. Sucul de cocos era dulce şi puţin efervescent, iar Dorian îl bea nerăbdător, chiar dacă refuza tocana făcută din peşte uscat la soare, pe jumătate stricat.

În afară de lanţuri şi de spaţiul urât mirositor al cabinei, temnicerii lui arabi îl trataseră cu cea mai mare grijă. Mai mult

decât atât, chiar își faceau griji pentru el și se asigurau că nu îi este foame sau sete.

De patru ori în ultimele două zile, căpitanul navei *dhow* coborâse pe puntea sclavilor și rămăsese în fața lui, fixându-l atent cu privirea, cu o expresie greu de înțeles. Era un bărbat înalt, cu o piele bronzată, ciupită de vărsat, și cu un nas coroiat. El era cel care îl scosese pe Dorian din mare și care îi ținuse pumnalul la gât. La prima lui vizită, încercase să-l interogheze.

„Cine ești tu? De unde ești? Ești credincios? Ce căutai pe nava necredinciosului?" Căpitanul avea un accent ciudat și pronunța unele cuvinte foarte diferit de cum îl învățase Alf Wilson pe Dorian, dar îl înțelegea pe bărbat fără dificultate și putea să-i răspundă fluent. În schimb, el rămăsese cu capul plecat, refuzând să ridice privirea spre el. Voia cu disperare să își verse frica și mânia asupra arabului. Voia să-l avertizeze că era fiul unui om bogat și puternic, dar simțea că ar fi fost cea mai mare prostie. Voia să-i urle în față: „Tatăl meu va veni curând după mine, iar când o va face, nu-i va fi milă de tine sau de oamenii tăi". În schimb, își mușcase dureros limba, refuzând să răspundă la întrebări.

În cele din urmă, căpitanul renunțase la încercarea de a-l face să vorbească. Se lăsase pe vine lângă el și îl apucase de buclele dese și creț. Apoi se jucase cu ele aproape afectuos. „Dumnezeu este mare. Nu există niciun Dumnezeu în afară de El, iar Mahomed este Profetul lui."

La următoarele vizite pe puntea sclavilor, nu se mai chinuise să-l interogheze pe Dorian. Cu toate acestea, de fiecare dată, îl mângâiase pe cap și își mormăise rugăciunea.

La ultima sa vizită, scosese brusc pumnalul din teaca de la centură. Pe Dorian îl liniștise comportamentul lui anterior, așa că fusese șocat când lama strălucitoare și ascuțită ca un brici îi apăruse în față. Se stăpânise să nu țipe, dar se ferise îngrozit.

Arabul își arătase dinții strâmbi și decolorați într-un rânjet îngrozitor, care se voia conciliant și, în loc să-l rănească pe Dorian, îi tăiase doar o șuviță lungă din părul blond-roșcat, apoi strecurase pumnalul înapoi în teacă.

Dorian era derutat și confuz din cauza acestui comportament ciudat și avea mult timp ca să analizeze lucrurile în cala

întunecată și urât mirositoare a sclavilor. Își dădu seama că ceea ce îi fascina pe temnicerii lui erau culoarea și textura părului său, care aveau un fel de semnificație specială pentru ei. Când fusese scos prima dată din mare, păruse că arabii aveau să-și îndrepte întreaga furie asupra lui. Își amintea perfect înțepătura pumnalului ținut la gâtul lui și, chiar și acum, când își trecea degetele peste ea, simțea crusta de pe zgârietura pe care i-o făcuse lama pe piele.

Căpitanul îndepărtase cuțitul de la gâtul băiatului abia după ce îi luase căciula de pe cap, iar părul lung al lui Dorian fluturase în vânt. În groaza acelor momente, Dorian nu băgase în seamă pălăvrăgeala și discuțiile aprinse dintre temnicerii lui în timp ce îl grăbeau sub punte, înlănțuindu-l în cala sclavilor, dar își amintea că toți bărbații de pe nava *dhow* profitaseră de ocazia de a-i atinge și de a-i mângâia capul. Acum, își amintea frânturi din discuția lor agitată.

Mulți menționaseră o „profeție" și câțiva strigaseră un nume care, în mod evident, era respectat de toți, pentru că ceilalți spuseseră în cor „Allah să-l miluiască" după ce acesta fusese rostit. Lui Dorian i se păruse că numele era „Taimtaim". Speriat și singur, se ghemuise pe taburetul brut din cala întunecată și urât mirositoare și se gândise la Tom și la tatăl său, tânjind după ei cu un dor care amenința să-i frângă inima. Câteodată, adormea timp de câteva minute, dar de fiecare dată era trezit de câte o smucitură a carenei care se cufunda când nava *dhow* era lovită de un val mai mare, iar el aluneca de pe stinghia nesigură. Reușise să deosebească zilele de nopți după momentele în care trapa de deasupra se deschidea, pentru a i se da mâncare și băutură, sau cele în care căpitanul cobora ca să-l soarbă din priviri. În a douăsprezecea zi de la capturarea lui, cătușele de la glezne îi fură îndepărtate și fu scos afară prin trapa punții. Lumina soarelui era atât de puternică după întunericul de dedesubt, încât își acoperi ochii. Avu nevoie de multe minute ca să se obișnuiască cu strălucirea ei, apoi, clipind dureros, se uită împrejur. Văzu că jumătate din membrii echipajului îl înconjurau, privindu-l fascinați. De această dată, fu atent la ce spuneau.

– Asta chiar face parte din profeție, Slavă lui Dumnezeu!

– E imposibil, pentru că al-Amhara nu vorbeşte limba Profetului.

Dorian înţelese că prin al-Amhara, care se traducea prin „Cel Roşu", se refereau la el.

– Ai grijă să nu spui vreo blasfemie, O Ishmael. Nu eşti tu în măsură să judeci dacă el e copilul profeţiei sau nu.

– Căile Domnului sunt minunate şi de neînţeles, spuse un altul, iar ceilalţi ziseră în cor: „Slavă lui Dumnezeu!"

Dorian privi dincolo de cercul de feţe cu bărbi negre, apoi mai departe, peste bord. Valurile din faţă erau purtate de vânt şi se unduiau argintii în lumina soarelui, dar la orizont se zărea un nor întunecat şi nefiresc. Se uită la el atât de intens, încât ochii începură să îi lăcrimeze în vânt. Părea să fie un fum care se rotea, însă apoi, cu ochii lui tineri şi ageri, zări cele două siluete minuscule ale palmierilor de dincolo de el şi îşi dădu seama că vedea un stol mare de păsări.

Cât timp privi, mai multe stoluri mici, de zece sau de douăzeci de păsări marine, zburară pe deasupra navei *dhow*, grăbindu-se să se alăture aglomerării. Voia să vadă mai mult şi, în acelaşi timp, să testeze starea de spirit a temnicerilor lui, să vadă câtă libertate i-ar oferi. Înaintă, iar arabii care stăteau în cerc îi făcură loc: păşiră cu toţii respectuos din calea lui, ca şi când ar fi fost speriaţi sau ar fi ezitat să-l oprească. Unul îi atinse capul în timp ce trecu, dar Dorian îl ignoră.

– Păziţi-l bine, strigă căpitanul navei *dhow* de la cârmă. Nu trebuie să evadeze.

– Ah! Deci, Yusuf, răspunse unul dintre ei, al-Amhara e într-atât de binecuvântat încât poate să zboare precum îngerul Gabriel?

Râseră cu toţii, dar nimeni nu făcu vreun efort să-l oprească pe Dorian. El merse înainte şi se rezemă de singurul catarg gros.

Treptat, pădurea de palmieri de sub norul de păsări deveni mai vizibilă, iar el reuşi să distingă forma din capătul nordic, în mod clar o insulă. Ceva mai aproape, zidurile unei clădiri pătrate făcute din blocuri albe străluceau în lumina soarelui. Apoi, văzu pe ziduri tunuri şi o flotă de nave acostate în golful de sub port.

„*Minotaurul!*" exclamă el brusc în clipa în care recunoscu catargele înalte şi forma navei cu care se luptase *Serafimul* cu

doar câteva zile în urmă. Având o viteză superioară, probabil că ajunsese cu mult înaintea micii nave *dhow*. Ambarcațiunea era ancorată în mijlocul golfului, sub porturile goale, iar când se apropiară, Dorian reuși să distingă clar distrugerile făcute de tunurile *Serafimului*. Apropiindu-se și mai mult, putu să citească numele care fusese pictat în arabă pe pupă, înlocuind numele englezesc: *Suflul lui Allah*.

Nu era singura navă cu pânze pătrate din golf; mai erau încă patru, una mai mare și trei mai mici decât *Minotaurul*. Dorian se gândi că și acestea trebuie să fi fost capturate de corsar, din convoaiele flotei europene care făceau comerț în Orient. Cinci nave mari încărcate cu marfa de valoare erau o pradă imensă. Nu era de mirare că numele lui al-Auf era atât de temut în oceanul acela.

Gândurile îi fură întrerupte de strigătul lui Yusuf – căpitanul de la cârmă – „Gata pentru volta în vânt!" și de graba picioarelor goale pe punte în timp ce echipajul sărea ca să pună volta în vânt. Verga lungă se mișcă în spate, apoi în față, spre partea opusă a catargului. Singura pânză se umflă la tribord, iar căpitanul cârmi spre coridorul îngust, prin reciful care păzea intrarea în golf.

– Luați-l pe al-Amhara în cabina din față. Ascundeți-l de ochii privitorilor de pe zidurile fortului, strigă Yusuf, iar doi dintre bărbați îl luară de brațe pe Dorian, conducându-l cu blândețe spre minuscula cabină de pe puntea provei și împingându-l înăuntru.

Deși ușa avea gratii, erau hublouri pe ambele părți ale cabinei. Dorian privi afară și văzu bine golful când nava *dhow* intră în el.

Canalul cotea prin coral, apoi trecea aproape pe sub zidurile fortului. Dorian își ridică privirea spre tunurile care ieșeau prin ambrazuri și văzu fețele bronzate ale tunarilor din spatele lor. Fumul slab și albastru al fitilelor lor aluneca de-a lungul părții superioare a zidului din piatră. Membrii echipajului navei *dhow* răspunseră cu nerăbdare strigătelor slabe de întâmpinare ale garnizoanei. Căpitanul aruncă ancora aproape de prova *Suflului lui Allah* și strigă peste apele calme și limpezi spre una dintre bărcile trase pe plaja de sub fort. Trei bărbați vâsliră, apoi legară ambarcațiunea lângă nava *dhow*. Prin peretele subțire din lemn al cabinei, Dorian îi auzi pe cei din echipaj certându-se

înflăcărați și încercând să hotărască cine să-i însoțească pe căpitan și pe al-Amhara la țărm. În cele din urmă, Yusuf puse capăt disputei alegând trei oameni și ordonându-le să coboare în barcă pe post de escortă. Apoi intră în cabină și își arătă dinții galbeni într-un rânjet îngrozitor și fals.

– Vom merge pe țărm să ne întâlnim cu al-Auf.

Dorian îl fixă mut cu privirea, fără să dea vreun semn că înțelege, astfel că Yusuf își exprimă intenția prin gesturi.

– Trebuie să-ți acoperim părul frumos. Vreau să-l uimesc pe al-Auf.

Luă o robă murdară de culoare gri dintr-un cui de lemn de lângă ușă și îi făcu semn lui Dorian să o îmbrace. Deși duhnea a transpirație râncedă și a pește stricat, Dorian se supuse. Yusuf aranjă gluga robei ca să îi acopere capul și să-i ascundă fața, apoi îl luă de braț și îl zori să coboare în luntrea care îi aștepta.

Fură conduși spre plajă, unde coborâră pe nisipul alb și scârțâitor al coralului. Cei trei arabi se apropiară de Dorian, iar Yusuf îi conduse spre pădurea de palmieri, pe cărarea care ducea către zidurile fortului. Trecând printr-un mic cimitir din mijlocul pădurii, văzură că unele morminte erau vechi, coralul crăpat desprinzându-se de pe pereții acestora în bucăți mari. În capătul îndepărtat erau cripte mai noi, fără pietre de mormânt, movilele de pământ proaspăt săpat fiind marcate doar de steaguri albe, ridicate pe stâlpi scurți și acoperite cu rugăciuni și citate în arabă. Steagurile mormintelor fluturau în vântul musonic.

Părăsiră cimitirul, iar poteca șerpui prin pădure spre fort. Apoi, brusc, intrară într-un alt luminiș. Dorian se opri, șocat și speriat: corpuri umane dezbrăcate atârnau din trepiede de lemn brut, de-a lungul ambelor părți ale potecii. In mod clar, era terenul de execuție.

Unele dintre victimele de pe trepiede erau încă în viață. Respirau, mișcându-se ușor și dureros. Unul își încordă tot corpul și gemu zgomotos înainte de a se prăbuși în lanțuri. Alții erau morți, iar unii muriseră de câteva zile, având trăsăturile înghețate în rictusul ultimei agonii, burțile umflate de gaze și pielea arsă de soare până la carne. Cu toții, vii și morți, fuseseră torturați cu cruzime. Dorian se holbă îngrozit la unul dintre ei, care avea

cioturi arse în loc de mâini şi picioare. Alţii aveau orbitele goale, după ce ochii le fuseseră scoşi cu fierul înroşit. Limbile le fuseseră tăiate, iar muştele roiau într-un nor albastru în gurile larg deschise. Unii dintre cei încă vii strigau răguşit după apă, iar alţii strigau după Dumnezeu. Unul îl privi pe Dorian cu ochii mari şi negri când băiatul trecu pe lângă el, repetând în şoaptă, monoton: „Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare". Limba îi era atât de neagră şi de umflată de sete, încât cuvintele abia se auzeau.

Unul dintre gardienii lui Dorian râse şi, ieşind de pe potecă, îşi ridică privirea spre bărbatul muribund.

– Pe buzele tale, numele lui Allah este o blasfemie! îi spuse el.

Apoi îşi scoase pumnalul curbat şi, cu cealaltă mână, apucă organele genitale stafidite ale muribundului. Cu o singură lovitură, le tăie şi le vârî în gura deschisă a victimei.

– Asta o să te facă să taci! chicoti el.

Bărbatul torturat nu arătă niciun semn de durere, căci agonia lui era deja insuportabilă.

– Mereu ai fost un bufon, Ishmael, îl dojeni afectat Yusuf. Haide, acum pierdem timpul cu prostiile tale.

Gărzile îl traseră pe Dorian mai departe, până când ajunseră la intrarea zidului din spatele fortului. Era larg deschisă, iar câţiva gardieni cu robe se ghemuiau la umbra bolţii, cu flintele rezemate de perete.

Tom îi spusese dintotdeauna lui Dorian că trebuie să observe şi să reţină fiecare detaliu al noilor împrejurimi. Gluga îi ascundea lui Dorian faţa, dar nu îi acoperea şi ochii. El văzu că uşile de la intrarea în fort erau vechi şi putrede, cu balamalele aproape mâncate de rugină, şi că zidurile erau foarte groase, protejându-i chiar şi împotriva celui mai feroce bombardament.

Gărzile îl cunoşteau bine pe căpitanul navei *dhow,* astfel că nici nu se deranjară să se ridice în picioare. Îi adresară obişnuitele salutări înflorite, apoi facură semn grupului să intre. Păşind în curtea fortului, Dorian se uită din nou cu atenţie în jurul lui. Văzu că edificiile originale erau foarte vechi, iar blocurile din piatră de coral erau uzate şi, în unele locuri, căzuseră. Cu toate acestea, fuseseră facute reparaţii recente şi, chiar şi atunci, câţiva zidari lucrau la scara care ducea spre metereze. Acoperişul vechi fusese

înlocuit cu unul din frunze de palmier, care era uscat doar pe jumătate. Estimă că aproximativ două sute de oameni stăteau la umbră de-a lungul bazei zidurilor. Unii își întinseseră covorașele de rugăciune și stăteau culcați pe acestea. Alții erau adunați în grupuri mici, jucând zaruri, împărțind narghilele înalte sau discutând în timp ce își curățau muschetele sau își ascuțeau muchiile iataganelor. Unii strigară salutul tradițional, *Salaam aliekum!*, iar temnicerii lui Dorian răspunseră cu *Aliekum ya salaam.*

Sub un acoperiș înclinat spre laturile deschise, ce se afla în mijlocul imensei curți, se afla un rând de focuri pentru gătit. Femei cu voal lucrau deasupra acestora, pregătind pâine pe tigăi din fier sau amestecând conținutul oalelor negre cu trei picioare care stăteau deasupra cărbunilor. Când Dorian și gărzile lui trecură pe lângă ele, își ridicară privirea fără să salute, dar ochii le erau enigmatici pe sub văluri.

In zidurile exterioare ale fortului erau construite camere, ale căror uși dădeau spre curte. Unele erau folosite ca depozite sau magazii pentru pulbere, fiind păzite. Yusuf le spuse oamenilor lui:

– Așteptați-mă aici. Poate reușiți să cereți mâncare de la femei, ca să vă umpleți burțile mereu goale!

Il luă ferm pe Dorian de braț și îl târî spre intrarea din mijlocul fortificației.

Două gărzi le blocară intrarea.

– Ce treabă ai, Yusuf? întrebă unul. Ce te aduce neinvitat la ușa lui Musallim bin-Jangiri?

Se certară o vreme, Yusuf protestând pentru dreptul lui la acces, iar garda folosindu-și puterea de a i-l refuza. Apoi, în cele din urmă, garda ridică din umeri.

– Ai ales o oră nepotrivită. Stăpânul a condamnat deja doi oameni la moarte, chiar azi. Acum se consultă cu comercianții de pe continent. Dar tu ai fost mereu un om nesăbuit, Yusuf, unul căruia îi place să înoate cu rechinul-tigru. Intră pe riscul tău.

Își coborî sabia și se dădu la o parte rânjind superior.

Yusuf îl apucă și mai ferm de braț pe Dorian, dar degetele îi tremurau. Îl trase pe băiat spre ușă, apoi în camera de dincolo, și îi șopti:

– Jos! Jos, pe burtă!

Dorian simulă că nu știa ce înseamnă și rezistă eforturilor bărbatului de a-l trage spre podea. Se luptară o vreme în pragul ușii, apoi Yusuf îi dădu drumul și îi permise să rămână în picioare cât timp îl târî prin cameră, spre grupul format din patru bărbați așezați în capătul îndepărtat.

Încă în picioare, Dorian încercă să își reprime neliniștea și se uită împrejur. Văzu dintr-o privire că, deși pereții camerei erau nefinisați, din blocuri de piatră de coral fară ghips, fuseseră acoperiți cu covoare colorate strălucitor, cu desene frumoase. Mobilierul era împrăștiat; podeaua aspră era bine măturată, dar goală, cu excepția unei mese joase și a unui rând de perne pe care stăteau cei patru bărbați. Aceștia îl priviră cu un dispreț clar în timp ce Yusuf se strecura spre ei, intonând o litanie de laude și de scuze.

– Mărite stăpâne! Cel mult iubit de Allah! Sabia Islamului! Distrugătorul necredincioșilor! Pacea fie cu tine!

Dorian îl recunoscu pe bărbatul care stătea cu fața la el. Îl văzuse ultima dată pe puntea pupei *Minotaurului*. Știa că nu avea să uite niciodată fața aceea.

Sub un turban verde, părea sculptată în lemn de tec sau într-un alt material dur. Pielea îi era bine întinsă peste craniu, astfel încât pomeții bărbatului păreau prea aproape de suprafață. Fruntea lui era înaltă și netedă, iar nasul îngust și osos. Barba care atârna spre talie era pieptănată în două și vopsită într-un roșu-deschis, dar câteva dungi gri se vedeau prin vopsea. Sub mustața pleoștită, gura îi era o linie subțire și strânsă.

Gura reptiliană fără buze se deschise, iar vocea care se auzi fu blândă și melodioasă, blândețea-i falsă fiind devoalată de ochii cruzi și negri ca smoala de deasupra.

– Probabil că ai un motiv bun ca să ne deranjezi discuția, spuse al-Auf.

– Mărite stăpâne, sunt o bucată de excrement de cămilă care se usucă la soarele chipului tău.

Yusuf atinse de trei ori podeaua de piatră cu fruntea.

– Cel puțin, asta e adevărat, confirmă al-Auf.

– Ți-am adus o mare comoară, Adorat al Profetului.

Yusuf își înălță capul suficient cât să arate spre Dorian.

– Un sclav? întrebă al-Auf. Am umplut pieţele lumii cu sclavi. Îmi mai aduci unul?

– Un băiat, confirmă Yusuf.

– Nu sunt pederast, spuse al-Auf. Prefer oala cu miere grămezii de bălegar.

– Un băiat, zise repede şi neliniştit Yusuf. Dar nu este un băiat obişnuit. Îşi mai lipi o dată fruntea de pietre, apoi adăugă: Un băiat de aur, dar mai preţios decât aurul.

– Vorbeşti în ghicitori şi te învârţi în cerc, fiu de porc sălbatic şi bolnav!

– Am permisiunea să arăt această comoară privirii tale binevoitoare, o, preamărite? Apoi vei vedea adevărul celor spuse de mine.

Al-Auf dădu din cap şi îşi mângâie barba vopsită.

– Repede, atunci. Deja mă obosesc prostiile tale.

Yusuf se ridică în picioare, cu spatele încovoiat aproape de tot şi cu capul plecat cu mare respect. Îl luă pe Dorian de mână şi îl trase înainte. Deja transpira de groază.

– Fă ce-ţi spun, şopti el feroce, încercând să-şi ascundă propria frică, sau te voi castra şi te voi da celor din echipajul meu, să le fii curvă. Îl trase pe Dorian spre mijlocul camerei şi rămase în spatele lui. Mărite stăpâne, Musallim bin-Jangiri, îţi voi arăta ceva ce nu ai mai văzut! Se opri şi lăsă tensiunea să se acumuleze, apoi, cu un gest extravagant, scoase gluga care acoperea capul lui Dorian. Iată! Coroana Profetului, prezisă în profeţie!

Cei patru bărbaţi aşezaţi se holbară tăcuţi la Dorian. Până atunci, Dorian se obişnuise cu această reacţie din partea arabilor care îl vedeau pentru prima dată.

– I-ai vopsit părul cu henna, spuse al-Auf în cele din urmă, aşa cum mi-am vopsit eu barba.

Dar vocea îi era nesigură şi expresia îngrozită.

– Nu este adevărat, stăpâne.

Yusuf câştiga încredere. Îl contrazisese pe al-Auf fără remuşcări, o încălcare pentru care mulţi oameni muriseră.

– Dumnezeu însuşi i-a vopsit părul, exact cum i-a vopsit părul lui Mahomed, singurul lui Profet, continuă el.

– Slăvit fie Dumnezeu, şoptiră ceilalţi automat.

– Adu-l aici! ordonă al-Auf.

Yusuf îl prinse pe Dorian de umeri și aproape îl ridică în aer în nerăbdarea lui de a asculta ordinul.

– Cu blândețe! îl avertiză al-Auf. Tratează-l cu grijă!

Yusuf se bucură de această mustrare, căci însemna că al-Auf nu respingea în mod direct adevărul spuselor sale despre băiatul sclav. Îl trase pe Dorian în față cu mai multă grijă și îl forță să îngenuncheze în fața corsarului.

– Sunt englez, spuse Dorian. Din nefericire, vocea sa de copil tremura, luându-i din forță. Ia-ți mâinile pătate de sânge de pe mine.

– Inima unui leu cu coamă neagră într-un pui neînțărcat, dădu aprobator din cap al-Auf. Dar ce a spus? Nimeni nu îi putea răspunde, așa că al-Auf îl privi din nou pe Dorian. Vorbești arabă, micuțule?

O replică furioasă în aceeași limbă se ridică spre buzele lui Dorian, dar reuși să se abțină și răspunse în engleză:

– Poți să te duci direct la naiba și să-i transmiți diavolului salutările mele când ajungi acolo!

Era una dintre expresiile tatălui său și simți că își recapătă curajul. Încercă să se ridice din genunchi, dar Yusuf îl ținu jos.

– Nu vorbește araba, spuse al-Auf cu o ușoară dezamăgire în voce. Asta făcea parte din profeția Sfântului Taimtaim, fie numele lui binecuvântat pentru totdeauna.

– Poate fi învățat, sugeră Yusuf cu o urmă de disperare. Poți să-l lași cu mine, iar eu îl voi face să citeze din Coran într-o lună.

– Nu este același lucru, scutură din cap al-Auf. Potrivit profeției, copilul va veni de pe mare cu mantia roșie a Profetului pe cap și va vorbi limba Profetului.

Se holbă tăcut la Dorian. Treptat, declarația improbabilă îi dădu de înțeles lui Dorian că niciun arab nu văzuse vreodată păr roșcat. Începea să înțeleagă că îl percepeau ca pe un fel de semn religios, sacru: spuneau că Profetul lor Mahomed avea părul de aceeași culoare. Își aminti vag că și Alf Wilson îi menționase asta într-una dintre prelegerile lui lungi despre credința islamică. În mod evident, al-Auf își vopsise barba ca să-l imite pe Profet.

– Poate că, până la urmă, părul lui este vopsit doar cu viclenie, spuse posomorât al-Auf. Dacă este așa, se încruntă el brusc la Yusuf, vă voi trimite pe amândoi pe terenul de execuție.

Auzind aceste cuvinte, Dorian simți din nou groaza gâtuindu-i respirația. Amintirea dezgustătoare a nenorociților torturați de pe trepiedele din pădurea de palmieri era îngrozitor de proaspătă în mintea lui.

Yusuf era din nou în genunchi, proclamându-și nevinovăția și încercând să-i sărute picioarele lui al-Auf. Corsarul îl lovi cu piciorul și își ridică vocea:

– Cheamă-l pe Ben Abram, medicul.

În câteva minute, un arab bătrân veni grăbit, făcând plecăciuni în fața lui al-Auf. Avea barba și sprâncenele albe-argintii. Pielea îi era palidă precum coaja unui ou, iar ochii, strălucitori și inteligenți. Până și al-Auf îi vorbi pe un ton blând.

– Examinează-l pe acest băiat englez, unchiule. Este părul lui natural sau a fost vopsit? Spune-mi dacă este sănătos și bine proporționat.

Doctorul atinse capul lui Dorian cu mâini blânde, dar ferme, iar Dorian se supuse atingerii lui cu o grație nepotrivită, încordându-se. Ben Abram frecă buclele mătăsoase și roșii între degete, scoțând sunete ascuțite printre dinți, apoi dădu părul la o parte și se uită cu atenție la scalp, întorcându-l astfel încât să prindă lumina de la ferestrele înalte cu gratii. După aceea îi mirosi capul, încercând să detecteze orice iz chimic sau de ierburi.

– Nu am mai văzut așa ceva în cincizeci de ani de medicină, nici la bărbați, nici la femei, deși am auzit de oamenii de la nord de Parthia care au părul așa, spuse în cele din urmă Ben Abram.

– Atunci, nu este vopsit.

Al-Auf stătea aplecat în față pe perne, interesat din nou.

– Este culoarea lui naturală, confirmă Ben Abram.

– Și restul corpului?

– Vom vedea. Spune-i să-și scoată roba.

– Nu vorbește limba Profetului. Trebuie să-l dezbraci tu.

Chiar și cu Yusuf, care îl ținea, nu reușiră să îndeplinească ordinul. Dorian se luptă cu el ca o pisică băgată cu capul într-o

găleată cu apă rece. Zgârie, lovi cu picioarele şi muşcă, iar la sfârşit fură nevoiţi să cheme două gărzi de la uşă ca să-l ţină. În cele din urmă rămase gol în faţa lor, în timp ce un gardian îi ţinea încheieturile mâinilor ca să nu-şi acopere corpul.

– Uită-te la culoarea şi la textura pielii lui, se minună Ben Abram. Este la fel de frumoasă ca mătasea albă, la fel ca spatele armăsarului sultanului. Este fără cusur. Se potriveşte de minune cu părul roşu şi dovedeşte, fără îndoială, că ceea ce spun este corect. Culoarea lui este naturală.

Al-Auf dădu din cap.

– Şi restul corpului?

– Ţineţi-l! le spuse Ben Abram gărzilor.

Muşcătura de pe încheietura mâinii încă îi sângera. Întinse mâna precaut şi începu să palpeze micile organe genitale ale lui Dorian.

– Testiculele lui încă n-au coborât în scrot, dar sunt intacte. Luă între degete penisul alb al copilului. După cum poţi vedea, nu este circumcis, dar...

Retrase prepuţul lui Dorian, iar vârful roz ieşi în afară. Dorian se zvârcoli în prinsoarea gardienilor şi toată hotărârea lui de a tăcea fu alungată de ruşine şi de umilinţă.

– Porc păgân! strigă el în arabă. Ia-ţi mâinile murdare de pe penisul meu sau jur pe Dumnezeu că te voi ucide!

Al-Auf se dădu înapoi pe pernele lui, cu un aer şocat, şi o veneraţie religioasă i se întipări pe trăsăturile sfrijite.

– Vorbeşte! Chiar este profeţia!

– Allah este milostiv! Slăvit fie Numele Lui! spuseră bărbaţii de lângă el în cor. Este profeţia Sfântului Taimtaim.

– 'Duntea! strigă Tom din cornişa catargului, făcându-şi mâinile pâlnie în jurul gurii. Corabie!

– În ce direcţie? strigă Ned Tyler.

– La prova babord. Două leghe distanţă.

Hal auzi strigătele din cabina lui şi sări în picioare atât de brusc, încât picăturile de cerneală stropiră harta. Le şterse repede şi fugi spre uşă, ieşind pe punte în cămaşă.

– Catarg! Ce vezi? strigă el.

– O navă mică, cu velă latină, pluti în jos răspunsul lui Tom. Ah! Ne-a văzut. Pleacă.

– Doar un om vinovat fuge.

Big Daniel veni pe punte și ocupă locul de la cârmă.

– Sau unul prudent! spuse Ned Tyler.

– Pariez pe o guinee că vine de pe insula lui al-Auf, zise Big Daniel.

Hal își întoarse privirea spre ei.

– O vom prinde, domnule Tyler. Ridică toate pânzele și pune nava pe curs astfel încât să o intercepteze, indiferent ce fel de navă este.

Încercând să-și facă loc înapoi spre vânt pe marea agitată, mica navă *dhow* nu facu față *Serafimului*. În jumătate de oră fu complet vizibilă, iar nava cea mare cu pânze pătrate se năpusti spre ea fără milă.

– Trage cu tunul în ea, domnule Fisher, ordonă Hal, iar Big Daniel se grăbi înainte spre tunul provei.

Câteva minute mai târziu, se auzi o singură bubuitură de tun. Hal privi prin telescop și, la câteva secunde după foc, văzu o coloană de apă țâșnind de la suprafață, la o jumătate de cablu de nava *dhow*, care fugea.

– Cred că până și un păgân înțelege limbajul, mormăi el, iar afirmația lui se dovedi corectă când nava *dhow* cedă inevitabilului.

Coborî singura pânză și se întoarse spre vânt.

– Pregătește un grup de abordaj înarmat, care să fie gata să se ducă după ea, îi ordonă Hal lui Big Daniel, în timp ce se îndreptau cu viteză spre mica navă.

Big Daniel luă grupul cu el în barcă. Apoi sări pe puntea navei *dhow* și dispăru în cală. Între timp, oamenii lui preluară controlul navei și adunară micul echipaj sub amenințarea săbiilor. În zece minute, Big Daniel se întoarse pe punte și chemă *Serafimul*.

– Căpitane, are o încărcătură întreagă de mătase și toate baloturile au sigiliul Companiei John.

– Pradă piratată, Dumnezeule! Hal zâmbi pentru prima dată în ultimele zile, apoi strigă spre el: Lasă-l pe domnul Wilson și

cinci oameni ca să o navigheze. Adu căpitanul şi tot echipajul pe nava noastră, sub pază.

Big Daniel aduse arabii – confuzi şi înspăimântaţi – la bord, iar Alf Wilson puse nava *dhow* pe curs şi urmă *Serafimul,* reluând cursul anterior şi navigând sub vânt.

Căpitanul arab nu avu nevoie de prea multă muncă de lămurire ca să vorbească.

– Eu sunt Abdulla Wazari din Lamu. Sunt un negustor cinstit, protestă el, parţial sfidător, parţial servil.

– De unde ai cumpărat încărcătura asta, Wazari? îl întrebă Hal.

– Am plătit un preţ corect şi cu bună credinţă, aşa cum îmi este martor Allah, spuse căpitanul, devenind evaziv.

– Fără îndoială că nu ai remarcat că baloturile din cală poartă însemnele companiei englezeşti India de Est.

– Nu sunt un hoţ. Nu le-am furat. Le-am cumpărat corect.

– Atunci, cine ţi le-a vândut, O, Wazari, Negustor Cinstit? Şi unde?

– Un bărbat pe nume Musallim bin-Jangiri mi le-a vândut. Nu aveam de unde să ştiu că sunt proprietatea companiei englezeşti.

– Nici măcar din ce ai văzut cu ochii tăi, spuse Hal sec în engleză. Apoi, continuă în arabă: Şi unde l-ai întâlnit pe Jangiri?

– Pe insula Daar Al Shaitan.

– Unde este insula asta? Când ai plecat de acolo?

– Se află la o distanţă de cincizeci de leghe, cam aşa. Wazari ridică din umeri. Am plecat ieri, cu vântul de răsărit.

Această estimare a poziţiei insulei confirma coordonatele din jurnalul tatălui său. Hal se întoarse şi păşi încet înainte, gândindu-se la noua informaţie. Era clar că al-Auf făcea comerţ deschis pe insula Flor de la Mar, vânzându-şi prada. Probabil că negustorii arabi de pe toate mările estice se îmbulzeau către el ca să-şi umple calele cu bunuri furate la preţuri mici. Se întoarse lângă Wazari.

– L-ai văzut chiar pe Jangiri sau pe unul dintre locotenenţii săi?

– L-am văzut. Tocmai se întorsese dintr-o luptă îngrozitoare cu o navă a necredincioşilor. Propria lui navă stă în golf şi este foarte distrusă...

Wazari se opri brusc când își dădu seama că era posibil să se afle exact pe puntea navei de necredincioși pe care o descria. Expresia îi deveni vicleană.

– Ți-a spus Jangiri dacă a luat vreun prizonier necredincios în această bătălie? îl întrebă Hal. Wazari scutură din cap. Nu ți s-a lăudat și nu l-ai auzit povestind că și-a luat ca sclav un copil european? Un băiat de unsprezece sau de doisprezece ani?

Hal încercă să facă întrebarea să pară una obișnuită, însă văzu imediat un licăr brusc de interes în expresia lui Wazari, pe care bărbatul îl mască repede, așa cum trebuia să facă un bun negustor.

– Sunt un om bătrân și nu îmi amintesc, spuse Wazari. Poate un act de ospitalitate sau de bunătate ar putea să-mi împrospăteze memoria.

– Ce bunătate? întrebă Hal.

– De pildă ca tu, stăpâne, să ne permiteți mie și navei mele să plecăm în drumul nostru, fără să ne mai reții. Asta ar fi o bunătate care ar fi scrisă pe numele tău în cartea de aur.

– O bunătate merită o alta, spuse Hal. Fii bun cu mine, Wazari, și poate că voi fi și eu bun cu tine. Ai auzit de un copil european cât timp ai fost cu Jangiri, care este cunoscut și ca al-Auf?

Arabul se trase de barbă nehotărât, apoi oftă.

– Ah, acum îmi amintesc ceva de genul ăsta.

– Ce-ți amintești? întrebă Hal și, instinctiv, atinse mânerul pumnalului de la centură.

Arabul remarcă gestul.

– Îmi aduc aminte că, acum două zile, Jangiri mi-a oferit spre vânzare un copil european, unul care vorbea limba Profetului.

– De ce nu l-ai cumpărat?

Hal se aplecă atât de aproape de el, încât simți în respirația lui Wazari mirosul ultimei mese, de pește uscat la soare.

Wazari râse.

– Prețul era de un lakh de rupii. Apoi repetă, minunându-se: Un lakh de rupii pentru un băiat sclav!

– Asta e răscumpărarea pentru un prinț, nu pentru un sclav, confirmă Hal. L-ai văzut pe băiat?

– La un lakh? pufni Wazari neîncrezător. A spus că trebuie să-i arăt aurul înainte de a-l vedea pe băiat. Sunt un om sărac și i-am spus asta lui Jangiri. Unde să găsesc eu un lakh?

– Cum de-a îndrăznit să ceară un asemenea preț? insistă Hal.

– A spus că este copilul profeției lui Taimtaim, spuse Wazari.

– Nu cunosc profeția asta.

– Sfântul a profețit că un copil cu un păr ciudat va veni pe mare.

– De care păr?

– Roșcat! spuse Wazari. Coroana Roșie a Profetului. Jangiri spune că acest copil al lui are părul de culoarea apusului de soare.

Hal își simți inima sărindu-i din piept și moralul ridicându-i-se. Se întoarse, pentru ca Wazari să nu-i citească asta pe chip, și se îndreptă spre balustradă. Rămase acolo mult timp, lăsând vântul să-i fluture părul negru în jurul feței. Apoi și-l netezi cu ambele mâini și se întoarse ca să îl înfrunte pe Wazari.

– Într-adevăr, ai fost bun, spuse el, iar când se întoarse spre Ned Tyler, zâmbi și adăugă: Condu-l pe acest om și echipajul său înapoi pe nava *dhow*. Lasă-i să plece.

Ned fu surprins.

– Să-i las să plece? Mă scuzați, căpitane, dar cum rămâne cu mătasea furată?

– Lasă-l să o păstreze!

Hal râse zgomotos și fiecare bărbat de pe punte rămase cu gura căscată. Nu-l mai auziseră râzând așa de multe zile.

– Este o mică recompensă pentru ce mi-a oferit.

– Ce ți-a oferit, căpitane? întrebă Ned. Deși nu este treaba mea...

– Speranță! spuse Hal. Mi-a dat speranță.

Barca se strecură în jurul punctului sudic al insulei Flor de la Mar în timpul nopții. Luna nu avea să răsară vreme de încă o oră și era foarte întuneric. Hal putea judeca apropierea doar după fosforescența valurilor care se spărgeau pe plajă. Coborâse vela, pentru că, deși vopsise și pânza în negru, voia să reducă șansele de a fi reperat de pe țărm.

Hal lăsase *Serafimul* sub linia orizontului în timpul zilei, ca să nu îl alerteze pe al-Auf. Venise să lase barca doar după apusul soarelui, iar acum îi aștepta la două mile în larg. Hal aranjase o serie de semnale cu rachete cu Ned Tyler. Dacă dădeau de bucluc, *Serafimul* trebuia să intervină ca să îi preia. Până acum nu întâlniseră niciun obstacol, iar capătul sudic al insulei părea părăsit, deși văzuseră lumini de lămpi pâlpâind și focuri de gătit în capătul nordic, când trecuseră pe lângă acesta.

Dacă desenele tatălui său erau exacte, Hal se aștepta să găsească un golf protejat, ascuns sub capătul sudic al insulei, spre care cârmi acum. Erau douăzeci de oameni în barcă, dar el intenționa să ia doar un mic grup împreună cu el pe țărm. Nu plănuia să atace fortul sau navele ancorate în golf: era doar o incursiune de recunoaștere, pentru a estima puterea piraților musulmani și pentru a încerca să afle unde era ținut Dorian. Spera să se strecoare pe țărm și să scape din nou fără să alarmeze garnizoana sau să dea ceva de bănuit.

Auzi plescăitul provei, apoi, câteva clipe mai târziu, o șoaptă de la pupă:

– Până la al patrulea semn.

Big Daniel măsură el însuși adâncimea mării, neavând încredere ca altcineva să îndeplinească această sarcină vitală. Burta bărcii se înclină brusc. Un val mare trecu pe sub barcă, ridicându-i, iar Hal își dori să aibă mai multă lumină care să-i ghideze înăuntru. Un val se spărgea în apropiere, undeva în față.

– Acum, fiți pregătiți, băieți, le spuse Hal încet vâslașilor.

Apoi, când simți că prova începe să se ridice cu următorul val, le zise să vâslească.

Barca prinse valul și înaintă cu viteză. Hal o convinse să rămână pe val cu mici ajustări ale cârmei. Creasta se sparse peste tot în jurul lor, dar barca se grăbi pe apele înspumate, până când, brusc, intră pe nisp.

Cei trei săriră în apă până la brâu, ținându-și pistoalele deasupra și avansând cu greu spre țărm. În urma lor, Big Daniel trase barca în apele mai adânci de dincolo de linia valurilor, pentru a le aștepta întoarcerea.

Bărbații se opriră deasupra semnului de apă adâncă.

– Aboli, lasă rachetele aici, spuse Hal, iar Aboli puse jos pachetul înfășurat în pânză. Trebuie să sperăm că nu vom avea nevoie de ele, mormăi el. Acum, uită-te la capsa ta.

Imediat se auziră clinchete metalice și pocnete, când Tom și Aboli puseră din nou capsele pistoalelor. Vâslitul lung spre plajă și mersul prin apă ar fi putut crea suficiente ocazii pentru ca apa sărată să degradeze capsele. Nu se înarmaseră cu muschete cu țevi lungi, care erau grele, incomod de cărat și puțin avantajoase noaptea.

– Ești bine, Tom?

Hal își coborî vocea și mai mult. Se gândise mult până să se hotărască dacă să-l aducă pe băiat cu el la țărm.

– Sunt bine, șopti Tom.

Hal își dori să nu fi făcut jurământul acela în compania lui Tom. Fiul său îl folosea de fiecare dată când încerca să-l protejeze de pericol. Nu reușise să-i refuze lui Tom un loc în grupul de pe plajă, dar se consola acum cu faptul că vederea nocturnă a lui Tom o depășea cu mult pe a lui și chiar și pe cea a lui Aboli. Ar fi putut să le fie recunoscător ochilor tineri și ageri ai lui Tom înainte ca noaptea să se termine.

– Mergi în față, îi ordonă acum lui Tom.

Înaintară în șir indian, el fiind al doilea, iar Aboli ultimul.

Terenul era deschis și sterp, iar ei urmară cu atenție pașii lui Tom. Cuiburile păsărilor de mare erau atât de apropiate pe nisipul de coral, încât abia dacă aveau loc să pășească printre ele; spatele păsărilor erau negre ca funinginea, ceea ce le făcea aproape invizibile. Acestea cotcodăceau și țipau deranjant când bărbații călcau pe ele, însă zgomotul era absorbit de murmurul marii colonii. Din când în când, câte una îi ciupea dureros de gleznele goale, dându-le sângele, dar nimeni nu strigă. În cele din urmă, ajunseră la pădurea de palmieri din capătul îndepărtat al coloniei.

Tom îi conduse apoi într-un ritm mai rapid, rămânând la adăpostul pădurii, exact deasupra nisipului de coral al plajei. După jumătate de oră îi opri din nou, iar când Hal i se alătură, băiatul arătă înainte.

– Uite cornul golfului, șopti el. Abia văd navele ancorate, deci nu sunt sigur care dintre ele este *Minotaurul*.

Pentru ochii lui Hal, întunericul din față era de nepătruns. Cu toate acestea, Wazari îl asigurase că *Minotaurul* fusese în golf în urmă cu patru zile și, cu distrugerile provocate de *Serafim*, părea puțin probabil să mai fi navigat de atunci.

– Luna va răsări în curând, șopti Hal. Vom putea să ne asigurăm atunci. Dar, între timp, du-ne mai aproape.

Se furișară înainte prin jungla deasă de sub copaci. Pământul era acoperit de frunze de palmier căzute și uscate, zgomotoase sub pașii lor. Erau nevoiți să se bazeze pe Tom pentru a-i ghida printre aceste obstacole. Hal își încreți nasul când simți fumul focurilor de gătit, precum și celelalte mirosuri – mai puțin plăcute – ale taberei corsarilor, de capete de pește putrezite și măruntaie sau de deșeuri și grămezi neacoperite de bălegar. Apoi se opri din nou când simți duhoarea inconfundabilă a cadavrelor umane în descompunere. Fusese pe prea multe câmpuri de bătălie ca să nu o recunoască. Imediat se gândi la Dorian și se strădui să-și alunge din minte gândul vulnerabilității fiului său, concentrându-se în schimb la ce avea de facut. Continuară să avanseze încet.

Printre copaci se zări o scânteie de lumină, iar când se opriră din nou, auziră murmurul slab al vocilor. Cineva începu să intoneze o rugăciune islamică, iar altcineva tăia lemne de foc. Printre sunete se auzeau bătăile și zăngănitul ușor al pânzelor și scondrilor, precum și zornăitul lanțului ancorei de la navele din golf. Ajunseră la marginea pădurii și văzură curba întunecată a golfului din fața lor.

– Uite *Minotaurul*, spuse încet Tom. Este inconfundabilă.

Pentru Hal, nava era doar o pată neagră în întuneric.

– Luna va răsări foarte curând, spuse el și se așezară cu toții ca să aștepte.

Când, în cele din urmă, luna răsări lent, radiind argintiu, formele navelor din golf se materializară în fața lor. Reușiră să distingă vergile goale ale *Minotaurului* pe fundalul stelelor. Hal văzu că alte trei vase cu pânze triunghiulare erau ancorate alături, exact așa cum îi descrisese Wazari. Toate fuseseră capturate de al-Auf.

– Tom, tu rămâi aici, șopti Hal.

– Tată... protestă el.

– Fără discuții! spuse ferm Hal. Ți-ai făcut bine treaba, dar vei rămâne aici, în afara oricărui pericol, până când ne vom întoarce.

– Dar, tată...

Tom era indignat, dar Hal îl ignoră.

– Dacă se întâmplă ceva... dacă ne separăm, trebuie să te întorci pe plajă, unde am debarcat, și să iei barca.

– Ce vei face? îl întrebă Tom.

– Aboli și cu mine ne vom uita mai bine la navele din golf. Nu ne mai poți ajuta cu nimic.

– Vreau să.. începu Tom, dar Hal îl întrerupse.

– Destul! Ne vom întâlni din nou aici! Vino, Aboli.

Cei doi se ridicară încet și, în câteva secunde, dispărură în întuneric, lăsându-l singur pe Tom la marginea pădurii. Băiatul nu era speriat – era prea furios pentru asta: fusese înșelat și tratat ca un copil, deși dovedise de multe ori că nu mai era unul.

– Sunt legat cu un jurământ, clocoti el de mânie. Nu pot să rămân aici câtă vreme am o șansă oricât de mică de a-l ajuta pe Dorry.

Totuși, îi trebui tot curajul ca să își sfideze tatăl și să-i ignore ordinele. Se ridică ezitant în picioare.

– Este datoria mea, șopti el.

Se pregăti de plecare. Nu merse pe urmele tatălui său și ale lui Aboli. In schimb, ocoli pe plajă. Tatăl său îi arătase harta insulei și desenele vechiului fort, realizate de bunicul său în urmă cu cincizeci de ani, așadar știa destul de bine terenul din față și pe unde mergea.

Luna era acum deasupra copacilor, așa că se putea mișca rapid. Tom îi văzu lumina reflectată din meterezele palide ale fortului din față, iar când porni înspre ea, găsi o cărare care mergea în aceeași direcție. Pe măsură ce înainta, mirosul cărnii umane în descompunere devenea mai puternic, până când, în cele din urmă, intră în luminișul din pădure și se opri alarmat.

Un câmp de cadavre se întindea în fața lui. Cadavre umane goale, suspendate de un rând de spânzurători improvizate, ciudate și înfiorătoare în lumina lunii. Simți un fior superstițios îngrozitor și nu reuși să iasă dintre morți. In schimb, ocoli

luminișul, rămânând printre copaci. Procedă bine, căci înainte de a ajunge la jumătatea drumului, un rând de siluete cu robe apăru pe poteca din pădure, din direcția fortului. Dacă ar fi rămas pe potecă, ar fi intrat direct în acestea.

După ce siluetele trecură, Tom rămase la adăpostul pădurii de palmieri și, în câteva minute, se ghemui sub zidurile groase ale fortului, luminate de razele argintii ale lunii. Furia îi trecuse și se simțea acum foarte singur și neprotejat. Știa că ar fi trebuit să-și recunoască prostia și să se furișeze înapoi spre locul de întâlnire, înainte ca tatăl său să descopere că dispăruse. Nu avea să dureze mult. Se gândi la nesupunerea lui. Precaut, începu să ocolească fortul, până când ajunse aproape în fața porților principale, care erau deschise, însă gărzile se îngrămădeau sub boltă. Păreau să doarmă, dar nu putea risca să se apropie mai mult. Se ghemui în umbră alte câteva minute. O torță ardea într-un suport, pe o latură a deschiderii porții. La lumina acesteia, reuși să vadă lemnul solid al ușii.

Se întoarse și porni înapoi, în jurul perimetrului zidurilor. Pe partea estică, lumina lunii cădea din plin pe blocurile palide de coral. Tom văzu că, pe alocuri, zidurile erau distruse: o parte dintre plăci căzuseră, iar vegetația junglei preluase controlul. Ficușii pătrunseseră adânc cu rădăcinile în rosturile dintre blocuri, iar tulpinile lianelor sălbatice se cățăraseră pe ziduri, ca niște pitoni imenși în lumina lunii.

Apoi, lui Tom îi veni o idee ridicolă: să intre în fort cățărându-se pe ziduri, folosindu-se de o liană, ca să-l caute pe Dorry. În timp ce se gândea la asta, auzi brusc o tuse ușoară. Se ghemui înapoi între copaci, încercând să-și dea seama de unde se auzise sunetul. Apoi, văzu în colțul meterezei forma capului cu turban al unui bărbat. Își dădu seama că gărzile erau plasate din loc în loc de-a lungul părții superioare a zidurilor, iar inima îi sări din piept când pricepu cât de aproape fusese de a se cățăra spre dezastru. Se mișcă tiptil în jurul exteriorului fortului și o luă spre extremitatea nord-vestică.

Observă că, de-a lungul acestei secțiuni, așezate la înălțime în zidul exterior, erau niște deschizături prea înguste pentru ca cineva să se poată strecura – mai puțin un copil. Majoritatea fantelor erau întunecate, dar în spatele câtorva se vedea lumina

slabă și galbenă a unei lămpi cu ulei. În spatele ferestrelor erau celule sau camere.

Ghemuindu-se mai aproape de baza zidului, își ridică gânditor privirea spre ele. Dorian s-ar fi putut afla într-o celulă de sclav în spatele oricărei ferestre. Tom își imagină groaza și singurătatea fratelui său mai mic și simți aceleași emoții copleșindu-l.

Brusc, aproape fără să vrea, Tom își țuguie buzele și fluieră primele acorduri ale melodiei *Spanish Ladies*:

Rămas-bun și adieu vă spun, frumoase domnișoare spaniole,
Rămas-bun și adieu vă spun, domnișoare ale Spaniei.
Căci am primit ordin de plecare spre vechea Anglie...

Se așeză tăcut și așteptă un răspuns. Nu se auzi niciunul. După ceva timp se ridică și se mișcă rapid, avansând puțin de-a lungul zidului. Din nou, fluieră melodia și așteptă.

Apoi, îi atrase atenția o mișcare. În spatele unei ferestre înalte și înguste, cineva mișcase lampa. Văzu unghiul luminii schimbându-se. Inima lui Tom începu să bată cu putere. Se strecură mai aproape. Când era pe cale să fluiere melodia din nou, conturul întunecat al unui cap apăru între lampă și fereastră. Cineva se uita prin deschizătură, dar Tom nu reuși să vadă chipul. Apoi, o voce dulce șopti în noapte:

Vom vorbi cu patos și vom vui, pe tot oceanul furtunos,
Vom vorbi cu patos și vom vui, pe toate mările furtunoase...

– Dorry!

Tom ar fi vrut să țipe, dar se opri înainte de a o face.

Apoi se strecură mai aproape de baza zidului, părăsind desișul pădurii. Văzu că o liană răsucită urca pe blocurile de coral, trecând la o lungime de braț de deschizătura luminată, unde umbra capului lui Dorian încă se vedea. Se întinse și testă liana. Mâinile îi tremurau de entuziasm și de agitație, însă liana era fermă și bine prinsă în rădăcini. Tom își scoase centura sabiei și o lăsă jos, împreună cu pistolul, la picioarele plantei cățărătoare.

Apoi, urcă pe liană. Cum mușchii îi fuseseră bine întăriți în zilele petrecute în tachelajul navei, reuși să se cațăre cu agilitatea unei maimuțe. Ajunse la nivelul deschizăturii și se aplecă spre aceasta.

– Dorry? șopti el.

Răspunsul veni instantaneu:

– Tom! O, știam că vei veni... Știam că îți vei ține promisiunea.

– Șșșt, Dorry! Nu atât de tare! Poți ieși pe fereastră?

– Nu, sunt înlănțuit de zid.

– Nu plânge, Dorry. Te vor auzi.

– Nu plâng.

Suspinele lui Dorian erau jalnice, chiar dacă își acoperea gura cu ambele mâini ca să le înăbușe.

– Crezi că pot intra pe fereastra ta? întrebă Tom. Am să intru și-am să te eliberez.

– Nu știu, Tom. Este prea mică, iar tu ești prea mare.

– Nu am de ales. Voi încerca.

Tom se mișcă încet pe ramura lianei care trecea cel mai aproape de deschizătură. O simțea îndoindu-se în mâna lui, dar continuă să se miște atent, până când ajunse la capăt. Era la cel puțin un metru de pervazul ferestrei și la circa șase metri deasupra solului. Întinse o mână spre fereastră.

– Tom, fii atent!

Apoi găsi o crăpătură în zid, care îi oferi o priză solidă, și își luă cealaltă mână de pe liană. Se legănă peste spațiul gol, atârnând pe mâna dreaptă și căutând frenetic cu cea stângă un alt sprijin. Vârful degetelor de la picioare zgâriară coralul neted de sub pervaz, dar nu găsiră nicio treaptă.

– Poftim! zise Dorian, întinzând ambele mâini prin deschizătură. Dă-mi mâna.

Recunoscător, Tom îl luă de mână cu prinsoarea marinărească a maimuței. Greutatea lui îl smuci în față pe băiatul mai mic, lipindu-i umerii de deschizătură. Tom observă imediat că aceasta era prea îngustă pentru corpul mic al lui Dorian, ca și pentru umerii lui lați, transformați de efortul urcatului pe catarg, și înțelese că niciunul dintre ei nu ar fi putut trece prin deschizătură. Era blocat. Acum nu mai putea intra pe fereastră, iar liana se afla la un metru distanță, mult prea departe pentru a ajunge la ea cu mâna stângă.

– Nu este bine, Dorry. Fețele lor se aflau la doar treizeci de centimetri distanță. Va trebui să ne întoarcem după tine.

– Te rog, nu mă lăsa aici, Tom!

Vocea lui Dorian se ascuți isteric.

– *Serafimul* ne așteaptă în larg. Tata, Big Daniel, Aboli și cu mine suntem aici. Ne vom întoarce curând după tine.

– Tom!

– Dorry, nu face atâta zgomot! Îți jur că ne vom întoarce după tine!

Tom întinse mâna ca să se prindă de liană, însă Dorian se agață de cealaltă mână a lui ca un om înecat.

– Tom! Nu mă lăsa singur, Tom!

– Dă-mi drumul, Dorry! Voi cădea din cauza ta!

Apoi, de pe meterezele de deasupra lor se auzi un strigăt.

O voce strigă în arabă: „Cine este? Cine este acolo jos?"

– Gărzile, Dorry! Dă-mi drumul!

Tom își ridică privirea și văzu două capete conturate pe cerul înstelat, privind în jos spre el de pe metereze. Era întins pe zid, cu o mână ținându-se precar de liană și cu cealaltă de fratele lui. Apoi îl văzu pe unul dintre bărbații de deasupra lui legănând muscheta cu țeavă lungă pe deasupra zidului și țintind direct spre el.

– Dă-mi drumul, Dorry!

Tom atinse blocurile de coral cu ambele picioare și se aruncă înapoi exact când muscheta vui, scoțând din țeavă o limbă lungă de foc strălucitor și scântei de pulbere.

Tom auzi bila șuierând pe lângă el, dar era în cădere liberă, plonjând pe lângă zid. Căzu șase metri cu intestinele ridicându-i-se spre coaste, până când se lovi de pământ cu o forță uimitoare. Aerul îi ieși brusc din piept și rămase acolo o vreme, încercând să-și umple plămânii goi.

Un alt foc de pe zid îl scoase din letargie. De data asta, nu auzi bila, dar se ridică în picioare, încă respirând greu și șuierând. Încercă să alerge înapoi spre pădure, dar când își lăsă greutatea pe piciorul stâng, durerea îl străbătu de la gleznă spre vintre precum înțepătura unei viespi uriașe.

Se forță să înainteze, alergând cu greu și suportând cu stoicism durerea. Își găsi sabia și pistolul și le înșfăcă. Țopăind și sărind ca să nu-și lase greutatea pe glezna rănită, fugi spre

marginea pădurii. In urma lui auzi strigătele slabe şi sfâşietoare ale lui Dorian – doar numele lui Tom fiind pronunţat coerent –, care îl făceau să agonizeze mai mult decât glezna rănită. Înainte de a parcurge o sută de metri, strigătele şi împuşcăturile treziseră deja toată garnizoana piraţilor.

Tom se opri şi se rezemă de trunchiul unui copac. Cât timp îşi puse centura sabiei, încercă să se reorienteze şi să decidă ce să facă. Ştia că nu putea ajunge neajutat înapoi spre punctul sudic, unde îi aştepta barca. Trebuia să spere că tatăl său şi Aboli aveau să fie alertaţi de vacarm şi să vină să-l găsească. In întuneric, asta părea o speranţă disperată.

Nu avu prea mult timp să ia o hotărâre, pentru că, deodată, păduricea fu împânzită de oameni. Aceştia strigau unii la ceilalţi, trăgând rafale de focuri de armă înspre umbre.

– Cine este? Ce se întâmplă?

Mulţi dintre ei veneau de pe plajă, tăindu-i calea lui Tom, care trebuia să ajungă la locul de întâlnire.

– Este un european, un necredincios... I-am văzut faţa.

– Unde este acum?

– A plecat înspre golf.

– De unde a venit? Nu văd nicio navă a necredincioşilor.

Vocile se apropiau, iar Tom îi auzi pe bărbaţi alergând şi trecând printre tufe. Se desprinse de trunchiul copacului, lăsându-şi din nou greutatea pe gleznă, şi şchiopătă înainte. Nu făcu nici cincizeci de metri, când se auzi un strigăt în spatele lui: „Iată-l! Nu-l lăsaţi să scape!" O altă împuşcătură bubui, iar Tom auzi bila intrând în trunchiul unui palmier din spatele lui. Lăsă piciorul rănit în pământ şi se forţă să alerge.

Agonia îl făcea să transpire. Sudoarea îi curgea pe faţă şi îi intra în ochi, orbindu-l pe jumătate. Fiecare pas era un chin teribil, dar continuă să alerge. Urmăritorii lui îl ajungeau din urmă – se uită peste umăr şi le văzu robele albe fluturând prin pădure, în urma lui.

Ocoli o grămadă de tufe dese, prin care nu putea să treacă, iar când ajunse dincolo de ele, fu prins din spate brusc şi ţintuit la pământ. Se zbătu cu putere împotriva celui care îl prinsese, dar strânsoarea acestuia era ca o cătuşă de fier. Greutatea

bărbatului pe spatele lui îl strivea, înfundându-l în pământul moale şi nisipos.

– Tom! auzi el vocea tatălui său. Nu te mai zbate. Să nu scoţi niciun sunet!

Tom se simţi dintr-odată cât se poate de uşurat.

– Eşti rănit? întrebă repede Hal. De ce şchiopătezi?

– Glezna mea, spuse Tom fără să gândească. Am căzut. Cred că este ruptă.

Sunetele urmăritorilor lui se auzeau acum mai aproape.

– L-ai văzut? strigă un arab. În ce direcţie a fugit?

– L-am văzut fugind într-acolo, răspunse cineva.

Arabii se apropiau. Apoi, răsună vocea lui Aboli:

– Băiatul nu poate fugi mai repede decât ei. Îi voi distrage ca să vă dau şansa să ajungeţi la barcă.

Se ridică în picioare din locul în care stătea întins lângă Hal şi se facu nevăzut în noapte. Când ajunse la douăzeci de metri de locul în care se aflau, strigă în arabă:

– Iată-l! Se retrage spre partea îndepărtată a insulei. Tăiaţi-i calea!

Trase cu pistolul şi ocoli prin pădure. Imediat se auzi o zarvă de strigăte şi de împuşcături.

– Iată-l.

– Pe aici! Taie-i calea!

Hal îl împinse pe Tom cu faţa în frunzele uscate.

– Rămâi nemişcat! Nu te mişca!

Sunetele paşilor se auzeau în apropiere de capul lui Tom, dar el nu încercă să-şi ridice privirea. Îşi auzi urmăritorii îndepărtându-se şi trecând prin tufele dinspre partea estică a insulei, apoi strigătele lui Aboli deveniră mai neclare.

Treptat, liniştea se lăsă din nou, iar Hal îşi luă mâna de pe ceafa lui Tom.

– La care picior? izbucni el rece.

Tom se ridică, încă gâfâind.

– La ăsta...

Hal îşi trecu degetele peste gleznă.

– Ţi-ai părăsit postul, îl acuză el pe Tom în timp ce îi pipăia piciorul. Ai fi putut să ne ucizi pe toţi. Încăpăţânarea ta prosteaască l-a pus pe Aboli în mare pericol.

– Îmi pare rău, dar a trebuit să o fac, gâfâi Tom, apoi zise repede: L-am găsit pe Dorry.

Lui Hal îi înghețară mâinile și își ridică privirea spre Tom, cu fața palidă în lumina lunii ce trecea printre copaci.

– L-ai găsit? Unde?

– În fort. Am vorbit cu el prin fereastră.

– Dumnezeule! șopti Hal, simțind că mânia i se domolește. Ce face?

– Este foarte speriat, dar nu l-au rănit. L-au înlănțuit într-o celulă din partea de nord-vest.

Hal se gândi la asta, apoi spuse:

– Acum nu putem să facem nimic pentru el. Trebuie să ne întoarcem la navă. Strânse puternic umărul lui Tom și adăugă: Te-ai descurcat bine, Tom, dar să nu îmi mai ignori ordinele. Glezna ta se umflă foarte repede și trebuie să ne întoarcem pe plajă. Se ridică în picioare și îl ajută și pe Tom să se ridice. Sprijină-te de mine. Vino!

Le luă o mare parte din restul nopții să se întoarcă prin pădure, spre punctul sudic al insulei. În ciuda durerii din gleznă, Tom își făcea griji pentru Aboli. La fiecare jumătate de oră se opreau ca să asculte dacă venea sau dacă erau urmăriți, dar nu mai auziră nimic.

Când luna începu să coboare spre continentul african, ieșiră în sfârșit, clătinându-se împreună, în câmpul deschis al coloniei de păsări. Glezna lui Tom se umflase deja cât vezica unui porc, iar Hal era nevoit când să îl care, când să îl târască.

Ouăle se striviră sub pașii lor, iar păsările se ridicară într-un nor negru în jur, țipând și rotindu-se în cerc pe deasupra capetelor lor, în lumina lunii. Apoi se năpustiră să îi ciugulească de cap, dar Hal și Tom purtau căciuli.

– Acoperă-ți ochii, mormăi Hal, în timp ce încercau să alunge păsările cu mâinile. Ciocurile lor sunt ca sulițele.

– Oamenii lui al-Auf vor auzi vacarmul de la câteva mile.

În cele din urmă, chiar și peste vacarmul păsărilor, auziră valurile spărgându-se pe plaja golfului și parcurseră clătinându-se ultimii câțiva metri. Hal văzu o pată întunecată pe nisip, acolo unde lăsase pachetul cu rachete.

– Slavă Domnului, suspină el. Erau amândoi la capătul puterilor. Apoi, strigă alarmat: Fii atent! Este o ambuscadă.

Ceva mare și întunecat se ridică din beznă în fața lor. Hal îl lăsă pe Tom pe nisip și scoase sabia.

– De ce a durat atât de mult, Gundwane? Într-o oră se luminează, zise Aboli din întuneric.

– Aboli! Dumnezeu te iubește!

– Barca așteaptă exact după linia valurilor, îi spuse Aboli, apoi îl ridică pe Tom în brațe ca și când ar fi fost un copil. Nu trimite o rachetă. Va alerta inamicul. Haide, este timpul să părăsim locul ăsta!

Fluieră o dată, puternic și ascuțit, și primi un răspuns dinspre marea întunecată. Tom auzi apoi sunetul vâslelor scârțâind în suporturile lor, în timp ce Big Daniel aducea barca pentru a-i lua.

Serafimul era orientat spre țărm, în întunericul nopții. Trecuseră două zile de când Hal și Tom evadaseră de pe insulă.

Fără să scoată vreun zgomot, *Serafimul* pluti ușor pe ultima milă, apoi, la ordinul liniștit al lui Hal spre cârmă, se întoarse în briza ușoară și în pană. Hal traversă spre balustrada de sub vânt și ascultă atent. Vuietul valurilor de pe plajele insulei Flor de la Mar era slab, însă inconfundabil.

– Suntem cam la o milă în larg.

Ned Tyler confirmă estimările lui Hal.

– Lansați bărcile, ordonă Hal. Te las la cârma navei, domnule Tyler. Rămâi aici și așteaptă semnalul nostru.

– Da, căpitane. Și noroc, domnule!

Bărcile erau aliniate pe punte. Una după cealaltă, se legănară în afară și coborâră pe suprafața apei, lângă navă. Apoi, bărbații înarmați urcară repede în ele și își ocupară în liniște locurile pe băncile vâslașilor.

Când Hal se îndreptă spre balustradă și către scară, Tom îl aștepta. Se sprijinea într-o cârjă, pe care i-o făcuse unul dintre tâmplari.

– Aș fi vrut să merg cu tine, tată, izbucni el. Mi-aș tăia bucuros piciorul ca să fac asta.

Frustrat, trânti cârja pe punte. Doctorul Reynolds hotărâse că, deși osul nu era rupt, Tom nu avea să meargă multe săptămâni.

– Am putea găsi ceva ca să-ți folosești puterea din brațul tău drept, Tom, îi spuse Hal.

Iertase nesupunerea fiului său, care îi pusese pe toți într-un mare pericol.

– Ai să încerci să-l găsești pe Dorry?

– Știi că nu vom face nimic altceva decât să atacăm navele din golf. După noaptea trecută, probabil că al-Auf știe că suntem în larg, iar oamenii vor sta de pază. Fără avantajul de a-i lua prin surprindere, nu putem spera că vom cuceri fortul cu atât de puțini oameni.

– Sunt foarte îngrijorat de ce i-ar putea face porcii aceia bietului Dorry.

– Și noi suntem, dar după ce vom captura și vom arde navele lui al-Auf, va rămâne blocat pe insulă. Nu va putea scăpa cu Dorian. Atunci, când căpitanul Anderson se va întoarce cu *Yeoman*, vom avea suficientă forță ca să atacăm fortul. Trebuie să avem răbdare până atunci.

– Mă rog lui Dumnezeu ca *Yeoman* să se întoarcă repede.

– Da, băiete! Roagă-te! Asta nu a făcut rău nimănui. Dar, între timp, îți vom întări rugăciunile cu puțină pulbere și oțel, spuse încruntat Hal, apoi coborî în barca ce îl aștepta.

Se împinseră de lângă *Serafim*, cu Hal în fruntea flotei, în prima barcă. Big Daniel se afla la comanda celei de-a doua bărci, iar Alf Wilson comanda cele două ambarcațiuni lungi. In urma lor, *Serafimul* veni în vânt cu pânzele micșorate, gata să aștepte orele lungi până la întoarcerea bărbaților.

Vâslele bărcilor mici erau înfășurate pentru a nu face zgomot, iar echipajele profitară de liniștea absolută cât timp se furișară spre insulă. Hal navigă după busolă, oprindu-se din când în când ca să asculte valurile. De fiecare dată când se auzeau mai puternic, bărbatul de la provă arăta înainte. Apoi, Hal sări pe pânza provei și văzu micile focuri strălucitoare care marcau tabăra de sub zidurile fortului. Își dădu seama imediat că fluxul

îi împinsese spre sud, schimbându-le cursul spre capul culoarului prin recifal de corali, către golf.

Hal aproape că simţea în nări tensiunea nervoasă a echipajului din barcă. Pe toţi marinarii luptători îi încânta în mod deosebit să elimine o navă inamică într-un ancoraj protejat. Această operaţiune riscantă era specifică englezilor, o inovaţie adusă de oameni ca Drake, Frobisher şi Hawkins.

Hal avea oameni cât să elimine doar două dintre navele pe care le văzuse în golf. El şi Aboli le studiaseră cu atenţie pe toate, de pe plajă, şi, chiar dacă era întuneric, luna îi oferise suficientă lumină ca să le aleagă. Prima, desigur, fusese *Minotaurul*. Cu toate că nava fusese lăsată de izbelişte în mâinile corsarilor şi grav avariată în scurta întâlnire cu *Serafimul*, era încă o navă bine construită şi de o mare valoare. Hal estima că preţul acesteia avea să fie de zece mii de lire, odată ancorată în Londra. Nu avea de unde să ştie cât din încărcătura ei rămăsese la bord, dar ar fi putut fi importantă.

Cealaltă navă pe care o alesese era una olandeză, pe care, în mod clar, piraţii o prădaseră de la VOC. Era o navă cu carenă mare, construită în stilul Rotterdam, care putea să transporte la fel de multe lucruri precum *Minotaurul*. Dacă ar fi putut elimina ambele nave, ar fi însemnat un câştig de douăzeci de mii de lire pentru o muncă de-o seară.

Se înclină în faţă pe scaunul lui de la cârmă şi îi şopti marinarului de lângă el:

– Este un premiu de douăzeci de lire pentru fiecare om, acolo, în golf. Transmite mai departe. Chicotiră înveşunaţi şi se întoarseră pe bănci ca să transmită mesajul de-a lungul bărcii.

„Nimic nu stimulează mai mult setea de sânge a marinarului englez ca mirosul aurului", se gândi Hal şi zâmbi în sinea lui, în întuneric. Era păcat că nu putea să elimine şi cealaltă navă. Încă două nave înalte şi douăsprezece nave *dhow* de forme şi mărimi diferite ar fi adăugat o sumă frumoasă în pungă, dar trebuia să se mulţumească cu mirosul de fum al rugurilor lor funerare.

Când se apropiara de culoarul din recif, celelalte bărci se aliniară într-un singur rând în urma lui. Acesta era locul în care toată expediţia lor ar fi putut să ia sfârşit înainte de a începe,

într-un dezastru sângeros. Se baza doar pe harta tatălui său și pe propriile-i instincte de navigație ca să-i conducă prin culoar.

Rămase cât mai sus posibil pe bancă și se holbă înainte. Asculta vuietul valurilor albe, care se unduiau pe colțurile zimțate și periculoase ale recifului, concentrându-și privirea asupra punctelor întunecate dinspre capătul nordic, unde apa mai adâncă era intactă.

– Aruncă sonda, șopti el, apoi auzi plescăitul acesteia când căzu în fața provei.

Câteva secunde mai târziu, sondorul spuse încet:

– Nu a ajuns la fund pe firul ăsta.

Nu se aflau încă în punctul de ancorare. Brusc, de la pră se auzi un strigăt speriat. Hal privi înainte. Văzu o navă *dhow* mare, a cărei pânză triunghiulară strălucea în razele lunii, lăsând în urmă o dâră lungă și lucitoare prin culoar. Se îndrepta direct spre ei, fiind pe punctul să intre în barcă.

Pe moment, Hal se simți tentat să o atace. Era o navă mare și aproape sigur plină cu bunurile cumpărate de la al-Auf. Era neavizată și vulnerabilă. Ar fi durat doar câteva minute să o abordeze și să cucerească echipajul. Cinci dintre oamenii lui ar fi putut să o conducă spre locul în care aștepta *Serafimul.*

Apoi ezită. Dacă ar fi putut să o preia fără dificultate, ar fi adus aur în pungile fiecărui marinar de pe *Serafim*, dar dacă ar fi întâmpinat rezistență și s-ar fi luptat pe puntea ei, sunetele confruntării ar fi putut ajunge la corsarii de pe plajă.

„Ia-o sau las-o!" Hal avea doar câteva secunde ca să ia o hotărâre. Privi dincolo de nava *dhow* care se apropia, în mijlocul golfului, și văzu catargele goale ale *Minotaurului* ridicându-se mândre spre stele. Apoi, se uită din nou la nava *dhow* care se apropia. „Las-o să plece." Era o decizie importantă.

– Ocolire largă, le spuse el cu voce tare celor din echipaj.

Vâslașii țineră ritmul, iar vârfurile vâslelor lungi se târâră pe suprafață, scoțând barca din calea navei *dhow*, până când aceasta trecu încet și liniștit pe apele întunecate. În urma ei, celelalte bărci făcură la fel.

Nava mare *dhow* făcu o întoarcere finală spre culoar și trecu neatacată dincolo de locul în care stătea barca. Un observator de pe puntea ei îi reperă și le strigă în arabă:

– Ce-i cu voi?

– Suntem cu bărcile de pescuit, cu captura de noapte, răspunse Hal pe un ton scăzut, ca să nu fie auzit de pe țărm. Cu ce barcă sunteți voi?

– E nava prințului Abd Muhammad al-Malik.

– Mergeți cu Allah! strigă Hal în urma ei când se îndepărtă spre vest, dispărând pe suprafața întunecată a oceanului. Schimbați direcția! le ordonă el.

Urmări vâslele lungi îndreptându-se înainte și scufundându-se, legănându-se și ridicându-se la unison, picurând foc lichid din vârfuri. Indreptă prova exact spre locul prin care trecuse nava *dhow*.

– Până la marcajul zece.

Sonda găsise fundul apei. Harta lui Sir Francis se dovedise din nou exactă, fapt confirmat lui Hal de trecerea navei *dhow*. Vâsliră prin spațiul liber. Brusc, apa se spărgea din toate părțile.

– Până la marcajul cinci.

Intrară în culoar.

– Aruncați prima baliză! ordonă Hal.

Sondorul de la probă o lăsă peste bord, iar firul atașat de micul butoi vopsit în alb se îndepărtă. Hal privi înapoi și văzu butoiul plutind în urma lor. Avea să-i indice reperele, odată ieșit cu *Minotaurul* capturat. Se întoarse și mîji ochii spre zidurile fortului, care păreau palide în lumina lunii, aliniindu-le cu vârful recifului.

– Acum! mormăi el, făcând prima întoarcere în curbă.

Celelalte bărci îl urmară.

– Până la marcajul patru și jumătate.

– E prea aproape de marginea recifului.

Hal schimbă ușor cursa, ca să rămână în mijlocul canalului.

Brusc, se auzi vocea înăbușită de grabă a bărbatului de la sondă:

– Până la marcajul doi!

La acest avertisment, Hal văzu forma coralului, întunecat și amenințător ca un monstru, exact în față. Trase puternic de cârmă și reuși să o întoarcă la timp, pentru că aproape ieșiseră de pe canal.

– Până la marcajul șapte!

Sondorul era uşurat. Trecuseră printre fălcile coralului şi ieşiseră în portul deschis, unde erau ancorate navele inamice.

– Aruncaţi a doua baliză! şopti Hal, iar bărbaţii o lăsară în mijlocul trecerii ca să-şi marcheze ieşirea.

Se uită peste umăr – celelalte bărci se împrăştiau.

Fiecare îşi avea ţinta sa. Hal urma să preia *Minotaurul*. În a doua barcă, Big Daniel avea să ia nava olandeză, iar bărcile lungi trebuiau să atace şi să le dea foc tuturor celorlalte nave din ancoraj. Hal cârmi spre nava mare a companiei India de Est, care stătea în apa cea mai adâncă, direct în faţa fortului. „Să vedem cât de ageri sunt observatorii ei de ancoraj", se gândi el în timp ce aştepta să se dea prima alarmă. Dar nava *Minotaur* se înălţa întunecată şi tăcută în timp ce ei ajunseră sub pupă, agăţându-se de lanţurile ei.

Aboli urcă primul la bord. Cu toporul cu două capete într-o mână, ajunse pe punte, fără să facă aproape niciun sunet cu picioarele goale. Alergă înainte cu uşurinţă, urmat rapid de bărbaţii din barcă. La jumătatea punţii, un observator se chinui să se ridice în picioare din locul în care era adormit, sub marginea bordului. Se clătina pe picioare, treaz doar pe jumătate.

– Cine eşti? întrebă alarmat. Nu te cunosc!

Bâjbâi după muscheta rezemată de marginea bordului, lângă el.

– Du-te cu Dumnezeu! spuse Aboli, apoi legănă toporul într-un arc fulgerător şi larg.

Îl nimeri pe bărbat din plin într-o parte a gâtului, tăindu-l fără dificultate. Capul se răsturnă în faţă şi se rostogoli pe piept, în timp ce trunchiul rămase drept, înainte de a cădea pe punte. Aerul îi ieşi din plămâni într-o explozie şuierătoare de sânge înspumat, din traheea deschisă.

Aboli sări peste cadavru şi, din câţiva paşi mari, ajunse la cablul ancorei, care era întins prin nara ancorei. Se uită peste umăr şi văzu că Hal se afla deja la cârmă. Ceilalţi câţiva membri ai echipajului de pe *Minotaur* fuseseră ucişi fără niciun strigăt, iar corpurile lor îmbrăcate în robe erau împrăştiate pe punte. Ridicându-şi privirea, văzu majoritatea marinarilor de pe *Serafim* roind pe tachelaj şi legănându-se de-a lungul vergilor. Nava *Minotaur* fusese construită în acelaşi şantier naval ca şi *Serafimul*,

iar tachelajul și catargele erau aproape identice. Oamenii de pe catarg își făceau treaba fără vreo urmă de ezitare.

Când pânzele aidoma aripilor unui fluture care ieșea din cocon fură întinse, Aboli ridică toporul deasupra capului și, cu ambele mâini, coborî din nou lama în mod fulgerător. Toporul se înfipse cu un zgomot surd în lemnul punții, iar cablul ancorei se desprinse cu un zbârnâit.

Minotaurul înaintă în briza nopții, până ce cârma și forța pânzelor întinse preluară controlul. Hal roti complet timona spre tribord și, grațioasă ca o iubită, nava *Minotaur* alunecă purtată de vânt.

Doar atunci reuși Hal să arunce o privire spre celelalte bărci din flotă. Pe puntea navei olandeze se dădeau lupte și reuși să audă zăngăniturile ușoare ale săbiilor lovind iataganele, apoi strigătul slab al morții unui bărbat lovit în inimă. Pânzele se întinseră pe vergi, iar nava cea mare se întoarse spre intrarea în golf.

În acel moment, se văzu o licărire care crescu rapid în intensitate, până când lumină cu totul puntea *Minotaurului*. Hal desluși clar trăsăturile lui Aboli în timp ce se îndrepta spre el, pe punte. Se roti și văzu că nava cu pânze pătrate din apropiere de el era în flăcări. Bărbații din barcă, sub comanda lui Alf Wilson, se cățăraseră la bordul ei, îi uciseseră echipajul și aruncaseră torțe îmbibate în smoală în cală și pe tachelaj.

Flăcările se întinseră în cală și avansară pe tachelaj. Incendiul se înălță cu viteză, de parcă ar fi fost un fitil de tun, conturând funiile aprinse pe cerul întunecat. Ajunse apoi la pânzele înfășurate pe vergi și explodă într-un turn de lumină mai înalt decât palmierii de pe plajă.

Oamenii lui Alf se întoarseră în barcă și vâslira cu sete spre următoarea navă din ancoraj, al cărei echipaj îi văzu venind și nu zăbovi să-i întâmpine. Aceștia traseră spre ei câteva focuri de armă la întâmplare, apoi își aruncară armele și săriră peste bord, lovind apa într-o serie de plescăituri albe în timp ce înotau frenetic spre plajă.

Una după cealaltă, navele ancorate izbucniră în flăcări, luminând locul de ancoraj ca și când ar fi fost în plină zi. Umbrele și luminile jucară vioi pe zidurile fortului, iar primul

foc de tun bubui dinspre metereze. Hal nu văzu unde lovise ghiuleaua, căci întorcea *Minotaurul*, aliniind nava spre intrare. Butoiul pe care îl lăsaseră plutind ca să marcheze trecerea se vedea clar în lumina focului, iar flăcările erau atât de strălucitoare, încât reușea să distingă până și conturul recifului sub apă.

– Gata să schimb direcția! strigă Hal, apoi începu manevra delicată de voltă în vânt în limitele golfului, cu doar o mână de oameni la dispoziție.

Nu era loc de erori aici. O întoarcere greșită i-ar fi trimis pe plajă sau l-ar fi târât pe *Minotaur* în coral. Tracta și barca în urma navei, iar greutatea și rezistența la înaintare afectau manevrabilitatea *Minotaurului*. La schimbarea cursului, avea să fie nevoit să accepte asta.

Minotaurul se îndrepta direct spre fort, iar în jocul de lumini al flăcărilor, Hal văzu tunarii grăbindu-se spre armele lor. Înainte să poată ajunge la butoiul care marca intrarea, un tun deschise focul, apoi altul. Văzu o gaură rotundă apărând miraculos în pânză atunci când o ghiulea zbură prin ea și își dădu seama că tunarii nu făcuseră niciun efort să coboare cătarea: toate focurile de tun ținteau la înălțime. Privi înapoi peste pupă și văzu că Big Daniel, în nava olandeză, îl urma la o distanță de doar o lungime de cablu. Și el își tracta barca: nu aveau să le lase niciun premiu de consolare inamicilor.

Mai departe, în golf, bărcile își terminaseră misiunea distructivă și toate navele inamice erau în flăcări. Cablul ancorei uneia dintre ambarcațiunile cu pânze pătrate arsese, iar aceasta începu să plutească în derivă spre plajă, ca un foc de tabără mobil. Brusc, focul ajunse la magazia de pulbere, care explodă cu un vuiet asurzitor. Catargul fu aruncat în aer ca o suliță, iar când căzu, se înfipse într-una dintre micile nave *dhow*, trecând fără dificultate prin punte și spărgând astfel fundul carenei. Aceasta se scufundă cu pupa în jos. Unda de șoc a exploziei răsturnă două dintre navele *dhow* din apropiere și ridică un val care străbătu zona de ancorare.

Hal se uită după bărci, îngrijorat că fuseseră copleșite de forța exploziei, dar le văzu apoi plutind și legănându-se pe apele agitate cu viteză mare, ca să țină pasul cu *Minotaurul*, în

timp ce echipajele lor vâsleau frenetic. Hal își îndreptă toată atenția spre trecerea navei prin canal.

Trecu de baliza de marcaj la o lungime de vâslă la babord, apoi intrară în gura culoarului cu viteză, trecând aproape în focul tunurilor de pe meterezele fortului. Hal avea doar câteva secunde înainte de următoarea curbă și își ridică privirea spre bateria de tunuri de deasupra.

Unii dintre tunari păreau să-și fi dat seama de eroare și își îndreptau țevile în jos. Hal văzu unghiul țevilor de tun coborând, în timp ce tunarii se chinuiau să țintească.

– Rămâneți pe cursul principal, ordonă Hal micului său echipaj.

Fiecare bărbat era forțat să muncească pentru trei, dar când Hal ridică timona și strigă „Spre vânt!", ei săriră spre bordul de sub vânt cu un strigăt și, la unison, *Minotaurul* coti cu ușurință, alunecând pe culoarul dintre brațele amenințătoare ale coralului. Dezastrul pândea în apropiere, din toate părțile. Hal se uită înapoi și îl văzu pe Big Daniel executând același viraj în urma *Minotaurului*. „Curajos om!" îl lăudă Hal în sinea lui.

Bateria de pe zidurile din spatele lui trăgea cu furie: prin fumul gros al tunurilor, licărul bombardamentului tăia coloane lungi și strălucitoare. Tunarii reușiseră să coboare barajul și o ghiulea ridică o coloană de apă strălucitoare în apropiere de pupa *Minotaurului*.

Hal rânji ca un lup. Virajul ducea nava în direcția opusă fortului, iar acum loviturile de tun zburau prea jos. Tunarilor avea să le ia ceva timp ca să-și dea seama de asta, iar Hal spera ca până atunci să iasă din culoar și în larg.

– Gata de schimbarea cursului! strigă el, când văzu prima baliză de marcaj dansând în lumina focului, drept înainte.

Unul dintre marinarii lui alergă să își ocupe locul la pânza principală. Când trecu la o lungime de braț de locul în care stătea Hal, o lovitură întâmplătoare a bateriei îi nimeri. O rafală de aer perturbat aproape că îl doborî pe Hal. Fu nevoit să se prindă cu ambele mâini de timonă, ca să se sprijine. Ghiuleaua din piatră, care mirosea urât din pricina pulberii care o propulsase, îl lovi în spate pe marinarul care alerga, sfârtecându-i trupul și

facându-i țeasta să explodeze. Jumătate din creier îi fu aruncat în față lui Hal, ca o cană cu cremă caldă de ou. Hal se înecă și se retrase de groază, atât de năucit încât aproape că judecă greșit virajul final. În ultimul moment își reveni, se șterse de gelatina galbenă care îi curgea pe față și strigă, având un gust oribil pe buze: „Dați drumul cursei!" Apoi cârmi brusc.

Minotaurul ocoli, atingând marginea coralului, și își ridică prova spre primul val din largul mării. În timp ce reciful rămase în urma lui, Hal se întoarse nerăbdător ca să-l vadă pe Big Daniel executând ultimul viraj. Se descurcase mai bine decât Hal. Nava olandeză își întoarse pupa mare, ridicându-se ușor la schimbarea unghiului vântului, apoi, cu toată încrederea și cu atitudinea unei doamne distinse, urmând-o pe fiica ei mai agilă și mai jucăușă, se roti după *Minotaur* spre apele adânci din larg.

– Am trecut, spuse încet Hal, apoi ridică vocea într-un strigăt triumfător: Am reușit, băieți! Bucurați-vă!

Bărbații strigară și urlară ca niște câini turbați, iar de pe nava care îi urma, oamenii lui Big Daniel chiuiră la fel de frenetic. Săriră pe bănci în bărcile lungi și dansară și țopăiră până când fură în pericolul de a se răsturna. Tunurile bateriei bubuiră de frustrare, un acompaniament inutil și slab, iar flăcările flotei care ardea începură să se stingă în timp ce ei navigau să întâlnească *Serafimul*.

Când se crăpă de ziuă în dimineața următoare, flotila lui Hal se afla la zece mile sud-vest de Flor de la Mar. Hal veni pe punte, schimbându-și doar cămașa, și luă micul dejun devreme, exact când soarele se ițea deasupra orizontului.

Privind *Minotaurul* de pe puntea pupei *Serafimului*, Hal observă în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață că era vizibil avariată. Nava era găurită de gloanțe și neîngrijită, pânzele erau zdrențuite și decolorate, iar carena era pătată și uzată. Plutea ușor și cu grație pe apă. Examinarea rapidă din noaptea precedentă dezvăluise că nu avea nicio încărcătură în cală, dar magazia era aproape plină cu muniție, iar butoaiele cu pulbere păreau

a fi în bune condiții. Aceste provizii aveau să-l binedispună pe Hal în momentul atacului final, la asedierea fortului lui al-Auf.

Totuși, în ciuda înfățișării, *Minotaurul* avea nevoie doar de puțină atenție și muncă pentru a-și recăpăta condiția de primă clasă. Hal nu avea niciun motiv să-și revizuiască părerea în legătură cu valoarea ei. Făcea cel puțin zece mii de lire ca premiu în bani, din care partea lui s-ar fi apropiat de trei mii. Zâmbi satisfăcut și întoarse telescopul spre celălalt premiu pe care îl câștigase în seara precedentă.

Nu era nicio îndoială că era o navă VOC, așa cum presupusese Hal. Prin telescop, îi citi numele scris cu litere de aur la pupă: *Die Lam – Mielul*. Hal se gândi că o descria bine: era dolofană și docilă, și totuși era solidă și bine lucrată, atrăgătoare pentru ochiul cunoscător al marinarilor săi. Era nouă și nu se aflase suficient de mult timp în mâinile piraților ca să se degradeze. Trapele erau încă pe cală și, după nivelul la care stătea în apă, era clar că era încă plină: al-Auf nu dusese încărcătura pe țărm.

– Cheamă barca, domnule Tyler, zise Hal închizând telescopul. Voi traversa ca să-l vizitez pe domnul Fisher pe *Miel*, ca să văd ce a capturat.

Big Daniel îl întâmpină la babordul navei olandeze, cu un rânjet larg și fără dinți.

– Felicitări, căpitane. Este o frumusețe.

– Bine lucrat, domnule Fisher. Nu aș fi putut cere mai mult de la tine și ștrengarii tăi. Zâmbi uitându-se la marinarii care rânjeau, îngrămădiți în spatele lui Big Daniel. Și toți veți avea pungile pline când veți debarca în portul din Plymouth.

Bărbații îl aclamară răgușiți.

– Câți dintre băieții tăi curajoși au fost uciși? își coborî Hal vocea când abordă un subiect atât de morbid.

Daniel spuse tare:

– Nici măcar unul, mulțumesc lui Dumnezeu! Deși tânărul Peter și-a pierdut un deget când a fost împușcat. Arată-i căpitanului, băiete.

Tânărul marinar își ridică ciotul degetului arătător, bandajat într-o cârpă murdară.

– Am să adaug încă o guinee din aur la premiul tău, îi promise Hal, ca să îi aline durerea.

– La preţul ăsta, îţi dau şi celelalte patru degete, căpitane, zâmbi larg marinarul, iar tovarăşii săi izbucniră în râs când se întoarseră la posturile lor.

Big Daniel îl conduse mai departe pe Hal.

– I-am găsit pe aceştia încă înlănţuiţi de castelul provei. Îi arătă grupul de străini în zdrenţe care se înghesuiau lângă catargul provei. Ei sunt supravieţuitorii echipajului olandez. Douăzeci şi trei de capete drăguţe, albe ca brânza, toţi trimişi de al-Auf spre piaţa de sclavi.

Hal îi măsură repede din priviri. Erau slabi, dar nu sfrijiţi, şi, cu toate că rănile făcute de lanţuri erau evidente pe glezne şi pe încheieturile mâinilor, având semne pe spatele membrelor facute cu un *kiboko* arab, păreau destul de sănătoşi. Ca şi *Mielul*, nu fuseseră destul de mult timp în captivitate ca să fi suferit prea grav.

– Este ziua voastră norocoasă, *Jongens*, îi salută Hal în olandeză. Sunteţi din nou liberi.

La auzul acestor cuvinte, feţele li se luminară. Hal era încântat să îi aibă. Cu încă două nave câştigate de gestionat, avea nevoie de toţi oamenii pe care îi putea găsi.

– Vă veţi înscrie la mine pentru restul călătoriei, pentru o guinee pe lună şi o parte din premiu? îi întrebă el.

Cu toţii zâmbiră larg şi acceptară fără ezitare.

– Este vreunul dintre voi ofiţer? întrebă Hal.

– Nu, *nijn heer*, răspunse purtătorul lor de cuvânt. Căpitanul nostru van Orde şi toţi ofiţerii lui au fost ucişi de păgânul ticălos. Eu eram timonierul căpitanului.

– Tu îţi vei păstra gradul, îi spuse Hal. Toţi aceşti oameni sunt subordonaţii tăi.

Dacă îi ţinea împreună pe toţi olandezii, limba nu avea să fie o problemă. Pe de altă parte, Big Daniel învăţase bine olandeza în timpul captivităţii lor în Buna Speranţă...

– Iată-ţi mieii, domnule Fisher, spuse Hal. Lasă-i să semneze ordinea cartului şi dă-le haine curate din cufăr. Şi acum să vedem ce am capturat.

El îl conduse sub punte, spre cabina căpitanului de la pupă.

Cabina principală fusese prădată de corsari. Biroul căpitanului şi dulapurile fuseseră deschise forţat şi scotocite. Toate

obiectele de valoare fuseseră furate. Jurnalul navei și hârtiile erau împrăștiate pe punte, călcate în picioare și rupte, deși multe pagini erau încă lizibile. Hal recuperă jurnalul și actele încărcăturii din dezordine. O privire spre actele mărfii îl făcu să fluiere încântat și surprins totodată.

– Dumnezeule, dacă toate acestea mai sunt încă în cală, atunci *Mielul* este într-adevăr o comoară. Era pe cale să-i arate lui Big Daniel pergamentul rigid, dar își aminti că acesta nu știa să citească și că era o chestiune sensibilă pentru el. În schimb, spuse: Ceai din China, domnule Fisher. Este ticsită – suficient încât să inunde toate cafenelele din Londra. Râse și repetă sloganul pe care îl văzuse deasupra ușii cafenelei GARWAY de pe strada Fleet: „Acea băutură excelentă din China și aprobată de toți doctorii, ceaiul".

– Valorează ceva, căpitane? întrebă lugubru Big Daniel.

– Dacă valorează ceva? râse Hal. Probabil mai mult decât greutatea lui în argint, Danny. Dădu paginile registrului, căutând calculul final al actului. Ca să fiu mai exact, valorează o sută douăzeci și trei de mii șase sute nouăzeci și doi de guldeni pe cheiul din Jakarta, de două ori mai mult în Londra. Să spunem treizeci de mii de guinee, dacă estimăm brut. Mai mult decât *Mielul* însuși.

La prânz, în aceeași zi, Hal își chemă toți ofițerii la bordul *Serafimului* ca să-și primească ordinele.

– Vom fi la limită cu oamenii care vor lucra pe cele trei nave, le spuse el când se adunară în cabina lui. Trimit *Minotaurul* și *Mielul* cu un echipaj minim în sud, spre Insulele Glorietta, ca să se întâlnească cu căpitanul Anderson de pe nava *Yeoman*. Domnul Fisher va prelua *Mielul* și comanda generală.

Aruncă o privire spre Big Daniel și se gândi: „Dumnezeule, îmi va lipsi".

– Domnul Wilson va comanda *Minotaurul*.

Alf Wilson își înclină ușor capul încuviințând.

– Grand Glorietta se află la două sute treizeci de mile marine de aici. Nu este prea departe. Este un loc sigur pentru ancorare în capătul sudic al insulei și apă proaspătă în golful de acolo. Îți voi da patru tâmplari care să repare nava *Minotaur* și să o facă din nou capabilă de luptă. Asta va fi prima ta grijă.

– Da, căpitane, aprobă din cap Big Daniel.

– După calculele mele, *Yeoman* ar trebui să sosească în punctul de întâlnire în următoarele trei săptămâni. De îndată ce va sosi, va trebui să laşi *Mielul* ancorat în Grand Glorietta, cu un echipaj minim la bord, iar dacă *Minotaurul* va fi reparat până atunci, vei aduce nava şi pe căpitanul Anderson înapoi aici, ca să ia parte la atacul de pe Flor de la Mar.

– Înţeleg, căpitane, răspunse Big Daniel. Când vreţi să plec, domnule?

– Cât de curând posibil, domnule Fisher. Căpitanul Anderson ar putea să aştepte deja în punctul de întâlnire. Cu Dorian prizonier pe Flor de la Mar, fiecare zi este preţioasă. Voi rămâne aici, ca să îl blochez pe al-Auf.

Rămas singur pe puntea pupei *Serafimului*, în timp ce apusul înroşea cerul vestic, Hal privi *Minotaurul* şi *Mielul* luând distanţă unul de celălalt şi îndreptându-se spre sud. Când siluetele celor două nave se micşorară în depărtare, fiind, în cele din urmă, învăluite de umbrele apusului, Hal dădu ordin ca *Serafimul* să fie dus înapoi în locul său din largul insulei Flor de la Mar.

La primele raze ale răsăritului zilei următoare, Hal naviga curajos de-a lungul intrării în golf, exact în afara razei de acţiune a tunurilor de pe zidurile fortului. Scopul lui era să-l avertizeze pe al-Auf că era supus blocadei şi, în acelaşi timp, să examineze în detaliu insula. Prin lentilele telescopului, indignarea din tabăra arabă se vedea clar. Câţiva corsari îşi abandonară colibele şi adăposturile dintre palmieri şi roiră spre adăpostul fortului. Uşile mari din lemn de tec se închiseră înainte ca toţi să reuşească să intre, iar cei lăsaţi afară vociferară şi bătură în uşi cu pumnii şi muschetele. Hal fu mulţumit să vadă cât de indisciplinaţi erau; lipsa lor de instrucţie şi de control se văzuse la fel de clar în modul întâmplător în care trăgeau cu tunul.

Hal zări capetele cu turbane ale tunarilor de pe ziduri, care se grăbeau să încarce tunul. Primul foc bubui, iar ghiuleaua lovi suprafaţa apei la jumătatea drumului dintre ţărm şi *Serafim*. Aceasta sări pe suprafaţă, încetinind cu fiecare săritură până când se linşti. La o lungime de jumătate de cablu de *Serafim*, plonja sub apă şi dispăru.

Apoi, deschise focul și restul bateriei. Curând, zidurile fortului fură înceţoşate de fumul tunurilor, iar coloane de apă de mare se ridicară ca o pădure între ţărm şi navă. *Serafimul* încă era în afara razei de acţiune – Hal supraestimase raza de acţiune a artileriei arabe.

Îndreptându-şi atenţia asupra zonei de ancorare, observă că nicio navă nu mai era în golf, nici măcar cea mai mică navă *dhow* de pescuit. Atacul lor le eliminase pe toate. Resturi carbonizate se împrăştiau pe suprafaţa apei, îngrămădindu-se de-a lungul fluxului plajei. Carena arsă a navei cu trei catarge era eşuată pe uscat, înclinată cu burta în sus şi fără catarge.

– Nu va mai naviga niciodată, remarcă satisfăcut Ned Tyler. Ai prins şoarecele înăuntru, căpitane.

– Următorul truc este să-l faci să iasă afară, spuse Hal. Trimite-l la mine pe domnul Tom.

Tom coborî alunecând pe straiul catargului, şchiopătând cu piciorul rănit. Părea să se vindece mai repede decât prezisese doctorul Reynolds. Hal îl văzu venind pe punte cu o privire hotărâtă. Tom era mai înalt acum decât majoritatea celorlalţi oameni de la bord, cu umerii laţi şi braţele musculoase ale unui spadasin. Părul netuns de la plecarea lor din Anglia îi atârna pe spate, des, ondulat şi negru precum coada unui cal. Recent, Hal îi dăduse un brici, aşadar obrajii bronzaţi îi erau curaţi. Moştenise nasul familiei Courtney şi ochii verzi şi pătrunzători. „Un băiat adevărat", se gândi Hal. Părea că, de când îl pierduse pe Dorian, sentimentele lui paterne deveniseră mai intense, obligându-l să îşi reţină potopul de sentimente care ameninţa să-l copleşească. Îi dădu telescopul lui Tom şi-i spuse ursuz:

– Arată-mi exact locul în care ai urcat pe zidurile fortului şi deschizătura spre celula lui Dorian.

Priviră împreună insula de peste apă. Barajul focurilor de tun încă vuia, iar un banc dens de fum de tun rezistă eforturilor vântului musonic de a-l îndepărta.

– Colţul nord-estic, îi arătă Tom. Vezi grămada aceea de palmieri mai înalţi? Exact deasupra lor, în zidul din care cresc tufe verzi este o nişă. Şi este prima deschizătură din stânga ei. Cred că aceea este, deşi nu sunt absolut sigur.

Hal luă din nou telescopul și privi fortificația. Cu lumina soarelui dimineții care cădea oblic pe ziduri, nișele formate de deschizături contrastau întunecat cu blocurile albe de coral. Se uită la cea pe care i-o indicase Tom și simți că pierderea lui era aproape imposibil de îndurat.

– Dacă mă duci din nou pe insulă, cu Aboli și cu un grup mic de oameni buni... începu Tom cu un aer serios.

Hal îl întrerupse, scuturând categoric din cap:

– Nu, Tom.

Pierduse deja un fiu, nu ar fi riscat să mai piardă unul.

– Știu exact unde să-l găsesc pe Dorry, se rugă Tom. Mai sunt niște locuri prin care ne-am putea cățăra pe ziduri.

– Ei te vor aștepta.

– Nu putem să nu facem nimic. Vocea lui Tom deveni pătimașă. Doar Dumnezeu știe ce se va întâmpla cu Dorry dacă nu-l scoatem din ghearele lor.

– Vom intra de îndată ce vom fi siguri că reușim. Între timp, al-Auf nu-l va răni pe Dorian. Se pare că o legendă religioasă îl protejează, o profeție a unui sfânt islamic.

– Nu înțeleg. O profeție și... Dorry? De unde știi asta, tată?

– De la Wazari, căpitanul arab pe care l-am interceptat. E legat de părul roșu al lui Dorian. Legenda spune că profetul Mohamed avea părul roșu. Este o raritate printre oamenii estului – pentru ei este o superstiție respectată.

– Nu ne putem baza doar pe culoarea părului lui Dorry!

– Destul, Tom! Întoarce-te la postul tău.

Expresia lui Hal era lipsită de asprime și avu nevoie de toată hotărârea și de întreaga sa rațiune ca să reziste la rugămințile băiatului.

Serafimul se retrase de lângă fort, iar tunurile amuțiră treptat, în timp ce fumul se împrăștie în vânt. Hal schimbă cursul și ocoliră punctul nordic, începând să se miște încet în jurul insulei. Cercetă cu atenție fiecare particularitate a țărmului, apropiindu-se prudent de marginea recifului.

Hal făcuse o copie exactă a vechii hărți a lui Sir Francis, care era acum întinsă lângă busolă. Notase pe aceasta propriile observații, lângă cele ale tatălui său, de acum cincizeci de ani. Puse un

sondor pe platformă ca să măsoare adâncimea apei și, o dată, lansă o barcă și îl trimise pe Aboli spre țărm ca să cerceteze o cale prin coral. Aboli aproape că ajunsese pe plajă în partea îndepărtată a lagunei când un grup de aproximativ o sută de arabi apăru din pădurea de palmieri și, de la mică distanță, deschise un foc intens de muschete asupra bărcii. Unul dintre vâslași fu rănit în umăr înainte ca Aboli să-i poată trece din nou prin culoar.

Până să ocolească insula, Hal alesese o mulțime de locuri în care ar fi putut debarca pe țărm, marcându-le cu grijă pe hartă. Când ajunseră din nou în partea opusă a golfului, micșoră viteza și examină detaliat tot ce văzu din fortificații, precum și avanposturile pe care le construiseră arabii în jurul bazei zidurilor.

Încercă să estimeze numărul de oameni aflați sub comanda lui al-Auf. În cele din urmă, hotărî că erau cel puțin o mie, dar știa că în realitate puteau fi de două ori mai mulți.

La fiecare câteva minute, telescopul din mâinile lui părea să prindă viață și să se întoarcă spre deschizătura din zidurile groase și albe pe care i-o arătase Tom.

– Vom avea parte de o așteptare lungă și obositoare până când Edward Anderson va ajunge aici, prezise el posomorât și fiecare bărbat de pe *Serafim* rămase la rutina monotonă a blocadei.

Hal încerca să-și mențină oamenii în alertă prin antrenamente constante cu muscheta, sabia și tunul, dar zilele tot greu treceau. De patru ori în timpul săptămânilor următoare, monotonia fu întreruptă când zăriră câteva vase apropiindu-se de Flor de la Mar, dinspre vest. De fiecare dată, *Serafimul* întinse toate pânzele și, cu vântul musonic în spate, se grăbi să le intercepteze.

Trei se dovediră o pradă ușoară și fură inspectate și abordate fără nicio pierdere. Cu toate acestea, al patrulea vas era o frumoasă navă *dhow* de patruzeci de metri, nu cu mult mai mică decât *Serafimul*. Aceasta făcu *Serafimul* să o urmărească și demonstră o viteză uimitoare, fiind cârmită cu îndemânare de echipajul ei îngrozit. *Serafimul* aproape că o pierdu când se lăsă întunericul. Cu toate acestea, Hal fu mai prevăzător decât căpitanul navei *dhow* și, în întuneric, se retrase spre insulă. În zori, nava *dhow* fu descoperită încercând să se furișeze în golful

insulei Flor de la Mar. *Serafimul* se năpusti asupra ei și îi tăie calea doar cu o jumătate de milă înainte ca aceasta să-și atingă țelul. Echipajul se opuse cu înverșunare, iar unul dintre oamenii lui Hal fu împușcat mortal, în timp ce alți trei fură răniți înainte de a ajunge pe punte. Se dovedi că barca îi aparținea prințului Abd Muhammad al-Malik.

Prințul nu era la bord, dar cabina lui personală era mobilată precum sala de tron a unui conducător oriental. Hal ordonă să se scoată mobila și covoarele de pe pereți și să fie duse în cabina lui de pe *Serafim*.

Numele prințului îi era cunoscut lui Hal. Își aminti clar cealaltă navă, pe care o abordase în noaptea în care preluase *Minotaurul* și *Mielul* din golful Flor de la Mar, lăsând-o în mod deliberat să plece. Îi aparținea aceluiași om, iar acum, când avea dovada bogățiilor acestuia, Hal începu să se îndoiască de înțelepciunea acelei decizii. Ordonă să se treacă o funie peste catarg, iar lațul să fie pus peste capul căpitanului navei *dhow*. Stând lângă bărbatul condamnat, Hal îl interogă pe larg.

– Da, *effendi*.

Bărbatul era îngrozit și se temea pentru viața lui, așa că răspunse de bunăvoie.

– Al-Malik este un om bogat și puternic. Este fratele mai mic al califului din Muscat. Are peste o sută de vase comerciale în flotă. Navighează spre fiecare port din Africa și India și spre tărâmurile Profetului. Venim în mod regulat la Daar Al Shaitan, ca să facem comerț cu Jangiri.

– Ești conștient că al-Auf este un corsar și că toate bunurile pe care le cumperi de la el au fost furate de la navele creștine, că mulți marinari nevinovați au fost măcelăriți de pirați ca să li se fure încărcătura și că supraviețuitorii sunt vânduți ca sclavi?

– Știu doar că stăpânul meu m-a trimis să fac negoț cu Jangiri pentru că prețurile mărfurilor lui sunt convenabile. Cât despre felul în care le obține, nu este problema mea sau a stăpânului meu.

– Acum va fi, am eu grijă, îi spuse Hal cu duritate. Dacă faci comerț cu mărfurile furate ale corsarilor, ești la fel de vinovat. Se întoarse spre Aboli și adăugă: Controlează atent nava.

Cele trei nave *dhow* pe care le capturaseră mai devreme intenționaseră să facă, la rândul lor, comerț cu al-Auf, întocmai ca acest căpitan. Părea că știrea despre chilipirurile de pe Daar Al Shaitan se răspândise din Golful Persic până pe Coasta Coromandel. Celelalte trei nave căraseră monede și bani numerar ca să plătească marfa pe care se așteptau să o obțină.

– Să vedem dacă banditul acesta mai poate aduce vreo contribuție la cheltuielile cu menținerea blocadei insulei.

Hal se duse pe punte cât timp oamenii lui răscoliră nava *dhow*. În jumătate de oră, aceștia descoperiră ascunzătoarea cufărului cu bani al căpitanului. Bărbatul se trase de barbă și își rupse roba agonizând când patru cufere fură târâte pe puntea navei *dhow*. Erau prea grele pentru a fi cărate.

– Ai milă, *effendi*, se jeli căpitanul. Acestea nu îmi aparțin mie, ci stăpânului meu. Bărbatul căzu în genunchi. Dacă mi le iei, mă condamni la moarte.

– O meriți din plin, îi spuse Hal sec, apoi se întoarse spre Aboli. Mai este și altceva de valoare în cală?

– Este goală, Gundwane.

– Foarte bine, du prada pe *Serafim*. Hal se întoarse spre căpitanul navei *dhow*, care se tânguia, și îi spuse: Cuferele acestea sunt prețul libertății tale și al navei. Avertizează-ți stăpânul că aceasta este o mică parte din prețul pe care îl va plăti dacă va mai fi atât de prost încât să facă negoț cu piratii. Acum, du-te cu Dumnezeu și mulțumește-i pentru mântuirea ta.

De pe puntea *Serafimului*, urmări cum nava *dhow* se îndepărtează cu viteză, întorcându-se spre continentul african. Apoi coborî în cabina sa, unde Aboli stivuise cuferele capturate pe peretele despărțitor.

– Deschide-le, îi ceru Hal, iar Aboli le îndepărtă lacătele cu o rangă.

Cele trei nave capturate înainte de Hal le aduseseră un profit uriaș, însă acesta era nesemnificativ în comparație cu ce descoperiră când ridicară capacele celor patru cufere.

Monedele pe care le conțineau erau ambalate în mici saci din pânză. Hal tăie unul cu pumnalul și un șuvoi de aur strălucitor curse pe biroul său. El văzu imediat că majoritatea

monedelor erau mohuri, fiecare fiind ștanțată cu trei munți și cu elefantul Imperiului Mogul. Dar printre ele erau amestecate și alte monede: dinarii din aur ai sultanilor musulmani acoperiți cu inscripții religioase, precum și câteva vechi tetradrahme ale tiranilor persani, a căror valoare rară depășea cu mult valoarea intrinsecă a metalului.

– E nevoie de zece oameni și de-o săptămână ca să numărăm grămada asta, spuse Hal. Mai degrabă o cântărim. Spune-i domnului Walsh să aducă balanța navei și dă-i doi oameni ca să-l ajute.

Walsh se chinui tot restul zilei și o jumătate de noapte înainte de a-i putea spune lui Hal cifra finală.

– Este dificil să obținem o măsură corectă pe o navă în mișcare, îi spuse afectat Walsh; brațele balanței nu se opresc niciodată.

– Oricum nu îți voi cere socoteală pentru o uncie sau două, îl asigură Hal. Spune-mi suma corectă și mă voi mulțumi cu asta până când vom cântări totul la tribunalul din Anglia.

– Greutatea este de două sute șaptezeci și patru kilograme, ca să fiu mai exact – sau mai degrabă inexact, chicoti Walsh la propria glumă, în timp ce Hal se holba uimit la el.

Nu se așteptase la atât de mult. Dumnezeule, asta însemna aproape un lakh de rupii. O avere imensă în orice monedă. La asta se adăugau monedele din aur și argint de pe celelalte trei nave *dhow* pe care le capturase. Valoarea totală depășea cu mult valoarea celor două nave înalte pe care le capturase.

– Un lakh de rupii, medită Hal cu voce tare, iar privirea i se întoarse spre cele patru cufere cu sigiliile rupte care stăteau de-a lungul peretelui despărțitor.

Suma îi aduse aminte de ceva zguduitor.

– Un lakh de rupii! Acesta este prețul despre care mi-a spus Wazari, cel pe care l-a stabilit al-Auf pentru capul roșcat al copilului profeției. Prețul de sclav al lui Dorian.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât părea mai posibil. Aurul era prețul de răscumpărare al lui Dorian. Plăcerea acestui gând o depășea pe cea a aurului. Faptul că al-Malik îi trimitea aur lui al-Auf ca să-l cumpere pe Dorian dovedea că fiul său încă era pe insulă, reținut de blocadă.

– Mulţumesc, domnule Walsh. Ai făcut o treabă bună.

– N-am crezut vreodată că mi s-ar putea părea dezgustător să văd atât de mult aur.

Walsh se gândi la cât de mult numărase, iar Hal se întoarse pe punte ca să reia nesfârşita veghe.

„Fă, Doamne, ca Anderson să vină curând, şopti el privind peste apele albastre ale insulelor de un verde smarald, înconjurate de nisip alb, de coral. Sau măcar dă-mi puterea să mă stăpânesc."

Mai trecu încă o săptămână cu greu. Apoi, într-o dimineaţă orbitoare, când marea lucioasă şi liniştită se afla sub atacul usturător al soarelui, iar căldura devenea înăbuşitoare, Tom strigă voios din vârful catargului:

– Navă la orizont!

Prea nerăbdător ca să aştepte raportul observatorului, Hal se căţără pe tachelaj şi se înghesui în cuibul corbului lângă Tom.

– Acolo! zise Tom, arătând spre sud.

Câteva minute lungi, Hal crezu că Tom se înşelase, căci orizontul era pustiu; apoi văzu un punct efemer, care dispăru din nou imediat. Îndreptă telescopul spre locul acela şi, brusc, acolo apăru din nou un vârf minuscul şi alb.

– Ai dreptate, se bucură el. O navă cu pânze pătrate.

– Două! îl corectă Tom. Două nave. Nu pot fi decât *Yeoman* şi *Minotaurul*.

– Vom merge să le întâmpinăm şi să le urăm bun venit!

Curând, navele care se apropiau se dovediră a fi *Yeoman* şi *Minotaurul*. Hal le studie nerăbdător prin telescop, recunoscând cu greu *Minotaurul*. Big Daniel făcuse minuni în timpul scurt pe care i-l acordase ca să o repare. Nava era splendidă sub stratul nou de vopsea şi, când se apropie, Hal nu mai văzu semnele distrugerii carenei şi tachelajului. Pe de altă parte, vechea navă *Yeoman* părea uzată, având toate semnele unei călătorii lungi.

Hal o întâmpină semnalizând cu steaguri, iar când ajunseră una lângă cealaltă, micşorară viteza. *Yeoman* lansă o barcă. Faţa roşie a lui Edward Anderson strălucea la pupă ca o lampă din port în timp ce vâslea spre *Serafim*, apoi urcă pe scară cu o agilitate surprinzătoare pentru un bărbat atât de masiv. Apucă mâna întinsă a lui Hal.

– Am aflat de la domnul Fisher că ai lucrat din greu în lipsa mea, Sir Henry, și că te-ai ales cu o captură mare.

Întristarea i se citi pe față și în glas: doar căpitanii prezenți la capturare erau îndreptățiți să spere la o parte din pradă.

– Am o misiune urgentă pentru nava ta, domnule, și promisiunea unei comori mai mari în curând, îl asigură Hal – se gândi că ar fi fost excesiv de crud în acel moment dacă i-ar fi menționat ceva despre prada capturată de pe navele *dhow* arăbești. Vino în cabina mea.

După ce se așezară, servitorul lui Hal turnă câte un pahar cu vin de Madeira pentru fiecare, apoi îi lăsă singuri.

– Aduc scrisori de la domnul Beatty și de la fiul tău Guy, îi spuse căpitanul Anderson, scoțând un pachet înfășurat în pânză din faldurile mantiei sale.

Hal îl puse deoparte, pentru a-l deschide și citi cu atenție mai târziu.

– Ce mai face Guy?

Întrebarea era formală, căci era nerăbdător să continue cu lucruri mai urgente, dar răspunsul lui Anderson îl surprinse.

– Era sănătos când l-am văzut ultima dată, dar înțeleg că se va căsători foarte curând.

– Dumnezeule! Are doar șaptesprezece ani, se încruntă Hal. Nu am fost consultat în această chestiune. Probabil că te înșeli, domnule.

– Te asigur că nu este nicio greșeală, Sir Henry.

Anderson era acum chiar și mai roșu la față, mișcându-se incomod pe scaun.

– Cine este femeia? îl întrebă Hal. Cu siguranță nu sunt multe doamne în Bombay.

Sări în picioare în agitația lui și începu să se plimbe încoace și încolo, frustrat de lipsa de spațiu din unica sa cabină, acum și mai mică din cauza mobilierului excesiv, capturat de pe nava *dhow* a lui al-Malik.

– Știu că este domnișoara Caroline Beatty.

Edward Anderson scoase o batistă decolorată din tunică și își șterse fața de transpirație cu un aer jenat, înainte de a putea continua.

– M-a făcut să cred că această căsătorie este urgentă. De fapt, trebuia să aibă loc la doar o zi sau două după ce am plecat din Bombay. Aşadar, fiul tău este aproape sigur un bărbat însurat acum.

Hal se opri când începu să înţeleagă adevărul dezgustător.

– Tom! spuse el cu voce tare.

– Nu, Sir Henry, m-ai înţeles greşit. Guy, nu Tom.

– Iartă-mă, gândeam cu voce tare, se scuză Hal.

Şocul îi distrăsese atenţia de la lucrurile mai importante, însă Anderson îl făcu din nou atent cu următoarea sa remarcă.

– Domnul Fisher mi-a relatat vestea absolut îngrozitoare cum că fiul tău cel mic a căzut în mâinile inamicului. Ai toată compasiunea mea, Sir Henry.

– Mulţumesc, căpitane Anderson. Mă voi baza din plin pe ajutorul tău ca să-mi salvez băiatul.

– Nava şi echipajul meu sunt la dispoziţia ta. Este de la sine înţeles.

– Atunci, să trecem la dispoziţiile noastre.

Hal avusese câteva săptămâni ca să întocmească planul de atac asupra insulei Flor de la Mar, iar acum i-l expuse în detaliu lui Anderson. Petrecură restul zilei închişi în cabina pupei *Serafimului*, examinând fiecare detaliu al campaniei, de la sistemul de semnalizare cu steaguri pe care aveau să-l folosească între nave şi de la navă la ţărm până la poziţionarea marinarilor pentru a fi folosiţi în atac şi la delegarea autorităţii diverşilor ofiţeri. Apoi se cufundară încă o oră în studiul hărţilor pe care le pregătise Hal. Soarele apunea, iar Anderson era departe de a fi gata să se întoarcă pe *Yeoman*.

– Gândeşte-te la ce ţi-am spus, căpitane Anderson. Al-Auf s-a ascuns în fort timp de câţiva ani. În tot acest timp, negustorii arabi din toate colţurile oceanului au fost atraşi de insulă ca muştele la grămada de bălegar. Au adus cu ei cantităţi mari de lingouri de aur, ca să cumpere sclavi sau bunuri furate. Prăzile pe care le-am capturat înainte de sosirea ta vor păli prin comparaţie. Cred că pe insula Flor de la Mar vom găsi o comoară care va depăşi orice au adus vreodată acasă Drake şi Hawkins din aventurile lor.

Ochii albaştri ai lui Edward Anderson sclipiră la acest gând, iar Hal continuă să-l încurajeze:

– Vei merita rangul de cavaler pentru contribuţia ta la această aventură, iar eu mă voi folosi de toată influenţa mea la Honourable Company ca să mă asigur că îl vei obţine. Cu partea ta din premiu, îţi vei putea permite să-ţi cumperi o proprietate frumoasă la ţară. După asta, nu vei mai fi nevoit să navighezi vreodată.

– Pe mâine!

Pe faţa roşie a lui Anderson apăru un zâmbet larg, iar mâna sa imensă o strânse cordial pe cea a lui Hal.

– Avertizează-ţi oamenii că fiul meu se află în fortăreaţă. Hal adăugă apoi pe un ton mai dur: Să nu se comită greşeli în toiul luptei.

Hal dădu ordin ca *Serafimul* să fie pus pe cursul pentru reluarea blocadei insulei şi se întoarse imediat în cabină. Tăie cusătura pachetului de pânză cu scrisori pe care Anderson îl adusese de la Bombay. Recunoscu scrisul de mână subţire al lui Guy pe una dintre foile împăturite şi o puse deoparte, ca să o citească mai târziu. Desfăcu scrisoarea de la Beatty şi se încruntă în timp ce o citea.

Reşedinţa Bombay
6 noiembrie

Sir Henry,

Plăcerea pe care o trăiesc adresându-mă ţie este cumva diminuată de circumstanţele care o fac necesară. Ca să fiu mai direct, s-a aflat că fiica mea, Caroline Beatty, este însărcinată. Doctorul Goodwin, medicul fabricii de aici din Bombay, spune că este însărcinată în trei luni. Asta înseamnă că pruncul a fost conceput în timp ce familia mea a fost cazată pe ţărmul din Buna Speranţă. Îţi vei aminti că fiul tău, Guy Courtney, a fost cu noi în casa de oaspeţi.

Mă bucur să te informez că fiul tău, Guy Courtney, s-a comportat în cel mai onorabil mod în ceea ce priveşte această chestiune. A recunoscut paternitatea copilului şi i-a cerut

mâna fiicei mele. Deoarece are mai mult de șaptesprezece ani, are dreptul legal de a se căsători. Fiica mea Caroline împlinește optsprezece ani vinerea viitoare, așadar nu este nicio problemă în privința vârstelor celor doi tineri.

Soția mea și cu mine ne-am gândit că este diplomatic să acceptăm căsătoria, iar data a fost stabilită pentru vinerea viitoare, în aceeași zi în care fiica mea va împlini optsprezece ani. Așadar, este foarte probabil ca situația să se fi consumat deja când această scrisoare va ajunge în mâna ta.

Am reușit să-i ofer fiicei mele o zestre de 500 de lire. Compania va pune la dispoziția tinerilor căsătoriți o casă în cantonament. Așadar, nevoile lor imediate vor fi rezolvate. Fără îndoială, vei considera potrivit să-i oferi fiului tău o alocație care să se adauge la salariul lui și îți vei folosi influența considerabilă din cadrul consiliului de conducere al onorabilei companii ca să-i promovezi cariera.

În această privință, te pot informa că Guy s-a instalat bine în noul său post și că a primit aprecieri favorabile din partea guvernatorului Aungier pentru eforturile lui.

Soția mea și cu mine te asigurăm, domnule, de cea mai mare stimă și respect,

Slujitorul tău,

Thurston Beatty

Hal o mototoli în pumn și se uită încruntat la scrisoarea lui Guy, care stătea nedeschisă pe birou.

– Idiotul! A revendicat pasărea doborâtă de săgeata lui Tom. Ce naiba i-a venit?

Rupse în bucăți scrisoarea de la Beatty și o aruncă pe fereastra cabinei, privind resturile plutind în urma navei. Apoi, oftând, își îndreptă atenția spre scrisoarea de la Guy.

Nu adăuga nimic nou la ceea ce îi scrisese Beatty deja, cu excepția exprimării unei bucurii nespuse pentru șansa de a fi câștigat mâna minunatei Caroline.

„Fratele tău Tom a săpat ca să descopere diamantul pentru tine", mormăi Hal dezgustat, gândindu-se să-l cheme pe Tom ca să-i aducă la cunoștință rezultatele strădaniei sale și să-i ofere șansa de a-și descărca indignarea pe geamănul mai mare. Apoi, oftă din nou. Ce rost ar fi avut? Faptul era consumat și toate părțile păreau fericite de rezultat, deși nimeni nu-i ceruse părerea

miresei în legătură cu subiectul. Mototoli scrisoarea lui Guy, apoi o aruncă pe fereastra pupei și o privi plutind până când, în sfârșit, se scufundă.

In momentul acela se auzi o bătaie discretă în ușa cabinei și un marinar strigă:

– Mă scuzați, căpitane, domnul Tyler vă transmite felicitări, iar Flor de la Mar se vede în față.

Problemele domestice ale lui Hal dispărură imediat, la fel de rapid precum scrisoarea lui Guy. Își puse centura sabiei și se grăbi spre punte.

Serafimul conducea *Minotaurul* în rând cu pupa peste intrarea în golf. Ned Tyler se afla la comanda *Serafimului*, întrucât Hal nu era la bord. Când cele două nave mari se apropiară de raza de acțiune, deschiseră focul asupra pozițiilor arabilor dintre palmieri și de pe zidurile fortului. Lunile de antrenament pe care le suportaseră tunarii se dovedeau acum un avantaj și, chiar dacă numărul lor era mult micșorat, focul era rapid și precis. Bazându-se pe nepriceperea dovedită de tunarii arabi, Ned aduse *Serafimul* destul de aproape de marginea exterioară a recifului. Era complet în raza tunurilor grele de pe zidurile fortului, însă focul *Serafimului* dislocă bucăți de coral de pe metereze și aruncă apărătorii în și mai mare dezordine. Focul de răspuns fu spasmodic și neregulat. Navele de atac se aflau exact în raza de acțiune a tunurilor lor și, chiar dacă unele dintre ghiulelele imense din piatră pe care le trăseseră căzură destul de aproape încât să arunce picături pe puntea *Serafimului*, o mare parte din ele căzură în mare, la distanță.

Tabăra arabă din pădure era în raza de acțiune a focului de muschetă al celor două nave și jumătate din focurile de armă erau îndreptate spre colibele acoperite cu paie și spre cele de lângă ziduri. Tunurile fură încărcate cu gloanțe, iar bilele din plumb trecură prin mulțimea de bărbați și de femei care fugeau spre adăpostul zidurilor fortului. Rânduri de cadavre rămaseră de-a lungul potecii, precum porumbul în urma secerătoarelor.

După prima trecere, navele schimbară succesiv cursul, apoi reveniră, cât de aproape le permitea reciful, trăgând fară milă. Tunarii arabi își reveniseră între timp din confuzia inițială. Bilele lor din piatră căzură în jurul *Serafimului*, iar una trecu prin lemnul fragil al parapetului și tăie picioarele unui băiat care căra pulberea de la magazie fugind pe scara punții, încărcat cu sacii de mătase cu praf de pușcă.

Ned aruncă o privire spre trunchiul fără picioare al băiatului, care se zvârcolea într-o baltă de sânge ce se mărea, în apropiere de locul în care el stătea la cârmă. Băiatul muribund striga jalnic după mama lui, în timp ce din arterele femurale sângele îi țâșnea ca dintr-un robinet deschis. Niciun om nu putea fi chemat de la îndatoririle sale ca să-l ajute. Gândul de a se retrage dincolo de raza de acțiune a tunurilor din fort – ca să prevină pierderile ulterioare – nu-i trecu prin minte lui Ned. Hal îi ceruse să păstreze nava aproape de țărm, să atace bateriile de pe plajă și să-i țină pe arabi în fort cât mai mult timp posibil. Ned nu se abătu de la sarcina lui, chiar dacă fu nevoit să jelească pierderea unuia dintre băieții lui curajoși.

In partea îndepărtată a insulei, Hal auzi focul regulat și controlat al tunurilor celor două nave și își șterse transpirația de pe față cu dosul mâinii.

– Curajos om! lăudă el hotărârea lui Ned, îndreptându-și apoi toată atenția spre debarcarea restului de oameni rămași pe *Yeoman din York*.

Bărcile veneau prin trecătoarea pe care o marcase în recif în urmă cu multe săptămâni. Cele patru bărci erau pline de oameni, plutind atât de jos în apă, încât abia dacă aveau o lățime de palmă liberă la bord.

Când chila fiecărei bărci atinse nisipul, oamenii săriră în apa limpede și caldă a lagunei, adâncă până la genunchi, și se deplasară cu greu spre țărm. Big Daniel și Alf Wilson îi organizară pe coloane și îi conduseră de pe plajă în adăpostul pădurii de palmieri.

Chiar cu toți oamenii de pe *Yeoman* de care Anderson se putea lipsi, Hal avea mai puțin de patru sute în forța de debarcare pentru a înfrunta hoarda lui al-Auf. Inamicii ar fi putut fi

mai numeroşi de o mie sau două, după cum estimase Hal, însă până atunci ei nu se opuseseră debarcării. Părea că bombardamentul de pe *Serafim* şi *Minotaur* produsese efectul dorit, acela de a-i trimite pe toţi apărătorii în adăpostul fortului.

Ultima barcă plină cu marinari veni rapid pe plajă, încărcată din greu cu arme, flacoane cu pulbere şi sticle cu apă, căci lupta pe o asemenea căldură aprigă avea să le provoace setea. Hal privi bărcile goale vâslind înapoi spre *Yeoman*, care plutea în larg la nu mai puţin de o milă în afara recifului, apoi urmări coada coloanei, care mărşăluia intrând în pădure.

Ordinul de marş fusese plănuit cu atenţie. Big Daniel avea comanda avangardei, cu cercetaşii trimişi înainte ca să-i împiedice să intre într-o ambuscadă. Mai mulţi bărbaţi cu muschete fuseseră trimişi pe ambele flancuri ale coloanei. Hal păstră comanda grupului principal, care era la dispoziţia lui.

Se aflau la mai puţin de trei mile de golful în care debarcaseră spre fort, în capătul nordic, iar Hal îi solicita la maximum, punându-i să alerge pe nisipul moale. Apoi se auzi o salvă de muschete din pădurea din faţă şi ţipete furioase. Hal se grăbi înainte, temându-se că Big Daniel intrase într-o ambuscadă şi îngrozindu-se de ce ar putea găsi. Nouă arabi morţi erau împrăştiaţi pe ambele laturi ale potecii late, pe care marinarii avansau cu paşi greoi. Sunetele luptei se diminuau printre copaci, în timp ce arabii rămaşi alergau înapoi spre fort, urmăriţi de marinarii furioşi ai lui Big Daniel. Un singur marinar stătea cu spatele spre trunchiul unui palmier, înfăşurându-şi rana de muschetă din coapsă cu o fâşie de material. Hal ordonă unui om să-l ajute să se întoarcă pe plajă ca să fie preluat de *Yeoman*, apoi se grăbi după Big Daniel. Tunurile încă bubuiau din capătul îndepărtat al insulei, iar acum erau suficient de aproape de fort încât să vadă norii de fum de tun ridicându-se deasupra vârfurilor copacilor, la mică distanţă în faţa lor.

– Ned Tyler îi împiedică pe fiii Profetului să se roage, mormăi Hal, cu transpiraţia curgându-i pe faţă şi pe barbă, udându-i cămaşa ca şi când ar fi stat sub o cascadă.

De o bună bucată de vreme, depistase mirosul urât care devenea insuportabil de puternic în căldura umedă a pădurii.

Când ieșiră în luminiș, Hal se opri atât de brusc, încât oamenii care îl urmau se izbiră de spatele lui. Chiar și în graba sa, rămase înlemnit văzând ororile terenului de execuție al lui al-Auf. Cadavrele înnegrite de soare care atârnau în trepiede erau umflate grotesc de propriile gaze din stomac, iar câteva explodaseră ca un fruct răscopt, fiind acoperite de un covor irizat de muște albastre.

Hal nu se putu abține să nu caute în rândul cadavrelor unul mai mic, cu părul roșcat, simțind o ușurare teribilă în stomac atunci când nu găsi ce căuta. Se forță să înainteze printre siluetele spânzurate și să ignore norii de insecte bâzâitoare care se ridicau rapid în jurul lui, atingându-i fața.

Aboli și Tom îl așteptau în pădurea din capătul îndepărtat al luminișului.

– Putem pleca acum? strigă Tom de la o distanță de treizeci de pași.

Tom, Aboli și cei trei bărbați care-i însoțeau erau îmbrăcați în robe arăbești și purtau turbane. Hal văzu că fața fiului său exprima hotărâre și nerăbdare și că ținea în mâna dreaptă sabia scoasă din teacă. Regretă din nou că cedase rugăminților lui Tom, permițându-i să meargă cu Aboli. Motivul care îl influențase fusese acela că Tom era singurul om dintre atacatori care mai fusese pe ziduri și care știa pe unde se puteau cățăra cei câțiva bărbați hotărâți. În plus, Tom știa celula în care îl țineau pe Dorian. Îmbrăcați precum piraților, urmau să încerce să ajungă la Dorian și să-l protejeze de luptele și de măcelul care aveau să urmeze luării cu asalt a fortului.

Hal îl prinse de braț pe Aboli și îi spuse printre dinți:

– Ține-l sub observație pe Tom. Nu-l lăsa să facă nimic prostesc. Supraveghează-l în orice moment.

Aboli îl privi pe Hal cu ochii săi negri și nu catadicsi să-i răspundă. Hal continuă:

– Nu-l lăsa să se cațăre până când nu vom atrage oamenii de pe ziduri spre partea estică.

Aboli îi răspunse în șoaptă, cu înverșunare:

– Fă-ți treaba, Gundwane, iar eu mi-o voi face pe a mea.

– Atunci, treci la treabă!

Hal îl împinse ușor și se uită la micul grup, la Tom și Aboli care alergau umăr la umăr în fruntea lui, îndepărtându-se, ocolind prin pădure ca să ajungă pe latura îndepărtată a fortăreței.

Când dispărură, Hal își ridică privirea spre partea superioară a zidurilor care se iveau deasupra copacilor din față și își înclină capul pentru a asculta sunetele bombardamentului. Deși acest capăt al insulei era înconjurat cu fuioare dense de fum de tun, simțea în gât gustul rânced al pulberei arse. Bubuitul tunurilor se estompa. Ned scotea *Serafimul* și *Minotaurul* în ape sigure.

Hal se uită înapoi peste umăr și văzu că, deși alergarea prin pădure fusese grea, coloana de marinari se apropia în urma lui, cu doar câțiva marinari rătăciți. El îi conduse și împreună îl găsiră pe Big Daniel așteptând la marginea pădurii.

La o sută cincizeci de pași, de partea cealaltă a luminișului, zidurile albe ale fortului erau înalte de cincisprezece metri. Porțile boltite erau închise, cu bârne grele din lemn de mahon întărite cu stâlpi din fier. Nu se vedea niciun apărător pe metereze. Trebuiau să fie cu toții pe zidul vestic, dinspre mare. Când ultimul foc de tun se stinse, Hal auzi slab ovațiile distante ale arabilor, văzând la distanță flota de nave care atacau.

– Sunt dezavantajați, îi spuse Hal lui Big Daniel, dar trebuie să ne mișcăm repede dacă vrem să păstrăm elementul-surpriză.

În spatele lui, bărbații din coloană încă urcau, încovoiați sub poverile lor. Transpirând și gâfâind, se trântiră pe jos și își ridicară sticlele cu apă, bând cu nesaț. Hal merse printre ei, adunându-i și trimițându-i la posturile lor, de-a lungul marginii pădurii.

– Feriți-vă ca să nu fiți văzuți! Verificați-vă capsele, dar nu trageți înainte de ordin!

Echipele care duceau cinci butoaie grele de pulbere rămaseră în spate, spre coada coloanei, dar în cele din urmă urcară clătinându-se, cu fiecare dintre butoaiele de douăzeci de kilograme atârnate pe câte o prăjină ținută de doi oameni. Le stivuiră sub palmieri, iar Hal și Daniel se apucară să pregătească fitilele.

Hal tăiase fitilul pe cât de scurt îndrăznise, iar această manevră era întotdeauna delicată, căci nu erau două bucăți de fitil care să ardă în același ritm. Loviră ușor fitilul pe lungime cu mânerul unui cuțit, ca să încerce să împrăștie arderea în mod egal, apoi

trecură un fitil prin vrana fiecărui butoi. Fiecare secundă era preţioasă, aşa că nu puteau pierde timpul ca să se asigure că fiecare fitil era perfect. Dacă unul nu ardea, mai erau alte patru care să declanşeze explozia.

– Suntem pregătiţi?

Hal îşi ridică privirea de la ce făcea.

Big Daniel băgă ultimul fitil în locul lui, cu o mână de gudron.

– Mai pregătiţi de atât nu am putea fi vreodată.

– Aprinde fitilul! ordonă Hal, iar Daniel lovi cremenea cu fierul.

Iasca luă foc.

Unul după celălalt, aprinseră fitilele scurte şi le priviră arzând mocnit şi fumegând.

– Împingeţi butoaiele! comandă Hal şi cinci oameni odihniţi, toţi aleşi pentru forţa lor fizică, se ridicară din locul în care stăteau pe vine şi înaintară.

Un alt rând aştepta în spatele lor, gata să preia butoiul dacă unul dintre cărăuşi era doborât de focul muschetei inamice de pe zidurile fortului.

Hal îşi scoase sabia şi se îndreptă spre marginea pădurii. Privi din adăpostul copacilor spre câmpul deschis. Nu se vedea nici urmă de apărătorii de pe ziduri. Inspiră adânc şi se pregăti.

– În liniște, băieţi! Urmaţi-mă!

Fără strigăte sau ovaţii, alergară înainte în grup. Picioarele goale ale marinarilor împovăraţi se afundau în solul nisipos la fiecare pas, dar reuşeau să se deplaseze repede. Erau aproape la porţi când se auzi un strigăt urmat de un foc de armă dinspre meterezele de deasupra acestora. Hal văzu un cap cu turban în deschizătura din piatră şi ţeava fumegândă a unei flinte îndreptate spre ei. Raza de acţiune era scurtă, iar bila îl nimeri direct în pieptul gol pe unul dintre marinarii care alerga. Bărbatul rănit se întinse pe nisip, iar butoiul i se rostogoli de pe umăr.

Big Daniel alerga la doar un pas în urma lui şi luă butoiul cu uşurinţă, ca şi când ar fi fost un sac. Cu el sub braţ, sări peste bărbatul muribund şi ajunse primul la porţi. Lăsă butoiul lipit de balamale şi le făcu semn bărbaţilor care veneau din urma lui.

– Aici! Aduceţi-le aici!

Când veni primul bărbat, gâfâind de efort, Big Daniel îi înşfacă povara.

– Întoarce-te în pădure! strigă el, apoi puse butoiul lângă celelalte. Bine lucrat, băieţi!

Luă ultimul butoi şi îl stivui în formă de piramidă, peste primele două.

O mulţime de arabi ţipau deja pe meterezele de deasupra lor şi o rafală neregulată de focuri de muschetă răsună când oamenii lui Daniel încercară să ajungă la adăpostul de la marginea pădurii. Un altul fu doborât şi căzu gemând pe câmpul deschis, înconjurat de vârtejuri de praf, în timp ce muschetarii de pe ziduri încercau să-l lichideze. Din pădure, marinarii ascunşi deschiseră focul. Bilele muschetelor loviră blocurile din piatră şi făcură să cadă fragmente de coral peste oamenii ghemuiţi la baza porţii imense.

Hal îngenunche lângă Big Daniel când puse al cincilea butoi cu pulbere deasupra grămezii. Suflă în capătul fitilului care ardea mocnit în mâna lui, iar acesta pâlpâi roşiatic.

– Pleacă, Danny, îi spuse el bărbatului masiv. Mă ocup eu de restul.

Dar Daniel avea în mână propriul fitil fumegând.

– Mă scuzi, căpitane, dar te voi ajuta să o săruţi pe fiica diavolului.

Îngenunche lângă Hal şi atinse fitilul de cel al unui butoi cu pulbere. Hal nu mai spuse nimic şi făcu acelaşi lucru. Lucrând fără grabă, cei doi bărbaţi aprinseră toate cele cinci fitile şi aşteptară să se asigure că ardeau uniform.

Între timp, jumătate din arabii din garnizoana fortului roiau de-a lungul zidurilor de deasupra lor, trăgând pe cât de repede puteau reîncărca, spre marginea pădurii. Patru sute de marinari britanici strigau şi ovaţionau, trăgând focuri de armă asupra meterezelor.

Hal şi Daniel erau protejaţi de focul bărbaţilor de deasupra lor de mica streaşină de sub metereze, dar imediat ce aveau să părăsească adăpostul, aveau să fie complet expuşi pe drumul de întoarcere aflat în câmp deschis. Hal aruncă o ultimă privire spre fitilele care ardeau furios – doar circa doi centimetri ieşeau din vrana fiecărui butoi – şi se ridică în picioare.

– Cred că este timpul să plecăm.

– Nu văd niciun motiv să zăbovim, căpitane.

Big Daniel rânji la el, apoi se repeziră unul lângă celălalt spre câmp.

De îndată, strigătele de pe meterezele din spatele lor se înmulțiră și fiecare arab de pe ziduri își îndreptă focul spre perechea care alerga. Bilele grele din plumb vâjâiră pe lângă capetele lor, plonjând în nisipul moale de la picioarele lor în mișcare. Din pădure, marinarii le strigau încurajări, trăgând la fel de frenetic precum arabii de pe ziduri.

– *Serafim!* strigară ei. Haide, Danny! Aleargă, căpitane!

Timpul păru să încetinească pentru Hal. Era ca și când s-ar fi aflat sub apă, fiecare pas părând să dureze câteva minute bune. Marginea pădurii nu părea să se apropie, iar bilele muschetelor zburau în jurul lor la fel de dens precum grindina.

Apoi, Big Daniel fu lovit, nu o dată, ci aproape simultan de două bile. Una îl lovi în spatele genunchiului, rupându-i osul. Piciorul se îndoi sub el ca metrul de tâmplărie. A doua bilă îl lovi în șold și îi spulberă capul femural. Căzu în nisip cu ambele picioare răsucite inutil sub el.

Hal alergă mai departe încă patru pași până să-și dea seama că era singur. Apoi se opri și privi înapoi.

– Mergi mai departe! îi strigă Big Daniel. Nu ai cum să mă ajuți. Am ambele picioare distruse.

Fața i se afundă în nisip, care îi intră în ochi și în gură. Hal se întoarse și alergă înapoi spre el, prin furtuna focului de muschetă.

– Nu! Nu! strigă Big Daniel, cu un nor de nisip și de salivă zburându-i din gură. Întoarce-te, nebunule! Întoarce-te!

Hal ajunse la el și se aplecă pentru a-l lua de umeri. Încercă să-l ridice și se îngrozi de greutatea corpului masiv. Cu ambele picioare împușcate, Daniel nu putea să-i ușureze efortul. Hal inspiră din nou adânc și își adaptă prinsoarea, apoi îl ridică din nou. De data asta, ridică jumătatea de sus a trunchiului lui Daniel și încercă să-l susțină cu umărul de subsuoară.

– Nu are niciun rost, suspină Big Daniel în urechea lui, cuprins de agonie în timp ce oasele sfărâmate din șold i se loviră unul de altul. Haide, salvează-te!

Hal nu mai avea suflu ca să răspundă, așa că își adună ultimul strop de putere, forțându-și fiecare mușchi și fiecare fibră din corp. Din cauza efortului, vederea i se întunecă și văzu stele rotindu-se precum cometele; dar, încet, corpul imens al lui Big Daniel fu ridicat de pe solul nisipos, iar el își aruncă brațul drept în jurul umerilor lui Hal. Rămaseră acolo preț de un moment lung, lipiți unul de celălalt, incapabili să mai facă un pas.

– Ești nebun, șopti Big Daniel, cu buzele la doi centimetri de urechea lui Hal. Pulberea va exploda...

Pe meterezele înalte din spatele lor, un muschetar arab aruncă o mână de praf de pușcă brut în țeava flintei și îndesă un dop deasupra. Ținea bila între dinți. Era un bulgăre neregulat de fontă, care fusese forjat manual pentru a se potrivi aproximativ în țeavă. Scuipă bila în țeavă și folosi vergeaua lungă din lemn ca să o împingă până în capăt. Apoi întoarse arma și puse garda pe pervazul din piatră al ambrazurei. Cu degetele tremurând, turnă un fir subțire de pulbere în adâncitura închizătorului, închise pivotul și trase percutorul.

Când ridică patul la umăr și privi de-a lungul țevii lungi prinse în alamă, văzu că, pe câmp, cei doi necredincioși încă se chinuiau neajutorați, ținându-se unul de celălalt ca niște îndrăgostiți.

Ținti cu atenție spre capetele lor lipite, apoi apăsă puternic trăgaciul rigid. Percutorul căzu, iar cremenea produse o explozie de scântei din oțelul pivotului. Pulberea din adâncitură se aprinse într-un nor de fum alb și, pentru o clipă, păru că flinta nu va exploda, însă apoi, cu o bubuitură asurzitoare, îi sări în mâini, aruncând în sus țeava puștii.

Glonțul din fontă bătută cu ciocanul începu să se rostogolească imediat ce părăsi țeava, șuierând prin aer spre locul în care se târau Hal și Big Daniel. Ținta fusese capul lui Hal, dar glonțul se rostogoli abrupt, aproape ratându-l. Însă în cele din urmă îl lovi pe Hal cu un zgomot surd într-o parte a gleznei, rupându-i călcâiul și sfărâmându-i oasele fragile de la piciorul stâng.

Când piciorul îi fu aruncat de sub el, Hal căzu sub greutatea lui Big Daniel, iar cei doi rămaseră unul lângă celălalt, întinși pe pământ.

– Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu! îi strigă Big Daniel lui Hal. Butoaiele vor exploda în orice clipă!

– Nu pot! spuse Hal îndurând durerea cumplită. Sunt lovit! Nu pot sta în picioare!

Big Daniel se ridică într-un cot şi se uită la piciorul lui Hal. Văzu imediat că rana era gravă, apoi privi înapoi spre piramida de butoaie cu pulbere de sub bolta porţii, aflată la doar treizeci de metri de locul în care stăteau ei. Unul dintre fitilele care ardeau ajunse la vrană şi sclipi strălucitor în dopul de gudron moale. Era pe punctul de a exploda.

Big Daniel îl prinse pe Hal într-o îmbrăţişare sufocantă de urs şi se rostogoli deasupra lui, băgându-i faţa în solul moale şi acoperindu-l cu trupul lui masiv.

– Dă-te jos de pe mine, la naiba! Hal se zbătu sub el, dar în acel moment butoiul de jos explodă, declanşând o explozie instantanee în toate celelalte patru stivuite pe el.

O sută de kilograme de praf de puşcă se mistuiră într-o singură clipă, iar explozia fu devastatoare. Aceasta smulse uşile grele din balamale şi aruncă aşchiile bârnelor în curtea din spatele ei. Prăbuşi zidăria din piatră a bolţii şi demolă meterezele într-o avalanşă de blocuri de coral, mortar şi praf. Vreo douăzeci de arabi de pe zid se prăbuşiră odată cu zidul, striviţi şi îngropaţi în moloz.

Fumul şi praful ţâşniră la şaizeci de metri în aer, apoi se transformară într-o ciupercă. Unda de şoc bubui peste câmpul din faţa zidurilor şi lovi marginea pădurii, doborând crengile groase, înclinând palmierii şi trecând printre frunzele lor ca un uragan.

Big Daniel şi Hal erau exact în calea exploziei, care trecu peste ei într-un val de praf şi de resturi. Le scoase aerul din plămâni şi îi lovi de pământ precum copitele unei cirezi de bizoni speriaţi. Hal îşi simţi timpanele umflându-se, iar şocul îi afectă creierul. Rămase fără simţuri, aruncat într-un spaţiu negru, în care stelele-i explodau în cap.

Îşi reveni încet din vidul întunecat şi îndepărtat, cu timpanele-i afectate vuind şi ţiuind odată cu amintirea exploziei îngrozitoare, auzind slab uralele marinarilor săi în timp ce atacau din pădure. Alergară în grup pe lângă el şi ajunseră la poarta distrusă. Se încăierară şi se împinseră unii pe ceilalţi deasupra grămezilor de moloz care o blocau, apoi îşi făcură loc prin praf şi fum, învălmăşindu-se în curtea fortului. Cu săbiile în mâini, mârâiră ca o

haită de câini de vânătoare la vederea cerbului, năpustindu-se peste apărătorii uluiți cu o poftă sălbatică de luptă.

Orbit de praf, Hal încercă să se ridice, dar greutatea imensă de pe pieptul lui îl sufoca și îl țintuia la pământ. Tuși, se înecă și încercă să își scoată clipind praful din ochi, care îi curgeau. Deși trase fără vlagă de corpul imens și moale de deasupra lui, nu avu puterea să se elibereze.

Treptat, vederea lui Hal se limpezi, iar vuietul din urechi se atenuă, devenind ca bâzâitul unor albine prinse în țeasta lui. Văzu fața lui Big Daniel deasupra lui: ochii îi erau larg deschiși și holbați, iar capul i se rostogoli dintr-o parte în alta când Hal încercă să-l dea la o parte. Gura sa fără dinți era deschisă, iar limba îi atârna. Un amestec de sânge și de salivă curse cald pe obrazul lui Hal.

Groaza acestei imagini îi dădu putere lui Hal, care făcu un efort suprem și ieși șerpuind de sub corpul imens și moale. Amețit, se ridică în șezut și își coborî privirea spre celălalt bărbat. Protejându-l, Big Daniel preluase toată forța exploziei. Aceasta îi smulsese hainele, iar acum era gol, cu excepția cizmelor și a centurii sabiei. Nisipul aruncat îi spulberase pielea de pe spate și de pe fund, făcându-l să arate ca o căprioară proaspăt jupuită. Bucăți de piatră și resturi aruncate îi străpunseseră spatele și coastele, dezvăluind bucățile albe de os ale coastelor și ale coloanei rupte.

– Danny? strigă Hal. Danny? Mă auzi?

Întrebarea lui era inutilă, mai mult un efect al șocului. Încercă să se apropie de el, dar văzu că picioarele nu-l ascultau. Le privi. Picioarele erau singurele pe care Daniel nu i le protejase. Acestea fuseseră dezgolite de materialul pantalonilor, iar carnea îi fusese mutilată ca și când ar fi fost prinsă în dinții din fier ai vinciului rotativ. Așchii de os ieșeau din masa însângerată. Nu simțea nicio durere, așa că mintea ignoră ceea ce ochii lui adevereau. Nu îi venea a crede că își pierduse ambele picioare. Nu mai voia să privească distrugerea aceea.

Folosindu-se acum de coate, se târî mai aproape de Big Daniel, înfigându-le în solul moale; picioarele lui distruse îl urmară. Se întinse lângă corpul imens și îl cuprinse în brațe. Îl legănă ușor, așa cum își alina fiii când erau copii, ca să-i adoarmă.

– Va fi bine. Vom trece împreună prin asta, așa cum am facut-o mereu, șopti el. Va fi bine, Danny.

Nici nu-și dădu seama că plânge până când nu-și văzu lacrimile căzând pe fața întoarsă în sus a lui Daniel, precum picăturile calde ale ploii tropicale ce îi spăla firele de nisip de pe ochii holbați.

Doctorul Reynolds, care veni prin pădure cu doi marinari asistenți, îl găsi întins acolo.

– Ai grijă mai întâi de Danny, îl rugă Hal.

– Dumnezeu îl are deja în grija Lui, îi răspunse cu blândețe doctorul Reynolds și, ajutat de ceilalți, îl ridică pe Hal pe targă, cu picioarele atârnând.

Tom privi înapoi spre golf. Din locul în care se aflau ei, pe duna joasă și albă, vedea două nave cu pânze pătrate la o milă în larg, dincolo de recif: grațioasa navă *Serafim* în față, iar *Minotaurul* urmând-o, cu pânzele ei negre și amenințătoare. Cât timp le urmări, acestea schimbară pe rând cursul și se întoarseră spre sud, ocupându-și locul în blocadă, la intrarea în golf.

Tom se ridică pe un genunchi și se uită peste vârful dunei la zidurile fortului, aflate la o distanță de două sute de pași. Ceața densă a fumului de tun se împrăștia, purtată de vântul musonic, îndreptându-se spre mare. Pe marginea superioară a zidului erau aliniate sute de capete, fețe cu bărbi negre sub *keffiya* și turbane. Apărătorii își agitau muschetele și dansau triumfători pe metereze. Tom le auzi trâncănitul entuziast și chiar înțelese unele dintre insultele îndreptate spre cele două nave englezești.

– Fie ca Dumnezeu să întunece fețele necredincioșilor!

– Dumnezeu este mare! El ne-a dat victoria!

Tom dădu să se ridice în picioare.

– Ceva nu a mers bine, zise el. Ar fi trebuit să arunce porțile în aer până acum.

Aboli se întinse și îl prinse de mână, trăgându-l în jos, lângă el.

– Calm, Klebe! Câteodată cea mai crudă parte a luptei este așteptarea.

Apoi auziră focul muschetelor din partea îndepărtată a fortăreței și toate capetele arabilor de pe parapet se întoarseră în acea direcție. Strigătele și remarcile lor mânioase se estompară.

– Necredincioșii atacă porțile! strigă o voce în arabă, iar ei se năpustiră imediat.

Până și tunarii își părăsiră tunurile, grăbindu-se de-a lungul platformei ca să contracareze această nouă amenințare. În câteva secunde, parapetele fură pustii, iar Tom se ridică din nou în picioare.

– Acum este șansa noastră! Urmează-mă!

Aboli îl trase din nou în jos.

– Răbdare, Klebe!

Tom se luptă ca să scape din prinsoarea lui.

– Nu mai putem aștepta. Trebuie să ajungem la Dorry!

Aboli scutură din cap.

– Nici măcar tu nu te poți lupta de unul singur cu o mie de oameni.

Tom se uită la deschizătura din partea de sus a zidului, unde știa că era încarcerat Dorian.

– Ar fi trebuit să se gândească să semnalizeze, să ne arate unde este. Ar fi trebuit să-și fluture cămașa sau ceva de genul ăsta. Apoi, îl scuză rapid pe fratele lui. Dar este doar un copil. Nu știe întotdeauna ce să facă.

De pe partea îndepărtată a fortului, sunetul împrăștiat al focurilor de muschetă crescu într-o rafală furioasă.

– Ascultă, Klebe, îl reținu Aboli. Danny și tatăl tău pun explozibilii sub porți. Nu va mai dura mult.

Apoi, suflul exploziei le înțepă timpanele, iar bubuitul exploziei îi năuci. O coloană de praf și de fum sări în aer și se răspândi într-o ciupercă. Norul de praf era plin de resturi aruncate cu viteză, bucăți de rocă și fragmente arzând care lăsau urme de fum pe cerul albastru. Tom privi tunul din fontă aruncat la treizeci de metri în aer. Trupuri și membre smulse erau aruncate chiar și mai sus, împreună cu stâlpi grei din lemn și alte resturi.

Înainte ca Tom să își revină, Aboli fu în picioare și alergă pe câmp, spre fort. Tom sări și alergă după el, dar poalele robei îl încurcau și nu reuși să țină pasul cu Aboli până ca el să ajungă la baza zidului.

Aboli îngenunche și își împreună degetele într-o scăriță. Fără să se oprească, Tom își sprijini piciorul încălțat cu cizmă pe aceasta, iar Aboli îl aruncă în sus, spre ramurile unui smochin gâtuit, ale cărui rădăcini erau țesute în rosturile dintre blocurile de piatră. Tom se cățără ca o maimuță: nici teaca sabiei care se lovea de picioarele lui, nici bretelele pistoalelor băgate în curea nu îl încetiniră. Aboli și încă trei bărbați îl urmară, dar Tom ajunse în partea de sus a parapetului înaintea lor. Se agăță de spațiul în care zidul începuse să se dărâme și își aruncă picioarele deasupra.

O față bronzată și speriată îl înfruntă. Un arab nu plecase din postul lui, atras de zarva atacului de la porți. Cu un strigăt de uimire, se retrase la apariția bruscă a lui Tom și încercă să-și ridice muscheta, dar percutoarele curbate se agățară de un pliu al robei lui și, în timp ce se chinui să le elibereze, sabia zbură din teaca lui Tom ca și când ar fi fost o pasăre. Lovitura îl nimeri pe bărbat în gât și îi tăie corzile vocale în așa fel încât, a doua oară, nu mai reuși să strige. Se clătină înapoi și căzu, dând din brațe, de la cincisprezece metri, în curtea din spatele lui.

În vreme ce Aboli și cei trei marinari se cățărau pe metereze, Tom aruncă repede o privire în jurul zidurilor și curții fortului. Prin norii groși de praf și fum, văzu siluetele neclare ale arabilor îndepărtându-se împleticit de ruinele porții. De-a lungul platformelor de pe parapete, o gloată care jelea se lupta să scape din dărâmăturile care fuseseră nu cu mult timp în urmă porțile fortului.

Apoi, prin poarta distrusă intră un grup de marinari englezi care strigau. Trecură cu greu peste moloz și alergară pe rampe ca să se arunce asupra arabilor de pe platformele meterezelor. Se auziră câteva focuri răzlețe de muschetă, iar Tom văzu un marinar căzând înapoi pe rampă. Apoi, cele două grupuri se întâlniră și se transformară într-o masă confuză de luptători, care strigau și tăiau în stânga și în dreapta.

Tom își căută tatăl în mulțime. De obicei, înălțimea lui Hal și barba lui neagră îl deosebeau chiar și în cea mai urâtă încăierare, însă Tom nu reuși să-l găsească. Totuși, nu putea pierde timpul căutându-l.

– Pe aici! strigă el, conducând grupul de-a lungul platformelor, spre rampa cea mai îndepărtată de poartă.

Robele îi ascundeau, iar arabii din jurul lor îi lăsară să treacă fără să îi privească și a doua oară. Tom coborî pe rampă alergând și ajunse la jumătatea palierului fară să fie oprit. De acolo, o ușă boltită era deschisă spre interior.

Două gărzi se aflau la intrare. Una se holbă la ochii deschiși la culoare ai lui Tom și la trăsăturile lui europene, apoi își ridică iataganul deasupra capului.

– *Ferenghi!* strigă el, lovind cu putere cu lama curbată spre capul lui Tom.

Tom se feri aplecându-se și ripostă cu o lovitură directă a sabiei, care intră adânc în pieptul arabului. Când o scoase, aerul din plămânul perforat al gardianului șuieră din rană, iar el căzu în genunchi. Aboli îl ucise rapid pe celălalt gardian. Apoi săriră peste cadavre și alergară spre culoarul întunecat de dincolo de ei.

– Dorry! strigă Tom. Unde ești?

Își aruncă roba și își scoase turbanul de pe cap. Nu mai avea nevoie de deghizare și voia ca Dorian să-l recunoască.

– Dorian! strigă el din nou.

Vocea lui răsună ciudat de-a lungul coridorului și i se răspunse cu strigăte frenetice, într-o bolboroseală de limbi diferite.

De-a lungul laturilor culoarului, se aflau intrările spre mai multe celule. Probabil că ușile originale putreziseră în urmă cu o jumătate de secol, căci fuseseră înlocuite cu altele din lemn brut, construite grosolan. Tom văzu fețele sfrijite cu bărbi albe privind prin deschizături și mâinile rugătoare întinse spre el. Își dădu imediat seama că aceia erau prizonierii de pe navele capturate de al-Auf. Dorian trebuia să fie printre ei, iar el se simți mai încrezător.

– Dorian!

O voce îi răspunse în engleză:

– Iisus te iubește, domnule, ne-am rugat pentru venirea ta.

Aboli ridică zăvorul greu din suporturi și ușa se deschise. Prizonierii își forțară ieșirea din celula de piatră în culoar. Tom fu aproape prins de valul de oameni în zdrențe, mirosind urât, și se eliberă, grăbindu-se să se uite în celelalte celule.

– Dorian! strigă el, acoperind vacarmul.

Încerca să-și dea seama în care celulă îl văzuse ultima dată pe fratele lui, dar nu era sigur.

Îl apucă pe unul dintre prizonierii eliberați și strigă la el, scuturându-l de umeri.

– Este vreun tânăr alb aici? Cu părul roșcat?

Bărbatul se holbă la el ca și când ar fi fost nebun, apoi se smuci și alergă să se alăture mulțimii de oameni eliberați care coborau în curte. Tom ajunse în capătul culoarului din ultima celulă. Ușa era întredeschisă, iar el intră în mica încăpere din piatră. Era goală. Acolo se afla o saltea din frunze uscate de palmier lipită de zid, dar nicio altă piesă de mobilier. Lumina soarelui intra oblic prin deschizătura din zidul îndepărtat, iar Tom traversă rapid spre ea. Se uită la valurile golfului și la cele două nave aflate în larg.

– Asta e celula, mormăi el.

Sări pe treapta de sub deschizătură și își băgă capul prin nișă. Lianele creșteau pe partea exterioară a zidului, aproape suficient de aproape cât să le atingă.

– Asta e celula în care era Dorry. Dar unde este el acum?

Sări de pe treaptă și se uită prin celula goală. În blocurile din piatră erau cimentate inele din fier, de care fuseseră înlănțuiți oamenii. Zidurile erau acoperite cu desene, scrijelite în coralul moale. Citi nume portugheze și date de acum o sută de ani, vechi și acoperite cu mușchi și ciuperci. Mai erau și inscripții în arabă adăugate recent, iar el înțelese și recunoscu îndemnul religios – un vers din sura 17 a Coranului – pe care Alf Wilson îl obligase să o memoreze: „Cele șapte raiuri și pământul, și toate lucrurile din ele declară gloria Lui". Sub acest text mai era o inscripție, scrijelită cu o cataramă sau cu un alt obiect din metal. Era proaspătă și brută, cu litere înclinate de copil: „Dorian Courtney – 3 februarie 1691".

– A fost aici! strigă Tom cu voce tare. Aboli, Dorry a fost aici!

Aboli apăru în pragul ușii, blocând-o cu trupul lui masiv.

– Unde este acum, Klebe?

– Îl vom găsi.

Tom se opri doar ca să smulgă roba care îl strângea și îi stânjenea mișcările, aruncând-o lângă un perete. Apoi alergară împreună înapoi pe culoar și afară, în lumina soarelui. Lupta era încă în toi în curtea de sub ei și pe meterezele fortăreței, dar la o privire mai atentă era evident că apărătorii erau derutați. Sute

dintre ei scăpaseră prin porțile distruse. Își aruncaseră armele și fugeau acum în pădure. Alții erau prinși între ziduri. Mulți erau în genunchi cerând îndurare, iar Tom îi văzu pe alții preferând să se arunce de pe metereze decât să înfrunte săbiile englezești. Cu robele albe umflându-se în jurul lor ca niște baloane, strigau în timp ce plonjau spre pământ.

Cu toate acestea, câțiva încă luptau. Un grup izolat de doisprezece bărbați apăra bastionul estic, strigând sfidător: „*Allah akbar!* Dumnezeu e mare!" Dar, exact în timp ce Tom îi privea, englezii se năpustiră asupra lor, doborându-i și aruncându-le trupurile peste metereze.

Tom se uită disperat după o mică siluetă și un smoc de păr roșcat în învălmășeală, dar nu îl văzu nicăieri pe fratele său. O femeie alergă pe rampă, spre Tom. Vălul ei negru zburase, iar capul îi era neacoperit. Tom văzu că era aproape un copil. Părul ei lung și negru flutură înapoi de pe chipul îngrozit, iar ochii ei fardați erau cei ai unui pui de cerb fugărit de câini. Izbucnind în râs, patru marinari o urmară, cu cămășile ude de sângele oamenilor pe care îi uciseseră, cu fețele stropite, pe care se putea citi pofta trupească.

Prinseră fata la marginea rampei și o doborâră la pământ. Trei o țintuiră de bordura din piatră și, chiar dacă ea se zbătea, îi ridicară roba și îi dezvăluiră membrele subțiri și bronzate, precum și pântecele neted și gol. Al patrulea marinar își desfăcu pantalonii și sări asupra ei.

– Umezește-o pentru noi! îl încurajară tovarășii lui.

Tom nu își imaginase niciodată ceva mai îngrozitor. Ca novice al Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal, fusese învățat că războiul era nobil și că toți adevărații războinici erau galanți. Alergă înainte ca să intervină, dar Aboli îl prinse de braț și îl ținu într-o strânsoare de fier.

– Lasă-i, Klebe! Este dreptul celor victorioși. Datoria noastră este acum față de Bomvu.

Folosi numele de alint al lui Dorian, care însemna „roșu" în limba pădurii.

– Nu putem să-i lăsăm! spuse Tom fără să gândească.

– Nu avem cum să-i oprim, îl întrerupse Aboli. Te vor ucide dacă vei încerca. Să-l găsim mai degrabă pe Bomvu.

Fata suspina jalnic, dar Aboli îl târî pe Tom pe rampă, spre parter.

În acest capăt al curții, găsiră un labirint de ziduri și de uși. Unele erau deschise, însă majoritatea aveau gratii, iar ferestrele obloane. Dorian ar fi putut fi în spatele oricăreia. Tom știa că fratele lui se simțea pierdut și îngrozit. Trebuiau să-l găsească înainte de a fi rănit în luptă.

– Du-te în capătul îndepărtat, îi strigă el lui Aboli, arătându-i terasa acoperită. Eu voi începe de aici.

Nu se uită înapoi ca să vadă dacă Aboli îl ascultase, ci alergă spre cea mai apropiată ușă. Era încuiată. Încercă să o deschidă forțat cu umărul, apoi se retrase și se strădui să lovească cu piciorul încuietoarea masivă din fier. Aceasta era solidă și rezistă. Tom privi în jurul său și îl recunoscu pe unul dintre observatorii de pe *Serafim*, care alerga pe terasă, ducând un topor cu mânerul lung într-o mână și un pistol în cealaltă. Brațele îi erau însângerate până la coate, iar expresia sugera bucuria luptei.

– Charley! strigă Tom la el și, prin vacarmul și nebunia luptei, bărbatul îl auzi. Sparge ușa aceasta, îi ordonă Tom.

Charley rânji auzind invitația de a mai distruge câte ceva.

– Dă-te înapoi, Tommy, băiatule, strigă el, repezindu-se apoi spre ușă.

Cu două lovituri puternice de topor, ușa se înclină în balamale. Tom o deschise cu piciorul și sări înăuntru. Se trezi într-un labirint de mici camere și culoare. Alergă înainte, privind în fiecare cameră pe lângă care trecea. În mod clar, fuseseră părăsite în grabă: așternuturi și haine erau aruncate în dezordine în jur.

Brusc, auzi bufnituri stridente deasupra capului și își ridică privirea spre scara șubredă din capătul culoarului. Părea că cineva încerca să evadeze dintr-o cameră încuiată. Poate că era Dorry! Inima îi bătu cu putere. Fără să se mai gândească, Tom alergă pe scări, urcând câte două trepte deodată. Ajunse în capăt și găsi o ușă grea deschisă, având cheia masivă din fier încă în broască. Intră în fugă în camera lungă și îngustă. Ferestrele aveau obloane și era semiîntuneric.

– Dorry! strigă el, în timp ce privea repede în jurul lui.

Își dădu seama imediat că aceasta nu era o închisoare. De-a lungul peretelui opus ferestrelor cu obloane se aflau diverse cufere

din lemn. Semănau foarte mult cu cele capturate de pe nava *ahow* a lui al-Malik, cufere care conţinuseră banii de răscumpărare pentru Dorian. Pricepu că trebuia să fie unul dintre depozitele lui al-Auf, probabil cel în care îşi păstra cea mai valoroasă pradă.

Patru dintre cufere aveau capacele deschise. Chiar dacă îşi făcea griji pentru fratele său, pe Tom îl fascină conţinutul dezvăluit. Recunoscu sacii obişnuiţi pe care arabii îi umpleau cu monede. Ridică unul şi îl cântări în mână. Greutatea şi forma monedelor ghicită prin material îi alungară orice îndoială.

– Aur, şopti el.

Apoi observă că cineva lăsase un sac din piele pe podeaua din piatră de lângă cufăr. Era plin pe jumătate cu lingouri. Probabil că tocmai îl umplea cineva, când trebuise să se salveze din fortăreaţa asediată. Deschiderea cuferelor provocase bufniturile pe care le auzise Tom.

Oricine ar fi fost, trebuia să fie încă acolo. Când Tom îşi dădu seama de asta, auzi sunetul paşilor alunecând discret pe dalele din piatră din spatele lui. Se întoarse imediat spre uşă.

Al-Auf se ascunsese în spatele uşii deschise când auzise paşii grăbiţi ai lui Tom pe scări, iar băiatul îl recunoscu acum pe loc. Îl văzuse pe puntea *Minotaurului* când *Serafimul* îl atacase. Era mai înalt decât crezuse Tom, iar ochii lui de prădător, adânciţi în orbite, erau întunecaţi şi aprigi ca ai unui vultur. Capul îi era descoperit – nu purta turban. Pletele lui dese şi negre, dantelate cu fire argintii, îi căzeau pe umeri şi se uneau cu buclele bărbii lui. Buzele i se traseră înapoi într-un rânjet sălbatic când ridică pistolul în mâna stângă, ţintind spre capul lui Tom.

Pentru un scurt moment, Tom privi în ţeava pistolului, apoi spre ochiul strălucitor al lui al-Auf, care îl ţintea prin cătarea armei. Cu un ţăcănit metalic care păru asurzitor între pereţii camerei strâmte, percutorul căzu, iar adâncitura străluci într-un nor de fum alb. Tom tresări în timp ce aşteptă ca bila să îi strivească faţa, dar aceasta nu ieşi. Pistolul nu explodă.

Preţ de o clipă, al-Auf fu orbit de fum şi de licărul din adâncitură, iar în acel scurt moment Tom acoperi spaţiul dintre ei. Văzuse că pistolul avea două ţevi şi că degetul arătător al lui al-Auf era înfăşurat în jurul celui de-al doilea trăgaci. Ştia că

norocul nu putea fi de partea lui încă o dată și că a doua țeavă avea să-l ucidă.

Lovi cu sabia mâna întinsă care ținea pistolul, iar lama tăie ca un brici partea interioară a încheieturii mâinii lui al-Auf. Rana îi deschise o mulțime de vene și de artere de sub pielea bronzată, iar pistolul căzu dintre degetele inerte. Lovi podeaua din piatră cu patul în jos și, cu un vuiet puternic, a doua țeavă se descărcă. Bila facu aschii lemnul unuia dintre cuferele cu lingouri, iar al-Auf se retrase, bâjbâind după iataganul de la centura lui incrustată cu pietre prețioase. Scoase sabia la timp ca să contracareze lovitura pe care Tom o lansase cu viteză spre pieptul lui.

Tom nu se așteptase să fie atât de rapid. Șuvițele argintii din părul și din barba lui al-Auf îl păcăliseră. Corsarul era rapid ca un leopard, iar forța sabiei sale era cea a unui om de două ori mai tânăr. Când Tom își reveni din surpriză, al-Auf se lăsă pe un genunchi și făcu o mișcare bruscă spre gleznele lui, lovitură care l-ar fi putut schilodi. Tom nu avu timp să se retragă. În schimb, sări în aer, iar lama curbată lovi sub tălpile cizmelor lui. Încă în aer, Tom lovi spre capul brunet al arabului, dar al-Auf se strecură de sub el ca un șarpe alunecând sub o piatră. Pe jos se formase o baltă din sângele care continua să curgă din încheietura mâinii lui al-Auf. Tom bloca contralovitura și simulă o săritură înaltă, dar al-Auf pară și fandă sub sabia lui, țintind spre stomac. Tom sări înapoi, iar iataganul nu-l atinse. Se rotiră privindu-se în ochi și încercând să își citească gândurile. Săbiile se loveau una de cealaltă, în timp ce fiecare își testă punctele slabe.

Piciorul lui Tom alunecă pe sânge, iar în clipa în care se dezechilibra, al-Auf se năpusti ca o săgeată dintr-un arc, atacând din nou jos și încercând să-i lovească coapsa. Tom devie atacul și se forță să se îndepărteze. Reușea deja să îl citească pe acest bărbat. Era rapid și evaziv, iar vârsta nu îi slăbise forța din încheietura mâinii. Dacă ar fi continuat lupta, experiența lui al-Auf și-ar fi spus în cele din urmă cuvântul. Tom știa că trebuia să recurgă la un tur de forță.

Se aplecă spre mâna zdravănă a arabului, jucându-se cu el și oferindu-i o deschidere de moment, dar când al-Auf acceptă și lovi din nou jos, Tom îi pară sabia cu o lovitură precisă. Acum

erau aproape piept la piept, cu săbiile încrucișate la nivelul ochilor. Tom își lăsă toată greutatea umerilor lați și puternici pe sabie, iar al-Auf se retrase un pas. Tom simți că al-Auf nu mai avea putere, care îi părăsea trupul cu fiecare picătură de sânge care-i curgea din venele deschise. Se împinse în el din nou, dar al-Auf nu era atât de slab pe cât se prefăcuse. El se retrase atât de repede, încât Tom se poticni, gata să cadă în lipsa punctului de sprijin, și din nou al-Auf lovi jos. Tom ar fi trebuit să prevadă acest lucru, căci îl cunoștea acum suficient de bine pe bărbat ca să se protejeze de lovitura joasă. Doar printr-un miracol, grație vitezei și echilibrului perfect, își feri partea de jos a corpului, iar lovitura îi atinse coapsa. Îi tăie materialul pantalonilor și deschise o rană superficială în mușchiul elastic al piciorului.

Nu era o rană serioasă, dar lovitura lui îl sili pe al-Auf să se întindă pe jos. Cât încerca disperat să se salte, Tom își ridică sabia și îl forță să se rostogolească. Cele două săbii se rotiră împreună, sunetul oțelului pe oțel scârțâind atât de strident, încât le întinse nervii la maximum în timp ce mânerele le vibrară în mâini.

Tom reușise, în sfârșit, să facă o demonstrație de forță, căci al-Auf nu mai îndrăznea să se desprindă. Pentru a face asta, trebuia să își deschidă garda, iar el știa că riposta avea să vină ca un fulger. Aceasta era lupta clasică prelungită, pe care Tom o învățase de la Aboli. „Cu această lovitură, tatăl tău l-a ucis pe Schreuder, îi spusese Aboli, iar acel olandez era cel mai mare spadasin pe care l-am văzut mânuind o sabie – vreau să spun, după tatăl tău."

Tom își lăsă toată greutatea în încheietura mâinii, iar al-Auf cedă un pas. Cele două săbii se răsuciră, iar pe fruntea bronzată, până acum încreștită de efort, apărură picături de sudoare care se prelingeau în ochi și pe barbă. Triumfător, Tom simți că puterea bărbatului slăbea. Sângele curgea încă puternic din rana lui, iar buzele lui se răsuciră într-un rictus îngrozitor de disperare. Spaima și moartea îi apărură în ochi.

Brusc, Tom schimbă unghiul încheieturii mâinii, vârful sabiei lui sclipind la doi centimetri de ochii lui al-Auf, iar acesta cedă. Împotriva voinței sale, degetele lungi și măslinii ale arabului se deschiseră, iar mânerul iataganului alunecă dintre ele. Tom își folosi sabia ca să îl îndepărteze, cu o mișcare din

încheietura mâinii, aruncându-l în peretele îndepărtat, unde zăngăni pe piatra pardoselii.

Al-Auf încercă să se ferească și să fugă spre ușă, dar Tom proptise vârful sabiei în barba lui, coborând încet sub bărbie și forțându-l să se lipească de perete. Tom gâfâia și îi luă un timp să-și revină suficient încât să vorbească.

– Un singur lucru poți să faci acum ca să-ți salvezi viața, spuse el respirând neregulat.

Al-Auf mijì ochii când îl auzi pe necredincios vorbind fluent în limba lui.

– Poți să mi-l dai pe băiatul european pe care îl ții aici.

Al-Auf se holbă la el. Își ținea mâna rănită la piept, încercând să oprească sângerarea cu cealaltă mână.

– Răspunde-mi, spuse Tom, împingând mai mult vârful sabiei în gâtul lui. Spune-mi, pui de scroafă bolnavă! Dă-mi băiatul și te voi lăsa să trăiești.

Arabul se crispă simțind înțepătura oțelului.

– Nu-l cunosc pe copilul despre care vorbești.

– Îl cunoști foarte bine. Cel cu părul roșcat, îi întrerupse Tom protestele.

Al-Auf își răsuci buzele într-un zâmbet batjocoritor.

– De ce îl vrei pe al-Amhara, Cel Roșu? spuse el, în timp ce o ură îngrozitoare i se citea în ochi. A fost curva ta?

Mâna în care Tom ținea sabia tremură de mânie la această insultă.

– Al-Amhara este fratele meu.

– Atunci, ai sosit prea târziu, se lăudă al-Auf. A plecat unde nu îl vei mai putea găsi.

Tom se simți de parcă un inel i-ar fi cuprins pieptul. Nu mai putea să respire. Dorian dispăruse.

– Minți. Tulburat, rosti cu greu cuvintele în arabă. Știu că este aici. L-am văzut cu ochii mei. Îl voi găsi.

– Nu este pe insula asta, caută oriunde vrei. Al-Auf râdea acum, iar sunetul pe care-l scotea era straniu și dureros.

Tom apăsă și mai mult vârful sabiei. Se holbă în ochii negri ai arabului, cu gânduri confuze trecându-i prin minte.

– Nu! Tom nu voia să creadă asta. Îl ascunzi pe fratele meu! Minți!

Dar ceva din comportamentul lui al-Auf îl avertiză pe Tom că acesta spunea adevărul. Știa că îl pierduse pe micul Dorry și, încet, o disperare neagră umplu locul gol pe care Dorry îl lăsase în inima lui.

Își coborî sabia din gâtul lui al-Auf și se întoarse. Se îndreptă spre ușă, disperat să caute în fiecare colț al insulei, doar ca să-și liniștească inima.

Al-Auf fu atât de surprins, încât, pentru o clipă, rămase încremenit. Apoi își coborî mâna rănită spre mânerul pumnalului curbat din teaca cu filigran din aur de la centură. Lama lustruită scoase un sunet alunecos când ieși din teacă.

Tom nu era atât de supărat încât să ignore sunetul fatal și, când se întoarse cu fața spre el, al-Auf se năpusti pe distanța dintre ei cu pumnalul ridicat deasupra capului, ca să-l înfigă în spatele lui Tom.

În fața acestei viclenii, disperarea lui Tom se transformă într-o furie mistuitoare. Sări înainte ca să întâmpine atacul și înfipse vârful sabiei în mijlocul pieptului arabului. Simți oțelul alunecând pe o coastă, apoi trecând prin inimă și prin plămân și tremurându-i în mână când vârful atinse coloana.

Al-Auf îngheță, iar pumnalul îi căzu din mână, zăngănind zgomotos pe podea. Ura din ochii lui se estompă încetișor. Tom puse o cizmă pe pieptul bărbatului și îl împinse înapoi, în timp ce eliberă lama roșie.

Al-Auf se lăsă în genunchi, iar capul i se înclină înainte – dar Tom încă nu-și potolise mânia. Ridică sabia și mai lovi o dată, folosindu-și toată forța umerilor, brațului și încheieturii mâinii. Lama șuieră în aer când coborî, căzând pe ceafa lui al-Auf. Capul se răsturnă din ciotul sângerând, lovind podeaua cu un zgomot surd și rostogolindu-se spre picioarele iui Tom.

Tom se holbă la fața lui al-Auf. Ochii lui negri și aprigi erau larg deschiși. Buzele i se deschiseră de parcă ar fi încercat să vorbească, apoi pleoapele îi fluturară și lumina se stinse din ochii lui, care deveniră opaci, iar maxilarul i se relaxă.

– Treaba este făcută... și încă bine! spuse Aboli din pragul ușii.

Intră în cameră și își scoase roba arabă pe care o purta. Îngenunche și întinse veșmântul pe podea, după care ridică grijuliu capul tăiat, apucându-l de părul lung și negru.

Tom îl privi în timp ce înfășura capul lui al-Auf în mantie. Nu simți nicio emoție sau remușcare când sângele trecu prin faldurile materialului. Aboli se ridică și aruncă grămada macabră peste umăr.

– I-l vom duce tatălui tău. Capul lui al-Auf va valora cât un titlu de baron pentru el când îl va prezenta guvernatorilor onorabilei companii din Londra.

Cu sabia scoasă din teacă, Tom îl urmă pe Aboli ca un somnambul pe culoar și afară, în lumina soarelui. Nu simțea nicio euforie, ci doar greutatea copleșitoare a faptului că Dorian era pierdut pentru totdeauna.

Tom își facu loc printre marinarii entuziasmați, care făceau tărăboi pe culoarele și în camerele fortului. Râdeau și se tachinau zgomotos în timp ce jefuiau clădirea. Din când în când se auzea câte un strigăt, când găseau încă un arab ascunzându-se într-una dintre celule și îl târau afară, în curte.

Prizonierii erau dezbrăcați complet. Marinarii învățaseră cât de rapid își puteau ascunde un pumnal sub robele voluminoase. Până și femeile erau tratate la fel. Armele capturate erau aruncate într-o grămadă din mijlocul curții, în timp ce lucrurile de valoare – pungile cu bani ale bărbaților și bijuteriile din aur ale femeilor – erau aruncate pe o pânză întinsă pe jos.

Apoi, prizonierii erau târâți ca să se alăture corpurilor măslinii dezbrăcate, care erau deja în genunchi de-a lungul zidului nordic al curții, păziți de marinari care zâmbeau, cu pistoalele armate și cu săbiile scoase din teacă.

Tom se plimbă printre arabii în genunchi și îl alese pe unul dintre ei. Chiar dacă era dezbrăcat, bărbatul avea trăsături nobile și o privire inteligentă și demnă.

– Cum te cheamă, bătrâne? îl întrebă Tom, facând un efort să fie respectuos.

Bărbatul păru uimit să i se vorbească în arabă, dar îi răspunse lui Tom pe un ton blând:

– Numele meu este Ben Abram.

– Ai aspectul unui cărturar sau sfânt, îl flata Tom.

Din nou, bătrânul răspunse:

– Sunt doctor.

– Era un băiat aici, pe insulă... Acum ar avea doisprezece ani. Are părul roşcat. A fost capturat de al-Auf. Îl cunoşti?

– Îl cunosc. Ben Abram dădu din cap, iar Tom redeveni încrezător.

– Este fratele meu. Unde este el acum? Este aici, pe insulă? întrebă el nerăbdător, însă Ben Abram scuturã din cap.

– Nu mai este. Al-Auf l-a vândut ca sclav.

Părea că, în cele din urmă, Tom era nevoit să accepte adevărul lui al-Auf. Preţ de un minut, se gândi dacă ar putea să se împace cu această durere.

– Unde l-au trimis? Cum se numeşte omul care l-a cumpărat pe fratele meu ca sclav?

Ben Abram scutură din nou din cap, dar ochii îi alunecară de pe chipul lui Tom, având o expresie rezervată.

– Nu ştiu, şopti el.

Tom ştia că mintea şi îşi îndreptă mâna spre mânerul sabiei. Avea să obţină cu forţa răspunsul de la bătrân, dar când citi hotărârea în trăsăturile lui Ben Abram, intuiţia îl avertiză că, prin forţă, nu ar fi obţinut nimic.

Ca să-i dea timp de gândire, privi în jurul zidurilor interioare ale fortului. Trupurile arabilor morţi erau împrăştiate de-a lungul meterezelor, iar printre ele mulţi răniţi gemeau şi se zvârcoleau în praf. Îl strigă pe timonierul care era şeful pazei.

– Acest bărbat este doctor. Dă-i înapoi hainele şi lasă-l să-i îngrijească pe inamicii răniţi.

– Da, domnule Courtney, zise bărbatul atingându-şi fruntea.

Tom se întoarse înapoi spre Ben Abram.

– Mulţi dintre oamenii tăi au nevoie de îngrijire. Poţi să te duci la ei.

– Allah să-ţi răsplătească mila!

Ben Abram se ridică în picioare şi îşi trase roba pe care i-o aruncase timonierul. Tom îl urmări pe bătrân îndepărtându-se repede şi îngenunchind lângă unul dintre arabii răniţi grav de la baza rampei.

Acum trebuia să-și găsească tatăl și să-i comunice vestea groaznică pe care o aflase despre Dorian. Se uită din nou împrejur, apoi se îndreptă spre poartă. În drum, îl opri pe fiecare membru al echipajului de pe *Serafim* pe care îl recunoscu.

– L-ai văzut pe căpitan? Unde este?

Când niciunul nu reuși să-i răspundă, Tom începu să se îngrijoreze. Apoi îl văzu pe căpitanul Anderson în apropiere de poarta distrusă. Anderson era roșu la față și striga ca un taur rănit, încercând să-și facă trupele organizate în bande să înceapă să recupereze conținutul magaziilor în care era depozitată prada piraților. Unii marinari ieșeau deja clătinându-se din fort sub greutatea pachetelor și a butoaielor, pentru a le stivui lângă poartă, gata să fie duse spre plajă și încărcate la bordul navelor care așteptau.

Tom își facu loc lângă Anderson. Acesta se întoarse ca să stea cu fața la el, iar expresia i se înmuie într-un fel care îl derută pe Tom.

– L-am ucis pe al-Auf. Tom își ridică vocea ca să se facă auzit în vacarm. Aboli are capul lui.

Arătă spre bărbatul negru și înalt și spre pachetul pătat cu sânge pe care îl ducea pe umăr.

– Sfântă Maria! zise Anderson, părând foarte impresionat. Bună treabă! Mă întrebam unde a dispărut ticălosul! Capul lui va valora o lakh la Londra.

– Este o cameră plină de cufere încărcate cu lingouri în capul scărilor din spatele acelei uși și la capătul meterezelor. Doar Dumnezeu știe cât aur a ascuns aici al-Auf! Căpitane Anderson, cred că ar fi mai bine să trimiți un ofițer de încredere să o păzească, înainte ca băieții noștri să înceapă să se servească.

Anderson strigă după timonierul lui și îi dădu câteva ordine. Cu cinci bărbați recrutați în grabă, ofițerul se îndepărtă rapid, iar Tom putu să pună întrebarea care îi ardea limba.

– L-ai văzut cumva pe tatăl meu, căpitane? L-am căutat. Ar trebui să fie aici, să te ajute să preiei comanda.

Anderson își coborî privirea, parcă topindu-se de milă.

– A fost doborât, băiete. L-am văzut lovit de suflul exploziei de la porți.

Când premoniția dezastrului îi fu confirmată, Tom își simți inima cuprinsă de mâna înghețată a groazei.

– Unde este, domnule?

– Ultima dată când l-am văzut, era în fața porților. Vocea lui Anderson era răgușită de compasiune. Îmi pare rău, băiete, dar din ce am văzut, sunt aproape sigur că a fost ucis.

Tom fugi de lângă el, uitând până și de Dorian în acele momente. Se cățără clătinându-se pe grămada de moloz care bloca poarta și văzu un trup spulberat pe câmp. Alergă și căzu în genunchi lângă acesta. Era atât de grav mutilat, cu pielea jupuită de pe carne și dezbrăcat de haine, încât Tom nici nu era sigur la cine se uita. Ușor, întoarse spre el capul distrus.

– Danny, spuse el încet simțindu-și lacrimile în ochi.

Nu știuse până atunci cât de mult îl iubise pe bărbatul acela masiv. Își reținu lacrimile. De aproape, moartea era mai urâtă decât cele mai rele coșmaruri ale lui. Ochii lui Big Daniel erau deschiși și ficși, acoperiți de muște albastre. Tom le alungă și îi închise ochii cu palma. Apoi se ridică nesigur și îl văzu pe Aboli lângă el.

– Unde este tatăl meu? Căpitanul Anderson mi-a spus că era aici.

Tom nu vedea un alt corp care ar fi putut fi al tatălui său. Mai erau treizeci sau patruzeci de arabi morți, întinși de-a lungul marginii pădurii, uciși în timp ce încercau să scape. Câțiva marinari cercetau cadavrele, asigurându-se că nu se prefăceau morți – un truc preferat de arabi – și căutând lucruri de valoare.

– Tatăl tău nu este aici, spuse Aboli. Probabil că a fost luat.

Tom alergă spre cel mai apropiat marinar, care stătea pe vine lângă un cadavru. Tom nu îl recunoscu – probabil că era de pe *Yeoman din York*.

– L-ai văzut pe Sir Henry, căpitanul *Serafimului?*

Bărbatul își ridică privirea spre el.

– Da, băiete. Bătrânul a fost grav rănit. I-am văzut pe doctori ducându-l spre golf, indică el cu mâinile pline de bijuterii din aur.

Pe deasupra copacilor, se vedeau catargele flotilei. De îndată ce steagurile fuseseră ridicate pe metereze ca să anunțe capturarea fortului, toate cele trei nave veniseră în golf. Tom merse pe

cărarea dintre copaci și alergă prin nisipul moale de coral. Ieși pe plajă, cu Aboli la un pas în urma lui, și privi spre navele înalte ce stăteau în ancorajul din apele limpezi și liniștite ale lagunei.

Bărcile mici făceau deja transporturi între vase și plajă, aducându-i la țărm pe oamenii care fuseseră eliberați de îndatoririle lor de la bordul navei. Tom văzu o barcă venind dinspre *Serafim* și o abordă imediat ce chila atinse nisipul.

– Unde este căpitanul?

– Este deja la bord, domnule Tom, strigă șeful de echipaj.

– Trebuie să merg la el. Du-mă la navă.

– Așa vom face, domnule Tom. Urcați la bord.

Când barca se atinse de carena *Serafimului*, Tom fu primul care urcă pe scară, urmat îndeaproape de Aboli. Pe punte erau doar membrii echipajului redus, care stăteau lângă balustradă, privind melancolic țărmul, nerăbdători să se alăture jafului.

– Unde este căpitanul? îi întrebă Tom.

– L-au dus în cabina lui.

Tom coborî repede de pe punte, iar când ajunse la ușa cabinei de la pupă, se opri brusc în timp ce un geamăt îngrozitor răsună de-a lungul punții liniștite. Rămase cu mâna dreaptă întinsă, incapabil să își adune curajul de a deschide ușa și de a descoperi ororile care îl așteptau de partea cealaltă. Aboli se întinse pe lângă el și o deschise în liniște. Tom intră în cabina tatălui său.

Sub fereastra pupei, unde lumina era cea mai puternică, instalaseră un grilaj din lemn. Tatăl lui era întins pe spate pe acesta, iar doctorul Reynolds stătea deasupra lui, purtând tunica lui neagră, ținuta obișnuită pentru operații.

Pânza groasă a tunicii din serj era verzuie de la trecerea timpului și rigidă de la sângele vechi și uscat. Reynolds deja transpira abundent în căldura cabinei strâmte. Se uită la Tom și dădu din cap.

– Bun! Intră, băiete! Nu sta acolo căscând gura! Mai am nevoie de o pereche de mâini puternice, spuse el încruntat și începu să-și suflece mânecile.

Tom înainta simțindu-și picioarele de plumb, până când ajunse lângă grilaj și se uită în jos, spre corpul mutilat al tatălui său. Mirosul inflamabil al alcoolului brut umplea cabina încinsă.

Unul dintre cei doi marinari chirurgi împinse cu forța în gura lui Hal Courtney gâtul sticlei cu rom, goale pe trei sferturi. Alcoolul îi curse pe obraji și în păr. Hal se înecă și, chiar și semiconștient, încercă să-și retragă capul.

Tom înșfacă sticla din mâna bărbatului.

– Încet, naiba să te ia de prost! O să-l îneci!

– Are nevoie de rom ca să suporte durerea, protestă asistentul doctorului.

Tom îl ignoră și înălță capul tatălui său, cu blândețea cu care tratezi un bebeluș. Apoi îi dădu cu grijă sticla, permițându-i să ia doar câte o înghițitură mică și așteptând ca el să înghită.

Se uită apoi la picioarele rănite. Reynolds legase curele din piele în jurul fiecăruia, până la jumătatea coapsei, și răsucise garourile ca să oprească sângerarea, dar părea în zadar. Puseseră o găleată sub grilaj ca să colecteze sângele, iar picăturile care cădeau neîncetat îi păreau lui Tom un ceas care număra secundele de viață ale tatălui său.

Reynolds termină pregătirile și alese un bisturiu cu mâner din sidef din trusa chirurgului aflată pe grilaj, lângă picioarele mutilate. Începu să taie pantalonii zdrențuiți și îmbibați de sânge. Tom se albi la față și simți că leșină când descoperi rana oribilă.

Suflul exploziei îi transformase carnea în gelatină, zdrobind-o și făcând-o să semene cu o bucată de ficat tocat. Nisip și bucăți de coral intraseră în ea, ca și când ar fi fost aruncate dintr-o muschetă, iar așchiile de os ieșiseau din carnea însângerată precum vârfurile de săgeți din silex.

Reynolds palpă picioarele. Erau moi și fără oase. Își țuguie buzele și scutură din cap.

– Trebuie să fie tăiate. Amândouă. Nu le pot salva.

– Nu! suspină Tom. Nu poți să-i tai picioarele! Nu va mai călări, nici nu va mai comanda o navă vreodată. Nu face asta!

– Atunci, va muri. Picioarele îi vor putrezi, iar el va muri de gangrenă într-o săptămână sau mai puțin, dacă are noroc. Dădu din cap spre cei doi asistenți ai lui și spuse: Țineți-l!

Aboli pași înainte, iar Reynolds spuse:

– Da, și tu. Ne trebuie brațe puternice aici.

Alese un bisturiu, care lui Tom i se păru mai mult un cuțit de măcelar decât un instrument chirurgical, și testă muchia pe

degetul lui mare. Tom văzu petele de rugină de pe lamă, unde sângele vechi nu fusese curăţat corespunzător.

– Domnule Tom, tu îi vei ţine capul. Reynolds îi dădu o pană din lemn. Ţine-i asta între dinţi, altfel şi-i va zdrobi.

Înmuie buretele într-un bol cu apă caldă pe care îl ţinea asistentul lui şi spălă o parte din sânge şi din murdărie de pe piciorul stâng al lui Hal, astfel încât să vadă unde poate face prima tăietură. Apoi mai răsuci o dată cureaua garoului şi trecu muchia lamei peste pielea întinsă. Carnea fu crestată, iar Tom, care ţinea pana din lemn între maxilarele tatălui său, îi simţi corpul zguduindu-se şi spatele arcuindu-se cu fiecare muşchi şi tendon, ca şi când ar fi fost întinse de un vinci.

Un strigăt îngrozitor ieşi din gâtul lui Hal, apoi muşcă pana, blocându-şi maxilarele şi strivind lemnul între dinţi. Tom încercă să îi ţină capul nemişcat, dar tatăl lui avea forţa unui om nebun.

– Ţine-l! mormăi Reynolds în timp ce tăia, dar Aboli şi bărbaţii care îl ţineau pe Hal fură aruncaţi de forţa convulsiilor lui.

Tom auzi oţelul lamei lovind adânc femurul în coapsa tatălui său. Rapid, Reynolds lăsă deoparte cuţitul şi luă bobina de catgut. Legă capetele deschise ale vaselor de sânge, care curgeau liber, în ciuda garoului. Sângele curse în găleata de sub grilaj. Lui Tom nu-i venea să creadă că putea fi atât de mult.

Reynolds scoase fierăstrăul din ruloul de pânză şi îi inspectă dinţii fini. Apoi prinse piciorul distrus cu mâna stângă şi, ca un tâmplar care tăia o scândură, aşeză lama în rana adâncă de bisturiu şi execută prima mişcare.

Dinţii din oţel scrâşniră strident pe os şi, în ciuda greutăţii celor patru bărbaţi care încercau să-l ţină, Hal se aplecă de la mijloc şi se ridică în şezut. Capul îi era aruncat pe spate, iar la gât şi la umeri i se vedeau muşchii încordaţi şi ligamentele. Încă un strigăt chinuit ieşi din gura sa deschisă şi răsună pe navă. Apoi, corpul îi deveni moale şi căzu fară vlagă înapoi pe grilaj.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, şopti Reynolds. Trebuie să lucrăm repede acum, înainte să-şi revină.

Cu încă trei mişcări lungi, osul se desprinse. Piciorul se îndoi, iar chirurgul puse deoparte fierăstrăul şi luă din nou cuţitul.

– Îi voi lăsa un suport gros pe ciot, astfel încât capătul osului să fie bine acoperit.

El marcă zona cu câteva tăieturi rapide, iar lui Tom i se făcu greață când piciorul distrus se desprinse și se bălăngăni pe grilaj. Unul dintre asistenții chirurgului îl luă și îl aruncă pe punte. Rămase acolo precum codul proaspăt prins aruncat pe puntea bărcii de pescuit, zvâcnind încet în timp ce capetele nervoase mureau.

Reynolds trecu catgutul prin urechea unui ac de cusut pânze, apoi îndoi clapa de carne peste osul expus care ieșea din ciot. Fredonă cât timp băgă vârful acului prin pielea tare și începu să coasă de-a lungul marginii. Capetele libere ale suturilor cu care legase vasele de sânge se legănau din rana închisă.

După câteva minute, Reynolds se dădu puțin înapoi și își înclină capul într-o parte ca o croitoreasă care examinează o bucată de broderie.

– Frumos, zise el. Foarte frumos, chiar dacă o spun eu. Chicoti aprobator.

Lui Tom, ciotul îi părea un cap de nou-născut, rotund, chel și însângerat.

– Acum, să vedem și celălalt picior.

Reynolds dădu din cap spre colegul lui. Bărbatul prinse glezna rămasă în mâinile lui păroase și îndreptă piciorul mutilat. Agonia îl trezi pe Hal din ceața întunecată a inconștienței. Scoase un alt geamăt încrâncenat și se zbătu fără putere, dar bărbații îl ținură.

Reynolds examină piciorul, începând de deasupra coapsei, chiar de sub garou, apoi coborând spre genunchi. Cercetă cu degetele sale groase și puternice adâncimea cărnii, ca să simtă osul rupt.

– Bun! se încurajă el. Excelent! Cred că pot risca să tai mult mai jos aici. Îi voi salva genunchiul. Acest lucru este important. Vom putea articula un picior de lemn. Va putea chiar să învețe să meargă din nou.

Gândul că tatăl său, care fusese centrul existenței lui de când se știa, ar fi putut să nu mai meargă vreodată răsări în mintea uluită a lui Tom. Era aproape la fel de insuportabil precum grozăvia la care era forțat să asiste acum, când Reynolds luă bisturiul însângerat și făcu prima incizie pe celălalt picior. Hal se zbătu și țipă în mâinile alunecoase de transpirație ale chirurgului și strânse pana din lemn, sfărâmând-o.

Tom gâfâi și mormăi în efortul de a ține trupul agitat și de a lupta cu valurile de greață care amenințau să-l copleșească în timp ce al doilea picior cădea pe puntea acoperită cu sânge. De data asta, Hal nu mai leșină. Îndură toată agonia insuportabilă a cuțitului și a fierăstrăului. Plin de veneraţie, Tom vedea cum tatăl său lupta cu durerea sfâșietoare, părând să cedeze când aceasta atingea un nou vârf. Chiar şi atunci, Hal încerca să-şi înăbuşe strigătele.

In cele din urmă, Tom se aplecă deasupra lui, își apropie buzele la doi centimetri de urechea lui Hal şi șopti:

– S-a terminat, tată. Totul s-a terminat.

Deşi părea de necrezut, tatăl său îl auzi şi înţelese. Încercă să zâmbească, iar acel zâmbet fu unul extraordinar.

– Mulţumesc.

Buzele lui Hal formară cuvintele, dar niciun sunet nu ieşi din gâtul lui chinuit.

Vederea lui Tom se înceţoşă când lacrimile amenințară să îl copleşească, dar se forţă să le oprească; apoi îşi sărută tatăl pe buze, ceva ce nu-şi aminti să mai fi făcut vreodată. Hal nu făcu niciun efort să îşi încline capul într-o parte, ca să îl evite.

Ned Tyler se grăbi să-l întâmpine pe Tom când ieşi pe punte.

– Ce face? întrebă el.

– A supravieţuit, răspunse Tom, apoi, când văzu cât de sinceră era îngrijorarea lui Ned, i se făcu milă de el. Este cât de bine se poate, în situaţia asta. Vom vedea în câteva zile. Doctorul Reynolds spune că trebuie să se odihnească.

– Mulţumesc lui Dumnezeu cel puţin pentru asta, spuse Ned, apoi îl privi pe Tom şi aşteptă.

Pentru o clipă, Tom nu ştiu ce voia Ned. Brusc, îşi dădu seama: Ned avea nevoie de ordine. Se ferea de asta. Şi el se simţea prea obosit sau nesigur de el ca să îşi asume responsabilitatea care îi era încredinţată. Apoi, cu un efort, îşi adună forţele şi spuse:

– Prima noastră grijă este să ne aducem toţi răniţii la bord, unde doctorul Reynolds îi poate îngriji corespunzător.

– Da, domnule Courtney.

Ned păru uşurat şi se întoarse ca să transmită ordinele.

Tom fu uimit gândindu-se cât de uşor se întâmplase asta. Nu mai era domnul Tom, ci domnul Courtney. Ca fiu al lui Hal, mantaua de comandant îi revenise în mod natural. Avea doar şaptesprezece ani şi niciun rang oficial, dar această navă nu era militară, iar Tom dovedise de nenumărate ori că avea capul pe umeri şi că se descurca singur în orice luptă. Ofiţerii şi oamenii îl plăceau. Nu exista nicio îndoială. Dacă Ned Tyler îi recunoştea dreptul de a comanda, atunci aşa aveau să facă toţi cei de la bordul *Serafimului*.

Încercă să se gândească la ce ar fi dorit tatăl lui de la el, chiar dacă instinctul îi spunea să se întoarcă repede lângă patul lui Hal şi să rămână acolo până când ar fi fost suficient de puternic încât să aibă grijă singur de el. Dar ştia că doctorul Reynolds şi colegii lui se pricepeau mai bine să-l îngrijească.

Gândind repede, îi spuse lui Ned să asigure nava şi să se ocupe de detaliile de rutină ale administrării, apoi continuă:

– Las nava în mâinile tale, domnule Tyler.

Cuvintele pe care le auzise atât de des, rostite de tatăl său, ieşiră uşor de pe buzele lui.

– Mă duc pe ţărm, să preiau comanda acolo.

– Da, domnule, răspunse Ned.

Cu Aboli urmându-l îndeaproape, Tom se întoarse spre fort. O oarecare ordine se reinstaurase, dar îl găsi pe Anderson şi pe toţi oamenii lui încă ocupaţi cu jefuirea magaziilor fortăreţei. Prada forma un munte în mijlocul curţii şi o mulţime dezorganizată se agita în jurul ei, adăugând grămezii tot mai multe pachete şi cutii.

– Căpitane Anderson, îl strigă Tom, sunt trei sau patru sute de inamici care au fugit în pădure. Mulţi dintre ei sunt încă înarmaţi. Vreau ca meterezele să fie ocupate împotriva unui contraatac.

Anderson se holbă la el neîncrezător, dar Tom continuă hotărât:

– Te rog, pune cei mai buni ofiţeri la comandă şi reîncarcă tunurile inamice cu gloanţe, apoi întoarce-le ca să acopere marginea pădurii.

Faţa lui Anderson începu să se congestioneze. Toţi marinarii din preajmă se opriseră din ce făceau, iar acum stăteau cu gurile căscate, urmărind cu interes dialogul.

– Apoi, te rog să baricadezi poarta deschisă ca să respingi atacul, continuă Tom.

Era la fel de înalt ca Anderson și îl privi în ochi fără să clipească.

Preţ de un minut lung, Anderson îl privi ca și cum ar fi fost pe cale să ignore ordinul, apoi ezită și își întoarse privirea spre poarta deschisă și spre mulţimea oamenilor nepregătiţi.

– Domnule McNaughton, strigă el inutil de tare, căci matelotul se afla la doar cinci paşi de el, cinci oameni să baricadeze porţile și o sută să se ocupe de tunurile capturate. Încărcaţi cu gloanţe și acoperiţi împrejurimile fortului.

Apoi se întoarse din nou spre Tom.

– Ne-a mai rămas doar o oră de lumină naturală, continuă Tom. Vom scoate fugarii din pădure mâine, la prima oră. Se uită la prizonieri, care erau încă în genunchi, în praf. Ca o dovadă de umanitate, vreau ca oamenii aceia să fie îmbrăcaţi și să li se dea apă; apoi vor fi închiși în celulele fortului. Câţi oameni sunt răniţi?

– Nu sunt sigur, zise Anderson pe un ton vinovat, iar roşeaţa îi dispăru încet de pe faţă.

– Pune secretarul să calculeze cheltuielile de război, ordonă Tom. Răniţii trebuie trimiși la bordul navelor, unde pot fi îngrijiţi de doctori.

Tom privi repede împrejur și văzu că Ben Abram, doctorul arab, încă lucra, îngrijind răniţii inamici. Cuiva îi venise ideea să-i dea patru prizonieri ca să-l asiste.

– Mâine vom îngropa morţii, înainte de a începe să otrăvească aerul. Musulmanii au anumite ritualuri stricte pentru îngroparea morţilor. Chiar dacă sunt piraţi, trebuie să le respectăm tradiţiile.

Tom lucră cu Anderson mult după ce soarele apuse. La lumina torţelor aprinse, ei restabiliră ordinea, asigurară fortul, iar

prada fu pusă sub pază strictă. Tom se clătina pe picioare de oboseală. Rana superficială de sabie de pe coapsă, pe care i-o făcuse al-Auf, îl ardea şi toţi muşchii din corp îl dureau îngrozitor.

– Acum este asigurat, Klebe. Totul este asigurat până mâine. Trebuie să te odihneşti, zise Aboli apărând brusc lângă el.

– Mai este un lucru care nu poate aştepta până mâine.

Tom îl conduse spre porţi, apoi spre locul în care încă stătea Big Daniel. Înfăşurară corpul masiv într-o pânză şi unul dintre grupurile de brancardieri îl transportă spre plajă.

Era trecut de miezul nopţii când Tom ajunse pe *Serafim*, clătinându-se prin culoarul dinspre cabina pupei. Un asistent al doctorului stătea lângă patul lui Hal.

– Voi prelua eu, îl alungă Tom, şi se întinse pe puntea dură.

De două ori în timpul nopţii, gemetele tatălui său îl treziră. O dată îi dădu apă, iar mai târziu îi ţinu bolul din cositor ca să urineze. Îl tulbura profund să-l vadă pe Hal atât de neputincios, ca un copil, dar dorinţa de a putea să-l ajute depăşea extenuarea şi mila.

Tom se trezi din nou înainte de răsărit şi crezu pentru un moment îngrozitor că tatăl său murise în timpul nopţii, dar când atinse obrazul lui Hal, carnea era caldă încă. Îi ţinu oglinda de bărbierit din oţel la gură şi, cu uşurare, văzu suprafaţa strălucitoare aburindu-se. Respiraţia lui Hal mirosea încă a rom răsuflat, dar era în viaţă.

Tom ar fi vrut să stea cu el, dar ştia că acest lucru nu era ceea ce aştepta tatăl lui de la el. Îl lăsă în grija asistentului şi, înainte de răsăritul soarelui, plecă pe ţărm cu Aboli.

Mai erau încă multe lucruri de făcut. Tom îi numi pe dascălul Walsh şi pe secretarul de pe *Yeoman din York* responsabili cu evaluarea prăzii pe care o capturaseră. Anderson preluă comanda ambalării comorii şi a sigilării cuferelor, care fură transportate spre plajă şi încredinţate unui ofiţer de încredere şi unei gărzi înarmate.

Apoi, Tom trimise după Ben Abram. Bătrânul părea extenuat, iar Tom se întrebă dacă dormise.

– Ştiu că este obiceiul vostru să vă îngropaţi morţii înainte de răsăritul celei de-a doua zile.

Ben Abram dădu din cap.

– Ne cunoşti obiceiurile la fel de bine ca limba.

– Câţi sunt?

Ben Abram răspunse mohorât:

– Trei sute patruzeci şi trei, din câte am reuşit să număr.

– Dacă-mi promiţi că se vor purta bine, voi elibera cincizeci dintre oamenii tăi din palisadă ca să sape mormintele.

Ben Abram alese locul de îngropare în capătul îndepărtat al vechiului cimitir islamic şi îşi puse oamenii la muncă. Săpatul merse repede în solul moale şi nisipos. Înainte de amiază, ei îşi transportaseră deja cadavrele, fiecare înfăşurat într-un cearşaf alb şi curat din bumbac, în afara fortului. Cadavrul decapitat al lui al-Auf se afla în mijlocul unui şir lung din faţa şanţului superficial, acoperit cu pământ. Ben Abram recită rugăciuni islamice pentru morţi, iar după aceea se duse pe plajă să-l găsească pe Tom.

– Chem binecuvântările lui Allah asupra ta pentru compasiunea arătată. Fără mila ta, niciunul dintre morţi nu ar fi intrat în grădina paradisului. Într-o zi, fie ca oamenii care te vor ucide să îţi acorde aceeaşi atenţie.

– Mulţumesc, bătrâne, spuse Tom încruntându-se. Dar mila mea se va opri la morţi. Cei vii trebuie să înfrunte consecinţele crimelor lor.

Îl lăsă pe doctor şi se îndreptă spre locul în care îl aşteptau Alf Wilson şi Aboli, în fruntea celor trei sute de oameni complet înarmaţi, care îi includeau şi pe prizonierii lui al-Auf abia eliberaţi.

– Foarte bine, spuse Tom. Să-i adunăm pe cei care au scăpat din fort.

Folosind vântul constant al musonului, Tom trimise mici grupuri de oameni să pună foc în marginea estică a pădurii. În scurt timp, flăcările vuiră prin tufe în nori înalţi de fum dens şi negru. Arabii care încă se ascundeau în pădure fură aduşi în faţa focului.

Când veniră alergând de printre copaci, doar câţiva mai aveau putere de luptă. Îşi aruncară armele, cerând milă, şi fură duşi să se alăture camarazilor lor. Până la căderea nopţii celei de-a doua zile, aproape toţi fugarii fuseseră adunaţi şi închişi în palisadele fortului.

– Singura apă dulce de pe insulă se află în cisternele cu apă de ploaie ale fortului, îi spuse Tom lui Anderson, când se întâlniră pe

plajă la apusul soarelui. Dacă am scăpat vreunul, va trebui să se predea înainte de amiaza zilei de mâine sau va muri de sete.

Anderson îl studie pe băiat, care devenise atât de repede un bărbat în toată firea. Faţa lui Tom era înnegrită de funinginea focurilor şi avea pete de sânge pe cămaşă, după ce câţiva arabi aleseseră să lupte în loc să accepte mila incertă a lui *ferenghi*. În ciuda oboselii de după luptă, umerii lui Tom rămâneau drepţi, dându-i o atitudine impunătoare, în timp ce o nouă autoritate i se citea în voce. Anderson observă că oamenii răspundeau fără ezitare la ordinele lui. „Dumnezeule, se gândi el, căţeluşul a devenit peste noapte un câine de luptă. Arată şi se comportă exact ca tatăl lui. Nu aş vrea să-l supăr pe niciunul dintre ei." Fără să pună la îndoială autoritatea lui Tom, el raportă foarte natural:

– Secretarii au terminat calcularea prăzii. Te avertizez că te va surprinde, întrucât nici eu nu mă aşteptam. Doar greutatea aurului este de aproape trei lakhs, fără exagerare.

– Te rog să te asiguri că este împărţită egal în patru, spuse Tom. Câte o parte să fie trimisă la bordul fiecărei nave a flotei, inclusiv pe *Miel*.

Anderson părea nedumerit.

– Cu siguranţă Sir Henry va vrea să o supravegheze pe toată! obiectă el.

– Căpitane Anderson, ne aşteaptă o călătorie lungă înapoi spre Anglia, cu nenumărate pericole de înfruntat pe mare, fără a mai pune la socoteală şi vremea. Dacă suntem suficient de ghinionişti încât să pierdem o navă, ar putea fi cea greşită şi pierdem tot aurul. Dacă împărţim riscul, atunci putem pierde doar un sfert şi nu totul.

„De ce naiba nu m-am gândit eu la asta?" cugetă Anderson, apoi spuse ezitant:

– Ai capul pe umeri... Aproape că îi spuse lui Tom „băiete", dar nu mai era potrivit. Voi da ordinele, domnule Courtney.

– Avem douăzeci şi şase de răniţi, cinci dintre ei grav. Vreau ca un grup să construiască adăposturi confortabile şi aerisite deasupra plajei ca să-i găzduim, iar tâmplarii să le construiască paturi. Acum, în ceea ce priveşte morţii noştri... – Tom se uită spre cele opt cadavre înfăşurate în pânză care stăteau la umbra

pădurii – ...vreau să fie duşi la bordul *Minotaurului*. Vom face tot ce se cuvine pe mare. *Minotaurul* va naviga în larg, mâine la prima oră. Vei fi amabil să oficiezi slujba, căpitane Anderson?

– Voi fi onorat.

– Acum, îi voi ordona domnului Walsh să-i dea lui Aboli un butoi cu brandy din depozitul *Serafimului* ca să conserve capul lui al-Auf.

Când Tom intră în cabina pupei, Hal se răsuci pe pat şi şopti:

– Tu eşti, Tom?

Tom îngenunche rapid lângă tatăl lui.

– Tată, mă bucur atât de mult că ţi-ai revenit... Ai fost inconştient în ultimele trei zile.

– Trei zile? Atât de mult? Spune-mi ce s-a întâmplat între timp.

– Am câştigat, tată. Mulţumită sacrificiului pe care l-ai făcut, am cucerit fortul. Al-Auf este mort. Aboli are capul lui într-un butoi cu brandy şi am luat o comoară mare din fort.

– Dorian? întrebă Hal.

Auzind această întrebare, Tom simţi bucuria părăsindu-l. Îşi coborî privirea spre chipul tatălui său. Era atât de palid, încât pielea lui părea albă ca făina şi avea cearcăne vinete sub ochi.

– Dorian nu este aici.

Şoapta lui Tom era la fel de slabă ca şi aceea a tatălui său.

Hal închise ochii, iar Tom crezu că leşinase din nou. Rămaseră în tăcere o lungă perioadă. Când Tom dădu să se ridice, Hal deschise ochii din nou şi îşi întoarse capul.

– Unde este? Unde este Dorian?

– Al-Auf l-a vândut ca sclav, dar nu ştiu unde l-au dus, doar că trebuie să fie undeva pe continent.

Hal se străduí să se ridice, dar nu avea suficientă putere încât să-şi sprijine umerii pe pernă.

– Ajută-mă, Tom. Ajută-mă să mă ridic în picioare, trebuie să merg pe punte. Trebuie să pregătesc nava ca să merg după el. Trebuie să-l găsesc pe Dorian.

Tom întinse mâna ca să-l reţină, gândindu-se că Hal încă nu ştia. Simţi o durere atât de profundă, încât ameninţa să-l înece. „Cum aş putea să îi spun?"

– Haide, băiete. Ajută-mă. Sunt slab ca un mânz nou-născut.

– Tată, nu te poţi ridica în picioare. Ţi le-au tăiat.

– Nu vorbi prostii, Tom. Îmi testezi răbdarea.

Tatăl lui devenea atât de agitat, încât Tom se temu că s-ar putea răni. Doctorul Reynolds îl avertizase că orice mişcare violentă ar fi putut rupe suturile, producând o nouă hemoragie. „Trebuie să-l conving, pentru binele lui."

Tom se aplecă deasupra lui Hal şi trase cuvertura uşoară din bumbac de pe partea inferioară a corpului.

– Iartă-mă, tată. Trebuie să-ţi arăt.

Foarte uşor, puse un braţ sub umerii lui Hal şi îl ridică până când îşi putu privi propriul corp.

Membrele reduse grotesc stăteau pe saltea, înfăşurate într-o mulţime de bandaje pe care sângele se închegase într-o pată maro. Hal se holbă la ele mult timp, apoi căzu înapoi pe perne. Timp de un minut, Tom crezu că leşinase din nou. Apoi îi văzu lacrimile strecurându-se printre pleoapele strânse. Era prea mult de suportat. Nu-şi putea privi tatăl plângând. Trebuia să-l lase acum să se împace cu destinul. Trase cearşaful peste el, ca să ascundă rănile îngrozitoare, şi ieşi tiptil din cabină, închizând uşa încet în urma lui.

Când ajunse pe punte, barca era pregătită să-l transporte spre *Minotaur,* care aştepta. Căpitanul Anderson se afla pe puntea pupei, vorbind încet cu Alf Wilson.

Tom privi cele opt corpuri înfăşurate în pânză. Fiecare era întins pe un grilaj şi o ghiulea mare şi rotundă fusese cusută la picioarele fiecărui giulgiu. Îl recunoscu pe Daniel Fisher după mărimea lui – cei de lângă el erau cu mult mai scunzi.

– Domnule Wilson, vă rog să ne poziţionaţi pe cursul care iese din culoar.

Pânzele negre ale *Minotaurului* erau potrivite pentru această călătorie sumbră. Nava părăsi insula şi se îndreptă spre vest, iar culoarea apei de sub chila ei se schimbă din verdele turcoaz al apelor puţin adânci în purpuriul adâncimilor oceanului.

– Opreşte nava cu vântul în faţă, domnule Wilson.

Minotaurul îşi roti prova spre vânt, iar Anderson începu să rostească cuvintele de o sonoritate gravă ale slujbei de înhumare.

– Din adâncuri te-am chemat...

Vântul părea să jelească în tachelaj, iar Tom rămase cu capul descoperit lângă catarg, gândindu-se la cât de multe lucruri pierduse în ultimele zile: un tată, un frate şi un prieten drag.

– Prin urmare, încredinţăm adâncurilor corpurile lor...

Câte un marinar stătea la capul fiecărui grilaj, iar la aceste cuvinte ei le ridicară la unison, astfel încât corpurile înfăşurate să alunece peste marginea navei şi să plonjeze cu picioarele înainte în mare, trase repede la fund de ghiuleaua din fier.

Alf Wilson dădu din cap spre tunarii care stăteau lângă tunurile lor şi prima salvă bubui într-un jet de fum argintiu.

– Adio, Big Danny! Adio, vechi prieten! şopti Tom.

Mai târziu în seara aceea, Tom se duse lângă patul tatălui său şi, cu voce joasă, îi raportă evenimentele zilei. Nu era sigur că Hal îl putea înţelege, căci nu facu niciun comentariu şi părea să oscileze între stările de conştienţă şi leşin. Cu toate acestea, faptul că vorbea cu el îl făcu pe Tom să se simtă mai aproape de el în spirit şi îl ajută să-şi aline singurătatea conferită de autoritatea pe care începea să o cunoască pentru prima dată.

Când Tom tăcu în cele din urmă, fiind pe cale să se îndrepte spre salteaua lui de paie de pe punte, Hal bâjbâi după mâna lui şi o strânse fără putere.

– Eşti un băiat bun, Tom, şopti el, probabil cel mai bun dintre toţi. Îmi doresc doar...

Se opri şi lăsă mâna lui Tom să alunece din prinsoarea lui. Capul lui Hal se înclină într-o parte şi începu să sforăie uşor. Tom nu avea să mai afle ce îşi dorea tatăl lui.

În următoarele câteva zile, Tom observă că tatăl său începea să prindă puteri. Era capabil să se concentreze mai mult de câteva minute la ce trebuia să-i raporteze Tom înainte de a adormi.

Într-o săptămână, Tom reuși să-i ceară sfaturi și să primească un răspuns rațional. Cu toate acestea, când se consultă cu doctorul Reynolds, întrebându-l când avea să fie tatăl său suficient de puternic încât să înceapă călătoria de întoarcere spre Anglia, doctorul scutură din cap și spuse:

– Voi putea îndepărta suturile de la picior în trei zile – asta însemnând la paisprezece zile de la amputație. Dacă navighezi într-o lună de acum, tot va fi supus unor riscuri serioase, mai ales dacă prinzi vreme rea. Ca să fii sigur, ar trebui să așteptăm cel puțin două luni. Trebuie să-și recapete puterea.

Tom se duse să-l caute pe Anderson și îl văzu supraveghind ultima încărcătură din marfa grea pe care o capturaseră. În mare parte erau mirodenii și textile, inclusiv minunata mătase din China.

– Căpitane Anderson, trebuie să discut cu tata problema prizonierilor arabi.

– Sper că nu se gândește să-i elibereze. Sunt niște piraţi. Au ucis sute de marinari cinstiţi.

– Nu vom putea aproba eliberarea lor, fu de acord Tom. Dincolo de oricare alt motiv, ar stabili un precedent periculos. Nu putem elibera o asemenea haită de rechini-tigru, care să prade drumurile navigabile.

– Mă bucur să aud asta, mormăi Anderson. Ștreangul ar trebui să fie destinația lor finală.

– După ultima numărătoare, avem cinci sute treizeci și cinci. Ne trebuie multă sfoară, căpitane Anderson, și mă îndoiesc de faptul că avem suficiente brațe de vergă de care să-i atârnăm pe toți la uscat.

Anderson trase din pipă, gândindu-se la problemele logistice de execuție a unui număr atât de mare de oameni.

– Pe de altă parte, ar valora cel puțin treizeci de lire fiecare pe piața de sclavi, poate mai mult, adăugă Tom.

Anderson se holbă la el cu ochii lui albaștri ieșiți din orbite. Nu se gândise la asta.

– Dumnezeule, merită asta! Dar nu îi poți vinde pe toți în Zanzibar, spuse el în cele din urmă. Sultanul nu te-ar lăsa să vinzi musulmani în pieţele lui. Vom stârni un alt război.

– Olandezii nu au astfel de remuşcări, spuse Tom. Ei caută mereu sclavi care să lucreze pe plantaţiile de scorţişoară din Ceylon.

– Ai dreptate, chicoti Anderson încântat. Este o călătorie de cinci mii de mile spre Ceylon şi înapoi, dar vântul este bun, iar la treizeci de lire pentru fiecare, ar merita ocolişul. Făcu rapid un calcul, apoi adăugă: Dumnezeule, asta înseamnă aproape şaisprezece mii de lire.

Tăcu din nou în timp ce îşi calcula partea din suma aceea, apoi rânji. Al-Auf avea suficiente lanţuri pentru sclavi depozitate în fort cât să-i cuprindă foarte bine pe toţi oamenii lui.

– Asta e o ironie a sorţii, zise el.

– Potrivit doctorului Reynolds, tatăl meu nu îşi va reveni suficient încât să navigheze timp de cel puţin două luni. Propun ca tu să duci captivii la bordul vasului *Yeoman* şi să-i transporţi la Colombo. După ce îi vei vinde guvernatorului VOC de acolo, ni te vei realătura. Intre timp, voi trimite navele *dhow* capturate spre sud ca să cheme *Mielul*, din locul în care stă, în Glorietta. Vom face călătoria de întoarcere spre Anglia în convoi. Cu vânt prielnic şi grija lui Dumnezeu, vom putea arunca ancora în Plymouth înainte de Crăciun.

În ziua următoare, încărcară arabii la bordul navei *Yeoman*. Era nevoie de fierarii de pe toate navele ca să nituiască lanţurile la toate gleznele rândului lung de oameni. Aceştia fură înlănţuiţi în grupuri de zece, apoi conduşi pe plajă.

Tom se duse cu Reynolds la spitalul acoperit cu paie pe care îl instalaseră sub palmieri. Îi vizita pe marinarii răniţi, sperând să le ridice puţin moralul şi să-i încurajeze. Doi deja muriseră din cauza gangrenei, dar patru îşi reveniseră suficient încât să se întoarcă la îndatoririle lor de la bordul navei, iar Reynolds era optimist că şi ceilalţi îi vor urma curând.

Tom părăsi spitalul şi se opri să privească grupurile de prizonieri umblând târşâindu-şi picioarele pe lângă el, în drumul lor spre bărcile care îi aşteptau. Simţi o anumită neliniştе la gândul că îi trimitea pe acei oameni spre o viaţă de captivitate. Olandezii nu erau cunoscuţi drept cei mai blânzi temniceri: îşi amintea poveştile spuse de tatăl său, Big Daniel şi Aboli despre experienţa lor în fortul Bunei Speranţe, sub paza temnicerilor olandezi. Apoi se

consolă cu ideea că decizia nu fusese doar a lui: tatăl său contribuise, semnând mandatul pentru transportul lor sub puterea conferită lui de împuternicirea regală, în timp ce căpitanul Anderson fusese încântat de perspectiva câștigării unui mare profit din vânzarea lor. Erau piraţi pătaţi cu sânge, la urma urmelor. Când se gândi la micul Dorian, condamnat la aceeaşi soartă, orice milă pe care o simţise pentru prizonieri dispăru.

În orice caz, discutase cu cei mai în vârstă şi îi convisese pe tatăl său şi pe Anderson să scutească femeile şi copiii garnizoanei de sentinţa transportării în sclavie. Erau cincizeci şi şapte de nefericiţi, unii dintre ei copii de doar o lună. Înduioşător, cinci aleseseră să îşi urmeze soţii în captivitate decât să sufere din cauza separării. Ceilalţi aveau să rămână acolo, în Flor de la Mar, până când ar fi putut fi transportaţi corespunzător spre Zanzibar.

Când era pe cale să se întoarcă, zări chipul cunoscut şi barba albă a lui Ben Abram printre prizonieri.

– Aduceţi-l la mine pe bărbatul acela, le strigă el gărzilor, care îl scoaseră din rând şi îl târâră spre locul în care stătea Tom.

– Tâmpitule, îl mustră Tom, este un om bătrân. Tratează-l cu blândeţe! Apoi i se adresă lui Ben Abram: Cum se face că un om ca tine se afla cu al-Auf?

Ben Abram ridică din umeri.

– Sunt bolnavi de îngrijit oriunde, chiar şi printre tâlhari. Când omul vine la mine ca să fie vindecat, nu îl întreb niciodată ce fapte bune sau ce crime a făcut.

– Deci, i-ai tratat atât pe prizonierii *ferenghi* ai lui al-Auf, cât şi pe cei drept-credincioşi? întrebă Tom.

– Bineînţeles. Aceasta este voia lui Allah cel Compătimitor.

– L-ai îngrijit şi pe fratele meu? L-ai consolat?

– Este un băiat fermecător fratele tău. Am făcut tot ce am putut pentru el, spuse Ben Abram. Dar Allah ştie că nu atât de mult pe cât mi-aş fi dorit.

Tom ezită puţin înainte de a nesocoti ordinele tatălui său, apoi luă o decizie.

– Ţi-ai câştigat libertatea pentru asta. Vei fi trimis înapoi în Zanzibar cu femeile şi copiii. Se întoarse spre gărzi şi adăugă: Scoateţi lanţurile acestui bărbat, apoi aduceţi-l înapoi la mine. Nu va fi transportat spre Ceylon cu restul ticăloşilor.

Când Ben Abram se întoarse fară lanţuri, Tom îl trimise ca să-i ajute pe asistenţii doctorului la spitalul improvizat cu acoperiş din paie.

Încărcată cu oameni, nava *Yeoman* începu să navigheze în dimineaţa următoare, iar Tom o privi de pe plajă până când dispăru după orizontul estic. Ştia că Anderson era optimist când credea că ar fi putut face lunga călătorie peste Oceanul Indian spre Ceylon şi să se întoarcă la Flor de la Mar în două luni.

– Cu cât durează mai mult, cu atât mai mult timp are tata să se înzdrăvenească, şopti Tom în timp ce închidea telescopul, chemând barca.

De îndată ce intră în cabină, Tom îşi dădu seama că tatăl său se simţea mai rău decât atunci când îl lăsase singur, cu doar câteva ore înainte.

În cabină se simţea mirosul acru al bolii, iar Hal era roşu şi agitat. Delira din nou.

– Sunt şobolani care se caţără pe corpul meu. Şobolani negri, păroşi...

Se opri şi ţipă, lovind lucruri pe care Tom nu le vedea. Panicat, Tom trimise barca înapoi pe insulă ca să-l aducă pe doctorul Reynolds.

Tom se aplecă spre Hal şi îi atinse faţa. Pielea îi era atât de fierbinte, încât îşi retrase mâna surprins. Aboli aduse un vas cu apă rece, apoi îndepărtară cearşafurile de pe corpul costeliv al lui Hal, ars de febră. Când dezveliră cioturile picioarelor, mirosul greu al putrefacţiei se ridică într-un val dens, destul de puternic încât să-l facă pe Tom să se înece.

– Spune-i doctorului să se grăbească! strigă el şi îşi auzi ordinul transmis spre ambarcaţiunea care se apropia.

Aboli şi Tom spălară corpul febril şi acoperiră cu cârpe ude trunchiul lui Hal, încercând să-i scadă temperatura. Tom fu uşurat când, în cele din urmă, Reynolds apăru pe culoar, repezindu-se lângă Hal. Când desfăcu bandajele, mirosul urât din cabina mică şi fierbinte deveni imediat mai puternic.

Tom rămase în spatele lui, privind îngrozit cioturile picioarelor tatălui său. Erau umflate și vinete, iar suturile din catgut negru erau aproape ascunse în carnea umflată.

– Ah! șopti Reynolds, aplecându-se să miroasă rănile ca un expert care adulmecă un vin roșu de calitate. S-au copt foarte frumos. Măcar pot scoate suturile.

Își suflecă mânecile și ceru bolul din cositor.

– Ține-l așa sub ciot, îi spuse lui Tom. Ține-l! îi ordonă și lui Aboli, care se aplecă peste Hal și îl apucă încet de umeri cu mâinile lui imense.

Reynolds prinse ferm capătul unui fir de catgut care atârna dintre marginile țuguiate și roșii ale rănii, apoi trase de el. Hal se încordă și țipă, iar transpirația țâșni pe fruntea lui într-o spuză albă. Ața neagră se eliberă și alunecă din rană, urmată de un șuvoi de puroi galben-verzui, care picură dens ca smântâna în bolul din cositor. Hal căzu pe perne, leșinând.

Reynolds luă bolul de la Tom și mirosi din nou scurgerea dezgustătoare.

– Minunat! Este dulce, fără urme de gaze de gangrenă în ea.

În timp ce Tom îngenunche alături, doctorul scoase pe rând celelalte suturi din carnea umflată. Fiecare avea câte o mică bucată galbenă, rămășițele unui vas de sânge descompus, prinse în nodul de la capăt. Le aruncă în bol. Când termină, bandajă cioturile cu fâșii curate din bumbac alb.

– Nu ar trebui să-i spălăm mai întâi picioarele? întrebă timid Tom.

Reynolds scutură ferm din cap.

– Le vom lăsa să se vindece în puroi. Este mai sigur să lași natura să-și facă treaba fără să intervii, spuse el cu severitate. Șansele de supraviețuire ale tatălui tău sunt acum mult îmbunătățite și, peste câteva zile, voi putea să îndepărtez suturile principale care țin marginile cioturilor.

În noaptea aceea, tatăl său se odihni mult mai ușor și, până dimineață, febra și inflamația rănilor scăzură considerabil.

Trei zile mai târziu, Reynolds îndepărtă suturile rămase. Tăie firele negre cu o foarfecă și folosi penseta din sidef ca să scoată ultimele bucăți de catgut din carnea distrusă.

În zilele următoare, Hal reuşi să se ridice pe pernele proptite în spatele lui şi să fie atent la rapoartele pe care i le dădea Tom.

– Am trimis nava *dhow* capturată în sud, spre Glorietta, ca să aducă *Mielul*. Ar trebui să se alăture din nou flotei în cel mult două săptămâni, îi spuse Tom.

– Mă voi simţi mai uşurat când o vom avea din nou sub pază, cu tot cu încărcătura ei uriaşă de ceai, spuse Hal. Este foarte vulnerabilă acolo, fiind neprotejată.

Estimarea lui Tom fu corectă şi, după exact două săptămâni, cele două nave, *Mielul* şi mica navă *dhow*, navigară prin culoarul recifului şi aruncară din nou ancora în laguna insulei Flor de la Mar.

Tom ceru ca Mustapha, căpitanul navei *dhow*, şi echipajul său îngrozit să fie aduşi pe punte din celulele fortului unde fuseseră întemniţaţi de la capturarea lor de către nava *Minotaur*. Când îi fură prezentaţi, aceştia căzură în genunchi în faţa lui pe nisipul alb al plajei, crezând cu adevărat că ora execuţiei lor sosise.

– Eu nu cred că vă faceţi vinovaţi de piraterie, le spuse Tom ca să le risipească frica.

– Allah mi-e martor, tot ce spui este adevărat, mărite, zise Mustapha cu patimă, atingând nisipul cu fruntea.

Când îşi ridică din nou privirea, fruntea îi era acoperită cu grăunţe albe, ca o chiflă cu zahăr.

– Te eliberez, îl asigură Tom, dar îţi pun o singură condiţie. Trebuie să iei cu tine anumiţi pasageri înapoi spre portul din Zanzibar. Liderul lor este, ca şi tine, un om cinstit şi un fiu al Profetului. Sunt şi câteva femei şi copii, care erau cu al-Auf când am capturat insula.

– Fie ca Allah să te binecuvânteze, om milos şi înţelept!

Mustapha se aplecă din nou şi lacrimi de bucurie îi curseră în barbă.

– Cu toate acestea, îi întrerupse Tom demonstraţia de recunoştinţă, nu am nicio îndoială că ai venit aici ca să faci comerţ cu

al-Auf şi că ştiai foarte bine că bunurile pe care le oferea erau furate de un pirat, fiind pătate de sângele oamenilor nevinovaţi.

– Dumnezeu mi-e martor că nu am ştiut, strigă pătimaş Mustapha.

Tom îşi înclină capul într-o parte şi se uită spre cer timp de un minut. Apoi, spuse sec:

– Dumnezeu pare să nu îţi răspundă. Aşadar, te voi amenda cu suma de şaizeci şi cinci de mii de dinari din aur, care este, printr-o coincidenţă remarcabilă, suma exactă pe care am găsit-o în cufărul tău atunci când am percheziţionat nava.

Mustapha se tângui îngrozit la o asemenea nedreptate cumplită, dar Tom se întoarse şi le spuse gărzilor:

– Eliberaţi-i. Dă-le înapoi nava *dhow* şi lăsaţi-i să plece. Vor lua cu ei toate femeile şi copiii. Şi medicul arab, Ben Abram, va merge cu ei, dar trimiteţi-l la mine înainte de a urca la bordul navei *dhow*.

Când Ben Abram sosi, Tom îl conduse spre capătul plajei albe şi lungi, astfel încât să-şi poată lua rămas-bun în intimitate.

– Mustapha, proprietarul navei *dhow*, a fost de acord să te ducă în Zanzibar când pleacă. Tom arătă spre apa lagunei, indicând locul în care era ancorată mica navă. El ia acum la bord femeile şi copiii din garnizoană.

Priviră cum refugiaţii erau transportaţi la bord, ţinându-şi copiii şi boccelele sărăcăcioase, bruma lor de lucruri.

Ben Abram dădu din cap, cu un aer serios.

– Îţi mulţumesc, dar Allah va scrie adevărata răsplată pe numele tău. Eşti tânăr, dar vei deveni un om puternic. Te-am văzut luptând. Orice om care îl poate învinge pe al-Auf într-o singură luptă este, într-adevăr, un războinic. Dădu din nou din cap în timp ce se gândea la lupta aceea. Felul în care i-ai tratat pe cei mai slabi decât tine, pe văduve şi pe orfani arată că îţi temperezi puterea cu compasiune şi asta te va face mare.

– Şi tu eşti un om inimos, îi spuse Tom. Te-am văzut lucrând cu bolnavii şi cu răniţii, chiar şi cu cei care nu urmează învăţăturile Profetului vostru.

– Dumnezeu este mare, spuse Ben Abram. În ochii Lui, suntem cu toţii demni de îndurare.

– Chiar și copiii mici.

– Mai ales copiii mici, fu de acord Ben Abram.

– De aceea, bătrâne, îmi vei spune acele lucruri privitoare la fratele meu pe care nu mi le-ai spus până acum.

Ben Abram se opri și îl fixă pe Tom cu privirea, însă Tom se uită în ochii lui, iar Ben Abram privi în altă parte.

– Tu știi numele celui care l-a cumpărat pe fratele meu de la al-Auf, insistă Tom. Știi cum îl cheamă.

Ben Abram își mângâie barba și privi spre mare. Apoi, în cele din urmă, oftă și zise încet:

– Da. Știu cum îl cheamă, dar este un om puternic, cu sânge nobil. Nu îl pot trăda. De aceea nu ți-am spus numele lui, chiar dacă pierderea ta mă întristează.

Tom tăcu, lăsându-l pe bătrân să se lupte cu propria conștiință și cu simțul datoriei. Apoi, Ben Abram spuse:

– Deja îi cunoști numele. Când Tom îl fixă nedumerit cu privirea, adăugă: I-ai capturat una dintre navele *dhow*.

Expresia lui Tom se limpezi.

– Al-Malik! exclamă el. Prințul Abd Muhammad al-Malik?

– Nu eu am rostit acest nume, spuse Ben Abram. Eu nu mi-am trădat prințul.

– Deci lakhul de rupii care se afla la bordul navei *dhow* al lui al-Malik chiar era plata pentru fratele meu, așa cum am bănuit? întrebă Tom.

– Nu știu dacă este așa. Ben Abram își zburli barba argintie. Dar nici nu pot spune că nu este.

– Eu și tata așa credeam, dar nu înțelegeam cum putea Dorry să dispară de pe Flor de la Mar înainte ca banii să ajungă pe insulă. Nu pot să cred că al-Auf ar fi avut încredere în cineva cu un sclav atât de valoros ca Dorry, fără să primească mai întâi toți banii.

Bătrânul răspunse:

– Prințul este cel mai puternic om din Arabia, în afară de fratele lui mai mare, califul. Al-Malik nu își poate număra navele și aurul, războinicii și cămilele, sclavii și soțiile. Faima lui pornește de la puternicul râu Nil și deșertul nordic, ajungând la est până la regatul Marelui Mogul, la vest până la pădurile interzise ale Africii și la sud până la tărâmul Monamatapa.

– Spui că al-Auf i-a încredințat datoria de un lakh de rupii? întrebă Tom.

– Spun că al-Auf nu avea încredere în niciun om viu în afară de prințul Abd Muhammad al-Malik.

– Când pleci de aici, Ben Abram, te vei întoarce în Lamu, unde este guvernator al-Malik?

– Mă voi întoarce în Lamu, confirmă bătrânul.

– Există șansa să-l vezi din nou pe fratele meu?

– Dacă vrea Dumnezeu.

– Dacă Dumnezeu este bun, îi vei transmite un mesaj fratelui meu?

– Fratele tău este un băiat foarte frumos și curajos. Ben Abram zâmbi la amintirea lui. L-am numit micul meu pui de leu roșu. Datorită bunăvoinței pe care mi-ai arătat-o și atașamentului pe care îl am față de copil, îi voi transmite mesajul tău.

– Spune-i fratelui meu că voi respecta jurământul pe care i l-am făcut. Nu voi uita niciodată acel jurământ, nici măcar în ziua morții mele.

Dorian stătea pe o saltea de pe podeaua din piatră. Singura sursă de aer din celula lui o constituia nișa îngustă de pe peretele opus. Adierea slabă a musonului ajungea la el, păstrând temperatura suportabilă. Când asculta, auzea vocile prizonierilor din celelalte celule de pe culoar, bolboroseala lor fiind întreruptă din când în când de strigăte ofensatoare adresate gărzilor arabe și de certuri între ei. Erau precum câinii închiși în cuști prea mici pentru numărul lor și, în căldura insuportabilă, acești marinari de obicei violenți deveneau criminali. Chiar ieri auzise hărmălaia iscată de un conflict îngrozitor în urma căruia un bărbat fusese sugrumat în celula alăturată, în aclamațiile colegilor lui. Dorian tremura acum și reveni la activitatea cu care-și omora timpul în captivitate. Folosea o za de la lanțurile de la picioare ca să-și scrijelească numele pe zid. Mulți alții care fuseseră închiși în această celulă își lăsaseră însemnele scrijelite în blocurile moi de coral.

„Poate că, într-o zi, Tom va găsi numele meu aici și va ști ce s-a întâmplat cu mine", își spuse el, în timp ce scrijelea piatra.

Temnicerii lui îl puseseră în lanțuri chiar în dimineața precedentă. La început îl lăsaseră liber, însă apoi îl găsiseră încercând să se strecoare prin nișa îngustă din zidul opus. Dorian nu fusese descurajat de distanța de nouă metri de sub nișă și reușise să își forțeze partea superioară a micului său corp să intre prin ea; apoi auzise strigăte alarmate în spatele lui, iar termnicerii îi prinseseră gleznele și îl târâseră înapoi în celulă.

Bărbații îl ținuseră în timp ce el se zbătea ca un pește în cârlig.

- Al-Auf nu va avea milă de noi dacă se rănește cățelușul necredincios. Aduceți lanțurile pentru sclavi!

Un fierar modificase cătușele ca să se potrivească gleznelor lui mici.

– Asigurați-vă că fierul nu-l rănește. Al-Auf îl va ucide pe cel care îi zgârie pielea albă sau care îi smulge un fir de păr roșu de pe cap.

În afară de lanțurile de la picioare, îl tratau cu atenție și respect. În fiecare dimineață, chiar dacă se opunea din răsputeri, două femei cu văl îl duceau în curte. Ele îl dezbrăcau și îi ungeau corpul cu ulei, apoi îl îmbăiau la cisterna cu apă de ploaie. La bordul navei, Dorian nu se spălase cu lunile – nu era apă proaspătă pentru o asemenea extravaganță, la care se adăuga și faptul că toți marinarii știau că spălatul prea des reducea uleiurile naturale ale pielii, fiind dăunător pentru sănătate. Musulmanii erau în mod ciudat dependenți de astfel de excese în ceea ce privea igiena personală – Dorian îi văzuse spălându-se și de cinci ori pe zi, înainte de a trece prin ritualul rugăciunilor lor –, așadar, chiar dacă îi amenința sănătatea, era nevoit să cedeze chinului zilnic al spălatului. Chiar ajunsese să îi placă pauza din rutina plictisitoare a captivității și îi era tot mai greu să se enerveze ca să protesteze.

Ocazional, încerca fără nicio tragere de inimă să o muște de mână pe una dintre femei, mai ales când îi pipăia părțile mai intime ale corpului. Curând totuși, ele știau la ce să se aștepte și se fereau amuzate. Ele se mirau încontinuu de părul lui Dorian în timp ce îl mângâiau, îl pieptănau, îl periau și îl strângeau în șuvițe groase. Îi înlocuiseră zdrențele urât mirositoare cu o robă curată, de culoare albă.

Aveau grijă de el și în alte privințe. Îi puseseră o blană moale și frumoasă de oaie pe frunzele de palmier ale saltelei lui. Îi dăduseră o pernă de mătase pentru cap și o lampă cu ulei ca să lumineze în orele lungi ale nopții. Avea mereu un urcior cu apă la îndemână, iar conținutul se păstra rece. Femeile îl hrăneau de trei ori pe zi și, chiar dacă la început jurase să moară de foame doar ca să le facă în ciudă, aroma mâncării pe care i-o ofereau era prea tentantă pentru apetitul lui de copil ca să reziste.

Deși singurătatea era greu de suportat, știa că trebuia să fie recunoscător că nu fusese dus în celulele aglomerate de pe culoar. Fusese avertizat de tatăl său și de Tom despre ce s-ar fi putut întâmpla cu un băiat drăguț dacă era lăsat la mila bărbaților mai în vârstă, depravați și răi.

Lanțurile lui erau lungi doar cât să ajungă la treapta de sub nișă și, cu toate că putea să urce pe ea și să privească afară prin mica fereastră, nu putea încerca din nou să evadeze. Când nu-și scrijelea numele pe zid, își petrecea orele privind afară dincolo de lagună, unde era ancorată flota lui al-Auf. Tânjea măcar să zărească pânza albă din vârful catargului navei *Serafim,* dincolo de acel orizont albastru îndepărtat.

„Tom va veni", își promitea el în fiecare dimineață în timp ce scruta oceanul care se lumina.

La fiecare apus de soare, privea până ce orizontul împrumuta nuanțele purpurii ale nopții și se încuraja cu aceleași cuvinte: „Tom a promis și întotdeauna își ține promisiunile. Va veni mâine. Știu că va veni".

La câteva zile, temnicerii lui veneau ca să-l ducă la Ben Abram. Doctorul musulman îl numise pe Dorian „puiul de leu", nume cu care rămăsese. Temnicerii se temeau la fel de mult de mânia lui ca și femeile și i-l încredințară lui Ben Abram ușurați. Doctorul îl examină cu atenție din vârful capului său strălucitor până la picioarele goale, ca să vadă dacă fusese neglijat sau abuzat. În mod special îl interesa ca lanțurile de la picioare să nu-i lase semne pe pielea albă și să fie hrănit și îngrijit corespunzător.

– Ești tratat bine, micule pui de leu roșcat?

– Nu, mă bat în fiecare zi, răspunse Dorian sfidător. Și mă ard cu fierul încins.

– Te hrănesc bine?

Ben Abram zâmbi îngăduitor auzind această minciună evidentă.

– Îmi dau să mănânc viermi şi să beau urină de şoarece.

– Îţi prinde bine dieta, remarcă Ben Abram. Ar trebui să o încerc şi eu.

– Îmi cade părul, îl contrazise Dorian. Curând voi fi chel, apoi al-Auf te va trimite pe câmpul de execuţie.

Dorian era conştient de valoarea deosebită pe care o stabiliseră musulmanii pentru părul lui, dar bătrânul îi crezuse ameninţarea că va cheli doar o singură dată.

Acum, el zâmbi din nou şi îi ciufuli pletele bogate.

– Vino cu mine, puiule de leu chel!

Il luă pe Dorian de mână şi, pentru prima dată, băiatul nu încercă să se retragă. În singurătatea lui dureroasă, pe care încerca din greu să o ascundă, Dorian fu atras irezistibil de bătrânul binevoitor. Merse împreună cu el în camera de audienţă, unde îl aştepta al-Auf.

În cadrul întrunirilor, se desfăşura un ritual în care Dorian era prezentat celui mai nou cumpărător. Cât discutau şi se tocmeau, inspectându-i părul şi corpul gol, Dorian rămânea ţeapăn, holbându-se la ei cu o încruntare teatrală plină de furie şi ură, compunând în tăcere cea mai urâtă insultă posibilă – rezultat al faptului că stăpânea tot mai bine araba.

În timpul negocierilor sosea mereu un moment în care cumpărătorul întreba: „Dar vorbeşte limba Profetului?" Apoi al-Auf se întorcea spre Dorian şi-i ordona: „Spune ceva, copile".

Dorian se înălţa şi rostea cea mai nouă insultă. „Fie ca Allah să-ţi înnegrească faţa şi să-ţi putrezească dinţii în maxilarele tale blestemate." Sau: „Fie ca Allah să-ţi umple intestinele cu viermi şi să sece laptele din ugerele tuturor caprelor pe care le-ai luat vreodată de soţii". Atacurile acestea stârneau mereu consternarea în rândul posibililor cumpărători. După aceea, Ben Abram îl conducea înapoi în celula lui, unde îl mustra afectat: „De unde a învăţat un copil atât de frumos nişte cuvinte atât de urâte?" Însă colţurile ochilor i se încreţeau uşor într-un zâmbet.

Însă ultima dată când intră în camera de audienţă, Dorian fu conştient că se schimbase ceva. Bărbatul căruia îi era prezentat

nu era vreun căpitan necizelat de navă *dhow* sau un comerciant gras și uleios: era un prinț.

Acesta stătea în mijlocul camerei pe o grămadă de perne și de covoare de mătase, și totuși, spatele îi era drept și avea o poziție regală. Deși o duzină de servitori stăteau în spatele lui cu o atitudine de slugi linguşitoare, acest bărbat nu era arogant. Demnitatea lui era poruncitoare, iar prezența, monumentală. În Biblia familiei de la High Weald exista o imagine a Sfântului Petru, Piatra. Asemănarea acestui bărbat cu el era atât de frapantă, încât Dorian crezu că trebuia să fie aceeași persoană. Fu copleșit de evlavie pe loc.

– Salută-l pe puternicul prinț al-Malik, insistă al-Auf, când Dorian rămase fără cuvinte în fața a ceea ce părea reîncarnarea apostolului lui Hristos. În mod evident, pe al-Auf îl neliniștea reacția lui Dorian la ordinul său, căci se trăgea anxios de barbă.

– Arată-i respect prințului sau voi pune să te biciuiască, îl îndemnă el.

Dorian știa că amenințarea era o vorbă goală: al-Auf nu i-ar fi făcut niciun semn ca să-i coboare valoarea. El continuă să se holbeze cu veneraţie la bărbatul din fața lui.

– Fă o *salaam* în fața prințului! îl îndemnă al-Auf.

Dorian simți că toată împotrivirea lui pălea în prezența acelui om. Fără să vrea, făcu o reverență respectuoasă.

Al-Auf păru uimit și decise să insiste pe acest avantaj neașteptat, sperând că băiatul avea să evite să facă vreo referire la capre și la dinți putrezi.

– Vorbește cu măritul prinț! Salută-l în limba Profetului, îi ordonă el.

Fără să-și propună asta, Dorian își aminti un exercițiu pe care i-l dăduse Alf Wilson în timpul unei după-amieze lungi de pe puntea pupei, când *Serafimul* stătea nemișcat în calmul ecuatorial. El încercase să-i explice asemănările dintre credința islamică și cea creștină. Acum, cu vocea lui dulce, Dorian recită din Coran: „Sunt doar un om ca și voi, dar mi-am dat seama că Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. Oricine se așteaptă să-și întâlnească Stăpânul trebuie să fie just".

Toţi oamenii traseră scurt aer în piept. Până şi prinţul se aplecă repede înainte, uitându-se absorbit în ochii verzi ai lui Dorian.

Dorian era încântat de impresia pe care o facuse. Mereu îi plăcuseră piesele de teatru pe care le punea în scenă dascălul Walsh la High Weald şi la bordul navei, când lui Dorian i se dădea, de obicei, rolul unei femei. Totuşi, aceasta fu, fără îndoială, cea mai reuşită interpretare a lui.

În tăcerea lungă, prinţul se îndreptă încet şi se întoarse spre bărbatul care stătea exact în spatele lui. După veşmintele lui, Dorian îşi dădu seama că era un hoge, un lider religios, echivalentul islamic al preotului.

– Interpretează cuvintele copilului, îi ordonă prinţul.

– Este versul o sută zece din sura optsprezece, recunoscu fără nicio tragere de inimă hogea.

Faţa îi era rotundă şi lucioasă de la traiul bun, iar burta sa mare îi ajungea până în poală. Barbişonul ciufulit era vopsit în portocaliu-deschis cu henna.

– Copilul l-a citat cu acurateţe, dar chiar şi un papagal poate fi dresat să rostească nişte cuvinte pe care nu le înţelege.

Prinţul se întoarse din nou spre Dorian.

– Ce înţelegi prin justeţe, copile? îl întrebă el.

Alf Wilson îl pregătise pentru asta, iar Dorian nu ezită.

– Este adevăratul respect pentru Dumnezeu, care dezaprobă adorarea idolilor sau a oamenilor sfinţi, a forţelor naturii şi mai ales a propriei persoane.

Al-Malik se întoarse din nou spre hoge.

– Sunt acestea cuvintele unui papagal? îl întrebă el.

Preotul părea derutat.

– Nu sunt, stăpâne. Chiar sunt cuvinte înţelepte.

– Câţi ani ai, copile?

Al-Malik îl fixă pe Dorian cu privirea lui pătrunzătoare.

– Am unsprezece, aproape doisprezece ani, îi spuse Dorian mândru.

– Eşti musulman?

– Aş prefera să-mi fie nasul mâncat de lepră, răspunse Dorian. Sunt creştin.

Nici prințul, nici hogea nu părură șocați sau mânioși în fața unei asemenea negări vehemente. Și ei ar fi respins la fel de puternic orice sugestie de apostazie.

– Vino aici, băiete, ordonă al-Malik fără răutate, iar Dorian se apropie de el.

Întinse mâna și apucă părul strălucitor și proaspăt spălat al lui Dorian. Băiatul se supuse răbdător în timp ce prințul își trecea degetele prin părul lui.

– Așa trebuie să fi fost părul Profetului, spuse el încet.

Toți oamenii din cameră răspunseră: „Slavă lui Dumnezeu".

– Acum poți să-l trimiți de aici, îi spuse al-Malik lui al-Auf. Am văzut destul și trebuie să vorbim.

Ben Abram îl luă de mână pe Dorian și se îndreptară spre ușă.

– Păziți-l bine, strigă al-Malik după ei, dar tratați-l cu blândețe.

Ben Abram făcu un gest de respect și supunere, atingându-și buzele și inima, și îl conduse pe Dorian în celula sa.

Servitorii lui al-Auf aduseră noi ibrice cu cafea. În timp ce unul umplea din nou minuscula ceașcă din aur pur a prințului cu băutura neagră și densă, un altul îi reaprinse narghileaua.

Negocierea unei achiziții atât de importante nu putea fi grăbită. Treptat, cu pauze lungi și cu dialoguri elaborate, exprimate în fraze poetice și înflorite, cei doi bărbați se apropiară de o înțelegere. Al-Auf dublase prețul la doi lakh ca să aibă cu ce negocia și, treptat, se lăsă convins să-l mai scadă.

Era mult după căderea nopții când, la lumina lămpilor cu ulei și în fumul parfumat al pipei, căzură de acord asupra prețului de sclav al copilului.

– Nu călătoresc cu mult aur pe nava mea, spuse al-Malik. Voi lua copilul cu mine când voi pleca mâine-dimineață și voi trimite o navă *dhow* rapidă înapoi spre tine, de îndată ce voi ajunge în Lamu. Vei avea lakhul înainte de luna nouă. Jur că așa va fi.

Al-Auf avu o ușoară ezitare.

– Cum spune marele prinț, zise el apoi.

– Lasă-mă acum, este târziu și vreau să mă rog.

Al-Auf se ridică imediat. Îi cedase lui al-Malik propriul apartament, fiind onorat să fie gazda unui asemenea invitat important, și în timp ce se retrăgea spre ușă făcu o serie de plecăciuni adânci.

– Fie ca huriile paradisului să-ți viziteze visele, măreţe prinţ!

– Fie ca trezirea ta să fie parfumată cu mirosul violetelor, puternice!

– Fie ca rugăciunile tale să zboare precum săgeţile cu vârf din aur direct spre urechile lui Allah, o, adorat al Profetului!

Dorian nu putea să doarmă. Euforia pe care o trăise după întâlnirea cu prinţul dispăruse de mult și acum era din nou speriat şi singur. El ştia că, încă o dată, circumstanţele se schimbaseră și că era pe cale să fie aruncat în ape întunecate și nesigure. Chiar dacă ura captivitatea plictisitoare, era ceva cu care se obișnuise. Și poziţia în care se afla îi oferea mici consolări: ajunsese să-i placă să depindă de bătrânul doctor arab. Ben Abram era o faţă prietenoasă şi Dorian simţea că îi voia sincer binele. De asemenea, cât timp se afla pe această insulă, exista o mare şansă ca tatăl său şi Tom să-l găsească. Dacă ar fi fost dus în altă parte de prinţul care-l înspăimânta, ce şansă ar mai fi avut ei să-i dea de urmă?

Era prea speriat ca să stingă flacăra lămpii de ulei, deși atrăgea ţânţarii în mica lui celulă, aşa că preferă să scrijelească decât să stea treaz, întins în întuneric. Sub pereţii fortului, frunzele de palmier foșneau ușor în vântul nemilos al musonului. Se strânse în braţe și ascultă sunetul trist al vântului, reușind cu greu să nu plângă.

Apoi, auzi un alt sunet în vânt, atât de ușor încât la început nu străpunse complet ceaţa întunecată a suferinţei lui. Sunetul dispăru, apoi reveni mai puternic și mai clar. Dorian se ridică și întinse mâna spre lampă. Degetele îi tremurară atât de tare, încât aproape că o scăpă.

Traversă șovăitor celula spre treapta de sub nișă și ajunse la capătul lanţului. Lăsă lampa pe pervaz și ascultă din nou. Nu

era nicio greşeală: cineva fluiera uşor acolo jos, la marginea pădurii, iar când recunoscu melodia, inima îi sări din piept.

„Este Tom." Voi să strige cu voce tare şi forţă lanţul ca să ajungă la deschizătură. Încercă să cânte următorul vers al melodiei, dar vocea i se stinse, iar buzele îi amorţiră de emoţie. Se adună şi încercă din nou, ridicând vocea atât cât să nu-l audă gărzile din capătul culoarului sau observatorul de pe meterezele de deasupra lui:

Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe tot oceanul furtunos,
Vom vorbi cu patos şi vom vui, pe toate mările furtunoase...

Fluieratul de afară se opri brusc. Ciuli urechile, dar nu îl mai auzi. Ar fi vrut să strige, dar ştia că ar fi putut alerta pe cineva; aşadar îşi ţinu gura, deşi îl ardea ca şi când ar fi avut pe limbă un cărbune aprins.

Deodată, un sunet, urmat de vocea lui Tom, se auzi în faţa ferestrei.

– Dorry!

– Tom! O, ştiam că vei veni! Ştiam că-ţi vei ţine promisiunea.

– Ş-ş-şt, Dorry! Nu atât de tare! Poţi ieşi pe fereastră?

– Nu, Tom. Sunt înlănţuit de perete.

– Nu plânge, Dorry. Te vor auzi.

– Nu plâng.

Dorian îşi băgă degetele în gură ca să înăbuşe sunetele plânsului.

Capul lui Tom apăru în deschizătura ferestrei.

– Aici!

Dorian îşi înghiţi ultimul suspin şi întinse mâinile prin nişă.

– Dă-mi mâna.

Tom se chinui să-şi facă loc prin mica deschizătură, dar în cele din urmă se retrase.

– Nu este bine, Dorry.

Feţele lor se aflau la doar treizeci de centimetri distanţă.

– Va trebui să ne întoarcem după tine.

– Te rog, nu mă lăsa aici, Tom! îl imploră Dorian.

– *Serafimul* aşteaptă în larg. Tata, Aboli şi cu mine suntem aici. Ne vom întoarce curând după tine.

– Tom!

– Nu, Dorry. Nu face atâta zgomot! Jur că ne vom întoarce după tine!

– Tom, nu mă lăsa singur! Tom!

Fratele lui pleca, iar el nu putea suporta asta. Dorian trase disperat de braţele lui, încercând să-l forţeze să rămână.

– Dă-mi drumul, Dorry, voi cădea din cauza ta.

Apoi se auzi un strigăt de pe meterezele de deasupra lor, iar o voce strigă în arabă:

– Cine este? Cine este acolo?

– Gărzile, Dorry. Dă-mi drumul.

Brusc, Dorian simţi că braţele fratelui său se smulg din prinsoarea lui şi, în acelaşi timp, se auzi vuietul unui foc de muschetă de deasupra capetelor lor. Ştia că fratele lui fusese rănit şi îi auzi corpul alunecând pe zid, apoi, cu un zgomot surd şi îngrozitor, lovind pământul mult mai jos.

– Oh, nu! Te rog, Doamne, nu! strigă Dorian.

Încercă să-şi bage capul prin nişă suficient de mult încât să vadă dacă fratele său chiar fusese ucis, dar lanţul îl împiedică.

Apoi se auzi un cor de strigăte şi de împuşcături de muschetă de deasupra zidurilor. Rapid, confuzia se răspândi prin garnizoană. După câteva minute, auzi vocile arabilor de la baza zidului de sub fereastra lui.

– Nu este nimeni aici, strigă cineva spre gărzile de pe meterezele de deasupra capului lui Dorian.

– Ştiu că l-am nimerit! strigă gardianul spre cel de jos. *Trebuie* să fie acolo.

– Nu, nu este nimeni aici – dar văd nişte urme în locul unde a căzut.

– Trebuie să fi fugit în pădure.

– Cine era?

– Un european. Avea faţa foarte albă în lumina lunii.

Vocile lor se estompară în pădure. Apoi, Dorian auzi mai multe strigăte şi focuri de muschetă, precum şi sunetul unui bărbat bâjbâind printre copaci. Treptat, zgomotele se îndepărtară.

Rămase lângă nişă tot restul nopţii, aşteptând şi ascultând. Dar, încet, ultimele scântei de speranţă se stinseră, iar când răsăritul gri aprinse în cele din urmă golful şi oceanul de dincolo de

el, *Serafimul* nu se văzu nicăieri. Doar atunci se strecură înapoi pe blana de oaie cufundându-și fața în perna din mătase ca să-și înăbușe suspinele și să o ude cu lacrimi.

La prânz, veniră să-l ia. Cele două femei care-l îngrijiseră plângeau și se văicăreau din pricină că pleca, iar când temnicerul îi desfacu lanțul de la picior, spuse morocănos:

– Mergi cu Domnul, maimuțică! Când nu o să mai fii, nu va mai avea cine să ne facă să râdem.

Ben Abram îl duse în locul în care aștepta al-Auf, cu mâinile proptite în șold și cu barba tremurând de furie.

– Ce câini europeni erau cei care au venit să-ți adulmece bordeiul aseară, cățelușule? întrebă el.

– Nu știu nimic despre asta.

Deși încă se mai simțea necăjit și gata să plângă, Dorian se străduia să pară sfidător.

– Dormeam și nu am auzit nimic azi-noapte. Poate ți-a trimis diavolul vise urâte.

Nu avea să-l trădeze niciodată pe Tom în fața lor.

– Nu mai sunt nevoit să-ți accept neobrăzarea, zise al-Auf apropiindu-se. Răspunde-mi, sămânță a Satanei! Cine a fost la fereastra celulei tale? Paznicii te-au auzit vorbind cu intrusul.

Dorian îl privea în tăcere, adunându-și saliva sub limbă.

– Aștept! îi spuse al-Auf amenințător și-și aplecă fața până când ajunseră aproape ochi în ochi.

– Nu mai aștepta, spuse Dorian, apoi îl scuipă în față.

Piratul se dădu în spate uluit, apoi mânia îngrozitoare îi schimonosi trăsăturile și scoase pumnalul încovoiat de la curea.

– N-o să mai faci așa ceva, jură el. O să-ți scot inima aia de păgân pentru asta!

Când vru să lovească, Ben Abram sări între ei. Pentru un om de vârsta lui, era sprinten și iute. Apucă încheietura lui al-Auf cu ambele mâini. Deși nu avu suficientă forță încât să oprească lovitura, o abătu dinspre pieptul lui Dorian. Vârful scânteietor al pumnalului se agăță în mâneca veșmântului alb și lăsă o tăietură dreaptă în material.

Al-Auf să clătină în spate, dezechilibrat de atacul neașteptat. Apoi, aproape disprețuitor, îl aruncă la pământ pe bătrân.

– O să plătești pentru asta, moșneag nebun!

Apoi păși peste el.

– Stăpâne, nu-i face rău copilului! Amintește-ți de profeție și de aur, se rugă Ben Abram, apucând tivul mantiei lui al-Auf.

Corsarul ezită. Avertismentul îl impresionase.

– Pierdem o sută de mii de rupii, insistă Ben Abram. Și blestemul Sfântului Taimtaim va cădea asupra ta dacă-l omori.

Al-Auf părea nehotărât, dar buzele îi zvâcneau și mâna care ținea cuțitul îi tremura. Se uita spre Dorian cu atâta ură, încât curajul îl părăsi în cele din urmă pe băiat și se sprijini cu spatele de perete.

– Scuipatul unui păgân! E mai rău decât sângele de porc! M-a pângărit!

Al-Auf își stăpânea cu greu mânia șovăielnică. Dădu să se arunce din nou spre el, apoi încremeni când o voce poruncitoare bubui în încăpere:

– Oprește-te! Lasă cuțitul jos! Ce-i nebunia asta?

Prințul al-Malik apăru în ușă. Atras de strigăte și de agitație, venise prin încăperile din spate. Al-Auf aruncă pumnalul și se prosternă pe dalele de piatră.

– Iartă-mă, nobile prinț, se bâlbâi el. Mi-a luat diavolul mințile preț de-o clipă.

– Ar trebui să te trimit să-ți vizitezi terenul de execuție, spuse al-Malik cu răceală.

– Sunt doar țărână în ochii tăi, scânci al-Auf.

– Copilul nu mai e proprietatea ta. Îmi aparține mie.

– Îmi voi răscumpăra prostia în orice fel dorești, numai nu-ți întoarce mânia asupra mea, mărite prinț!

Al-Malik nu se sinchisi să răspundă, ci se uită la Ben Abram.

– Du copilul în lagună de îndată și urcă-l la bordul navei mele. Căpitanul îl așteaptă să sosească. Voi veni și eu în scurt timp. Pornim la drum chiar în această noapte, odată cu mareea.

Doi dintre oamenii prințului îl însoțiră pe Dorian la lagună, iar Ben Abram merse cu el, ținându-l de mână. Dorian era palid, cu fălcile încleștate în încercarea de a părea curajos. Nu spuseră

nimic până când ajunseră pe plajă, unde luntrea navei regale aştepta să-l ia pe Dorian şi să-l ducă în locul unde ancorase nava.

Atunci, pe neaşteptate, Dorian îl rugă pe Ben Abram:

– Te rog, vino cu mine.

– Nu pot face asta, clătină bătrânul din cap.

– Măcar până la navă. Te rog. Eşti singurul prieten pe care-l mai am în lumea asta.

– Bine, dar numai până acolo.

Ben Abram urcă în barcă lângă el, iar Dorian se trase mai aproape.

– Ce o să se întâmple acum cu mine? întrebă el în şoaptă.

Ben Abram îi răspunse cu blândeţe:

– Orice va dori Domnul, puiule de leu.

– O să-mi facă rău? O să mă vândă altcuiva?

– Prinţul te va ţine mereu lângă el, îl asigură Ben Abram.

– Cum poţi fi atât de sigur?

Dorian puse capul pe braţul lui Ben Abram.

– Din cauza profeţiei Sfântului Taimtaim. Nu-ţi va da drumul niciodată. Eşti prea preţios pentru el.

– Ce e cu profeţia asta? Dorian se îndreptă şi-l privi în faţă. Toţi vorbesc despre profeţie, dar nimeni nu-mi spune despre ce e vorba.

– Nu a venit vremea să afli, zise Ben Abram, sprijinind din nou capul copilului de braţul său. Într-o zi, îţi va fi deslușită.

– Nu-mi poţi spune acum?

– Ar putea fi periculos să ştii. Trebuie să ai răbdare, micuţule.

Luntrea se lovi de peretele navei, unde câţiva bărbaţi aşteptau să-l ia pe Dorian.

– Nu vreau să mă duc, zise băiatul ţinându-se de Ben Abram.

– Este voia Domnului.

Bătrânul desprinse cu grijă degetele lui Dorian, iar marinarii îl apucară şi-l urcară pe punte.

– Te rog, mai stai puţin cu mine, îl imploră Dorian, privind în jos spre micuţa barcă.

Ben Abram nu putu să refuze rugămintea lui.

– Voi rămâne cu tine până când porniţi, încuviinţă el şi-l însoţi pe Dorian până în cabina mică ce-i fusese păstrată.

Se aşeză lângă el pe saltea şi căută în buzunarul de la curea.

– Bea asta.

Scoase o fiolă micuţă de sticlă verde şi i-o oferi.

– Ce este?

– Va domoli durerea despărţirii noastre şi te va face să dormi.

Dorian înghiţi conţinutul fiolei şi se strâmbă.

– Are un gust groaznic.

– Ca urina de şobolan? zâmbi Ben Abram, iar Dorian izbucni într-un hohot de râs amar şi-l îmbrăţişă.

– Acum, întinde-te.

Bătrânul îl culcă pe Dorian pe saltea şi o vreme vorbiră încetişor. Apoi pleoapele lui Dorian începură să coboare. Nu dormise deloc în noaptea precedentă, aşa că oboseala şi băutura îl copleşiră în scurt timp.

Ben Abram îl mângâie pe cap pentru ultima dată.

– Mergi cu Domnul, copile, spuse el blând, apoi se ridică de pe saltea şi ieşi pe punte.

Tropăitul picioarelor deasupra capului său şi legănatul carenei în apă odată cu plecarea vasului îl treziră pe Dorian. Se uită după Ben Abram, dar văzu că plecase. În locul lui, o femeie ciudată stătea ghemuită pe jos, lângă saltea. Cu veşmântul şi cu vălul său negru, semăna cu un vultur cuibărit.

Dorian se ridică ameţit şi merse împleticit până la micul hublou al cabinei. Era întuneric afară, iar stelele dansau pe apele lagunei. Aerul dulce al nopţii îi suflă în faţă şi-l învioră, luminându-i puţin mintea. Ar fi vrut să urce pe punte, dar când se întoarse spre uşă, femeia se ridică şi-i blocă drumul.

– Nu trebuie să pleci de-aici până când nu te cheamă prinţul.

Dorian se contrazise puţin cu ea, dar abandonă efortul inutil şi se întoarse la hublou. Privi cum lăsau în urmă pereţii fortului, sclipind albi în lumina lunii, în vreme ce vasul ieşea din lagună şi-şi croia drum prin canal. Apoi simţi podeaua săltându-i sub picioare când se loviră de primul curent al oceanului. Când vasul se întoarse spre vest, priveliştea insulei scăldată în lumina lunii dispăru. Coborî de la hublou şi se aruncă pe saltea.

Femeia înveşmântată în negru se duse la hublou şi trase oblonul greu de lemn. În clipa aceea, santinela de pe punte, aflată deasupra capului lui Dorian, strigă atât de brusc, încât Dorian tresări:

– Ce navă sunteţi?

– Bărci de pescuit cu captura de noapte, se auzi replica.

Răspunsul era slab, aproape prea slab din pricina distanţei şi a oblonului închis peste hublou, dar inima lui Dorian i se izbi de coaste şi o luă la goană de bucurie.

– Tată! spuse el gâtuit.

Deşi vocea răspunsese în arabă, o recunoscuse pe loc. Sări prin cabină şi încercă să ajungă la fereastră, dar femeia îl prinse.

– Tată! strigă el în timp ce se lupta cu ea, dar femeia era voinică, cu sâni mari şi cu burta plină şi moale. Deşi era grasă, era puternică. Îl apucă de piept şi-l aruncă înapoi pe saltea.

– Dă-mi drumul! strigă el în engleză. E tatăl meu. Lasă-mă să merg la el.

Femeia se întinse peste el cu toată greutatea, ţintuindu-l în loc.

– Nu poţi să pleci din cabină, mormăi ea. Este porunca prinţului.

Dorian se luptă cu ea, apoi încremeni când tatăl său strigă din nou în noapte către navă:

– Ce navă sunteţi?

Vocea i se auzea tot mai slab. Probabil că vasul se îndepărta rapid.

– Nava prinţului Abd Muhammad al-Malik, strigă santinela, cu vocea clară şi puternică.

– Mergeţi cu Allah!

Vocea lui Hal se auzi acum atât de slab şi de îndepărtat, încât păru doar o şoaptă în urechile lui Dorian.

– Tată! ţipă el din toată puterea, dar greutatea femeii îl apăsa pe piept, sufocându-l. Nu pleca! Sunt eu, Dorry! strigă el disperat, fiindcă ştia că ţipătul său înăbuşit nu avea cum să ajungă vreodată dincolo de apă din cabina închisă, până la urechile tatălui său.

Cu o smucitură bruscă şi un salt, o împinse într-o parte pe femeia masivă şi reuşi să scape de sub ea. Înainte ca ea să apuce să se ridice în picioare, el sărise deja spre uşa cabinei. În timp ce se

chinuia cu încuietoarea, femeia se azvârli spre el. Tocmai reuşise să deschidă uşa când degetele ei i se înfipseră în gulerul hainei. El se aruncă în faţă cu atâta forţă, încât ţesătura se rupse şi se eliberă.

Apoi ţâşni pe scara de tambuchi cu femeia pe urmele lui, ţipând din toate puterile:

– Opriţi-l! Prindeţi păgânul!

Un marinar arab îl aştepta pe Dorian în capul scărilor şi-i bloca drumul cu braţele întinse, dar Dorian se trânti pe punte şi, iute ca un dihor, se strecură printre picioarele lui. Alergă pe punte către pupă.

Văzu conturul negru al bărcii lungi de pe *Serafim* traversând siajul navei şi îndreptându-se încet către insulă, cu vâslele legănându-se şi picurând fosforescent de pe lopeţi. O siluetă înaltă stătea la pupa. Dorian ştia că era tatăl lui.

– Nu mă lăsa! strigă el.

Vocea lui se auzi încet în noapte.

Ajunse la balustrada de la pupă şi se urcă pe ea, pregătindu-se să sară peste bord în apele întunecate, dar un braţ vânjos îl apucă de gleznă şi-l trase în jos. În câteva secunde fu acoperit de greutatea a şase membri arabi ai echipajului. Aceştia îl purtară înapoi pe scara de tambuchi în timp ce el se zbătea, lovea şi zgâria, apoi îl împinseră înapoi în cabină.

– Dacă săreai în mare, m-ar fi aruncat şi pe mine, să mă mănânce peştii, se plânse amărâtă femeia bătrână şi grasă. Cum poţi să fii atât de crud cu mine?

Pufni şi se frământă, apoi trimise pe cineva să-l roage pe căpitan să pună doi oameni la uşa cabinei, după care se asigură că oblonul de la hublou şi uşa cabinei erau bine încuiate, ca să împiedice o altă tentativă de evadare. Dorian era atât de epuizat şi de tulburat, încât – atunci când adormi într-un târziu – fu ca şi când încă era sub influenţa licorii.

Femeia îl trezi când era aproape prânzul.

– Prinţul a trimis după tine, îi spuse ea, şi o să se supere pe bătrâna Tahi dacă eşti murdar şi miroşi urât ca un ied.

Băiatul se lăsă din nou îmbăiat, pieptănat şi dat cu ulei parfumat. Pe urmă fu condus în pavilionul de pe puntea din faţă a navei.

Acoperişul de pânză apăra puntea de soarele arzător, aflat aproape deasupra capului, dar laturile structurii asemănătoare unui cort erau ridicate, lăsând să pătrundă vântul răcoros al musonului. Puntea fusese acoperită cu covoare de mătase, iar prinţul stătea întins pe un baldachin uşor ridicat, pe un pat de perne, în timp ce hogele şi alţi patru membri ai alaiului său stăteau dedesubt, cu picioarele încrucişate. Erau adânciţi în discuţie când Dorian fu adus în faţa lor, dar al-Malik le făcu semn tuturor să tacă atunci când Tahi conduse copilul în faţa lui.

Aceasta se prosternă înaintea prinţului, iar când Dorian refuză să-i urmeze exemplul, îl trase de glezină.

– Arată-i respect prinţului! şuieră ea. Altfel o să pună să te bată.

Dorian era hotărât să se împotrivească poruncii. Îşi încleştă falcile şi ridică ochii, privindu-l pe prinţ în faţă. După doar câteva secunde, simţi că hotărârea i se clatină şi coborî privirea. I se părea cumva imposibil să sfideze persoana aceea regală. Făcu gestul respectuos.

– *Salaam aliekum*, stăpâne! şopti el prosternându-se.

Expresia lui al-Malik rămase severă, dar în jurul ochilor îi apărură micile riduri provocate de zâmbet.

– Pacea să fie şi cu tine, al-Amhara!

Îi făcu semn lui Dorian să vină mai aproape, apoi îi arătă o pernă de sub baldachinul său, în partea lui dreaptă.

– Stai aici, unde te pot opri să mai sari peste bordul corabiei când *cafard* – nebunia – te apucă din nou.

Dorian se supuse fără să crâcnească, aşa că ceilalţi bărbaţi îl ignorară şi-şi continuară conversaţia. Dorian încercă o vreme să le urmărească discuţia, dar vorbeau repede şi pretenţios, ceea ce-i punea la încercare puterea de înţelegere. Foloseau din plin nume de oameni şi de locuri despre care nu avea habar. Recunoscu, însă, numele unui loc – Lamu. Încercă să se orienteze şi văzu cu ochii minţii hărţile Coastei Febrei, pe care fusese nevoit să le studieze atât de des în timpul lecţiilor de navigare cu Ned Tyler.

Lamu se afla la câteva sute de leghe la nord de Zanzibar. Era o insulă mai mică şi, din câte îşi amintea el despre ordinele de navigare din jurnalul de bord al tatălui său, era un port comercial important şi sediul Imperiului Oman.

Observă după direcția vântului și după unghiul din care bătea soarele după-amiezii că nava se îndrepta cu aproximație spre nord-vest, ceea ce însemna că mergeau probabil spre Lamu. Se întrebă ce soartă îl aștepta acolo, apoi întinse gâtul să vadă dincolo de pupă.

Nu mai era nici urmă de Flor de la Mar la orizont, în urma lor. Probabil că trecuseră în timpul nopții de insulă, oprind orice mod de comunicare cu *Serafimul*, cu tatăl său și cu Tom. La gândul acesta, se simți copleșit din nou de starea aceea enervantă de disperare, dar decise să nu se lase înfrânt. Se străduí din nou să urmărească discuțiile dintre prinț și oamenii săi. „Tata s-ar aștepta să țin minte tot ce spun. I-ar putea fi de mare folos ca să-și ducă la îndeplinire planurile", își spuse el, însă chiar atunci, hogele se ridică și merse spre pupă. De acolo începu chemarea la rugăciune, cu o voce ascuțită și tremurătoare. Prințul și oamenii săi încetară discuția și se pregătiră pentru rugăciunea de prânz. Sclavii aduseră urcioare cu apă proaspătă pentru ca prințul și alaiul său să se spele.

La pupă, timonierul arătă cu degetul spre nord, indicând direcția către orașul sfânt Mecca, și toți cei de la bord care puteau lipsi de la conducerea corabiei se îndreptară cu fața într-acolo.

La unison, urmând chemările tânguitoare ale muezinului, îndepliniră ritualul de a sta în picioare, de a îngenunchea și de a se prosterna pe punte, supunându-se voii lui Allah și oferindu-i credința lor.

Era prima dată când Dorian era martorul unei asemenea manifestări de devotament. Deși stătea deoparte, se simțea impresionat în mod ciudat de forța acesteia. Nu se simțise niciodată astfel în timpul slujbelor săptămânale din capela de la High Weald și urmări incantațiile și slăvirile cu un interes mai mare decât stârnise în el vreodată preotul lor.

Privi către ceruri, spre întinderea albastră și vastă a cerului african, plin de formațiuni noroase care înaintau împinse de vânturile musonice. Cuprins de admirație și de evlavie, își imagina că poate vedea în vârtejurile norilor argintii barba lui Dumnezeu și trăsăturile Lui înfricoșătoare conturate în formele și în aspectul norilor cumulus.

Prințul Abd Muhammad al-Malik se ridică din poziția de rugăciune și rămase drept pe podiumul jos, cu fața încă întoarsă spre orașul sfânt, încrucișând brațele pe piept într-o expresie finală a devotamentului. Dorian îi privi chipul acoperit cu barbă și se gândi că poate așa arăta Dumnezeu, atât de nobil, de înspăimântător și totuși atât de blajin.

Corabia mergea înaintea musonului, cu uriașa velă latină întinsă zdravăn, ca un burduf cu apă. Unicul braț de fixare era sculptat din bucăți unite, dintr-un lemn tropical negru și greu, aproape la fel de gros ca talia unui om și mai lung chiar decât corabia. Greutatea uriașă era ținută dreaptă pe arborele masiv de funga principală. În vreme ce corabia se întorcea după valuri, umbra brațului se muta înainte și înapoi pe punte, căzând din când în când pe silueta regală a prințului și lăsându-l apoi în strălucirea plină a soarelui tropical. Stătea cât era de înalt sub brațul care se legăna. Timonierul arab era atent în altă parte și lăsă etrava corabiei să ajungă prea departe în inima vântului. Vela vibră și scârțâi amenințător.

Dorian fusese învățat de Ned Tyler că vela latină era cunoscută ca fiind instabilă sub palele puternice de vânt, așa că simți suferința corabiei din pricina manevrelor brutale la care era supusă.

Observă cu colțul ochiului o schimbare bruscă în umbra facută de velă pe punte, sub baldachin. Aruncă o privire spre greement[1] și văzu funga principală începând să se desfacă sub scripetele greu de lemn. Frânghia se desfăcea ca un cuib de șerpi încolăciți pe măsură ce firele cedau unul câte unul. Dorian privea îngrozit – preț de câteva secunde prețioase, fu prea șocat ca să strige sau să se miște. Văzuse cum era coborât și dirijat brațul când corabia plutea în zigzag, așa că știa ce rol vital juca funga principală în greementul velei.

Dădu să se ridice în picioare, uitându-se încă spre singurul catarg, dar în aceeași clipă ultimul fir al fungii se rupse cu un pocnet ca o împușcătură. În vuietul și mișcarea pânzei, brațul se prăbuși, o jumătate de tonă de lemn greu, coborând spre punte

[1] Ansamblu format din catargele, velele și parâmele unei nave sau ale unei ambarcațiuni cu pânze (n.red.)

ca lovitura dată de tăişul călăului. Prinţul nu avea ochi pentru nimic altceva în afară de devotamentul său religios, stând chiar sub braţul în cădere.

Dorian se aruncă în faţă, lovind cu umărul spatele genunchilor lui al-Malik. Prinţul fu luat cu totul prin surprindere, menţinându-şi echilibrul în direcţia opusă şi urmând mişcarea corabiei. Se trezi aruncat de pe podiumul ridicat şi trântit cu faţa pe punte. Mormanele de covoare şi de perne împrăştiate peste scânduri îi atenuară căderea, iar trupul micuţ al lui Dorian ateriză deasupra lui.

În spatele lor, braţul de lemn străpunse acoperişul cabinei căpitanului, zdrobindu-l şi transformându-l într-o movilă de scânduri sparte şi aşchii. Grinda uriaşă se desprinse din îmbinare şi capătul din faţă plonjă în jos, prinzând viteză când lovi puntea din faţă. Stâlci podiumul jos de lemn pe care, cu doar câteva clipe înainte, stătuse prinţul, spărgând parapetul etravei şi zdrobind majoritatea scândurilor de pe punte.

Unica velă latină coborî ca un balon în urma lui şi acoperi puntea din faţă, sufocând oamenii întinşi sub giulgiul ţeapăn de pânză. Mişcarea corabiei se schimbă drastic, eliberată de presiunea pânzei de velatură. Etrava căzu în bătaia vântului şi vasul începu să se învârtă brutal şi să se legene în suflul musonului.

Preţ de câteva secunde lungi, la bord fu o linişte deplină, cu excepţia bubuitului şi zăngănitului bucăţilor desprinse din greement şi al capetelor de sfoară rupte. Se auzi apoi un cor de strigăte speriate şi ţipetele răniţilor. Doi marinari de pe puntea din spate fuseseră striviţi şi ucişi pe loc, iar alţi trei erau mutilaţi îngrozitor, cu membrele zdrobite şi cu oasele rupte. Strigătele lor jalnice se auzeau slab în bătaia vântului.

La ordinele strigate de căpitanul corabiei, marinarii teferi dădură fuga să taie frânghiile încâlcite şi pânza care îi acoperea pe oamenii de pe puntea din faţă.

– Găsiţi-l pe prinţ! ţipă căpitanul, temându-se pentru propria viaţă dacă stăpânul său era rănit sau – ferească Allah! – ucis de greutatea masivă a braţului de fixare.

În câteva minute tăiaseră faldurile velei şi, printre strigătele de uşurare şi mulţumirile aduse Domnului, îl scoaseră de sub dărâmături.

Prințul rămase într-o parte în mijlocul iureșului, ignorând strigătele de mulțumire pentru scăparea lui și privind spre resturile podiumului. Brațul tăiase până și îndoiturile groase de mătase ale prețiosului covoraș de rugăciune pe care stătea. Hogele alergă pe punte către el.

– Ești teafăr, slavă lui Allah! Și-a întins aripile asupra ta, căci tu ești preaiubit de Profet.

Al-Malik îi dădu mâinile la o parte și întrebă:

– Unde e copilul?

Întrebarea lui stârni alt val de căutări frenetice pe sub munții de pânză. În cele din urmă, îl scoaseră pe Dorian la lumină și-l aduseră în fața prințului.

– Ai pățit ceva, micuțule?

Dorian zâmbea încântat la vederea devastării din jurul lor. Nu se distrase atât de bine de când fusese ultima dată lângă Tom.

– Sunt teafăr, domnule. Emoția momentului îl făcuse să revină la engleză. Dar corabia dumitale e de-a dreptul distrusă.

Tom știa că era necesar ca oamenii să aibă ocupație în zilele și săptămânile în care aveau de așteptat întoarcerea lui Anderson din Ceylon. Marinarii inactivi își găseau repede de lucru și făceau trăsnăi, devenind o amenințare pentru ei înșiși și pentru cei din jur.

Știa și că, pentru binele lui și liniștea sufletească, trebuia să se refugieze în muncă. Altfel și-ar fi petrecut nesfârșitele zile tropicale meditând la soarta lui Dorian, la rănile îngrozitoare ale tatălui său și la starea precară de sănătate a acestuia. Se trezi prins între datoria de fiu și aceea de frate. Știa că, de îndată ce Hal avea să fie în stare să călătorească, trebuia să încerce să-l ducă pe tatăl său înapoi acasă, în pacea și în siguranța căminului de la High Weald, unde putea fi însănătoșit de chirurgii englezi și îngrijit de servitorii credincioși.

Pe de altă parte, asta însemna să-l lase pe Dorian de izbeliște, sclav într-o lume necunoscută. Simțea forța irezistibilă a jurământului făcut fratelui său chemându-l către teribila coastă a Africii.

Se duse la Aboli ca să-l ajute să lămurească dilema.

– Dacă tata mi-ar da comanda pe *Minotaur* și un echipaj mic de oameni buni, atunci noi doi am putea merge după Dorian. Știu de unde am putea începe să-l căutăm. Din Lamu!

– Atunci, ce se întâmplă cu tatăl tău, Klebe? Ești pregătit să-l abandonezi, acum, când are cel mai mult nevoie de tine? Cum o să te simți când vor ajunge la tine vești, când ești undeva acolo, departe – Aboli arătă către vest, spre continentul misterios aflat sub linia orizontului –, că tatăl tău a murit și că poate ai fi putut fi aici să-l salvezi?

– Nici să nu vorbești de asta, Aboli, se răsti Tom la el, apoi se domoli cu un oftat de nesiguranță. Poate că, până se întoarce căpitanul Anderson cu *Yeoman*, tata va fi suficient de puternic încât să suporte călătoria până acasă fără noi. O să aștept până atunci ca să iau o hotărâre, dar între timp trebuie să pregătim *Minotaurul* pentru când vom avea nevoie de el.

În ciuda lucrărilor facute deja, corabia purta încă semnele lăsate de vizita lui al-Auf și știau amândoi că probabil avea coca distrusă de moluște, blestemul apelor tropicale. Chiar în ziua aceea, Tom ordonă să fie înclinată pe o parte. Nu mai fusese nevoit până atunci să facă asta și știa că trebuia să se bizuie pe experiența lui Ned Tyler și a lui Alf Wilson. Nava fu golită de toată încărcătura și de echipamentul greu, inclusiv tunul și butoaiele cu apă. Toate fură transportate pe țărm și depozitate sub adăposturile înclinate din stuf, în crângul de palmieri, iar armele fură aranjate ca să protejeze tabăra. Coca astfel ușurată fu înclinată paralel cu țărmul pe mareea înaltă de primăvară.

Frânghiile fură trecute peste mosoarele grele din vârful celor trei catarge către mal și legate de cei mai mari și mai zdraveni palmieri de pe țărm. Apoi, cu trei stânjeni de apă sub coca, *Minotaurul* fu așezat în poziție. Douăzeci de oameni pe fiecare cabestan și restul oamenilor la frânghiile de pe mal trăgeau, cântau și se opinteau. Treptat, corabia se înclină mult spre tribord, iar bordajul de pe partea opusă fu expus până când fu cât pe ce să se răstoarne cu totul. Dar mareea era deja la cota maximă, iar *Minotaurul* se opri pe fundul nisipos, cu toată partea stângă la vedere. Înainte ca apele să se retragă cu totul, Tom și Ned Tyler își croiră drum prin apă ca să inspecteze bordajul.

Minotaurul stătea de aproape patru ani în aceste ape, iar fundul său era acoperit de buruieni și de lipitori. Deși acestea îi afectau viteza și caracteristicile de navigare, nu o puteau scufunda. Însă, după ce răzuiră buruienile, găsiră tocmai ce se temeau că vor găsi: moluștele sfredeliseră găuri peste tot în lemnul carenei, sub linia de plutire. Tom reuși să înfigă un deget întreg într-o astfel de gaură și simți molusca mișcând când o atinse cu degetul. În unele locuri, găurile erau atât de apropiate, încât lemnul semăna cu o bucată de șvaițer.

Tâmplarii puseseră pe foc la țărm cazane de fier cu catran. Ned turnă un polonic de catran fierbând într-o gaură de moluscă. Vietatea scârboasă ieși zvârcolindu-se și răsucindu-se, dându-și duhul la lumină. Era groasă cât un deget și, când Tom o apucă de cap și o ridică cât putu de sus, corpul roșu ca de șarpe îi atârnă până la genunchi.

– Bătrâna doamnă n-ar mai fi ajuns înapoi acasă cu echipajul ăsta mizerabil la bord, îi spuse Ned. S-ar fi făcut bucăți la prima vijelie care dădea peste ea.

Cu o expresie dezgustată, Tom aruncă viermele opărit departe în apa lagunei, unde un banc de peștișori argintii îl devorară, înspumând apa.

Tâmplarii și tovarășii lor merseră prin apă ca să li se alăture în încercarea de a scăpa coca de viermi, muncind până când se întoarse mareea și apa crescută îi forță să revină pe plajă. Lucrară preț de cinci fluxuri succesive ca să curețe vasul de buruieni și de crustacee, apoi scoaseră viermii și astupară găurile cu catran și câlți. Scândurile prea găurite și prea putrezite pentru a putea fi salvate fură tăiate și înlocuite cu lemn nou. Fundul curățat fu vopsit cu un strat gros de catran și acoperit cu un amestec de catran și grăsime, apoi cu alte două straturi de catran înainte ca Ned și Tom să fie pe deplin mulțumiți.

La următorul flux, *Minotaurul* fu lăsat să plutească și se întoarse în ape mai adânci. Apoi îl aduseră în același loc de pe țărm și reluară procedeul, dar de data asta fu ridicat tribordul.

Când, într-un târziu, vasul fu din nou acostat în apele adânci ale lagunei, oamenii de la arborele gabier urcară ca să lase jos vergile. Le verificară cu atenție și orice punct slab fu reparat înainte

de a fi din nou înălțate. Pe urmă, toate frânghiile și pânzele greementului fură inspectate în detaliu, iar cea mai mare parte a acestora fură înlocuite cu cânepă proaspătă de Manila de cea mai bună calitate, din depozitele *Serafimului*. Vechile vele negre erau zdrențuite, majoritatea fiind cârpite și peticite grosier de oamenii lui al-Auf. „Le înlocuim pe toate", decise Tom, apoi îl trimise pe Ned să caute în chesoanele de pe *Serafim*. Velarii se așezară în șiruri pe puntea deschisă, făcând pânze noi și modificând velele din chesoanele *Serafimului* ca să se potrivească pe vergile și catargele de pe *Minotaur*.

Punțile mai joase se aflau în aceeași stare de degradare ca și greementul *Minotaurului*. Erau împânzite de dăunători și șobolani și duhneau ca o movilă de bălegar. Ned prepară un amestec înfiorător de praf de pușcă, pucioasă și vitriol, după care așezară oale cu fiertură pe punțile de jos și le dădură foc. Când fumul înecăcios și vaporii începură să urce fuioare din oale, ieșiră în grabă pe punte, la aer curat. Apoi închiseră toate sabordurile și trapele corabiei, lăsând fumul să pătrundă în fiecare colțișor și în fiecare ungher din carenă.

În câteva minute, șobolanii începură să fugă de pe navă, strecurându-se afară prin gaura de nară și prin toate deschizăturile pentru tunuri. Unii erau mari cât iepurii. În timp ce înotau înnebuniți spre mal, echipajul se distra trăgând în ei cu pistoale și muschete și punând pariuri.

După ce coca și greementul fură astfel îngrijite, Tom examină vopseaua. Era decolorată și scorojită. Atârnând leagăne de o parte și de alta, membrii echipajului o șlefuiră, după care aplicară trei straturi de un alb strălucitor până la linia de plutire. Într-un avânt de zel artistic, Tom îi puse să vopsească trapele pentru tunuri într-un albastru azuriu vesel și să poleiască figura cu coarne a galionului, precum și sculpturile de la galeria din pupă. După șase săptămâni de muncă neîncetată, *Minotaurul* arăta ca o navă proaspăt ieșită din șantier. Frânghiile frumoase și velatura minunată puteau fi admirate din plin.

Uitându-se la navă prin ferestrele de la pupă, din patul său de convalescent, Hal Courtney zâmbi slab a încuviințare.

– Iisuse mare, e frumoasă ca o mireasă în ziua nunții. Bravo, băiete! I-ai crescut valoarea cu cinci mii de lire.

Cuvintele tatălui său îi dădură lui Tom curajul să-l roage ceva. Hal ascultă în tăcere când băiatul îi ceru *Minotaurul* și comanda independentă, apoi clătină din cap.

– Am pierdut un fiu, spuse el încet. Nu sunt încă pregătit să mai pierd unul, Tom.

– Dar, tată, sunt legat de Dorry cu un jurământ sfânt.

Umbrele unei dureri cumplite, cu mult mai cruntă decât cea suferită pe grătarul acela când îi tăiaseră picioarele, apărură în ochii lui Hal.

– Știu, Tom, știu, șopti el. Dar *Minotaurul* nu este al meu ca să ți-l pot da – este proprietatea Companiei John. Nici asta nu m-ar opri dacă aș ști că-l putem ajuta pe fratele tău. Dar nu-ți pot da nava și nu te pot lăsa să pleci ca să înfrunți un pericol de moarte fără un echipaj complet.

Tom deschise gura ca să continue discuția, dar Hal ridică mâna de pe așternutul mototolit pe care stătea întins și o puse pe brațul fiului său.

– Ascultă-mă, flăcăule.

Avea vocea răgușită și mâna osoasă și albă de pe brațul lui Tom era ușoară ca aripa unei păsări.

– Nu te pot lăsa să pleci singur. Acest al-Malik e un om puternic. Comandă armate și sute de corăbii. De unul singur, nu vei reuși împotriva unuia ca el.

– Tată... interveni Tom din nou, dar tatăl său îl opri.

– Ascultă-mă până la capăt, Tom. Trebuie să terminăm călătoria asta împreună. Am o datorie față de regele meu și față de oamenii care și-au pus încrederea în mine. După ce ne achităm de datorie, te voi introduce în ordin. Vei deveni cavaler templier în Ordinul Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal, cu toată puterea pe care ți-o conferă acest titlu. Vei putea atunci să le ceri ajutorul fraților tăi cavaleri, bărbaților precum lordul Childs și lordul Hyde.

– Asta o să dureze un an, strigă Tom, chinuit aproape de o durere fizică la un asemenea gând. Nu, ar putea dura doi sau trei ani.

– Nu vom reuși să facem nimic dând buzna nepregătiți asupra unui nobil puternic dintr-o țară îndepărtată, o țară care ne este necunoscută și unde nu avem nici aliați, nici influență.

– Ani! repetă Tom. Ce se va întâmpla cu Dorry între timp?

– Până atunci, eu o să mă vindec de rănile astea. Hal se uită la picioarele lui retezate. Vom naviga împreună ca să-l găsim pe Dorian, tu şi eu, cu o flotă de corăbii bune şi puternice, echipate cu oameni de ispravă şi luptători. Crede-mă, Tom, asta e cea mai bună şansă a lui Dorian şi a noastră totodată.

Tom îl privi înspăimântat pe tatăl său. De când fusese rănit, Hal Courtney se transformase într-un bătrân plăpând, cu barba albă şi trupul schilodit. Credea cu adevărat că avea să comande din nou o altă escadră sau să lupte în altă bătălie? Era un vis nenorocit. Tom simţi că-i apar lacrimi în ochi, dar se forţă să le alunge.

– Ai încredere în mine, Tom, murmură Hal. Îţi dau cuvântul meu. Mi-l dai şi tu pe al tău?

– Prea bine, tată.

Tom fu nevoit să-şi adune întregul curaj pentru a face această promisiune, dar nu-şi putea refuza tatăl.

– Îţi dau cuvântul meu.

– Mulţumesc, Tom.

Mâna căzu de pe braţul lui Tom şi bărbia lui Hal coborî în piept. Ochii i se închiseră şi începu să respire atât de uşor, încât abia se auzea. Într-o clipă de disperare, lui Tom i se păru că-l pierduse. Apoi văzu urcarea şi coborârea uşoară a pieptului scobit al lui Hal.

Tom se ridică de lângă pat şi înaintă spre uşă, mergând încet ca să nu tulbure somnul tatălui său.

Musonul se potoli, iar ei rămaseră luni întregi în strânsoarea apatică a liniştii desăvârşite dintre anotimpuri. Apoi, frunzele palmierilor începură să foşnească, iar norii se întoarseră pe cer şi o porniră în direcţia opusă.

– Aceste două vânturi măreţe sunt marea minune a oceanelor din Indii, îi spuse Alf Wilson lui Tom în timp ce stăteau pe puntea din faţă.

Vorbi în arabă, căci Hal insista ca Tom să exerseze limba în fiecare zi, iar Tom ştia că-i va prinde foarte bine în încercarea de a-şi găsi fratele.

– Din noiembrie până în aprilie suflă din nord-est, iar arabii le numesc *kaskazi*, continuă Alf. Din aprilie până în noiembrie se întorc în loc şi suflă dinspre sud-est. Atunci, arabii le spun *kusi*.

Vânturile *kusi* fură cele care-l aduseră pe căpitanul Edward Anderson înapoi la Flor de la Mar în zorii luminoşi ai uneia dintre acele zile bătute de vânturi. În vreme ce echipajele de pe alte nave ale escadrei se ocupau de parâme şi ajustau balustradele, Anderson aduse vasul *Yeoman of York* printr-un pasaj dintre corali şi aruncă ancora lângă *Serafim*. Abia frânase desfăşurarea lanţului de ancoră când Tom trimise o barcă de transport către ei ca să-l aducă pe Anderson să-l vadă pe tatăl său.

Edward Anderson urcă pe scară arătând foarte mulţumit de el însuşi şi de realizările lui, dar primele sale cuvinte fură legate de sănătatea lui Hal Courtney.

– Tata se recuperează foarte bine după rănile suferite, îi spuse Tom, şi vă sunt profund îndatorat pentru grijă, căpitane Anderson.

Îl conduse apoi pe Anderson la cabina de la pupă. Tom se îngrijise ca lenjeria de pe pat să fie proaspăt spălată şi călcată şi ca părul lui Hal să fie tuns şi pieptănat de ajutorul medicului de la bord. Hal era sprijinit pe câteva perne şi părea mai sănătos decât era de fapt.

– Îi mulţumesc Domnului că te văd într-o formă atât de bună, Sir Henry, îl salută Anderson, apoi se aşeză pe scaunul de lângă pat pe care i-l indică Hal.

Tom îi servi pe amândoi cu câte un pahar de Madeira.

– Vrei să te las singur cu căpitanul Anderson, tată? întrebă el, întinzându-i lui Hal paharul cu picior răsucit.

– Sigur că nu, răspunse Hal repede, apoi i se adresă lui Anderson: Fiul meu mi-a luat locul la comandă cât timp eu sunt indisponibil.

Tom se uită la el. Era prima dată când pomenea ceva despre promovarea lui.

Cu toate acestea, Anderson nu părea surprins.

– Îţi face cinste, Sir Henry.

– Destul despre isprăvile noastre aici, pe insulă, zise Hal încercând să se ridice mai sus.

Durerea îl săgetă şi se înfioră, rezemându-se la loc pe perne.

– Sunt nerăbdător să aud despre ce-ai mai făcut de când ne-am despărțit.

– Toate veștile mele sunt bune. Anderson nu era nici timid, nici reticent. Călătoria peste hotare, către Ceylon, a fost dusă la bun sfârșit fără probleme și am pierdut doar o duzină de prizonieri. Van Groote, guvernatorul olandez din Colombo, ne-a primit foarte curtenitor și a fost foarte maleabil în dorința sa de a face negoț cu noi. Se pare că momentul ales a fost favorabil, căci o epidemie recentă de variolă în barăci a redus populația de sclavi în mod drastic. Din fericire, am fost prevenit în privința asta înainte de a începe negocierile cu el, așa că ne-am putut înțelege la un preț satisfăcător.

– Cât?

– Treizeci și șapte de lire pe cap de om, zise Anderson pe un ton înfumurat.

– Felicitările mele, căpitane Anderson. Hal se întinse să-i strângă mâna. Este cu mult mai mult decât ne așteptam.

– Veștile bune nu se opresc aici, chicoti Anderson. Epidemia de variolă și jafurile date de al-Auf în aceste oceane au facut ca van Groote să nu reușească să transporte prea mult din recolta de scorțișoară din ultimii doi ani. Depozitele lui erau pline până la refuz. Anderson îi facu din ochi. În loc să accept un bilet de la bancherii VOC din Amsterdam pentru prețul de vânzare a sclavilor, mi-am încărcat corabia cu pachete de scorțișoară la prețuri de nimic. Nu mă îndoiesc că ne vom dubla investiția când vom ajunge din nou în Bazinul Londrei.

– Trebuie să te laud încă o dată pentru înțelepciune și discernământ.

Veștile lui Anderson îl înveseliseră vizibil pe Hal. Tom nu-l mai văzuse pe tatăl său atât de interesat și de viguros de când fusese rănit.

– Vânturile sunt favorabile drumului spre Capul Bunei Speranțe, continuă el. Ar trebui să ridicăm pânzele de îndată ce ești gata să ieși cu *Yeoman* din nou pe mare, căpitane Anderson. Când va fi asta?

– Am câteva cazuri de scorbut în echipaj, dar mă aștept să-și revină repejor acum, că am staționat. Trebuie doar să reumplu

butoaiele cu apă și să iau o încărcătură de nuci de cocos. Voi fi gata de plecare în cel mult o săptămână.

Patru zile mai târziu, escadra ridică ancora și se strecură prin pasaj în șir. De îndată ce ajunseră în largul mării, ridicară pânzele și se îndreptară spre sud, pentru a trece prin strâmtoarea Mozambic și a înainta spre capul de sud al continentului african.

În primele săptămâni, vremea rămase frumoasă și vântul favorabil. Sănătatea lui Hal părea mai bună, odată cu ieșirea pe mare, aerul curat și mișcarea blândă a *Serafimului*. Își petrecea timpul în fiecare zi repetând cu Tom ritualurile Ordinului Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal, pregătindu-l să primească rangul de cavaler și arătându-se mulțumit de progresul fiului său.

După prima săptămână, Tom ordonă să fie pus un pat de zi pe punte, pe bordul din vânt al punții de la pupă, după care dispuse ca tatăl său să fie urcat și așezat acolo, ca să simtă din nou pe față bătaia vântului și a soarelui. Deși Tom își asumase întreaga responsabilitate a conducerii corabiei, își făcea timp în fiecare zi să stea cu tatăl său. În aceste zile, Tom se simțea mai apropiat ca oricând de Hal. Deseori, discuțiile lor se îndreptau spre Dorian și planurile lor de a-l găsi și a-l salva. Vorbiră o singură dată despre Guy și căsătoria lui cu Caroline Beatty. Spre uimirea lui Tom, tatăl său îi vorbea ca unui om în toată firea.

– Îți dai seama, Tom, că acel copil ar putea fi al tău, nu al lui Guy?

– M-am gândit la asta.

Tom își ascunse stânjeneala cât putu de mult și răspunse la fel de direct pe cât o făcuse și tatăl său când abordase subiectul.

– Simt că ți-ai făcut un dușman din fratele tău geamăn. Fii precaut în privința lui Guy. El nu uită o insultă și are o capacitate infinită de a urî.

– Mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată. El e în India, iar eu... ei bine, eu voi fi la capătul oceanelor.

– Soarta ne joacă feste urâte, Tom, iar oceanele s-ar putea dovedi a nu fi atât de vaste pe cât crezi.

Escadra ajunse în sud și, la patruzeci și trei de grade latitudine sudică, o luă în direcție vestică pentru a ajunge la uscat exact în vârful Capului Bunei Speranțe. În curând, văzură crestele

înspumate lovindu-se de stâncile sudice ale Africii. În aceeași zi, Hal îl chemă pe Tom în cabina de la pupă și-i arătă intrarea despre promovarea lui înregistrată în jurnalul de bord al navei.

– Asta demonstrează nu numai că am încredere în tine, Tom, ci și că vei avea dreptul la partea unui ofițer din câștiguri, îi spuse tatăl său. Ar putea să ajungă chiar la o mie de lire.

– Mulțumesc, tată.

– Sunt multe lucruri pe care le-aș face pentru tine și care-mi depășesc puterile. William este întâiul meu născut și știi ce înseamnă asta. Totul îi va rămâne lui.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Pot să-mi croiesc și singur drumul în lume.

– Sunt sigur de asta, zâmbi Hal și-l apucă de braț.

Era mai puternic acum decât atunci când plecase din Flor de la Mar – Tom îi simțea vigoarea în degete, iar soarele îi colorase din nou obrajii.

– Probabil pentru că am ocolit capul și mergem spre nord, gândurile mi se îndreaptă din nou către High Weald. Să nu-l urăști pe fratele tău mai mare, Tom!

– Nu eu sunt cel care-l urăsc, tată. Black Billy mă urăște pe mine.

– Acest nume demn de dispreț trădează sentimentele pe care le ai pentru el, dar când nu voi mai fi, el va fi capul familiei noastre și are dreptul la respectul și loialitatea ta.

– Tu m-ai învățat, tată, că respectul și loialitatea trebuie să fie câștigate, nu pretinse.

Aruncară ancora departe de țărmul micii așezări olandeze de la Capul Bunei Speranțe. Făcură plinul de apă și completară rezervele de carne și legume proaspete și nu avură nimic de împărțit cu administrația olandeză de la mal. În decursul aceleiași săptămâni, o luară din nou spre nord. De îndată ce escadra intră în apele Oceanului Atlantic, apele se schimbară și, odată cu acestea, sănătatea lui Hal Courtney.

Valurile capului veneau în goană spre ei, creste mari și cenușii de apă, cu văi adânci între ele, care izbeau escadra zi și noapte. Marea înspuma prova navelor și smulgea orice scândură sau garnitură slăbită de pe punți. Urletul vântului era vocea acestui atac,

iar măcelul era nemilos şi nepotolit. Cu fiecare zi, Hal devenea tot mai vlăguit, iar când Tom intră în cabina lui într-o dimineaţă furtunoasă, îl găsi pe tatăl său asudat şi îmbujorat. Simţi în nări duhoarea familiară a infecţiei, iar când trase deoparte cearşafurile, descoperi semnele grăitoare ale puroiului galben pe pânza albă.

Strigă la santinela de deasupra să-l cheme pe doctorul Reynolds, care veni de îndată. Acesta desfăcu bandajele de la piciorul stâng al lui Hal şi trăsăturile sale blânde se transformară într-o grimasă de uimire. Ciotul era îngrozitor de umflat, iar marginile rănii abia vindecate erau purpurii şi deschise, cu puroi curgând pe la capete.

– Mă tem că rana e foarte infectată, Sir Henry. Doctorul Reynolds adulmecă puroiul şi se strâmbă. Nu-mi plac aceste scurgeri. Se văd urme de gangrenă. Trebuie să deschid rana imediat.

În timp ce Tom îl ţinea pe tatăl său de umeri, medicul apăsă vârful bisturiului lung în rană, facându-l pe Hal să se zvârcolească şi să geamă de durere. Când Reynolds retrase lama, apăru un şuvoi gros de puroi galben şi violet, amestecat cu sânge proaspăt, care acoperi fundul vasului pe care ajutorul medicului îl ţinea sub ciot.

– Cred că am eliminat cu totul sursa răului, zise Reynolds, părând mulţumit de cantitatea şi de culoarea scurgerii. Acum o să-ţi iau sânge ca să reducem febra.

Dădu din cap spre ajutorul său. Ridicară mâneca de la cămaşa de noapte a lui Hal şi-i legară o chingă de piele în jurul antebraţului. Când o strânseră cu putere, venele din interiorul cotului lui Hal se umflară, ca nişte vergi vineţii sub pielea palidă. Reynolds curăţă puroiul şi sângele de pe lama bisturiului ştergând-o de mânecă, apoi verifică cu vârful degetului capătul, înainte de a înţepa vena umflată. Sângele de un roşu-închis picură în vasul de cositor şi se amestecă cu puroiul galben.

– O jumătate de litru ar trebui să fie de-ajuns, murmură el. Cred că am scos acum umorile morbide. Deşi, ca să zic aşa, e tot ce putem face în acest capăt de lume.

În următoarele săptămâni ale călătoriei, starea de sănătate a lui Hal fluctuă considerabil. Zăcea zile întregi palid şi inert în

patul său, părând că e pe punctul de a-și da sufletul. Apoi își revenea în forță. Când traversară Ecuatorul, Tom reuși să-l aducă din nou pe punte ca să se bucure de soarele arzător, iar Hal vorbi cu bucurie despre casă, tânjind după câmpurile verzi și mlaștinile sălbatice din High Weald. Îi povesti lui Tom despre cărțile și documentele din biblioteca lui.

– Acolo sunt toate jurnalele de bord ale bunicului tău din primele călătorii. Pe acestea ți le pot lăsa ție, Tom, căci tu ești marinarul familiei și nu-l vor interesa prea mult pe William.

Gândul la Sir Francis îl facu să-și schimbe din nou starea și se întristă.

– Trupul bunicului tău ne va aștepta la High Weald, căci Anderson l-a trimis înapoi din Bombay. Îl vom așeza în sarcofag în cripta din capelă. Se va bucura să ajungă din nou acasă, la fel de mult ca și mine. Avea o expresie tragică gândindu-se la asta. Apoi adăugă: Tom, te vei îngriji să am și eu un loc în criptă? Aș vrea să zac alături de tata și de cele trei femei pe care le-am iubit. Mama ta... Se opri, incapabil să continue.

– Ziua aceea e încă departe, tată, îl asigură Tom pe un ton disperat. Încă avem de îndeplinit o misiune. Am făcut jurăminte. Trebuie să mergem după Dorian. Trebuie să te însănătoșești și să prinzi din nou putere.

Cu un efort, Hal se scutură de mantia neagră a disperării.

– Desigur, ai dreptate. Tristețea și căinarea asta nu ne vor ajuta pe niciunul.

– Am pus tâmplarii să-ți facă picioare noi, din stejar englezesc durabil, îi spuse Tom cu seninătate. Vei umbla din nou înainte să vezi iar High Weald.

Tom trimise după tâmplarul-șef. Micul galez butucănos aduse două picioare de lemn, încă grosolan cioplite, ca să i le arate lui Hal. Apoi el și Tom se apucară să le măsoare și să le potrivească pe cioturile lui Hal.

Hal părea cu adevărat interesat și râse împreună cu ei, făcând sugestii prostești.

– N-am putea să le punem și o busolă și o sfârlează ca să mă ajute la navigat?

Dar după ce tâmplarul se întoarse sub punte, îl cuprinse din nou deprimarea.

– Nu voi fi niciodată bun de ceva cu bucăţile acelea de lemn pe picioare! Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să te duci singur după Dorian, Tom. Ridică o mână în faţa protestului mut al lui Tom. Dar mă voi ţine de cuvânt. Vei avea parte de tot ajutorul pe care ţi-l pot da.

Două săptămâni mai târziu, pe când nava plutea liniştită la marginea mării molcome a Sargaselor, la treizeci de grade latitudine nordică şi şaizeci de grade longitudine vestică, Tom coborî în cabina tatălui său în acalmia umedă şi-l găsi împuţinat în patul său. Avea pielea întinsă peste oasele capului, subţiată şi galbenă ca pergamentul, ca faţa mumiei egiptene pe care unul dintre strămoşii lui Tom o adusese dintr-o călătorie la Alexandria şi care stătea în coşciugul deschis şi sprijinit de unul dintre pereţii negri ai bibliotecii din High Weald. Tom îl chemă pe doctorul Reynolds şi-l lăsă pe tatăl său în grija acestuia. Apoi, nemaiputând să îndure atmosfera din cabina de la pupă, se grăbi spre punte şi trase adânc în piept aerul cald. „Se va sfârşi vreodată călătoria asta? se gândi el disperat. Dacă nu-l ducem în curând acasă, nu va mai vedea niciodată High Weald. O, de ne-ar împinge vântul mai iute!"

Alergă la pânzele de pe catargul principal şi începu să urce, oprindu-se doar când ajunse la butonul giruetei. Rămase acolo, privind către nord la orizontul vag şi fumuriu din pricina apei agitate. Apoi scoase pumnalul din teaca de la curea şi-l înfipse în lemnul catargului. Îl lăsă acolo, căci Aboli îl învăţase că acesta era modul de a invoca vântul. Începu să fluiere *Spanish Ladies*, dar asta îl făcea să se gândească la Dorian, aşa că trecu la *Greensleeves*.

Fluieră după vânt toată dimineaţa şi, înainte ca soarele să ajungă la amiază, privi înapoi peste pupă. Suprafaţa apei era o oglindă şlefuită, tulburată doar de adunăturile plutitoare de buruieni galbene de pe Marea Sargaselor. Apoi văzu linia de un albastru-închis a vântului, venind în goană către ei peste suprafaţa strălucitoare. „Puntea! strigă el în jos. Linie de gren! Maximum la pupă!" Văzu siluetele mici ale santinelelor de pe punte alergând la vele ca să le pregătească pentru vântul ce se apropia. Vântul împinse cele patru nave ale escadrei şi le luă cu el. *Serafimul* se afla tot în frunte, iar *Yeoman*, *Minotaurul* şi respectabila navă *Mielul* veneau în urma lui. De acolo bătu tot mai

ferm către vest, fără să se oprească, nici măcar în timpul nopții. Tom își lăsă pumnalul înfipt în vârful catargului principal.

Se apropiară de coastă în dreptul insulelor Scilly și strigară spre singura barcă cu pânze pe care o văzuseră în ultimele două luni. Era o mică barcă de pescuit cu un echipaj format din trei oameni.

– Ce veşti aveţi? strigă Tom la ei. Nu am aflat nimic de optsprezece luni.

– Război! se auzi un strigăt drept răspuns. Război cu francezii.

Tom îi chemă pe Edward Anderson și pe ceilalți căpitani la bordul *Serafimului,* pentru un scurt consiliu de război. Ar fi fost o tragedie să se apropie de capătul unei călătorii atât de periculoase și apoi, când aproape că întrezăreau casa, să devină victimele corsarilor francezi. Hal se bucura de o perioadă în care se simțea în putere, fiind îndeajuns de lucid încât să ia parte la discuții, așa că Tom îi adună pe toți în cabina de la pupă.

– Avem de ales, le spuse el. Putem andoca la Plymouth sau putem goni în sus pe Canal, ca să ajungem la gura Tamisei.

Anderson optă pentru Plymouth, dar Ned Tyler și Alf Wilson ar fi vrut să meargă spre Londra. După ce își spuse fiecare părerea, Tom zise:

– Odată ce ajungem la Blackwall, ne putem descărca marfa direct la depozitele companiei, iar răsplata noastră ar putea fi scoasă la licitație de companie în câteva zile. Când Hal încuviință din cap, Tom continuă: Dacă mergem la Plymouth, am putea rămâne blocați acolo Dumnezeu știe cât timp. Eu zic să ne strecurăm printre corsarii francezi și să stabilim cursul spre capul North Foreland.

– Tom are dreptate. Cu cât livrăm marfa mai repede, cu atât ne va fi mai bine, zise Hal.

Puseră echipajele la treabă și, cu tunurile încărcate și cu santinele duble în vârful catargelor, o luară în sus pe Canal. În zilele ce urmară, văzură în două rânduri velaturi ciudate care nu arborau nicio culoare, dar care păreau să fie franceze. Tom facu semn cu steagul pentru a închide formațiunea, iar străinii se îndepărtară, îndreptându-se înapoi către est, unde se afla coasta franceză dincolo de orizont.

Văzură lumina farului din North Foreland cu două ore înainte de ivirea zorilor şi trecură de Sheerness până la prânz. La apusul zilei de iarnă, toate cele patru corăbii ancorară la docurile companiei de pe fluviu. Înainte de coborârea pasarelei, Tom strigă la agentul companiei, care-i aştepta pe chei să-i salute:

– Trimite-i un mesaj lordului Childs că am venit cu o pradă bogată. Trebuie să vină aici de îndată.

Cu două ore înainte de miezul nopţii, trăsura lui Childs, cu cei doi călăreţi însoţitori mergând în galop şi deschizând calea şi cu felinarele laterale strălucind, intră cu zgomot în port. Vizitiul struni caii la marginea docului, iar Childs aproape că se rostogoli pe uşa trăsurii înainte ca roţile să se oprească. Urcă şchiopătând pe pasarela *Serafimului*, cu faţa îmbujorată, cu peruca strâmbă şi cu gura schimonosită de nerăbdare.

– Cine eşti tu? strigă la Tom. Unde e Sir Henry?

– Milord, sunt fiul lui Sir Henry, Thomas Courtney.

– Unde e tatăl tău, flăcăule?

– Vă aşteaptă sub punte, milord.

Childs se răsuci în loc şi arătă spre *Minotaur*.

– Ce corabie e aceea? Seamănă cu un Indiaman, dar nu o ştiu.

– Este vechiul *Minotaur*, milord, sub un strat nou de vopsea.

– *Minotaurul!* Ai luat-o înapoi de la corsar? Childs nu mai aşteptă răspunsul. Cealaltă navă, de dincolo de *Minotaur*... Arătă către *Miel*. Ce-i cu ea?

– Altă pradă, milord. O navă olandeză cu cala plină de ceai chinezesc.

– Iisus să te aibă în pază, flăcăule. Eşti aducător de veşti bune. Condu-mă la tatăl tău.

Hal era aşezat în scaunul căpitanului, cu o pelerină de catifea în poală ca să-şi ascundă rănile. Purta o haină de catifea de un albastru-închis, iar pe pieptul lui strălucea emblema din aur şi pietre scumpe a Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal. Deşi era cumplit de palid şi avea ochii afundaţi în orbitele întunecate, se ţinea drept şi mândru.

– Bine aţi venit la bord, milord, îl salută el pe Childs. Vă rog să mă iertaţi că nu mă ridic, dar nu mă simt prea bine.

Childs îl prinse de mână.

– Ești cu adevărat bine-venit, Sir Henry. Sunt nerăbdător să aflu despre succesele expediției. Am văzut cele două trofee ancorate lângă chei, iar fiul dumitale mi-a spus câte ceva despre marfa pe care o transportați.

– Vă rog, luați loc! Hal îi arătă un scaun de lângă el. Raportul meu va mai dura ceva vreme. Am scris tot, dar aș vrea să vorbim despre expediția noastră ca de la bărbat la bărbat și față în față. Dar, pentru început, un pahar de vin.

Îi facu semn lui Tom să umple paharele pregătite pe o tavă de argint.

Childs se așeză pe scaun și ascultă cu atenție povestea lui Hal. Din când în când punea câte o întrebare, dar în mare parte ascultă în tăcere, vrăjit, în timp ce Hal citea cu voce tare declarațiile despre încărcătura celor patru nave din escadră. Când tăcu, în cele din urmă, vlăguit de efortul istorisirii lungi, Childs se aplecă în față și luă pergamentele din mâna lui. Într-un târziu, ridică din nou privirea.

– De când a izbucnit războiul cu francezii, prețul mărfurilor aproape că s-a dublat. Cu cele două corăbii capturate, valoarea prăzii pe care ați obținut-o pentru noi ar putea ajunge chiar la cinci sute de mii de lire. Directorii companiei vor fi mai mult decât recunoscători și cred că pot vorbi în numele Maiestății Sale când spun că promisiunea solemnă a Coroanei va fi îndeplinită. Vei fi Henry Courtney, baronul de Dartmouth, până la sfârșitul săptămânii.

Childs îl salută cu paharul ridicat.

– Știam că am ales omul potrivit când te-am trimis pe dumneata. Pot să beau pentru sănătatea și norocul dumitale, Sir Henry?

– Mulțumesc, milord. Mă bucur că sunteți mulțumit.

– Mulțumit? râse Childs. Nu am cuvinte să-mi exprim mulțumirea, admirația, uimirea față de curajul și ingeniozitatea dumitale.

Se întinse și puse mâna pe genunchiul lui Henry. Pe față îi apăru o expresie comică de uluire. Privi în jos și pipăi membrul lipsă al lui Henry.

– Sir Henry, sunt copleşit. Se uită la partea inferioară a trupului lui Hal. Doamne Dumnezeule, omule! Picioarele dumitale! Ţi-ai pierdut picioarele!

Hal zâmbi stins.

– Da, milord, a fost un oarecare preţ de plătit. Noi, marinarii, o numim cheltuială de război.

– Trebuie să te scoatem de pe corabie. Vei fi oaspetele meu în Casa Bombay câtă vreme te recuperezi. Trăsura mea e pe chei. Îi voi chema pe doctorii mei, cei mai buni din Londra. Nu-ţi va lipsi nimic. Îţi promit.

Unul dintre primele lucruri pe care Hal le făcu după sosirea la Casa Bombay fu să-i scrie lui William, dându-i veştile importante despre prada obţinută şi despre creşterea iminentă în rang. Trecu mai bine de o săptămână până când scrisoarea ajunse la fiul său în Devon.

Cu scrisoarea încă în mână, William strigă să i se aducă de îndată calul şi în mai puţin de o oră ieşea pe porţile de la High Weald, călărind nebuneşte pe drumul principal spre Londra.

La cinci zile după plecarea de la High Weald, ajunse pe domeniul Casei Bombay la mijlocul după-amiezii, pe o ploaie torenţială. Lăsă calul tocmit la grajduri; apoi, ud leoarcă şi murdar de noroi până la brâu, intră pe uşa principală, dându-i la o parte pe administratorul şi pe lacheii care încercau să-i stea în cale.

– Sunt fiul cel mai mare al lui Sir Henry Courtney. Vreau să fiu condus de îndată la tatăl meu.

De cum auzi numele acesta, unul dintre secretari se apropie în grabă. În ultimele zile, numele Courtney făcuse furori în tot oraşul. Fiecare ziar tipărise pagini întregi despre aventurile lui Sir Henry Courtney în Oceanul Indian. Unele erau pline de fantezii nebuneşti, dar, ca subiect de actualitate, înlocuise vestea despre cea mai nouă victorie a englezilor în Franţa, iar numele său era rostit în fiecare tavernă sau adunare pretenţioasă din Londra. Pentru a spori entuziasmul, foile volante împărţite pe stradă anunţau scoaterea la licitaţie a mărfurilor şi câştigurile

obţinute la sediul Companiei John din strada Leadenhall, descriindu-le ca pe „cele mai grozave bogăţii smulse vreodată duşmanului din largul mării!"

În decurs de câteva zile de la sosirea escadrei, valoarea acţiunilor la „Compania Unită a Negustorilor din Anglia care fac comerţ cu Indiile de Est" – adică numele întreg şi răsunător al Companiei John – crescuse cu peste cincisprezece la sută. În ultimii douăzeci şi cinci de ani, compania plătise dividende anuale de douăzeci şi cinci la sută, dar anticiparea vânzării nenumăratelor bunuri urcă preţul acţiunilor la un nivel nemaiauzit.

– Slavă Domnului că aţi ajuns, domnule, îl întâmpină secretarul pe William. Tatăl dumneavoastră întreabă zilnic dacă aţi ajuns. Vă rog, daţi-mi voie să vă conduc la el.

Îl conduse pe William pe scara mare şi spiralată de marmură. Când ajunseră la primul etaj, William se opri brusc sub portretul masiv al stră-străbunicului lordului Childs, pictat de Holbein, şi se uită la cei doi bărbaţi care coborau scările spre el. Trăsăturile lui severe se înăspriră, iar ochii negri sclipiră când îl văzu pe cel mai tânăr.

– Bine te-am găsit, dragă frate. Vad că rugăciunile mele au rămas fară răspuns şi te-ai întors să mă chinui. Tu şi sălbaticul ăsta mare şi negru... Privi spre Aboli.

Tom se opri în capul scărilor cu faţa la William. Acum era cu doi centimetri mai înalt decât fratele său mai mare. Îl privi din cap până-n picioare, de la cizmele pline de noroi până la chipul său arogant şi întunecat, apoi zâmbi cu răceală.

– Sunt profund mişcat de modul în care îţi exprimi afecţiunea. Te rog, fii încredinţat că este absolut reciprocă.

Deşi nu o arăta, William era uimit de cât de mult se schimbase Tom în ultimii ani. Devenise înalt şi dur, plin de încredere în sine. Un bărbat de care trebuia să ţină seama.

– Fără îndoială că vom avea ocazia să continuăm această discuţie plăcută ceva mai târziu, zise William înclinând capul a dispreţ. Dar acum, ca întâi născut, am datoria de a fi lângă tatăl nostru.

Tom nu luă în seamă aluzia usturătoare la întâietatea obţinută prin naştere, deşi îl înţepase. Se dădu la o parte şi se înclină uşor.

– Sunt la dispoziţia ta, frate.

William trecu pe lângă el şi, fără să privească în urmă, ajunse la galeria lungă de portrete a casei. Secretarul îl conduse până în capătul coridorului, ciocănind cu bastonul în uşile duble. Acestea se deschiseră de îndată şi William intră într-un dormitor elegant. Patru medici îmbrăcaţi în negru erau adunaţi în jurul patului uriaş cu baldachin, pe postamentul înălţat. William îşi dădu seama cine erau după petele de sânge de pe hainele lor. Toţi se dădură la o parte când se apropie.

Când văzu silueta întinsă pe perne, William se opri brusc. Îşi amintea bărbatul robust şi viguros pe care-l văzuse plecând din portul Plymouth. Acest bătrân fragil, cu barba argintie, cu capul ras şi cu trăsăturile schimonosite de durere nu putea fi acelaşi om.

– M-am rugat la Dumnezeu să vii, şopti Hal. Vino, William, sărută-mă!

William înaintă din nou şi se apropie în grabă de pat. Îngenunche şi-şi lipi buzele de obrazul palid al tatălui său.

– Îi mulţumesc Domnului că te-a cruţat şi că ţi-ai revenit atât de bine în urma rănilor, îi spuse William cu o mină sinceră şi veselă, care-i masca adevăratele simţăminte.

„E pe moarte, se gândi William, cu un amestec de teamă şi de bucurie. Averea e aproape a mea, precum şi această comoară celebră pe care a adus-o înapoi din prăzi."

– Sper că eşti la fel de sănătos pe cât pari! zise el, strângând mâna subţire şi rece întinsă pe cearşafurile brodate.

„Iisuse, se gândi el, dacă bătrânul pirat moare înainte de a fi învestit, titlul de baron va fi pierdut. Fără centura de nobil, victoria de a fura de la păgâni această avere imensă va avea un gust amar."

– Eşti un fiu bun şi iubitor, William, dar nu mă plânge încă. Chiar şi dricarii ăştia, spuse Hal făcând semn către cei patru medici eminenţi care-i înconjurau patul, chiar şi lor le va fi greu să mă îngroape.

Vru să râdă puţin, dar încercarea inutilă sună ciudat în ecoul încăperii mari. Niciunul dintre medici nu zâmbi.

– Dragostea mea pentru tine este sporită de mândria pe care o simt pentru gloria câştigată. Când îţi vei ocupa locul în Camera Lorzilor, tată?

– În următoarele zile, răspunse Hal. Și, fiind fiul meu cel mai mare, vei fi martor la această onoare.

– Sir Henry, interveni un medic, nu credem că e înțelept să vizitezi Camera Lorzilor în starea în care te afli. Suntem foarte îngrijorați...

William sări în picioare și se apropie de doctor înainte ca acesta să-și exprime dezaprobarea până la capăt.

– Prostii, cetățene. E limpede pentru orice neghiob că tatăl meu e suficient de viguros încât să îi onoreze chemarea lordului său suveran. Voi fi lângă el în fiecare clipă. Mă voi îngriji personal de orice dorință a sa.

Cinci zile mai târziu, servitorii coborâră scările purtându-l pe Hal într-o litieră, în timp ce William dădea neliniștit târcoale. Trăsura lordului Childs era pregătită în fața ușilor de la intrare, iar Tom și Aboli stăteau separat de grupul de călăreți care aveau să însoțească trăsura.

Lacheii așezară litiera lângă trăsură și urmă un moment de confuzie, în care nimeni nu părea sigur de ce trebuia să facă mai departe. Tom se apropie repede, împingându-și fratele cu cotul și, până să intervină doctorii, îl ridică ușor pe tatăl său, urcând în trăsură cu trupul firav în brațe.

– Tată, nu este bine ce faci. Îți vlăguiești puterea cu drumul ăsta, șopti el în vreme ce-l așeza pe Hal în trăsură și-l învelea cu o blană.

– S-ar putea ca regele să se întoarcă în curând pe continent să continue războiul și cine știe când va reveni în Anglia...

– Atunci ar trebui ca eu și Aboli să mergem cu tine, se rugă Tom, dar William ne-a interzis.

– William va avea grijă de mine, zise Hal trăgându-și blana lucioasă pe umeri. Trebuie să rămâi aici cu Walsh și să ne păzești interesele la casa de licitație. Am mare încredere în tine, Tom.

Tom știa că adevăratul motiv pentru care îl refuza era că tatăl său nu voia să-l știe alături de fratele său vitreg.

– Cum ți-e voia, tată, încuviință el.

– De îndată ce se termină treaba asta cu lorzii și cu vânzarea, ne putem întoarce la High Weald ca să plănuim salvarea lui Dorian.

– Voi aştepta aici să te întorci, promise Tom, apoi coborî ca să stea la roata din spate.

William urcă în trăsură, se aşeză pe banchetă lângă tatăl lor, iar vizitiul pocni din bici şi trăsura ieşi pe poartă.

Tom se întoarse spre Aboli.

– E destul de rău că Black Billy o să-i zdruncine oasele în căruţa aia. Nu-l las să facă la fel la întoarcerea la High Weald. Călătoria lungă spre Devon, pe drumurile acelea stricate, o să-l ucidă. Trebuie să-l ducem pe apă până la Plymouth. Marea va fi blândă cu el, iar noi doi putem avea grijă de el mai bine.

– Dar nu ai corabie, Klebe, îi aminti Aboli. *Serafimul* şi *Minotaurul* aparţin Companiei John.

– Atunci, trebuie să găsim alta de închiriat.

– Sunt corsari francezi în Canal.

– Avem nevoie de ceva mic şi uşor de manevrat – suficient de mic încât să nu stârnească interesul şi destul de rapid încât să-i lase cu buza umflată dacă se decid să ne urmărească.

– Cred că ştiu cine are o asemenea ambarcaţiune, zise Aboli gânditor. Numai de nu s-or fi schimbat lucrurile cât am fost plecaţi.

Licitaţia de pe domeniul splendid al companiei de pe strada Leadenhall dură patru zile. Tom rămase lângă jupânul Walsh până la sfârşit, ca să noteze preţurile oferite pentru pradă.

Camera principală de vânzare avea forma unei cabine, cu rânduri de bănci în jurul spaţiului circular pe care se afla podiumul adjudecătorului. Băncile erau atât de pline de negustori, de secretarii şi de contabilii acestora, încât abia dacă ajungeau locurile pentru toţi. Mulţi găsiră doar un loc de stat în picioare lângă pereţii negri, dar se alăturară şi ei gălăgios, strigându-şi oferta şi fluturând cataloagele ca să atragă atenţia adjudecătorului.

În vreme ce Tom asculta preţurile ce creşteau ameţitor, se gândea la cuferele cu monede, dosite în seifurile de sub camerele de licitaţie. Le aduseseră de pe cheiul companiei în noaptea în care escadra andocase, mergând cu trăsurile pe străzile

pietruite și întunecate, însoțiți de garda formată din cincizeci de marinari înarmați.

Era limpede că prețurile pe care le prevăzuse lordul Childs aveau să fie depășite cu mult în isteria ce caracteriza vânzarea. Cu fiecare zi a licitației, Tom vedea cum valoarea părții lui creștea.

– Dumnezeule mare! se miră el în ultima zi, făcând calcule pe tăbliță. Cu puțin noroc, voi obține peste o mie de lire.

Atât câștiga un miner sau un fermier de la High Weald într-o viață întreagă. Se lăsă amețit de visurile de înavuțire până când se gândi la cât avea să valoreze partea tatălui său.

– Aproape o sută de mii! exclamă el. Plus pelerina de hermină și centura pentru spadă incrustată cu pietre scumpe a unui baron. Apoi buzele i se strânseră de mânie. Și toate acestea vor ajunge direct în labele flămânde ale lui Black Billy. Black Billy, care-și varsă mațele de câte ori pune piciorul pe o corabie.

În timp ce medita la această nedreptate, adjudecătorul anunță, cu o voce puternică și răgușită, următorul obiect scos la vânzare.

– Distinși lorzi, doamne și domni, suntem bucuroși și onorați să oferim spre delectarea dumneavoastră un trofeu rar și minunat, care îi va încânta și intriga până și pe cei mai trecuți prin viață dintre dumneavoastră. Cu un gest bombastic, ridică pânza ce acoperea un borcan mare din sticlă groasă, aflat pe masă în fața lui. Însuși capul pus la păstrare al celebrului și sângerosului brigand și corsar Jangiri sau al-Auf, Cel Rău.

Valuri de agitație și de murmure trecură printre rândurile de negustori, care întinseră gâturile în față ca să privească înspăimântați capul tăiat ce înota într-o baie de substanțe spirtoase. Tom simți un fior când privi din nou fața lui al-Auf. Părul lui negru plutea ca algele în jurul capului. Avea un ochi deschis, ce părea să se fixeze asupra lui Tom și să-l privească cu o uimire palidă, și o expresie chinuită a buzelor, ca și cum încă simțea sărutul ascuțit al sabiei care-i despărțise capul de trup.

– Haideți, domnilor! spuse adjudecătorul pe un ton lingușitor. Este un lucru de valoare. Mulți oameni din țară ar fi bucuroși să dea un ban ca să-l privească. Oferă cineva cinci lire?

Treptat, o senzație de revoltă îl cuprinse pe Tom. Luase capul ca o dovadă pentru directorii Companiei John a succesului

expediției lor, nu ca să devină un număr într-un circ ambulant. Instinctele și instruirea lui îi treziră un sentiment de compasiune și de respect față de dușmanul învins. Uită pe moment că al-Auf îl capturase și-l vânduse pe Dorian ca sclav.

Pe negândite, strigă nervos:

– Zece lire!

Nu avea suma asta la dispoziție, dar trebuia să intre în posesia părții lui din pradă. În toată sala, capetele se întoarseră spre el cu priviri curioase. Le auzea șoaptele.

– E băiatul lui Hal Courtney, cel care a tăiat capul.

– El e. El l-a curățat pe al-Auf.

– Cum îl cheamă?

– Tom Courtney. E băiatul lui Sir Hal.

Adjudecătorul se înclină teatral spre el.

– Spadasinul curajos și însuși călăul a oferit zece lire. Oferă cineva mai mult de zece lire?

Cineva din primul rând de bănci începu să aplaude, iar cei din jurul lui facură la fel. Puțin câte puțin, aplauzele se transformară într-un vuiet, până când toți băteau din palme și tropăiau din picioare.

Tom ar fi vrut să strige la ei să înceteze. Ar fi vrut să le spună că nu-l omorâse pe omul acela pentru a obține aprobarea lor. Dar nu avea cuvinte să descrie ce simțise atunci când tăiase capul lui al-Auf și ce simțea acum, în timp ce-l privea plutind într-o sticlă, oferit pentru distracția țăranilor curioși.

– Zece lire o dată! Zece lire de două ori! Vândut domnului Tom Courtney, pentru suma de zece lire!

– Plătește-l din partea mea, se răsti Tom la Walsh, apoi sări în picioare.

Voia să iasă la aer curat, departe de privirile și de rânjetele acelei adunături de străini. Se strecură prin mulțime afară din încăpere și coborî în fugă scara mare.

Când ieși în strada Leadenhall, ploua. Își puse pelerina pe umeri, își îndesă pe cap pălăria cu bor larg și cu pană de cavaler și-și potrivi centironul înainte de a ieși de sub portic. Simți o atingere pe umăr și se răsuci în loc. În starea în care era, nu-l văzuse pe Aboli în mulțimea de pierde-vară de la intrarea în sălile de vânzare.

– Am găsit omul potrivit, Klebe.

Aboli împinse în față un tip înalt și zvelt, înfășurat într-o pelerină marinărească, ale cărui trăsături erau ascunse de pălăria Monmouth trasă mult pe ochi. Preț de-o clipă, Tom nu înțelese ce-i spunea Aboli.

– Cel care îl va duce pe tatăl tău înapoi la Plymouth pe mare, în loc să-l poarte pe drumuri, îi reaminti Aboli.

– Atunci, hai să bem toți trei o halbă de bere cât timp discutăm, sugeră Tom.

Alergară prin ploaie până la berăria de la colțul cu Cornhill.

În sala înăbușitoare din față, plină de avocați și de funcționari, duhnind a fum de pipă și a butoaie cu bere, își scoaseră pelerinele și pălăriile, iar Tom se întoarse să-l studieze pe omul adus de Aboli.

– Acesta este căpitanul Luke Jervis, îi spuse Aboli. A navigat împreună cu mine și cu tatăl tău pe bătrânul *Pegas*.

Lui Tom îi plăcu din prima clipă. Avea o privire ageră și inteligentă și aspectul unui marinar dur. Avea pielea bronzată și ridată de soare și de aerul sărat.

– Luke are un cuter rapid și cunoaște ca-n palmă fiecare bucățică a Canalului, mai ales porturile franceze, zise Aboli zâmbind cu înțeles. Poate să se descotorosească de orice agent fiscal sau franțuz. Tom nu înțelese imediat ce voia să spună, dar Aboli continuă: Dacă ceea ce cauți e un transport de coniac Limousin bun, atunci Luke e omul potrivit.

Tom zâmbi când își dădu seama că Luke era contrabandist. Dacă așa stăteau lucrurile, era alegerea perfectă pentru a-i duce într-o scurtă călătorie prin Canal. Vasul lui avea să fie iute ca gândul și putea naviga prin apele periculoase în nopțile fără lună, chiar și pe furtună. Tom îi strânse mâna.

– Aboli ți-a spus ce vrem. Care ar fi prețul ca să te angajăm, căpitane?

– Îi datorez lui Sir Henry viața și nu doar atât, spuse Luke Jervis atingându-și cicatricea albă și lungă de pe obrazul stâng. Nu-i voi cere nicio para chioară. Aș fi mândru să-i stau la dispoziție.

Tom nu-l întrebă de cicatrice, dar îi mulțumi, apoi spuse:

– Aboli o să-ți dea de știre când e gata tatăl meu să plece din Londra.

Când lordul Courtney se întoarse din prima sa vizită la Camera Lorzilor, Tom văzu dintr-o privire că drumul și călătoria îl vlăguiseră. Îl duse în brațe cu blândețe pe scările către dormitorul său din Casa Bombay, iar Hal adormi aproape în aceeași clipă. Tom rămase lângă patul său până seara, când un lacheu îi aduse o tavă cu cina.

– Unde e William? întrebă Hal slăbit în timp ce Tom îi dădea supă cu lingura.

– E cu jupânul Samuels la bancă. Lordul Childs i-a dat un bilet de bancă pentru partea sa de pradă și s-a dus să-l depună, îi spuse Tom.

Nu spuse nimic despre cât de repede dispăruse grija lui William față de sănătatea tatălui său după acordarea titlului de baron și după asigurarea succesiunii acestuia. Principalul interes al lui William era acum să vadă aurul pus bine de către bancheri în strada Strand, unde îl putea ține sub control.

– Acum trebuie să te odihnești, tată. Trebuie să-ți recapeți puterile pentru drumul spre casă. Treburile noastre aici, la Londra, sunt aproape gata. Cu cât te ducem mai curând la High Weald, cu atât o să te înzdrăvenești mai repede.

– Da, Tom, încuviință Hal. Vreau să merg acasă acum. Știai că William și Alice mi-au oferit un nepot? L-au botezat Francis, după bunicul tău.

– Da, tată, răspunse Tom. Mi-a spus William.

Fratele său îi dăduse de înțeles cât mai clar posibil că, din moment ce avea un moștenitor, titlul și averea aveau să rămână pentru totdeauna inaccesibile pentru Tom.

– Am închiriat un vas care să ne ducă înapoi la Plymouth. Căpitanul este Luke Jervis. Îl mai ții minte? Spune că i-ai salvat viața.

Hal zâmbi.

– Luke? Era un flăcău simpatic, un băiat bun. Mă bucur să aud că acum are propria corabie.

– E doar un cuter mic, dar e rapid.

– Aş vrea să ridicăm ancora de îndată, Tom, spuse Hal prinzându-l de braţ, cu o expresie nerăbdătoare.

– Ar trebui să aşteptăm ca medicii să ne dea aprobarea.

Abia după încă o săptămână se învoiră medicii, fără nicio tragere de inimă, să-l lase pe Hal să fie dus la bordul *Corbului*, nava lui Luke Jervis. Plecară de pe cheiul companiei după-amiaza târziu, ca să facă cea mai periculoasă parte a călătoriei în timpul nopţii.

William nu era cu ei. Acum, când banii obţinuţi la licitaţie erau depuşi în siguranţă la Banca Samuels de pe strada Strand, era nerăbdător să se întoarcă şi să aibă grijă de moşie.

– Fiecare oră în care sunt plecat ne costă bani. Nu am încredere în puşlamalele şi în imbecilii pe care a trebuit să-i las să se ocupe în lipsa mea. Voi pleca spre Plymouth imediat. Voi întâmpina corabia când ajungi acolo, tată.

Corbul se dovedi rapid, aşa cum promitea reputaţia lui. În vreme ce înaintau spre sud în toiul nopţii, Tom stătea lângă Luke Jervis la timonă. Luke era curios să audă fiecare detaliu al călătoriei lor în Indii şi-i punea lui Tom o grămadă de întrebări.

– Sfinte Iisuse! Dacă aş fi ştiut, aş fi plecat alături de căpitanul Hal cât ai clipi din ochi.

– Şi cum ar fi rămas cu nevasta şi copiii tăi? zâmbi Aboli, dezvelindu-şi dinţii albi în întuneric.

– N-o să-mi frângă inima dacă nu mai aud vreodată un plod ţipând sau o moaşă dădăcind. Luke trase din pipă, care îi lumină faţa aspră. Apoi o scoase din gură şi o îndreptă spre est. Vedeţi luminile acelea de acolo? E portul Calais. Am fost acolo acum trei nopţi ca să preiau o încărcătură de coniac şi tutun. Sunt o mulţime de mărfuri pe drumuri, ca puricii pe un câine murdar. Zâmbi lacom în lumina lunii. Dacă ar avea oamenii patentă de corsar, n-ar mai fi nevoiţi să navigheze tocmai în Orient ca să găsească pradă.

– Ai conştiinţa împăcată să faci negoţ cu francezii când suntem în război cu ei? întrebă Tom nedumerit.

– Cineva trebuie s-o facă, spuse Luke. Altfel n-ar mai fi coniac şi tutun ca să-i înveselească pe flăcăii care luptă. Eu sunt patriot, să ştiţi.

O spuse cu seriozitate şi Tom nu mai insistă, dar se gândi la ce spusese Luke despre negustorii francezi care aglomerau porturile de la Canal.

Când *Corbul* aruncă ancora lângă cheiul din Plymouth, William se dovedi de cuvânt. Avea pe docuri o trăsură mare, cu arcuri noi şi cu slujitori care aşteptau să-l urce pe Hal de îndată. Porniră în pas domol pe drumul spre High Weald. Pe măsură ce înaintau, treceau de grupuri mici de femei şi bărbaţi, muncitori, mineri şi fermieri chiriaşi de pe moşie, adunaţi să aplaude întoarcerea acasă a lordului. Hal insistă să stea în capul oaselor ca ei să-l poată vedea şi, când recunoştea faţa cuiva, îl punea pe vizitiu să oprească pentru a da mâna cu omul acela prin ferestruica trăsurii.

Când intrară pe poartă şi se apropiară scârţâind pe pietriş de marele conac, servitorii îi aşteptau adunaţi pe treptele din faţă. Câteva femei lăcrimară văzându-l pe Hal în starea în care era, purtat pe braţe de lachei, iar bărbaţii murmurară salutări întristate.

– Iisus să vă aibă în pază, milord. Ne bucurăm nespus să vă vedem ajuns acasă în siguranţă.

Alice Courtney, soţia lui William, aştepta în capul scărilor. Avea copilul în braţe, o fiinţă micuţă cu faţa roşie şi încreţită. Acesta scânci îmbufnat când Alice îl puse pentru o clipă în braţele lui Hal, iar acesta zâmbi mândru şi-l sărută în creştetul capului, acoperit cu păr negru şi des.

„Seamănă cu o maimuţă", se gândi Tom. Apoi se uită mai atent la faţa lui Alice. Deşi nu apucase să o cunoască prea bine atunci când se căsătorise cu William, o plăcuse din instinct. Atunci era drăguţă şi veselă, însă acum abia o mai recunoştea. Avea un aer melancolic. Ochii îi erau trişti şi, cu toate că pielea ei încă era curată şi catifelată ca o piersică, părea măcinată de griji. Când Hal fu dus dincolo de uşile de la intrare, ea rămase pe treapta de sus ca să-l salute pe Tom.

– Bun venit acasă, frate.

Îl sărută pe obraz, apoi făcu o reverență.

– Ai un copil frumos.

Tom atinse stângaci fața micuță și-și retrase degetele când copilul scânci din nou.

– La fel de frumos ca mama lui, spuse el în final.

– Mulțumesc, Tom, spuse ea zâmbind, apoi coborî vocea pentru a nu fi auzită de servitori: Trebuie să-ți vorbesc – nu aici, dar cu prima ocazie.

Se întoarse repede cu spatele și puse copilul în brațele unei dădace, în timp ce Tom îl urma pe tatăl său pe scări.

De îndată ce se eliberă, Tom coborî prin pasajul către scările din spate, fiind nevoit să treacă pe lângă camera lui Dorian. Deschise ușa, rămase în prag și simți împunsătura nostalgiei când privi camera micuță. Era așa cum o lăsase fratele său mai mic. Trupele de soldați de plumb în uniforme frumos pictate erau înșirate pe pervazul ferestrei, iar zmeul pe care i-l făcuse Tom era agățat deasupra patului. Amintirile erau prea dureroase. Închise ușa încet și coborî pe scara din spate.

Se strecură prin bucătărie și prin grajduri, alergând ușor pe deal către capelă. Era frig și întuneric înăuntru; doar o rază subțire de soare cobora prin deschizătura din acoperișul cupolei. Observă ușurat că lada în care se afla trupul bunicului său era sprijinită de peretele îndepărtat, lângă sarcofagul de piatră care fusese pregătit cu multă vreme în urmă ca să-l primească. Făcuse în siguranță drumul lung de la Bombay, pe lângă Capul Bunei Speranțe. Se apropie de sicriu, puse mâna pe capac și șopti:

– Bine ai venit acasă, bunicule. Va fi mult mai confortabil aici decât într-o peșteră din ținutul acela sălbatic și îndepărtat.

Apoi trecu pe lângă șirul de morminte de piatră, până când ajunse la cel din mijloc. Se opri dinaintea acestuia și citi inscripția cu voce tare:

– „Elizabeth Courtney, soția lui Henry și mama lui Dorian. Răpită de mare înainte de a înflori pe deplin. Odihnească-se în pace!" Dorian nu e cu noi azi, continuă el cu voce tare. Dar va fi în curând. Jur.

Merse apoi la mormântul mamei sale, aplecându-se și sărutând marmura rece a efigiei sale. Apoi îngenunche.

– Am ajuns cu bine acasă, mamă, şi Guy e bine. E în India acum, lucrează pentru Compania John. S-a căsătorit. Ţi-ar plăcea de Caroline, soţia lui. E o fată frumoasă, cu o voce minunată.

Vorbea cu ea de parcă ar fi fost vie şi l-ar fi ascultat şi rămase lângă sarcofagul ei până când raza de soare trecu peste pereţii de piatră şi pieri în cele din urmă, lăsând cripta în semiîntuneric. Atunci urcă treptele pipăind pereţii şi ieşi în lumina înserării.

Rămase acolo privind în jos spre peisajul pe care şi-l amintea atât de bine, dar care acum îi părea ciudat de străin. Dincolo de dealurile vălurite, vedea marea îndepărtată. Părea să-l cheme de dincolo de luminile strălucitoare din port. Se simţea de parcă fusese plecat o viaţă întreagă, dar era neliniştit, nemulţumit şi măcinat de dorinţa de a pleca mai departe. Africa era acolo şi către acel loc tânjea inima lui.

– Mă întreb, şopti el coborând dealul, dacă voi mai fi fericit vreodată într-un singur loc.

Când ajunse la poalele dealului, conturul casei părea o umbră întunecată ce se întindea prin ceţurile înserării, plutind peste peluze. Tom se opri brusc în dreptul peretelui săpat adânc în pământ când văzu o apariţie fantomatică sub crengile răsfirate ale unuia dintre uriaşii stejari bătrâni ce se înălţau negri pe pajişte. Era silueta unei femei îmbrăcate în alb, iar Tom simţi un fel de uimire superstiţioasă, căci părea eterică şi spectrală. Erau multe legende cu stafii care bântuiau High Weald. Când el şi Guy erau copii, doica lor îi înspăimântase cu asemenea poveşti. „Nu mă las speriat de nicio fantomă", se hotărî Tom, adunându-şi curajul şi mergând către fata în alb. Ea păru să nu bage de seamă apropierea lui, până când aproape ajunse în dreptul ei. Apoi ridică privirea cu o expresie înspăimântată şi Tom văzu că era cumnata lui, Alice. În clipa în care îl recunoscu, ea îşi adună fustele şi fugi spre casă.

– Alice! strigă el, fugind după ea.

Alice nu privi înapoi, ci iuţi pasul. O ajunse din urmă pe aleea de pietriş de sub faţada casei şi o apucă de încheietura mâinii.

– Alice, eu sunt, Tom, spuse el. Nu te speria.

– Dă-mi drumul, spuse ea pe un ton îngrozit, apoi se uită la ferestrele casei, care sclipeau deja vesel de la lumina galbenă a lumânărilor.

– Voiai să vorbești cu mine, îi aminti el. Ce vrei să-mi spui?

– Nu aici, Tom. O să ne vadă împreună.

– Billy? Tom era nedumerit. Ce poate să facă?

– Nu înțelegi! Trebuie să-mi dai drumul!

– Nu mă tem de Black Billy, îi spuse el cu aroganța tinereții.

– Atunci, ar trebui să te temi, zise ea, apoi își trase mâna și alergă ușor pe trepte către casă.

Rămas în mijlocul aleii cu mâinile în șolduri, Tom o privi fugind. Când era pe punctul să se întoarcă, ceva îl facu să ridice privirea.

Fratele lui mai mare stătea la una dintre ferestrele înalte ale dormitorului de la etajul al doilea. Lumina îi bătea din spate, așa că nu se vedea decât o siluetă zveltă și elegantă. Niciunul dintre ei nu se mișcă o vreme, apoi Tom facu un gest nerăbdător și disprețuitor și intră în casă după Alice.

Pe când era în dormitor, auzi un sunet slab, care părea straniu chiar și în casa aceea veche, cu scândurile trosnind și cu acoperișul bătut de vânturi. Rămase nemișcat, cu cravata pe jumătate legată, și înclină capul ca să asculte. După câteva secunde, sunetul se auzi din nou, ca un iepure prins în capcană, un vaiet ascuțit și tânguitor. Merse la fereastră și trase zăvorul. Când dădu deoparte jaluzelele, briza nopții năvăli înăuntru, iar strigătele se auziră mai tare. Își dădu seama că erau ale unui om. Era plânsul unei femei, punctat de un glas gros de bărbat.

Tom se aplecă pe fereastră și își dădu seama că sunetele veneau de la etajul de jos, unde erau dormitoarele principale. Deodată, vocile amuțiră. Când era pe cale să închidă iar fereastra, auzi sunetul unei lovituri. Trebuie să fi fost una puternică de vreme ce se auzise atât de bine, iar inima lui Tom tresări când auzi femeia strigând din nou. De data asta, țipătul de durere fu atât de ascuțit și de clar, încât înțelese de la cine venea.

– Măgarul! izbucni el, alergând la ușă.

Doar în cămașă, cu cravata desfăcută atârnându-i pe piept, fugi prin pasaj către scară și coborî câte trei trepte odată.

Când ajunse la ușa apartamentului tatălui său, ezită. Ușile duble erau larg deschise și draperiile patului cu baldachin din partea opusă a camerei erau trase într-o parte, așa că văzu

silueta lui Hal întinsă pe cearşafurile brodate. Era sprijinit de perne şi, când Tom trecu pe lângă uşile deschise, strigă înspre el:

– Nu, Tom. Vino aici!

Tom îi ignoră chemarea şi alergă spre uşile apartamentului lui William, din capătul pasajului. Încercă mânerul, dar uşa era încuiată, aşa că izbi în ea cu pumnii strânşi.

– Deschide, Billy, fir-ai să fii! strigă el.

Dincolo de uşă se făcu linişte, iar Tom trase aer în plămâni ca să strige din nou – dar uşa se deschise încet şi William rămase în dreptul ei, blocând-o cu trupul pentru ca Tom să nu vadă dincolo de el.

– Ce vrei? întrebă William. Cum îndrăzneşti să vii să strigi aşa la uşa încăperilor mele private?

Şi el era tot în cămaşă, cu faţa neagră de mânie sau de oboseală şi cu ochii fulgerând de furie.

– Pleacă de aici, căţel impertinent.

– Vreau să vorbesc cu Alice, zise Tom, stând cu încăpăţânare în loc.

– Deja ai vorbit cu ea în seara asta. Alice e ocupată. Nu poţi s-o vezi acum.

– Am auzit pe cineva strigând.

– Nu era aici. Poate ai auzit vreun pescăruş sau vântul printre uluci.

– Ai sânge pe cămaşă.

Tom arătă spre stropii mici şi roşii de pe mâneca albă a fratelui său. William privi în jos şi zâmbi cu răceală în ciuda mâniei. Apoi scoase de la spate mâna dreaptă şi îşi supse tăietura de la încheietura umflată a degetului.

– Mi-am prins mâna în uşa de la dulap.

– Trebuie s-o văd pe Alice.

Tom dădu să treacă pe lângă el, dar auzi imediat vocea lui Alice, care îi strigă pe un ton alarmat:

– Tom, te rog, pleacă! Nu pot să te văd acum. Avea vocea încărcată de lacrimi şi de durere. Te rog, Tom, ascultă-l pe soţul meu. Nu poţi intra aici.

– Acum mă crezi? întrebă William batjocoritor. Alice nu vrea să vorbească cu tine.

Păși în spate și închise ușa. Tom rămase pe loc nehotărât. Ridică mâna ca să bată din nou, dar vocea tatălui său îl opri. Hal îl strigă din nou.

– Tom, vino aici. Vreau să vii.

Tom se întoarse cu spatele spre ușă și se apropie de patul cu baldachin.

– Tată, am auzit...

– Nu ai auzit nimic, Tom. Nimic.

– Ba da. Vocea lui Tom era încrâncenată de indignare.

– Închide ușile, Tom! Trebuie să-ți spun ceva.

Tom făcu așa cum i se ceruse, apoi se întoarse lângă pat.

– E un lucru pe care trebuie să-l ții minte toată viața, Tom. Nu trebuie să intervii niciodată între un soț și o soție. Alice e proprietatea lui William, poate să facă orice poftește cu ea, iar dacă încerci să te bagi între ei, el are dreptul să te ucidă. Nu ai auzit nimic, Tom.

Când coborî la cină, Tom încă mai clocotea de furie. Trei tacâmuri erau așezate pe masa lungă și lustruită, iar William era deja așezat în capul mesei.

– Ai întârziat, Tom, spuse el zâmbind, relaxat și chipeș, cu un lanț gros de aur la gât și o broșă strălucitoare de rubin atârnată pe piept. Aici, la High Weald, coborâm la cină la ora opt. Te rog să respecți obiceiul casei câtă vreme ești oaspete aici.

– High Weald e casa mea, protestă Tom cu răceală. Nu sunt un oaspete.

– Asta rămâne de discutat, dar sunt de o altă părere.

– Unde e Alice?

Tom se uită cu atenție spre locul gol din stânga lui William.

– Soția mea nu se simte bine, răspunse William nonșalant. Nu va fi alături de noi în seara asta. Te rog să iei loc.

– E ciudat, dar observ că nu am poftă de mâncare. Ceva din locul ăsta m-a făcut să-mi pierd apetitul. Nu voi lua nici eu cina cu tine în seara asta, frate William.

– Cum dorești, ridică din umeri William, îndreptându-și atenția spre paharul cu picior pe care valetul îl umplea cu vin roșu.

În starea în care era, Tom nu avea încredere că putea petrece noaptea în aceeași casă cu fratele lui. Își puse pelerina și se

îndreptă grăbit spre grajduri. Strigă după rândași, care coborâră împleticindu-se pe scară din camerele lor de deasupra și înșeuară pentru el un cal. Tom parcurse prima milă în galop, ridicat în scări și mânând calul în noapte. Aerul nopții îi potoli puțin mânia, așa că i se făcu milă de cal și-l lăsă la pas pe drumul spre Plymouth.

Îl găsi pe Aboli cu Luke Jervis în barul de la Royal Oak, de lângă port. Aceștia îl întâmpinară cu o bucurie neprefăcută, iar Tom bău prima halbă de bere fără să o ia de la gură sau să respire.

La un moment dat, în seara aceea, urcă scările din spate spre o cameră micuță, cu vedere spre port, cu o fată frumoasă și veselă, care-l ajută când își pierdu echilibrul și îl sprijini când aproape că se rostogoli în jos pe scări.

Trupul ei gol era foarte alb în lumina lămpii, iar îmbrățișarea ei era caldă și generoasă. Râdea în urechea lui, agățându-se de el, iar Tom se eliberă de furie în timpul petrecut cu ea. Mai târziu, ea chicoti și refuză să ia moneda pe care el i-o oferise.

– Eu ar trebui să fiu cea care te plătește, domnule Tom.

Majoritatea celor din oraș îl cunoșteau pe Tom încă din copilărie.

– Ce băiat minunat ai devenit! Au trecut multe luni de când n-a mai amestecat cineva atât de bine în oala mea cu terci.

Mult mai târziu, Aboli îl împiedică să accepte o provocare la luptă din partea unui marinar prea odihnit și-l trase afară din tavernă, ajutându-l să urce pe cal și conducându-l spre High Weald în vreme ce Tom se legăna în șa și cânta cu poftă.

A doua zi, dis-de-dimineață, Tom călări prin mlaștini cu unul dintre sacii legați la șa umflat. Aboli îl aștepta la o răspântie, o siluetă exotică și întunecată în ceața deasă. Se apropie cu calul de cel al lui Tom.

– Cred că cetățenii de treabă din Plymouth ar fi preferat să-i atace francezii decât să suporte ultima ta vizită, zise el uitându-se pieziș la Tom. Nu pari să suferi de pe urma isprăvilor de azi-noapte, Klebe!

– Am dormit precum copilul inocent care sunt, Aboli. De ce să sufar? încercă Tom să zâmbească, având însă ochii injectați.

– Bucuria şi nebunia tinereţii! clătină din cap Aboli, prefăcându-se uimit.

Tom zâmbi, dădu pinteni calului şi-l făcu să gonească peste gardul viu. Aboli îl urmă şi galopară împreună peste culmea dealului, unde un crâng de arbori întunecaţi stăteau cuibăriţi într-o despicătură a terenului. Tom opri calul, sări de pe şa şi-l legă de o creangă, apoi merse pe câmpul presărat de pietre străvechi care dădea în crâng. Erau vechi şi acoperite de muşchi, iar legenda spunea că marcau mormintele bătrânilor care fuseseră îngropaţi aici din cele mai vechi timpuri.

Alese un loc bun printre pietre, lăsându-şi nu capul, ci picioarele să-l îndrume. În cele din urmă, înfipse călcâiul în pământul moale şi spuse: „Aici!" spuse el, iar Aboli păşi în faţă cu spada în mână. Înfipse sabia adânc în pământul reavăn şi începu să sape. Când se opri să-şi tragă sufletul, Tom îl înlocui, săpând până când groapa era adâncă până la brâu. Apoi ieşi din groapă şi se întoarse în locul unde legase calul. Desfăcu încheietoarea desăgii de la şa şi scoase cu grijă o greutate înfăşurată în pânză. O duse înapoi şi o aşeză pe marginea gropii pe care o săpaseră. Desfăcu pânza de pe borcan. Prin sticlă, al-Auf se uita la el cu ochiul său diabolic.

– Vrei să spui o rugăciune pentru morţi, Aboli? Ştii araba mai bine decât mine.

Aboli începu să recite cu vocea sa groasă şi puternică, ce răsuna straniu în crângul întunecat. Când termină, Tom înfăşură din nou borcanul, ascunzând conţinutul sinistru, şi-l puse pe fundul gropii pe care o pregătiseră.

– Ai fost un om curajos, al-Auf. Fie ca Dumnezeul tău, Allah, să-ţi ierte păcatele, căci au fost multe şi grave...

Închise mormântul şi bătători cu piciorul solul desţelenit. Apoi apăsă deasupra ierburile verzi, ca să ascundă pământul răscolit.

Merseră spre cai şi urcară în şa. De pe cal, Aboli privi în urmă spre crâng pentru ultima dată.

– L-ai ucis în luptă dreaptă, spuse el încet, şi ai tratat cu respect cadavrul. Ai devenit cu adevărat un războinic, Klebe.

Apoi traseră de hăţuri şi merseră alături printre mlaştini către mare.

Părea că Hal Courtney își dăduse seama că ultimele fire de nisip din clepsidra vieții lui erau pe sfârșite. Se gândea deseori la moarte și la capcanele ei. De pe patul său, trimise după maistrul zidar din oraș și-i arătă desenul pe care-l făcuse pentru mormântul său.

– Știu foarte bine ce doriți de la mine, milord.

Zidarul era încărunțit și cenușiu, din cauza prafului de piatră ce i se imprimase în pori.

– Sigur că știi, John, spuse Hal.

Omul era un artist al dălții și al ciocanului. Sculptase sarcofagul pentru tatăl lui Hal, ca și pentru toate soțiile lui. Era nimerit să facă același lucru și pentru stăpânul de la High Weald.

După aceea, Hal ordonă ca slujba de înmormântare a tatălui său să fie oficiată de episcop. Trupul său avea să fie lăsat în sfârșit să se odihnească, în sarcofagul pe care John, maistrul zidar, îl pregătise cu aproape două decenii mai înainte.

Capela era plină de membrii familiei și de toți cei care-l cunoscuseră pe Sir Francis Courtney. Servitorii și muncitorii de pe moșie, îmbrăcați în cele mai bune haine ale lor, umpleau băncile, dar și curtea bisericii.

Hal se afla în mijlocul bisericii, pe un scaun special pe care tâmplarii de pe moșie îl adaptaseră pentru el, cu brațe înalte care să-i ofere echilibru și cu mânere la fiecare colț, ca să poată fi transportat de patru bărbați vânjoși.

Restul familiei Courtney stătea pe rândul din față. Erau doisprezece veri, unchi și mătuși, precum și alte rude apropiate. William stătea pe scaunul cel mai apropiat de tatăl său, iar Alice se afla lângă el. Era prima dată când apărea în public din noaptea în care Tom încercase să intre cu forța în camerele lor private. Era îmbrăcată în negru și purta un văl închis care-i acoperea fața. Când ridică un colț ca să-și șteargă ochii, Tom se aplecă puțin și văzu că fața îi era umflată într-o parte și că avea la buză o tăietură acoperită cu o coajă neagră, precum și o vânătaie mai veche pe obraz, care se facuse vineție și verde. Ea simți privirea lui Tom și trase repede vălul la loc.

Pe banca aflată de cealaltă parte a intervalului stăteau oaspeții de onoare: patru cavaleri din Ordinul Sfântului Gheorghe și al Sfântului Graal. Nicholas Childs și Oswald Hyde veniseră din Londra împreună. Tatăl lui Alice, John Grenville, conte de Exeter, venise călare de pe moșia lui uriașă, care se învecina cu High Weald, împreună cu fratele său mai tânăr, Arthur.

După ceremonie, grupul se întoarse în casa cea mare, pentru ospățul de după înmormântare. Familia și musafirii de onoare mâncau în sala mare, în timp ce pentru țărani fuseseră întinse mese pliante la grajduri, pline cu mâncare și cu băutură.

Ospitalitatea lui Hal era copleșitoare: mesele erau atât de îmbelșugate, iar ofranda din pivnițele sale de la High Weald atât de copioasă, încât, până după-amiază târziu, doi pairi fură obligați să se retragă în camerele lor ca să se odihnească. Episcopul fu atât de copleșit de îndatoririle sale și de vinul roșu și bun, încât avu nevoie de ajutor din partea a doi lachei ca să urce scara principală, oprindu-se în capul scării pentru a binecuvânta rudele îndoliate, adunate jos ca să-i urmărească progresul.

Chefliii de la grajduri, după ce se serviseră din plin din ulcelele cu cidru înspumat, profitară de gardul viu și de căpițele de fân în același scop, precum și pentru alte scopuri mai puțin demne. Foșnetul puternic al fânului se amesteca cu sforăielile beților, cu chicotelile și cu strigătele de bucurie ale cuplurilor tinere, cu alte preocupări.

Spre seară, cei patru cavaleri ai ordinului coborâră din camere în diverse stadii de refacere după ospățul funerar și urcară în trăsurile care-i așteptau. Micuța cavalcadă părăsi casa, urmându-i pe Hal și pe Tom, aflați în trăsura din față, înapoi pe deal, către capelă.

Ceremonia ordinului fusese pregătită în criptă. Mozaicul de pe podea avea forma unei stele în cinci colțuri, care conținea elementele străvechi ale focului, pământului și apei. Flăcările din coșul pentru jar dansau pe pereții de piatră și proiectau umbre ciudate în colțuri, dincolo de șirul de morminte de piatră.

Scaunul lui Hal era gata să-l primească la ușa capelei. Odată instalat, frații săi cavaleri îl purtară pe trepte în cavou, așezând scaunul în centrul stelei, cu trei cazane în jur.

Tom, purtând veşmântul alb şi simplu al acolitului, aştepta singur în nava capelei de deasupra, rugându-se în faţa altarului la lumina torţelor fixate pe pereţi. Auzea vocile cavalerilor murmurând şi răsunând uşor din cripta de sub el, în timp ce deschideau ritualul Lojei de prim rang. Apoi se auzi un pas greoi pe treptele de piatră şi contele de Exeter, iniţiatorul lui Tom, veni să-l cheme.

Tom îl urmă în jos, pe scări, unde ceilalţi cavaleri îl aşteptau în cercul sacru. Aveau săbiile scoase şi purtau inele de aur şi lanţuri, conform rangului lor de cavaleri Nautonnier, navigatori de prim rang ai ordinului. Tom îngenunche la marginea stelei şi imploră să poată intra.

– În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!

– Cine doreşte să intre în Loja Templului Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal? îl provocă tatăl său cu o voce răguşită, ca un om salvat de la înec.

– Un novice care se prezintă pentru a fi iniţiat în misterele Templului.

– Intră pe riscul vieţii tale veşnice, îl invită tatăl său, iar tonul blând al lui Hal facu avertismentul să sune şi mai tulburător.

Tom se ridică în picioare şi păşi peste modelul mozaicului de marmură care marca limitele cercului mistic. Nu se aşteptase să simtă ceva, dar se cutremură deodată, ca şi când un duşman îi însemnase mormântul cu o împunsătură de sabie în pământ.

– Cine iniţiază acest novice? întrebă Hal cu aceeaşi voce stridentă.

Contele răspunse cu îndrăzneală:

– Eu.

Hal îl privi din nou pe fiul său, iar gândul îi zbură departe, spre vârful dealului din ţinutul acela sălbatic şi nesupus, mult sub Ecuator, unde făcuse şi el un jurământ cu mult timp în urmă. Privi dincolo de cerc, spre sarcofagul de piatră, care păstra în sfârşit trupul tatălui său. Zâmbi aproape visător în timp ce medita la continuitate şi la lanţul fermecat al cavalerilor, care lega o generaţie de alta. Simţea propria moarte apropiindu-se de el ca o bestie devoratoare de oameni, pândindu-l din întuneric. „Va fi mai uşor să dau piept cu întunericul după ce am pus viitorul familiei în mâinile fiilor mei", se gândi el şi i se păru că vede

viitorul amestecându-se cu trecutul și metamorfozându-se sub ochii lui. Văzu siluete neclare pe care le recunoștea: dușmanii cu care se luptase, femeile și bărbații pe care-i iubise și care muriseră cu mult timp în urmă, amestecându-se cu cei despre care știa că nu muriseră încă în negura zilelor ce aveau să vină.

Contele se întinse ușor și puse mâna pe umărul plecat al lui Hal, ca să-l aducă înapoi în prezent. Hal se ridică și privi din nou spre Tom.

– Cine ești tu? începu el șirul lung al întrebărilor.

– Thomas Courtney, fiul lui Henry și al lui Margaret.

Hal simți lacrimi în ochi când auzi numele femeii pe care o iubise atât de mult. Melancolia era profundă în sufletul lui. Se simțea epuizat și ar fi vrut să se odihnească, dar știa că nu putea până când nu îndeplinea sarcina aceasta. Se ridică din nou și-i oferi lui Tom tăișul sabiei albastre Neptun, pe care o moștenise de la tatăl său. Lumina torțelor dansa pe incrustația aurie de pe lamă, strălucind în adâncurile safirului de pe mâner.

– Te poftesc să confirmi învățăturile credinței tale pe această sabie.

Tom atinse tăișul și începu să recite:

– Acestea sunt lucrurile în care cred. Că există un singur Dumnezeu în Treime, Tatăl etern, Fiul etern și Sfântul Duh etern.

– Amin! spuseră laolaltă cavalerii Nautonnier.

Întrebările și răspunsurile continuară, în vreme ce torțele picurau ceară. Fiecare întrebare se referea la codul ordinului, preluat aproape în întregime din codul cavalerilor templieri.

Șirul de întrebări schița istoria templierilor. Evoca felul în care, în anul 1312, Sărmanii Cavaleri ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon fuseseră atacați și distruși de regele Franței, Filip cel Frumos, în complicitate cu marioneta sa, papa Clement al V-lea de Bordeaux. Averea vastă a templierilor, alcătuită din lingouri de aur și terenuri, fusese confiscată de Coroană, iar maestrul, torturat și ars pe rug. Cu toate acestea, avertizați de aliații lor, marinarii templieri dezlegaseră parâmele din porturile franceze de pe Canal și ieșiseră pe mare. O luaseră spre Anglia și îi ceruseră protecția regelui Edward. De atunci deschiseseră loje în Scoția și în Anglia sub nume noi, dar cu preceptele de bază ale ordinului intacte.

În cele din urmă, toate întrebările fură adresate şi răspunsurile rostite. Tom îngenunche, iar cavalerii formară un cerc în jurul lui. Puseră câte o mână pe capul său plecat şi cealaltă mână pe mânerul sabiei Neptun.

– Thomas Courtney, te primim în Frăţia Graalului şi te acceptăm ca un frate cavaler în Templul Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal.

Îl ridicară în picioare şi, unul câte unul, îl îmbrăţişară. Toate acestea făceau parte dintr-un ritual străvechi, dar când Tom se înclină ca să-şi sărute tatăl, Hal se îndepărtă de ceremonia consfinţită de datină. Puse mânerul sabiei Neptun în mâna lui Tom şi-i închise degetele în jurul acestuia.

– Acum este a ta, fiule. Foloseşte-o cu onoare şi curaj.

Tom ştia că frumoasa spadă era unul dintre cele mai nepreţuite lucruri ale tatălui său. Nu-şi găsea cuvintele pentru a-şi exprima recunoştinţa, dar când privi adânc în ochii lui Hal, văzu că tatăl său înţelegea perfect mesajul tăcut de dragoste şi datorie pe care încerca să i-l transmită.

După plecarea celor patru cavaleri ai ordinului şi a celor chemaţi la slujbă, High Weald părea tăcut şi părăsit. Alice îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în camerele ei. Tom o văzu doar o dată, călărind singură prin locurile mlăştinoase, şi, privind-o de la distanţă, îşi aminti consecinţele ultimei lor întâlniri şi evită să se apropie de ea.

William era prins cu conducerea moşiei şi-şi petrecea zilele în birourile de la mina de cositor, sfătuindu-se cu administratorul sau traversând călare domeniul şi facându-şi apariţia în mod neaşteptat, cu scopul de a-i surprinde pe bolnavii prefăcuţi şi pe răufăcătorii dintre slujitorii săi. Infracţiunile erau pedepsite cu biciul şi cu alungarea imediată de pe moşie. Se întorcea acasă seara şi petrecea o oră cu tatăl său, înaintea cinei servite cu punctualitate la opt. Mânca singur, întrucât Alice nu i se alătura, iar Tom găsea scuze pentru a mânca la el în cameră sau la una dintre tavernele locale unde, alături de Aboli, Luke Jervis, Ned Tyler şi Alf Wilson, găsea o companie mult mai veselă.

Pe măsură ce lunile treceau, Tom devenea tot mai neliniștit și mai nerăbdător. În timp ce William era plecat, își petrecea cea mai mare parte a zilei cu tatăl său. Îl ducea pe Hal jos, în bibliotecă, și îl așeza pe scaunul său, în capul mesei lungi de stejar, apoi aducea de pe rafturile ticsite cărțile și hărțile pe care le cerea Hal. Le întindeau pe masă și le studiau cu seriozitate, discutând despre detaliile călătoriei pe care Tom știa că tatăl său nu avea să o mai facă niciodată.

Jupânul Walsh, cu o pereche de ochelari abia cumpărați pe nas, stătea în capătul opus al mesei și lua notițe, pe care i le dicta Hal. Întocmeau liste cu rezervele și cu echipamentele de care aveau nevoie, precum și tabele cu carturile de serviciu pentru cei care aveau să facă parte din echipajele navelor pentru expediția înapoi către Oceanul Indian.

– Două nave, decise Hal. Nu atât de mari ca *Serafimul* sau *Minotaurul*. Nave iuți, ușor de manevrat, dar bine înarmate, căci cu siguranță vom fi nevoiți să luptăm din nou cu păgânii. Cu un pescaj nu prea adânc, căci probabil va fi nevoie să navigăm prin estuare și pe râurile de pe Coasta Febrei.

– O să-i trimit pe Ned Tyler și pe Alf Wilson să caute nave care să se potrivească, interveni Tom entuziasmat. Pot să meargă de-a lungul coastei și să intre în fiecare port dintre Plymouth și Margate. Dar cum războiul continuă pe continent, navele potrivite nu sunt ușor de găsit.

– Dacă ai aur să plătești pentru ele, o să rămâi uimit cât de ușor le găsești, obiectă Hal. Dacă trebuie să cheltui și ultimul sfanț din prada pe care am luat-o de la al-Auf ca să-l salvăm pe Dorian de la arabi, vor fi bani bine cheltuiți.

– Am putea da un anunț într-o foaie volantă, sugeră jupânul Walsh.

– Bună idee! spuse Hal.

– I-am putea cere și lordului Childs o navă a companiei.

Tom ridică ochii de pe hartă.

– Nu! clătină Hal din cap. Dacă Childs știe că plecăm cu o escadră înapoi pe teritoriul Companiei John, o să facă tot posibilul să ne împiedice. Compania dezaprobă total ceea ce interlopii numesc comerț sau chiar navigare pe teritoriul ei.

Zi după zi, continuară să facă planuri şi să discute. Apoi, la cincisprezece zile după ce Tom îi trimisese de-a lungul coastei, Ned Tyler şi Alf Wilson se întoarseră cu vestea că găsiseră o navă. Era ideală pentru ce aveau ei nevoie, însă proprietarii cereau suma incredibil de exorbitantă de şapte mii de lire. Aveau la ei o scrisoare de acceptare pe care să o semneze Hal şi transmiteau rugămintea proprietarilor de a fi plătiţi printr-o poliţă bancară.

Hal le puse celor doi mai multe întrebări despre condiţia şi rezistenţa navei, apoi închise ochii şi rămase tăcut atât de multă vreme, încât Tom se sperie.

– Tată!

Sări de pe scaun şi se duse lângă Hal. Îi atinse obrazul şi observă că avea febră.

– Excelenţa Sa nu se simte bine, zise el. Ajutaţi-mă, băieţi. Trebuie să-l ducem în pat.

Până şi jupânul Walsh apucă un mâner al scaunului şi împreună reuşiră să-l urce pe Hal pe scări.

După ce îl întinse cu bine în patul său mare, Tom îl trimise pe Aboli la Plymouth, ca să-l cheme pe doctorul Reynolds de la casa lui din oraş. Apoi le spuse lui Ned Tyler şi celorlalţi să plece şi să aştepte jos. După ce aceştia ieşiră, încuie uşile dormitorului ca să rămână singur cu tatăl său. Dădu cearşafurile deoparte şi, îngrijorat, începu să desfacă bandajele din jurul cioturilor.

Hal era deja îmbujorat din cauza febrei apărute subit şi murmura incoerent, delirând. Când Tom scoase şi ultimul bandaj, văzu că cicatricea se deschisese din nou şi că puroiul galben se scurgea din rana deschisă. Mirosul dulceag şi familiar umplu camera şi Tom înţelese că infecţia profundă se instalase din nou, de data aceasta mai periculoasă ca oricând. Tot ciotul era brăzdat de dungi purpurii, de parcă fusese biciuit. Doctorul Reynolds îl avertizase cu privire la acest aspect, iar Tom atinse acum cu degetele tremurând vintrele tatălui său, temându-se de ce-ar fi putut găsi. Glandele erau umflate şi pline de cocoloaşe, ca nişte coji de nucă, iar Hal gemu puternic când Tom îl atinse.

– E gangrenă gazoasă, confirmă doctorul Reynolds când ajunse. De data asta, nu-l mai pot salva.

– Nu poţi să o tai? strigă Tom la el. Nu poţi să goleşti puroiul aşa cum ai facut înainte?

– A urcat prea sus.

Reynolds apăsă cu degetele liniile roșii și umflate care apăreau pe abdomenul lui Hal exact în timp ce-l priveau.

– Trebuie să puteți face ceva, se rugă Tom.

– Arde prin corpul lui ca focul în iarba uscată. Tatăl tău va muri până dimineață, îi spuse Reynolds simplu. Ar trebui să trimiți după fratele tău mai mare ca să-și ia rămas-bun.

Tom îl trimise pe Aboli să-l găsească pe William, însă acesta coborâse în puțul principal al minei de cositor din East Rushwold. Aboli așteptă până seara, când fiul cel mare al lui Hal se întoarse la suprafață. Când auzi despre întorsătura nefavorabilă a lucrurilor, William porni în galop spre casă. Dădu buzna în camera lui Hal cu o îngrijorare atât de evidentă, încât Tom se gândi că putea fi luată cu ușurință drept nerăbdare.

– Cum se simte? îl întrebă William pe doctorul Reynolds.

– Îmi pare rău să vă spun, dar Excelența Sa se stinge cu repeziciune.

William îl ignoră pe Tom și îngenunche la capătul îndepărtat al patului.

– Tată, sunt William. Mă auzi?

Hal tresări la auzul vocii lui, dar nu deschise ochii.

– Vorbește-mi, insistă William, dar Hal rămase tăcut, respirând greu și întretăiat. Se duce, spuse William.

Tom îl privi cu asprime, sesizând o notă de satisfacție în vocea lui.

– Nu mai ai mult de așteptat, Billy, încuviință el pe un ton lipsit de expresie. Până dimineață, vei fi lordul Courtney.

– Ești un broscoi dezgustător, mârâi William. O să te fac să plătești scump pentru gluma asta.

Niciunul nu mai vorbi timp de o oră, apoi, brusc, William se ridică din genunchi.

– E ora opt și sunt lihnit de foame. Vii la cină?

– Rămân aici, zise Tom fără să îl privească. S-ar putea să se trezească și să aibă nevoie de noi.

– O să ne cheme Reynolds. Durează doar un minut să urcăm din sufragerie.

– Du-te tu, Billy! Te chem eu, promise Tom, iar William se îndreptă țeapăn spre ușă.

Se întoarse după jumătate de oră, ștergându-se la gură cu un șervețel.

– Cum se mai simte? întrebă el cu o umbră de sfială în glas.

– Nu ți-a simțit lipsa, răspunse Tom. Nu-ți face griji, Billy. Nu te poate dezmoșteni doar pentru că ai luat o cină copioasă.

Se așezară pentru veghea prelungită, câte unul de fiecare parte a patului, iar Reynolds se întinse complet îmbrăcat pe patul din garderobă, sforăind ușor.

Casa cea mare părea să-și țină răsuflarea, iar noaptea era atât de liniștită și de calmă, încât Tom auzea ceasul din turla capelei de pe deal anunțând trecerea orelor. Când sună de ora unu noaptea, se uită la William de cealaltă parte a patului. Avea capul căzut pe cuvertură și respira regulat.

Tom puse mâna pe fruntea tatălui său. „E puțin mai rece, își zise el. Poate că febra dă înapoi, ca de atâtea ori până acum." Pentru prima dată în acea noapte, simțea că are un strop de speranță.

Tatăl său se mișcă la atingerea lui și deschise ochii.

– Ești aici, Tom?

– Aici sunt, tată, răspunse Tom, încercând să pară vesel. Vei fi bine. Vom naviga împreună, așa cum am plănuit.

– Eu nu voi fi cu tine, băiete. Hal recunoscuse, în sfârșit, ceea ce Tom știuse de la început. E o călătorie pe care va trebui s-o faci singur.

– Aș vrea... începu Tom, dar tatăl său îl apucă de mână.

– Nu-ți pierde vremea tăgăduind, șopti el. Mai e puțin timp. Dă-mi cuvântul tău că-l vei găsi pe Dorian pentru mine.

– Îți dau cuvântul meu, așa cum am jurat solemn pentru Dorry.

Hal oftă și închise ochii din nou. Cuprins de spaimă, Tom se gândi la ce era mai rău, dar ochii lui Hal se deschiseră din nou.

– William? Unde e William?

Sunetul numelui său îl trezi pe William, care ridică încet capul.

– Sunt aici, tată.

– Dă-mi mâna dreaptă, William, îi ceru Hal. Și tu, Tom, dă-mi-o pe-a ta. Cei doi întinseră mâinile și Hal continuă: William, știi ce soartă îngrozitoare a avut fratele tău cel mai mic?

– Da, tată.

– L-am însărcinat pe Tom cu datoria de a-l găsi și a-l salva. Tom a acceptat această îndatorire. Acum, te însărcinez și pe tine. Mă asculți, William?

– Da, tată.

– Te las cu îndatorirea solemnă de a face tot ce-ți stă în putere ca să-l ajuți pe Tom în această călătorie de salvare a lui Dorian. Îl vei ajuta cu navele de care are nevoie. Vei plăti pentru echipaj, pentru alimente și pentru toate celelalte. Nu-i vei sta în cale, ci vei respecta declarația de expediție pe care eu și Tom am pus-o la cale.

William încuviință din cap.

– Înțeleg ce anume îți dorești, tată.

– Atunci, jură-mi, insistă Hal cu vocea ridicată. Nu mai e mult timp.

– Jur, spuse William încet și sincer.

– Slavă Domnului pentru asta! murmură Hal.

Rămase liniștit o vreme, ca și când și-ar fi adunat puterile pentru un ultim efort, dar strângându-le mâinile cu o forță surprinzătoare. Apoi vorbi din nou:

– Sunteți frați. Frații nu trebuie să fie dușmani niciodată. Vreau să uitați vechile certuri care v-au despărțit și, de dragul meu, să deveniți frați cu adevărat.

William și Tom tăcură – niciunul nu se uita la tatăl lor.

– E dorința mea de pe patul de moarte. Vă rog să mi-o îndepliniți, îi imploră Hal.

Tom vorbi primul:

– Sunt pregătit să uit ce a fost. Îi voi acorda lui William respectul și afecțiunea pe care le merită.

– Nu pot să cer mai mult, oftă Hal. Acum e rândul tău, William. Jură-mi.

– Dacă Tom se ține de promisiune, îi voi oferi același respect și toată afecțiunea mea, spuse William fără să se uite la Tom.

– Mulțumesc. Vă mulțumesc amândurora, șopti Hal. Acum, rămâneți lângă mine puținul timp care ne-a mai rămas.

Noaptea fu lungă. Lui Tom i se păru de mai multe ori că Hal murise, dar când se lăsa lângă buzele tatălui său, auzea un oftat ușor și șuieratul răsuflării. Apoi, probabil că ațipi o vreme, căci următorul lucru pe care-l auzi fu cântecul cocoșilor din curte.

Tresări vinovat şi se uită la William, care era pe jumătate prăbuşit peste pat, sforăind încetişor. Lampa era aproape stinsă, însă dincolo de perdele se vedea prima lumină palidă a zorilor.

Tom atinse faţa tatălui său şi, cu o împunsătură de durere, simţi că pielea era rece. Mişcă degetele, căutând pulsul la gât, pe carotidă, însă nu se simţea nimic.

„Ar fi trebuit să rămân treaz. L-am dezamăgit la sfârşit." Tom se aplecă şi sărută buzele tatălui său. Lacrimile îi curgeau pe obraz, picurând pe faţa lui Hal. Folosi un colţ de cearşaf ca să le şteargă, apoi îl sărută din nou.

Aşteptă aproape o jumătate de oră, până când lumina din dormitor deveni mai puternică. Apoi îşi studie faţa în oglinda de pe peretele îndepărtat, ca să se asigure că era stăpân pe propria durere. Nu voia ca Black Billy să-l vadă descurajat. Întinse mâna şi-l scutură pe fratele său mai mare.

– Trezeşte-te, Billy! Tata nu mai este.

William ridică puţin capul şi se uită la el ameţit. În lumina difuză a zorilor, avea ochii înceţoşaţi şi neclari. Apoi, privi faţa albă a lui Hal.

– Deci s-a terminat, în sfârşit, spuse el. Se ridică în picioare şi se întinse. Sfinte Iisuse, i-a luat ceva timp bătrânului potlogar! Credeam că n-o să-mi facă loc niciodată.

– Tata a murit!

Tom credea că fratele lui nu pricepuse încă. Nici măcar Black Billy nu putea fi atât de crud.

– Ar fi bine să-l chemăm pe Reynolds ca să se asigure şi apoi să-l închidem în mormântul lui nou şi elegant, înainte să se răzgândească.

William zâmbi de propria-i glumă morbidă, apoi strigă după doctor, care veni împleticindu-se din garderobă, pe jumătate adormit. Acesta îl examină rapid, ascultând cu urechea lipită de gură, apoi băgă mâna pe sub cămaşa de noapte ca să simtă bătăile inimii. În cele din urmă clătină din cap şi se uită la William.

– Tatăl dumitale a murit, domnule.

Tom era uluit văzând cât de rapid şi de simplu era totul. Billy era acum baronul Dartmouth.

– Doriţi să mă ocup de pregătiri pentru înmormântare, domnule?

– Desigur, spuse William. Eu o să fiu ocupat. Sunt multe lucruri de care trebuie să am grijă. Trebuie să merg la Londra cât mai curând posibil, zise apoi, vorbind mai degrabă cu el însuşi decât cu ceilalţi. Trebuie să-mi ocup locul în Camera Lorzilor, apoi să mă întâlnesc cu domnul Samuels la bancă... Se opri şi se uită la Tom. Vreau să te ocupi de aranjamentele pentru înmormântare. E vremea să-ţi câştigi existenţa.

– Aş fi onorat.

Tom încerca să-l facă de ruşine, însă William continuă fără să bage de seamă:

– O înmormântare liniştită, doar familia şi apropiaţii. O să sfârşim cu asta cât mai repede. Episcopul poate să oficieze, dacă-l ţinem treaz îndeajuns de mult. De azi într-o săptămână, se decise el brusc. Las amănuntele în seama ta. Se întinse din nou şi adăugă: Dumnezeule, ce foame îmi e! O să fiu la micul dejun dacă aveţi nevoie de mine.

Timpul nu era suficient pentru ca toţi fraţii cavaleri ai lui Hal să se adune pentru înmormântare. Contele de Exeter şi fratele său fură singurii îndeajuns de aproape încât să poată participa. Cu toate acestea, ofiţerii şi cei care navigaseră împreună cu Hal se adunară din toate colţurile comitatului şi din fiecare port aflat de-a lungul coastei. Unii merseră circa optzeci de kilometri ca să ajungă. Ned Tyler, Alf Wilson şi Luke Jervis găsiră loc pe banca din apropiere de intrarea în capelă, iar marinarii şi muncitorii de rând de pe moşie se înghesuiră în naos, unii chiar şi pe afară.

– N-o să-mi cheltui guineele câştigate cu greu pe mâncare şi băutură pentru orice derbedeu şi beţivan din ţară, hotărî William şi nu plăti decât pentru ospitalitatea oferită celor invitaţi de el.

Din partea lui de pradă, Tom cumpără carne şi băutură pentru oamenii care veniseră la înmormântare ca să-şi prezinte omagiile faţă de tatăl său.

La două zile după ce trupul lui Hal fu aşezat în noul mormânt de piatră, în cripta din capela familiei, William luă diligenţa

spre Londra și rămase acolo timp de aproape trei săptămâni. Înainte de a pleca, o trimise pe Alice cu copilul la tatăl ei. Tom era sigur că făcuse asta ca să-l împiedice să stea de vorbă cu ea. Casa goală i se părea lui Tom atât de apăsătoare, încât își luă niște camere la Royal Oak și-și petrecu zilele acolo, cu Ned Tyler, Alf Wilson și jupânul Walsh, plănuind ultimele detalii ale expediției de recuperare a lui Dorian.

Folosindu-se de tabelele și de declarațiile pe care el și Hal le întocmiseră cu puțin timp în urmă, pregăti un buget pe care să i-l prezinte lui William la întoarcerea acestuia la High Weald. Timpul era împotriva lui Tom, căci toamna se apropia din nou cu repeziciune. Avea nu mai mult de trei luni ca să-și aprovizioneze navele și să-și găsească echipaj, să traverseze golful Biscaya și să ajungă în apele sudice mai potolite înainte ca vânturile iernii să-i blocheze drumul. „Ne va costa încă un an de așteptare dacă ne prinde iarna", se frământa Tom. Vorbi cu negustorii despre proviziile de care avea nevoie și se puse chezaș până la întoarcerea lui William. Garanția prezentată de noul lord Courtney era la fel de bună ca a oricărui bancher. Tom închirie un depozit mare la docuri ca să păstreze bunurile, apoi îi trimise pe Ned și pe Aboli să cheme oamenii de care aveau nevoie. După triumful ultimei lor expediții, nu avură bătăi de cap în descoperirea celui mai bun echipaj – toți membrii navigaseră pe *Serafim;* majoritatea își cheltuiseră banii din pradă și erau nerăbdători să ridice ancora împreună cu Tom.

Ned Tyler și Alf găsiră a doua navă de care aveau nevoie și se tocmiră pentru cel mai bun preț. Cu toate acestea, proprietarii refuzau să le dea corabia până când nu primeau plata întreagă. Tom fu nevoit să-și stăpânească nerăbdarea.

La sfârșitul lunii septembrie, William se întoarse din Londra la High Weald. Reveni triumfător: își ocupase locul în Camera Lorzilor și fusese prezentat la curte. Fusese oaspetele lordului Childs în Casa Bombay pe tot parcursul ședерii sale în oraș. Childs sponsorizase intrarea lui în societatea londoneză aleasă, îl introdusese în culisele puterii și-l convinsese să ocupe un loc în consiliul directorilor Companiei John. Folosind banii câștigați din pradă, William își sporise investiția în companie cu șapte la

sută din capitalul social subscris, devenind astfel unul dintre principalii cinci acționari după Coroană.

Se zvonea în oraș că Alice se întorsese împreună cu el din casa tatălui ei și că aștepta un alt copil.

De îndată ce auzi despre întoarcerea lui William, Tom plecă spre High Weald călare, emoționat și nerăbdător să discute cu fratele său despre planurile expediției. Avea două cutii de metal în desagii de la șa. Înăuntru se aflau documentele pe care le adunase în ultimele săptămâni de așteptare: actele achiziționării celor două corăbii, precum facturile primite de la negustori și de la furnizorii de alimente și de bunuri de comercializat.

Ajunse la conac pe la mijlocul dimineții și-l găsi pe William ascuns deja în bibliotecă, consultându-se cu vechilul. Tom fu uimit văzând mulțimea de oameni care așteptau să-l vadă pe lordul Courtney. Se înghesuiau la intrarea în hol și, dintr-o privire, Tom numără șaisprezece oameni. Pe majoritatea îi cunoștea. Erau acolo avocatul familiei, John Anstey, șeriful comitetului, supraveghetori și ingineri de la mină, precum și primarul și prefecții seniori ai orașului. Tom nu-i recunoscu pe ceilalți, dar îi salută politicos și discută cu Anstey cât timp aștepta să-l primească fratele lui.

La prânz, înțelegând că William nu știa că aștepta împreună cu ceilalți, îi trimise un bilet prin Evan, administratorul, care se întoarse aproape în aceeași clipă, părând foarte stingherit.

– Domnia Sa spune că vă va chema când va fi pregătit să vă primească. Între timp, trebuie să așteptați.

După-amiaza se scurse încet. Din când în când, Evan ieșea ca să-i cheme pe ceilalți în bibliotecă. Spre seară, Tom rămăsese singurul care mai aștepta.

– Domnia Sa vă primește acum, domnule Thomas, spuse Evan scuzându-se.

Ducând câte o cutie sub fiecare braț și încercând să-și ascundă supărarea pentru cum fusese tratat, Tom intră în bibliotecă. Îl găsi pe William stând lângă șemineu, cu mâinile la spate și ridicându-și poalele hainei ca să simtă căldura flăcărilor.

– Bună ziua, William. Sper că ai avut o vizită încununată de succes la Londra. Am auzit despre prezentarea la curte. Primește, te rog, sincerele mele felicitări.

Puse cutiile pe masa din bibliotecă.

– Ce frumos din partea ta, frate! zise William pe un ton distant.

În clipa aceea, Evan se întoarse cu două pocale pe o tavă de argint și i-l oferi pe primul lui William. Apoi veni spre Tom și, când acesta luă celălalt pocal, îl întrebă:

– Rămâneți la cină în seara asta, domnule?

William interveni înainte ca Tom să apuce să răspundă:

– Nu cred, Evan. Domnul Thomas nu va sta prea mult. Sunt sigur că a plănuit să ia cina cu prietenii lui huligani în oraș.

Atât Tom, cât și Evan se uitară la el uluiți, însă William continuă nestingherit:

– Asta e tot, mulțumesc, Evan. Cina va fi la ora opt, ca de obicei. Nu vreau să fiu deranjat până atunci.

Luă o gură de coniac și ridică o sprânceană când se uită la cutiile de metal vopsite în negru.

– Sunt sigur că nu ai venit aici doar ca să mă feliciți.

– Am adus spre aprobarea ta declarația de expediție. De asemenea, facturile pentru cheltuielile pe care le-am făcut deja.

– Ce expediție? se prefăcu nedumerit William. Nu-mi amintesc să te fi rugat să aduni facturi în numele meu. Probabil nu am auzit bine.

– Angajamentul tău față de tata, spuse Tom, încercând să nu arate că era deranjat de negarea fratelui său. Aproape am terminat pregătirile. Deschise cutiile și întinse documentele în teancuri ordonate pe toată lungimea mesei. Acestea sunt tabele cu cartușele. Am găsit o sută cincizeci de marinari buni. Acesta e echipajul de care am nevoie. Fiecare dintre ei a navigat cu tata și îi cunosc pe toți foarte bine. Pot să mă pun chezaș pentru fiecare în parte.

William rămase lângă șemineu cu un zâmbet mic și enigmatic pe buze, dar cu privirea în continuare rece.

– Acestea sunt actele de vânzare ale celor două corăbii. Le-am inspectat pe amândouă. Sunt ideale pentru scopul nostru și am reușit să scad prețul cerut de proprietari cu aproape patru mii de lire.

Se uită la William, dar fratele său rămânea tăcut. Tom așteptă o vreme ca el să vorbească, iar când William nu spuse nimic, continuă cu încăpățânare:

– Este lista completă a alimentelor și a echipamentului de care vom avea nevoie. Am cumpărat deja o mare parte și le-am depus în depozitul Patchley de pe docuri. Mă tem că am fost forțat să plătesc prețuri piperate. Amiralitatea cumpără toate proviziile disponibile ca să susțină marina. Praf de pușcă și alice, funii și vele, toate sunt foarte greu de obținut... Prețurile au crescut de încă două ori de la începutul războiului.

Așteptă ca William să răspundă, apoi spuse simplu:

– Mi-am dat cuvântul pentru aceste plăți. O să am nevoie de îndată de bani pentru facturile acestea și de bilete de bancă pentru proprietarii navelor. Restul poate să mai aștepte o vreme.

William oftă, se îndreptă spre un fotoliu de piele și se aruncă în el. Tom încercă să vorbească din nou, dar William îl întrerupse, strigând după una dintre fetele în casă.

– Susan!

Probabil că fata aștepta dincolo de ușă, anticipându-i chemarea, căci apăru de îndată. Tom o cunoștea. Era o copilă când el plecase împreună cu tatăl său, dar între timp se făcuse o fată frumoasă, cu cârlionți negri care-i ieșeau de sub bonetă și cu ochi albaștri și strălucitori, cu sclipiri năstrușnice. Făcu o reverență iute în fața lui Tom, apoi se grăbi să răspundă chemării lui William.

Acesta ridică un picior. Fata îl prinse între picioarele ei cu spatele întors spre el și apucă cizma de toc și de vârf, folosindu-se de strânsoarea genunchilor ca să o scoată. Când cizma ieși, William mișcă degetele ascunse în ciorapi și îi întinse celălalt picior. Fata repetă gestul, dar de îndată ce scoase cizma, William băgă piciorul pe sub fustele ei. Fata scânci jucăuș și se făcu roșie ca focul.

– Domnule! strigă ea, dar în loc să plece, se aplecă puțin mai tare ca să-l lase să o exploreze cu degetele după pofta inimii.

După un minut, William râse.

– Șterge-o de aici, puștoaică obraznică.

Scoase piciorul de sub fuste, îl lipi de fundul fetei și o împinse în joacă spre ușă. Fata o rupse la fugă, privind în urmă peste umăr când închise ușa.

– După ce termini cu exercitarea drepturilor de stăpân la High Weald, ne putem întoarce la problema expediției? întrebă Tom.

– Te rog, Thomas, continuă, îl îndemnă William cu un semn din mână.

– Vrei să vezi lista costurilor?

– Să fiu al naibii, Thomas. Nu mă plictisi cu listele tale! Vorbește răspicat și spune-mi câți bani ceri.

– Nu cer decât ceea ce mi-a promis tata, spuse Tom stăpânindu-și cu greu mânia. Cele două nave sunt principala cheltuială...

– Vorbește! se răsti William. Spune limpede ce ai de zis. Cât costă?

– În total, e puțin peste nouăsprezece mii de lire, spuse Tom, dar asta include și mărfurile pentru comerț. Voi face negoț de-a lungul coastei pentru fildeș, aur, aramă și gumă arabică. Mă aștept să scoatem un profit frumos...

Se opri când William începu să râdă. Fu mai întâi un chicotit, apoi deveni un râs în hohote. Tom rămase privindu-l, străduindu-se să se controleze. William se sufoca de veselie și fu nevoit să-și tragă sufletul înainte să continue.

În cele din urmă, Tom nu mai reuși să-și ascundă furia.

– Poate sunt mai greu de cap, dar nu sunt sigur că înțeleg ce anume te amuză atât, frate.

– Da, Tom, ești greu de cap. Nu ți-a pătruns încă dincolo de țeasta aia groasă faptul că acum eu sunt stăpân la High Weald și că acum depinzi de mine pentru fiecare penny, și nu de umbra tatălui nostru?

– Lucrurile de care am nevoie nu sunt pentru mine. Sunt pentru Dorian. Pentru jurământul pe care i l-ai făcut tatei, spuse Tom îndârjit. I-ai dat cuvântul tău. Ești legat prin jurământ.

– Nu cred, Thomas, zise William oprindu-se brusc din râs. La final, tata era în delir. Avea mintea rătăcită. Dacă am spus ceva, a fost doar ca să-i fac pe plac. Nu aveam nicio intenție serioasă. Ar fi o nebunie să-mi irosesc moștenirea pentru moftul unui muribund. Nouăsprezece mii de lire! Cred că ți-ai pierdut mințile dacă ai crezut – fie doar și o singură clipă – că o să-ți dau suma asta ca să pleci la capătul lumii. Nu, dragă frate, scoate-ți asta din cap.

Tom îl privea amuțit.

– Îți încalci promisiunea solemnă? Billy, nu plec pentru că așa îmi place mie. Vorbim despre salvarea propriului nostru frate din mâinile păgânilor.

– Să nu-mi mai spui Billy vreodată.

William ridică pocalul și sorbi ultimul strop de coniac.

– Nu, sunt de acord că există nume mult mai bune pentru tine decât acesta. Înșelător? Escroc? Cum altfel ai putea să-i spui unui om care își renegă propriul frate mai mic și încalcă jurământul facut propriului tată?

– Să nu-mi vorbești pe tonul ăsta nerespectuos! strigă William aruncând pocalul în șemineu. Acesta se sparse. Apoi se ridică în picioare și se apropie amenințător de Tom. Va trebui să înveți care ți-e locul, altfel te învăț eu cu bătaia, zise el cu fața întunecată de furie.

Tom rămase neclintit.

– Așa cum ai bătut-o și pe Alice? întrebă el cu amărăciune. Ești un om aprig și cumplit când vine vorba să abuzezi de servitori și de femei, frate. Și un prinț al mincinoșilor care își încalcă fără vreo remușcare cuvântul, uitând de promisiunile făcute.

– Scârnăvie mică! Fața lui William devenise stacojie și părea că se umflă. Nu mai era chipeș și nici binedispus. Să nu vorbești așa despre soția mea.

Tom îi găsise slăbiciunea, descoperind modul în care putea să-l atingă și să-l rănească.

– Ia seama, Billy. S-ar putea ca și Alice să lovească. N-ai putea să-i faci față într-o luptă dreaptă. S-ar putea să ajungi să-i bați copilul! Asta ar trebui să-ți provoace o adevărată plăcere. Să învinețești fața micului Francis cu biciul.

Își privea fratele, înfipt în degetele de la picioare, cu pumnii strânși în lături, urmărindu-i ochii ca să-i citească intenția și gata să reacționeze când avea să-l atace.

– Tom, te rog, Tom!

Spre uimirea lui Tom, fața lui William se schimonosi. Mânia îl părăsi și părea tulburat.

– Nu spune asta, te rog! Umerii îi căzură și întinse mâinile rugător spre fratele său. Ai dreptate, am o datorie față de amintirea tatălui nostru. Am promis să lăsăm certurile deoparte. Se apropie de Tom cu mâna dreaptă întinsă și adăugă: Iată mâna mea, Tom. Vino, dă mâna cu mine.

Tom era neliniștit din pricina schimbării bruște a lui William. Ezită, însă mânia și indignarea lui păleau, iar William îi

zâmbea cu o neașteptată căldură. Era adevărat ceea ce spusese: îi promiseseră *într-adevăr* tatălui lor. Se forță să se relaxeze și, stângaci, întinse mâna să o strângă pe cea a lui William. Fratele său o apucă strâns și îi zâmbi. Apoi, deodată, cu toată puterea, îl trase pe Tom spre el. În același timp, coborî bărbia și-l izbi în față cu creștetul capului, lovindu-l la baza nasului.

O lumină puternică explodă în ochii lui Tom, care simți cum îi pocnește cartilajul de la nas. Un fir de sânge începu să-i curgă din ambele nări și se dădu în spate. Însă William îl ținea încă strâns de mâna dreaptă și-l trase din nou spre el. William era stângaci și acest lucru era în avantajul său, conferindu-i putere. Vederea lui Tom se umplu de mingi de foc și ameți. Nu văzu pumnul venind. Acesta i se înfipse în cap într-o parte și-l împinse cu spatele peste masa din bibliotecă. Foile de hârtie de pe masă se împrăștiară precum frunzele în vântul puternic, iar Tom se prăbuși cu omoplații pe podea. Deși era pe jumătate năucit de surpriză, se sprijinea deja în scândurile din podea, încercând să se ridice în picioare și să lupte.

Însă William își scoase pumnalul din teaca de la șold și se aruncă peste masă când Tom se ridică în genunchi. Cu ochii înceţoşaţi, Tom văzu sclipirea lamei și o izbi cu antebrațul, îndepărtând-o de mijlocul pieptului, spre care se îndrepta. Vârful îi zgârie umărul, sfâșiindu-i vesta. Abia apucă să simtă usturimea oțelului, căci greutatea lui William îl izbi puternic și căzură laolaltă, piept lângă piept. Tom încercă să-l prindă de încheietură, în timp ce William se străduia să-i înfigă pumnalul în ochi. Se rostogoliră amândoi pe scândurile lustruite, ajungând pe rând unul deasupra celuilalt.

– O să-ți scot ficații, mormăi William, schimbând apoi unghiul loviturilor.

Tom fu nevoit să-și adune mințile rătăcite și puterile ca să-i reziste. Vârful pumnalului era la doar câțiva centimetri de fața lui. Deși William dusese viața liniștită a unui gentleman în ultimii trei ani, mușchii și abilitatea lui de luptător păreau neobosite.

Când se loviră de corpul de bibliotecă din capătul încăperii, Tom se afla deasupra și se folosi de scurtul moment de respiro ca să trimită pumnalul din mâna fratelui său într-unul dintre

rafturile de stejar. William țipă, iar strânsoarea pe mâner slăbi. Tom se folosi de toată forța ca să repete lovitura. Văzu sângele curgând din încheieturile degetelor lui William când se loviră de lemn, dar acesta nu dădu drumul pumnalului. Tom îi izbi pumnul de marginea raftului și, de data asta, William gemu și își desfăcu degetele, iar arma îi alunecă printre ele.

Niciunul nu putea să ajungă la cuțit fără să-i dea drumul celuilalt. Preț de o clipă, avură aceeași forță, apoi Tom își adună picioarele sub el și încercă să se ridice. William se ridică odată cu el. Acum erau în picioare, piept lângă piept, strângându-se unul pe altul de încheieturile mâinilor. William încercă să-l ridice pe Tom, dar acesta rămase neclintit. Când încercă din nou, Tom se lăsă în voia lui, folosindu-se de avânt ca să-l împingă pe William în rafturi. Încărcate cu cărți grele, acestea ajungeau până aproape de tavanul încăperii. William se izbi de rafturi cu atâta forță, încât o bucată întreagă se desprinse din perete și căzu peste ei. O avalanșă de volume legate în piele se prăbuși peste cei doi, iar rafturile în cădere prinseră avânt. Oricine ar fi fost prins dedesubt ar fi fost strivit de greutatea lor. Dându-și seama amândoi de acest lucru în același timp, se aruncară în lături. După ce se dădură într-o parte, rafturile căzură bubuind, într-un haos de așchii de lemn și de cioburi de sticlă.

Gâfâind, se uitară unul la altul peste resturi. Sângele șiroia din nasul spart al lui Tom, picurând pe cămașă. Dar vederea și puterea îi reveneau și, odată cu acestea, îi revenea și mânia.

– Întotdeauna ai fost un trișor, Billy. M-ai lovit din senin.

Înaintă spre fratele lui, dar William se răsuci și alergă spre armele de război care atârnau pe peretele opus. Erau scuturi de oțel, înconjurate de sute de arme ascuțite dispuse în aranjamente decorative, adunate de strămoșii Courtney de pe toate câmpurile de bătălie pe care luptaseră. William smulse o sabie grea care fusese folosită de un ofițer din cavaleria regelui Charles.

– Acum o să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna, spuse el fioros, întorcându-se spre Tom.

Împunse și lovi aerul cu tăișul lung, ca să testeze greutatea și echilibrul sabiei.

Tom se retrase încet din calea lui. Nu putea ajunge la peretele opus pentru a-și alege și el o armă, nici nu putea să scape pe ușile

duble. Dacă făcea asta, i-ar fi dat o ocazie lui William. Se gândi la pumnalul pe care îl scăpase fratele său, dar era îngropat sub cărți. Se șterse cu mâneca de sângele de pe față și se dădu în spate.

– Ha! Ha! strigă William, apropiindu-se mai repede și încercând să-l atingă cu o serie rapidă de lovituri.

Tom fu nevoit să sară în lături, să se ferească și să se răsucească. William îl împingea în colțul cel mai îndepărtat de ușă.

Tom observă capcana, dar când încercă să scape, fratele lui îi tăie calea, lovind cu sabia de-o parte și de alta a capului său și forțându-l să se dea din nou în spate. Tom îi analiza stilul și priceperea. Văzu că nu evoluase prea mult de pe vremea când îl urmărea exersând cu Aboli. William încă era mai bun ca luptător decât ca spadasin. Ochii îi trădară intenția și, cu toate că era iute ca mușcătura de năpârcă la atac și la lovitura cu stânga, era slab la revers și revenea cu greu în poziție după ce lovea.

Apoi îl atacă brusc, subestimându-și adversarul neînarmat. Tom făcu o serie de pași repezi în spate, privindu-l în ochi. Se lovi cu putere cu spatele de o bucată de raft care încă era în picioare și văzu triumful în ochii negri ai lui William. „Acum, domnule!" William lovi în sus, în linia firească, iar Tom îl lăsă să atace cu încredere înainte să se rostogolească din calea loviturii. Sabia căzu sub brațul lui, iar lama se înfipse în cotorul unei cărți de pe raftul din spate. Preț de o clipă, lama rămase blocată, dar Tom nu făcu greșeala de a încerca să i-o smulgă din mână, riscând să-și taie mâinile în tăișul de oțel. În timp ce William se străduia să o elibereze, Tom se ghemui rapid și apucă una dintre cărțile grele de pe podea, de la picioarele lui. I-o aruncă lui William în față și îl lovi în frunte, dar când se împletici în spate, lama se desprinse.

Când Tom trecu pe lângă el, William încercă să-l lovească, dar era mai lent pe latura lui slabă și încă dezechilibrat. Vârful atinse coasta lui Tom, care sângeră din nou, dar rana era superficială, iar Tom trecuse deja de William. Alergă spre peretele pe care erau expuse armele, dar auzi în spate foșnetul ușor al picioarelor lui William, încălțate doar în ciorapi. Instinctul îi spuse că William avea să-l ajungă înainte de a apuca să dea jos altă sabie de pe perete și că avea să primească o lovitură mortală în spatele neprotejat. Schimbă direcția și-l auzi pe William

înjurând când alunecă pe podeaua lustruită – ciorapii nu-i ofereau deloc stabilitate.

Tom ajunse la masă și înșfacă sfeșnicul masiv de argint din mijloc. Ținându-l în fața lui, se răsuci să întâmpine următorul atac al lui William. Fratele său ridică sabia și se aruncă spre capul lui Tom. Fu o lovitură slabă, una care s-ar fi dovedit o greșeală fatală dacă Tom ar fi avut în mână o sabie. Tom ridică sfeșnicul și lama se izbi cu zgomot de metalul moale. Știa că șocul zdruncinase mâna fratelui său. William făcu o grimasă și icni, dar ridică sabia ca să repete lovitura nebunească.

Revenindu-și mai repede, Tom manevră sfeșnicul ca pe o toporișcă de război și-l lovi pe William în coaste, sub sabia ridicată. Auzi osul trosnind ca un lemn verde, iar William urlă de durere. Dar, deși îi deviase ținta, nu mai putu opri lovitura pe care o lansase deja. Lama șuieră pe lângă capul lui Tom și se înfipse în tăblia mesei, sfărâmând lemnul de nuc frumos vopsit.

Tom îl lovi din nou cu sfeșnicul, dar William reuși să se ferească, evitând întreaga forță a loviturii. Asta îl determină să se dea șovăind în spate, împiedicându-se de un teanc de cărți. Aproape că se prăbuși, dar, cu o răsucire sălbatică a mâinii drepte, reuși să-și recapete echilibrul. Tom țâșnise spre ușă, iar William porni din nou după el, izbind cu sabia în stânga și-n dreapta, într-o succesiune rapidă de lovituri.

Tom alergă spre ușa care dădea în hol și, ajungând acolo, văzu centironul atârnând în alcov, acolo unde îl agățase Matthew când intrase în casă. Safirul mare din mâner sclipi spre el ca lumina farului din port care chema acasă o navă bătută de furtună.

Când ieși prin ușile deschise, se întinse și trânti una în nasul lui William. Acesta blocă ușa cu umărul și o dădu la o parte, dar manevra îi oferi lui Tom suficient răgaz încât să traverseze holul și să smulgă centironul din cuier. Răsucindu-se, folosi teaca inscripționată și lăcuită pentru a bloca următoarea lovitură a lui William. Sări în spate și, până ca William să-l ajungă din urmă, scoase sabia Blue Neptune din teacă.

Lama ieși cu o mișcare fluidă, tremurând în mâna lui ca o rază puternică de soare. Reflexiile dansau pe pereți și pe tavan, iar Tom rămase așteptând, pregătit să-l înfrunte în sfârșit pe

William ca de la egal la egal. William fu în dezavantaj când lama incrustată șerpui în fața lui ca o cobră ridicată, reflectând scântei aurii în ochii lui.

– Da, frate. Acum o să terminăm cu asta o dată pentru totdeauna!

Tom îi aruncă în față propria amenințare, apoi veni spre el, uitându-se fix în ochii lui negri, cu piciorul drept în față, făcând pași ușori și rapizi. William ceda terenul în fața avansului fratelui său și Tom văzu frica apărând în ochii lui. Înțelese ceea ce știa de la început: William era un laș.

„De ce mă mir? se gândi el mâhnit. Bătăușii sunt lași de obicei." Ca să-l testeze, atacă *en flèche* – atacul săgeții –, lansându-se într-o serie de lovituri rapide. William aproape căzu pe spate în graba lui de a evita lama sclipitoare.

– Ești iute ca un iepure speriat, frate! îi râse Tom în față.

Dar rămase în alertă, fără să-și slăbească vigilența, gândindu-se că leopardul înspăimântat era cel mai periculos. Mai exista și pericolul de a înfrunta un spadasin stângaci. Toate loviturile erau inversate și putea rămâne expus celor venite din stânga, din latura mai puternică a lui William. Din fericire, Aboli insistase de multe ori asupra acestui lucru atunci când exersau. Aboli era ambidextru și schimbase deseori sabia în mâna stângă în mijlocul luptei, modificând astfel simetria atacului și încercând să-l facă pe Tom să-și piardă direcția. La început reușise, însă Tom fusese un elev foarte destoinic.

William alunecă și se împiedică, apoi căzu într-un genunchi. Totul părea natural, însă Tom îi citise gândul în priviri, anticipând modul în care sabia putea ajunge înapoi în poziție pentru lovitura de stânga pornită de jos – o lovitură care avea să-i taie lui Tom tendonul lui Ahile și să-l schilodească. Fără să cadă în capcană, Tom sări înapoi și se învârti până ce ajunse în latura lui slabă.

– Îți irosești talentul, frate! zâmbi Tom cu sângele curgându-i din nasul spart. Ai putea avea o carieră strălucită la teatrul Globe.

William fu nevoit să se ridice în picioare când Tom veni din nou din dreapta, împingându-l înapoi spre capătul scărilor mari cu o serie aprigă de împunsături și lovituri, schimbând unghiul

și direcția cu fiecare atac. William para cu greu fiecare lovitură: începu să gâfâie și ochii i se umplură încet de groază. Sudoarea îi apăru pe frunte în picături mici și transparente.

– Nu te teme, Billy, îi zâmbi Tom peste oțelul cu care împungea. E ca un brici – nici n-ai să-l simți intrând. Următoarea lui lovitură desfacu partea din față a cămășii lui William, fără să-i taie pielea fină ca fildeșul de dedesubt. Exact așa, spuse Tom. Niciun pic de durere.

William ajunse la scară și se răsuci. Începu să urce cu pași lungi și elastici câte trei trepte odată, dar Tom venea după el, apropiindu-se cu fiecare salt. William îl auzi, fiind nevoit să se întoarcă pentru a se apăra când ajunse la primul etaj. Duse mâna instinctiv spre pumnalul de la curea, dar teaca era goală.

– Nu mai e acolo, Billy, îi aminti fratele său. Nu mai poți folosi trucuri murdare. Trebuie să lupți cu ceea ce ai!

Când Tom veni în urma lui, William avu din capul locului avantajul înălțimii. Încercă să-l izbească în cap, dar nu era o lovitură pe care să o testeze cu un spadasin de calibrul lui Tom. Acesta o pară cu o lovitură dură și blocă lama când ajunse sus, față în față cu William. Se împinseră unul pe altul cu săbiile oprite în fața ochilor.

– După moartea ta, Billy, titlul o să ajungă la micul Francis.

Tom încercă să nu lase efortul să se simtă în vocea lui, dar William avea umerii puternici și săbiile lor tremurau din cauza încrâncenării fiecăruia.

– Alice o să-i fie tutore. Ea n-o să-l dezamăgească niciodată pe Dorian, spuse el, îndepărtându-l pe William cu un efort din umeri.

În același timp, facu un pas în spate și coborî vârful sabiei în dreptul gâtului fratelui său.

– Vezi tu, trebuie să te ucid, Billy, fie și numai de dragul lui Dorian.

Se aruncă spre gâtul lui William. Lovitura era mortală, dar, ca să o evite, William se aruncă nebunește în spate, izbindu-se de balustradele din spatele lui, care cedară cu un trosnet al lemnului.

Apoi căzu grămadă în holul de la intrare, trei metri mai jos, lovindu-se de scânduri cu o bufnitură îngrozitoare. Sabia îi

zbură din mână. Preţ de o clipă, plămânii i se goliră de aer şi rămase întins pe spate, năucit şi neajutorat.

Tom sări peste balustradele rupte cu graţia unei pisici şi căzu cu picioarele înainte, pregătindu-se în aer să coboare uşor. Micşoră forţa impactului îndoind picioarele şi ateriză într-un genunchi înainte de-a sări din nou. Apoi dădu la o parte cu piciorul sabia lui William, făcând-o să alunece pe podea până în peretele opus, şi se ridică în picioare deasupra trupului întins al fratelui său.

Atinse cu vârful sabiei gâtul lui William, în V-ul cămăşii albe unde firele negre de păr se iveau din deschizătură.

– Cum ai spus tu, Billy, o dată pentru totdeauna! Totul s-a terminat între noi, spuse Tom înverşunat şi se pregăti să-i aplice împunsătura mortală.

Însă fu ca şi când o cătuşă de oţel i-ar fi ţinut mâna cu sabia. Înţepă pielea de pe gâtul lui William, dar nu putu apăsa mai mult. Încercă din nou, din toate puterile, dar o forţă din afara lui ţinea sabia în loc.

Rămase în picioare deasupra lui William, o siluetă înfiorătoare, plină de sânge, cu sabia tremurându-i în mâini şi cu faţa distorsionată într-o mască urâtă de furie şi frustrare. *Fă-o!* Vocea hotărârii sale îi răsuna în urechi şi încercă din nou să înfigă sabia, dar braţul drept nu voia să-l asculte. *Fă-o! Ucide-l acum! De dragul lui Dorry, dacă nu pentru tine!*

Apoi, ecoul vocii tatălui său acoperi ordinul criminal. „Sunteţi fraţi. Fraţii nu trebuie să fie duşmani niciodată. Vreau să uitaţi de certurile vechi care v-au despărţit şi, de dragul meu, să deveniţi fraţi cu adevărat."

Vru să strige la rândul lui: „Trebuie să fac asta".

William stătea întins cu faţa în sus sub tăişul sabiei, cu lacrimi de groază în ochi. Deschise gura să implore pentru viaţa lui, dar nu reuşi să spună nimic, cu excepţia unui croncănit îngrozitor ca ţipătul unui corb.

Tom îşi simţi muşchii şi tendoanele mâinii drepte contractându-se din pricina efortului pe care-l făcea încercând să le controleze, iar în cele din urmă vârful coborî cu doi centimetri şi străpunse pielea moale. Sângele începu să curgă din zgârietura superficială, iar William se zvârcoli.

– Te rog, o să-ţi dau banii, Tom, şopti el. Jur! De data asta, îţi dau banii.

– Nu mai pot să am încredere în tine. Ai încălcat un jurământ sacru. Tu nu respecţi datoria de onoare, zise Tom, simţind că repulsia faţă de laşitatea fratelui său şi perfidia lui îi dădeau puterea să ducă la bun sfârşit fapta cumplită.

De data asta, braţul avea să-l asculte.

– Tom!

Un strigăt îngrozitor răsună în casa tăcută. Pentru o clipă, lui Tom i se păru că era vocea mamei sale, venită de dincolo de mormânt. Ridică privirea. O siluetă fantomatică stătea în capătul scărilor, iar pe Tom îl cuprinse o groază superstiţioasă. Apoi văzu că era Alice, cu pruncul în braţe.

– Nu, Tom. Nu trebuie să-l omori!

Tom şovăi.

– Nu înţelegi. E diabolic. Ştii prea bine că e diavolul în persoană.

– E soţul meu şi tatăl lui Francis. Nu o face, Tom. De dragul meu...

– Şi tu, şi copilul veţi fi mai câştigaţi după moartea lui.

Tom îşi îndreptă din nou atenţia spre vietatea care zăcea la picioarele lui, fricoasă şi smiorcăită.

– E o crimă, Tom. Te vor căuta oriunde ai fugi şi te vor găsi... şi te vor târî la spânzurătoare.

– Nu-mi pasă, spuse Tom cu sinceritate.

– Fără tine, nu mai are cine să plece după Dorian. Pentru el – dacă nu pentru mine – nu trebuie să faci un lucru atât de groaznic.

Adevărul din vorbele ei îl lovi pe Tom ca un pumn în faţă şi tresări din pricina înţepăturii. Apoi făcu un pas în spate.

– Pleacă! ordonă el, iar William se ridică în picioare, incapabil să mai lupte. Piei din ochii mei! strigă el cu vocea plină de dispreţ. Şi ţine minte data viitoare când vei mai ridica mâna asupra soţiei tale că ea ţi-a salvat viaţa azi.

William se dădu înapoi spre scări, apoi, când se află la o distanţă sigură, se întoarse şi alergă pe trepte, după care dispăru în galeria lungă.

– Noi doi o să ajungem să regretăm, îi spuse Tom lui Alice.

– Cum o vrea Domnul!

– Trebuie să plec, spuse Tom. Nu pot rămâne aici să te apăr.

– Știu.

Vocea ei era o șoaptă resemnată.

– Nu mă mai întorc niciodată la High Weald, continuă el cu încăpățânare.

– Știu și asta, încuviință ea. Du-te cu Domnul, Tom. Ești un om bun, cum a fost și tatăl tău.

Se întoarse și dispăru după colțul galeriei.

Tom rămase acolo o vreme, gândindu-se la enormitatea cuvintelor lui. Nu avea să se mai întoarcă la High Weald. După ce murea, nu avea să fie depus în cripta din capela de pe deal, alături de strămoșii lui. Mormântul său avea să fie într-un ținut îndepărtat și sălbatic. Se cutremură la acest gând. Apoi se aplecă să-și ridice centironul și teaca, prinzând sabia Blue Neptune la talie.

Privi prin ușile bibliotecii. Actele lui erau împrăștiate pe podea. Intră în camera veche și începu să le adune, apoi se opri. Acum nu mai era nevoie de ele, se gândi întristat. Aruncă încet o privire prin încăpere. Era plină de amintiri minunate cu tatăl lui. O altă legătură cu copilăria sa avea să se rupă aici. Apoi, privirea îi căzu asupra șirului de jurnale ale tatălui său, aflate pe raftul de lângă ușă, mărturia amănunțită a călătoriilor lui. Fiecare pagină, scrisă de mâna sa, conținea instrucțiuni de navigare și informații mai prețioase decât oricare alt obiect din casa pe care Tom o lăsa în urmă pentru totdeauna. „Atâta lucru o să iau cu mine", își spuse el. Le luă de pe rafturi și ieși în hol.

Evan, intendentul, și doi dintre lachei așteptau acolo. Evan avea câte un pistol cu cocoșul tras în fiecare mână.

– Excelența Sa a trimis după oamenii șerifului. Mi-a poruncit să vă rețin până când vine el, domnule Tom.

– Și ce ai de gând să faci, Evan? spuse Tom cu mâna pe mânerul spadei.

– Calul vă așteaptă afară, domnule Tom, zise Evan coborând pistoalele. Sper să-l găsiți pe domnul Dorian. Noi toți, cei de la High Weald, vă vom duce dorul. Întoarceți-vă la noi într-o zi...

– Adio, Evan. Vocea lui Tom era aspră. Mulțumesc.

Coborî treptele, puse jurnalele în desagi și urcă în șa. Întoarse capul calului spre mare și porni în galop pe aleea lungă de pietriș. Ajuns la poartă, se împotrivi dorinței de a privi înapoi. „S-a terminat, s-a terminat tot", își spuse el, apoi goni mai departe pe drumul întunecat.

Tom decise să nu aștepte ca oamenii șerifului să vină după el cu acuzațiile pe care știa că William avea să le născocească. Își găsi oamenii în barul de la Royal Oak. Aceștia se uitară șocați la hainele lui pătate de sânge și la nasul spart.

– Ridicăm ancora de îndată, le spuse el lui Aboli, lui Ned Tyler și lui Alf Wilson.

Apoi se uită la Luke Jervis, care stătea în capătul opus al șemineului. Luke avea micul *Corb* și era propriul său stăpân, dar își dădu acordul cu o mișcare din cap fără șovăire.

Când erau pe cale să desprindă parâmele de doc, un călăreț se apropie în galop pe Plymouth Ho, aproape alunecând pe gâtul calului când trase de hățuri.

– Așteptați-mă, domnule! Tom zâmbi când recunoscu vocea jupânului Walsh. Nu puteți să mă lăsați aici!

Un mic grup de voinici se adună pe puntea deschisă când *Corbul* începu să alunece pe apă, dispărând în noapte.

– Ce curs stabilim, domnule? întrebă Luke când se îndepărtară de promontoriu.

Tom privi cu dor spre sud. Intr-acolo se afla Capul Bunei Speranțe și poarta către Orient. O, de-ar fi avut o corabie adevărată și nu bărcuța aceea, se gândi el, apoi se întoarse ferm din direcția aceea.

– Londra, zise el. Vocea îi era neclară din pricina nasului umflat și înfundat. O să te plătesc pentru călătoria asta, adăugă el.

Avea încă o mare parte din banii din pradă în Banca Samuels din Londra.

– Lămurim asta mai târziu, mormăi Luke, apoi dădu ordin echipajului format din trei oameni să pună micul cuter pe direcția estică.

Corbul alunecă tăcut pe Tamisa și intră apoi în Bazinul Londrei, fără să atragă atenția în aglomerația de mici ambarcațiuni. Luke îi lăsă la mal, cu puținul lor bagaj, pe cheiul de piatră de sub Turnul Londrei. Apoi Aboli găsi niște camere ieftine pe străzile principale aflate de-a lungul fluviului.

– Dacă norocul e de partea noastră, nu o să avem nevoie de camerele astea mai mult de câteva zile. Tom privi în jurul cocioabei murdare de lemn.

– O să avem nevoie de noroc ca să supraviețuim șobolanilor și gândacilor, observă Alf Wilson, în timp ce Tom se schimba în cele mai bune haine pe care le adusese cu el.

Haina și pantalonii de un albastru-închis, nimic prea elegant, îi dădeau un aer sobru de afacerist.

– Merg și eu cu tine, Klebe, se oferi Aboli. Probabil o să te rătăcești fără mine.

Ziua era rece și ploioasă, vestind toamna. Drumul prin labirintul de străzi înguste era lung, dar Aboli se strecură la fel de sigur ca în pădurile în care crescuse. Ieșiră în capătul Cornhill al străzii Leadenhall și traversară spre fațada impunătoare a sediului companiei.

– Te aștept la taverna din colț, îi spuse Aboli lui Tom când se despărțiră.

Când intră în foaierul clădirii, unul dintre secretari îl recunoscu pe Tom și-l salută respectuos.

– Merg să văd dacă Excelența Sa vă poate primi, zise el. Între timp, vă rog să așteptați în salon, domnule Courtney.

Un lacheu în uniformă luă pelerina de marinar a lui Tom și-i aduse un pahar de vin de Madeira. În vreme ce stătea într-un fotoliu în fața focului, Tom repetă ceea ce voia să-l roage pe Nicholas Childs. Era destul de sigur că Childs nu primise încă vești de la fratele său, William. Dacă nu devenise cumva clarvăzător, William nu se putea aștepta ca el să vină acolo, așa că era puțin probabil să-i fi trimis un mesaj urgent lui Childs ca să-l avertizeze să nu-l ajute pe Tom.

Pe de altă parte, Tom își dăduse seama de cât de zadarnic era să-i ceară lui Childs comanda unei corăbii a companiei. Erau mulți căpitani cu experiență și cu un serviciu îndelungat

care puteau avea întâietate față de el. Tom nu avusese niciodată comanda deplină, iar Childs nu avea să-i ofere vreodată una dintre magnificele lui corăbii Indiaman. Putea să spere doar la o cabină de ofițer junior pe o navă îndreptată spre India, însă Dorian era în Africa.

În timp ce medita la această problemă, Tom sorbea din paharul de vin, încruntându-se la foc. Lordul Childs știa totul despre capturarea lui Dorian – de fapt, Tom îl auzise discutând despre asta cu Hal pe când erau oaspeți în Casa Bombay. Dacă Tom cerea o corabie, avea să-și dea seama că intenționa să plece după fratele său răpit, și nu să facă negustorie pentru profit. Mai mult decât atât, dacă Tom făcea rost de încă o navă, Childs avea să facă tot posibilul să-l împiedice să ocolească zona capului. Hal spusese că cei din companie li se opuneau cu îndârjire intrușilor care ajungeau în teritoriile navlosite de ei. Nu, cel mai bine era să se prefacă dezinteresat de partea aceea de lume. „O să jupoi pisica asta de la coadă la cap", se hotărî el. Lordul Childs îl lăsă să aștepte mai puțin de o oră, lucru pe care Tom îl luă drept un semn de înaltă distincție. Președintele consiliului companiei India de Est era probabil unul dintre cei mai ocupați oameni din Londra, iar Tom venise fără invitație sau avertisment.

„Pe de altă parte, sunt un frate cavaler al ordinului, iar familia mea deține șapte la sută din acțiunile companiei. Nu are de unde să știe că, doar cu câteva zile în urmă, aproape că i-am tăiat gâtul lui Billy."

Secretarul îl conduse pe scara principală și în anticamera biroului lui Childs. Mobilierul dovedea o bogăție fără margini și oglindea situația companiei. Covoarele luxoase erau de mătase, iar tablourile care atârnau de pereții îmbrăcați în lemn înfățișau peisaje marine și corăbii ale companiei cu pânzele ridicate, pe malurile exotice ale Coastei Carnatice și ale Coastei Coromandel. Când Tom trecu pe sub candelabrul ce părea un iceberg răsturnat, intrând în salonul privat printr-o pereche de uși aurite sculptate, lordul Childs se ridică de la birou și veni să-l întâmpine. Era de ajuns să-i alunge lui Tom orice temere legată de primirea sa.

– Dragă tinere Thomas... Childs îi strânse mâna și, folosindu-și degetul mare și cel arătător, execută semnul de recunoaștere al fraților cavaleri ai ordinului. Ce surpriză plăcută!

Tom îi răspunse la semnal.

– Domnul meu, cât de amabil din partea dumitale să mă primești fară întârziere!

Childs făcu un semn din mână și spuse:

– Câtuși de puțin. Îmi pare rău însă că am fost forțat să te las să aștepți. Ambasadorul olandez... Ridică din umeri. Sunt sigur că înțelegi. Childs purta perucă și avea steaua Ordinului Jartierei pe reverele brodate cu fir de aur. Ce mai face dragul tău frate, William?

– În stare perfectă de sănătate, domnule. M-a rugat să vă transmit tot respectul său.

– Am fost foarte îndurerat că n-am putut participa la funeraliile tatălui tău, dar Plymouth e atât de departe de Londra...

Childs îl conduse pe Tom către un fotoliu de sub ferestrele înalte care, dincolo de acoperișurile caselor, ofereau o priveliște îndepărtată a fluviului și a corăbiilor.

– Un om remarcabil... tatăl tău. Le va lipsi foarte mult acelora dintre noi care îl cunoșteau bine.

Timp de alte câteva minute schimbară cuvinte politicoase, apoi Childs se lăsă pe spate și întinse mâna peste abdomenul proeminent, scoțând ceasul de aur din buzunar.

– Ca să vezi, e trecut de zece și sunt așteptat în St James! Puse ceasul înapoi în buzunar și continuă: Sunt sigur că nu ai venit aici doar ca să treacă vremea mai ușor.

– Domnule, dacă pot vorbi deschis, am nevoie de o slujbă.

– Ai venit unde trebuie. Childs dădu atât de tare din cap, încât gușa îi tremură precum moțul unui curcan. *Serafimul* pleacă peste zece zile către Coasta Carnatică. Edward Anderson e căpitan. Îl cunoști și pe el, cunoști și corabia, desigur. Are un post liber de ofițer trei pe care ți-l pot oferi dacă dorești.

– Mă gândeam la ceva mai... mai potrivit de război?

– A, domnul Pepys îmi e prieten și îl cunoștea pe tatăl tău. Nu am nicio îndoială că putem găsi un post pentru tine pe unul dintre vasele de război. Cred că o fregată de luptă s-ar potrivi unui tânăr cu temperamentul tău.

– Domnule, repet, aș putea să vă vorbesc deschis? îl întrerupse Tom respectuos. Am la dispoziție un mic cuter. E foarte

rapid și ușor de manevrat, o navă ideală pentru a face o razie printre navele franceze comerciale din Canal. Childs îl privi uimit, iar Tom se grăbi să continue înainte ca acesta să-l refuze: Mai am și un echipaj format din marinari luptători care să-l slujească, unii dintre ei fiind aceiași oameni care l-au slujit pe tata la bordul *Serafimului*. Nu-mi lipsește decât o scrisoare de acceptare ca să-i atac pe francezi.

Childs izbucni în râs cu o poftă care-i făcu burta să salte ca o minge de cauciuc.

– Așchia nu sare departe de trunchi, nu-i așa? Întocmai tatălui tău, faptele tale de război sunt bine cunoscute. Ar trebui să incluzi capul lui al-Auf pe blazonul tău atunci când vei primi titlul de cavaler, într-o bună zi.

Deodată se opri din râs, iar Tom întrezări mintea vicleană și calculată din spatele ochilor albaștri și amabili. Childs se ridică și merse la fereastră. Rămase acolo, privind către fluviu, până când Tom începu să se foiască în fotoliu. Apoi își dădu seama că pauza era intenționată.

– Domnule, spuse el, mi-ar plăcea să aveți o parte din prada pe care o pot obține în această călătorie. M-am gândit că cinci la sută ar fi o dovadă de necontestat a recunoștinței mele.

– Zece la sută ar fi chiar și mai de necontestat, remarcă Childs.

– Într-adevăr, zece la sută, admise Tom. Și, desigur, cu cât ridic ancora mai repede, cu atât mai repede voi putea să vă ofer cele zece procente.

Childs se întoarse spre el, frecându-și mâinile din senin cu o expresie amabilă.

– Voi discuta chiar în dimineața asta cu anumite persoane importante de la St James, domni care se pricep la posturi. Vino din nou la mine peste trei zile, adică joi, la ora zece. S-ar putea să am vești pentru tine atunci.

Cele trei zile trecură ca o procesiune de înmormântare, fiecare minut fiind plin de temeri și de presimțiri rele. Dacă William își luase măsura de precauție de a-i contacta pe toți oamenii de vază pe care-i cunoștea în Londra, toate ușile aveau să se închidă pentru Tom. Trecuse suficient timp de când plecase de la High Weald pentru ca un mesager să-i distrugă planurile.

Chiar dacă Childs putea să-i facă rost de un post, nu avea nici corabie, nici echipaj, căci nu putea aborda subiectul cu nimeni înainte de a avea scrisoarea de la rege în buzunar. Luke Jervis plecase deja într-o altă călătorie riscantă, pentru a se întâlni cu partenerii săi francezi undeva în mijlocul Canalului. De data asta putea să se ciocnească de taxatorii regelui, fiind foarte posibil să nu se mai întoarcă. Îndoielile se adunau precum vulturii care dau târcoale, bântuindu-i lui Tom nu doar zilele, ci şi visele. Avea Luke să mai vrea să-şi rişte micul *Corb* pentru un demers atât de periculos, după întoarcerea sa? Probabil că era deja bogat, iar Aboli spusese că avea nevastă şi o droaie de copii.

În cele trei zile, oamenii lui îl priveau nerăbdători, însă Tom nu le putea oferi nimic. Nici nu îndrăznea să le spună ce promisiune îi făcuse Childs, ca să nu-şi facă speranţe prea mari. Joi-dimineaţă, se furişă afară din casă ca un hoţ, fără să-i spună nici măcar lui Aboli unde mergea.

Ceasul din turla micii biserici de pe strada Leadenhall abia bătuse ora zece când secretarul lordului Childs coborî în salonul oaspeţilor ca să-l cheme.

O singură privire spre expresia binevoitoare a lui Childs fu de ajuns să potolească toate coşmarurile care-l copleşiseră pe Tom în zilele care trecuseră. De îndată ce se salutară, Childs luă de pe biroul din faţa lui documentul greu din pergament. Tom recunoscu sigiliul mare şi roşu al cancelarului Angliei la baza singurei pagini. Era identic cu postul pe care-l avusese când navigase cu tatăl său la ieşirea *Serafimului* pe mare. Childs citi primul rând pe un ton pedant.

– Să se ştie că prin prezenta se confirmă că preaiubitul şi credinciosul nostru supus, Thomas Courtney...

Nu citi mai departe, ci ridică privirea şi-i zâmbi lui Tom.

– În numele cerului, l-aţi obţinut! interveni Tom entuziasmat.

– Mă îndoiesc sincer că vreun alt căpitan a primit numirea atât de repede, observă Childs. E semn bun pentru planul nostru. Insistă pe pluralul posesiv când lăsă documentul deoparte şi ridică un altul. Acesta este un contract separat, care reprezintă înţelegerea noastră. Am lăsat în alb numele navei, dar ar trebui să-l completăm chiar acum.

Ridică o pană şi ascuţi vârful înainte de a-l înmuia în călimară şi se uită răbdător la Tom. Respirând adânc înainte de a-şi lua angajamentul, Tom spuse:

– *Corbul.*

– *Corbul,* scrise Childs cu litere elegante, apoi se uită din nou la Tom. Acum am nevoie de semnătură.

Tom abia se uită la actul de asociere înainte de a-şi consemna acceptul. Childs contrasemnă, apoi folosi sugativa. Încă zâmbind binevoitor, merse în lateralul mesei pe care se aflau numeroase carafe de cristal şi umplu două pahare până la buză. Îi întinse unul lui Tom şi toastă cu celălalt:

– Blestemat să fie Ludovic al IV-lea şi ciuma să cadă asupra francezilor!

Aboli tocmi un barcagiu ca să-i ducă în amonte, unde Luke Jervis aruncase ancora pe o mică insulă cu numele ciudat de Eel Pie[1]. De la aproape două sute de metri distanţă, văzură că micul *Corb* revenise din cea mai recentă plimbare a sa, fiind legat la debarcaderul de lemn. Când se apropiară, Luke ieşi din căsuţa amplasată într-un crâng de sălcii şi alergă pe promontoriu ca să-i întâmpine, lăsând în urma sa un fir subţire de fum albastru de pipă. Tom sări pe mal, iar Aboli îi plăti barcagiului cei şase penny.

– Ai avut o călătorie profitabilă, jupâne Luke? îl întrebă el.

– Taxatorii ne-au alergat pe la Sheerness. A trebuit să arunc trei butoaie de coniac peste bord ca să putem scăpa de ei. Toate profiturile mele din ultimele şase luni au ajuns pe fundul mării. Îşi pipăi cicatricea de pe obraz, părând trist. Cred că devin prea bătrân pentru jocul ăsta, domnule Courtney.

– Poate că te pot ispiti cu ceva care să-ţi consume nervii mai puţin, sugeră Tom.

Luke se însenină vizibil.

– Mă gândeam eu că ai ceva în minte. Îmi aminteşti de tatăl tău. El îşi vedea mereu propriul interes.

[1] Plăcintă de ţipar (în lb. engleză în original, n.tr.)

În clipa aceea, o femeie cu părul lins apăru în pragul căsuței. Avea șorțul murdar de la focul din vatră și ținea sprijinit în șold un copil gol-pușcă, având fundul murdar. Copilul se ținea cu ambele mâini de sânul alb și moale care atârna flasc din deschizătura bluzei, precum urechea unui cocker spaniol.

– Luke Jervis, să nu îndrăznești s-o ștergi la petreceri cu prietenii tăi derbedei și să mă lași aici fără mâncare în casă și cu șase copii flămânzi de hrănit! strigă femeia.

Luke îi făcu un semn din ochi lui Tom.

– Îngerașul meu... Căsnicia e o stare nobilă și minunată. Prea bună pentru cei ca mine, mi se pare deseori.

Femeia țipă:

– E vremea să cauți să faci o muncă cinstită, nu să te furișezi noaptea și să vii acasă cu o poveste născocită despre cum ți-ai pierdut banii, când eu știu foarte bine că ți-ai vârât ancora în târfele sifilitice din Mahalaua Pipițelor.

– Ai o slujbă cinstită pentru mine, domnule Courtney? Orice slujbă care să mă țină departe de buna mea soție?

– Despre asta am venit să vorbesc cu tine, zâmbi Tom ușurat.

Trei nopți mai târziu, *Corbul* se furișă la mal pe coasta franceză, cu sondorul la provă, măsurând adâncimea.

– E la nivel cinci! anunță el încet.

Apoi deschise puțin capacul lanternei ca să examineze seul din capătul firului și să vadă ce adunase de pe fundul mării.

– Nisip și scoici! raportă el, un pic mai tare decât o șoaptă.

– Malul stridiilor, zise Luke dând din cap în întuneric, confirmând poziția. Acolo e Calais, la tribord, iar Honfleur e dincolo de promontoriu.

Pronunța fluent numele dificile. Tom știa de la Aboli că vorbea limba ca un nativ.

– Plaja formează o mică limbă de pământ aici, iar cu vântul care bate din est vom putea să ne croim drum la mal fără probleme, îi spuse el lui Tom. Să fii gata să sari când dau eu semnalul.

Tom hotărâse ca numai el și Luke să meargă la mal pentru a cerceta locul de ancoraj din Calais. Luke știa terenul și putea să

iasă cu vorba din orice belea ar fi dat peste ei. Fusese tentat să-l ia pe Aboli cu ei, însă un grup mai mic ar fi fost mai prudent, iar fața neagră a lui Aboli era greu să treacă neobservată dacă ar fi fost opriți de o patrulă franceză.

– La nivelul doi! se auzi încet anunțul de la prova.

– Acum e gata, murmură Luke, lăsând cârma unui matelot.

El și Tom își luară desagii de piele și se îndreptară spre prova. Amândoi erau îmbrăcați în zdrențe de pescari, cu saboți în picioare și cu veste de piele peste hainele de lână. Purtau pe cap căciuli de lână. În clipa aceea, simțiră cum *Corbul* atinse fundul, izbind ușor nisipul plajei.

Apa deveni rapid foarte puțin adâncă și ajunseră în siguranță pe nisipul ud și zgrunțuros, ghemuindu-se pe loc și ascultând. Auzind doar clipocitul valurilor joase, săriră și alergară spre dune. Rămaseră acolo câteva minute ca să asculte din nou și să-și tragă sufletul, apoi înaintară cu repeziciune printre dune și ierburile joase, către promontoriu. La aproape un kilometru mai departe, fu cât pe ce să dea peste resturile unei epave străvechi, ce rămăsese deasupra cotei maxime a apei.

– E vechea *Bonheur*, un cabotier breton, îi spuse Luke lui Tom. Un punct bun de reper pentru când ne întoarcem.

Se lăsă în genunchi și facu o groapă în nisip sub coastele albe ca oasele ale carenei. Apoi puse o desagă de piele în groapă și o acoperi cu puțin nisip.

– O găsim aici dacă ne trebuie.

Acum mergeau mai repede, urcând pe promontoriu. Pe creastă se mișcară mai încet, folosindu-se de tufele mici drept acoperire și încercând să nu fie văzuți în timp ce căutau o ascunzătoare. Găsiră una în ruinele unei clădiri de piatră, despre care Luke știa că fusese cândva o cazemată a armatei franceze, în timpul războaielor cu Olanda. Era amplasată acolo ca să ofere o vedere neobturată a împrejurimilor și a locului de ancoraj. Înainte de a se așeza, cercetară zona din jurul fortului ca să se asigure că era părăsit și că nu existau semne de ocupare recentă. Luke scoase din sacul lui două pistoale, câte unul pentru fiecare. Le încărcară cu praf de pușcă proaspăt, verificară încărcătura, apoi le așezară la îndemână și așteptară zorii. În cele din urmă,

orizontul căpătă la est nuanţe de galben-lămâi şi de roz trandafiriu, răspândind o strălucire caldă deasupra peisajului de sub ei.

Chiar şi la ora aceea, era un furnicar de oameni în jurul flotei de nave de război franceze care stăteau ancorate în port. Tom numără prin lentila telescopului cincisprezece corăbii cu trei punţi şi cu câte optzeci de tunuri fiecare, precum şi o adunătură uriaşă de nave mai mici. Multe nu aveau vergile trase, iar muncitorii roiau pe punţi.

Şi activitatea de la mal era în floare şi, de îndată ce soarele răsări din negura dimineţii, văzură companiile de soldaţi mărşăluind în oraş de-a lungul drumului dinspre Paris. Lumina soarelui strălucea pe baionetele muschetelor încovoiate, iar penele şi panglicile de pe pălăriile în trei colţuri se legănau şi jucau cu fiecare pas. Un şir de căruţe venea în urma lor, huruind pe drumeagul desfundat.

Ceva mai târziu, un escadron de cavalerie – cu soldaţi în jachete cu fireturi aurii şi pelerine albastre, cu cizme negre, înalte şi lustruite – se apropie dinspre oraş. Preţ de o secundă înspăimântătoare, Tom crezu că veneau chiar înspre coastă, către ascunzătoarea lor. Răsuflă uşurat când aceştia o luară pe celălalt drum, la răscrucea din afara oraşului, şi înaintară călare, flancaţi din ambele părţi de şiruri de plopi. Norul de praf din urma lor dispăru către Honfleur.

Pe măsură ce soarele urca mai sus pe cer, îndepărtând norul jos, iar lumina devenea mai puternică, Tom reuşi să-şi fixeze telescopul ca să cerceteze portul. Erau zeci de ambarcaţiuni mai mici printre navele de război. Unele erau şlepuri şi barje care transportau oameni şi provizii pe vasele mai mari. O barjă cu steaguri de avertizare se apropie vâslind de una dintre corăbiile cu trei punţi, scufundată mult în apă sub grămezile înalte de butoaie cu praf de puşcă.

Alte ambarcaţiuni erau legate de chei sau ancorate în dezordine în golf. Multe aveau velatură longitudinală, cu un singur catarg şi bompres. La vasele mai mici, acest nou aranjament al velelor avea câteva avantaje faţă de navele cu tradiţionalul greement pătrat, devenind tot mai popular în marinele moderne. Puteau fi manevrate de mai puţini oameni şi erau mai rapide în

bătaia vântului. Deseori erau folosite ca iscoade și auxiliare la flota principală de luptă. Un șir intermitent de astfel de nave și de alte ambarcațiuni mici intrau și ieșeau din golf, stând toate suficient de aproape una de alta încât să nu atragă atenția marinei regale. Flota engleză instaurase blocada în principalele porturi ale Canalului, așteptând ca francezii să iasă la atac indiferent de număr. La mijlocul Canalului, Tom întrezărise din când în când velele îndepărtate ale flotei engleze. Și *Corbul* era undeva acolo, așteptând căderea nopții înainte de a se apropia din nou de plajă pentru a-i prelua din apa puțin adâncă.

Tom își îndepărtă atenția de la traficul de pe Canal și studie cu atenție vasele franceze mai mici, aflate în ancoraj. Majoritatea erau mult mai mari decât micul *Corb*, iar unele erau înarmate cu tunuri mici. Alese o duzină de nave care păreau să corespundă scopului său, dar fu nevoit să renunțe la fiecare în parte pe măsură ce le descoperea defectele. Unele nu mai fuseseră reparate de mult sau erau prea puțin înarmate, altele erau cabotiere și nu erau potrivite pentru călătorii lungi și valuri înalte, iar altele nu puteau transporta încărcătura și oamenii de care avea el nevoie.

Pe la mijlocul zilei, Tom și Luke se întinseră pe burtă în nisipul cald și mâncară pâine cu șuncă și cu ouă fierte tari, pe care Luke le scosese din sac, luând pe rând câte o gură din sticla de bere. Tom încercă să nu se descurajeze, deși era posibil să nu găsească acolo ceea ce aveau ei în vedere.

Când soarele coborî spre linia orizontului, alese doar două din cele câteva zeci de nave pe care le analizase. Apoi, una din cele două nave ridică vela principală și ieși în larg, lăsându-l astfel doar cu o singură opțiune: un cuter vechi, care văzuse și zile mai bune la vremea lui.

– Trebuie să ne mulțumim cu ăsta, decise el morocănos.

Își adunară amândoi pistoalele și echipamentul, pregătiți să se retragă pe plajă de îndată ce se întuneca. Deodată, Tom îl prinse pe Luke de braț și arătă cu degetul spre nord.

– Iat-o! spuse el încântat. Ea e!

Rapidă și zveltă, goeleta ocoli cu ușurință promontoriul, apoi intră frumos pe șenalul navigabil și trase direct în port.

– Privește-o! E încărcată bine – se vede după linia de plutire –, dar tot poate să atingă cincisprezece noduri cât ai zice peşte, şopti Luke, uluit de frumusețea navei.

Avea o punte liberă, fără dunetă sau castel la provă. Unicul catarg era elegant șlefuit și bine proporționat cu lungimea carenei. Tom estimă că avea peste cincisprezece metri cu totul.

– Zece tunuri! numără Tom prin lentilă. Destul cât să sperie orice ambarcațiune arabă.

Vela principală era prinsă cu vergi de brațul din consolă, o velă mare era legată de verga pătrată și două pânze pătrate erau legate de bompres. În lumina slabă, avea un aspect eteric ca o creatură formată din vânt și spumă de mare.

– O iubesc deja și nici nu știu cum o cheamă.

– O să alegem un nume pentru ea, îi promise Tom.

Goeleta făcu un ocol complet. Vela coborî rapid şi dispăru ca prin magie. Mijiră ochii amândoi ca să observe pregătirile. Tom încercă să numere membrii echipajului și ajunse la nouă, dar bănuia că puteau încăpea până la treizeci de marinari războinici într-o călătorie lungă, deşi era nevoie, probabil, să-i modifice puntea de jos, astfel încât să fie loc pentru toți.

– Analizeaz-o cu atenție, Luke, zise Tom fără să-şi ia telescopul de la ochi. Trebuie s-o găsești din nou pe întuneric.

– Mi-a rămas lipită de creier, îl asigură Luke.

În ultimele raze de lumină, văzură şase oameni plecând de pe corabie și îndreptându-se spre chei, unde lămpile de la ferestrele tavernelor începeau să se aprindă.

– Se simte de aici ce sete au. Nu se mai întorc până dimineață, şopti Tom. Înseamnă că mai sunt doar trei oameni la bord.

Când dispăru şi ultima rază de lumină, se grăbiră spre dunele de pe plajă. Luke scoase celălalt sac de sub epavă şi aprinse lampa cu cremene și oțel. O îndreptă spre mare şi semnaliză de trei ori ridicând capacul. Aşteptă o vreme, apoi semnaliză din nou. La a patra încercare, primi răspuns la semnalul său: trei semnale scurte venind dinspre marea întunecată.

Își croiră drum până când mareea joasă îi lovi în față şi, când auziră scârțâitul vâslelor în noapte, Luke fluieră ascuțit. Câteva minute mai târziu, *Corbul* apăru deasupra lor. Întinseră mâinile şi urcară la bord.

Cu apa de mare curgând încă de pe el, Luke preluă cârma și se îndepărtară de plajă cu spatele. De îndată ce avu suficientă apă sub carenă, Luke dădu drumul velei principale și trincii. Tom se dezbrăcă și se șterse cu cârpa aspră pe care i-o întinse Aboli, apoi îmbrăcă haine uscate. Ajunși la o leghe de mal, Luke opri vasul cu vântul în față, apoi se așezară cu toții în cerc pe puntea deschisă, în jurul unei lămpi cu lumină difuză.

– Am găsit o corabie, le spuse Tom oamenilor săi.

Toți aveau o expresie lacomă în lumina lămpii.

– Dar nu e floare la ureche să o șterpelim de sub nasul francezilor, zise el apoi – nu voia ca ei să fie prea încrezători. O să așteptăm cartul al doilea, când toți sunt culcați în hamacuri. Jupânul Luke o să ne ducă în port și o să ne lase lângă goeletă. Dacă ne găsește cineva, o să răspundă Luke pentru noi. Voi, ceilalți, vă țineți gura.

Se încruntă la ei ca să accentuze acest lucru.

– Când ajungem paralel cu nava, o să dau semnalul și o să conduc echipa de abordaj. Aboli și Alf Wilson mă vor ajuta să curăț puntea de dușmani. Majoritatea sunt la mal și pare că vor rămâne acolo toată noaptea. N-ar trebui să avem de-a face cu mai mult de trei oameni. Fără pistoale, doar cu bâte și cu pumnii. Folosiți spadele doar ca ultimă opțiune. Liniștea e prima noastră grijă, iar un bărbat cu un oțel înfipt în burtă guiță ca o scroafa la fatare. Fred o să arunce parâmele din față, iar Reggie pe cele de la pupă. Tăiați și fugiți, băieți, așa că vă rog să aveți bricegele la îndemână.

Apoi Tom vorbi cu fiecare om în parte, facându-l să repete ordinele ca să nu existe nicio confuzie pe întuneric. Împreună cu Luke și cu echipa lui de trei oameni, erau cincisprezece; restul erau marinari mai vechi de pe *Serafim*, pe care Alf și Aboli reușiseră să-i adune într-un timp scurt. Mai mult decât de ajuns pentru treaba pe care o aveau de făcut.

– Vântul bate din est, iar Luke crede că o să se întețească înainte de miezul nopții. I-am văzut punând baiere pe puntea principală, așa că ar trebui să se desprindă trăgând de fungă.

Tom se uită la Ned Tyler, ale cărui trăsături diforme erau evidențiate de strălucirea galbenă a lămpii.

– Domnule Tyler, dumneata te duci la timonă. Nu te încăiera. Luke o să ne urmeze cu *Corbul*, cu o lumină difuză la prova.

Când fiecare om înțelese ce se dorea de la el, Tom verifică armele și se asigură că toți aveau o bâtă sau un cuțit. El avea să fie singurul cu spadă lungă. Își prinse sabia Blue Neptune la brâu.

Se asigurase înainte de a ridica pânzele că fiecare purta haine închise la culoare, iar acum trecu lampa prin fața celor din cerc – toți își mânjiseră fața și mâinile cu funingine. Se făcură glumele obișnuite la adresa lui Aboli, care nu avea nevoie de vreo pigmentare, apoi se așezară sub copastie, înfășurați în pelerinele de marinari, pentru a mânca pâine și carne rece, înainte de a fura câteva ore de somn.

La sfârșitul primului cart, Luke începu să se apropie cu *Corbul* de mal. Datorită brizei din larg, auzeau perfect sunetele de pe țărm, iar orologiul unei biserici din oraș bătu ora douăsprezece. Sunetele se auziră atât de tare, încât putură număra fiecare bătaie. Tom transmise ordinul și ceilalți fură treziți. Majoritatea erau deja neliniștiți și tensionați.

Erau nevoiți să intre în port împotriva brizei, dar Tom era bucuros să plătească acest preț pentru a scăpa ușor. În curând ajunseră în flota franceză, trecând atât de aproape de o corabie înaltă cu trei punți, încât auziră santinela de la ancoră vorbind somnoroasă de pe puntea principală. Nu-i opri nimeni, iar Luke strecură cuterul până la cheiul de piatră unde văzuseră ultima dată goeleta. Tom se ghemui la pupă, uitându-se în față ca să vadă vasul francez. Exista mereu riscul de a pleca sau de a se muta de lângă chei, dar Tom se ruga ca echipajul să se afle încă la o bere în taverne, iar căpitanul să vrea să aștepte până dimineață ca să descarce.

Corbul se apropie încet de cheiul întunecat, croindu-și drum printre două nave ancorate. Tom mijì ochii, făcând palmele căuș ca să se ferească de lumina reflectată de lămpile caselor de pe malul apei. Auzea acum râsul și cântecele din berării, însă restul vaselor din flotă erau tăcute și nu se vedeau decât felinarele de pe catarge.

– A dispărut!

Dispoziția lui Tom se schimbă drastic când se apropiară la o azvârlitură de băț de locul unde văzuseră ultima dată

goeleta – dar nu era nici urmă de ea. Se blestemă în sinea lui fiindcă nu-şi luase măsura de precauţie de a-şi alege o ţintă secundară pentru o asemenea eventualitate. Când era pe punctul să-i strige lui Luke, la timonă, să se îndepărteze, inima îi sări din piept, lovindu-se de coaste. Îi văzuse catargul principal, care era gol, conturat pe fundalul strălucirii difuze a luminii lămpilor din oraş şi-şi dădu seama cum coborâse carena sub nivelul cheiului, astfel că nu se vedea pe profilul zidăriei.

– E tot aici, ne aşteaptă!

Privi în spate pentru a se asigura că oamenii săi erau pregătiţi. Erau ghemuiţi, ca şi el, sub copastie. Cu feţele înnegrite, semănau cu nişte mărfuri adunate dezordonat pe punte. Doar Luke stătea drept la timonă. O întoarse complet, iar matelotul său de la fungă, fără să mai aştepte vreun ordin, lăsă vela principală să coboare cu un foşnet încet. *Corbul* încetini şi alunecă mai aproape, până când atinse latura navei franceze ancorate. Puntea goeletei era cu doi metri mai înaltă decât cea a cuterului, iar Tom se pregăti să sară până acolo.

Când cele două carene se ciocniră cu o smucitură, o voce somnoroasă de francez exclamă:

– *Nom de Dieu!*[1]

– Am un mesaj pentru Marcel, răspunse Luke în aceeaşi limbă.

– Nu e niciun Marcel aici, protestă francezul ţâfnos. Îmi strici vopseaua cu barca ta murdară.

– Am cei cincizeci de franci pe care i-i datorează Jacques, insistă Luke. O să trimit pe cineva din echipaj să vi-i aducă.

La auzul unei sume atât de mari, orice protest încetă, iar tonul francezului deveni viclean şi mieros.

– *Très bien,* zise el. Dă-mi-i. O să am grijă ca Marcel să-i primească.

Tom sări peste marginea navei şi ateriză cu uşurinţă pe puntea goeletei. Francezul se aplecă peste balustradă, cu un fes de lână pe cap şi o pipă de lut între dinţi. Se îndreptă de spate şi scoase pipa din gură.

[1] Pentru numele lui Dumnezeu (în lb. franceză în original, n.tr.)

– Dă-mi-i, zise el.

Când traversă puntea cu mâna întinsă, Tom observă că avea o magnifică mustață răsucită.

– Sigur, zise el, apoi îl pocni deasupra urechii stângi cu o mișcare controlată a bâtei.

Omul căzu la pământ fără să scoată vreun sunet. În secunda următoare, Aboli sări peste margine și ateriză în picioarele goale, tăcut ca o panteră. Tom observă că trapa de la pravă era deschisă, iar dedesubt se vedea o lumină slabă de lampă. Coborî pe scara de tambuchi cu Aboli urmându-l îndeaproape. O lanternă se legăna prinsă de o articulație de pe puntea de deasupra și, în lumina ei, Tom văzu trei hamacuri întinse în capătul opus al cabinei. Își dădu seama că îi numărase greșit pe membrii echipajului francez. Când traversă cabina, un bărbat se ridică brusc în capul oaselor în cel mai apropiat hamac.

– *Qui est là?*[1]

În loc de răspuns, Tom îl lovi din plin. Omul căzu pe spate, dar un altul strigă speriat din celălalt hamac. Aboli îl răsuci cu susul în jos și-l trânti pe podea. Până să apuce să strige din nou, Tom îl izbi cu bâta, iar bărbatul se prăbuși. Un al treilea francez sări din ultimul hamac și încercă să fugă spre scara de tambuchi, dar Tom îl apucă de glezna goală și-l trase înapoi. Aboli își strânse pumnul uriaș, îl izbi în cap într-o parte și omul se prăbuși.

– Mai sunt?

Tom aruncă o privire în jur.

– Ăsta e ultimul.

Aboli urcă scara, iar Tom îl urmă pe punte. Fred și Reggie tăiaseră funiile de ancorare, iar goeleta se îndepărta deja de chei. Strigătul francezului din cabină trebuie să fi fost înăbușit, căci nu reușise să dea alarma. Portul părea la fel de tăcut și de somnolent ca înainte.

– Ned? șopti Tom, iar răspunsul veni de îndată dinspre pupa.

– Da, căpitane.

Chiar și în momentul acela agitat, Tom se înfioră de plăcere auzind acest apelativ. Avea o navă și era din nou căpitan.

---

[1] Cine e acolo? (în lb. franceză în original, n.tr.)

– Bună treabă! Unde e *Corbul?*

– Drept înainte. E deja cu pânzele ridicate.

Întârziară puţin din cauza oamenilor de la fungile catargului principal al goeletei. Pe întuneric şi pe o navă ciudată şi necunoscută, le era greu să nimerească parâmele: francezii aveau alt sistem de velatură. Tom alergă la ei şi se apucară să le desfăşoare.

Dar goeleta începea să capete viteză şi aluneca rapid către una dintre navele ancorate. Tom văzu că aveau să se ciocnească cu suficientă forţă încât să rişte producerea unor stricăciuni. Un francez de la bordul celeilalte nave strigă:

– Aveţi grijă, nătărăi proşti! O să vă izbiţi de noi.

– Fiţi pregătiţi să evitaţi coliziunea! strigă un om din echipajul lui Tom în engleză.

Imediat se auzi un strigăt de pe nava cealaltă:

– *Merde! Ils sont Anglais!*[1]

Tom apucă funga principală din frânghiile încâlcite.

– Repejor acum! Trageţi!

Vela principală se ridică pe catarg, iar goeleta îşi îndreptă alunecarea laterală şi prinse viteză în bătaia brizei. Încă mânată de inerţie, se lovi de nava ancorată, atingându-se uşor de lateralul acesteia.

Celelalte voci strigau deja: „Englezii! Ne atacă englezii!"

O santinelă de pe chei, trezită brusc din somn, trase cu muscheta şi stârni de îndată rumoare în tot portul. Dar Ned reuşise deja să facă goeleta să navigheze, câştigând rapid viteză. Când privi în faţă, Tom văzu *Corbul*, cu felinarul de la pupă, îndreptându-se prin şenal către largul mării.

– Scotele de foc! strigă Tom, iar bărbaţii goniră cu toţii în picioarele goale către provă. Începuseră să se deprindă de-acum cu velele, iar scotele se înălţară doar cu o mică întârziere. Goeleta luă bandă imediat şi se avântă în faţă, cu apa clipocind în jur şi începând să se apropie de *Corb*. Dar flota franceză părea să se trezească: se auzeau strigăte de la o navă la alta, iar pe unele ambarcaţiuni se aprindeau felinarele de luptă, care erau urcate apoi în vârful catargelor.

[1] La naiba! Sunt englezi! (în lb. franceză în original, n.tr.)

Inspirat de agitația crescândă, Tom alergă spre unul dintre tunurile goeletei. Era o jucărie în comparație cu armele uriașe ale navelor ancorate din jurul lor. Putea doar să spere că era încărcat.

– Ajută-mă! îi strigă el lui Aboli.

Reușiră împreună să deschidă capacul orificiului și scoaseră tunul afară. Tom ridică ochii și văzu că treceau la o azvârlitură de băț de unul dintre vasele de linie, un uriaș de douăzeci și doi de metri care acoperea o jumătate din cerul nopții deasupra lor. Nici nu trebui să aștintească spre navă micul tun, ci trase exact din poziția în care era. Inchizătorul scoase o scânteie, apoi urmă o pauză lungă cât arma reținu focul. Apoi, brusc, bubui și se dădu în spate pe scripeți.

Tom auzi ghiuleaua lovind cu o bubuitură bordajul greu al navei de război. Strigăte furioase se auzeau în urma lor, însă goeleta mergea înainte. Era atât de scufundată în apă, încât se pierdu rapid în întuneric.

Ceva mai departe, un alt tun trase spre ei și Tom observă că flama lungă nu ajungea nici măcar în apropierea lor. Nu reuși să vadă unde căzuse ghiuleaua. Se auziră alte strigăte, apoi răpăitul salvelor de tun se transformă într-o avalanșă asurzitoare, când navele mai mari trăgeau către flota engleză imaginară care-i ataca. Fumul provocat de praful de pușcă plutea într-o ceață densă peste cele două vase mai mici. Aproape că nu se mai vedeau unul pe celălalt, iar Tom fu nevoit să se uite bine prin fum ca să distingă lumina slabă a felinarului de ghidaj de la bordul *Corbului*.

În scurt timp, strigătele și salvele amuțiră în spatele lor și reușiră să iasă din perdeaua de fum în noaptea senină. Auzi voci slabe purtate de briză, voci de englezi, și-și dădu seama că micul echipaj al *Corbului* îi aclama. Propriul lui echipaj se opri din manevrarea pânzelor, ovaționându-l la rândul său. Nu era înțelept să le dea vreun semn urmăritorilor francezi, dar Tom nu încercă să-i oprească. Văzu dinții lui Aboli sclipind albi în întuneric și zâmbi la rândul său.

– Unde sunt francezii? întrebă el.

Cei trei francezi fură aduși din cabină în fața căpitanului, la pupă.

– E o luntre legată la pro vă, zise Tom. O să oprim cu vântul în faţă şi-i punem în luntre. Trimiteţi-i acasă cu urările noastre de bine.

Îi urcară pe cei patru în bărcuţă şi-i lansară la apă. Când realiză ce se întâmplă, căpitanul francez se ridică la prova micii ambarcaţiuni, cu mustăţile fremătând de furie, arătându-le furios pumnii şi lăsând în urmă un val de insulte.

– Maica voastră a fost o vacă şi v-a scos afară pe gaura greşită, grămezi de rahat ud ce sunteţi! Mă ușurez în laptele mamei voastre!

– Vorbeşte în engleză! îi strigă Luke. Frumuseţea poeziei se iroseşte în aerul nopţii.

Mânia căpitanului se stinse rapid în întunericul din spatele lor.

Aboli îl ajută pe Tom să aşeze vela principală şi, când aceasta fu bine întinsă, spuse:

– Acum e a ta, Klebe. Cum o să-i spui?

– Cum au botezat-o francezii?

Alf Wilson se întinse peste margine la pupă şi se aplecă să zărească numele de pe oglinda pupei la lumina felinarului.

– *Hirondelle*. Ce înseamnă asta?

– *Rândunică*, traduse Luke.

– E un nume bun, încuviinţară cu toţii. Dumnezeu ştie că zboară ca o pasăre!

– Dar nu în limba aia prăpădită, obiectă Tom. Ci în dulcea engleză maternă. *Rândunica!* O să bem în cinstea ei când vom arunca ancora în fluviu.

Izbucniră toţi în urale. Când răsări soarele, se aflau deja în dreptul oraşului Sheerness. Cu toate că ridicase toate pânzele, *Corbul* era departe la pupă, nereuşind să ţină pasul cu *Rândunica*. Goeleta avea o bătaie lungă, înspumând vârful valurilor cenuşii pe măsură ce le străpungea.

– Îi place să alerge liberă, zise Ned, cu faţa brăzdată de zeci de riduri de bucurie. Ar trebui să-i atârni o ancoră de furtună de pupă ca să o încetineşti.

În lumina scânteietoare a dimineţii, goeleta era frumoasă ca o fecioară în rochie de mireasă, cu velele sale noi sclipind ca sideful. Vopseaua era atât de proaspătă, încât Tom simţea mirosul

de terebentină, iar punțile fuseseră bricuite până când deveniseră albe ca omătul.

Apoi Tom își îndreptă gândul spre încărcătura pe care o transportau în cala vasului și îl chemă pe Aboli, rugându-l să verifice. Ridicară trapele, iar Aboli și Alf Wilson coborâră cu felinarele aprinse în spațiul întunecat. După o jumătate de oră ieșiră, părând încântați de descoperirea facută.

– E plină ochi cu pânză de vele de cea mai bună calitate. Suficientă cât să-i ajungă unei escadre de nave de linie.

Fața lui Tom se lumină de bucurie. Știa ce preț putea să obțină marfa în sălile de licitație ale companiei.

– Izvoarele puterii, declară el. Bune ca aurul!

Descărcară pânza pe cheiul companiei, după care Tom îi trimise un mesaj lordului Childs și merse cu *Rândunica* în amonte, către dana de acostare a lui Luke de pe insula Eel Pie. Rămase un timp lângă oamenii săi, ordonându-le să modifice întrepunțile goeletei pentru a face loc unui echipaj mai mare și să instaleze cabine micuțe pentru căpitan și cei trei ofițeri. Acestea nu aveau să fie mai mari decât niște unghere, în care urmau să instaleze câte un pat, un cufăr, al cărui capac putea fi folosit ca birou sau masă pentru hărți, și nimic altceva. Înălțimea bârnelor de sub punte aveau să-l forțeze pe locatar să se aplece aproape de la mijloc când intra și ieșea.

Tom facu planuri de extindere a teugei astfel încât să încapă douăzeci de oameni. Recalculă estimarea inițială a numărului de oameni de care avea nevoie ca să navigheze și să lupte în caz de urgență, cărând totodată suficiente provizii pentru o călătorie de trei ani și făcând schimb de mărfuri ca să scoată un profit la sfârșitul perioadei.

Locuințele echipajului erau prea înghesuite chiar și pentru vremea bună, când majoritatea oamenilor aveau să doarmă pe puntea deschisă, însă pe vreme rea, când erau nevoiți să stea cu toții sub punte, avea să fie prea aglomerat chiar și pentru marinari versați, cum erau oamenii recrutați de Alf și de Aboli.

După ce noul interior fu stabilit și tâmplarii puși la treabă, Tom și Aboli închiriară o barcă pentru a fi duși în aval. Când se opriră în strada Leadenhall, secretarul le spuse că lordul Childs se afla la Camera Lorzilor și că avea să fie acolo toată ziua. Totuși, primise mesajul lui Tom și se aștepta la vizita lui. Secretarul îi înmână lui Tom scrisoarea pe care i-o lăsase.

> Dragul meu Thomas,
>
> Nu mă așteptam să primesc veşti despre succesul tău atât de devreme. Prada obținută de tine a fost deja vândută amiralității și am primit un preț bun pentru toată încărcătura. Trebuie să vorbesc cu tine despre asta. Te rog să mă cauți la Camera Lorzilor, unde un steward îmi va aduce mesajul tău.
>
> Slujitorul tău,
>
> N.C.

Tom și Aboli se îndreptară spre debarcader, unde sediul enorm al guvernului, palatul Westminster, se înălța pe malul Tamisei. Stewardul acceptă scrisoarea oferită de Tom la intrarea vizitatorilor în Camera Lorzilor și așteptă surprinzător de puțin până când lordul Childs, îmbujorat și neliniștit, coborî gâfâind scările și-l prinse pe Tom de braț, izbucnind fară niciun preambul:

– Fratele tău, William, e în Cameră. Am plecat de lângă el acum zece minute. Ar fi trebuit să mă avertizezi despre cum stau lucrurile între voi. Lordul strigă după trăsură, apoi adăugă: Cred că trebuie să știi că are de gând să ceară despăgubiri pentru rănile pe care i le-ai provocat.

– Dar Billy a fost de vină, începu Tom furios, însă Childs îl împinse spre ușa trăsurii când aceasta opri în fața intrării. Casa Bombay! îi ordonă apoi vizitiului. Cât de repede vrei. Apoi se prăbuși pe banchetă lângă Tom. Șeful tău de echipaj poate să meargă sus cu lacheul, zise el, iar Tom îi strigă lui Aboli să urce lângă lacheu.

Trăsura porni cu o smucitură, iar Childs își ridică peruca pentru a-și șterge creștetul capului.

– Fratele tău e unul dintre principalii acționari ai companiei. Nu e de joacă în ceea ce-l privește. Nu trebuie să ne vadă

împreună. Pentru binele ordinului, i-am spus că nu am nicio înțelegere cu tine.

– Nu poate să-mi facă nimic, zise Tom cu o siguranță mai mare decât simțea în suflet.

Fu nevoit să se prindă de cureaua laterală a trăsurii, care se zdruncina, și să ridice tonul ca să acopere tropăitul copitelor și tunetul roților îmbrăcate în oțel pe străzile pietruite.

– Cred că subestimezi sentimentele fratelui tău, Courtney, zise Childs, îndesându-și peruca înapoi pe capul ras. Indiferent cine are dreptate și cine nu, dacă o persoană cu statutul meu – să spun, oare, un om cu oarecare influență? – nu vrea să se certe cu el, nu ar trebui ca tu, fiul mai tânăr și dezmoștenit, să fugi cu atât mai mult din calea răzbunării sale? Childs tăcu o vreme, apoi spuse gânditor: Rareori am auzit o asemenea răutate, atât venin pur din partea unei alte ființe umane.

Rămaseră tăcuți tot restul drumului până la Casa Bombay. Cu toate acestea, când intrară pe poartă, Childs scoase capul pe fereastră și-i strigă vizitiului:

– Du-ne la grajduri, nu la intrarea principală.

Ajunși la grajduri, îl conduse pe Tom spre o ușiță din spate, care ducea către conac.

– Știu că fratele tău a pus spioni ca să te caute. E cel mai bine să nu afle că ne-am întâlnit azi.

Tom se ținu grăbit după Childs printr-un șir aparent nesfârșit de coridoare și de scări, până când ajunseră într-un birou mic, cu pereți tapetați și cu o masă de scris îmbrăcată în aur și bronz în mijlocul camerei. Childs îi arătă un scaun de lângă al lui, apoi căută prin documentele care acopereau biroul și alese unul.

– Aici e actul de vânzare a încărcăturii de pânză de pe goeleta franceză *Hirondelle* către amiralitate. I-l întinse lui Tom. Vei vedea că am dedus taxa obișnuită de operare din total.

– Douăzeci la sută! izbucni Tom uluit.

– Așa se obișnuiește, zise Childs brusc. Dacă vrei să recitești învoiala noastră, vei vedea că e tratată la punctul cincisprezece.

Tom făcu un gest de resemnare.

– Dar nava *Hirondelle?* Veți lua douăzeci la sută și din valoarea ei?

Începură să negocieze, iar Tom descoperi foarte curând de ce ajunsese Nicholas Childs pe o poziţie atât de înaltă în lumea comerţului. Avea sentimentul descurajant că se lupta cu un spadasin care îl depăşea cu mult. La un moment dat, Childs se scuză şi-l lăsă singur atât de mult, încât Tom începu să se foiască, iar în final sări de pe scaun şi începu să se plimbe nerăbdător prin cameră.

Între timp, în camera de alături, Childs scrise un mesaj lung pe o foaie de pergament. În timp ce îl usca şi-l împăturea, îi spuse încet secretarului:

– Trimite-l pe Barnes la mine.

Când vizitiul apăru în faţa lui, Childs spuse:

– Barnes, acest mesaj e pentru lordul Courtney de la Camera Lorzilor. Trebuie să ajungă în siguranţă în mâinile lui. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

– Prea bine, stăpâne.

– Când te întorci, vreau să-i duci pe oaspetele meu şi pe slujitorul lui la debarcaderul de la Turnul Londrei. Însă nu trebuie să pleci imediat. Uite ce trebuie să faci... Childs îi dădu instrucţiuni amănunţite vizitiului şi, când termină, îl întrebă: Înţelegi, Barnes?

– Perfect, stăpâne.

Childs se întoarse grăbit în biroul unde îl aştepta Tom şi se scuză.

– Iartă-mă, dar am avut probleme importante de care a trebuit să mă ocup. Îl bătu prietenește pe Tom pe braţ, apoi adăugă: Acum, înapoi la treabă.

Pe la jumătatea după-amiezii, Tom observă că deşi avea actele de proprietate ale goeletei *Hirondelle*, nu avea să primească niciun ban din vânzarea mărfii. În plus, Nicholas Childs dorea să reţină o dobândă de douăzeci şi cinci la sută din toate profiturile viitoare obţinute de Tom în timpul misiunii procurate de el. Tom ştia că era ca un pui faţă în faţă cu vulpea de Childs, dar rezistă cu încăpăţânare.

Singurul lucru care era în favoarea lui Tom era acela că Childs nu văzuse *Rândunica*, iar descrierea care i se făcuse nu onora goeleta pe de-a-ntregul, aşa că nu îi stârnise avariţia. Childs nu avea ce face cu o navă atât de mică, iar Tom simţi că era dispus să renunţe la ea. Rămase pe poziţii şi, în cele din urmă, Childs renunţă la pretenţiile exorbitante şi se învoi să-i ofere

actele pentru goeletă lui Tom, fără niciun impediment în calea titlului de proprietate. În schimb, Childs păstra câștigurile din vânzarea mărfii.

Childs părea foarte mulțumit de negociere, după cum era și firesc, se gândi Tom posomorât. Se întreba cum avea să le explice oamenilor care luptaseră ca să captureze *Hirondelle* în Calais Roads că nu aveau să primească nicio recompensă financiară pentru eforturile lor.

– Ai fi înțelept, Courtney, să părăsești Anglia de îndată ce poți ridica prima velă și să stai la capătul oceanului cât îl va ține memoria pe fratele tău. Childs zâmbi mărinimos și adăugă: Îți ofer mijloacele de a scăpa dintr-o situație periculoasă cu fundul netăbăcit.

In clipa aceea, în ușa biroului se auzi o bătaie ușoară, iar secretarul intră la ordinul lui Childs.

– Problema aceea a fost rezolvată, stăpâne, zise el. Barnes s-a întors și așteaptă să-i preia pe oaspeții dumneavoastră.

– Foarte bine, dădu din cap Childs. Ba chiar excelent. Cred că aici am încheiat, Courtney. Înțeleg că vrei să iei o barcă de la Turn?

Îl conduse prietenește pe Tom la ușa din față a conacului, unde Barnes aștepta cu trăsura. Când dădură mâna, Childs îl întrebă direct:

– Unde pleci cu noua ta navă? Și când ridici ancora?

Tom știa că întrebarea era periculoasă și evită capcana.

– Abia am devenit proprietarul ei, râse el. Încă nu am avut vreme să mă gândesc la asta. Childs se uita în ochii lui, pândind orice semn de eschivare, așa că Tom fu forțat să continue: Cred că porturile din sudul Franței, de pe Mediterană, ar fi cel mai nimerit loc pentru mine. Sau poate teritoriul francez Louisiana din Golful Mexicului. Aș putea merge cu *Rândunica* – acesta e noul nume – dincolo de Atlantic.

Childs mormăi, nu tocmai convins.

– Sper sincer, Courtney, că nu ai de gând să dai ocol Capului Bune Speranțe ca să-l cauți pe fratele tău pierdut în Oceanul Indiilor.

– Sfinte Iisuse, nu, domnule! râse Tom din nou. Nu sunt atât de nebun încât să mă aventurez spre Capul Furtunilor cu o bărcuță de hârtie cum e *Rândunica*.

– Toate teritoriile de dincolo de cap i-au fost oferite prin decret regal onorabilei companii. Orice intrus va fi pedepsit în cel mai aspru mod prevăzut de lege.

Era limpede după sticlirea de oţel din ochii lui albaştri că răzbunarea sa nu avea să fie împiedicată de lege. Printre marinari era o veche zicală: „Nu există lege dincolo de linie", adică legea civilizată nu se aplica întotdeauna la capătul oceanului.

Childs îl prinse strâns de braţ ca să-l facă să înţeleagă perfect.

– De fapt, cred că ar fi mai înţelept să te temi de mine mai mult decât de fratele tău, dacă e să fii destul de nechibzuit încât să navighezi dincolo de limita permisă de mine.

– Vă asigur, milord, că vă consider un bun prieten şi nu aş face nimic ca să schimb asta, îi spuse Tom pe un ton serios.

– Atunci, ne-am înţeles.

Childs îşi ascunse expresia dură în spatele unui zâmbet la fel de sincer ca al lui Tom şi-şi strânseră mâinile. „Nu are nicio importanţă, îşi spuse Childs încrezător. Cred că destinaţia finală a băiatului se află acum în mâinile fratelui său." Cu voce tare, spuse:

– Du-te cu Domnul, apoi adăugă mai încet: Sau cu diavolul!, şi-i facu un semn de rămas-bun din mâna durdulie.

Tom sări cu uşurinţă în trăsură şi-i indică lui Aboli să se aşeze lângă el. Childs facu un pas în spate şi dădu din cap spre vizitiu, care răspunse cu o privire semnificativă şi îşi lovi borul pălăriei cu biciul. Apoi trase de hăţuri şi trăsura porni încet.

Tom şi Aboli erau atât de adânciţi în discuţie, încât niciunul nu observă pe ce drum o luase vizitiul. Străzile înguste erau omogene şi înghesuite, astfel că nu era niciun punct de reper după care să se poată orienta. Pe măsură ce trăsura mergea zdruncinat mai departe, Tom îi povestea lui Aboli detaliile întâlnirii cu Childs.

– Nu e un târg atât de prost pe cât crezi, Klebe, spuse Aboli în final. Tu ai şi *Rândunica,* şi echipajul cu care să navighezi.

– Trebuie să-i plătesc pe Luke Jervis şi pe oamenii care au venit cu noi la Calais din propriul meu buzunar, se împotrivi Tom. Ei se aşteaptă la o parte din profit.

– Oferă-le o parte din profit şi o cabină în următorul voiaj. Asta îi va face mult mai doritori să te slujească.

– Nu mai am decât şase sute de lire din banii proveniţi din prada obţinută cu *Serafimul* ca să echipez *Rândunica* şi să o aprovizionez.

– Nu, spuse Aboli. Ai o mie două sute de lire.

– Ce prostii spui, Aboli?

Tom se întoarse spre el, privindu-l.

– Am banii pe care i-am câştigat cu tatăl tău în anii în care am navigat împreună. O să-i adaug la ai tăi, zise Aboli ridicând din umeri. Nu am altceva de făcut cu ei.

– O să fii partenerul meu egal. O să semnăm şi un act.

Tom nici nu încerca să-şi ascundă încântarea.

– Dacă nu am deja încredere în tine, spuse Aboli zâmbind, la ce-o să-mi folosească o bucată de hârtie? Sunt doar bani, Klebe.

– Cu o mie două sute de lire, putem reechipa şi aproviziona nava şi-i putem umple cala cu marfă de vânzare. Nu o să regreţi, bătrânul meu prieten, îţi jur asta.

– Regret puţine lucruri din viaţa mea, spuse Aboli impasibil. Iar când o să-l găsim pe Dorian, chiar n-o să mai am niciun regret. Acum, dacă ai terminat cu pălăvrăgeala, o să dorm puţin.

Se lăsă pe spate pe banchetă şi închise ochii. Tom îi studie faţa pe furiş, gândindu-se la filosofia simplă şi la tăria interioară care-l făceau pe Aboli un om mulţumit şi împăcat cu sine însuşi. „Nu are vicii, se gândi Tom, şi nu-l motivează să stăpânească sau să adune o avere. Are un simţ puternic al loialităţii şi al onoarei, este un stoic şi un om cu o înţelepciune profundă şi firească, un om împăcat cu el însuşi, capabil să se bucure de toate darurile primite de la zeii săi ciudaţi din pădure şi să îndure fără să se plângă toate necazurile şi greutăţile pe care lumea i le aruncă în cale."

Studie craniul negru şi lucios pe care nu creştea niciun fir de păr, nici negru, nici argintiu, care să-i trădeze vârsta. Apoi se uită mai de aproape la faţa lui. Modelul elaborat al tatuajului care o acoperea ascundea ravagiile pe care timpul le-ar fi putut face asupra lui. „Mă întreb câţi ani are, de fapt." Părea fără vârstă, ca o stâncă de obsidian negru, deşi trebuia să fie cu mult mai vârstnic decât tatăl lui Tom – însă nici minţile, nici puterea nu-i slăbiseră

cu trecerea anilor. „El e acum tot ce mai am, își spuse Tom și se trezi copleșit de uimire față de profunzimea respectului și afecțiunii pe care i-o purta acestui voinic. El e tatăl și sfătuitorul meu. Mai mult decât atât, e prietenul meu."

Fără să deschidă ochii, Aboli spuse brusc, trezindu-l pe Tom din reverie:

– Acesta nu e drumul spre râu.

– De unde știi?

Tom se uită pe fereastră și văzu doar clădiri întunecate, ce păreau abandonate în lumina difuză și misterioasă. Străzile înguste erau pustii, cu excepția câtorva siluete bine înfășurate în pelerine care se grăbeau cine știe unde sau care stăteau în picioare, nemișcate și sinistre, în cadrul ușilor întunecate, cu fețele ascunse, încât nici nu puteai să-ți dai seama dacă erau femei sau bărbați.

– De unde știi? repetă el.

– Ne îndepărtăm de râu, zise Aboli. Ar fi trebuit să ajungem de mult la debarcaderul de la Turn, dacă acolo ne duce.

Tom nu se îndoia de simțul timpul și al orientării lui Aboli: era infailibil. Se aplecă peste fereastră și strigă la vizitiul de pe capră:

– Unde ne duci, omule?

– Unde mi-a poruncit Domnia Sa. La piața Spitalfields.

– Nu, idiotule, strigă Tom, vrem să mergem la Turnul Londrei.

– Poate am înțeles greșit. Sunt sigur că Domnia Sa a poruncit...

– La naiba cu ce a zis Domnia Sa! Du-ne unde-ți spun eu. Avem nevoie de o barcă să ne ducă în amonte.

Mormăind tare, vizitiul întoarse trăsura, dând cu spatele și ocupând toată aleea îngustă, iar lacheul trase de frâul primului cal pentru a-l forța să se supună.

– Nu ajungem acolo decât după șase, îl avertiză vizitiul pe Tom. Nu mai găsiți barcă la ora aceea.

– O să ne încercăm norocul oricum, se răsti Tom la el. Fă cum ți-am zis, omule.

Bosumflat, vizitiul biciui caii și-i aduse la trap; aceștia se smuciră și se legănară printre hârtoape și bălțoace pe drumul pe care veniseră. Treptat, fură învăluiți într-o ceață moale și pătrunzătoare, care vestea căderea întunericului. Clădirile pe lângă care

treceau acum erau înfășurate în fuioare de fum cenușiu și până și sunetele roților de trăsură și ale copitelor de cai erau estompate de pătura albă și groasă. Deodată, se făcu mai frig. Tom se cutremură și-și trase pelerina mai bine pe umeri.

– Ai sabia pregătită în teacă, Klebe? îl întrebă Aboli.

Tom îl privi speriat.

– De ce întrebi?

Dar puse mâna pe safirul albastru de pe mâner și simți teaca dreaptă între genunchi.

– S-ar putea să-ți fie de trebuință, mormăi Aboli. Îmi miroase a trădare. Bătrânul acela gras ne-a trimis pe un alt drum cu un motiv bun.

– A fost greșeala vizitiului, zise Tom, dar Aboli râse ușor.

– Nu a fost nicio greșeală, Klebe.

Avea ochii deschiși acum. Scoase ușor sabia din teacă, doar doi centimetri, apoi o puse la loc cu un hârșâit. După o pauză lungă, vorbi din nou:

– Suntem aproape de râu acum. Tom deschise gura ca să-l întrebe cum de știa asta, însă Aboli i-o luă înainte. Simt umezeala și mirosul apei.

Abia își terminase vorba când ieșiră de pe aleea îngustă, iar vizitiul opri caii pe marginea cheiului de piatră. Tom privi afară. Suprafața râului era acoperită de o ceață atât de deasă, încât nici nu se vedea malul opus. Lumina dispărea cu repeziciune și, odată cu întunericul, apărea și un presentiment înghețat.

– Acesta nu e debarcaderul, se contrazise Tom cu vizitiul.

– Luați-o pe poteca aceea, pe acolo, zise bărbatul arătându-i cu biciul. Nu sunt mai mult de două sute de pași de aici.

– Du-ne cu trăsura dacă e atât de aproape.

Bănuielile lui Tom se întețiră de tot.

– Trăsura e prea lată pentru potecă și ocolesc mult drumul. Dumneavoastră o să vă ia doar un minut pe jos.

Aboli atinse brațul lui Tom și zise încet:

– Fă cum spune. Dacă e o capcană, ne putem apăra mai bine în loc deschis.

Coborâră pe marginea noroioasă, iar vizitiul rânji spre ei.

– Un gentleman adevărat ar avea un bănuț pentru deranjul meu.

– Eu nu sunt gentleman, iar tu nu te-ai deranjat deloc, răspunse Tom. Data viitoare, ascultă porunca și du-ne pe drumul potrivit.

Vizitiul pocni furios din bici, iar trăsura se îndepărtă huruind. Privirea felinarele laterale dispărând pe alee, iar Tom respiră adânc. Mirosul râului era înțepător, umed, rece și lipicios, îngroșat de resturile care se scurgeau direct în apă. Ceața se destrăma și se închidea ca o cortină, jucându-le feste. Dar drumul de edec de-a lungul malului se afla în fața lor. În stânga, marginea cobora vreo doi stânjeni până la apă și un zid de cărămidă o străjuia la dreapta.

– Mergi pe partea dreaptă, murmură Aboli. Eu o să fiu pe malul râului.

Tom văzu că schimbase teaca pe șoldul drept: o aranjase astfel pentru ca nu cumva să se lovească unul pe altul în cazul în care s-ar fi luptat cu stânga – ceea ce, desigur, putea să facă.

– Stai în mijlocul potecii.

Păşiră pe drum umăr lângă umăr, cu pelerinele trase sub bărbie, dar gata să le dea la o parte într-o clipită și să scoată brațul cu sabia. Liniștea și întunericul tot mai profund începeau să-i apese. Apoi, în ceața din fața lor se văzu o strălucire slabă, care lumină oarecum marginea cheiului de piatră. Când se apropiară, Tom văzu că un singur felinar era dezvăluit.

Ceva mai aproape, la lumina acestuia, recunoscu prin ceturile întunecate treptele de piatră către debarcader.

– Acesta e locul potrivit, spuse el încet, ca să nu-l audă decât Aboli. Uite, o barcă așteaptă și e și barcagiul.

Barcagiul părea o siluetă înaltă și obscură în capul debarcaderului. O pălărie cu borul larg îi ascundea ochii, iar gulerul pelerinei îi acoperea gura. Barca lui era ancorată de unul dintre inelele de fier fixate în chei. Pusese felinarul pe treapta de sus, proiectând o umbră lungă pe zidăria podului din spatele său. Tom ezită.

– Nu-mi place treaba asta. Pare să fie un decor aranjat, cu un actor care așteaptă să-și spună replica.

Vorbi în arabă, ca să nu-l înțeleagă vreun ascultător pitit.

– De ce așteaptă barcagiul? Sau știa cumva că venim?

– Uşor, Klebe, îl avertiză Aboli. Nu-l lăsa pe barcagiu să-ți capteze toată atenția. Nu el este pericolul. Vor mai fi și altele.

Merseră hotărâți către silueta solitară, străpungând cu ochii umbrele care îi împresurau. Deodată, o altă siluetă se desprinse din întuneric și le ieși în cale acolo unde nu puteau să o ajungă cu spada. Silueta își ridică gluga de pe cap și o lăsă să-i cadă pe umeri, dezvăluind un cap acoperit de bucle aurii care străluceau în lumina slabă.

– Bună seara și noroc bun, dragi domni.

Vocea femeii era aţâţătoare și răgușită, dar Tom văzu petele respingătoare de ruj de pe obrajii ei și vopseaua groasă de pe gura largă, vânătă ca buzele unui cadavru în lumina aceea.

– Pentru un șiling, o să vă arăt poarta raiului.

Îi făcuse să se oprească într-o parte îngustă a potecii, unde stăteau înghesuiți, iar acum își legăna șoldurile și se uita la Tom cu o imitaţie îngrozitoare a dorinţei trupești.

– În spate! șopti Aboli în arabă, iar Tom auzi foșnetul ușor al paşilor pe caldarâm. Îl răpun eu, dar tu ai grijă de târfă, îl preveni Aboli înainte ca Tom să se întoarcă. Pentru că, după cum vorbește, are o pereche zdravănă de boașe sub fustă.

– Șase penny pentru amândoi, drăguță, zise Tom apropiindu-se de ea cât s-o ajungă cu sabia.

În clipa aceea, îl auzi pe Aboli răsucindu-se, dar nu-și luă ochii de la târfă. Aboli sări agil spre primul dintre cei doi bărbaţi care se apropiau de ei din întunericul din spate. Fu atât de rapid, încât victima lui nici nu apucă să-și ridice sabia ca să-l pareze. Vârful i se înfipse sub coaste și ieși prin spate la nivelul rinichilor. Acesta ţipă.

Aboli folosi sabia implântată și forţa din braţul stâng ca să-l învârtă ca pe un peşte înţepat, împingându-l spre bărbatul din spatele lui. Sabia alunecă afară din burta omului, iar atacatorii se dădură în spate clătinându-se și ţinându-se unul de altul; cel rănit încă ţipa, scoţând un sunet nebunesc și straniu în noapte și blocând braţul în care tovarășul său ţinea arma.

Lovit din plin în gură, bărbatul aruncă arma și-și acoperi faţa cu ambele mâini. Sângele îi ţâșni printre degete, negru și gros. Apoi se dădu ameţit în spate și căzu peste marginea cheiului. Se auzi un plescăit când atinse apele negre de dedesubt, apoi se scufundă imediat.

Celălalt căzu în genunchi, ținându-se de burtă, apoi se prăbuși în față. Aboli se întoarse să-l ajute pe Tom, dar era prea târziu.

Târfa scosese sabia de sub pelerină și, când sări la Tom, peruca îi căzu, dezvăluindu-i capul tuns și trăsăturile aspre, masculine. Tom era pregătit pentru el și sări în față să-i întâmpine atacul. Asasinul fu luat prin surprindere: nu se așteptase la o reacție atât de rapidă și nu-și dăduse timp să se pună în gardă.

Tom atacă în linie înaltă, folosind lovitura mortală și rapidă la baza gâtului, unde nu e niciun os care să oprească izbitura. Spada intră prin trahee și prin marile artere din gât, ajungând la coloană. Reveni și atacă din nou, cu doi centimetri mai jos. De data asta, oțelul pătrunse printre vertebre și intră până la capăt.

– Înveți, Klebe, șuieră Aboli când târfa se prăbuși fără să mai miște, cu fustele ridicate peste picioarele albe și păroase. Dar nu am terminat încă. Vor mai fi și alții.

Din intrândurile întunecoase ieșiră apoi câteva umbre, ca niște câini fără stăpân cărora le mirosea a leșuri. Tom nu-și bătu capul să-i numere, dar erau mulți.

– Spate în spate, ordonă Aboli, schimbând sabia în mâna mai puternică.

Gâtul îngust al potecii, care păruse la început o capcană, deveni acum punctul lor forte. Râul proteja un flanc, iar zidul fără ferestre al casei cu trei etaje îl păzea pe celălalt.

Tom bănuia că mai erau și alți atacatori, care se apropiau de ei din ambele capete ale aleii. Dar nu puteau să-i atace decât pe rând. Următorul care veni spre Tom era înarmat cu o șipcă cu vârf de fier și, când o îndreptă spre capul lui Tom, se văzu imediat că era expert în manevrarea acestei arme. Tom era recunoscător acum pentru orele în care Aboli îl forțase să folosească o astfel de unealtă, când exersau în curtea de la High Weald. Se feri de bâta lungă și grea, dorindu-și să nu riște lama delicată a sabiei Neptun împotriva unei lovituri atât de brutale, dar fu pregătit cu reversul, știind că va fi o lovitură la cap. Nu putea ceda niciun metru, căci spatele lat al lui Aboli era lipit de-al lui. Bâta lungă de trei metri îl ținuse pe atacator în afara bătăii sabiei albastre, până când împunse cu vârful de fier. Vârful ascuțit veni spre capul lui Tom ca o săgeată trasă din arc, dar Tom se feri în ultima clipă și-l

lăsă să-i zboare pe lângă obraz. Apoi, cu mâna stângă, apucă strâns coada de stejar și-l trase pe celălalt spre el cât să-l ajungă cu sabia. Se întinse în față, iar tăișul albastru fâșâi prin aer, sclipind ca fulgerul de vară.

Cu precizia unui brici, despică gâtul bărbatului exact sub falcă, iar aerul ieși prin trahee ca un guițat ca de purcel.

Bărbatul din spatele lui se uită șocat la imaginea groaznică a muribundului care se clătina în cerc. Era atât de captivat, încât reacționă cu întârziere la următorul atac al lui Tom. Acesta lovi din nou sus, la baza gâtului, însă victima lui se feri în ultimul moment și vârful îi străpunse umărul. Arma din mâna lui căzu, zdrăngănind pe caldarâm. Puse mâna pe rană și strigă: „Pentru Dumnezeu, m-a ucis!" Apoi se întoarse și se izbi de bărbații care veneau în spatele lui, într-un grup întunecat și chinuit. Erau atât de înghesuiți, încât lui Tom îi veni greu să-și aleagă o țintă clară. Împunse cu sabia de trei ori, rapid și cu forță, în direcția lor și cu fiecare lovitură se auzea un alt strigăt agonizant. Unul se clătină în spate și se prăbuși peste marginea aleii, dând disperat din mâini în timp ce dispărea din vedere, scufundându-se apoi cu un plescăit și împroșcând în jur cu picături de apă. Ceilalți se dădură înapoi, ținându-se de răni, cu fețele pământii în lumina slabă.

Tom auzi zgomote în spatele lui: cineva gemea sec, iar altcineva plângea de durere. Un al treilea se zbătea, lovind pământul ca un cal cu piciorul rupt. Tom nu îndrăznea să-și ia ochii dinspre cei pe care îi avea încă în față, dar trebuia să afle dacă Aboli îi ținea încă spatele.

– Aboli, ești rănit? întrebă el încet.

Deodată, o voce groasă din spatele lui răspunse cu dispreț:

– Astea sunt niște maimuțe, nu războinici. Îmi pângăresc sabia cu sângele lor.

– Nu fi atât de mofturos, prietene, te implor. Câți mai sunt?

– Mulți, dar cred că le-a pierit pofta primind mâncarea pe care le-o servim.

Un grup de bărbați încă se afla în fața lui Aboli; păreau abia ieșiți de la școala de scrimă. Aboli le văzu primii pași înapoi și deodată își dădu capul pe spate, scoțând un asemenea strigăt, încât se sperie până și Tom. Nemaiputându-se stăpâni, întoarse capul și se uită în urmă.

Gura lui Aboli părea o cavernă mare și roșie, iar trăsăturile sălbatice îi erau contorsionate într-o mască de o ferocitate animalică. Strigătul său – ce părea al unei gorile – paraliza auzul și amorțea simțurile. Cei din fața lui alergau deja înapoi în întuneric, în timp ce ecourile răsunau până dincolo de fluviul obscur. Aceeași panică îi cuprinse și pe cei care se aflau în fața lui Tom: cu toții se răsuciră rapid și fugiră în noapte. Doi indivizi șchiopătau și se clătinau din cauza rănilor, dar dispărură de îndată pe o stradă laterală, iar sunetul pașilor lor alergând se topi în tăcerea ceților apăsătoare.

– Cred că ai pus straja în gardă! zise Tom aplecându-se și ștergându-și sabia de târfa moartă. O să fie aici într-un minut.

– Atunci, să plecăm, încuviință Aboli cu o voce blândă și liniștitoare, care nu avea nimic în comun cu strigătul îngrozitor de dinainte.

Păși peste trupurile prăbușite și alergară spre capătul treptelor. Aboli coborî spre locul în care era ancorată barca, dar Tom o luă într-o parte și merse spre barcagiu.

– O guinee de aur pentru serviciile tale! îi promise Tom, alergând să ajungă la el.

Era la mai puțin de zece pași de el când barcagiul deschise faldurile pelerinei și ridică pistolul pe care-l ținuse ascuns. Tom văzu că avea două țevi alăturate, iar gurile acestora păreau două orbite negre fără ochi.

In timp ce privea în ochii goi ai morții, trecerea secundelor părea să fi încremenit. Totul avea un aer ireal, fantastic. Deși vederea îi era mai ageră și fiecare simț părea mai ascuțit, avea mișcările îngreunate de parcă s-ar fi zbătut în mocirlă.

Văzu că piedica pistolului era ridicată. De sub borul lat al pălăriei, întrezări ochiul negru care țintea pe deasupra țevilor spre Tom și degetul arătător alb, vârât în trăgaci și apăsând implacabil.

Tom văzu cocoșul țevii din stânga coborând, apoi fumul și scânteia din amorsă când cremenea atinse oțelul. Încercă să se arunce într-o parte, dar membrele îi reacționau cu întârziere. Mâna cu pistolul fu împinsă în sus și arma se declanșa cu o bubuitură asurzitoare. Un nor de praf de pușcă umplu aerul dintre ei. În aceeași clipă, Tom primi o lovitură puternică ce-l împinse în

spate. Se prăbuşi greu şi rămase întins pe spate pe caldarâm. „Sunt rănit", îşi zise el surprins, întins pe prima treaptă. Simţea o greutate paralizantă în piept. Ştia ce prevestea asta. „Poate că m-a ucis", fu următorul său gând, iar asta îl enervă. Se încruntă spre cel care-l împuşcase.

Încă avea sabia Blue Neptune în mâna dreaptă când văzu pistolul coborând ca un bazilisc ucigător, îndreptând spre el căutătura sa goală şi îngrozitoare. „Dacă m-a ucis, înseamnă că nu mai pot mişca braţul cu sabia." Gândul acesta îi agită creierul, forţându-l să-şi conducă fiecare dram de forţă şi de hotărâre către braţul drept.

Spre uimirea lui, braţul nu-şi pierduse deloc forţa. Zvâcni în faţă, iar sabia îi zbură dintre degete, aruncată ca o lance. O privi zburând cu vârful înainte, sigură şi dreaptă, în timp ce lumina felinarului trimitea scântei aurii din metalul preţios incrustat.

Deasupra lui, pelerina barcagiului se desfăcu lăsându-i la vedere pieptul. Purta doar o cămaşă neagră de mătase, legată la gât. Înainte ca a doua ţeavă să expedieze glonţul, oţelul străpunse materialul moale de sub braţul cu pistolul ridicat, iar Tom privi întreaga lungime lucioasă a sabiei dispărând ca prin farmec în trunchiul bărbatului.

Barcagiul rămase nemişcat, blocat într-un spasm mortal, cu inima despicată de sabie. Apoi se clătină în spate, iar picioarele sale lungi, încălţate în cizme lustruite de piele neagră, cedară sub greutatea lui. Căzu pe spate, zbătându-se în agonia provocată de spadă. Apoi, brusc, mişcările încetară.

Tom se ridică într-un cot şi-l văzu pe Aboli coborând treptele.

– Klebe! Unde eşti rănit?

– Nu ştiu. Nu simt nimic.

Aboli dădu deoparte faldurile pelerinei, apoi rupse materialul cămăşii. Pipăi carnea tânără şi tare de dedesubt, iar Tom exclamă:

– Doamne, uşurel! Dacă n-am murit până acum, o să te îngrijeşti tu imediat de asta.

Aboli apucă felinarul care ardea încă în capătul treptelor şi deschise clapeta la maximum, apoi lumină pieptul gol al lui Tom. Văzu sânge, mult sânge...

– Jos, în partea dreaptă, murmură el, nu e inima, poate sunt plămânii... Duse lumina în dreptul ochilor lui Tom și îi văzu pupilele contractându-se. Bine! Acum tușește pentru mine.

Tom facu ce-i spusese și se șterse la gură cu dosul palmei.

– Nu e sânge! zise el, studiindu-și palma.

– Mulțumește-le zeilor tăi și ai mei, Klebe! mormăi Aboli, împingându-l pe Tom înapoi. O să doară, zise el. Strigă dacă te doare, dar trebuie să găsesc traseul glonțului.

Găsi deschizătura rănii și, înainte ca Tom să se poată pregăti, vârî un deget lung și gros în aceasta. Tom arcui spatele și țipă îngrozitor.

– A lovit o coastă și a alunecat într-o parte, zise Aboli scoțând degetul însângerat. Nu a intrat în cavitatea din piept. Își plimbă mâna alunecoasă din cauza sângelui cald pe pieptul lui Tom și simți umflătura glonțului aproape de omoplat. A ajuns între os și piele. O să tăiem și o să-l scoatem mai târziu.

Apoi își ridică grăbit capul mare și tatuat când se auzi un strigăt de pe aleea întunecată ce ducea spre debarcader. Era vocea aspră a autorității.

– Stați și predați-vă, răufăcătorilor, în numele regelui!

– Straja! zise Aboli. Nu trebuie să ne prindă aici, înconjurați de atâția oameni morți. Îl ridică pe Tom în picioare. Haide, te ajut să urci în barcă!

– Dă-mi drumul! se răsti Tom la el, eliberându-se. Mi-am pierdut sabia.

Aplecat astfel încât să-și protejeze partea rănită, Tom se împletici către barcagiul întins pe spate. Puse cizma pe pieptul lui și scoase sabia lungă și lucioasă. Era pe punctul să se întoarcă și să coboare treptele, dar, dintr-un impuls inexplicabil, folosi vârful spadei pentru a îndepărta pălăria cu borul lat de pe capul cadavrului.

Se uită la fața măslinie și frumoasă, înconjurată de inele de păr negru, nubian, ce străluceau în lumina felinarului. Gura nu mai era crudă, ci destinsă, iar ochii se îndreptau spre cerul nopții, goi și lipsiți de viață.

– Billy! șopti Tom. Privi îngrozit fața fratelui său mort și, pentru prima oară, picioarele îl lăsară. Billy! Te-am ucis.

– Nu a fost nicio crimă. Braţul vânjos al lui Aboli îl apucă de umeri. Dar dacă straja ne prinde aici, s-ar putea să fie.

Îl luă pe Tom aproape pe sus şi coborâră treptele. Apoi îl răsturnă în barcă şi sări lângă el. Cu o lovitură de sabie, tăie barbeta care îi ancora de inelul de fier din cheiul de piatră şi apucă vâslele. Barca zvâcni în faţă din pricina forţei cu care vâslea.

– Opriţi! Predaţi-vă! strigă o voce aspră de pe mal.

Auzeau prin ceaţă sunetul paşilor în fugă şi vocile mai multor oameni.

– Opriţi sau trag asupra voastră! Suntem straja regelui!

Aboli trase de ambele vâsle, icnind de efort, iar valurile de ceaţă se închiseră în jurul lor. Pietrele negre ale cheiului dispărură în vârtejul norilor argintii. Apoi se auziră detunătura greoaie a unei espingole şi zumzetul unui nor de gloanţe străpungând aerul. Acesta căzu ca grindina pe suprafaţa apei în jurul lor, iar câteva gloanţe nimeriră lemnul bărcii. Tom se ghemui mai mult, ţinându-se de partea rănită. Aboli trăgea de vâsle, împingând barca tot mai departe în larg. Strigătele străjerilor se estompară în spatele lor, iar Aboli încetă să mai vâslească.

– Te rog să nu urinezi pe mine! Te rog să ţii pitonul acela negru la locul lui din nădragi, se rugă Tom, prefăcându-se îngrozit de celebrul tratament pe care Aboli îl aplica pentru orice boală.

Aboli zâmbi şi rupse o bucată de pânză din maiou.

– Nu meriţi asemenea plăceri! Ce prostie să mergi în faţa unui duşman şi să-i oferi bani! Aboli îşi schimbă tonul ca să-l imite pe Tom: „O guinee de aur pentru serviciile tale!" Apoi chicoti. Cu siguranţă ţi-a dat de furcă pentru guineea aia.

Aboli împături bucata de pânză, făcu o compresă şi o puse peste rana de glonţ.

– Ţine-o acolo, îi spuse lui Tom. Apasă tare ca să opreşti sângerarea! Apoi apucă din nou vâslele. Mareea e de partea noastră. O să ajungem la Eel Pie înainte de miezul nopţii.

Rămaseră tăcuţi o oră, vâslind încet pe lângă malurile ceţoase. Aboli îşi croia drum pe fluviul întunecat şi ascuns ca şi cum ar fi fost plină zi. În cele din urmă, Tom spuse:

– Era fratele meu, Aboli.

– Era şi duşmanul tău de moarte.

– I-am jurat tatei pe patul de moarte...

– L-ai cruțat o dată. Toate jurămintele făcute tatălui tău s-au îndeplinit.

– O să dau socoteală pentru moartea lui în Ziua Judecății.

– Mai e mult până atunci. Aboli vorbea în ritmul mișcării vâslelor. Așteaptă până atunci și o să depun eu mărturie pentru tine, dacă Dumnezeul tău ascultă mărturia unui păgân. Cum ți-e rana?

– S-a oprit sângerarea, dar doare.

– Asta e bine. Când o rană nu doare, ești mort.

Tăcură din nou, până când Tom auzi un orologiu de biserică de pe mal bătând ora opt. Se ridică și se strâmbă din pricina durerii.

– Probabil că Nicholas Childs i-a trimis vorbă lui Billy, spunându-i unde ne poate găsi, zise el încet. În mijlocul discuției, a ieșit brusc din cameră. Și a fost plecat îndeajuns de mult timp încât să-i poată trimite un mesaj.

– Desigur. Ne-a trimis pe un alt drum ca să-i dea timp fratelui tău să ne întâmpine cu prietenii lui la debarcader, încuviință Aboli.

– Childs o să spună că noi suntem criminalii. Magistrații își vor trimite aprozii după noi. Childs o să aibă mulți martori împotriva noastră. Străjile de la debarcader probabil că ne-au văzut fețele. O să sfârșim la spânzurătoare dacă pun mâna pe noi.

Era un adevăr atât de evident, încât Aboli nu făcu niciun comentariu.

– Childs voia *Rândunica*. De aceea i-a spus lui Billy unde să ne găsească. Credeam că nenorocitul s-a resemnat cu târgul nostru, dar el voia totul de la mine – și încărcătura, și nava.

– E gras și lacom, încuviință Aboli.

– Childs știe unde să-i trimită. I-am spus că *Rândunica* e ancorată la Eel Pie.

– Nu ai nicio vină. Nu puteai să știi că nu e bine.

Tom se mișca neliniștit, încercând să ușureze durerea din rana care-l sâcâia.

– Billy era un nobil, un om important cu prieteni puternici. Vor fi toți ca niște buldogi. Nu ne vor lăsa în pace, mormăi Aboli, fără să se oprească din vâslit.

– Trebuie să ridicăm ancora în seara asta, zise Tom ferm. Nu trebuie să aşteptăm până dimineaţă.

– Măcar ai văzut, în sfârşit, ce era limpede de la bun început, zise Aboli tachinându-l.

Tom se sprijini de bancă. Acum, că luase decizia, se putea relaxa. Aţipea din când în când, dar durerea îl trezea.

Cu o oră înainte de miezul nopţii, simţi schimbarea mişcării vâslelor şi, deschizând ochii, văzu conturul carenei lucioase a goeletei apărând din ceaţă exact în faţa lor. Pe catarg era un felinar de ghidare, iar silueta neagră a santinelei de la ancoră se ridică din spatele copastiei şi le strigă cu asprime:

– Cine-i acolo?

– *Rândunica!* strigă Tom.

Era răspunsul convenit pentru atunci când se întorcea căpitanul navei, iar pe goeletă se stârni imediat agitaţia. De îndată ce ajunseră lângă vas, mai multe braţe se pregătiră să-l ridice pe Tom la bord.

– Trebuie să trimitem după doctor, zise Ned Tyler de îndată ce văzu sângele, analizând rapid gravitatea rănii lui Tom.

– Nu, ne urmăreşte straja! îl opri Tom. Trebuie să ridicăm ancora într-o oră. Mareea se schimbă deja. Trebuie să mergem în aval odată cu refluxul.

– Munca nu s-a terminat sub punte, îl avertiză Ned.

– Ştiu asta, răspunse Tom. O să găsim un port sigur de pe coasta de sud ca să terminăm. Nu putem folosi Plymouth – e prea aproape de casă. E primul loc unde ne vor căuta. Doctorul Reynolds locuieşte la Cowes, pe insula Wight. Nu e pe continent. Aprozii nu ne vor căuta imediat acolo. Le putem trimite vorbă oamenilor că trebuie să ni se alăture, să terminăm modificările înainte de a pleca spre Capul Bunei Speranţe. Străduindu-se să se ridice în picioare, adăugă: Unde e Luke Jervis?

– La mal, cu nevasta şi plozii, răspunse Ned.

– Trimite după el.

Luke veni pe vas, încă ameţit de somn. Tom îi explică rapid ce se întâmplase, cum pierduse încărcătura în favoarea lui Childs, precum şi nevoia disperată de a porni de îndată în aval.

– Ştiu că-ţi datorez o parte din *Rândunică* şi din încărcătura ei, după cum am promis, dar nu-ţi pot plăti acum. O să-ţi dau un

bilet de bancă pentru datorie. S-ar putea să nu mă mai pot întoarce niciodată în Anglia, dar o să-ţi trimit banii când îi voi avea.

– Nu! zise Luke, trezindu-se de tot în timp ce Tom îi prezenta amănuntele cu repeziciune. Nu am încredere în tine pentru o sumă atât de mare!

Vocea îi era aspră. Tom se uită la el, incapabil să-şi găsească cuvintele. Dar pe faţa lui Luke apăru un zâmbet viclean.

– Trebuie să vin cu tine ca să am grijă de datorie.

– Nu înţelegi, zise Tom brusc. Eu merg în Africa.

– Am vrut mereu să gust o nucă de cocos, zise Luke. Durează un minut să-mi iau sacul, căpitane. Să nu dezlegi parâmele până nu mă întorc.

Tom refuză să coboare în cabina pe jumătate terminată, aşa că Aboli puse pentru el o saltea pe puntea deschisă, cu o foaie de cort agăţată deasupra ca să-l protejeze de ceaţă. În zece minute, Ned veni la el.

– E gata de întins pânzele şi de plecare, căpitane, raportă el.

– Unde-i Luke Jervis? întrebă Tom.

– Trebuie să se întoarcă din clipă în clipă, începu Ned, dar se opri când strigătul unei femei foarte supărate străpunse noaptea.

Oamenii tresăriră şi-şi pregătiră armele, apoi văzură două siluete alergând spre cheiul de lemn către *Rândunică*.

– E Luke doar, zise Alf Wilson uşurat, iar doamna vine după el. Ar fi bine să plecăm. S-ar putea să ne dea şi nouă bătăi de cap.

– Aruncaţi parâmele! strigă Luke când ajunse pe la jumătatea cheiului. Diavoliţa vine după mine.

Marinarii aruncară parâmele şi alergară la fungi. *Rândunica* se desprinse de chei. Luke alergă pe ultimii metri, cu nevasta în urma lui, ţipând furioasă şi încercând să-l lovească cu o bâtă lungă. Luke sări peste spaţiul dintre doc şi navă.

– Luke Jervis, vino înapoi! N-o să mă laşi aici cu o droaie de bastarzi pe care mi i-ai scos din burtă, fără mâncare şi fără un ban ca să ne hrănim şi să ne îmbrăcăm. N-o să fugi în Africa să te tăvăleşti cu târfele negre!

– Rămâi cu bine, porumbiţa mea!

Jervis se ridică în picioare, mai curajos acum, când îi despărţeau şase metri de apă. Îi trimise o bezea şi adăugă:

– Ne revedem peste trei ani sau poate patru, dacă nu mai mulți!

– Ce-o să se aleagă de mine și de pruncii mei? scânci ea în timp ce dispoziția i se schimba. N-ai niciun pic de milă?

Izbucni apoi în vaiete jalnice.

– Vinde *Corbul*, îi strigă Luke. O să scoți suficienți bani ca să trăiți și tu, și toată clica ta vreme de douăzeci de ani!

– Nu te aștept să te întorci, Luke Jervis! Tonul femeii se schimbă din nou. Sunt mulți bărbați buni care să-ți ia locul în patul meu.

– Niște curajoși cu toții, zise Luke făcându-i semn cu basca de pe cap. Te merită mai mult decât mine, păpușica mea!

Făcură provizii pe râul Medina, la aproape un kilometru în amonte de Cowes. Tom îi ordonase lui Ned să acopere cu vopsea numele francez al goeletei, dar nu-l înlocuiră cu noul nume. Nu ieșea în evidență printre celelalte mici ambarcațiuni din ancoraj. Tot echipajul fu instruit să păstreze tăcerea și avertizat să nu discute cu nimeni de la mal despre proveniența navei, despre treburile pe care le aveau sau despre destinația finală.

Doctorul Reynolds veni pe navă de îndată ce primi mesajul lui Tom. Îi făcu o incizie în căutarea glonțului, în timp ce Tom stătea întins pe un grătar în micuța cabină nouă. Aboli îl ținea de mâini, iar Alf Wilson de picioare. Reynolds găsi glonțul de plumb moale de la prima incizie și-l scoase din carnea inflamată ca pe sâmburele dintr-o prună. Metalul era răzuit pe partea care se lovise de coasta lui Tom.

Apoi, în timp ce Tom se zvârcolea și asuda pe grătar, doctorul Reynolds căută pe canalul pe care glonțul îl făcuse în cutia toracică.

– Uite-le! Toate firele și bucata de cămașă pe care a luat-o cu el! Medicul arătă cu mândrie trofeele aburinde, ținându-le cu forcepsul ca să i le arate lui Tom, care asuda și agoniza de durere, mușcând cu putere bucata de lemn dintre dinți.

– Cred că acum se va vindeca frumos, zise Reynolds, mirosind apoi puroiul și resturile din jurul rănii. Dulce ca cidrul de

Devon! Infecţia încă nu s-a instalat în sângele tău. Însă voi lăsa o pană în rană ca să dreneze cum trebuie. Mă voi întoarce peste trei zile să o scot.

Când Reynolds îndepărtă pana, spuse că operaţia fusese o capodoperă a artei medicale. Apoi bău o carafă de cidru de un sfert oferită de Tom. Sub influenţa subtilă a băuturii, se învoi, fară ezitare şi fără să protesteze, să accepte postul de medic pe navă, pe care Tom insistă să-l preia.

– În ultimul an, aproape am murit de plictiseală. N-am avut măcar un glonţ de muschetă acolo, nici vreo rană de sabie ca să-mi lumineze zilele. Nimic altceva decât răceli şi dureri de stomac, se confesă el la a doua carafă cu cidru, în vreme ce stăteau pe puntea deschisă, lângă catargul principal. Deseori m-am gândit la zilele acelea blânde de pe Coasta Febrei.

De jos se auziră câteva lovituri grele de baros şi, câteva minute mai târziu, maistrul tâmplar scoase capul prin trapă.

– Am terminat treaba, căpitane. E gata de plecare oricând vă hotărâţi.

Tom angajase o echipă de trei tâmplari din partea locului ca să-i ajute să termine modificările pentru *Rândunică*. Lucraseră în ture, toată ziua şi până târziu în noapte, la lumina lămpilor, ca să îndeplinească dorinţele lui Tom. El îi plăti pentru munca lor excelentă când terminară, apoi îşi luă rămas-bun de la ei.

Între timp, îi trimise pe Alf Wilson şi pe Ned Tyler cu feribotul peste Solent, ca să-i găsească pe cei mai buni dintre oamenii angajaţi deja pentru călătorie. Aceştia erau împrăştiaţi pe coastă, în porturile şi în satele pescăreşti dintre Plymouth şi Portsmouth, aşteptând să-i cheme Tom.

Jupânul Walsh şi Tom îi însoţiră până la Southampton. Vizitară prăvăliile negustorilor ca să cumpere proviziile şi mărfurile de care aveau nevoie pentru a termina echiparea goeletei şi a o pregăti pentru o călătorie prelungită de comerţ. După ultima călătorie împreună cu tatăl său, Tom ştia mărfurile cele mai căutate printre triburile de negri din Africa.

Comandă şi plăti aproape două tone de ţesătură de bumbac Merikani, două mii de capete de topor, cinci tone de sârmă de cupru, cinci sute de oglinzi mici, o tonă de perle de sticlă

venețiană, nouă kilograme de ace, o sută de muschete ieftine cu butoiașe de praf de pușcă și pungi cu gloanțe și o tonă de podoabe și zorzoane diferite. Majoritatea acestor bunuri fură livrate în siguranță dincolo de Solent și depozitate la bord în decurs de-o săptămână.

Apoi Tom îl lăsă pe jupânul Walsh la Southampton, ca să se ocupe de procurarea ultimelor mărfuri pentru negoț, și se întoarse pe navă. În ultimele zile, nu-și mai găsea locul. Echipajul începuse să traverseze râul Solent în grupuri mici, ducându-și sacii marinărești pe umeri. Tom saluta fiecare marinar adresându-i-se cu numele lui atunci când urca la bord și-i punea pe toți să facă un semn pe tabelul cu carturile de serviciu. Erau cei mai buni dintre toți cei care slujiseră pe *Serafim* și pe celelalte nave din escadră. Tom era încântat și ușurat să-i vadă la bord. Îi plăti pe toți cu câte un șiling de argint pentru intrarea în echipaj și-i trimise sub punte ca să-și aleagă stâlpii de care să-și agațe hamacul.

Jupânul Walsh se întoarse de la cumpărături la bordul unei barje închiriate, aducând ultimele mărfuri și provizii pentru navă din estuarul Southampton Water, trecând peste Solent către locul în care *Rândunica* era ancorată în apele Medinei. Când aceste mărfuri fură încărcate, carenele goeletei se umplură, iar nava începu să plutească mai jos. Totuși, Ned Tyler și Alf Wilson nu se întorseseră încă și erau nevoiți să-i aștepte. Nu trecea nicio oră fără ca Tom să nu se uite pe mal, temându-se de amenințarea aprozilor.

Era sigur că străjerii căutau deja prin porturile aflate de-a lungul coastei sudice. Bănuia că începuseră din Plymouth, împrăștiindu-se acum de acolo, în căutarea goeletei. Era doar o chestiune de timp până când aveau să ajungă pe insula Wight, iar cercetările urmau să-i conducă spre locul în care se afla *Rândunica*.

Mai avea și o altă grijă. Toamna era deja târzie, iar în curând iarna avea să-și întindă plasa furtunoasă peste mările din sud, prinzându-i în capcană. Totuși, acele zile de grație îi dădură răgaz să i se vindece rana. Era deja puternic și viguros din nou, nerăbdător să plece în călătorie.

Noaptea, în cabina lui micuță, îl bântuia uciderea fratelui său, fiind frământat de vină. Citea și recitea din Biblia cu copertă

de piele uzată povestea lui Cain și a lui Abel, dar nu găsea prea multe acolo care să-l liniștească. Apoi, după două săptămâni, Alf Wilson și Ned Tyler se întoarseră. Cei doi fură uimiți de căldura și entuziasmul cu care ceilalți îi întâmpinară.

– Jeremy Compton s-a răzgândit și nu i-am găsit nici pe Will Barnes, nici pe John Birdham, zise Ned, părând că se scuză.

– Nu-i nimic, Ned, îl asigură Tom exuberant.

Studiară împreună tabelul cu carturi, dând sarcini fiecărui om. Ned era ofițer secund. Alf, Luke și Aboli erau ceilalți ofițeri, având un echipaj de douăzeci și șapte de marinari versați ca să întregească efectivul.

– Mai trebuie să ajungă o singură tranșă de marfă de schimb, o sută de kilograme de mărgele de sticlă venețiană, le spuse Tom ofițerilor. Cu puțin noroc, o să ajungă mâine. Ridicăm ancora odată cu mareea, după ce le încărcăm.

Se pregătiră pentru ceea ce avea să fie ultima noapte dinaintea plecării. Când soarele apuse în spatele unei pături groase de nori cenușii, un grup condus de Luke Jervis veni înspre Tom. [redacted]rovă, uitându-se dincolo de apă la luminile din sat și luându-și rămas-bun de la Anglia pentru totdeauna. Era trist gândindu-se la exilul iminent în care era condamnat să-și petreacă restul vieții, dar bucuros că avea să plece în sfârșit în căutarea lui Dorian, întorcându-se în ținutul acela misterios și atrăgător, atât de departe în sud.

– O parte dintre băieți ar vrea să bea o ultimă cană de bere la tavernă și să sărute o fată frumoasă creștină înainte să plecăm. Le permiți să meargă o oră la mal, căpitane? întrebă Luke respectuos.

Tom se gândi o clipă la asta. Nu era înțelept să lase oamenii să meargă la mal, căci până și cei mai buni marinari deveneau sălbatici și nedemni de încredere atunci când beau ceva alcool.

– Nu vor mai pune gura pe bere englezească în următorii trei ani, insistă Luke cu delicatețe.

Avea dreptate, se gândi Tom, le-ar fi fost greu dacă i-ar fi refuzat. Vedea ferestrele luminate ale tavernei de pe mal. Ar fi fost la o distanță de doar o strigare. Ce rău putea fi în asta?

– Te duci cu ei, domnule Jervis, să te îngrijești să se întoarcă exact într-o oră?

– De ce nu vii și dumneata cu noi, căpitane? Vor avea și ei grijă la cum se poartă și se vor întoarce treji și degrabă dacă ești cu ochii pe ei.

– Ar fi mai bine decât să stai aici și să-ți faci griji pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată, Klebe, zise Aboli încetișor, din locul său de lângă catarg. Băieților o să le pară bine dacă le faci cinste cu o carafă și bei cu ei pentru succesul călătoriei.

Tom îl lăsă pe Ned la comanda goeletei, cu câțiva oameni alături de el, care preferau să rămână în hamac decât să bea. Restul vâsliră spre mal într-o barcă de transport.

Barul din tavernă era gălăgios și plin de pescari, vânători de homari și echipaje de pe navele de război ale marinei regale. Aerul era îmbâcsit și albăstrui din pricina fumului de tutun. Tom comandă carafe cu bere pentru toți băieții, iar el și Aboli se retraseră într-un colț de unde puteau supraveghea salonul și ușa de la intrare. Jim Smiley și vreo doi dintre ceilalți începură o discuție lăudăroasă cu trei femei într-un colț îndepărtat și, după câteva minute, dispărură doi câte doi. Deși începuse să plouă ușor, se pierdură în noapte.

– Nu se duc departe, potoli Aboli neliniștea lui Tom. Le-am spus să rămână pe aproape.

Băutura din cana lui Tom nu scăzuse nici cu un deget când doi bărbați străini intrară pe ușa din față și rămaseră în prag, scuturându-și picăturile de ploaie de pe pălăriile așezate într-o parte și de pe umerii pelerinei.

– Nu-mi place cum arată cei doi, zise Tom îngrijorat, dând cana deoparte.

Amândoi erau masivi și vânjoși, cu fețele aspre și lipsite de expresie.

– N-au venit aici ca să bea și să petreacă.

– Rămâi aici, zise Aboli, ridicându-se în picioare. O să aflu ce treabă au aici.

Se îndreptă nonșalant prin mulțimea de băutori și se luă după cei doi bărbați, care-și croiau drum prin înghesuială către locul unde matroana și două fetișcane umpleau cănile cu bere la cepul butoiului de șaptezeci și cinci de litri.

– Bună ziua, jupânească, o salută cel mai vârstnic. Aș vrea să schimbăm o vorbă.

– Cuvintele-s ieftine! Femeia ridică privirea și-și dădu la o parte părul din ochi. Scoateți o jumătate de penny pentru o cană și puteți vorbi cât vreți.

Bărbatul trânti o monedă pe tejghea, iar Aboli se trase mai aproape ca să asculte fiecare vorbă, fără să fie însă observat.

– Caut o corabie, zise bărbatul masiv.

– Atunci, ați venit unde trebuie. Sunt o droaie de corăbii prin părțile astea. Acolo e Spithead și toată afurisita de marină regală. Alegeți pe oricare.

– Eu caut o goeletă mică, zise bărbatul zâmbind lingușitor, dar cu privirea aspră și rece. O corăbioară frumoasă cu numele de *Hirondelle,* adăugă el, pronunțând îngrozitor numele în franceză. Sau poate *Rândunica.*

Aboli nu mai așteptă să audă răspunsul jupânesei, ci se întoarse către locul în care membrii echipajului de pe goeletă stăteau în grup, râzând și sorbind din căni.

Tom îl urmărea din partea opusă a camerei pline de fum, iar Aboli îi făcu un semn grăitor din cap, chemându-l la el. Tom se ridică și se amestecă în mulțime, încercând să nu atragă atenția. Le făcu semn oamenilor săi, bătându-i pe umăr pe fiecare și spunându-le câte o vorbă în șoaptă. Aboli făcea același lucru, îndrumând oamenii să iasă în ploaia măruntă.

– Ce e? întrebă Luke.

– Aprozii sunt pe urmele noastre, îi spuse Aboli. Unde sunt John Smiley și oamenii lui?

– Probabil își descarcă marfa în vreun port frumos și rozaliu, zise Luke.

– Fluieră după ei, îi ordonă Tom. Nu mai așteptăm fluxul.

Luke ridică fluierul din os de balenă care-i atârna la gât de un șnur și fluieră scurt de două ori. Aproape imediat, John Smiley apăru în fugă din umbră, din spatele tavernei. Ceilalți veneau împleticindu-se după el, trăgându-și nădragii și netezindu-și cămășile.

– Înapoi pe corabie, flăcăi, le spuse Tom, altfel vă las pe mal.

Erau mai puțin de o sută de pași până pe chei, unde era legată barca, dar nu apucaseră să facă nici jumătate de drum când în urma lor se auzi o voce groasă.

– Thomas Courtney! Oprește-te, în numele legii!

Tom aruncă o privire peste umăr și-i văzu pe cei doi voinici dând buzna afară pe ușa tavernei și alergând după ei.

– Am un mandat semnat de președintele tribunalului englez! Ești acuzat de asasinarea lordului Courtney.

Somația îi dădu aripi lui Tom.

– Fugiți, băieți!

Ajunseră în capătul treptelor de piatră cu mult înaintea străjerilor, dar când se înghesuiră pe scara îngustă, cei doi bărbați solizi câștigară teren. Fiecare avea sabia scoasă de sub pelerină, iar cizmele lor grele răsunau pe caldarâm.

– Oprește! În numele legii!

– Îi țin eu la distanță! mormăi Aboli, întorcându-se cu fața spre ei. Urcați în barcă!

Însă Tom se întoarse odată cu el și rămaseră amândoi în capătul scărilor, umăr lângă umăr.

– Rana ta. Nu poți să ții încă sabia. Nu mă asculți niciodată? întrebă Aboli.

– Numai atunci când ai dreptate!

Tom luă sabia Blue Neptune în mâna stângă, simțind durerea din rana nevindecată împungându-l într-o parte.

– O să vă ucid dacă-mi forțați mâna, strigă el către cei doi bărbați care se apropiau, pe un ton care ar fi trebuit să-i oprească în loc.

Aceștia ezitară la auzul remarcii.

– Suntem oamenii legii. Dacă te atingi de noi, o faci pe răspunderea ta.

Cei doi păreau derutați văzând perechea ciudată care-i înfrunta, tânărul cu nasul strâmb și uriașul negru cu cicatrice pe față.

– Iar eu sunt un ucigaș cu mâinile murdare de sânge. Încă o crimă nu înseamnă nimic pentru mine, râse Tom înspăimântător. Iar sălbaticul ăsta de lângă mine mănâncă oameni. Cel mai mult îi plac capetele. Le suge carnea direct de pe oase.

Aboli își scoase pălăria de pe capul său mare și ras și se încruntă la ei, schimonosindu-și fața tatuată într-o mască grotescă. Străjerii se dădură involuntar înapoi. În spatele lui, Tom auzi oamenii rostogolindu-se în barca lungă și vâslele scârțâind în furcheți.

– Urcă la bord, căpitane, îi strigă Luke Jervis.

– Împingeți-o de la mal! îi strigă Tom lui Luke, sărind în față ca să-i înfrunte pe cei doi. În gardă! Apărați-vă!

Se aruncă asupra celui din fața lui, făcându-l să se dea în spate, trecându-i spada la un centimetru prin fața ochilor, agățând și despicând materialul hainei cu vârful, dar având grijă să nu-l rănească.

Străjerilor le fu de ajuns să ciocnească săbiile cu ei ca să-și dea seama că sunt depășiți și să se retragă din fața atacului dublu. Luke Jervis strigă din nou.

Tom aruncă o privire scurtă peste umăr: barca plutea exact lângă chei, cu vâslașii așteptând cu mâna pe vâsle.

– Trebuie să plecăm, îi spuse el lui Aboli în arabă, făcând încă două salturi rapide spre fețele străjerilor.

Aceștia se dădură în spate panicați. Apoi, el și Aboli se răsuciră și alergară spre marginea cheiului. Săriră împreună și căzură în apă, cu pelerinele umflându-se în jurul lor.

De îndată ce ieșiră la suprafață, barca se apropie să-i ia. Tom ținu sabia Blue Neptune în mâna dreaptă și înotă cu celălalt braț până la barcă. Echipajul îi scoase din apă pe el și pe Aboli, apoi întoarseră imediat, îndreptându-se cu viteză spre locul în care era ancorată *Rândunica*. Odată ajunși la bord în siguranță, le luă doar câteva minute să recupereze barca și să o lege de puntea din față, în timp ce santinelele erau deja la vinci, ridicând ancora de pe fundul noroios al apei.

Probabil că străjerii rechiziționaseră o luntre proprie. Erau la jumătatea cheiului când *Rândunica* ridică vela principală și luă bandă, purtată de vântul nopții. În timp ce navigau prin golfulețul îngust pentru a ieși în largul râului Solent, trecură prin apropierea bărcii mici. Un străjer se ridică în picioare la pupă și îndreptă sabia scoasă către Tom, care stătea la timonă.

– Nu poţi să scapi niciodată, strigă el, încercând să acopere distanţa dintre cele două ambarcaţiuni. Ai sânge pe mâini şi te vom găsi după miros, oriunde te-ai ascunde pe faţa pământului!

Tom nu dădu niciun răspuns, ci continuă să privească în faţă. Lăsară mica barcă să se legene în urma lor.

Vântul capricios şi iute bătea rece dinspre nord, vestind iarna. Însă nu era într-atât de puternic încât să-i forţeze să urce o terţarolă pe catargul mare. Într-o săptămână, trecură de insula Ushant. Apoi, vântul din nord îi purtă prin golful Biscaya, celebru pentru furtuni şi apele agitate, după care o luară spre sud, ajungând dincolo de Insulele Canare, şi avansară în zona ecuatorială calmă.

Aici se aşteptară ca vântul să devină schimbător şi capricios, dar continuă să bată blând şi constant. Într-o zi, la amiază, după ce soarele se înălţă pe cer, Tom marcă poziţia lor pe linia Ecuatorului, la o mie de mile marine la vest de uriaşul continent african.

– Noul curs către sud prin est, domnule Tyler. Cu vânt strâns.

Făcu un semn pe panoul de navigaţie, iar Ned Tyler duse mâna la frunte.

– Cu vânt strâns, într-adevăr, căpitane.

Tom privi în sus spre vela principală a goeletei: era albă şi bine întinsă ca o burtă de femeie însărcinată. Apoi se uită spre pupă: siajul era neted şi drept pe valurile agitate de vânt ale Atlanticului.

– Cu vântul ăsta, vom ajunge la cap în mai puţin de şaizeci de zile, iar după alte treizeci vom arunca ancora lângă Zanzibar.

Lăsase toate îndoielile şi temerile în urmă, dincolo de orizontul nordic, iar acum se simţea puternic şi intangibil.

Corabia lui Abd Muhammad al-Malik era într-o neorânduială cumplită. Braţul căzut din consolă, care aproape îl omorâse pe prinţ, lăsase vasul plutind neajutorat cu prova în vânt, cu punţile sufocate de pânze grele şi cu greementul în zdrenţe. Scripeţii

se legănau, lovindu-se de catarg şi de carenă din pricina rafalelor puternice ale musonului, iar velatura trosnea şi zvâcnea, ameninţând să se autodistrugă, dar stricând în acelaşi timp şi nava.

Primul lucru care trebuia făcut pentru a pune ordine în tot haosul acela era să prindă capătul fungii principale. Frânghia grea flutura din vârful catargului. Răsucită prin ochiul scripetelui principal, nu putea fi trasă înapoi de pe punte. Acest lucru nu făcea decât să complice problema ridicării marii vele latine, ce ar fi ajutat nava să înainteze din nou. Cineva trebuia să urce pe catarg.

Spre deosebire de navele cu greement pătrat, aceasta nu era prevăzută cu sarturi şi nu exista niciun alt mod sigur de a urca pe catarg. Cu vela principală coborâtă, nava se învârtea nebuneşte în valurile învolburate. Căpitanul încerca să-i menţină prova în apă cu ajutorul cârmei în timp ce se învârtea spre pupă, dar, din când în când, marea agitată o lovea în lateral şi aproape reuşi să o răstoarne. Catargul era precum un pendul care se înclina într-o parte şi-n alta, amplificând mişcările violente. Nava era într-un mare pericol.

Căpitanul nu putea pleca de la cârmă, dar le striga diverse ordine oamenilor săi, în timp ce aceştia fugeau de el cât mai departe, încercând să-i evite privirea. Ştiau foarte bine ce trebuia făcut, dar nimeni nu voia să urce în vârful catargului.

Dorian privea tot haosul cu o fascinaţie entuziastă. La bordul *Serafimului* nu se întâmplase nimic atât de interesant, cu atâtea ţipete şi gesticulări.

– Ahmed, fiu de târfă!

Fouad, căpitanul, alese o nouă victimă şi îndreptă un deget tremurător spre vârful catargului.

– O să-ţi înfăşor trupul în piele de porc înainte să te arunc peste bord dacă nu mă asculţi.

Omul întoarse capul şi se uită la apă de parcă îl lovise surzenia.

Dorian măsură urcuşul cu un ochi experimentat, întrebându-se de ce se temeau ceilalţi atât de mult. Făcuse un dans vioi cu Tom pe verga de pe *Serafim*, cu o mână în şold şi cu cealaltă atingându-şi vârful capului, în timp ce corabia călca valurile din jurul capului, iar vântul de sud-est sufla cu jumătate din

puterea lui. Acest catarg avea doar o treime din înălțimea celui de pe *Serafim*.

Aproape că auzea vocea lui Tom tachinându-l: „Hai, Dorry! Arată-le ce poți să faci. Eu te încurajez!"

Nu se uita nimeni la el – uitaseră cu toții de el din pricina agitației de pe punte. Chiar și prințul își abandonase aplombul obișnuit, agățându-se de un strai de pe puntea din față și privind în sus spre catargul ce se legăna.

Dorian își scoase veșmântul lung și-l aruncă pe punte. Fustele i s-ar fi încurcat printre picioare. Gol-pușcă, alergă la baza catargului și începu să se cațăre ca o maimuță urmărită de un leopard. Prințul își recăpătă cumpătul și strigă:

– Opriți copilul! Vrea să se omoare!

Dorian nu mai putea fi ajuns de mâinile agitate care încercau să îndeplinească porunca regală. Agilitatea și lipsa fricii de înălțime se dezvoltaseră și se rafinaseră pe greementul de pe *Serafim* și, după standardele acelei nave, acesta era foarte ușor de urcat. Se folosi de mișcarea carenei și de legănarea catargului ca să se împingă în față, agățându-se când cu genunchii, când cu mâinile. Ajunse în vârful catargului și privi în jos. Văzându-le fețele îngrozite întoarse spre el, nu rezistă tentației de a se da mare puțin. Își înfășură ambele picioare în jurul straiului principal și dădu drumul unei mâini. Lipi degetul mare de vârful nasului și mișcă degetele într-un gest batjocoritor către punte. Deși echipajul nu mai văzuse gestul acela până atunci, sensul era inconfundabil. Trupul gol al lui Dorian strălucea alb precum interiorul unei scoici în lumina soarelui, iar fundul său gol era rotund și roz. Îl scuturâ spre ei ca să agraveze insulta.

Un geamăt de groază se ridică dintre privitorii de jos când se cățără și mai sus. Știau că mânia prințului avea să fie teribilă dacă băiatului i se întâmpla ceva și că toate aveau să se spargă în capul lor. Gemură din nou când Dorian întinse mâna și prinse funga fâlfâind.

– Amarați capătul! strigă el spre punte, folosind engleza maritimă; dar ordinul i se adresa de fapt căpitanului, care, deslușindu-i înțelesul, îl traduse apoi în arabă.

Trei oameni alergară să prindă capătul frânghiei greoaie.

De îndată ce se pregătiră să-i amortizeze căderea, Dorian încolăci de două ori capătul frânghiei desprinse şi uzate în jurul taliei şi o trecu printre picioare.

– Prindeţi-mă! strigă el.

Aşteptă momentul potrivit în legănarea catargului, apoi îşi dădu drumul şi se desprinse împingând cu picioarele. Frânghia scârţâia în scripete pe măsură ce Dorian cobora.

Cei aflaţi la capătul fungii o lăsară să le treacă prin palmele bătucite, încetinind astfel căderea lui Dorian în timp ce cobora. Ajungea departe, deasupra apei, de fiecare dată când nava se învârtea, şi chiuia de bucurie când ajungea să se legene prin aer.

Oamenii de la celălalt capăt al fungii îi apreciară priceperea marinărească şi-l lăsară să coboare ultimii stânjeni de frânghie foarte uşor, astfel că picioarele lui goale atinseră puntea fără niciun sunet. Cu toţii se adunară agitaţi în jurul lui, încercând să se asigure că era în siguranţă şi să prindă capătul fungii înfăşurate în jurul mijlocului său.

De îndată ce o frânghie nouă fu trecută prin scripete şi dusă în vârful catargului, iar braţul fu ridicat din nou, nava ajunse cu vântul în spate, transformată de presiunea velei latine dintr-o matahală neajutorată care se învârtea într-o creatură marină agilă şi rapidă.

Prinţul puse mâna pe umărul lui Dorian şi studie feţele celor din alaiul său.

– Prin iuţeala gândului şi a faptei, acest copil a salvat viaţa mea şi a navei, declară el. Se mai îndoieşte careva că el este orfanul cu părul roşu din profeţie?

Atinse cârlionţii lucioşi ai lui Dorian şi privi în ochii fiecărui slujitor. Niciunul nu-i putea susţine privirea.

Hogele fu cel care vorbi primul.

– E miracolul Sfântului Taimtaim, strigă el. Declar Cuvântul Sfânt. E copilul din profeţie!

– E profeţia! strigară în cor. Numele Domnului fie lăudat!

Cu mâna încă pe capul lui Dorian, prinţul vorbi răspicat:

– Să ştie toată lumea că iau acest copil de suflet. De azi înainte, se va numi al-Ahmara ibn al-Malik, Cel Roşu, fiul lui al-Malik.

Hogele zâmbi șiret sesizând viclenia stăpânului său. Luând copilul drept al lui, confirma foarte frumos profeția sfântului. Cu toate acestea, trebuiau îndeplinite și alte condiții înainte ca prințul să poată culege răsplata promisă de bătrânul sfânt.

– Este voia Domnului! strigă hogele.

Ceilalți intonară în cor:

– Dumnezeu este mare!

Chiar și fără lauda adusă de prinț, de-a lungul săptămânilor petrecute pe mare, Dorian își câștigă un loc în inima fiecărui membru al echipajului. Tuturor le era limpede că băiatul era un semn bun și toți sperau în secret că o parte din promisiunea enunțată de profeție se va răsfrânge și asupra lor. Când Dorian se plimba pe punte, chiar și marinarul cel mai răutăcios și mai îndârjit îi zâmbea, glumind cu el sau atingându-i capul roșcovan pentru noroc.

Bucătarul de pe corabie pregătea zaharicale și dulciuri special pentru el, în timp ce restul membrilor din echipaj se întreceau în a-i atrage atenția și în a-i oferi mici cadouri. Unul dintre ei își luă chiar talismanul pe care-l purta la gât legat de-o ață și-l puse la gâtul lui Dorian.

– Fie ca acesta să te apere mereu, zise el, facând semnul împotriva deochiului.

– Maimuțica cu inimă de leu, îi spunea cu afecțiune Fouad, căpitanul.

Îl chema pe Dorian după rugăciunile de seară ca să stea cu el la cârmă. Îi arăta stelele după care navigau pe măsură ce acestea se ridicau din mare, îi enumera numele constelațiilor și-i spunea legende despre fiecare în parte.

Acești arabi erau oamenii deșerturilor și ai oceanului. Își duceau întreaga viață sub panoplia cerului și aveau mereu stelele deasupra capului. Le studiaseră secole de-a rândul, iar acum căpitanul îi împărtășea lui Dorian o parte din cunoștințele sale. Era un dar rar, pe care-l oferea copilului cu generozitate.

Dorian îl asculta fascinat, cu fața întoarsă în sus, spre lumina cerurilor. Apoi, la rândul lui, îi spunea căpitanului numele

englezești ale aștrilor cerești, pe care le învățase de la Aboli și de la Big Daniel.

Ceilalți membri ai echipajului se adunau în jurul lor și ascultau poveștile cu cele Șapte Surori, cu Orion vânătorul și cu scorpionul, în vreme ce Dorian le depăna cu vocea lui ascuțită și melodioasă. Le plăceau nu doar stelele, ci și poveștile frumoase.

Acum, când avea voie să umble liber pe navă, erau atât de multe lucruri cu care să-și umple timpul, încât Dorian nu prea mai avea când să se simtă singur sau să-și plângă de milă. Petrecea o parte a dimineții pe marginea navei, urmărind un grup de delfini cu botul lung care zburdau în valurile de la provă, izbind cu cozile și privindu-l cu ochii lor ageri, în timp ce se ascundeau când într-o parte, când în cealaltă. Brusc, una dintre aceste vietăți sărea din apa albastră și orbitoare atât de sus, încât Dorian rămânea cu gura căscată, zâmbind în fața priveliștii. Dorian îi făcea cu mâna încântat și izbucnea în hohote de râs. Marinarii aflați cel mai aproape de el se opreau din treburile lor și zâmbeau cu simpatie.

Însă, de câte ori se amesteca prea mult în discuția lor, Fouad îl chema la el și-i spunea posesiv: „Vino aici, maimuțică cu inimă de leu, stai la cârmă în locul meu!" Dorian lua cârma și ochii îi străluceau în timp ce ținea vasul în bătaia vântului, simțindu-l tremurând sub mâinile lui ca un cal pursânge care se pregătea să sară.

Uneori, prințul se oprea din discuția pe care o purta cu oamenii săi, stând cu picioarele încrucișate pe un covor de mătase de sub apărătoarea de soare, și-l privea cu un mic zâmbet pe buze.

Pentru că Dorian era încă un băiețandru și nu simțise tăișul cuțitului de circumcizie, Tahi putea sta în prezența lui fără văl. Era cea mai umilă ființă, o femeie divorțată al cărei fost soț era unul dintre rândașii prințului. Pentru că nu putuse să-i ofere un fiu, Tahi fusese îndepărtată. Doar bunăvoința și compasiunea lui al-Malik o salvaseră de la a cerși pe străzile și prin bazarurile din Lamu.

Tahi era mare, voinică și rotunjoară de jur împrejur, cu pielea măslinie și bine unsă. Îi plăcea mâncarea, râdea cu poftă și

era mereu binedispusă. Loialitatea și devotamentul ei față de prinț erau centrul existenței sale. Pe neașteptate Dorian devenise fiul stăpânului.

Ca și ceilalți de la bord, Tahi era fascinată de părul lui roșcat și frumos, de ochii stranii de un verde-deschis și de pielea albă ca laptele. Când dezlănțuia întreaga forță a zâmbetului său senin și o copleșea cu farmecul lui covârșitor, femeia nu-i putea rezista. Cum ea nu avea copii, băiatul îi trezea toate instinctele materne, iar în scurt timp îi cuceri inima definitiv.

Când prințul o numi oficial doica lui Dorian, ea plânse de bucurie. Lui Dorian nu-i trebui mult să descopere că sub trăsăturile ei banale, aproape bovine, se ascundea o inteligență vicleană și o pricepere profundă în privința politicii. Înțelegea toate curentele puterii și ale influenței de la curtea prințului și le deslușea cu o îndemânare rară. Îi explică lui Dorian cine erau oamenii cei mai importanți din alaiul prințului, subliniind calitățile, defectele și slăbiciunile lor și sfatuindu-l cum să se poarte cu fiecare dintre ei. Îl învăță eticheta de la curte și cum să se comporte în prezența prințului și a curtenilor săi.

Pentru Dorian, nopțile erau singurele momente grele. În întuneric, amintirile legate de Tom și tatăl său îl împresurau și-l copleșeau. Într-o noapte, Tahi se trezi și auzi un plâns înăbușit dinspre locul în care Dorian stătea întins pe salteaua subțire, în partea opusă a cabinei micuțe pe care o împărțeau. Fiind și ea proscrisă, înțelegea din instinct dorul de casă și singurătatea unui băiețandru smuls de lângă familia lui, rupt de toate lucrurile dragi și familiare și aflat acum în mijlocul unor străini de altă rasă, de altă religie și cu un alt stil de viață.

Se ridică încet și se duse la el, întinzându-se alături pe saltea și cuprinzându-l într-o îmbrățișare maternă, caldă și moale. La început, Dorian încercă să se împotrivească și o împinse într-o parte, însă apoi se relaxă și rămase nemișcat în brațele ei. Ea îi murmură în creștetul capului strălucitor vorbe de dezmierdare, toate cuvintele de dragoste pe care le păstrase în interiorul ei pentru fiul pe care pântecele sterp nu i-l dăruise. După o vreme, Dorian se trase mai aproape de ea, lipindu-și capul de pieptul ei mare și rotund și, într-un final, adormi. În noaptea următoare, se

duse ca din obișnuință la salteaua ei, iar ea deschise brațele grăsune și-l trase lângă ea.

– Puiul meu, șopti ea mirată de profunzimea emoției pe care o simțea. Puiul meu frumos!

Dorian nu-și amintea confortul brațelor mamei sale, dar simțea înăuntrul său o nevoie puternică. În curând, Tahi ajunse să umple o mare parte din acel gol.

În timp ce nava se apropia de portul de origine, prințul Abd Muhammad al-Malik stătea sub paravan, nu prea atent la problemele de stat și la afaceri, meditând la profeția sfântului și urmărindu-l pe băiat cu o apreciere mascată, dar atentă.

– Al-Allama, i se adresă el hogelui folosindu-i numele de familie, ce revelații ai avut în privința copilului?

Hogele plecă ochii, ascunzându-și gândurile de iscodirea pătrunzătoare a stăpânului său.

– E încântător și atrage oamenii la el așa cum mierea atrage albinele.

– Asta e limpede. Vocea prințului părea puțin tăioasă. Dar nu asta te-am întrebat.

– Se pare că are acele însușiri descrise de Sfântul Taimtaim, continuă al-Allama precaut, dar vor trece mulți ani până când vom putea fi siguri de asta.

– Între timp, trebuie să-l păzim bine și să-i întreținem trăsăturile, care sunt absolut necesare pentru îndeplinirea profeției, sugeră al-Malik.

– Vom face tot ce ne stă în putere, mărite prinț.

– Va fi datoria noastră să-l îndrumăm pe căile virtuții și să-i dezvăluim înțelepciunea Profetului, pentru ca, în timp, să se apropie de credință și să se dedice Islamului.

– E încă un copil. Nu putem spera să punem capul unui om matur pe umeri atât de tineri.

– Orice călătorie începe cu primul pas, îl contrazise prințul. Deja vorbește limba sacră a credinței mai bine decât unii dintre copiii mei și a demonstrat că are cunoștință de chestiuni religioase. A fost instruit. Va fi datoria noastră sfântă să-i dezvoltăm cunoașterea și să o îmbogățim, până când, cu timpul, va trece la Islam. Doar în acest fel poate fi împlinită profeția în întregime.

– Cum porunceşte stăpânul! Al-Allama făcu un semn de consimţire, ducând mâna la buze şi la inimă. Voi face primul pas din lungul drum chiar în această zi, îi jură el prinţului, care îşi înclină capul mulţumit.

– Cu voia lui Allah!

După rugăciunile de la prânz, când prinţul se retrase în cabină împreună cu concubinele sale, al-Allama căută copilul. Dorian era adâncit într-o discuţie cu Fouad. Căpitanul îl instruia în privinţa navigării în jurul insulelor, arătându-i păsările de mare şi mormanele de alge plutitoare care indicau direcţia curenţilor. Le numea „râurile mării" şi-i explica lui Dorian felul în care erau afectate acestea de insulele şi de conturul coastelor, care le suceau, le răsuceau şi le schimbau subtil nuanţele de verde şi de albastru.

Sub îndrumarea lui Ned Tyler, Dorian ajunsese să se bucure de fiecare aspect al navigaţiei. Îşi amintea cu plăcere despre munca în soare alături de Tom sau stabilirea poziţiei unui uscat, despre fişele pe care le făceau şi notarea rezultatelor în jurnalul de bord, certându-se şi râzând cu fratele său mai mare în tot acest timp.

Acum, Fouad îl învăţa diverse lucruri despre aceste regiuni ale oceanului, numele şi obiceiurile păsărilor, ale vietăţilor marine şi ale algelor plutitoare. Păsări mici cu penaj alb se scufundau şi pluteau în urma corabiei.

– Nu le vei vedea la o distanţă mai mare de zece leghe de uscat. Uită-te în ce direcţie zboară şi ele te vor conduce într-acolo, îi spuse Fouad.

Într-o altă zi, îl chemă lângă balustrada navei şi îi arătă ceva peste bord.

– Uită-te, maimuţică! E unul dintre monştrii marini, dar e blând ca un miel neînţărcat.

Treceau atât de aproape de el, încât Dorian sări pe copastie şi se uită în jos la spatele lui pătat. Văzu că nu era una dintre balenele pe care le întâlnise cu sutele în apele nordice ale Atlanticului. Părea să fie o specie de rechin, dar era aproape la fel de lung precum corabia. Spre deosebire de rechinul-tigru sau de rechinul-ciocan, pe care îi ştia, acest monstru se mişca leneş şi netemător prin apele limpezi. Apoi Dorian văzu bancul de peştişori-pilot care înotau exact în faţa gurii cavernoase.

– Nu se tem că-i mănâncă? strigă el.

– Monstrul mănâncă doar cele mai mici vietăţi. Mizerii şi târâtoare care plutesc în apă, mai mici decât boabele de orez, zise Fouad, bucurându-se de entuziasmul elevului său. Când vezi un monstru blând ca acesta înseamnă că musonul urmează să se schimbe din *kaskazi* în *kusi*, din nord-vest către sud-est.

Al-Allama îi întrerupse pe cei doi şi-l conduse pe Dorian într-un loc în care puteau vorbi nestingheriţi. Dorian părea dezamăgit şi-l urmă fără vreo tragere de inimă.

– Cândva mi-ai răspuns astfel la întrebarea mea, îi aminti al-Allama. „Sunt un om ca şi voi, iar Dumnezeul vostru e unul singur. Cel ce doreşte să-l vadă pe Domnul trebuie să facă lucruri drepte."

– Da, preaînalte!

Pe Dorian nu-l interesa foarte tare acest nou subiect. Ar fi preferat să continue discuţia animată cu Fouad.

Însă Tahi îl avertizase despre cât de puternic era hogele şi despre cum putea să protejeze sau să pedepsească un băiat aflat în puterea lui. „El este slujitorul lui Dumnezeu şi vocea Profetului. Tratează-l cu respect. De dragul nostru, al tuturor", îi spusese Tahi, aşa că Dorian deveni atent.

– Cine te-a învăţat aceste lucruri? îl întrebă al-Allama.

– Am avut un profesor când eram cu tata, spuse Dorian, părând să izbucnească în plâns dintr-o clipă în alta. Se numea Alf şi m-a învăţat limba arabă.

– Deci el te-a pus să înveţi despre Coran, despre Cartea Sfântă şi despre Profet?

– Doar câteva versete, pe care ştiu să le scriu şi să le interpretez. Versetul acela din sura optsprezece era de acolo.

– Crezi în Dumnezeu, al-Amhara? insistă hogele.

– Desigur, zise Dorian repede. Cred în Dumnezeul veşnic, în Fiul său veşnic şi în Duhul Sfânt veşnic.

Litania ordinului, pe care o ascultase recitată de Tom, îi veni de îndată pe buze.

Al-Allama încercă să nu lase să i se vadă pe faţă teama şi scârba faţă de această blasfemie.

– Există un singur Dumnezeu, zise el solemn, iar Mohamed este ultimul său profet adevărat.

Pe Dorian nu-l interesa acest lucru, dar îi plăcea să se contrazică, mai ales cu o persoană cu autoritate.

– De unde știi? îl provocă el. De unde știi că eu greșesc și dumneata ai dreptate?

Al-Allama se ridică în picioare la auzul acestei provocări, iar Dorian se lăsă pe spate, îngăduind torentului de retorică religioasă să treacă peste el în timp ce visa la alte lucruri.

Dorian și-ar fi dorit să aibă un loc doar pentru el în vârful catargului, cum avusese pe *Serafim*, un loc deasupra mării, unde putea fi singur. Însă corabia cu vele latine nu oferea această posibilitate și fu nevoit să privească de pe puntea principală, alături de întregul echipaj, cum apărea continentul african la linia orizontului, un uscat misterios și întunecat. Strâmbă nasul simțind mirosul animalic care plutea în aer. Era miros de praf, de mirodenii și de mlaștină din mangrove. Aroma neobișnuită fu un mic șoc pentru simțurile lui, dar era atrăgătoare și aţâţătoare după mirosul sărat al aerului de pe ocean, care-i curățase nasul.

Stând la cârmă lângă Fouad în timp ce se apropiau de țărm, Dorian văzu pentru prima dată insula Lamu. Fouad îi arătă principalele caracteristici ale minunatei bijuterii a Califatului Oman și îi făcu un scurt istoric.

– Poporul meu a făcut negoț aici încă de pe vremea Profetului și chiar și înainte, când eram și noi păgâni și străini de Marele Adevăr, îi explică el cu mândrie. Acesta era un port important când Zanzibarul era doar o mlaștină infestată de crocodili.

Cu multă trudă, nava intră pe canalul dintre insulă și continent, iar Fouad îi arătă dealurile de un verde-închis de deasupra plajelor albe.

– Prințul are un palat pe continent, unde locuiește în sezonul uscat, dar în cel ploios se mută pe insulă.

Îi arătă clădirile albe, care, de la distanța aceea, semănau cu valurile ce se izbesc de un recif de corali.

– Lamu e mai bogată decât Zanzibar. Clădirile ei sunt mai mari și mai frumoase. Sultanul Zanzibarului este vasalul prințului nostru și îi plătește tribut.

În ancoraj erau nenumărate corăbii și zeci de alte ambarcațiuni intrau în port sau ieșeau în larg. Unele erau bărci de pescuit, altele erau nave de comerț, mari și grele din pricina încărcăturii, sau vase cu sclavi, mai ușoare și mai rapide, dovada prosperității și importanței acelui port înfloritor.

Navele pe lângă care treceau recunoșteau corabia prințului după flamurile verzi pe care le arborase în vârful catargului și după silueta impresionantă a lui Abd Muhammad al-Malik, care stătea sub paravanul de pe puntea principală, înconjurat de curteni. Acestea coborau flamurile în semn de respect și strigau peste apă salutări credincioase și binecuvântări.

– Fie ca iubirea lui Allah și zâmbetul Profetului să vă urmeze în toate zilele!

Corăbiile ancorate în golf trăgeau salve de tun și băteau tobele de război. Bubuitul salvelor de tun ajungea până pe mal, iar când prințul și alaiul său ajunseră în port, văzură o mulțime de oameni care se adunaseră pe plajă și pe chei ca să-l întâmpine.

În cabina lor micuță, Tahi îl îmbrăcă pe Dorian într-un veșmânt nou, alb, și-i acoperi părul strălucitor cu un turban. Îi puse în picioare sandale de piele, apoi îl luă de mână și-l conduse pe punte.

Fouad duse corabia până pe plajă. Mareea se retrăgea cu repeziciune, căci diferența dintre flux și reflux ajungea aici până la șase metri. Nava atinse pământul și se înclină când rămase fără apă dedesubt. Un grup de sclavi intrară în apă, îndreptându-se spre vasul oprit ca să-i transporte pe plajă pe prinț și pe ceilalți nobili. Un negru uriaș, purtând doar o pânză la mijloc, îl luă pe prinț în spinare, iar mulțimea care aștepta căzu în genunchi și-l salută. Câțiva muzicanți intonau o melodie tânguitoare, cu sunete ascuțite, care-i zgâriau auzul lui Dorian. Fluierele și flautele se văietau, iar tobele bubuiau și bocăneau fără ritm.

Tahi l-ar fi cărat pe Dorian pe plajă, dar el îi evită îmbrățișarea și se bălăci bucuros în valuri, udându-se până la subsuoară. Pe plajă urmă o scurtă ceremonie de întâmpinare a prințului, apoi al-Malik urcă pe un armăsar negru. Din șa, aruncă o privire și îi atrase atenția lui Tahi. Aceasta era în mulțimea de oameni, ținându-l pe Dorian de mână. Se apropie în grabă împreună cu Dorian, iar prințul îi spuse pe un ton poruncitor:

– Du-l pe al-Amhara în harem. Kush va pregăti camere pentru amândoi.

Dorian era prea atent la calul prințului ca să prindă cuvintele care-i decideau soarta. Iubea caii aproape la fel de mult ca bărcile și marea. Tom îl învățase să călărească de îndată ce începuse să meargă. Calul lui al-Malik era un animal magnific, cu mult diferit față de cei pe care-i văzuse la High Weald. Era mai mic și mai grațios, cu ochi clari și cu nări umflate, cu spinarea lungă și cu picioare delicate și puternice. Întinse mâna și-l mângâie pe bot. Armăsarul îi adulmecă degetele, apoi întoarse capul.

– Ce frumos e! râse Dorian.

Prințul îl privi de sus cu un zâmbet ușor, care-i îmblânzea trăsăturile aspre și frumoase. Un băiat care era un marinar înnăscut și căruia îi plăceau și caii avea toată binecuvântarea lui.

– Ai mare grijă de el! Vezi să nu încerce să fugă din nou, le porunci prințul lui Tahi și eunucului Kush, care venise să se ocupe de protejatul prințului.

Al-Malik ridică botul armăsarului trăgând de hățuri și se îndepărtă pe strada portului, acoperită în cinstea lui cu frunze de palmier. Muzicanții și mulțimea se adunară în spatele lui și îl urmară spre pereții înalți ai fortului, cântând și bătând din palme.

Kush adună femeile din gospodăria prințului când acestea veniră de pe corabie. Erau două dintre cele mai tinere concubine, înfășurate în văluri, dar zvelte și grațioase sub straturile de veșminte negre, cu mâini și picioare frumoase. Erau vopsite cu henna și aveau degetele împodobite cu inele prețioase, cu safire și smaralde. Chicoteau foarte mult, ceea ce îl enerva pe Dorian, iar slujitoarele lor – gălăgioase ca un stol de grauri – erau și mai rele. Se bucură când Kush le mână în primul car tras de boi.

Tahi îl urcă pe Dorian în al doilea. Taurii erau albi, cu coarne uriașe și cocoașe masive, ca în desenele cu cămile pe care Dorian le văzuse în cărțile de călătorie din biblioteca de la High Weald. Ar fi vrut să alerge pe lângă car, dar Kush îl opri punându-i o mână butucănoasă pe umăr. Eunucul avea inele de aur pe degete,

iar pietrele prețioase incrustate în acestea captau razele soarelui tropical și străluceau puternic.

– Mergi lângă mine, micuțule, zise el cu o voce pițigăiată și feminină, iar când Dorian ezită, Tahi îl pișcă de braț atât de tare, încât îl duru. El luă asta ca pe un avertisment, înțelegând despre Kush că era un bărbat sau, mai degrabă, o creatură autoritară, căreia trebuia să-i facă pe plac.

Procesiunea părăsi malul apei, traversă mărginimile portului și intră în sat. Se rostogoliră cu toții pe drumul îngust și prăfos spre interiorul insulei înverzite, înaintând prin dumbrăvile cu cocotieri legănați și prin pădurile de smochini sălbatici. Stoluri de papagali viu colorați și de porumbei de un verde sălbatic roiau printre crengi, devorând cu lăcomie fructele coapte. Dorian nu mai văzuse niciodată asemenea păsări. Le urmări zborul cu strigăte admirative.

Kush îl studia cu atenție, cu ochii săi negri și strălucitori care aproape se înfundau în grăsime.

– Cine te-a învățat pe tine, un european, să vorbești limba Profetului? întrebă el deodată, iar Dorian îi dădu cu un oftat răspunsul său, care se învechise și își pierduse semnificația repetându-l de atâtea ori.

– Faci parte din Islam? Sau e adevărat că ești păgân?

– Sunt creștin, zise Dorian mândru.

Kush își schimonosi fața grasă, de parcă tocmai ar fi gustat curmale verzi.

– Atunci, cum se face că părul tău e de aceeași culoare cu acela al Profetului? întrebă el. Sau e o minciună? Ce culoare are părul tău? De ce îl ascunzi?

Dorian își așeză mai bine turbanul pe cap. Îl enervau întrebările permanente pe acest subiect. Erau atât de multe lucruri interesante în jurul lui... Voia ca bărbatul cel gras să-l lase în pace să se bucure de tot.

– Arată-mi părul, insistă Kush, întinzând mâna spre turban.

Dorian vru să se ferească, dar Tahi îi vorbi cu o asemenea asprime, încât îl lăsă pe Kush să-i ridice materialul de pe cap. Kush se uită uimit la șuvițele groase și cârlionțate care îi curgeau pe umeri, sclipind în soare ca focul în iarba înaltă. Pasagerii care

mergeau în spatele carului exclamară cu evlavie, strigând numele lui Allah ca să adeverească minunea. Până şi cei care mânau taurii se întoarseră şi merseră alături de roata înaltă ca să privească în sus spre el. Dorian îşi acoperi capul în grabă.

După un kilometru şi jumătate, când poteca ieşi din pădure, se văzu zidul înalt şi alb al haremului. Era construit din plăci de mărgean şi vopsit cu var stins într-un alb strălucitor. Nu existau ferestre, iar singura deschizătură era o poartă sculptată în lemn de tec şi împodobită cu modele complicate cu frunze şi viţă-de-vie, conform tradiţiei islamice, care interzicea înfăţişarea corpului uman sau a formelor altor vietăţi.

Porţile se deschiseră când micuţa caravană de care se apropie, înaintând în lumea izolată şi interzisă a haremului. Aceasta era casa femeilor şi a eunucilor care le păzeau. În afară de prinţ, niciun bărbat adult nu intra aici altfel decât cu riscul propriei vieţi.

Femeile şi copiii se adunaseră dincolo de poartă ca să întâmpine procesiunea de care. Multe dintre ele nu mai părăsiseră locul acela retras din copilărie. Orice distracţie părea să le încânte. Pălăvrăgeau şi strigau de bucurie, apropiindu-se de care ca să inspecteze pasagerii şi să descopere o faţă necunoscută printre ei.

– Uite-l!

– E adevărat. E un european!

– Părul lui e într-adevăr roşu? Nu se poate!

Aici, în singurătatea haremului, femeile puteau umbla fără văl. Prinţul putea alege orice fată din ţara lui şi majoritatea erau tinere şi frumoase. Culoarea pielii lor varia de la negru-vineţiu şi toate nuanţele de brun până la auriu şi ambră sau galbenul catifelat al untului. Copiii lor dansau prin preajmă, cuprinşi de aceeaşi încântare. Bebeluşii din braţele doicilor scânceau din pricina larmei.

Femeile se înghesuiră în faţă ca să-l vadă mai bine pe Dorian când acesta sări din car, apoi îl urmară pe Kush, în timp ce acesta le conducea printr-un labirint de curţi şi de grădini interioare. Toate erau bogat împodobite, cu podele de mozaic şi cu arcade elaborate. În tencuială fuseseră incrustate scoici, care formau modele complexe. În bazinele pline de stuf şi de flori de lotus, peşti ca nişte bijuterii alunecau sub apă, iar libelulele şi pescăruşii de culoare deschisă pluteau la suprafaţă.

O parte dintre copiii mai mari dansau în jurul lui Dorian, scandând și tachinându-l.

– Păgân alb și mititel!

– Ochi verzi de diavol!

Kush se prefăcu zâmbind că-i love**ș**te cu toiagul lung din mâna lui, dar nu încercă să-i alunge cu adevărat. În scurt timp trecură din zona splendidă a haremului într-una mai dărăpănată, în spațiile din spate ale complexului de clădiri. Era clar că aici se afla zona cea mai puțin dezirabilă. Grădinile erau neîngrijite, iar pereții erau murdari și nevăruiți. Trecând pe lângă o serie de ruine părăsite, năpădite de ierburi tropicale, ajunseră la o clădire șubrezită. Kush îi duse către o ușă mică, dar solidă, și le ordonă să intre. Se treziră într-o cameră de zi mare, cu podele prăfuite, acoperite de fecale de șobolani și șopârle gecko.

Kush închise bine ușile în urma lor și întoarse cheia grea în broască. Tahi strigă la el prin grilajul minuscul din ușă.

– De ce ne închizi aici? Nu suntem prizonieri! Nu suntem criminali!

– Măria Sa, prințul Abd Muhammad al-Malik, a poruncit să împiedicăm copilul să fugă.

– Nu poate fugi. Nu are unde să fugă.

Kush ignoră protestele femeii și se îndepărtă, luându-i pe toți ceilalți după el. O vreme, câțiva copii din familia regală îi tachinară prin grilaj, dar în curând se plictisiră și plecară.

Când se facu liniște, Dorian și Tahi începură să exploreze locul. În afara camerei de zi, erau câteva dormitoare și o mică bucătărie cu o vatră deschisă. Alături se afla o cameră de baie, cu podeaua acoperită de lespezi înclinate spre scurgere. Dincolo se afla latrina, cu gălețile acoperite.

Mobila era sumară: saltele de dormit, din stuf împletit, și covoare de stat jos țesute din lână. În bucătărie erau oale și carafe pentru apă, dar nu și tacâmuri, urmând să mănânce cu degetele după obiceiul arab. Văzură și o cisternă mare din ceramică pentru apa de ploaie, de unde aveau apă proaspătă.

Dorian se uită la spărtura din acoperișul bucătăriei, pe unde ieșea fumul.

– Aș putea să ies cu ușurință pe acolo, se lăudă el.

– Dacă o faci, Kush o să te bată cu toiagul, îi spuse Tahi, aşa că nici să nu te gândeşti. Vino să mă ajuţi să curăţ puţin cocina asta!

În timp ce munceau, îndepărtând praful din camerele goale cu mături din stuf, apoi curăţând podelele de pământ cu jumătăţi de coajă de nucă de cocos, Tahi îi explică regulile haremului.

Ca doică regală – după divorţul de soţul ei –, Tahi trăise în haremul izolat, fiind expertă în treburile comunităţii separate. În zilele care urmară, îi împărtăşi lui Dorian cunoştinţele ei.

Prinţul Abd Muhammad al-Malik abia trecuse de treizeci de ani. Fratele său mai mare, califul, îl împiedicase din pricina propriei succesiuni să se căsătorească până la vârsta de aproape douăzeci de ani. Aşa se făcea că fiul său cel mai mare era doar cu puţin mai în vârstă decât Dorian. Se numea Zayn al-Din şi, la fel ca Dorian, nu ajunsese încă la pubertate; încă locuia alături de mama sa în harem.

– Ţine minte numele lui, îl instrui Tahi. Fiind fiul cel mai mare, e foarte important.

Apoi continuă cu numele celorlalţi fii, ale altor soţii şi concubine, dar erau atât de mulţi, încât Dorian nu se strădui să-i reţină. Tahi nici nu-şi bătu capul să vorbească despre fete, pentru că ele nu aveau nicio importanţă.

În săptămânile care urmară, păru că prinţul uitase de sclavul său cu părul roşu. Nu auzeau nimic de dincolo de zidurile haremului. În fiecare zi, sub ochii ca mărgelele ai lui Kush, sclavele veneau să le aducă raţia de orez, de carne şi de peşte proaspăt, luând resturile de la bucătărie şi găleţile de la latrină. În afara acestor momente, Dorian şi Tahi erau lăsaţi singuri.

La camera principală a locuinţei lor erau ferestre cu grilaj, care dădeau spre o porţiune a grădinilor. Ca să scape de plictiseala izolării, îşi petreceau mult timp urmărind din acel punct de observaţie venirile şi plecările celorlalţi locuitori ai haremului.

Tahi reuşi să i-l arate lui Dorian pe Zayn al-Din. Era un copil masiv, grăsun, mai înalt decât toţi fraţii lui. Avea un ten bolnăvicios, de nuanţa caramelului, gura strâmbă şi îmbufnată. Pielea din jurul ochilor era mai închisă la culoare, de parcă ar fi fost învineţit.

– Lui Zayn îi plac dulciurile, îi explică Tahi.

Pe interiorul coatelor şi al genunchilor avea pielea vânătă şi asudată. Mergea crăcănat, ca să nu-şi frece coapsele una de cealaltă, permiţând pielii să se irite.

De câte ori îl vedea Dorian, Zayn era înconjurat de vreo zece dintre fraţii săi. Într-o dimineaţă, văzu această haită urmărind un băiat mai mic, alergându-l pe peluză şi înghesuindu-l lângă peretele exterior al haremului. Îl târâră înapoi la Zayn, care nu se obosise să-l urmărească, dar care se apropie legănându-se în final. Tahi, care privea la rândul ei, îi spuse lui Dorian că victima era fiul unei concubine mai puţin importante a prinţului, aşa că era ţinta sigură a fiului mai vârstnic al primei soţii.

Dorian, care ştia totul despre privilegiile din naştere ale întâiului născut din relaţia cu fratele său, William, simţi imediat simpatie faţă de băieţel. În timp ce-l privea pe Zayn răsucindu-i urechile, acesta căzu în genunchi, plângând de frică.

– Drept pedeapsă pentru ce ai facut, te numesc calul meu, îi spuse Zayn cu glas tare, forţându-l să stea în patru labe.

Apoi îl încălecă şi se lăsă cu toată greutatea pe spatele copilului. Avea în mână un baston, făcut dintr-o ramură de palmier cu frunzele rupte.

– La galop, calule! porunci el plesnindu-l peste fund.

Ramura era mlădioasă şi elastică şi pocni cu zgomot, iar băiatul ţipă de durere şi de uimire. Începu să meargă în patru labe, cu Zayn săltând pe spatele lui.

Ceilalţi copii veneau în urma lor, ţopăind, încurajându-l pe Zayn şi batjocorindu-l pe cel mic. Când băiatul se clătina, îl băteau şi ei, unii chiar alergând să rupă beţe din cele mai apropiate tufe. Unul ridică veşmântul copilului şi-i dezveli fundul cafeniu, brăzdat de dungi umflate. Îl mânară astfel de două ori pe peluze.

Lacrimile inundară faţa victimei când se prăbuşi în cele din urmă sub greutatea lui Zayn şi rămase întins pe iarba aspră, plângând. Genunchii jupuiţi îi sângerau. Zayn îi dădu nonşalant un picior, apoi îi luă pe ceilalţi după el, lăsând băiatul să se târască singur de acolo, şchiopătând.

– E un bătăuş, zise Dorian furios.

Nu-şi amintea cuvântul în arabă, aşa că vorbi în engleză. Tahi ridică din umeri.

– Coranul spune că cei puternici ar trebui să-i apere pe cei slabi, zise Dorian, trecând din nou la arabă.

Tahi îl sfătui:

– Să nu-i spui asta lui Zayn al-Din. Nu o să-i placă.

– Mi-ar plăcea să-l călăresc eu pe el, zise Dorian mânios, să văd cât de mult i-ar plăcea.

Tahi făcu un semn ca să fie feriți de ghinion.

– Nici prin gând să nu-ți treacă așa ceva! Ferește-te de Zayn al-Din! îl avertiză ea. E un băiat răzbunător. Te va urî cu siguranță pentru bunăvoința pe care ți-a arătat-o prințul. Poate să ne facă mult rău. Până și Kush se teme de el, căci într-o zi el va fi prinț.

În zilele următoare, continuă să-i explice lui Dorian ierarhia haremului. Prințul avea voie să aibă patru soții, prin porunca Profetului. Însă putea să divorțeze și să se recăsătorească de câte ori dorea, iar numărul de concubine cu care se putea desfăta era nelimitat. Soțiile de care divorțase, dar care îi născuseră copii, locuiau încă în harem.

Astfel, aproape cincizeci de femei trăiau la un loc între acei pereți. Cincizeci de femei frumoase, plictisite, frustrate, neavând cu ce să-și umple zilele lungi în afară de intrigi, sfadă și uneltiri născute din gelozie. Era o comunitate complexă, plină de curente nenumărate și de nuanțe subtile.

Kush domnea peste toate, așa că bunăvoința sau dezaprobarea sa erau foarte importante pentru fericirea și bunăstarea deținutelor. Apoi, erau cele patru soții oficiale, în ordinea vârstei și a importanței. După aceea, favorita prințului din acel moment, dar de obicei aceasta era doar o copilă frumoasă, abia devenită femeie, a cărei stea avea să apună în scurt timp. Toate fostele soții și concubinele se certau, se păruiau și unelteau, pentru o poziție mai bună în ierarhie.

– E important să înțelegi aceste lucruri, al-Amhara. E important pentru noi amândoi. Eu n-am nicio importanță, sunt doar o biată doică bătrână. Nu pot face mare lucru ca să te protejez și nimeni n-are să-mi simtă lipsa.

– Pleci undeva? o întrebă Dorian speriat.

O îndrăgise în răstimpul petrecut împreună, iar perspectiva de-a fi abandonat din nou îl înspăimânta. O să-mi fie dor de tine.

– Nu plec nicăieri, micuțul meu, îl asigură ea repejor, dar oamenii mor aici, în harem, mai ales oamenii mărunți, fără importanță, care-i supără pe cei aflați deasupra lor.

– Nu te îngrijora! O să te apăr eu, îi spuse Dorian dârz și o îmbrățișă.

– Mă simt mai în siguranță avându-te în grijă, spuse ea ascunzându-și un zâmbet, dar încă nu-ți cunoaștem poziția. Se pare că prințul îți arată o oarecare bunăvoință, dar încă nu putem fi siguri. De ce-l lasă pe Kush să ne încuie aici și să se comporte de parcă am fi animale în cușcă? De ce nu trimite după tine? A uitat de tine?

Oftă și îl îmbrățișă la rândul ei.

– Poate nu știe cum se poartă Kush cu noi, sugeră Dorian.

– Poate, consimți ea. Așa că trebuie să așteptăm. Între timp, trebuie să fim precauți, al-Amhara, foarte precauți.

Timpul trecea, iar agitația provocată de sosirea lor fu dată uitării. Nimeni nu se mai zgâia la ei prin grilaj, iar copiii conduși de Zayn al-Din se plictisiră de insultele declarate pe sub ferestre, găsindu-și ocupații mai plăcute. În fiecare zi, Dorian se simțea tot mai asuprit de izolarea lui.

Când auzea strigătele ascuțite și râsul fericit al altor copii care se jucau în grădină sau când le auzea pașii în fugă pe sub arcade și prin curtea de dincolo de camerele lui sărăcăcioase, alerga la fereastră ca să-i întrezărească. Acest lucru nu făcea decât să-i sporească și mai mult singurătatea și sentimentul de înstrăinare. Se simțea întemnițat, așa cum fusese în celula de pe insulă, unde al-Auf îl pusese în lanțuri.

Într-o dimineață, în vreme ce lumina strălucitoare a unei zile noi intra prin fereastra înaltă a camerei, stătea întins pe saltea gol, cojind cu dinții învelișul unei tulpini de trestie de zahăr. Se opri când cineva începu să cânte în grădina de afară. Era o voce dulce, de fată, care intona un cântecel naiv despre curmale și o maimuță înfometată, ale cărui cuvinte se repetau și păreau fără sens. Rămase să asculte cântecelul, mestecând alene trestia de zahăr și scuipând miezul.

Deodată, se auzi țipătul ascuțit, dar inconfundabil al unei maimuțe. Cântăreața își întrerupse refrenul și izbucni într-un hohot de râs cristalin. Cele două sunete îl intrigară pe Dorian,

care sări în picioare și merse la fereastră. Se uită afară, în grădină, și văzu o fetiță care stătea singură pe marginea bazinului cu lotuși de sub el. Era cu spatele la el, însă părul negru cu irizații îi atârna pe spate, cu o șuviță argintie sclipind printre firele groase. Dorian nu mai văzuse ceva asemănător și era complet fascinat.

Fata purta o cămașă verde, brodată, care-i lăsa la vedere brațele cafenii, și o pereche de pantaloni de bumbac, albi și largi. Avea picioarele încrucișate sub ea și Dorian văzu că tălpile picioarelor micuțe erau vopsite cu henna într-un roșcat-deschis. Ținea în mână o curmală dulce, în timp ce o maimuță stătea pe membrele din spate și dansa în iarba din fața ei. De fiecare dată când fata făcea un semn din mână, maimuța țipa și mai tare și se învârtea în cerc. Fata râdea de încântare. În cele din urmă, îi oferi curmala și strigă: „Vino la mine, Jinni!" Maimuța i se urcă pe umăr și luă curmala din mâna ei. O îndesă în gură și începu să caute în părul fetei cu degete negre și subțiri, de parcă ar fi căutat-o de păduchi. Fata îi mângâie burtica albă și moale și începu din nou să cânte.

Brusc, maimuța ridică ochii și văzu capul lui Dorian în fereastră. Scoase un cârâit, coborî de pe umărul fetei și se urcă pe perete. Atârnând de pervaz, întinse mâna prin grilajul ferestrei, cu palma în sus ca un milog, încercând să-i ia din mână trestia de zahăr.

Dorian râse văzând creatura care-și dezvelea dinții, dând din cap către el și încercând să-i smulgă trestia dintre degete, chițăind și strâmbându-se totodată.

Fata întoarse capul și privi în sus.

– Pune-l să facă un giumbușluc, îi strigă ea. Nu-i da să mănânce până nu face.

Dorian văzu că și ea avea o fețișoară comică și ochi uriași de culoarea mierii de Devon, când iarba din mlaștini e în floare.

– Fă așa cu mâna, îi arătă ea și, văzând semnalul, maimuța se aruncă înapoi cu un salt agil. Pune-l să facă de trei ori. Fata bătu din palme. Jinni trebuie să facă de trei ori.

La al treilea salt, Dorian îi oferi trestia de zahăr. Maimuța o înșfăcă, alergă pe iarbă în patru labe, cu coada în sus, apoi se urcă pe crengile din vârful unui tamarin. Rămase acolo să mestece trestia, iar sucul dulce i se scurgea de pe buze.

– Știu cine ești, îl anunță fata solemn, privindu-l pe Dorian cu ochii ei imenși.

– Cine sunt?

– Tu ești al-Amhara, păgânul.

Până acum, nu-l interesase cum îi spuneau, dar, dintr-odată, lucrul acesta îl deranja.

– Numele meu adevărat este Dorian, dar poți să-mi spui Dorry. Așa-mi spunea fratele meu.

– Dowie. Fata încercă să pronunțe corect, dar îi era greu să-l spună pe „r". E un nume ciudat, dar o să-ți spun Dowie.

– Pe tine cum te cheamă? o întrebă el.

– Yasmini, îi spuse ea, adică „floare de iasomie".

Sări în picioare și se apropie, privind în sus spre el cu o expresie serioasă și uimită.

– Ai părul foarte roșu. Credeam că sunt inventii. Își lăsă capul într-o parte. Aș vrea să-l ating.

– Ei bine, nu poți, îi spuse el scurt, dar tonul lui nu era supărat.

– Îmi pare foarte rău pentru tine, zise ea.

– De ce să-ți pară? răspunse el, luat prin surprindere.

– Pentru că Zayn spune că ești păgân și că nu vei fi niciodată circumcis, așa că nu poți să intri în grădinile paradisului.

– Avem și noi raiul nostru, îi spuse Dorian semeț.

Îl descumpăneau discuțiile despre inferioritatea lui.

– Unde se află? vru Yasmini să știe; și astfel începură o conversație lungă și întortocheată despre calitățile fiecărui paradis.

– Paradisul nostru se numește Jannat, zise ea. Allah a spus: „Am pregătit pentru slujitorii mei drepți ceea ce nu a mai văzut ochiul și n-a mai auzit urechea și nu a închipuit mintea niciunui om."

Dorian se gândi în tăcere la asta și nu găsi niciun răspuns potrivit – Jannat era greu de întrecut –, așa că schimbă subiectul cu unul pe care se simțea mai sigur.

– Tatăl meu are în Anglia cincizeci de cai. Tatăl tău câți are?

De atunci, Yasmini veni în fiecare dimineață, aducându-l pe Jinni cu ea. Stătea sub fereastra lui Dorian cu maimuța pe umăr și asculta, cu ochii strălucind, în timp ce el încerca să-i explice ce

era gheața și cum cădea ninsoarea din cer, de ce aveau englezii doar o singură soție și cum de aveau unii părul de culoarea brățărilor de aur de la gleznele ei sau roșu ca al lui. Îi povesti despre cum își cârlionțau fetele părul auriu cu fiare încinse și despre cum și-l rădeau bărbații pe al lor, purtând în schimb peruci, despre culoarea și modelul rochiilor pentru femei și despre faptul că nu purtau pantaloni ca ea, dar umblau goale pe sub fuste.

– E foarte necivilizat, zise ea afectat. Și e adevărat ce spune Zayn, că mâncați carne de porc?

– Pielea se face crocantă când e prăjită, zise el ca s-o șocheze. Și-ți crapă între dinți.

Fata făcu ochii și mai mari, prefăcându-se că vomită.

– Asta e de-a dreptul dezgustător. Nu-i de mirare că nu poți merge cu noi în paradis.

– Noi nu ne spălăm de cinci ori pe zi ca voi. Uneori, nu ne spălăm deloc toată iarna. E prea frig, îi spuse el cu încântare.

Ea nu știa nimic despre lumea cea mare, dar era expertă în treburile haremului. Îi spuse că mama ei era una dintre soțiile de care divorțase prințul și că avea doi frați, așa că încă se aflau în grația lui.

– Dacă eram numai eu, ar fi fost altfel, pentru că eu sunt doar o fată, iar tatălui meu nu-i plac fiicele. O spuse pe un ton indiferent, lipsit de autocompătimire. Dar mama e de viță regală. E nepoata Marelui Mogul, așa că împăratul este unchiul meu, îi spuse ea cu uimire.

– Deci ești prințesă?

– Da, dar una mică, nu foarte importantă. Candoarea ei era dezarmantă. Vezi șuvița argintie din părul meu? Făcu o piruetă ca să i-o arate. Mama are aceeași șuviță și bunicul la fel. E un semn al regalității.

Când îi spuse ce relație are cu ceilalți copii, Dorian o ascultă cu mai multă atenție decât îi acorda lui Tahi.

– Zayn al-Din e fratele meu vitreg, dar nu-mi place de el. E gras și crud. Se gândi puțin, apoi adăugă: Este adevărat că tatăl meu te-a adoptat?

– Da, așa e.

– Înseamnă că și tu ești fratele meu. Cred că-mi place de tine mai mult decât de Zayn, chiar dacă mănânci carne de porc. Tu

mă placi, al-Amhara? Zayn spune că arăt ca Jinni. Mângâie maimuța pe umăr. Ți se pare că arăt ca o maimuță?

– Cred că ești foarte drăguță, îi spuse Dorian galant și chiar era atunci când ea zâmbea.

– Mama spune că tatăl meu, prințul, a plecat să-l vadă pe unchiul meu, care e califul din Muscat.

– Când se întoarce? întrebă Dorian repede.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care el și Tahi fuseseră neglijați: prințul nu era acolo ca să-i protejeze.

– Se întoarce în curând?

– Mama spune că s-ar putea să rămână acolo multă vreme, poate un an sau mai mult. Yasmini lăsă capul într-o parte ca să-l privească. Dacă ești cu adevărat fratele meu, poate că tatăl nostru o să te ia cu el la călărit sau la vânătoare cu șoimi când se întoarce. Mi-aș dori să fiu și eu băiat, să pot merge cu voi, zise ea, apoi se ridică de pe locul ei de pe marginea bazinului cu lotuși. Trebuie să plec acum. Kush nu trebuie să mă prindă aici. Ne-a interzis tuturor să vorbim cu tine. Dacă mă găsește aici, mă bate.

– Vino înapoi mâine, zise Dorian, încercând să nu pară rugător.

– Posibil, îi aruncă ea peste umăr, alergând pe peluză cu Jinni săltând în jurul picioarelor ei goale.

După ce plecă, Dorian ridică privirea spre cer; privi pescărușii care zburau pe deasupra lor, ascultă sunetul îndepărtat al valurilor care se spărgeau pe plajă și se gândi disperat la evadare. Își imagina că se urcă pe acoperiș prin bucătărie, că se cațără pe peretele exterior al haremului și găsește o barcă mică pe plajă. „Dar unde aș putea să mă duc cu barca? se întrebă el, iar fantezia se topi și dispăru. Trebuie să aștept să vină Tom." Se resemnă din nou în fața inevitabilului.

Într-o dimineață, Kush veni zdrăngănind cheile și strigă cu vocea lui stridentă:

– Tahi, trebuie să pregătești băiatul să meargă în vizită la sfântul hoge. Aruncă din mână câteva haine curate. Mă întorc

să-l iau după rugăciunile de prânz. Ai grijă să fie gata, altfel pun să te bată până îţi dă sângele.

Carul cu boi aştepta la poartă şi Dorian urcă, aproape scos din minţi de emoţie şi de bucuria că ieşea din închisoarea aceea sumbră. Tahi nu venea cu el, dar avea voie să iasă la soare în grădină cât timp lipsea el.

Kush mergea lângă Dorian pe locul din faţă, zâmbind şi mângâindu-l.

– Hainele acestea îţi vin bine. Sunt de cea mai bună calitate. Uită-te la broderia de pe guler! E din mătase! Prinţul Abd Muhammad al-Malik are una exact la fel. Am ales-o special pentru tine. Vezi cum te răsfăţ?

Cu cât se apropiau mai mult de palat, cu atât mai neliniştit şi mai împăciuitor devenea Kush.

– Ia nişte prăjituri cu zahăr şi cu scorţişoară. Sunt preferatele mele. O să-ţi placă. Vreau să fii fericit, al-Amhara!

Când văzură zidurile albe ale fortăreţei, Kush începu să-i dea instrucţiuni mai exacte.

– Dacă al-Allama, binecuvântat fie-i numele, te întreabă cum m-am purtat cu tine, trebuie să-i spui că ţi-am fost ca un tată. Că ţi s-a permis să alegi dintre cele mai bune mâncăruri, cel mai bun peşte şi cele mai bune fructe din bucătărie.

– Şi că m-ai încuiat în camere împuţite şi încinse ca pe un criminal? întrebă Dorian cu inocenţă.

– Asta nu e adevărat! Poate că am fost puţin cam îngrijorat pentru siguranţa ta, asta-i tot. Deşi zâmbea, ochii săi erau reci ca ai unei cobre. Nu încerca să-mi faci necazuri, păgân mititel! Pot să fiu un prieten mai bun decât aş fi ca duşman – întreab-o pe scroafa aia grasă şi bătrână, Tahi, o să-ţi spună ea.

Coborâră din car în curtea din faţa fortului. Kush îl luă de mână şi-l conduse prin labirintul clădirii. Urcară mai multe scări şi, în cele din urmă, ajunseră pe o terasă, situată mult deasupra portului, care dădea spre apele canalului şi spre continentul african, aflat în depărtare.

Dorian privi lacom în jur. Era o încântare să vadă marea din nou şi să simtă pe faţă briza sărată a musonului, curăţându-şi astfel nările de mirosurile râncede din harem. Îl văzu pe hoge de

îndată şi făcu o plecăciune respectuoasă, ducând mâna la inimă şi la buze. Al-Allama îl salută şi spuse:

– Fie ca Allah să te ţină mereu zâmbitor, micuţule!

Lângă hoge mai era un bărbat, care stătea cu picioarele încrucişate sub paravanul din lemn de bambus. Sorbea dintr-o ceşcuţă cu cafea neagră şi avea la îndemână o narghilea înaltă de sticlă.

– *Salam aliekum*, tăicuţule, zise Dorian respectuos, iar bărbatul se întoarse să-l privească.

Lui Dorian îi sări inima din piept şi faţa i se lumină de bucurie când îl recunoscu. Alergă să-l îmbrăţişeze.

– Ben Abram! strigă el, agăţându-se de bătrânul doctor. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată. Credeam că eşti tot pe insulă, cu al-Auf.

Bătrânul îi respinse îmbrăţişarea cu blândeţe şi-şi aranjă barba zburlită. Nu era înţelept să le permită altora să vadă cât de apropiată era relaţia dintre el şi băiat.

– Lasă-mă să te privesc. Îl ţinu pe Dorian la distanţă de un braţ şi-i analiză faţa. Expresia i se schimbă. Eşti palid, zise el. Ce s-a întâmplat cu tine, copile? Se întoarse şi se uită la Kush, care stătea neliniştit în spatele terasei. Tu te-ai ocupat de băiat. Ce-ai făcut cu el, eunucule?

În afara haremului, Kush era doar un sclav de casă – şi încă un sclav castrat. Ben Abram nu facea niciun efort să-şi ascundă dispreţul.

– Allah şi sfinţii lui îmi sunt martori. Lui Kush îi tremura gușa și pielea începu să-i asude. L-am îngrijit. A fost bine hrănit și dezmierdat, precum fiul adevărat al stăpânului meu.

Ben Abram se uită la Dorian pentru confirmare, ştiind că va primi un răspuns sincer.

– M-a încuiat într-o cameră mică și murdară din ziua în care am venit. Ne-a hrănit cu lături și n-am avut voie să vorbesc cu nimeni în afară de doica mea în tot acest timp.

Ben Abram se uită cu răceală la Kush, iar eunucul căzu în genunchi.

– A fost din ordinul prinţului, Înălţimea Voastră. El mi-a poruncit să am grijă să nu evadeze.

– Prinţul a plătit o sută de mii de rupii în aur pentru acest copil. A declarat oficial că este fiul său adoptat, răspunse Ben

Abram cu vocea blândă, dar plină de amenințări. Când Alteța Sa Regală se va întoarce de la Muscat, îl voi informa personal despre cum ai avut grijă de fiul lui.

– Mi-am făcut doar datoria, stăpâne milostiv, bolborosi Kush.

– Știu prea bine cum îți îndeplinești această datorie față de copiii și femeile pe care le ai în grijă, eunucule!

Ben Abram făcu o pauză, ca să întărească cele spuse.

– Uneori, e datoria mea să-i pedepsesc pe cei care nu se supun poruncilor prințului, spuse Kush.

– Îmi amintesc de Fatima, spuse Ben Abram gânditor.

– Era o târfă, o prostituată, se justifică Kush.

– Avea șaisprezece ani și era îndrăgostită, îl contrazise Ben Abram.

– Avea un animal lasciv care venea la ea cățărându-se pe zidul haremului.

– Era un tânăr războinic, un ofițer din garda regală, îl corectă Ben Abram.

– Era de datoria mea, stăpâne. Nu am vrut ca fata să moară. Trebuia să fie doar o lecție pentru ceilalți.

Ben Abram ridică o mână ca să amuțească declarațiile de nevinovăție ale lui Kush.

– Ascultă-mă, eunucule, și crede ce-ți spun. Dacă i se mai întâmplă ceva rău băiatului... Nu! Dacă pe viitor te mai porți cu el altfel decât cu cel mai mare respect, voi avea grijă să strigi mai tare decât a strigat micuța Fatima.

Al-Allama ascultase totul cu atenție, iar acum interveni:

– Sprijin tot ceea ce a poruncit Ben Abram. Copilul și doica lui trebuie să primească o locuință decentă și să fie bine hrăniți. Nu trebuie să-l închizi și nici să-i impui restricții inutile. Trebuie să se poată plimba la fel ca și ceilalți fii ai prințului. Va veni la mine pentru lecții o dată la două zile și-i voi pune întrebări stricte despre cum este tratat. Acum, piei din ochii mei! Îi făcu semn lui Kush să plece. Așteaptă jos să duci băiatul înapoi când e gata.

În timp ce se îndrepta spre ieșire, Kush îi aruncă lui Dorian o privire plină de venin.

Ben Abram se întoarse din nou spre Dorian.

– Am multe să-ți spun, îi zise el. Ai auzit de luptele de pe insulă de după plecarea ta?

– Nu. Nu! N-am auzit nimic de asta. Spune-mi, tăicuţule. Povesteşte-mi tot.

– Nu toate veştile sunt bune, îl preveni Ben Abram şi începu să-i povestească încetişor.

Dorian îl ascultă cu atenţie. Exclamă plin de mândrie şi de încântare când auzi despre atacul asupra fortăreţei de pe Flor de la Mar şi despre cum îl omorâse Tom pe al-Auf cu mâinile lui.

– Al-Auf era o bestie. Sunt atât de mândru de Tom! Aş fi vrut să fiu acolo şi să văd.

Când auzi despre rănirea tatălui său şi despre faptul că îşi pierduse ambele picioare, începu să plângă.

– A murit, tăicuţule? Te rog, spune-mi că e încă în viaţă.

– Micuţule, adevărul este că nu ştiu. Era în viaţă când fratele tău m-a lăsat să plec de pe insulă. Cred că plănuia să-l ducă înapoi în Anglia.

– În Anglia? Dorian era tulburat. E atât de departe! Poate că nu se mai întoarce niciodată. M-a părăsit Tom?

Lacrimile îi inundară ochii, scurgându-i-se printre gene. Le lăsă să-i cadă pe obraji.

Ben Abram îl prinse de mâini, în timp ce băiatul tremura de parcă l-ar fi scutura febra.

– Fratele tău este un om bun, un om de onoare. A fost foarte bun cu mine.

– Dar dacă s-a întors în Anglia... Dorian se opri şi înghiţi dureros. O să uite de mine. N-o să-l mai văd niciodată.

– Atunci, asta va fi voia Domnului. Între timp, tu eşti fiul prinţului şi trebuie să fii cu băgare de seamă la dorinţele lui. Ben Abram se ridică în picioare. Acum, trebuie să asculţi de al-Allama, căci s-a întors din Muscat înaintea prinţului, iar Alteţa Sa Regală a dat poruncă să te supui hogelui şi dorinţelor lui.

Sorbind din cafea şi trăgând din narghilea, Ben Abram rămase pe parcursul lecţiilor de religie, desfăşurate în timpul celor mai fierbinţi ore din zi. Comentă o dată sau de două ori şi puse câte o întrebare, dar în mare parte ascultă în tăcere. Dorian se simţea mângâiat de prezenţa lui tăcută.

Soarele proiecta umbrele lungi ale palmierilor pe plaja de dedesubt când Ben Abram ceru binecuvântarea hogelui şi-l duse

pe Dorian acolo unde Kush îl aștepta în car, pentru a-l duce înapoi în harem.

Ben Abram se opri la distanță de eunuc și-i vorbi încet:

– Voi veni să te văd de câte ori pot, promise el, de fiecare dată când vii să faci lecții cu hogele. Apoi își coborî vocea până se auzi doar o șoaptă: Fratele tău a fost foarte bun cu mine. Dacă nu era el, și eu aș fi fost vândut ca sclav. De asta i-am promis să-ți transmit un mesaj. Nu-l puteam repeta cu hogele lângă noi. Trebuie să-l asculți numai tu.

– Ce mesaj? Te rog, spune-mi, tăicuțule!

– Fratele tău m-a rugat să-ți spun că își va respecta jurământul pe care ți l-a făcut. Mai ții minte jurământul?

– A spus că o să se întoarcă să mă ia, șopti Dorian. A făcut un jurământ cumplit.

– Da, micuțule. A confirmat promisiunea în fața mea. E împotriva intereselor stăpânului meu, dar nu te puteam lipsi de mângâierea cuvintelor fratelui tău.

– Știam că n-o să uite jurământul, zise Dorian atingând mâneca bătrânului. Mulțumesc că mi-ai spus.

Amenințările lui Ben Abram și ale lui al-Allama avură un efect imediat asupra lui Kush. A doua zi, Dorian și Tahi fură mutați în niște camere mai spațioase, într-o parte mai bună a haremului. Acum aveau o curte mică numai a lor, cu o fântână cu apă proaspătă. Kush trimise o sclavă ca să o ajute pe Tahi cu gătitul și cu muncile mai grele din casă, cum era căratul găleților din latrină. Îi trimise lui Dorian și un rând de haine noi, iar Tahi primi permisiunea de a întâmpina carele care veneau zilnic din oraș încărcate cu legume și fructe proaspete, precum și cu alte provizii. Putea astfel să-și aleagă pește și carne proaspătă. Cel mai important era că, în timpul zilei, Dorian avea voie să se plimbe prin harem. Însă, oricât de amarnic s-ar fi plâns, Kush nu-l lăsa să plece din curtea împrejmuită de ziduri decât pentru a-l vizita pe hoge în fort.

Dar și acest lucru se schimbă când Dorian i se plânse lui Ben Abram. După aceea, lui Dorian i se permise să se plimbe prin

port și pe întreaga insulă, deși unul dintre paznicii puși de Kush îl urma îndeaproape și nu-l scăpa niciodată din ochi. Dorian avea o libertate atât de mare, încât începu din nou să se gândească la evadarea de pe insulă.

Planurile lui erau mai mult un joc al imaginației decât o intenție serioasă. Când începu să meargă des pe plajă, unde bărcile de pescuit veneau să aducă peștele prins, și încercă să se împrietenească cu pescarii, descoperi că eunucul Kush i-o luase înainte. Probabil îi prevenise pe locuitorii de pe insulă să nu vorbească cu păgânul. Cu paznicul mereu la pândă în apropiere, nu avea nicio șansă să fure o barcă sau să primească vreun ajutor de la marinarii și pescarii din partea locului. În cele din urmă, Dorian își dădu seama că planurile sale de evadare nu aveau nicio șansă și începu să dedice mai mult timp și efort încercării de a-și face prieteni printre soldații de la fort, printre grăjdarii de la grajdurile regale și printre șoimarii prințului.

Yasmini primi vestea eliberării sale din închisoare cu o încântare fățișă și, de îndată ce observă că eunucul nu o îndepărtă, deveni umbra lui Dorian. Desigur, nu avea voie niciodată să pună piciorul dincolo de porțile haremului, dar îl urma pe Dorian prin grădini și era un oaspete permanent al locuinței pe care o împărțea cu Tahi.

Vocea și râsul ei se amestecau cu chițăielile lui Jinni, înseninând camerele mohorâte. Tahi începu să o învețe să gătească la focul de lemne. Era un lucru pe care Yasmini nu-l mai încercase până atunci și se bucura nespus de această noutate, punându-i în față lui Dorian creațiile ei.

– Am facut-o doar pentru tine, Dowie, ciripea ea. Îți place, nu-i așa? Apoi privea nerăbdătoare cum dispărea fiecare înghițitură. E bună? Îți place?

Când Dorian pleca din harem ca să meargă pe plajă, în port și la fort, îi ducea dorul. Stătea pe lângă fustele lui Tahi, așteptându-l să se întoarcă, iar fețișoara ei de maimuțică se lumina când el intra pe ușă și alerga spre el.

Câteodată, devotamentul ei era atât de acaparator, încât Dorian inventa scuze ca să plece dintre zidurile haremului doar ca să scape de ea. Mergea la grajdurile regale și petrecea ore

întregi hrănind, adăpând și îngrijind animalele magnifice din herghelia prințului, pentru privilegiul de-a putea călări unul. Își amintea lecțiile primite de la tatăl său și de la frații săi mai mari la High Weald. În răcoarea serii, grăjdarii jucau *pulu* – numele persan pentru „jocul cu mingea" –, o pasiune a mogulilor regali ce fusese adoptată de omanezi. Mingea era sculptată din rădăcină de bambus și era lovită cu un ciocan din același material. Când grăjdarul-șef ajunse să-l cunoască pe Dorian mai bine, îi dădu voie să li se alăture băieților mai mici pe teren. Lui Dorian îi plăcea să simtă spatele transpirat al calului și se bucura de atacul bubuitor însoțit de strigăte de pe teren, dând din coate și izbindu-i pe ceilalți în agitația din jurul mingii. În curând, agresivitatea și îndemânarea lui îi făcură pe grăjdarii bătrâni să dea mulțumiți din cap. „Dacă e voia lui Allah, va ajunge un călăreț foarte bun."

Locul în care se aflau coliviile cu șoimii prințului se număra printre refugiile sale preferate. În jurul păsărilor aprige, dar frumoase, era tăcut și atent și, nu după mult timp, șoimarii îi acceptară interesul și începură să-i împărtășească din cunoștințele și înțelepciunea lor. Învăță limbajul și terminologia lor colorată și, uneori, la invitația lor, mergea cu ei călare când lăsau păsările să zboare de-a lungul marginilor mlaștinilor din mangrove, în capătul nordic al insulei.

Alteori, reușea să scape de paznicul său și se furișa singur ca să exploreze malurile insulei, găsind peșteri și plaje pustii, unde-și abandona hainele, se arunca în ocean și înota dincolo de recif, forțându-se până la epuizare. După aceea înota înapoi și stătea întins pe nisipul alb, privind spre sud și imaginându-și velele gabier ale corabiei lui Tom apărând la linia orizontului.

Când se întorcea în harem, unde știa că îl aștepta Yasmini, lua mereu câte un mic cadou ca să-și potolească sentimentul de vină. Uneori era o pană de șoim de la păsările care năpârleau, alteori o brățară împletită din păr de cal sau scoici pe care le aducea din recif, legându-le în coliere pentru ea.

– Aș vrea să pot merge și eu cu tine, îi spunea ea visătoare. Mi-ar plăcea să înot cu tine sau să mă uit cum călărești.

– Ei bine, știi că nu se poate, îi spunea Dorian cu fermitate.

Se gândi cum avea să fie viața ei în anii următori. Nu putea părăsi niciodată haremul, decât cu văl pe față și însoțită. Probabil

că el era singurul prieten de sex opus – care nu-i era și rudă – pe care avea să-l aibă ea vreodată. Chiar și prietenia lor avea să se termine în curând, căci amândoi erau în pragul pubertății. De îndată ce devenea femeie, Yasmini avea să fie măritată. Tahi îi spuse că totul fusese aranjat încă de când Yasmini avea doar patru ani.

– Va fi dată unuia dintre verii ei din țara Marelui Mongol, de peste ocean, ca să întărească legăturile dintre cele două case regale.

Urmări emoția care apăru pe fața lui Dorian la gândul că mica lui prietenă urma să fie trimisă la un bărbat pe care nu-l cunoștea, într-o țară pe care ea nu o văzuse niciodată.

– Ea e sora mea, nu vreau să plece, izbucni Dorian impulsiv.

Era surprins și el de cât de responsabil se simțea pentru ea.

– Pentru tine nu are nicio importanță, îi spuse Tahi cu asprime, ascunzându-și compasiunea din voce. Într-un an, vei începe să te transformi în bărbat. Kush o să pândească treaba asta. Nu-i scapă niciodată. Încă de la primul semn, vei fi izgonit pentru totdeauna din harem. Chiar dacă ea ar rămâne aici, nu i-ai mai vedea fața niciodată. Poate că e mai bine ca prietenia voastră să se termine iute, ca tăietura de cuțit care va sărbători bărbăția ta.

Se neliniști când auzi de cuțit. Auzise alți băieți vorbind despre ritualul circumciziei și făcând glume grosolane despre asta, dar nu se gândise niciodată că va trece și el prin așa ceva. Acum, Tahi îi amintise cu brutalitate de acest lucru.

– Eu nu sunt musulman, protestă el. Nu pot să-mi facă una ca asta.

– Nu-ți vei găsi niciodată o soție dacă păstrezi bucățica aceea de piele, îl preveni ea.

– Nu vreau nicio soție și nu vreau să taie nimeni bucăți din mine.

Teama lui de cuțit era sporită de începutul de vină pe care-l simțea față de Yasmini din pricina separării lor forțate.

– Ce-o să facă ea când eu nu voi mai fi aici ca să am grijă de ea? se îngrijoră el. Nu-i decât o copilă.

Într-o zi, ajunse acasă după plimbarea lui pe insulă după rugăciunile de după-amiază. Tahi stătea pe vine în fața focului pentru gătit și ridică ochii spre el când apăru în prag. Cu o

expresie chinuită, răspunse la întrebările ei despre locurile prin care fusese și despre ce făcuse, dându-i doar detaliile pe care considera că trebuia să le afle. Apoi privi neatent în jur.

– Unde-i Yasmini? întrebă el, încercând să pară dezinteresat.

– A fost aici până la rugăciuni, pe urmă s-a dus la Battuta, care are un animal nou de companie. Mi se pare că e un papagal cenușiu.

Dorian se aplecă peste umărul ei și fură o pâinică necrescută, rotundă și fierbinte, de pe cărbunii din fața ei. Femeia îi dădu peste mână.

– Asta e pentru cină. Pune-o la loc imediat.

– Fie ca Profetul să deschidă ușa milei pentru tine, Tahi!

Râzând, se îndreptă spre grădini, rupând bucăți de pâine și îndesându-și-le în gură. Avea un dar pentru Yasmini, o scoică mare spiralată, cu interiorul de un roz lăptos. Știa unde avea să o găsească. În partea de est a grădinilor era o criptă dărăpănată, ce fusese construită în cinstea unui sfânt islamic cu câteva secole înainte. Pe peretele criptei se afla o tăbliță de piatră, pe care Dorian o citi cu trudă: „Abd Allah Muhammad Ali, decedat în anul Profetului 120".

Era un dom înalt, în vârful căruia văzu simbolul de bronz al semilunii, acoperit de o patină verde. Dedesubt era o terasă deschisă pentru rugăciune, pe direcția templului Kabaa din Mecca. Într-un capăt se afla o cisternă mare cu apă, unde cândva veneau credincioșii pentru *wudu*, ritualul abluțiunii înainte de rugăciuni. Acum era abandonată și atrăgea stoluri de păsări sălbatice după-amiaza.

Lui Yasmini și prietenelor ei celor mai bune dintre surorile vitrege le plăcea să se joace pe terasă. Aici pălăvrăgeau, se ciondăneau sau inventau jocuri fantastice, costumându-și animalele de companie în haine de bebeluși și îngrijindu-le sau prefăcându-se că întreţin o gospodărie și că fac de mâncare pentru familiile lor imaginare.

Dorian ajunsese la baza scării care ducea sus, pe terasă, când un țipăt îl făcu să încremenească cu un picior pe prima treaptă. Recunoscu imediat vocea lui Yasmini, dar ceea ce-i frânse inima fu agonia ascuțită a strigătului. Se avântă pe scările străvechi,

mânat de un șir de strigăte înfiorătoare, tot mai ascuțite și mai înspăimântătoare.

Maimuțica stătea în vârful domului de pe cripta veche. Când Jinni obosea să mai fie hrănit și îmbrăcat ca un pui de om, fugea în locul său preferat, acolo unde Yasmini nu ajungea. Acum se scărpina somnoros sub braț, cu pleoapele albastre coborându-i peste ochii mari și cafenii. O dată la câteva minute se legăna și aproape că se prăbușea de pe locul său, apoi se trezea brusc și clipea, privind spre grădinile de dedesubt.

Deodată, mirosi ceva care-l trezi pe deplin: prăjituri cu scorțișoară. Nimic nu-i plăcea lui Jinni mai mult. Se îndreptă cât era de înalt, folosindu-se de coada lungă pentru a-și menține echilibrul pe domul rotund de alabastru, și privi lacom în jur.

Doi băieți veneau pe o potecă dintre tufe. Chiar și de la distanță, Jinni văzu că mestecau ceva și că cel mai mare avea în mână un vas de argint acoperit. Jinni nu avea nevoie să vadă ca să știe ce se afla sub capac. Scoase un sunet scurt și lacom, ca un chițăit, apoi coborî de pe dom și sări în vârful unui smochin care-și întindea crengile până sub terasă.

Ascunsă de frunzișul des, maimuțica îi privi pe cei doi băieți așezându-se într-un colț retras al grădinilor și punând vasul între ei. Zayn al-Din luă capacul, iar Jinni îndreptă coada și dădu ochii peste cap când văzu movila de prăjituri galbene. Îi era poftă, dar se și temea să coboare. Îl știa bine pe Zayn al-Din. Avea o cicatrice vindecată deasupra unui ochi unde-l lovise cu o piatră. Zayn era expert la trasul cu praștia. Pe de altă parte, prăjiturile erau calde încă, scoase din vatra de lut, iar aroma lor era atrăgătoare și irezistibilă.

Jinni zvâcni în jos pe trunchiul smochinului, lăsându-l ca barieră între el și băieți. Când ajunse jos, pândi pe după copac. După ce se asigură că nu-l văzuseră, ieși din ascunzătoare și țâșni prin iarbă. De după un tufiș, aruncă încă o privire. Își umflă obrajii și mișcă din nas. Mirosul scorțișoarei se simțea și mai puternic de aici. Îl văzu pe Zayn ducând o prăjitură la gură și mușcând din dulceața ei galbenă și pufoasă.

Celălalt băiat era Ibn al-Malik Abubaker, unul dintre nenumăraţii fraţi vitregi ai lui Zayn al-Din. Se ridică şi se apropie de un copac casuarina de lângă peretele exterior, arătând cu degetul spre crengi.

– E un cuib de şoim aici, strigă el la Zayn, care se ridică şi se apropie de el cu mersul său legănat. Erau cu spatele întors la vasul de argint şi stăteau cu capul dat pe spate, vorbind despre cuibul neîngrijit de pe crengile de deasupra lor.

– Poate e un şoim migrator, zise Zayn plin de speranţă. Putem lua puii când ies din găoace.

Jinni îşi adună curajul. Sări de sub tufiş şi alergă prin locul deschis, lăsând o urmă cenuşie în spate. Ajunse la vas şi-şi umplu pumnii cu prăjituri lipicioase, apoi şi le îndesă în gură până când obrajii i se umflară gata-gata să pocnească. Jumătate dintre prăjituri erau încă în vas şi încercă să-şi umple lăbuţele, dar nu reuşi să le apuce pe toate, aşa că scăpă câteva dintre cele pe care le ţinea deja şi trebui să le culeagă din nou.

– Maimuţa! se auzi Zayn cu vocea sa înfiorătoare, iar Jinni înţelese că fusese descoperit.

În graba lui de a fugi, izbi vasul şi alergă înapoi la smochin, unde era în siguranţă. Lăsă în urmă, pe iarbă, un şir de prăjituri cu scorţişoară sfărâmate.

Pe când alerga spre trunchiul copacului, ajungând în siguranţă la prima creangă înaltă, băgă capul între umeri şi privi înapoi. Băieţii îl urmăreau îndeaproape, protestând indignaţi.

– Diavole! Maimuţă ticăloasă! Porc ce eşti!

Jinni urcă pe crengile din vârf şi se aşeză cruciş. Se simţea în siguranţă aici şi începu să ronţăie resturile prăjiturilor, încercând să urce mai sus.

Sub copac, Zayn deschise buzunarul de la curea şi scoase praştia. Desfăcu chingile de piele şi le întinse între braţele desfăcute, apoi alese o pietricică rotundă şi o potrivi în buzunăraşul de la capătul chingilor. Se plimbă pe sub copac până când îl ţinti bine pe Jinni. Maimuţa înclină capul şi făcu ochii mari, încercând să-l sperie cu o mutră îngrozitoare.

– Te învăţ eu minte să mai furi prăjituri, îi promise Zayn şi se pregăti să tragă.

Întoarse capul de mai multe ori, iar când chingile începură să tremure în aer, le dădu drumul. Pietricica era o pată albă și neclară care șuiera, prea rapidă pentru ca Jinni să se poată feri. Izbi brațul stâng al maimuței sub cot, iar osul trosni.

Jinni țipă și sări în aer, dând din brațul rupt. În coborâre, încercă să apuce o creangă, dar brațul nu-l asculta. Animalul se rostogoli o parte din drum, până când reuși să se prindă de o creangă cu laba dreaptă.

Cei doi băieți țipau și dansau încântați.

– L-ai nimerit, Zayn! exclama Abubaker.

– Te omor, diavol hoțoman!

Zayn punea deja o altă piatră în buzunarul praștiei. Jinni urcă înapoi în copac, ajutându-se de un singur braț. Scâncea și chițăia de durere când ajunse pe ramura lungă ce cobora dincolo de terasă.

Zayn lansă a doua piatră, care cântă prin aer și nimeri creanga de sub pieptul lui Jinni. Maimuța sări în sus și alergă spre capătul crengii, cu brațul rupt atârnând și legănându-se. Știa unde să fugă ca să se poată apăra. Yasmini îi auzise țipetele și, deși nu știa ce anume le provocase, îl striga speriată.

– Jinni! Ce-ai pățit, puiule? Vino la mama!

Jinni se aruncă din capătul crengii și aterizâ în brațele lui Yasmini, suspinând și chițăind de durere și de groază.

– Vino! îi strigă Zayn lui Abubaker. Găsește un băț! Îi facem noi felul!

Grădinarii lăsaseră la baza scării o movilă de bețe de bambus. Cei doi luară câte un băț și urcară scara. Gâfâind și râzând, Zayn ajunse primul pe terasă. Se opri brusc când Yasmini îl înfruntă cu Jinni în brațe.

– Nu te apropia de mine! îi strigă ea. Lasă-ne în pace, Zayn al-Din!

Preț de o clipă, Zayn fu uimit de furia fetiței, dar Abubaker alergă în spatele lui și-l împinse în față.

– Nu e decât Yasmini. E o fetiță. O țin eu. Tu ia maimuța.

Yasmini se retrase din fața lor, strângând animalul îngrozit la piept, însă băieții se apropiau amenințător, fluturând bețele de bambus și încurajându-se unul pe altul.

– Acest diavol mi-a furat prăjiturile. O să-l omor.

– Ba eu te omor prima, strigă Yasmini la el, dar vitejia ei începea să se risipească, iar lacrimile îi umpleau ochii.

Se lipi de zidul jos al cisternei cu apă de ploaie și rămase acolo, încolțită și disperată. Surorile ei vitrege o lăsaseră acolo și fugiseră la primul semn de necaz, lăsând-o cu fratele lor mai mare. Yasmini era singură. Buzele îi tremurau, dar încercă să-și păstreze tăria din glas.

– Lasă-ne în pace! O să-i spun lui al-Amhara. O să te pedepsească pentru ce i-ai făcut lui Jinni.

Zayn o luă în râs:

– O să-i spui lui al-Amhara? M-ai speriat! Al-Amhara e un păgân care mănâncă porci.

Cei doi băieți o înghesuiră în cisternă, apoi Abubaker sări în față pe neașteptate și o apucă de gât.

– Ia maimuța! strigă el, iar Zayn îl apucă pe Jinni de picior.

Cei trei se băteau și se îmbrânceau pe terasă, luptându-se pentru animalul care țipa. Yasmini îl ținea pe Jinni cu toată puterea, strigând printre lacrimi. Abubaker reuși să-i desprindă degetele unul câte unul, până când fata dădu drumul maimuței și Zayn i-o smulse din brațe.

– Dă-mi-l înapoi, se rugă ea. Te rog, nu-i mai face niciun rău.

Zayn îl ținea pe Jinni de ceafă.

– Vino să iei bestia asta murdară înainte s-o omor!

Brusc, Jinni se răsuci în strânsoare și-și înfipse dinții în încheietura lui Zayn. Băiatul scoase un strigăt de durere și de uimire, apoi îl ridică pe Jinni deasupra capului și-l aruncă în cisterna cu apă. Maimuța dispăru sub apă, apoi ieși la suprafață și înotă spre margine. Zayn ridică încheietura care-i sângera și se uită la rană, iar fața lui gălbejită se înnegri de furie.

– M-a mușcat! Uită-te la sângele ăsta!

Alergă la marginea cisternei, întinse bățul de bambus și împinse capul lui Jinni sub apă. De îndată ce maimuța scoase capul din nou, o împinse iar, strigând cu o bucurie sadică:

– Să vedem cât de bine înoată!

Yasmini se smulse din mâna lui Abubaker și sări în spatele lui Zayn, țipând în vreme ce-l lovea în cap și în umeri. Zayn continua să strige și să batjocorească, fără să-i pese de țipetele și

de atacul fetei. Încerca mai departe să-l înece pe Jinni, băgându-i capul sub apă de câte ori ieşea la suprafaţă.

Maimuţica părea tot mai slăbită şi scotea apă pe nas, având blana udă şi lipită de corp. Nu mai avea forţă sau aer în plămâni ca să ţipe, dar vocea ascuţită a lui Yasmini se auzea tot mai tare.

– Lasă-l! Te urăsc! Lasă-mi puiul în pace!

Dorian urcă ultimele trepte şi se opri în capul scării. Îi luă doar o clipă să înţeleagă scena confuză din faţa lui. Îl copleşise panica la gândul că o va găsi pe Yasmini rănită grav sau pe moarte, dar teama făcu loc mâniei când văzu ce le făceau băieţii mai mari ei şi maimuţei. Se aruncă spre ei.

Abubaker îl văzu venind şi se întoarse cu faţa spre el. Ridică băţul de bambus spre capul lui, dar Dorian se feri şi izbi cu umărul în pieptul băiatului, facându-l să cadă pe spate. Abubaker se lovi de peretele lateral al terasei şi scăpă băţul. Apoi se întoarse, alergă spre scară şi dispăru pe trepte.

Singura grijă a lui Dorian era acum să ajungă la Zayn şi să o scape pe Yasmini. Se repezi la Zayn, iar acesta se întoarse să-l înfrunte, dar îl îngreuna fetiţa care-i stătea în cârcă, iar lovitura cu băţul fu stângace. Dorian o pară şi-i prinse băţul cu ambele mâini. Se învârteau în cerc, amândoi apucând şi trăgând de băţ.

– Ia-l pe Jinni! strigă Dorian la Yasmini, iar fetiţa sări ascultătoare din spatele lui Zayn şi alergă spre cisternă.

Întinse mâna şi apucă maimuţa care se zbătea, tot mai slăbită. O scoase udă leoarcă, tuşind şi strănutând, scoţând apă pe nas şi pe gură. Fata o strânse la piept şi se ghemui sub parapetul cisternei, încercând să-i evite pe cei doi băieţi care se luptau şi se îmbrânceau pe terasă.

Zayn, care era mai mare decât Dorian şi mai înalt cu cinci centimetri, începea să domine această încleştare de forţe.

– O să te înec ca pe maimuţă, păgân cu ochi de diavol, ameninţă el, apoi împinse băţul de bambus cu toată forţa.

În furia lui, Dorian uitase tot ce-l învăţase Tom vreodată, dar insulta îl făcu să-şi revină şi-l lăsă pe Zayn să se apropie. Atunci dădu drumul băţului şi lovi cu pumnul drept, mişcând picioarele şi înfigându-se în ele. „Foloseşte întoarcerea corpului şi răsucirea umerilor, îl instruise Tom. Loveşte-l în nas."

Dorian lansă pumnul; avea mâinile înăsprite de la călărit şi umerii întăriţi de la înot. Apoi îl pocni pe Zayn în nas, care se stâlci ca o prună prea coaptă într-un şuvoi de suc purpuriu. Zayn dădu drumul bățului şi se apucă de faţa rănită cu ambele mâini. Lacrimi de durere îi inundară ochii, iar sângele îi curgea printre degete, picurând pe haina *kanzu* albă.

Dorian se pregăti pentru următorul pumn. Tom îi arătase cum să găsească maxilarul, făcându-l să strângă dinţii şi să şi-l simtă sub ureche. Dorian lansă următorul pumn cu şi mai multă forţă.

Zayn nu mai întâlnise stilul acesta de bătaie. Să faci pumnul ciocan ca să loveşti adversarul în faţă era ceva străin de tot ce ştia el despre lupte. Fusese învăţat să lupte, dar îi plăcea numai când se bătea cu un băiat mai slab şi mai prăpădit.

Lovitura în nas îl năucise, surpriza fiind mai paralizantă decât durerea. Fu nepregătit pentru următoarea lovitură, pe care o simţi ca pe o ghiulea într-o parte a feţei. Simţurile nu-l mai ajutară. Dorian nu avea încă greutatea sau forţa de a-l lăsa fără cunoştinţă, dar pumnul lui lovi cu precizie exact acolo unde ţintise. Îl împinse pe Zayn în spate, fără să mai poată vedea prin ochii înceţoşaţi, incapabil să se apere, cu picioarele fără vlagă frângându-se sub el.

Apoi, spre uimirea lui Zayn, se trezi lovit încă o dată peste buzele groase. Simţi un dinte din faţă rupându-i-se şi gustul cald şi metalic al sângelui îi umplu gura. Acoperindu-şi faţa cu ambele braţe, se îndreptă orbeşte şi împleticindu-se spre capul scărilor.

În spatele lui, Dorian apucă bățul de bambus şi-l plesni peste spate şi umeri. Cu toată durerea de la gură şi de la nas, usturimea provocată de bățul de bambus îl făcu pe Zayn să sară în faţă, pe prima treaptă.

Dorian lovi din nou cu bățul, iar Zayn ţipă de parcă l-ar fi înţepat un scorpion şi-şi pierdu echilibrul. Se rostogoli într-un ghem de mâini şi de picioare până jos, apoi fugi plângând în hohote. Atunci îl auzi pe Dorian coborând scările în spatele lui şi se uită înapoi printre lacrimi.

Faţa păgânului era contorsionată într-o mască stacojie de furie. Ochii săi verzi străluceau în timp ce ţinea bățul în sus cu

ambele mâini. Zayn se ridică în picioare și scuipă dintele rupt, împroșcând sânge în jur. Încercă să alerge, dar avea ceva rupt la piciorul drept – sări, șchiopătă și înaintă greoi prin iarbă, urmându-l pe Abubaker, care fugise.

Dorian aruncă bățul și-i lăsă să fugă. Respiră adânc de câteva ori ca să-și potolească furia, apoi se gândi la fetiță. Alergă din nou pe trepte.

Yasmini stătea încă ghemuită sub parapet. Tremura și plângea și ținea trupul ud al maimuței la piept.

– Ești rănită, Yasmini? Ți-a făcut vreun rău?

Fata clătină din cap și o întinse pe Jinni spre el fără să vorbească. Blana maimuței era udă și lipită de corp, părând să aibă jumătate din mărimea sa obișnuită, de parcă tocmai fusese jupuită.

– Brațul! șopti Yasmini. E rupt.

Dorian apucă încet între degete brațul atârnând, iar Jinni scânci, dar nu se împotrivi. Se uita la Dorian cu ochii săi uriași, plini de încredere. Dorian încercă să-și amintească tot ce învățase urmărindu-l pe doctorul Reynolds în timp ce îngrijea rănile unui marinar care căzuse de pe greementul *Serafimului* și ale altuia care-și prinsese mâna între brațele vinciului. Îndreptă ușor mâna lui Jinni, folosind o bucată scurtă din bățul de bambus ca să-l fixeze într-o poziție, apoi îl legă cu un fir de bumbac rupt din eșarfa *keffiya*.

– Trebuie să-l duc la Ben Abram, îi spuse el lui Yasmini, ridicând trupușorul în brațe.

– Aș vrea să pot veni cu tine, șopti ea.

Dar știa că era imposibil, iar Dorian nu-și bătu capul să-i răspundă. Făcu un leagăn pentru Jinni dintr-un fald al hainei. Yasmini îl însoți până la porțile haremului și rămase privind în urma lui în timp ce el se îndepărta pe drumul spre oraș printre palmieri.

După aproape un kilometru, întâlni un grăjdar care mâna câțiva dintre caii prințului.

– Mustafa! strigă el. Du-mă și pe mine până în port.

Mustafa îl urcă pe spatele armăsarului său și galopară pe străzile înguste ale orașului până la malul apei.

Ben Abram lucra în infirmeria lui de lângă port. Veni din camera mică din spate, ștergându-și sângele de pe mâini, și-i întâmpină uimit pe Dorian și pe Jinni.

– Ți-am adus un pacient, tăicuțule, unul care are mare nevoie de îndemânarea ta, îi spuse Dorian.

– O să mă muște? întrebă Ben Abram, uitându-se suspicios la Jinni.

– Nu te teme. Jinni știe că poate să aibă încredere în tine.

– Așezarea oaselor e o deprindere care vine tocmai din Antichitate, spuse Ben Abram examinând brațul, dar mă îndoiesc că vreunul dintre înaintașii mei a avut un asemenea pacient.

Când brațul fu prins în atele și bandajat, Ben Abram îi dădu lui Jinni o picătură de laudanum, iar maimuța dormi în brațele lui Dorian tot drumul lung până în harem.

Yasmini îi aștepta dincolo de poartă. Luă maimuța adormită din brațele lui Dorian și-o duse în brațe până acasă, unde o găsiră pe Tahi plângând și înnebunită de grijă.

– Ce-ai făcut, prostuțule? zise ea sărind la Dorian din clipa în care băgă capul pe ușă. Tot haremul e cuprins de zarvă. A fost și Kush aici. E atât de furios, încât abia poate vorbi. E adevărat că Jinni l-a mușcat pe Zayn al-Din și că i-ai rupt dintele, și că i-ai zdrobit nasul, și că și-a rupt un os de la picior? Kush zice că Zayn s-ar putea să nu mai meargă niciodată – cel puțin, va fi olog pe viață.

– Și-a rupt piciorul pentru că e neîndemânatic.

Dorian era sfidător și lipsit de remușcări, iar Tahi îl apucă și-l trase la pieptul ei mare. Apoi începu să plângă în hohote.

– Nu știi ce pericol ai atras asupra ta! se smiorcăi ea. De acum înainte, trebuie să fim mereu cu ochii în patru. Nu trebuie să mănânci sau să bei nimic până nu gust eu mai întâi. Trebuie să tragi zăvorul la camera unde dormi. Înșiră apoi lista precauțiilor pe care erau nevoiți să și le ia împotriva răzbunării lui Kush și a lui Zayn al-Din. Numai Allah știe ce-o să creadă prințul despre asta când se va întoarce din Muscat.

Își continuă tirada din ce în ce mai speriată de consecințe.

Yasmini și Dorian o lăsară să se vaite și să viseze la grozăvii lângă oalele ei din bucătărie și-l duseră pe Jinni în dormitorul lui Dorian. Îl întinseră pe saltea și rămaseră lângă el.

Niciunul nu vorbi, iar după o vreme Yasmini se pleoşti ca o floare trecută şi adormi pe umărul lui Dorian. El o cuprinse cu braţul, iar Tahi îi găsi mult mai târziu dormind îmbrăţişaţi. Îngenunche lângă ei şi le studie feţele.

– Sunt atât de frumoşi împreună, atât de tineri şi de nevinovaţi... Mare păcat că nu este posibil. Ar putea avea copii cu părul roşu, şopti ea.

O ridică pe Yasmini din braţele protectoare ale lui Dorian şi o duse în apartamentele frumoase ale mamei fetei, lângă poarta principală, unde i-o încredinţă unei doici.

Kush veni din nou, a doua zi de dimineaţă, strigând şi ameninţând. Cu toate acestea, era limpede că nu se simţea pregătit să încalce interdicţiile impuse de al-Allama şi de Ben Abram şi să-i facă rău lui Dorian, dar ticăloşia îl însoţea ca o umbră întunecată. În dreptul uşii, se uită înapoi la Dorian cu trăsăturile schimonosite de ură.

– În curând va veni ziua, dacă Allah e milostiv, când nu vei mai fi aici, în harem, ca să-mi dai bătăi de cap.

Atmosfera era încărcată ca fulgerul de vară de ostilitatea lui faţă de Dorian. Ceilalţi copii, toţi cu excepţia lui Yasmini, se ţineau departe de el. De îndată ce-l vedeau, se opreau din jocurile lor zgomotoase şi se împrăştiau ciripind. Femeile îşi acopereau feţele şi-şi trăgeau fustele deoparte, de parcă atingerea lui le-ar fi contaminat.

Trei zile mai târziu, Dorian se întâlni cu Zayn când intra pe poartă, venind de la lecţiile cu al-Allama. Zayn stătea cu Abubaker şi cu alţi trei linguşitori, ospătându-se cu un morman de dulciuri, dar tăcură când Dorian trecu pe sub arcade îndreptându-se spre ei şi-l priviră neliniştiţi.

Zayn avea încă nasul umflat şi avea o zgancă neagră pe buza de sus. Avea orbitele învineţite, iar piciorul drept îi era înfăşurat în bandaje – poate era adevărat că putea rămâne olog pe viaţă, se gândi Dorian, dar nu ezită, ci se uită direct la el. Băiatul mai mare nu putu susţine privirea aceea verde şi rece şi se întoarse. Îi spuse

ceva lui Abubaker şi amândoi chicotiră agitaţi. Dorian trecu pe lângă ei, iar Zayn deveni mai curajos după ce se îndepărtă.

– Pielea albă ca puroiul, zise el, iar răsuflarea îi sună ca un şuierat prin golul dintre dinţii din faţă.

– Ochii verzi ca urina de porc, încuviinţă Abubaker.

– Numai unul care o bea îi ştie culoarea atât de bine, zise Dorian la fel de tare, mergând mai departe fără să se uite în urmă.

În următoarele săptămâni, sentimentul de ostilitate periculoasă se mai domoli. Deşi Dorian devenise un paria în harem, ceilalţi doar îl ignorau acum. Nici măcar Zayn şi Abubaker nu mai reacţionau la prezenţa lui, dar se comportau cu o nonşalanţă exagerată de câte ori se întâlneau. Zayn încă mai şchiopăta şi în timp se dovedi că rana de la piciorul drept avea să rămână într-adevăr permanentă.

Dar Tahi nu se lăsa înduplecată de armistiţiul ostil dintre cei doi băieţi şi nu scăpa nicio ocazie de a-i ţine morală lui Dorian cu privire la pericolul expunerii la otravă sau la alte metode macabre de a provoca moartea de la distanţă.

– Să-ţi scuturi întotdeauna *kanzu* înainte de a-l îmbrăca. Întoarce-ţi sandalele pe dos. Există un scorpion mic şi verde care ucide atât de repede, încât victima nici nu are timp să strige după ce e înţepată. Kush cunoaşte bine toate aceste mijloace, precum şi altele, mult mai rele.

Dar nimic din toate acestea nu-i puteau strica lui Dorian buna dispoziţie firească. Petrecea din ce în ce mai puţin timp între zidurile haremului. Când era acolo, Yasmini îl întovărăşea permanent.

Ca o dovadă a îndemânării lui Ben Abram, Jinni îşi reveni repede şi, deşi prefera să folosească braţul nevătămat, ajunse în scurt timp să se caţăre pe zidul exterior sau să se agaţe de cele mai înalte crengi ale smochinilor.

Sosi apoi şi lunga lună a Ramadanului, după care luna nouă puse capăt postului. În câteva zile, Zayn al-Din plecă din harem. Ajunsese la pubertate şi la bărbăţie şi, încă şchiopătând din pricina rănii provocate de Dorian, ieşise în lume. Dorian şi Yasmini se bucurau nespus de plecarea lui. Auziră că fusese trimis la Muscat, pentru a intra la curtea unchiului său, califul.

Tahi pufni pe nas când auzi acest lucru.

– A fost trimis ca ostatic al califului ca să asigure supunerea prinţului.

Nu era prima dată când lui Dorian îi ajungeau la urechi intrigile din sânul familiei regale din Oman. Însă Tahi repeta ceea ce el ştia deja.

– Califul şi-a executat şase fraţi pentru trădare şi nu are încredere în cei pe care i-a cruţat. Începu apoi să vorbească în şoaptă: Califul este un om rău şi crud. Să ferească Allah să afle el vreodată că tu eşti copilul de care vorbeşte profeţia, zise femeia cutremurându-se la acest gând.

La câteva săptămâni după plecarea bruscă a lui Zayn al-Din, Yasmini veni acasă la Dorian înainte ca el să se trezească şi îl scutură zdravăn de braţ.

– Jinni nu a venit aseară să mănânce şi nu era în patul meu azi-dimineaţă.

Era trasă la faţă şi tremura de jale şi de îngrijorare.

Dorian sări în picioare şi azvârli *kanzu*-ul de pe el, în timp ce Yasmini continua să se lamenteze:

– Cred că i s-a întâmplat ceva îngrozitor lui Jinni al meu.

– O să-l găsim, îi promise Dorian. Haide!

Începură cu locurile în care era cel mai probabil să fie, locurile preferate de Jinni. Primul era mormântul sfântului Abd Allah Muhammad Ali. Scotociră fiecare centimetru din construcţia antică, strigând-l şi oferindu-i prăjituri cu scorţişoară. Ştiau că, dacă exista ceva care să-l scoată din ascunzătoare, era aroma potrivită. Apoi merseră pe îndelete prin grădini, dar cu acelaşi rezultat. Yasmini îşi ieşise deja din minţi de îngrijorare.

– L-ai salvat o dată, Dowie. Acum Diavolul s-a întors după el. S-ar putea să-l fi luat drept pedeapsă.

– Nu fi copil, Yassie.

Fără să vrea, folosise aceleaşi cuvinte cu care îl certase Tom.

– Diavolul nu-şi bate capul cu maimuţe şi fetiţe.

– Ce ne facem? zise Yasmini întorcându-se spre el cu ochii ei trişti de culoarea mierii, plini de încredere.

– O să căutăm din nou la mormânt. Jinni trebuie să fie undeva.

Intrarea în mormânt fusese zidită cu cărămidă şi tencuită cu secole înainte şi, deşi Dorian o examină în detaliu, nu văzu nicio gaură prin care să fi putut intra maimuţica. Urcară pe terasă şi căutară din nou şi acolo. Deşi strigară până când răguşiră, nu era nici urmă de Jinni.

În cele din urmă, se aşezară disperaţi pe marginea cisternei, fiecare evitând privirile celuilalt, obosiţi şi deznădăjduiţi. Dacă n-ar fi stat în tăcere deplină, n-ar fi auzit probabil chiţăitul slab. Tresăriră amândoi în acelaşi timp, iar Yasmini îl apucă pe Dorian de braţ, înfigându-şi unghiile mici şi ascuţite în pielea lui.

– Jinni! şopti ea.

Săriră de pe cisternă şi priviră nerăbdători în jur, uitând de oboseală. Sunetul părea să vină de oriunde, deşi nu-l puteau localiza.

– De unde vine, Dowie? întrebă Yasmini, dar el o ţintui cu fermitate.

Ridicând mâna şi făcându-i semn să tacă, urmări sunetul slab dincolo de terasă. Se opri şi fluieră, iar Jinni strigă imediat, atrăgându-l spre capătul opus.

Deşi părea că ajunseseră într-un punct mort, Dorian se lăsă în genunchi şi se târî în patru labe de-a lungul îmbinării dintre zidul domului şi marginea terasei, unde strigătele lui Jinni se auzeau ceva mai tare. Zona era acoperită de buruieni şi de plante agăţătoare, dar el îşi croi drum printre ele, pe o potecă ce arăta ca şi cum cineva trecuse pe acolo de curând. Dorian se apropie, dând buruienile deoparte şi ridicând ierburile atârnate ca să inspecteze baza peretelui.

Observă imediat un loc în care calcarul se dezintegrase, facând o deschizătură suficient de mare pentru ca Jinni să se poată strecura. Când lipi urechea de deschizătură, nu mai avu nicio îndoială. Chiţăielile lui Jinni se auzeau mult mai tare, de parcă ar fi folosit o portavoce.

– E aici! îi spuse el lui Yasmini.

Fata bătu bucuroasă din palme.

– Poţi să-l scoţi, Dowie? Apoi se apropie cu gura de gaură şi strigă prin ea: Jinni, puiul meu! Mă auzi?

Drept răspuns, primi din adâncuri nişte scâncete slabe, dar emoţionate.

– Dă-te la o parte!

Dorian o împinse într-o parte şi începu să lărgească gaura cu mâinile goale. Calcarul nu era finisat cu mortar, iar bucăţile se desfăceau uşor în mâinile lui. O trimise pe Yasmini să-i aducă un băţ de bambus din grămada de la baza treptelor şi-l folosi ca să desprindă bucăţile de cărămidă mai înţepenite.

În jumătate de oră, lărgise suficient deschizătura ca să se poată strecura înăuntru. Însă, când se uită în jos, în adânc, nu văzu decât întuneric şi rotocoalele de praf stârnite de el.

– Aşteaptă aici, Yassie, porunci el, apoi coborî prin deschizătură cu picioarele înainte.

Deşi dădea din picioare, nu reuşea să atingă fundul sau să găsească un punct de sprijin. Se prinse de margine cu ambele mâini şi se lăsă să coboare centimetru cu centimetru. Brusc, bucata de zid de care se ţinea se desprinse şi, fără să mai apuce să strige, căzu în întuneric. Se aşteptă să cadă zeci de metri, dar după numai câţiva centimetri atinse pământul. Impactul fu atât de neaşteptat, încât picioarele îl lăsară şi căzu grămadă. Se ridică bâjbâind în picioare.

Yasmini îl striga speriată:

– Eşti bine, Dowie?

– Da.

– Pot să cobor?

– Nu! Stai acolo. Dă-te la o parte şi lasă lumina să intre.

Când praful se aşeză în jurul lui şi ochii i se obişnuiră cu întunericul, studie împrejurimile. O rază de lumină slabă venea din deschizătura de deasupra lui şi astfel descoperi că se afla într-un pasaj îngust, ce părea să fi fost construit în centrul peretelui exterior al mormântului. Era doar un pic mai lat decât umerii lui şi destul de înalt încât să stea drept.

Strigătele lui Jinni se auzeau de aproape şi se îndreptă acolo strănutând. Apoi Dorian descoperi o uşă de lemn care bloca pasajul. Era dărăpănată de ani şi de mucegaiul umed şi căzuse din balamalele de piele putrezită. Probabil că Jinni se legănase

ținându-se de ele și chiar și greutatea lui mică fusese de-ajuns ca să-l doboare. Acum era prins sub ea.

Își rupsese ghearele în lemn încercând să se elibereze, iar blana îi era acoperită de praf și de așchii de lemn. Dorian trase de ușa grea, ridicând-o suficient pentru ca maimuța să se strecoare afară. Jinni nu era rănit și se cățără pe trupul lui Dorian până pe umărul acestuia, unde i se agăță de gât cu brațele, chițăind ușurat.

– Animal prost, îl certă Dorian în engleză, mângâindu-i capul ca să-l liniștească. Asta o să te învețe minte să nu mai fugi în locuri neumblate, maimuță nătângă!

O luă în brațe și i-o întinse lui Yasmini, care se vârâse cu capul și cu umerii prin gaură. Apoi se întoarse, ridică un capăt al ușii și o trase înapoi. Sprijinind-o de peretele pasajului, o folosi drept scară pentru a urca înapoi prin deschizătură, ieșind la lumină.

Era acoperit de praf și de pământ, așa că, în timp ce Yasmini îl sufoca pe Jinni cu o îmbrățișare iubitoare, el îndepărtă cea mai mare parte a mizeriei cu apa din cisternă.

Yasmini îl duse pe Jinni în brațe în jos, pe scări, dar, înainte de a le urma, Dorian se întoarse din impuls și aranjă buruienile și plantele agățătoare la loc, ca să ascundă gaura de la baza domului.

Câteva zile mai târziu, Dorian se întoarse să cerceteze cât de departe se întindea pasajul secret. Când îi spuse lui Yasmini ce planuri avea, ea insistă să meargă cu el împreună cu Jinni. Fără să-i dea de știre lui Tahi, Dorian luă cu el o lampă, o bucată de cremene și un amnar, ca să o aprindă.

Își luară precauții elaborate ca să se asigure că nu erau urmăriți de vreun spion sau de vreun slugoi al lui Kush, luând-o pe drumuri diferite către vechiul mormânt și întâlnindu-se lângă cisternă.

– Nu te-a urmărit nimeni? întrebă Dorian când Yasmini urcă în grabă scările, cu Jinni pe umăr.

– Nimeni! confirmă ea, aproape dansând de bucurie. Ce crezi că o să găsim, Dowie? O comoară grozavă de aur și pietre scumpe?

– O cameră secretă plină de cranii şi oase vechi, zise el tachinând-o.

Fata părea temătoare.

– Intri tu primul? întrebă ea luându-l de mână.

Se strecurară printre buruieni şi le traseră la loc în urma lor, apoi Dorian ridică plantele agăţătoare de la intrarea în pasaj şi privi în întuneric.

– E sigur. Nu l-a găsit nimeni.

Se aşeză pe vine şi se puse pe treabă cu amnarul şi cremenea. Când flacăra începu să ardă susţinut în lampă, zise:

– Să mi-o dai când ţi-o cer. Coborî prin deschizătură şi privi în sus. Dă-mi lampa. O luă din mâinile ei și o puse la o parte. Acum coboară.

Îi ţinu picioarele în timp ce atârnau, aşezându-le apoi pe uşa veche.

– Aproape ai ajuns. Sari!

Fata sări şi privi în jur. Jinni ţâşni după ea şi i se căţără pe picior. Nu era suficient loc ca să meargă pe umărul ei, aşa că îl aşeză pe şold.

– Ce emoţionant! N-am mai făcut niciodată aşa ceva.

– Nu mai face atâta gălăgie! Dorian luă lampa în mână şi adăugă: Acum stai în spatele meu, dar nu mă încurca.

Înaintă cu precauţie spre locul în care fusese uşa cea veche, dar fu dezamăgit când văzu că pasajul fusese blocat cu un zid de cărămidă, la numai câţiva metri mai în faţă. Era o fundătură.

– Ce e dincolo de cărămizi? întrebă Yasmini în şoaptă.

– Arată de parcă ducea cândva chiar în mormânt, dar cineva l-a închis. Mă întreb de ce l-or fi construit.

– Pentru ca Îngerul Gibrael să intre în mormânt ca să ia sufletul sfântului în Paradis, îi spuse Yasmini cu convingere. Gibrael coboară mereu să ia cu el sufletele drepţilor.

Când Dorian se pregătea să o ia în râs, văzu ochii ei mari şi strălucitori în lumina lămpii.

– Poate că ai dreptate, îngădui el. Dar mă întreb unde duce celălalt capăt al pasajului.

Se întoarseră, trecând pe sub deschizătura prin care intraseră, şi merseră mai departe prin întunericul prăfos care mirosea

a mucegai și a ciuperci. În lumina slabă și gălbuie a lămpii, podeaua de sub picioarele lor începu să coboare. Odată la câțiva pași, coborau câteva trepte de piatră. Acoperișul se afla la doar câțiva centimetri deasupra capului lui Dorian.

– Mi-e frică, șopti Yasmini cu sufletul la gură. Poate că îngerul o să fie mânios că folosim drumul lui.

Îl strânse pe Jinni mai aproape de piept. Cu cealaltă mână, apucă zdravăn spatele hainei lui Dorian.

Merseră mai departe în tăcere. Pasajul continua să coboare, iar Dorian ghici că erau cu mult sub pământ; apoi urma o porțiune dreaptă. Dorian număra pașii.

– Ce se întâmplă dacă se prăbușește acoperișul? întrebă Yasmini.

– E aici de sute de ani, zise Dorian încrezător. De ce să cadă tocmai acum?

Merse mai departe, numărând pașii cu voce tare.

– Trei sute douăzeci și doi, anunță el, apoi spuse aproape imediat: Uite, sunt trepte care urcă iar.

Le urcară încet. Dorian se oprea la fiecare pas și ridica lampa ca să vadă drumul din față. Brusc, se opri iar.

– E blocat, zise el dezamăgit.

La lumina lămpii, văzu că acoperișul și un perete lateral se prăbușiseră. Rămaseră locului nesiguri, privind grămada de zidărie.

Deodată, Jinni sări de pe șoldul lui Yasmini și alergă în față. Înainte ca Dorian s-o prindă de coadă, maimuța dispăru printr-o mică deschizătură dintre partea intactă a acoperișului și mormanul de moloz.

– Jinni! Yasmini îl dădu pe Dorian la o parte și băgă mâna prin deschizătură. O să rămână iar blocat. Salvează-l, Dowie!

– Maimuță proastă!

Dorian începu să dea deoparte bucățile de zid, încercând să ajungă înăuntru. Din când în când îl auzeau pe Jinni țipând, dar nu voia să se întoarcă la Yasmini, deși fata se ruga de el. Dorian curăța cu încăpățânare resturile din tunelul din față. Apoi se opri și se urcă pe movilă.

– Văd lumină în față.

Dorian jubila. Coborî şi-şi dublă efortul de a îndepărta dărâmăturile care încă blocau tunelul.

O oră mai târziu, îşi şterse faţa cu poalele hainei *kanzu*. Sudoarea se amestecase cu praful şi formase o pastă cleioasă.

– Cred că pot să mă târăsc pe-acolo.

Se strecură pe burtă prin deschizătura lărgită, iar Yasmini urmări temătoare cum trunchiul, picioarele şi labele picioarelor îi dispăreau pe rând din vedere. După câteva clipe, Dorian o strigă:

– Yassie! E în regulă. Haide.

Ea era mult mai mică decât el, aşa că reuşi să înainteze în patru labe. După o distanţă scurtă, lumina deveni mai puternică şi-l găsi pe Dorian stând pe vine la ieşirea din tunel. O perdea de vegetaţie atârna în faţa lor, dar dincolo de aceasta se vedea o lumină strălucitoare.

– Unde suntem? întrebă ea, lipindu-se de el.

– Nu ştiu.

Dorian dădu frunzişul verde într-o parte cu prudenţă. Erau într-un spaţiu circular, înconjurat de ziduri prăbuşite de cărămizi roşii, dezintegrate de timp şi de umezeală. Întreaga zonă era năpădită de buruieni.

– Stai aici, îi spuse Dorian, furişându-se apoi spre lumina soarelui.

Cu băgare de seamă, urcă în vârful ruinelor şi privi în jur. Vedea palmieri şi pădurea verde de mangrove, iar dincolo de aceasta întrezări o porţiune de plajă şi oceanul de un albastru-deschis. Recunoscu zona din plimbările lui de dincolo de ziduri.

– Suntem în afara haremului, zise el cu uimire. Tunelul trece pe sub zid.

– N-am fost niciodată afară, zise Yasmini urcând lângă el. Uite, aceea e plaja? Nu putem merge acolo, Dowie?

Auziră voci şi se pitiră. Câteva femei trecură pe sub ascunzătoarea lor fără să ridice ochii. Erau sclave swahili, negre şi fără văl, ducând grămezi uriaşe de lemne de foc pe cap. Trecură mai departe şi vocile lor se estompară.

– Putem merge jos, pe plajă, Dowie? se rugă Yasmini. Doar puţin. Doar de data asta.

– Nu! Nu fi prostuţă, spuse Dorian cu fermitate. O să ne vadă pescarii şi o să-i spună lui Kush. Atunci o să mai apară un

mormânt în cimitir. Ştii doar ce se întâmplă cu fetiţele care-l sfidează! Se furişă înapoi în gura tunelului şi zise: Haide!

– Poate asta e voia Domnului, să nu înot niciodată în ocean cu tine, zise ea visătoare, uitându-se încă printre copaci.

– Coboară, Yassie! Trebuie să ne întoarcem!

Cuvintele ei îl tulburau. De fiecare dată când mergea singur pe plajă şi înota pe deasupra recifului, se simţea vinovat; şi, cu toate că ea nu mai adusese vorba despre asta, rugămintea ei îi bântuia gândurile.

În săptămânile care urmară, Dorian cercetă în tăcere zona din afara zidului estic al haremului şi descoperi că printre copaci existau multe ruine acoperite de buruieni. În mare parte, erau năpădite de arbuşti sau de dune de nisip suflat de muson de pe plajă. Îi luă câteva zile să găsească pâlcul de tufe şi de cărămizi roşii care ascundeau gura tunelului. Când se asigură că nu este urmărit, se căţără pe movilă şi coborî către deschizătura din spaţiul rotund.

Petrecu mai multe ore muncind să cureţe intrarea, pentru ca accesul să fie mai uşor şi mai în siguranţă, apoi o acoperi la loc cu frunze de palmier şi cu ramuri uscate, pentru a nu fi descoperită din întâmplare de către culegătorii swahili de lemne.

Îi ceru prietenului lui, Mustafa, rândaşul de la grajduri, o haină zdrenţuită şi murdară, cu mai multe petice, şi o eşarfă *kefiya* la fel de ponosită, pe care nici rândaşul nu mai voia s-o poarte. Le răsuci într-o legătură şi le ascunse la ieşirea din tunel. Aşteptă până când fu lună plină, apoi o întrebă pe Yasmini:

– Chiar vrei să înoţi în ocean?

Fata îl privi uimită, apoi feţişoara ei se strâmbă de supărare.

– Nu mă tachina, Dowie, se rugă ea.

– În seara asta vii să iei cina cu mine şi cu Tahi. După rugăciunile Maghrib, o să-i mulţumeşti lui Tahi şi o să-i spui că te întorci la mama ta. Dar o să vii aici şi o să te ascunzi în spatele cisternei.

Faţa fetei se lumină treptat, iar ochii îi începură să îi strălucească.

– Mama ta o să creadă că ești cu Tahi, iar Tahi o să creadă că ești cu mama ta. Eu o să vin cât mai repede și o să te găsesc acolo.

– Da, Dowie, zise ea dând viguros din cap.

– Nu o să-ți fie frică să vii aici singură, pe întuneric?

– Nu, Dowie. Dădu atât de tare din cap încât părea că o să se desprindă de pe umeri.

– Nu poți să îl aduci pe Jinni. Trebuie să rămână în cușcă. Îmi promiți?

– Îți promit din toată inima, Dowie.

La cină, Yasmini fu atât de neliniștită și de vorbăreață, încât Tahi începu să o studieze cu viclenie.

– Ce-ai pățit, copilă? Ciripești ca un stol de papagali și țopăi pe-aici de parcă ai cărbuni aprinși în pantaloni. Iar ai stat la soare fără să ai ceva pe cap?

Yasmini înfulecă restul cinei, luând bucățile cu mâna direct din bol. Apoi sări în picioare.

– Trebuie să plec, Tahi. Mama mi-a spus să mă întorc devreme.

– Nu ți-ai terminat mâncarea. Am făcut prăjituri cu nucă de cocos rasă și șofran, preferatele tale.

– Nu mi-e foame în seara asta. Trebuie să plec. Mă întorc mâine.

– Rugăciunile mai întâi, o reținu Tahi.

– Slavă și mulțumiri Atotputernicului Allah pentru că ne-a dat să mâncăm și să bem și fiindcă ne-a făcut musulmani, declamă Yasmini, apoi sări în picioare.

Ieși din cameră înainte ca Tahi să o mai poată opri.

Dorian așteptă puțin, apoi se ridică și se întinse cu nonșalanță.

– Mă duc să mă plimb prin grădini.

Tahi deveni brusc îngrijorată.

– Ține minte să fii cu băgare de seamă, al-Amhara! Să nu crezi cumva că te-a iertat Kush.

Dorian se retrase rapid ca să nu mai audă alte sfaturi.

– Yassie? rosti el încet în timp ce urca treptele către terasă. Vocea lui era ezitantă şi răguşită: îi juca feste de ceva vreme, mai ales atunci când era tensionat şi neliniştit, urcând şi coborând printre tonuri. De data asta, se auzi aspră.

– Dowie! Sunt aici.

Yasmini ieşi de după cisternă şi alergă spre el. Luna tocmai se înălţa deasupra zidului exterior al haremului şi, la lumina ei, Dorian o conduse către deschizătura spre Drumul Îngerului, cum denumiseră ei pasajul secret. Coborî prin gaură şi găsi lampa, amnarul şi cremenea acolo unde le lăsase. Când mucul începu să ardă bine, o chemă pe Yasmini jos şi îi prinse trupul micuţ când fata alunecă pe uşa veche. Rămase aproape în spatele lui Dorian, ţinându-se de haina lui în timp ce o conducea prin tunel.

Când ajunseră la secţiunea prăbuşită pe care Dorian o curăţase, suflă în mucul lămpii.

– Nu trebuie să se vadă lumina, o preveni el.

Continuară drumul pipăind în jur pe ultimii câţiva metri şi, în cele din urmă, văzură lumina lunii printre plantele agăţătoare care mascau ieşirea din tunel. Dorian căută legătura de haine vechi pe care le ascunsese într-o nişă din zidul tunelului.

– Poftim! Îmbracă-te cu astea, îi porunci el.

– Miros urât! protestă ea.

– Vrei să vii cu mine sau nu?

Fata nu mai spuse nimic, iar el auzi doar foşnetul hainelor ei în timp ce şi le scotea, trăgându-şi *kanzu* peste cap.

– Sunt gata, spuse ea nerăbdătoare.

Dorian o conduse afară, în lumina lunii. Haina era prea mare pentru ea şi se împiedica în poale. Îngenunche în faţa ei şi-i rupse tivul până la glezne, apoi o ajută să-şi aranjeze *keffiya* pe cap ca să-şi ascundă părul lung.

– E de ajuns, spuse el în timp ce o privea de sus până jos.

Arăta ca un ştrengar zdrenţăros care alerga bezmetic pe străzile din oraş sau pe plajă.

– Fiu de pescar, probabil, sau fiul unui culegător de lemne de foc şi de scoarţă de copac din mangrove. Haide!

Ieșiră dintre ruine, apoi, cu precauții exagerate, se furișară printre palmieri ca să ajungă la plajă. Dorian cunoștea bine porțiunea aceasta de coastă. Alesese locul în care stâncile joase de gresie țineau mareea la distanță.

În fața stâncii era o peșteră micuță, plină de umbre care-i ascundeau în vreme ce stăteau unul lângă altul pe nisipul umed și tare, privind către golfulețul scăldat în lumina lunii. Marea era în reflux și nisipul coraliu era la vedere. Avea un alb pur, iar umbrele lunii pe stâlpii sculptați de gresie erau proiectate, clare și albastre, pe nisipurile șterse și netede. Valurile joase de lângă reciful îndepărtat sclipeau fosforescent, luminându-le fața din când în când.

– E frumos, șopti Yasmini. N-aș fi crezut că e atât de frumos...

– Mă duc să înot, zise Dorian ridicându-se. Își scoase *kanzu* și aruncă sandalele. Vii și tu?

Fără să mai aștepte un răspuns, înaintă pe plajă. La marginea apei, se opri și privi în urmă.

Yasmini ieși din peșteră, mișcându-se ca o căprioară gingașă, cu picioare prea lungi pentru trupul ei de copil. Dezbrăcase haina ponosită și era goală ca și el. Dorian văzuse sclave pe lespezile din piață, dar niciuna nu avea grația unei zâne. Părul îi atârna pe spate până la fesele mici și rotunde, iar șuvița din părul ei întunecat strălucea argintie în lumina lunii.

Când ajunse lângă el, întinse mâna cu un gest inocent și o luă pe a lui. Sânii ei albi erau niște umflături delicate, abia întrezărite, însă sfârcurile mici stăteau țanțoșe, întărite de aerul rece al musonului. În timp ce le privea, Dorian simțea o încordare ciudată și neobișnuită în stomac.

Mână în mână, păși în apă. Apa era mai caldă decât aerul nopții, caldă ca sângele lor. Yasmini se scufundă până când părul ei lung începu să plutească în jur ca frunzele lotusului pe apă și fata râse de bucurie.

Când, într-un târziu, luna ajunse la apogeu, el îi spuse:

– Nu trebuie să mai stăm aici. Se face târziu, trebuie să ne întoarcem.

– N-am fost niciodată atât de fericită, zise ea. Niciodată în viața mea. Aș vrea să rămânem așa pentru totdeauna.

Dar se ridică ascultătoare, iar apa strălucitoare alunecă pe membrele ei subțiri. Se întoarseră pe plajă, lăsând urme pe nisipul palid ca două șiruri de mărgele.

Ajunși la gura peșterii, Yasmini se întoarse spre el și îi spuse:

– Mulțumesc, Dowie. Apoi îl cuprinse brusc cu brațele și-l îmbrățișă. Te iubesc atât de mult, fratele meu!

Dorian se simți stânjenit de îmbrățișarea ei. Atingerea trupului ei micuț lipit de-al lui, căldura pielii ei prin picăturile reci de apă de mare îi provocau aceeași senzație în stomac.

Fata se trase înapoi și chicoti.

– Sunt udă toată.

Luă o parte din părul ei negru și gros și-l răsuci, iar apa picură pe nisip.

Dorian își ridică haina și îi spuse:

– Intoarce-te!

Ea îi oferi supusă conturul subțire al spatelui, iar el o șterse cu mișcări energice, folosind faldurile hainei.

– Și cealaltă parte.

Fata se întoarse cu fața, iar el îi șterse cu pânza umflăturile mici și calde de pe piept, apoi abdomenul.

– Mă gâdili!

Pe abdomenul neted și concav se evidenția umflătura buricului și, la baza lui, mica despicătură verticală de piele fară păr dintre coapse.

– Acum pune-ți *kanzu*, ordonă el, iar ea se întoarse și ridică haina din nisip.

Dorian văzu din nou fesele ei mici și perfect rotunjite și simți cum i se strânge pieptul, respirând deja anevoios.

Yasmini se îndreptă de spate și își trase haina murdară peste cap. Când scoase capul prin deschizătură, el încă o mai privea. Fata îi oferi un zâmbet ghiduș. Apoi, în timp ce-și împletea părul într-o coadă groasă, îndesându-și-l sub *keffiya*, îi studie trupul fără nicio jenă, fără să se simtă vinovată sau ca și cum ar fi comis un păcat.

– Ești atât de alb acolo unde nu te-a prins soarele... Și uite! Ai păr și acolo. Arătă uimită cu degetul. Are aceeași culoare ca acela de pe cap. Strălucește ca mătasea în lumina lunii. E frumos, se minună ea.

El uitase de puful moale care îi apăruse pe corp în ultimele luni. Pentru prima dată se simţea timid, aproape vinovat, în faţa ei şi se acoperi cu haina umedă.

– Trebuie să mergem! zise el, iar fata fu nevoită să alerge ca să-l prindă din urmă în timp ce se îndrepta către harem.

În siguranţa tunelului, ea lepădă haina murdară şi se schimbă cu hainele ei.

– Eşti gata? o întrebă Dorian.

– Da, Dowie. Dar înainte să pornească prin tunel, îl prinse de mână şi spuse în şoaptă: Mulţumesc, frate! Nu o să uit niciodată ce-am făcut în seara asta, niciodată, niciodată!

El încercă să-şi desprindă mâna dintr-a ei. Emoţiile îl tulburau şi era aproape furios pe ea pentru că-l făcea să se simtă astfel.

– Putem să mai venim, Dowie? spuse ea rugător.

– Nu ştiu. Îşi eliberă mâna şi adăugă: Probabil.

– Te rog, Dowie. A fost atât de distractiv...

– Ei bine, atunci o să mai vedem.

– O să fiu foarte cuminte. O să fac tot ce spui. Nu o să te mai tachinez şi nu o să mai fiu obraznică niciodată. Doar spune da. Te rog, Dowie.

– Bine, Yassie. O să mai venim.

La câteva zile după incursiunea lor de pe Drumul Îngerului, înainte ca Dorian să-şi poată ţine promisiunea de a o duce din nou acolo, Kush veni la ei. Apăru dis-de-dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, şi aduse cu el doi sclavi eunuci. Tahi îi întâmpină la uşă şi încercă să-i împiedice să intre.

– Ce vreţi de la al-Amhara? întrebă ea.

– Dă-te la o parte, vacă bătrână, porunci Kush. Băiatul nu mai e în grija ta.

– Aţi venit să mi-l luaţi!

Vocea îi tremura şi-l apucă de vesta brodată când încercă să treacă pe lângă ea.

– Dă-te la o parte, te-am avertizat!

O lovi cu capătul toiagului în burtă şi femeia se chirci de durere.

– Aduceţi păgânul, le porunci Kush celor doi sclavi, iar aceştia dădură buzna în camera micuţă a lui Dorian.

Băiatul stătea în capul oaselor pe saltea, trezit brusc de strigătele ascuţite ale lui Kush din camera alăturată şi frecându-se la ochi ca să alunge somnul. Eunucii îl apucară de braţe şi-l traseră până la Kush.

– Scoateţi-i aia!

Kush arătă cu toiagul spre pânza *kikoi* înnodată pe şoldurile lui Dorian. Îi scoaseră bucata de pânză şi Kush rânji lasciv.

– Ştiam eu! Frumoasă grădiniţă creşte acolo.

Cu vârful toiagului, împunse cuibul de cârlionţi pufoşi, roşii-aurii, care acopereau pubisul lui Dorian. Băiatul încercă să se acopere, dar îl forţară să stea drept.

– E vremea să scoatem asta, zise el atingându-l pe Dorian cu un deget gras, împodobit cu un inel. Te scăpăm noi de bucata asta de piele urât mirositoare!

– Nu mă atinge! strigă Dorian furios, cu vocea răguşită şi cu obrajii stacojii de mânie şi de umilinţă. Ia-ţi mâinile grase de pe mine, creatură fără boaşe!

Zâmbetul dispăru de pe buzele lui Kush şi îşi trase mâna.

– Ia-ţi adio de la vaca asta bătrână. Se încruntă la Tahi şi adăugă: N-ai s-o mai vezi. Băieţii mei te vor aştepta cât timp îţi strângi lucrurile. Pleci din harem. Te aşteaptă cuţitul şi o viaţă nouă după aceea.

Tahi se agăţă de el în uşă.

– Tu eşti fiul pe care nu l-am avut, şopti ea. O să te iubesc toată viaţa.

– Şi eu o să te iubesc, Tahi. Nu-mi amintesc de mama mea, dar trebuie să fi fost ca tine.

– Să fii bărbat şi războinic, al-Amhara. Fă-mă să fiu mândră de tine.

– Spune-i lui Yasmin...

Se opri neajutorat. Ce mesaj putea să-i transmită micuţei? În timp ce se gândea, sclavii îl scoaseră pe uşă. Disperat, îi strigă peste umăr lui Tahi:

– Spune-i lui Yasmini că n-o s-o uit niciodată. Să-i spui că o să fie mereu surioara mea.

Sclavii îl duseră în curtea din faţă a haremului, unde aştepta carul cu boi. Un grup mic de copii şi de slujitoare se adunaseră să-l vadă plecând, dar Yasmini nu era printre aceştia, deşi se uită după ea până ieşiră pe poartă.

— Întotdeauna e mai dificil şi mai periculos când băiatul e mai mare, remarcă Ben Abram. Ar fi trebuit să se facă asta mult mai devreme, nu la treisprezece ani, când e pe punctul de a deveni bărbat.

– Băiatul este păgân şi trăieşte în păcat până la îndeplinirea ritualului. Acesta trebuie îndeplinit până se întoarce prinţul din Muscat, răspunse al-Allama. Dacă este cu adevărat băiatul din profeţie, Allah îl va proteja.

Dorian stătea gol în faţa lor. Erau pe terasa de la palat, cu vedere către port. În afară de doctor şi de sfântul hoge, mai era acolo şi o sclavă negresă, o păgână ce nu putea fi pângărită atât timp cât îl ajuta pe Ben Abram.

Doctorul întinse instrumentele pe masa joasă, apoi privi în ochii lui Dorian.

– Durerea nu înseamnă nimic pentru un bărbat. Onoarea este totul. Să ţii minte asta toată viaţa, fiule.

– Nu te voi dezamăgi, tăicuţule, răspunse Dorian.

Discutaseră despre asta de nenumărate ori.

– *Bismilla-hi Allahu akbar!* spuse Ben Abram încet. Încep în numele Dumnezeului Atotputernic. Allah e mare!

În acelaşi timp, hogele începu să recite un verset din Coran pe un ton molcom şi sonor.

– Începem în numele lui Allah, care e binevoitor şi milostiv. O, Allah, oferă-i credinţă deplină, siguranţă veşnică, abundenţă, maturitatea minţii, cunoştinţe benefice, îndrumare către fapte bune, caracter nobil, onoare şi sănătate!

Ben Abram îi făcu un semn sclavei, care îngenunche în faţa lui Dorian şi îi apucă penisul. Începu să-l mânuiască de parcă l-ar fi muls. Penisul se umflă şi se întări de îndată, iar fata îşi întoarse privirea cu modestie, dar continuă să-l mângâie până

când intră complet în erecție. După aceea, Ben Abram alese un cuțit mic și foarte bine ascuțit de pe tavă și veni spre ei. Îi spuse fetei încet: „Destul!", iar fata se îndepărtă.

– În numele lui Allah, zise Ben Abram, apoi aplică o tăietură rapidă cu lama.

Dorian se încordă când simți usturimea, dar își încleștă dinții și opri strigătul de durere înainte să-i ajungă pe buze. Apoi veni următoarea tăietură și încă una, dar reuși să-și rețină țipetele, simțind sângele care-i curgea cald pe coapse.

În cele din urmă, Ben Abram puse cuțitul deoparte.

– În numele lui Dumnezeu, s-a săvârșit!

Apoi bandajă rana.

Dorian își simțea picioarele tremurând, dar fața îi rămânea inexpresivă și ținea ochii deschiși. Chiar și al-Allama își arătă aprobarea.

– Acum ești bărbat. Atinse fruntea lui Dorian pentru binecuvântare. Și te-ai purtat ca un adevărat bărbat.

Ben Abram îl luă de braț și-l conduse într-o cameră dosnică din palat, unde era pregătită o saltea pentru el.

– Vin dimineață să bandajez rana din nou, îi făgădui.

A doua zi de dimineață, Dorian era îmbujorat și avea febră, iar rana era urâtă și inflamată. Ben Abram schimbă bandajele și o unse cu un unguent calmant. Apoi îi dădu o poțiune cu gust amar. În câteva zile, febra scăzu și rana începu să se vindece. În scurt timp, zgăncile căzură și Ben Abram îi îngădui lui Dorian să plece singur pe malul oceanului ca să înoate în apele limpezi și să coboare la grajdurile regale ca să-i ajute pe grăjdari să antreneze caii prințului, galopând pe nisipul alb de pe plajă și alăturându-se jocurilor vesele de *pulu*.

Curând după aceea, o velă apăru pe canal, iar santinelele de pe zidurile palatului observară steagul regal din vârful catargului. Întreaga populație a insulei se adună pe plajă, ca să întâmpine întoarcerea prințului Abd Muhammad al-Malik din capitala Omanului, Muscat.

Prințul păși pe mal în sunetul salvelor de tun trase de pe parapetele fortului, al vaietelor femeilor și al strigătelor de adorație ale bărbaților. Trăgeau cu puștile cu țeava lungă în aer, în timp ce tobele băteau și flautele se tânguiau.

Dorian era cu grăjdarii, care ţineau caii în capătul plajei. Îi ajutase să lustruiască şeile şi să şlefuiască pietrele turcoaz care împodobeau şaua prinţului şi ţintele de pe hamuri. Ca fiu regal adoptat, grăjdarul-şef îi acordă lui Dorian onoarea de a duce armăsarul lui al-Malik în faţă şi de a ţine ca să încalece prinţul.

Dorian îl urmări pe prinţ apropiindu-se pe plajă, în timp ce mulţimea se deschidea în faţa lui, iar supuşii se prosternau, încercând să-i sărute poalele hainei când trecea pe lângă ei. Se scursese mai bine de un an de când îl văzuse ultima oară, iar Dorian uitase cât de înalt şi de regal era în hainele albe ca zăpada, cu pumnalul mare şi incrustat la cingătoare, cu mânerul din corn de rinocer şlefuit strălucind cu luciul blând al ambrei. Bentiţa care-i ţinea eşarfa *keffiya* pe cap era răsucită cu fir de aur. Merse spre Dorian, care îl aştepta, zâmbind şi salutându-i la rândul său pe supuşii săi cu un gest elegant de binecuvântare, ducând mâna la inimă şi la buze.

– *Salaam aliekum*, mărite doamne! se înclină Dorian.

Deşi vocea i se pierdu în tumultul mulţimii, prinţul îi privi faţa şi Dorian văzu, după expresia mulţumită a ochilor săi negri, că îl recunoştea. Prinţul înclină uşor capul, apoi se aruncă în şa cu graţia unui călăreţ neîntrecut, îndepărtându-se către fort.

Prinţul stătea cu cei mai apropiaţi curteni pe terasa palatului, sorbind dintr-o cafea şi ascultând veştile celor care-i administraseră insulele şi coloniile cât timp fusese plecat.

– Au fost multe vase europene care au acostat în Zanzibar, îi spuse vizirul. În fiecare lună tot mai multe, acum când vânturile *kusi* le aduc spre sud. Toate caută să facă negoţ cu fildeş şi cu sclavi.

Sultanatul Zanzibar făcea parte din domeniile prinţului şi o parte din profiturile aduse de pieţele de acolo ajungea în vistieria lui. Putea fi sigur că sultanul supus lui îi storcea pe păgâni de fiecare rupie pe care o putea smulge prin negoţ.

– Ali Muhammad trebuie să-i prevină pe căpitanii păgâni că nu voi tolera prezenţa lor la nord de Zanzibar. O interzic cu strictеţe.

Aurul și produsele pe care păgânii le aduceau cu ei erau bine-venite, dar al-Malik cunoștea bine avariția și cruzimea europenilor. Înființaseră deja fabrici și baze în Imperiul Marelui Mongol. Odată ce aveau un avanpost, erau imposibil de scos de acolo. Nu trebuiau să ajungă tocmai la nord de Lamu.

– Ali Muhammad îți cunoaște foarte bine poruncile. Dacă vreo navă de păgâni se aventurează în aceste ape, va trimite un raport pentru Excelența Voastră cu o navă rapidă.

Prințul aprobă din cap.

– Dacă cererea de fildeș e atât de mare, cât de bogate sunt resursele de pe continent?

– Fildeșul e tot mai puțin cu fiecare an, iar cererea de fildeș a păgânilor e tot mai mare.

În mare parte, piețele din Zanzibar și din Lamu se bazau pe triburile păgâne de negri din interior ca să îi aprovizioneze. Triburile nu aveau muschete cu care să vâneze pachidermele uriașe. Ei puneau capcane primitive, prevăzute cu țepușe ascuțite, în care încercau să prindă turmele. Printre ei erau și câțiva vânători pricepuți în stare să doboare un elefant cu arcul și săgeata, dar aceștia nu adunau prea mult fildeș.

– Poate ar trebui să le vândă muschete căpeteniilor ca să-i ajute să adune cantități mai mari? sugeră un curtean cu precauție, însă prințul scutură vehement din cap.

– E prea periculos, spuse el. S-ar putea să-i încurajeze să se revolte împotriva autorității. Am deschide ușa de la cușca leului.

Discutară problema pe îndelete, apoi prințul își îndreptă atenția către comerțul cu sclavi.

– Noi adunăm sclavii din zonele de coastă, apoi aceștia sunt duși mai departe în interiorul continentului. La fel ca elefanții, devin mai sălbatici și mai prudenți. În fiecare sezon, reușim să prindem tot mai puțini.

Ca și în cazul fildeșului, arabii se bazau pe căpeteniile mai războinice din interior ca să-i cotropească pe vecinii lor și să captureze sclavi din triburile care le erau dintotdeauna rivale, după care să-i aducă în locurile de adunare de pe malurile marilor lacuri.

– Ne-am putea gândi să ne trimitem propriii luptători în păduri ca să prindă sclavi, propuse cineva.

Prințul clătină gânditor din cap.

– Ar trebui să trimitem oameni buni și curajoși. Nu putem ști peste ce vor da acolo, în sălbăticie. Putem fi siguri doar că va fi periculos și greu. Se opri să cântărească mai bine ideea. Vă voi spune ce am decis în privința asta mai târziu, dar între timp faceți o listă cu numele a cincizeci de oameni pe care ne-am putea baza să conducă o asemenea expediție.

Se ocupă de fiecare aspect legat de comerț, dar înainte să treacă la chestiuni mai serioase, îi lăsă să plece pe cei mai importanți membri ai consiliului și păstră doar cinci dintre cei mai mari și mai de nădejde oameni ca să afle rezultatul vizitei sale în Muscat. Era un teren periculos, care duhnea a conspirație și a trădare. Califul, al-Uzar ibn Yaqub, era mai bătrân cu patruzeci de ani decât prințul, născut de una dintre soțiile tatălui lor pe când acesta era tânăr. Al-Malik era copilul născut dintr-o iubire nebună a tatălui său, dar, așa cum știa fiecare călăreț, „un armăsar bătrân și o iapă tânără dau naștere celor mai buni mânji".

Micul teritoriu Oman se afla sub amenințarea otomanilor cuceritori, având un imperiu uriaș, cu capitale la Istanbul și la Bagdad, care se întindea în cea mai mare parte a lumii arabe. Singurele state care le rezistaseră până atunci erau micile principate neluate în seamă de califii turci de la nord sau cele care reușiseră să se apere de jafurile otomanilor.

Oman era protejat de atacurile de pe mare de flota puternică. Orice agresor care încerca să-i atace de pe uscat din nord se confrunta cu nisipurile feroce din Rub Al Khali, Sfertul Gol, și cu războinicii deșertului, care alcătuiau mica armată din Oman și pentru care deșertul era ca o casă.

Omanul sfidase asupritorii otomani timp de o sută de ani și puteau să o facă încă o sută de ani dacă erau conduși de un om puternic și descurcăreț. Ibn Yaqub nu era acel om. Trecuse de șaptezeci de ani și era înclinat către conspirațiile și intrigile politice întortocheate, nicidecum către rigorile și greutățile războiului. Grija lui principală era să-și apere mereu propria poziție, nu să reziste și să-și protejeze micul popor. Reușise astfel să piardă respectul triburilor, căci populația din Oman era compusă din multe triburi, fiecare cu propriul șeic. Fără o conducere fermă,

aceşti oameni duri ai deşertului îşi pierdeau direcţia şi îndârjirea şi începeau să se certe între ei, reînviind rivalităţile tribale străvechi şi nesocotind stăpânirea bătrânului crud, machiavelic şi şovăielnic din Muscat.

Autoritatea lui ibn Yaqub era încă puternică în fortăreaţa lui, dar pe măsură ce se întindea către deserturile arzătoare şi peste apele nesfârşite ale Oceanului Indian, devenea mai slabă şi mai nefondată. Şeicii din deşert şi comandanţii de nave nu se supuneau decât unui om pe care să-l respecte.

Unii îi trimiseseră deja emisari în secret lui al-Malik, căci se dovedise un om puternic şi un războinic fără pereche. Ştiau cu toţii că fusese izgonit de calif în avanpostul imperiului de la Lamu, pentru că acesta se temea de influenţa şi de popularitatea fratelui său vitreg. Mesagerii făgăduiau că, dacă se întorcea în Arabia, la Oman, şi se aşeza în fruntea răscoalei împotriva fratelui său, aveau să se ridice cu toţii alături de el. Cu prinţul la cârma statului, aveau să fie din nou uniţi împotriva otomanilor. „E datoria ta şi dreptul tău divin. Dacă vii cu noi, hogii vor declara *jihad*, războiul sfânt, iar noi vom merge alături de tine să răsturnăm tiranul", promiseseră ei.

Acestea erau chestiuni urgente şi aduceau mari pericole. Niciunul dintre cei şase oameni aşezaţi pe terasă nu se îndoia de consecinţele pe care avea să le suporte personal fiecare dacă dădeau greş. Rămaseră mult timp împreună, dezbătând şansele de izbândă şi dreptatea cauzei lor.

Când începu consiliul, navele de pe plaja de sub ei erau împinse pe nisip de maree, părăsite şi înclinate pe o coastă. Şiruri lungi de sclavi se perindaseră pe nisipul expus ca să descarce mărfurile. În timpul discuţiilor din consiliu, fluxul începu să crească şi navele se îndreptară treptat, plutind în voie. Întinseră pânzele şi intrară din nou pe canal. Nou-veniţii de pe continent, încărcaţi cu multă marfă, veneau să ancoreze pe plajă. Cei şase continuau să vorbească şi să analizeze. Marea era calmă între flux şi reflux, apoi începu refluxul.

În tot acest timp al-Malik asculta, vorbind puţin şi lăsându-i pe ceilalţi să spună ce aveau pe suflet fără reţineri sau teamă. Apoi culegea cu grijă perlele înţelepciunii din cenuşă.

Revizuiră ordinele de luptă pentru forțele pe care se puteau baza și făcură liste cu șeicii care aveau îndoieli și nu se hotărâseră. Apoi făcură comparație între aceștia și forțele comandate de ibn Yaqub. După ce ascultă tot ce avură ceilalți de spus, al-Malik luă o hotărâre.

– Va depinde de triburile din adâncul deșertului, Saar, Dahm și Karab. Ei sunt marii războinici din Oman. Fără ei, cauza noastră nu poate câștiga. Nu știm în ce direcție va arăta lancea războiului.

Consilierii lui consimțiră murmurând, iar al-Malik spuse încet:

– Trebuie să merg la ei.

Tăcură o vreme, gândindu-se la planul de acțiune, apoi al-Allama spuse:

– Fratele tău, califul, nu te va lăsa. Dacă insiști, va adulmeca pericolul în aer.

– Voi face *haj*, pelerinajul la Mecca, și o voi lua pe drumul străvechi prin deșert către Palatele Sacre, drumul care trece pe teritoriul triburilor. Califul nu poate opri un pelerin, căci riscă pedeapsa eternă.

– Riscul e uriaș, zise al-Allama.

– Nu se câștigă nimic fără riscuri uriașe, răspunse al-Malik, iar Dumnezeu e mare.

– *Allah akbar!* răspunseră ei. Într-adevăr, Dumnezeu e mare.

Al-Malik făcu un gest grațios că erau liberi, iar ceilalți veniră unul câte unul să-l îmbrățișeze, să-i sărute mâna și să-și ia rămas-bun. Al-Allama rămase ultimul, iar al-Malik spuse:

– Stai cu mine. Este vremea pentru Maghrib, rugăciunile de la apusul soarelui. Ne vom ruga împreună.

Două sclave aduseră carafe cu apă limpede și dulce din fântână și cei doi bărbați îndepliniră ritualul purificării, spălându-și mâinile în apa pe care fetele le-o turnau din carafele de argint, clătindu-și gura de trei ori, trăgând de trei ori pe nas apa adunată în palma dreaptă și scoțând-o afară pe nară cu degetele de la mâna stângă, apoi continuând să-și spele fața, brațele și picioarele.

Sclavele plecară, iar al-Allama se ridică în picioare și se întoarse cu fața către Kabaa din Mecca, la mii de kilometri spre

nord. Ducând palmele în spatele urechilor, începu chemarea la rugăciune cu voce tare: „Dumnezeu este mare. Mărturisesc că Mohamed este trimisul lui Dumnezeu. Veniți la rugăciune! Veniți la izbăvire!"

Jos, în curte, sub palmierii aflați de-a lungul capătului de plajă, sute de siluete în veșmânt tradițional se adunau în tăcere și se așezau în poziția de închinăciune, cu toții întorși în aceeași direcție.

– A început rugăciunea! intonă al-Allama.

După ce se termină, al-Malik îi facu semn hogelui să ia loc pe o pernă din dreapta lui.

– Am văzut băiatul, pe al-Amhara, când am sosit pe plajă. Spune-mi cum i-a fost în absența mea.

– Crește ca un tamarin, puternic și înalt. Este deja un călăreț bun. Are mintea ageră și limba ascuțită, uneori prea ascuțită. Are deseori tendința de a vorbi nerespectuos cu cei mai în vârstă sau cu cei care-i sunt superiori. Nu acceptă cu ușurință criticile sau constrângerile. Iar când e furios sau recalcitrant, cuvintele pe care le alege ar face și un căpitan de corabie să roșească, zise al-Allama strâmbând din nas.

Al-Malik își ascunse zâmbetul după marginea ceștii de cafea. Ceea ce auzea îl făcea să-și iubească și mai mult fiul păgân. Avea să devină un excelent conducător de oameni.

Al-Allama vorbi mai departe:

– A devenit bărbat și a fost circumcis cum se cuvine de Ben Abram. Când va veni momentul să accepte Islamul, va fi pregătit.

– Asta e bine, zise prințul. Și spune-mi, părinte sfânt, au dat roade învățăturile tale în această direcție?

– Acum ne vorbește limba de parcă s-ar fi născut cu ea și poate recita din memorie fragmente lungi din Sfântul Coran.

Al-Allama părea neliniștit și evaziv.

– A făcut vreun progres în privința supunerii sale înaintea lui Dumnezeu? insistă al-Malik. Fără asta, profeția nu poate să aibă efect.

– Însuși Profetul a spus că niciun om nu poate fi forțat să se convertească la Islam. Trebuie să-l îmbrățișeze în felul propriu și atunci când dorește.

– Deci răspunsul tău e nu?

– Îi place să discute în contradictoriu. Cred că singurul motiv pentru care învaţă pe de rost din Coran este pentru a se certa mai bine cu mine. Se laudă cu religia poporului său şi spune că într-o zi va fi introdus într-un ordin religios creştin, care se numeşte Cavalerii Ordinului Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Graal, ca bunicul şi tatăl lui.

– Nu se cade să ne îndoim noi de căile lui Allah, zise al-Malik.

– Dumnezeu e mare! întări al-Allama. Dar mai sunt multe de spus în legătură cu băiatul. Am primit întrebări din partea consulului englez din Zanzibar în privinţa lui.

Al-Malik se aplecă în faţă cu o figură serioasă.

– Dar nu a fost ucis consulul din Zanzibar în urmă cu un an?

– Era un om pe nume Grey. După moartea lui, englezii au trimis pe altul să-i ia locul.

– Înţeleg. Şi ce formă a luat cercetarea făcută de acest om?

– Îl descrie cu exactitate, precizând vârsta şi culoarea pielii. Ştie că al-Amhara a fost capturat de al-Auf şi că a fost vândut ca sclav. Ştie că a fost cumpărat de Excelenţa Voastră. Ştie numele pe care i l-am dat, al-Amhara.

– Cum a aflat toate acestea?

Pe fruntea lui al-Malik apărură riduri de îngrijorare.

– Nu ştiu, numai că Ben Abram mi-a povestit multe despre descendenţa băiatului. L-a întâlnit pe fratele mai mare al lui al-Amhara şi a vorbit cu el când l-au prins europenii la baza lui al-Auf.

Prinţul dădu din cap aprobator.

– Ce ştie doctorul în legătură cu băiatul?

– Familia lui este nobilă, apropiată de regele englez. În ciuda tinereţii sale, fratele lui al-Amhara este un marinar şi un luptător formidabil şi a făcut un jurământ cumplit să-l găsească şi să-l salveze pe fratele său mai mic. Poate că familia asta se află în spatele cercetărilor din Zanzibar. Nu ştim cu siguranţă, dar ar fi înţelept să nu ignorăm aceste întrebări.

Al-Malik se gândi puţin, apoi spuse:

– Englezii sunt cumpărători şi vânzători de sclavi. Cum se face că se opun acestui obicei practicat de alţii? Ce pot face ei să ne forţeze să le îndeplinim voia? Ţinutul lor e departe, la capătul pământului. Nu pot trimite o armată împotriva noastră.

– Ben Abram spune că europenii cunosc moduri perfide de a purta războaie. Le emit ordine firman căpitanilor de pe navele lor comerciale împotriva dușmanilor. Acești oameni sunt ca rechinii sau ca baracudele. Vin să jefuiască.

– Ar fi în stare regele englez să ne declare război din pricina unui copil?

– Ben Abram se teme că ar fi. Nu doar de dragul copilului, ci și drept pretext de a-și trimite navele în apele noastre, pentru a ocupa teritoriile și bogățiile omanezilor.

– Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus, zise Al-Malik lăsându-l să plece. Adu-i la mine pe Ben Abram și pe băiat mâine, după rugăciunile Zuhr.

Dorian sosi la audiența cu prințul măcinat deopotrivă de nerăbdare și emoție. Când îl întâlnise prima dată pe prinț, Dorian nu avusese parte de asemenea îndoieli: al-Malik fusese doar un alt musulman, un dușman și o căpetenie păgână. Însă învățase multe de atunci sub îndrumarea lui al-Allama și Ben Abram. Acum știa că dreptul prințului la tron era la fel de vechi precum cel al regelui englez, îi cunoștea aventurile de marinar și faptele de războinic și văzuse adorația pe care o nutreau supușii față de el. Pe lângă asta, cordonul ombilical spiritual care-l lega pe Dorian de Anglia și de creștinism începea să se destrame și să dispară din pricina trecerii timpului și a distanței mari.

Acum nu mai avea ocazia să vorbească în limba maternă, gândind în arabă și amintindu-și tot mai greu cuvintele englezești pentru cele mai simple noțiuni. Chiar și amintirile despre familia lui se estompau. Se gândea doar uneori la fratele său, Tom, iar planurile de evadare din Lamu fuseseră abandonate. Nu mai simțea că statutul său pe insulă era cel al unui prizonier. Se lăsa absorbit treptat de lumea arabă și de modul de a gândi al arabilor. Acum, față în față cu prințul din nou, era copleșit de admirație și respect.

Când îngenunche înaintea lui al-Malik pe lespezile de mărgean de pe terasă și-i ceru binecuvântarea, inima îi bătu mai repede de uimire și de bucurie auzind felul în care prințul îi răspunse la salut.

– Vino și stai lângă mine, fiule. Avem multe de discutat.

Acest bărbat impresionant și regal îl confirmase drept fiul său în fața acelor martori. Dorian era mândru, dar după aceea fu copleșit de un sentiment puternic de vinovăție. Îi apăru în fața ochilor o imagine fugitivă cu tatăl său adevărat, dar în mintea lui chipul lui Hal începea să devină neclar.

„Îi voi rămâne mereu credincios tatălui meu adevărat", promise el hotărât, însă se supuse invitației lui al-Malik rapid și plin de bucurie.

– Ai devenit bărbat în absența mea, zise Al-Malik studiindu-l cu aviditate.

– Da, stăpâne, răspunse Dorian. Se opri, adăugând din reflex: Cu voia lui Allah.

– Văd că așa e.

Al-Malik observă conturul mușchilor tineri și fermi și lățimea umerilor sub haina *kanzu* pe care Dorian o purta atât de firesc.

– Prin urmare, se cade să renunți la numele de copil și să primești numele unui bărbat. De azi înainte, vei purta numele al-Salil.

– Asta e voia lui Allah, spuseră la unison al-Allama și Ben Abram.

Amândoi păreau mândri și mulțumiți de onoarea pe care prințul i-o acorda protejatului lor. Le făcea cinste, căci prințul alesese un nume promițător: însemna Sabia Scoasă.

– Milostenia ta este ca soarele ce se înalță după noaptea întunecată, răspunse Dorian, iar al-Allama înclină capul, aprobând cuvintele alese și modularea vocii.

– Se cade și să ai propriul purtător de lance.

Al-Malik bătu din palme și un tânăr intră pe terasă în pas mare și zvelt, precum cel al unei cămile în cursă. Avea probabil cu cincisprezece ani mai mult decât Dorian, apropiindu-se de treizeci, dar era războinic după îmbrăcăminte și înfățișare. Purta un iatagan încovoiat la brâu și avea un scut rotund de bronz pe umăr.

– Acesta este Batula, îi spuse prințul. Îți va jura credință.

Batula se apropie de Dorian și îngenunche în fața lui.

– Începând de astăzi, ești seniorul meu, spuse el cu o voce clară și puternică. Dușmanii tăi sunt și dușmanii mei. Oriunde vei merge, îți voi purta lancea și scutul lângă mâna dreaptă.

Dorian puse mâna pe umărul lui Batula ca să-i accepte jurământul, iar aceasta se ridică în picioare. Cei doi tineri se priviră în față și Dorian îl plăcu din instinct. Batula nu avea trăsături frumoase, dar fața lui lată, cu nasul mare și încovoiat, avea un aer onest. Când zâmbea, i se vedeau dinții albi și drepți. Părul des și negru era uns cu ulei ghee și împletit într-o coadă care îi cădea pe umărul puternic.

– Batula este purtătorul lăncii, zise al-Malik, și un luptător încercat în război. Te poate învăța multe, al-Salil. Lancea era arma adevăratului călăreț arab. Dorian îi privise pe ucenici exersând pe teren și se bucurase la auzul tropotului de copite și la sclipirea de oțel a vârfurilor de lance în timp ce agățau un inel de alamă suspendat în aer în plin atac.

– Voi fi un elev destoinic, promise Dorian.

Al-Malik îl lăsă pe Batula să plece. După plecarea acestuia de pe terasă, prințul spuse:

– În curând voi face o altă călătorie lungă în nord – pelerinajul la Mecca –, prin nisipurile și sălbăticia deșertului. Tu mă vei însoți, fiule.

– Inima mea se bucură că m-ai ales pe mine, mărite doamne.

Al-Malik facu gestul prin care îi dădea permisiunea să plece și, după ce Dorian ieși, se întoarse spre al-Allama și Ben Abram.

– Îi veți trimite un mesaj sultanului din Zanzibar, pe care să-l transmită consulului englez de acolo. Se opri ca să-și aleagă cuvintele potrivite, apoi continuă: Spuneți-i că prințul al-Malik l-a cumpărat pe al-Amhara de la al-Auf. A facut-o ca să-l ia pe băiat sub oblăduirea lui și să-l apere de rău. Spuneți-i că, deși al-Malik a făcut tot posibilul să-l protejeze, al-Amhara s-a îmbolnăvit grav și a murit acum un an. E îngropat aici, pe insula Lamu. Spuneți-i că așa a rostit al-Malik.

Al-Allama se înclină.

– Va fi după cum poruncești, Excelența Voastră.

Era impresionat de această soluție ingenioasă.

– Al-Amhara a murit, continuă al-Malik. Îi veți ridica o piatră de mormânt în cimitir cu numele acesta. Al-Amhara este mort. Al-Salil trăiește în continuare.

– Cu voia lui Dumnezeu, zise Al-Allama, confirmând ordinul primit.

– Voi lua băiatul cu mine în deşert şi-l voi lăsa cu cei din tribul Saar să-l ascundă. Acolo, printre nisipuri, va învăţa calea războinicilor. În timp, europenii vor uita că a existat vreodată.

– E o decizie înţeleaptă.

– Al-Salil e mai mult decât un fiu pentru mine, el este talismanul meu. Nu voi ceda niciodată cerinţelor lor, zise el blând, dar ferm.

Rândunica intră pe canal, apoi navigă în apele Zanzibarului. Aveau în faţă zece corăbii cu greement pătrat, înşirate în ancoraj alături de nenumărate nave arabe. Tom Courtney le studie cu atenţie. Arborau steagurile unora dintre cele mai mari naţiuni din emisfera de nord care făceau comerţ, cele mai multe fiind portugheze şi spaniole.

– Niciun european cât vezi cu ochii, domnule Tyler, anunţă Tom uşurat.

Nu-şi dorea astfel de complicaţii, respectiv să împartă un port neutru cu corăbiile dușmanului.

– Nu, aprobă Ned. Dar este cel puţin una care aparţine companiei India de Est.

Arătă spre o navă înaltă, o prinţesă a oceanului, care făcea dovada prestigiului companiei.

– O să ne ofere o primire şi mai rece decât ar fi făcut-o francezii.

Tom zâmbi cu nepăsare.

– Nu dau doi bani pe ei, zise el. Nu pot să ne facă nimic în afara tribunalelor din Anglia şi nu ne mai întoarcem acolo o vreme. Apoi adăugă în şoaptă: Nu, până când nu mă târăsc înapoi în lanţuri.

Ridică privirea spre vârful catargului lor, de pe care lipsea steagul. Nu dorise să arate ce naţionalitate au.

– De îndată ce aruncăm ancora, mă duc la mal să-i fac o vizită noului consul, îi spuse apoi lui Ned.

Vorbise cu căpitanul unei alte corăbii englezeşti din golful Table când începuseră lunga călătorie spre Capul Bunei Speranţe, iar acesta îi spusese că Grey avea un succesor la biroul consular din Zanzibar.

– E un tip tânăr trimis din Bombay, după ce Grey a fost ucis, ca să preia îndatoririle consulare de pe Coasta Febrei şi, desigur, cel mai important, ca să protejeze interesele Companiei John în acele ape.

– Cum îl cheamă? se interesase Tom.

– Nu-mi amintesc. Nu l-am întâlnit niciodată, dar se spune că e dificil şi ursuz, ameţit de propria sa importanţă.

Tom îl privi pe Ned intrând cu *Rândunica* în golf, după care aruncară ancora într-o apă atât de limpede, încât vedeau peştii multicolori înotând în jurul vârfurilor de corali la patru stânjeni sub carenă.

– Îl iau pe Aboli cu mine la mal, zise Tom de îndată ce lansară barca la apă.

Cei doi ajunseră pe cheiul de piatră de sub zidurile vechiului fort portughez şi o luară pe străzile înguste.

Căldura şi îmbulzeala urât mirositoare le erau atât de familiare, încât lui Tom abia îi venea să creadă că trecuseră aproape doi ani de când ancoraseră aici ultima dată. Cerură indicaţii de la căpitanul arab al portului cu privire la noul consul.

– Nu, nu, le spuse el. Noul consulat nu se mai află în vechea casă a lui *efendi* Grey din oraş. O să trimit un băiat să vă arate drumul. Alese un ştrengar zdrenţăros din roiul de copii care-i băteau la cap pe străini să le dea de pomană şi adăugă: Puiul ăsta de diavol o să vă îndrume. Să nu-i daţi bacşiş mai mult de o anna.

Băiatul o luă înainte dansând, conducându-i prin talmeş-balmeşul aleilor înguste şi al clădirilor dărăpănate în dumbrăvile de palmieri. Mergând pe drumul prăfuit, la aproape doi kilometri după ultima magherniţă ajunseră la o vilă mare, aflată în spatele unor ziduri înalte. Deşi casa părea veche, zidul exterior fusese reparat recent şi văruit cu var nestins. Acoperişul casei mari care se zărea pe deasupra zidului era proaspăt acoperit cu frunze de palmier. Pe poartă erau două plăci de alamă. Pe una scria: „Consulatul Maiestăţii Sale". Dedesubt se afla emblema companiei, cu leii săi agresivi, şi legenda: „Biroul Companiei Unite a Negustorilor din Anglia care fac negoţ în Indiile de Est".

Un slujitor răspunse de îndată ce Tom trase clopotul de la poartă, iar acesta îl trimise cu un bilet pentru stăpânul lui. După

câteva minute, omul se întoarse. Tom îl lăsă pe Aboli să-l aştepte în curte şi-l urmă.

Casa cea mare era împrejmuită de grădini şi de fântâni în stil oriental. Tavanele erau înalte, iar piesele de mobilier erau puţine. Însă în camerele prin care slujitorul îl conducea pe Tom erau vaze cu flori tropicale, iar aceste decoraţiuni florale şi aranjamentul pernelor pe mobila austeră de lemn trădau o mână de femeie. În cele din urmă, slujitorul îl duse pe Tom într-o cameră mare cu podele de piatră şi corpuri de bibliotecă ce străjuiau pereţii.

– Vă rog să aşteptaţi aici, *efendi*. Stăpânul vine în curând.

Rămas singur, Tom privi la ventilatorul care se învârtea încet, apoi la şirul de fire şi de scripeţi care duceau spre o gaură din perete, unde un sclav trăgea ritmic de un fir pentru a face ventilatorul să se învârtă.

Se îndreptă spre biroul din centrul camerei şi privi la suportul pentru peniţă şi la călimară, aranjate perfect, apoi la mormanele de documente legate cu panglică roşie şi dispuse cu o precizie militară. Se îndepărtă de birou şi se plimbă prin faţa rafturilor cu cărţi, încercând să ghicească din conţinutul lor ce caracter avea omul pe care venise să-l cunoască. Rafturile erau pline de cărţi mari şi de rapoarte cartonate cu emblema companiei imprimată pe cotor. Nu se vedea nimic de natură personală, iar camera părea lipsită de suflet.

Sunetul unor paşi pe lespezile de pe terasa de afară îi atrase atenţia, de lângă intrarea în curtea interioară, şi se întoarse tocmai când o siluetă înaltă şi zveltă apăru în prag. Soarele tropical strălucitor îi bătea din spate, aşa că Tom nu-l recunoscu de la început. Consulul se opri şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască cu întunericul din cameră după lumina puternică de afară. Era îmbrăcat într-un costum negru de serj, cu guler alb de dantelă.

Apoi intră în cameră şi-şi scoase pălăria neagră cu borul lat. Pentru prima oară, Tom îi văzu bine faţa. O vreme, uimirea lui fu atât de mare, încât nu se putu mişca sau vorbi. Apoi izbucni în râs şi se apropie.

– Guy! Eşti chiar tu?

Deschise braţele impulsiv şi-şi îmbrăţişă fratele geamăn.

Era limpede că uluirea lui Guy Courtney era la fel de mare ca a lui Tom. O mulţime de emoţii diferite apărură pe faţa lui,

apoi se șterseră. Trăsăturile îi deveniră reci și încremenite și se trase înapoi din îmbrățișarea lui Tom.

– Thomas, zise el. Habar nu aveam că ești tu. Ai semnat cu un nume fals pe bilet.

– Nici eu nu știam că ești tu, spuse Tom, lăsându-și brațele să-i cadă pe lângă corp.

Ignoră acuzația că ar fi folosit un nume fals. Considerase că era înțelept să nu folosească numele adevărat aici, în cazul în care, cine știe cum, ajunsese înaintea lui în Zanzibar vreun mandat de arestare pentru asasinarea lui William. Analiză expresia lui Guy ca să descopere vreun indiciu că știa ceva despre asta și înțelese că nu se putea baza pe fratele său geamăn să-l apere de justiție.

Se priviră în tăcere preț de un minut, care lui Tom i se păru o veșnicie. Apoi Guy întinse mâna dreaptă și Tom i-o strânse ușurat.

Strânsoarea lui Guy era moale, iar pielea îi era rece ca și expresia feței. Dădu drumul mâinii lui Tom după o atingere scurtă, apoi se întoarse spre birou.

– Te rog să iei loc, Thomas. Îi arătă scaunul cu spătar înalt din cameră fară să se uite direct în ochii lui. Sper că nu te-ai întors în aceste ape ca să faci vreun soi de comerț. Faptul că folosești un nume fals mă face să cred că așa stau lucrurile. Când Tom nu răspunse, continuă: Trebuie să te avertizez în legătură cu loialitatea mea față de companie înainte de toate, spuse el, vorbind de parcă ar fi invocat numele Domnului, așa că voi trimite imediat un raport la Londra.

Tom se uită la el, simțind că se enervează.

– Doamne sfinte, Guy, asta este prima ta grijă? Nu suntem frați? Nu vrei să afli nimic despre tata și despre Dorian?

– Sunt la curent deja cu moartea tatei. Nava companiei care a intrat azi în port mi-a adus o scrisoare din Anglia de la lordul Childs și de la fratele nostru, William, răspunse Guy.

Tom simți un val de ușurare când își dădu seama că Guy nu auzise despre moartea lui William.

Guy puse pana la loc în suport și continuă:

– Am jelit moartea tatălui nostru în felul meu, așa că nu mai avem ce ne spune despre acest subiect. Gura i se înăspri. Și-apoi, tu ai fost mereu favoritul lui. Eu nu însemnam prea mult pentru el.

– Nu e adevărat, Guy. Tata ne iubea pe toţi la fel, izbucni Tom.

– Aşa spui tu, zise Guy ridicând din umeri. Cât despre Dorian, am auzit că s-a pierdut pe mare, că s-a înecat şi că a murit.

– Nu, nu a fost aşa. Tom nici nu încercă să vorbească mai încet. A fost prins de musulmani şi vândut ca sclav.

Guy râse fără veselie.

– Mereu ai fost înclinat spre poveşti nebuneşti. Te asigur că, în calitate de consul al Maiestăţii Sale în aceste teritorii, am acces la cele mai de încredere surse de informaţii.

În ciuda negării, lui Tom i se păru că observă o schimbare a expresiei lui.

– Eram acolo, Guy, fir-ai să fii! Am văzut cu ochii mei.

Guy se aşeză la birou, jucându-se cu pana şi mângâindu-şi obrazul cu ea.

– Ah, ai văzut când a fost vândut ca sclav? E de mirare că nu ai făcut nimic ca să împiedici acest lucru.

– Nu, mitocan fanfaron! strigă Tom. Ştiu că a fost capturat de piraţii musulmani – nu era nici mort, nici înecat. Mai ştiu sigur şi că a fost vândut ca sclav.

– Ce dovadă... începu Guy, dar Tom se apropie de birou şi izbi în el cu palmele atât de tare, încât cerneala se vărsă şi stropi mormanul de documente.

– Mărturia arabilor pe care i-am prins pe Flor de la Mar şi dovada oferită de ochii şi de simţurile mele. Îţi spun că Dorian e în viaţă şi e datoria ta de frate şi de englez să mă ajuţi să-l găsesc.

Guy sări în picioare. Era palid ca un mort, iar ochii îi sticleau.

– Cum îndrăzneşti să vii în casa mea, pe teritoriul meu, cu vechiul tău stil lăudăros şi plângăcios, şi să-mi dictezi mie ce să fac? strigă el la Tom, împroşcând cu picături de salivă.

– Sfinte Iisuse, Guy, nu mă ispiti mai mult! O să-ţi iau pielea aia laşă de pe spate cu biciul dacă nu-ţi faci datoria faţă de fratele nostru mai mic.

– Zilele acelea au trecut de mult, Thomas Courtney. Eu sunt stăpân aici, reprezentantul ales al Maiestăţii Sale şi al companiei. O să te trezeşti aruncat în închisoare, cu corabia ta frumoasă confiscată, dacă ridici mâna la mine, zise el tremurând de furie. Să nu îndrăzneşti să-mi ţii mie predici, nu după ce i-ai făcut lui Caroline!

Vocea i se transformă într-un țipăt când pronunță numele ei, iar Tom se dădu în spate de parcă l-ar fi izbit în piept un glonț de muschetă.

Guy păși în spate în același timp, îngrozit de ceea ce lăsase să-i scape la mânie. Tom era nedumerit de această acuzație care lovise în plin. Se uitau amuțiți unul la celălalt și, în tăcerea aceea, un sunet slab îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre ușa prin care se intra din grădină.

Acolo stătea o femeie. Era îmbrăcată într-o haină de mătase chinezească de un verde-deschis, cu mâneci tăiate și gâtul înalt. Fustele bogate îi acopereau gleznele și doar vârful încălțărilor se vedea de sub ele. Se uita la Tom de parcă tocmai își văzuse propria fantomă. Avea o mână la gât, iar cu cealaltă îl ținea pe copilul care mergea împleticit pe lângă ea.

– Ce cauți aici, Caroline? răcni Guy. Știi bine că nu ai voie să vii aici când am oaspeți.

– Am auzit glasuri, zise Caroline ezitând.

Avea părul adunat în bucle în vârful capului, iar cârlionții îi atârnau pe obraji, dar Tom văzu că avea tenul palid, de parcă abia își revenise dintr-o boală.

– Mi s-a părut că mi-am auzit numele strigat. Se uita încă la Tom.

Copilul purta un șort și câteva funde în buclele blonde, iar Tom văzu o față mică și angelică, cu buze roz, perfect conturate.

– Cine-i omul acela? întrebă copilul și arătă la Tom chicotind.

– Ia-l pe Cristopher de aici, strigă Guy la Caroline. Imediat!

Caroline părea să nu-l audă.

– Tom? zise ea pe un ton năucit, întrebător. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

Cristopher o ținea de mână și încerca să facă spre el câțiva pași nesiguri, dar ea îl trase ușor înapoi.

– Ce mai faci, Tom?

– Sunt sănătos, răspunse Tom stângaci, așa cum sper că ești și tu.

– Am fost bolnavă, șopti Caroline uitându-se la el. Își umezi buzele. De la nașterea copilului nos... Se opri, roșie la față și confuză. De la nașterea lui Cristopher.

– Îmi pare rău. O umbră de regret apăru pe faţa lui Tom. Familia ta... Ce fac părinţii şi surorile tale? Trebuia să-şi amintească numele lor. Agnes şi Sarah?

– Tata a fost numit guvernator în Bombay. El a aranjat postul de consul pentru Guy în Zanzibar. Se uită neliniştită spre soţul ei, care încă se încrunta la ea. Mama a murit de holeră acum un an.

– Îmi pare foarte rău, interveni Tom. Era o doamnă încântătoare.

– Mulţumesc, zise Caroline înclinând capul cu tristeţe. Sora mea Agnes s-a măritat la Bombay.

– Dar era atât de tânără! protestă Tom, amintindu-şi cele două fetiţe băieţoase de pe *Serafim*.

– Nu mai e un copil. Are şaptesprezece ani, îl corectă Caroline.

Tăcură din nou, iar Guy se prăbuşi pe scaun, renunţând să-i mai spună soţiei sale să plece.

Involuntar, Tom se uită la copilul care se ţinea de fustele lui Caroline.

– E un copil frumos.

Ridică din nou ochii spre faţa ei. Ea dădu din cap, ca un răspuns la o întrebare care nu fusese pusă.

– Da, spuse ea. La fel ca tatăl lui.

Tom simţi o nevoie irezistibilă să meargă la copilul care râdea şi să-l ridice în braţe. Însă făcu un pas în spate ca să-şi înăbuşe pornirea.

– Caroline! interveni Guy din nou, cu şi mai multă fermitate. Am treburi de rezolvat. Te rog să-l duci pe Cristopher de aici.

Caroline păru că se întristează şi îl privi în faţă pe Tom, cu o sclipire disperată în ochi.

– M-am bucurat să te văd din nou, Tom. Poate ne mai vizitezi cât stai în Zanzibar. Poţi să vii să iei cina cu noi la consulat într-o seară?

Întrebarea ei avea un ton nostalgic.

– Nu cred că Tom va sta aici suficient încât să facă vizite.

Guy se ridică din nou şi se încruntă la ea ca şi cum ar fi vrut să o reducă la tăcere.

– Mare păcat, zise Caroline. Atunci, îmi voi lua la revedere acum. Ridică băieţelul în braţe. Adio, Tom!

– Adio, Caroline!

Cu Cristopher în braţe, ea ieşi pe uşă foşnindu-şi fustele de mătase. Copilul privea serios în urmă către Tom, peste umărul mamei sale.

Mult timp după plecarea lor, cei doi fraţi rămaseră tăcuţi. Apoi, Guy spuse cu o voce rece şi stăpânită:

– Vreau să stai la distanţă de familia mea. Nu voi mai tolera nicio discuţie cu soţia mea. Te-am mai provocat o dată la duel. O voi face din nou dacă e cazul.

– Nu mi-ar face nicio plăcere să te omor. N-ai fost niciodată un spadasin bun, Guy, zise Tom gândindu-se la William.

Păstra sentimentul apăsător de vinovăţie în suflet.

– Nu-mi doresc să intervin în viaţa ta privată. De azi înainte, vom discuta numai despre afaceri. Putem să cădem la învoială?

– Oricât de neplăcut mi se pare orice contact cu tine, sunt de acord, răspunse Guy. În primul rând, voi repeta întrebarea. Ai de gând să faci orice fel de comerţ în aceste ape? Am primit rapoarte din port cum că nava ta este plină de mărfuri. Ai licenţă comercială de la companie? Transporţi mărfuri de vânzare?

– Suntem la treisprezece mii de kilometri de Londra. Suntem dincolo de linie, domnule, şi nu recunosc autoritatea ta în legislaţia engleză ca să-mi poţi pune piedici sau să-mi pui la îndoială intenţiile. Tom îşi ţinea cu greu furia în frâu. Prima mea grijă este Dorian. Ai întrebat sultanul din Zanzibar despre el?

Guy deveni neliniştit.

– Nu am avut niciun motiv să-l abordez pe sultan pe acest subiect şi-ţi interzic şi ţie să o faci. Am reuşit să stabilesc o relaţie cordială cu el. Acum are o părere favorabilă despre Anglia şi despre companie. Nu vreau ca această stare de lucruri să fie tulburată de cineva care aduce acuzaţii la adresa suveranului, prinţul al-Malik.

Expresia lui Tom se schimbă brusc.

– De unde ştii că al-Malik l-a cumpărat pe Dorian ca sclav? N-am pomenit numele acesta.

Guy părea zăpăcit şi tăcu multă vreme, căutând un răspuns adecvat.

– Al-Malik este stăpânul absolut al acestei coaste. Mi s-a părut firesc să presupun...

– Pe Dumnezeu, Guy! Nu era firesc să presupui nimic! Ştii ceva despre ce s-a întâmplat cu Dorian! Şi dacă nu-mi spui, mă duc eu însumi la sultan.

– Ba nu! strigă Guy, sărind în picioare. N-am să te las să distrugi toată munca mea de aici.

– Nu mă poţi opri.

– Ascultă-mă. Guy îşi schimbă tonul. Foarte bine, o să-ţi spun adevărul. Am auzit şi eu zvonurile despre băiatul alb cu părul roşu prins de arabi. Firește, m-am gândit la Dorian, aşa că am făcut cercetări la sultan. Mi-a promis că va trimite un mesager la prinţul al-Malik ca să afle adevărul. Aştept să aflu veşti de la prinţ.

– De ce m-ai minţit? De ce nu mi-ai spus asta imediat? întrebă Tom. De ce a fost nevoie să te forţez să-mi spui?

– Pentru că te cunosc foarte bine. N-am vrut să dai buzna să-l iei la întrebări pe sultan. Treburile mele cu el sunt foarte delicate.

– Cu cât timp în urmă ai pus întrebările acestea? întrebă Tom.

– Nu vreau să te bagi! Guy evită răspunsul în ciuda insistenţei lui Tom. Mă ocup eu de chestiunea asta.

– Cu cât timp în urmă?

– E ceva vreme... Guy se uită în jos, spre birou. Tranzacţiile cu arabii durează.

– Când?

Tom veni spre el şi-şi apropie faţa de a lui.

– Când am ajuns prima dată pe insulă, recunoscu Guy. Acum un an.

– Acum un an!? strigă Tom. Acum un an! Ei bine, crede-mă, eu n-am să aştept atât de mult. O să merg la sultan chiar azi ca să-i cer un răspuns.

– Îţi interzic! strigă Guy. Eu sunt consulul!

– N-ai decât să-mi interzici cât vrei, Guy, îi spuse Tom înverşunat. Mă duc chiar acum la fort.

– Îi voi trimite un raport complet despre purtarea ta lordului Childs la Londra, ameninţă Guy disperat. Nava companiei, aflată acum în port, pleacă spre Anglia în câteva zile. Lordul Childs va dezlănţui toată mânia companiei asupra ta.

– Oricât m-ai ameninţa, n-o să mă opreşti să-l caut pe Dorian. Trimite orice raport vrei, Guy, dar o să treacă un an şi

ceva până să primești un răspuns. Eu o să fiu deja la mii de kilometri depărtare, cu Dorian în grija mea.

– Părăsește de îndată această casă, domnule! strigă Guy. Și să nu mai îndrăznești să-i treci pragul vreodată.

– E o invitație exact pe gustul meu, domnule. Tom își îndesă pălăria pe cap. Îți doresc o zi bună!

Se îndreptă spre ușă fără să mai privească în urmă și zâmbi când Guy urlă după el:

– Îți interzic să te apropii de palatul sultanului! O să-i trimit vorbă de îndată că ești un intrus și că nu beneficiezi de protecția Maiestății Sale sau a acestei instituții.

Tom se înapoie în port pe aleea nisipoasă, cu Aboli grăbind pasul ca să-l ajungă. Aboli nu primise niciun răspuns la primele lui întrebări, așa că închise gura și-l urmă pe Tom, care era înnebunit de furie. Voia să dea buzna în fortul sultanului, aflat mai sus de port, să-l ia pe porcul acela păgân de guler și să-l strângă de gât până când obținea niște răspunsuri. Cel puțin era în stare să admită că era stăpânit de emoții și că era încă o dată pe punctul de a comite un atac violent care putea să transforme inițiativa lui într-un dezastru. „Trebuie să mă întorc pe *Rândunică*, unde nu pot face ceva necugetat, și să vorbesc cu Aboli și cu Ned înainte de a trece la fapte", își spuse el. Dar mâna i se îndreptă către sabia Blue Neptune și mânia îl cuprinse din nou. „Dacă trebuie să înfrunt cu micuța *Rândunică* toată flota musulmană ca să-l salvez pe Dorian, jur că nici nu o să clipesc."

În spatele lui se auzi apoi un strigăt, atât de slab încât la început, din cauza furiei, nici nu ajunse până la el. Apoi se auzi sunetul copitelor în galop și vocea ajunse până la el.

– Tom! Așteaptă! Așteaptă-mă! Trebuie să-ți vorbesc.

Tom se întoarse și privi în urmă pe alee. Calul venea în goană către el, iar călărețul se apleca deasupra gâtului lui, împrăștiind nisipul alb sub copite.

– Tom!

De data asta, își dădu seama că era o voce de femeie. Când calul se apropie, văzu fustele ei fluturând în spate și părul lung răsfirat de vânt. Mânia îi dispăru ca prin minune și se uită uluit la ea.

Călărea ca bărbații și fără șa, iar Tom întrezări picioarele albe de-o parte și de alta a calului, goale până mult deasupra genunchilor, unde i se adunaseră fustele. Ea ridică un braț subțire și-i făcu semn.

– Tom!

Deși îl striga pe numele de botez, Tom nu o recunoscu. Ea opri galopul iepei lângă el și sări jos fluturându-și fustele. Îi aruncă frâiele lui Aboli.

– Te rog, ține astea, Aboli, zise ea.

Bărbatul se dezmetici din șoc și apucă frâiele.

– Tom! O, Tom!

Apoi fata alergă spre el și-și înfășură brațele în jurul gâtului său.

– Credeam că nu o să te mai văd niciodată. Îl strânse tare în brațe, apoi păși în spate și-l prinse de ambele mâini. Ia să te văd!

Se priviră lung.

Avea părul lung, de un castaniu delicat, dar fața nu-i era frumoasă – maxilarul era prea lat, iar gura prea mare, mai ales când zâmbea așa cum făcea acum. Ochii ei erau de un albastru englezesc strălucitor, scânteind spre el printre genele lungi. Văzu de îndată că pielea îi era principala podoabă. Era fără pată, chiar dacă, atinsă ușor de soarele tropical, avea o nuanță aurie ce nu era la modă. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar ochii ei priveau direct în ai lui. Avea o postură lejeră și încrezătoare, cu o mișcare din șolduri și o poziție a umerilor mai degrabă băiețești.

– Nu mă recunoști, nu-i așa, Tom? zise ea râzând.

El dădu năucit din cap. I se părea fascinantă fața ei, cu ochii plini de veselie și însuflețiți de inteligență.

– Iertați-mă, doamnă, se bâlbâi el. M-ați prins pe picior greșit.

– Auzi, doamnă! îl mustră ea. Sunt Sarah. Îi scutură mâinile. Sarah Beatty, sora mai mică a lui Caroline. Spuneai despre mine că sunt un tăun. „De ce mă bâzâi mereu la cap ca un tăun, Sarah?" îl imită ea. Acum îți amintești?

– Pe toți sfinții, cât de mult te-ai schimbat! exclamă el cu uimire și, oricât de mult își dori să se abțină, se uită în jos spre curbura frumoasă a sânilor plini de sub corsaj.

– La fel ca tine, Tom. Ce s-a întâmplat cu nasul tău?

Tom își atinse jenat vârful nasului.

– A fost spart.

– Bietul Tom! zise fata prefăcându-se că-l compătimește. Dar ți se potrivește destul de bine. O, Tom, ce bine îmi pare să te văd! Îl luă de braț și-l conduse pe alee către oraș.

Aboli mergea în urma lor, la o distanță respectuoasă.

– Ți-am auzit vocea când strigai la Guy. Nu-mi venea să cred că este a ta, deși am recunoscut-o imediat. Îi aruncă o privire piezișă și năstrușnică. Așa că am ascultat la ușă. Guy m-ar fi bătut dacă m-ar fi prins.

– Te bate? se burzului Tom protector. O să am eu grijă de asta!

– Ei, taci, nu fi prostuț! Pot să am singură grijă de mine. Dar să nu pierdem timpul vorbind despre Guy. Pot să stau doar puțin. O să-mi simtă lipsa și o să trimită servitorii după mine.

– Sarah, avem atât de multe de discutat!

Tom se simțea ciudat de nefericit la gândul că aveau să se despartă atât de curând. Brațul ei, petrecut pe după al lui, era puternic și cald. Avea un parfum ca o aură, care stârnea ceva înăuntrul lui.

– Știu. Te-am auzit vorbind cu Guy despre micul Dorian. Toți îl iubeam. Vreau să te ajut. Se gândi repede la ceva. Există o veche mănăstire abandonată de iezuiți către punctul sudic al insulei. Ne vedem mâine acolo, când bat clopotele după-amiază pentru ora două. Fata râse. Vezi? Îmi amintesc toate lucrurile marinărești pe care le-am învățat de la tine. O să fii acolo?

– Desigur. Ea dădu drumul brațului lui, se întoarse spre Aboli și-l îmbrățișă. Îți amintești cum ne jucam de-a calul, Aboli? Mă cărai în spate.

Un zâmbet lumină fața lui Aboli, transfigurând-o.

– Domnișoară Sarah, v-ați făcut atât de frumoasă!

Ea îi luă frâiele din mâini.

– Ajută-mă să urc!

El făcu palma căuș și, când fata puse piciorul, o ridică ușor pe spatele iepei. Zâmbindu-i încă o dată lui Tom, îl preveni:

– Să nu uiți!

Apoi se întoarse și lovi cu pintenii în coasta iepei.

Tom o privi îndepărtându-se în galop.

– Nu, zise el încet. Nu uit.

– *Effendi*, stăpânul meu, sultanul, nu se simte bine. Nu poate primi niciun vizitator, nici măcar pe cei atât de agitați ca dumneata.

Vizirul îi zâmbi batjocoritor lui Tom. Portul era plin de navele francezilor, toți căpitanii cereau gălăgios audiență la stăpânul lui și toți căutau favoruri, licențe comerciale, permisiunea de a vizita teritorii interzise mai la nord.

– Când mă primește? întrebă Tom.

Vizirul facu gura pungă, dezaprobând o întrebare atât de directă și de necioplită. Știa că păgânul acesta tânăr era la comanda unei nave minuscule care nu putea transporta prea multe mărfuri de schimb și că ceva nu mirosea a bine în legătură cu el. Nu merita să-l ia cu adevărat în serios. Însă era diferit: vorbea araba bine și inteligibil și înțelegea eticheta afacerilor – oferise daruri potrivite pentru a-și croi drum către sultan.

– Când o fi voia lui Allah, zise vizirul ridicând grațios din umeri. Poate peste o săptămână, poate peste o lună, nu știu.

– O să mă întorc mâine-dimineață și în fiecare zi după aceea până când sultanul se învoiește să mă vadă, îl asigură Tom.

– Iar eu voi aștepta întoarcerea dumitale în fiecare zi, așa cum pământul uscat de secetă așteaptă ploaia, spuse vizirul sec.

Aboli îl aștepta la poarta fortului, iar Tom ridică o sprânceană drept răspuns la întrebarea sa nerostită. Era prea furios și frustrat ca să vorbească. Se întoarseră pe același drum prin piața de mirodenii, unde aerul era plin de aroma de cuișoare și de boia, pe lângă butucul din piața de sclavi unde aceștia erau biciuiți și de care era legată o femeie îndărătnică, cu carnea de pe spate atârnând în franjuri însângerate, apoi pe strada cu negustorii de aur, către cheiul de piatră din port unde aștepta barca.

Când se așeză în barcă, Tom ridică privirea spre cer ca să ghicească unghiul soarelui, apoi scoase ceasul Tompion de argint din buzunar și deschise capacul.

– Vâsliți spre capătul sudic al insulei, spuse el.

Verificase harta cu o seară înainte și văzuse că ruinele mănăstirii iezuite erau marcate. Un golfuleț din apropiere ar fi trebuit să le servească drept loc de acostare.

În timp ce vâslașii avansau prin canal, apropiindu-se de recifu1 de corali care-și arăta colțul printre valurile zgomotoase, Tom simțea că dispoziția sa proastă se evaporă în lumina veselă a soarelui la gândul că avea să se întâlnească cu Sarah.

In fața bărcii, văzu undele din largul mării izbind cu o forță mai mare punctul sudic, neprotejat al insulei. Când se ridică și studie țărmul, observă cursul râului cu apă proaspătă, marcat de vegetația bogată, care cobora spre lagună. Era întotdeauna un culoar prin recif în care apa dulce împiedica creșterea coralilor. Când ajunseră în dreptul pârâului, descoperi apa dulce din culoar și o luă într-acolo. Plaja era pustie și nu se vedea amprenta vreunei nave pe nisip. Tom sări de la provă pe nisipul alb fară să-și ude cizmele.

– Mă întorc cam într-o oră, îi spuse lui Aboli. Așteptați-mă.

Găsi o cărare năpădită de ierburi care înainta pe lângă pârâu și își croi drum cu forța, înaintând pe uscat până în crângurile de palmieri. Văzu în față ruinele mănăstirii. Grăbi pasul și, când ajunse sub zidurile prăbușite, strigă tare:

– Sarah? Ești aici?

Se auzi un cârâit când un stol de papagali își luă zborul de pe crengile înalte ale unui smochin sacru, ale cărui rădăcini erau împletite cu lespezile prăvălite, dar niciun alt sunet.

Își continuă drumul pe lângă baza zidurilor, apoi auzi un nechezat de cal exact în fața lui. Alergă înainte, incapabil să-și mascheze nerăbdarea, și găsi iapa legată de poarta prăbușită. Șaua era așezată lângă zid, dar nu se vedea nici urmă de călăreț.

Era pe punctul să strige din nou, dar se răzgândi și trecu precaut de poartă. Clădirea nu avea acoperiș, fiind năpădită de buruieni și de lăstari de palmieri proaspăt germinați din nucile de cocos căzute. Șopârle cu capul albastru se furișau printre pietre, iar fluturii cu aripi strălucitoare pluteau în vârful florilor.

Când ajunse în mijlocul curții străvechi, stând cu mâinile în șold, își aminti de glumele ei de demult. Era clar că nu se maturizase, că încă se ascundea de el.

– Număr până la zece, strigă el, așa cum făcea când era doar un prichindel. Pe urmă vin după tine.

Cândva, amenințarea asta era de ajuns să le facă pe ea și pe sora ei să țipe din ascunzătoare.

– Unu! numără el.

Vocea ei se auzi de deasupra lui:

– Guy spune că necinsteşti tinerele virgine.

Se răsuci în loc şi o văzu cocoţată pe arcada porţii, cu picioarele atârnând peste margine, cu pulpele expuse sub tivul fustelor și cu picioarele goale. Fusese chiar deasupra.

– Spune că nicio creștină cuviincioasă nu e în siguranţă când ieși tu la vânătoare. Inclină capul într-o parte și adăugă: E adevărat?

– Guy e un neghiob, zâmbi Tom.

– Guy nu te place foarte mult. Niciun pic de căldură frăţească în inima lui.

Sarah începu să bălăngăne picioarele, iar el le privi. Erau netede și zvelte.

– E adevărat că Cristopher e al tău?

Tom fu aproape şocat de această întrebare directă.

– Cine ţi-a spus asta? zise el încercând să-și recapete calmul.

– Caroline, răspunse ea. Plânge întruna de ieri, de când te-a văzut.

Tom se uită la ea nedumerit, fără să știe ce să mai spună.

– Dacă mă dau jos, promiţi să nu sari pe mine... și să nu-mi faci şi mie un copil? întrebă ea mieroasă, ridicându-se.

Tom simţi un tremur de spaimă în timp ce ea şovăia pe vârful îngust al zidului șubred, dar reuși să vorbească.

– Ai grijă. O să cazi.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Sarah alergă pe porţiunea îngustă de zid, coborând de pe o piatră pe alta, până când reuși să facă ultimii metri dintr-o săritură. Era agilă ca un acrobat.

– Am adus un coș pentru picnic ca să mâncăm.

Trecu pe lângă el, înaintând printre ruine, iar el o urmă până la o chilie veche, fără acoperiș și rămasă sub cerul liber, dar adăpostită de razele înclinate ale soarelui. Fata scoase coșul de sub un morman de frunze de palmier şi se aşeză, răsucindu-şi picioarele

sub ea în stilul feminin și fermecător care-i plăcea lui atât de mult. Își aranja fustele cu naturalețe, lăsându-l din nou să-i vadă picioarele frumoase, care-i tăiau răsuflarea.

Deschise coșul și, în timp ce scotea conținutul, îl întrebă:

– Ai fost în vizită la sultan?

– M-a refuzat.

Tom stătea cu fața la ea, cu spatele sprijinit de o lespede și cu picioarele încrucișate.

– Desigur! Guy i-a trimis vorbă ca să-l prevină că vii să-l vezi. Apoi schimbă subiectul cu o repeziciune uimitoare: M-am servit cu o sticlă de vin din pivnița lui. O ținea ca pe un trofeu. E european și a sosit cu ultima navă de acasă. Citi de pe etichetă: Corton Charlemagne. E bun?

– Nu știu, recunoscu Tom, dar sună impresionant.

– Guy spune că e minunat. Cumnatul meu are impresia că e mare cunoscător. E foarte mândru de el. S-ar înfuria dacă ar ști că-l bem. Am voie să beau doar o jumătate de pahar la cină. Vrei s-o deschizi? Îi întinse sticla lui Tom și așeză platourile cu plăcinte și carne rece. Mi-a părut foarte rău când am aflat de moartea tatălui tău, zise ea, întristându-se deodată. A fost atât de bun cu mine și cu familia mea în călătoria către Capul Bunei Speranțe!

– Mulțumesc, răspunse Tom.

Scoase dopul de la sticlă, întorcându-se într-o parte ca să ascundă umbra care-i trecuse pe față.

Ea îi sesiză tristețea și zâmbi ca să-l înveselească.

– Dacă tatăl meu nu ar fi aranjat postul de consul pentru Guy, încă ar fi un funcționar oarecare în Bombay. Nu e chiar Lordul Mare și Tare cum se crede. Își luă o expresie solemnă, care îl imita atât de bine pe fratele lui, cu tonul său pompos și afectat, încât Tom se înseninâ și zâmbi: „Sunt cel mai tânăr consul din slujba Maiestății Sale. O să devin cavaler înainte de treizeci de ani".

Tom râdea în hohote. Era o încântare să fie în preajma ei.

Apoi, deodată, se schimbă din nou și deveni serioasă.

– O, Tom, ce ne facem cu bietul Dorian? Lui Guy nu-i pasă deloc! Nu-și face griji decât pentru comerțul pe care compania îl face cu arabii și pentru lordul Childs de la Londra. Nu face nimic care ar putea să-i supere pe sultan și pe prinț.

Expresia lui Tom se înnegură din nou.

– Nu o să-i las nici pe Guy, nici pe omanezi să mă abată din drum. Am o corabie bună și rapidă și o s-o folosesc dacă mă forțează să o fac.

– Știu foarte bine cât suferi, Tom. Dorian e ca și fratele meu. Voi face tot ce pot ca să te ajut. Dar trebuie să ai grijă. Guy spune că prințul le-a interzis navelor creștinilor să meargă mai departe la nord de Zanzibar – altfel riscă să le fie confiscate. Spune că arabii îi vor vinde pe membrii echipajului ca sclavi dacă încalcă acest decret. Se înclină spre el și-i atinse brațul cu degetele ei lungi și drepte. El le simțea reci pe piele. Va fi foarte periculos. N-aș putea să îndur dacă ți s-ar întâmpla ceva, dragă Tom.

– Pot să am grijă de navă și de echipajul meu, o asigură el, dar atingerea ei îi distrăgea atenția.

– Știu că poți. Ea își retrase mâna și îi zâmbi. Vinul bietului Guy. Scoase două cupe de cositor și adăugă: Hai să vedem dacă e atât de bun pe cât se laudă.

După ce luă o înghițitură, murmură.

– Mmm .. Ai face bine să ții sticla lângă tine. Caroline spune că violatorii își amețesc victimele inocente cu băuturi tari înainte de a-și satisface poftele cu ele. Fata facu ochii mari. Iar eu *nu* vreau un copil cum are Caroline. Cel puțin, nu azi.

Avea un fel de a-l face să-și piardă echilibrul. Bluza pe care o purta alunecase mai jos și i se vedea umărul, dar ea nu părea să observe.

– Acum are și Agnes un copil. S-a măritat cu căpitanul Hicks din armata companiei din Bombay. Se pare că cele două surori ale mele sunt iepe de prăsilă. Poate că vine din familie, așa că trebuie să am mare grijă. Nu ești însurat, nu-i așa, Tom?

– Nu, zise el cu vocea răgușită.

Pielea de pe umărul și de pe brațul ei era netedă și bronzată, cu fire de păr blonde pe antebraț, fine ca mătasea, care reflectau soarele.

– Asta e bine. Și ce facem în legătură cu Dorian? Vrei să-l spionez pe Guy și să aflu tot ce pot? Nu cred că el o să-ți spună prea multe.

– Aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta.

– Pot să-i umblu în corespondenţă şi să trag cu urechea când are oaspeţi. E o gaură în perete prin care trec firele de la ventilator. E ca un confesional. Părea foarte mulţumită de ea însăşi. Dar, desigur, va trebui să ne întâlnim aici în mod regulat ca să-ţi dau raportul.

Ideea asta nu i se părea deloc proastă lui Tom.

– Mai ştii ce concerte aveam seara la bordul *Serafimului?* întrebă ea şi începu deodată să cânte refrenul de la *Spanish Ladies.*

Avea o voce curată şi neafectată, iar pe Tom, afon cum era, îl stârnea, simţind cum i se ridică părul de pe ceafa. Îi păru rău când ea încetă.

– Ce s-a întâmplat cu jupânul Walsh, profesorul nostru? întrebă ea. Era un omuleţ atât de comic!

– E cu mine pe *Rândunica.*

Îi povesti apoi despre toţi membrii echipajului pe care şi-i amintea de pe *Serafim.*

Ea lăcrimă când îi spuse cum murise Big Daniel Fisher, iar Tom ar fi vrut s-o ia în braţe ca să o liniştească. Dar nu făcu decât să schimbe subiectul şi-i povesti cum capturaseră corabia şi despre lungul drum până acolo.

Ea ascultă fascinată, ştergându-şi lacrimile, şi-i lăudă curajul şi ingeniozitatea. În curând începu să vorbească din nou cu uşurinţă, sărind de la un subiect la altul de parcă păstrase sute de întrebări pentru el în anii în care fuseseră departe unul de altul. Tom era intrigat. Cu cât îi studia faţa mai mult, cu atât îşi dădea seama că prima lui părere fusese greşită. Poate că nu avea trăsături frumoase – nasul şi gura ei *erau* prea mari, iar maxilarul prea pătrat –, dar, punându-le la un loc cu vioiciunea şi cu spiritul care le însufleţea, creau un chip frumos şi expresiv. Ochii îi scânteiau când râdea şi avea obiceiul de a ridica bărbia când punea o întrebare, ceea ce-i plăcea nespus.

Umbrele din curte începură să se lungească în timp ce stăteau de vorbă. Deodată, ea se opri din povestea amuzantă despre sosirea împreună cu familia ei în Bombay şi reacţia lor faţă de o lume nouă, exotică şi necunoscută.

– O, Tom, e târziu. Timpul a trecut atât de repede! Am stat prea mult. Adună în grabă farfuriile şi goli cupele cu vin. Trebuie să plec. Guy o să se înfurie dacă bănuieşte măcar unde am fost.

– Guy nu e stăpânul tău, se încruntă Tom.

– E stăpânul casei noastre. Tata m-a lăsat în grija lui când mama a murit. De dragul lui Caroline, trebuie să-i fac pe plac. Își varsă nervii pe ea.

– Ești fericită să locuiești cu Guy și Caroline, Sarah?

Simțea că, deși petrecuseră puțin timp împreună, o cunoștea suficient de bine încât să-i poată pune o întrebare atât de delicată.

– M-aș putea gândi la alte situații care mi-ar conveni mai mult, spuse ea aproape șoptit, fără să ridice ochii din coșul de picnic.

Apoi își puse încălțările și sări în picioare. Tom luă coșul, iar ea puse mâna subțire pe brațul lui, de parcă ar fi avut nevoie să-și țină echilibrul pe un teren nesigur, chiar dacă nu trecuse prea mult timp de când o văzuse dansând pe vârful zidului înalt.

– Când mai vii să-mi spui ce face Guy? întrebă Tom în timp ce punea coșul de răchită pe spatele iepei.

– Nu mâine, i-am promis lui Caroline că o ajut cu Cristopher, dar pot veni poimâine, la aceeași oră.

El o prinse de talie și o ridică în șa. Spera ca ea să își dea seama de forța de care era nevoie pentru acest simplu gest, pentru că nu era o fată delicată ca o floare. În ziua aceea călărea pe o șa laterală.

Ea puse piciorul în jurul cornului de la șa, iar el o ajută să-și aranjeze fustele. Apoi se uită la el în timp ce stătea lângă scăriță.

– O, Tom, spuse ea impulsiv, m-am distrat atât de bine! Viața pe insulă e atât de mărginită și de plictisitoare! Guy nu mă lasă nici să merg singură în oraș. Nu-mi amintesc când m-am distrat așa ultima oară.

Apoi păru copleșită de acest acces brusc de sinceritate. Fără să mai aștepte răspuns, dădu pinteni calului și porni pe poteca nisipoasă dintre palmieri. Stătea dreaptă în șa, ca o regină.

Când Tom trecu pe pasarela din port și apoi pe sub porticul fortului, văzu doi bărbați venind spre el, adânciți în conversație. Surprinse o frântură din discuția lor când trecură pe

lângă el, suficient cât să fie sigur că vorbeau în engleză, apoi se întoarse după ei.

– Dumnezeu să vă aibă în pază, domnilor, strigă el, ce bine e să auzi o vorbă creştină în ţinutul acesta păgân. Pot să mă prezint? Robert Davenport.

Folosi pseudonimul pe care îl alesese ca să se păzească de mandatul de arestare care cu siguranţă îl urmărea. Cei doi englezi se întoarseră cu faţa spre el, cu expresii reţinute. Abia atunci îi recunoscu Tom: erau căpitanul şi unul dintre ofiţerii de pe nava *East Indiaman* din port. Îi văzuse aduşi de vâslaşi la ţărm ceva mai devreme în aceeaşi zi.

– Sper că aţi avut o călătorie plăcută până acum, zise Tom când cei doi se prezentară ezitanţi şi dădură mâna, încă băţoşi şi reci. Presupun că vă întoarceţi de la o audienţă la sultan?

– Da. Căpitanul dădu scurt din cap.

Nu-i mai oferi şi alte informaţii, iar Tom fu nevoit să insiste.

– Cum e omul acesta? Asta e prima mea întâlnire cu el. Vorbeşte vreun pic de engleză?

– Nu vorbeşte decât limba lui uitată de Dumnezeu, răspunse celălalt. Îţi urez succes în discuţiile cu el. E un diavol viclean şi o să ai nevoie de tot norocul din lume. Se înclină şi adăugă: Iar acum, dacă eşti bun să mă scuzi, domnule...

Tom intră în fort dând pe afară de furie. Acum avea dovada că tot ce-i spusese Sarah era adevărat. La îndemnul lui Guy, propriul său frate, vizirul îi dădea cu tifla.

Un slujitor al vizirului încercă să-l facă să aştepte în anticameră, dar Tom trecu pe lângă el: ştia drumul către cabinetul său. Trase la o parte draperiile groase de mătase care acopereau intrarea şi dădu buzna înăuntru.

Vizirul era aşezat pe o platformă joasă din colţul opus al camerei. Încăperea duhnea a haşiş şi a beţişoare parfumate. Avea o tablă de scris în faţă şi un secretar alături, care-i întindea câte un document pentru a-l semna. Vizirul ridică ochii, surprins de intrarea precipitată a lui Tom.

– Acum un minut am vorbit cu un căpitan englez care venea dintr-o audienţă la Excelenţa Sa, anunţă Tom. M-am bucurat să aud că sultanul s-a refăcut atât de repede după boală, continuă el

în arabă, căci asta înseamnă că acum mă poate primi și poate răspunde rugăminții mele.

Vizirul se ridică în picioare, dar Tom trecu pe lângă el, îndreptându-se spre următoarea ușă.

– Nu poți să intri acolo! strigă el înspăimântat, dar Tom îl ignoră.

– Străjer! strigă vizirul. Oprește-l!

Un bărbat solid, cu o haină lungă și îmbrăcat pe jumătate în armură, apăru în cadrul ușii și-i blocă drumul lui Tom. Ținea mâna pe mânerul iataganului din teaca prinsă la curea. Tom păși spre el și-l apucă de încheietura mâinii de pe sabie. Paznicul încercă să tragă sabia, dar Tom îl ținu de mână și-i strivi încheietura într-o strânsoare cumplită, care-l făcu să se strâmbe, privind peste umărul lui în camera alăturată.

– Salutări, mărite doamne, îi strigă el bărbatului care stătea întins pe un morman de perne. Invoc toate binecuvântările lui Allah asupra Domniei Voastre și vă ofer respectele mele umile și supuse. Doresc să vă vorbesc despre o chestiune de milostenie. Așa cum a spus însuși Profetul, copilul și văduva merită compasiunea noastră.

Sultanul se uită la el și se ridică în capul oaselor. Purta o haină bățoasă și greoaie din mătase brodată și pantaloni stacojii, strânși la mijloc cu o cingătoare cu fir de aur. Avea un turban stacojiu, asortat cu pantalonii, iar barba îi era stufoasă și deasă. Acum trăgea de ea neliniștit: nu se așteptase să se confrunte cu un european barbar, care i se adresa cu sfintele cuvinte din Coran.

Vizirul, care alergase după Tom, se aruncă acum între ei.

– Iertare, stăpâne, am încercat să-l opresc. Acesta este necredinciosul neînsemnat de care v-am vorbit. Voi pune garda să-l scoată afară.

– Lasă-l în pace, zise sultanul. Voi asculta ce are de spus.

Tom dădu drumul încheieturii paznicului și îl împinse deoparte.

– Acest necredincios neînsemnat îi mulțumește măritului sultan Ali Muhammad și îi prezintă respecte umile.

Vorbele lui erau atât de diferite de felul în care se purta, încât sultanul zâmbi.

– Vorbește-mi, atunci, despre această problemă personală, îl invită el.

– Caut un copil, pe fratele meu. S-a pierdut în urmă cu doi ani. Am motive serioase să bănuiesc că este ținut prizonier pe teritoriile Omanului.

Expresia sultanului deveni precaută.

– Fratele meu este supusul Maiestății Sale, regele William al III-lea. Există un tratat între calif și regele nostru care interzice înrobirea supușilor săi.

– Știu cine ești. Sultanul ridică mâna ca să-l facă să tacă. Am aflat despre tine de la consulul englez. Am fost întrebat și de către consul despre acest copil. Respectivele probleme sunt cercetate acum. Nu am altceva să-ți spun până când nu primesc un răspuns de la curtea califului din Muscat.

– A trecut mai bine de un an de când... începu Tom supărat, dar sultanul îl opri.

– Sunt sigur că îți dai seama ce ar însemna să stârnim nemulțumirea califului, deranjându-l cu asemenea chestiuni banale.

– Nu este o chestiune banală, protestă Tom. Familia mea este nobilă și foarte influentă.

– Pentru calif, este o chestiune banală. Totuși, Maiestatea Sa este un om cu foarte multă compasiune. Putem fi siguri că vom primi veşti de la el dacă ne poate spune ceva despre băiat. Ne va da răspunsul la aceste întrebări când va avea ceva de spus. Între timp, trebuie să așteptăm bunăvoința lui.

– Cât timp? întrebă Tom. Cât timp trebuie să așteptăm?

– Cât este necesar. Sultanul făcu un gest prin care-l concedia. Data viitoare când mai dai buzna așa peste mine, ca un dușman, te voi trata ca pe unul, englezule, îl avertiză el cu răceală.

După ce Tom fu escortat afară, sultanul îl chemă pe vizir, iar acesta se așeză în genunchi în fața lui.

– Iertare, mărite stăpân. Sunt un fir de praf înaintea voastră. Am încercat să-l împiedic pe europeanul acela nebun...

Sultanul îl întrerupse cu un semn din mână.

– Trimite-i vorbă consulului englez că doresc să vorbesc cu el imediat.

— Guy s-a dus ieri în fort. Sultanul a trimis după el, îi spuse Sarah lui Tom. Când s-a întors, era negru de supărare. A bătut un grăjdar de l-a lăsat lat și a țipat la mine și la Caroline.

– A dat în tine? întrebă Tom. Jur că-l bat de-l sting dacă ridică mâna la tine!

– A încercat o singură dată, râse Sarah, fluturându-și părul care dansa în bătaia musonului. Mă îndoiesc că o va face din nou. L-am pocnit în cap cu unul dintre prețioasele lui vase chinezești. Nu a sângerat prea mult, dar s-a purtat de parcă își dădea duhul. Dar destul cu asta! Îți dădeam raportul.

– Fii gata! o întrerupse Tom, iar ea sări la funga brigantinei de pe mica felucă.

Învăța repede manevrele și era deja un matelot îndemânatic. Tom angajase câțiva oameni din portul din Zanzibar pentru câteva rupii pe zi, iar ei îndrumară nava pe un curs care să ocolească punctul sudic al insulei. După aceea Sarah se așeză lângă el.

– Așadar, după ce a stârnit un haos în toată casa, Guy și-a petrecut toată după-amiaza în cameră. La cină, abia a scos două vorbe, în schimb a băut două sticle de vin roșu și încă una de vin de Madeira. A fost nevoie de doi slujitori să ne ajute pe mine și pe Caroline să-l ducem în pat.

– Deci fratele meu geamăn a devenit un bețivan? întrebă Tom.

– Nu, a fost ceva foarte neobișnuit – e prima dată când l-am văzut îmbătându-se. Se pare că ai un efect ciudat asupra oamenilor.

Făcu această observație cu atâta nonșalanță, încât Tom nici nu știu cum să o interpreteze. Continuă apoi cu naturalețe:

– După ce l-am așezat în pat, iar Caroline a rămas lângă el, m-am dus în biroul lui și am descoperit că scrisese un vraf de scrisori. Am făcut copii după cele care ne interesează.

Scoase paginile îndoite din buzunarul fustei.

– Asta e pentru lordul Childs, iar asta e pentru fratele tău, William.

I le întinse, iar foile îi fluturară în mână.

– Ia cârma.

El îi facu loc, iar Sarah se cocoţă pe cadrul pupei, cu fustele ridicate până la genunchi ca să lase soarele și vântul să se joace pe pielea ei. Cu destulă greutate, Tom își luă ochii de la picioarele ei lungi și puternice și se concentră asupra hârtiilor. Se încruntă când citi prima scrisoare și, pe măsură ce continua, se încrunta tot mai tare. Ticălos trădător! exclamă el, apoi îi păru rău. Iartă-mă! Nu am vrut să sune astfel.

Ea râse, încreţind ochii.

– Dacă Guy e un ticălos, atunci aşa eşti şi tu. Ar fi mai bine să alegem o altă descriere. Ce zici de „broscoi" sau „codârlă"?

Tom simţi că roșește – nu se aştepta să-l întreacă cineva la invective. Își îndreptă rapid atenţia înapoi către scrisoarea pentru William. Avea un sentiment ciudat citind cuvintele adresate omului pe care-l omorâse.

Când termină, rupse cele două scrisori în bucăţele şi le aruncă în aer. Le priviră zburând în vânt ca pescărușii albi.

– Povestește-mi despre audienţa ta la sultan. Fiecare detaliu, îi ceru Sarah.

Înainte de a răspunde, Tom se ridică și se duse la baza catargului, coborând vela latină. Mișcarea felucii se schimbă instantaneu: nu se mai scufunda și nu se mai lupta cu vântul, ci se lăsa în voia lui ca o iubită, cu urcări şi coborâri blânde. Apoi se întoarse și se așeză în apropiere de Sarah, dar fară să se atingă.

– A trebuit să intru cu forţa în biroul lui, zise el, dar eram înarmat cu un citat din Coran.

Îi descrise întâlnirea, repetând schimbul de replici cuvânt cu cuvânt, iar ea îl ascultă cu un aer serios, fără să-l întrerupă nici măcar o dată – ceea ce era neobişnuit, după cum își dăduse seama în timpul scurt petrecut împreună.

O dată sau de două ori în timpul discursului său, Tom își pierdu firul gândurilor și se repetă. Ea îl privea cu ochii mari, iar albul din jurul pupilelor ei era atât de pur, încât păreau să aibă o strălucire albăstruie, precum cei ai bebeluşilor. Feţele lor erau atât de apropiate, încât îi simţea parfumul subtil al răsuflării. Când termină de vorbit, rămaseră amândoi tăcuţi, dar niciunul nu făcu vreo mişcare să se îndepărteze.

Sarah rupse tăcerea.

– Ai de gând să mă săruți, Tom? Își îndepărtă cu mâna șuvițele lungi de pe față. Pentru că, dacă ai de gând, acum e un moment foarte bun. Nu e nimeni aici care să ne spioneze.

El se apropie cu fața de a ei, apoi se opri la un centimetru de buzele ei, copleșit de un sentiment aproape religios de venerație și sacrilegiu.

– Nu vreau să fac ceva care te-ar putea supăra, spuse el răgușit.

– Nu fi prostuț, Tom Courtney.

În ciuda insultei, glasul ei era încărcat de emoție. Închise ochii încet, cu genele lungi și negre întrepătrunse. Apoi își umezi ușor buzele cu vârful roz al limbii și întinse buzele răbdătoare.

Tom simți un impuls aproape irezistibil să o înșface și să-i strivească trupul cu al lui. Însă îi atinse ușor buzele cu ale lui, așa cum un fluture se așează pe o petală. Umezeala lor avea un gust dulceag, iar el avea senzația că se sufocă din cauza presiunii din piept. După o clipă, se retrase.

Ea deschise ochii. Erau uimitor de verzi.

– Fir-ai să fii, Tom Courtney, zise ea. Am așteptat atâta vreme și doar de atât ești în stare?

– Ești atât de delicată și de frumoasă, se bâlbâi el. Nu vreau să-ți fac rău sau să te fac să mă disprețuiești.

– Dacă nu vrei să te disprețuiesc, atunci trebuie să faci o treabă mai bună.

Închise ochii din nou și se aplecă spre el. Tom nu mai ezită decât o clipă, apoi întinse mâna spre ea, o strânse în brațe și-i zdrobi gura cu a lui.

Ea scoase un geamăt de uimire și încremeni din pricina șocului și a forței neașteptate a îmbrățișării, apoi se aruncă spre el, răspunzând sărutului cu atâta dăruire, încât buzele li se deschiseră, iar dinții li se loviră unii de alții. Apoi limbile li se împletiră în moliciunea și umezeala gurilor.

Un val puternic lovi feluca și-i răsturnă de pe locul lor de la pupă. Însă nu reuși să le întrerupă îmbrățișarea; căzură pe punte, fără să bage de seamă mirosul santinelor și al solzilor de pește uscați care acopereau scândurile dure de sub ei.

– Tom! Tom! Încerca să vorbească fără să-și desprindă gura de a lui. Da! Atât de mult timp! N-am crezut... o, da, ești atât de puternic! Nu te opri acum.

El ar fi vrut să o devoreze, să o înghită cu totul. Conturul gurii ei era delicios, iar limba de un îndemn înnebunitor. Simțurile îi pluteau, iar universul se închise în jurul lui până când trupul ei cald și parfumat în brațele sale deveni toată existența lui.

Într-un târziu, fură nevoiți să se elibereze ca să respire. Nu dură decât o clipă, iar ea spuse:

– Tom... O, Tom... Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. În toți anii aceștia am crezut că te-am pierdut.

Se aruncară din nou unul spre celălalt, gemând și agățându-se cu brațele unul de altul, strivindu-și gurile cu buzele și cu dinții. El îi căută sânii orbește, iar când îi găsi, forma și greutatea lor îl făcură să geamă cu putere, de parcă ar fi suferit. Se străduí să deschidă încheietorile corsajului, dar era neîndemânatic și nepriceput. Nerăbdătoare, ea îi dădu mâinile la o parte și desfăcu panglica. Băgă mâna în decolteu și scoase afară un sân, pe care i-l împinse în palmă, închizându-i degetele peste el.

– Poftim, zise ea cu gura lipită de a lui, e al tău. E totul al tău.

El îi frământă sânul cu putere, iar ea gemu din pricina durerii și a plăcerii.

– Ah, te-am rănit! zise el trăgându-se înapoi. Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău.

– Nu, nu! Ea îi luă mâinile și le puse înapoi pe pieptul ei. Fă-o. Fă orice dorești.

El privi sânul din mâna lui, cu urmele roșii lăsate de degetele sale aspre. Era atât de alb, încât părea sculptat în fildeș. Sfârcul era tare și roz.

– Atât de frumos... N-am văzut niciodată ceva atât de frumos.

Își lăsă capul în jos și acoperi sfârcul cu buzele. Ea își arcui spatele, împingându-și pieptul spre el. Ridică ambele mâini, răsucind și împletindu-și degetele în cârlionții lui de la ceafă, ghidându-i gura. Când, în cele din urmă, ridică ochii ca să o privească, ea își lipi din nou gura de a lui.

Tom era acum deasupra, iar ea simți deodată ceva tare apăsând-o pe coapse și pe pântece. Nu mai trăise așa ceva până

atunci, dar ea și Caroline discutaseră deseori despre asta și reușise să afle toate detaliile de la sora ei mai mare. Când înțelese ce se petrecea, încetă să mai respire și încremeni de uimire. Tom încercă imediat să se desprindă de ea.

– N-am vrut să te sperii... Ar trebui să ne oprim acum.

Gândul acesta o înspăimântă. Era disperată închipuindu-și că ar fi putut rămâne fără el și fără greutatea corpului său. Îl trase înapoi.

– Te rog, Tom, nu pleca!

Aproape timid, el o îmbrățișă din nou, arcuindu-și spatele ca să stea departe de ea. Sarah ar fi vrut să simtă din nou bărbăția aceea minunată și dură lipită de ea. Îl înconjură cu brațele și-și lipi palmele de fesele lui, trăgându-l mai aproape și căutându-l lacom cu șoldurile.

– Da! O, da...

Era ca în transă. Emoțiile se rostogoleau, învăluind-o ca pe o rămurică prinsă în vârtej. Îl simțea trăgând de hainele ei, căutând pe dedesubt, și înțelese ce încerca să facă.

Se sprijini în umeri și în călcâie, ridicând bazinul spre el, și întinse mâna să-l ajute, trăgându-și fustele peste coapse, apoi peste buric. Musonul sufla răcoritor peste abdomenul ei gol, iar Tom stătea în genunchi deasupra ei, trăgând înnebunit de nasturii pantalonilor. Ea se ridică în coate, dorindu-și să-l vadă. Descrierile lui Caroline fuseseră explicite, dar ar fi vrut să vadă cu ochii ei. Lui Tom îi lua prea mult timp, iar ea simțea că nu mai poate să aștepte. Voia să-l ajute și întinse mâna.

Apoi, cu o singură mișcare, el își coborî pantalonii până la genunchi, iar ea scoase un oftat puternic. Nimic din ce-i povestise sora ei nu o pregătise pentru asta. Uitându-se la el, se lăsă pe spate pe scândura tare, iar picioarele i se desfăcură slăbite, de parcă nu le mai putea stăpâni.

Mult timp după aceea, el rămase greoi și inert deasupra ei, gâfâind ca un om salvat de la înec. Picături de sudoare căzuseră pe ea și-i udaseră corsajul, fața și pieptul dezgolit. Își împletise picioarele în jurul lui și-l strângea cu putere. Feluca pe care pluteau îi legăna ca pe pruncii din leagăn.

Tom se mișcă și încercă să se ridice, dar ea îl strânse mai tare cu mâinile și picioarele, împiedicându-l să plece. El oftă din

greu și se prăbuși din nou deasupra ei. Sarah avea o senzație ciudată de triumf și de posesie, de parcă îndeplinise un lucru de o importanță aproape mistică, ceva de dincolo de simplitatea cărnii. Nu găsea cuvinte pentru a descrie ce simțea, dar îi mângâia capul și murmura alinturi blânde, de neînțeles pentru el.

Cu o senzație de pierdere dureroasă, ea îl simți micșorându-se înăuntrul ei și, deși o durea locul unde el se forțase să intre, încordă mușchii și încercă să-l rețină, dar el alunecă afară și ea fu nevoită să-l lase să se ridice. Îl privi cu o expresie uluită.

– Am plutit în derivă pe mare o leghe.

Se ridică lângă el, îndreptându-și fustele, și văzu că insula rămăsese doar o dungă albăstruie la orizont. Tom se ridică în genunchi, trăgându-și pantalonii în timp ce ea îl privea. Sarah se simțea protectoare ca o mamă, ca și cum devenise ca prin miracol o femeie adevărată. Lăsând în urmă fecioria, se simțea de parcă ea era cea puternică acum, iar el era copilul ce trebuia îngrijit și prețuit.

Tom se îndreptă împleticit spre fungă, nesigur pe picioare, apoi ridică pânza și așeză feluca în direcția vântului. Sarah își netezi hainele și își legă din nou panglica de la corsaj, apoi se ridică de pe punte și se așeză lângă el la timonă. Tom o prinse cu brațul pe după umeri, iar ea se lipi de el. Erau la jumătatea drumului de întoarcere către insulă când vorbiră din nou.

– Te iubesc, Sarah Beatty, îi spuse el.

Sarah îl strânse mai tare, simțind o bucurie fără margini când îl auzi rostind aceste cuvinte.

– Cum am spus și înainte, te-am iubit de când te-am văzut prima dată, Tom Courtney. Chiar dacă eram doar un copil, m-am rugat ca într-o zi să devin femeia ta.

– Ziua aceea a venit, spuse el sărutând-o din nou.

Se vedeau de câte ori Sarah reușea să scape de vigilența lui Caroline și a lui Guy. Uneori, treceau două sau trei zile între întâlnirile lor, dar pasiunea lor creștea și mai mult din pricina întârzierii.

Aceste întâlniri se petreceau mereu după-amiaza, căci dimineaţa Sarah o ajuta pe sora ei în gospodărie sau avea grijă de micul Cristopher. Nici Tom nu putea să-şi lase nava şi echipajul – *Rândunica* suferise stricăciuni mari la carenă şi la greement din pricina furtunilor prin care trecuseră după ce se îndepărtaseră de Capul Bunei Speranţe şi avea nevoie de reparaţii pentru a fi gata de navigat din nou.

În cele mai multe dimineţi, Tom mergea din nou în fort, fiind disperat să afle veşti din Muscat despre Dorian şi încă aşteptând să primească autorizaţia de comerţ. Deşi îl copleşea cu linguşeli şi cu bacşişuri pe vizir, era încă în dizgraţie, iar vizirul îl pedepsea cu scuze bombastice şi cu justificări pentru întârziere. Fără firmanul sultanului la îndemână, Tom nu putea face negoţ în pieţele de pe insulă.

Orele preţioase în care Tom şi Sarah puteau fi împreună treceau prea repede pentru amândoi. În unele după-amiezi stăteau îmbrăţişaţi, fără să se mai atingă de delicatesele aduse de ea, făcând dragoste de parcă ar fi fost pentru ultima dată. Când se opreau, stăteau de vorbă, rostind pe nerăsuflate tot ce simţeau unul pentru altul şi făcându-şi planuri minunate de viitor, când aveau să scape împreună de pe insulă şi, împreună cu Dorian, să plece cu *Rândunica*.

În alte zile lansau feluca şi navigau către recifele îndepărtate, ancorând printre corali şi pescuind cu undiţele, râzând şi strigând de încântare în timp ce scoteau din adâncuri vietăţile minunate care se zbăteau la capătul firului, sclipind ca nestematele în lumina soarelui după ce erau urcate la bord.

Într-o după-amiază, Sarah aduse cu ea cutia cu pistoalele de duel pe care i le dăduse tatăl ei când plecaseră din Bombay, pentru a se apăra de animalele sălbatice, dar şi de oameni.

– Papa a promis că mă învaţă să trag, dar nu şi-a făcut niciodată timp, îi spuse ea. Mă înveţi tu, Tom?

Armele erau extraordinare. Mânerele erau sculptate în lemn de nuc lustruit, iar închizătoarele şi ţevile lungi erau gravate cu aur şi argint. Cornurile de praf de puşcă erau din argint. În camera cartuşului era un spaţiu închis cu şurub care conţinea cincizeci de bile de plumb, alese numai dacă erau simetrice şi perfect rotunde. Întăritura era din piele unsă.

Tom încărcă arma cu jumătăți de măsură de praf de pușcă, pentru a reduce forța reculului, apoi îi arătă cum să așeze picioarele și să ia ținta, întoarsă pe jumătate într-o parte și cu umărul drept ridicat. Apoi, cu pumnul stâng pe șoldul ei, îi arătă cum să ridice arma cu brațul drept și cum să facă vizarea directă pe linia vizării indirecte, trăgând apoi spre țintă, în loc să încerce să-i țină brațul până când începea să o doară mâna și să tremure.

Așeză o nucă de cocos pe marginea unui zid mai puțin înalt al mănăstirii, la cincisprezece pași distanță.

– Dă-o jos! zise el corectându-i greșelile. Jos! Încă prea jos! Dreapta!

Încărcă repede arma, iar ea schimbă pistoalele. La a patra încercare nimeri nuca de cocos, făcând-o să se răsucească și să împrăștie laptele. Ea țipă bucuroasă și, în scurt timp, reușitele fură mai multe decât ratările.

– Ar trebui să primesc un premiu pentru fiecare reușită, zise ea.

– La ce fel de premiu te gândești?

– Un sărut ar fi potrivit.

Cu acest impuls la îndemână, nimeri cinci nuci consecutiv, iar Tom îi spuse:

– Fată isteață, ai câștigat marele premiu!

O cuprinse în brațe și o conduse dincolo de poartă, la locul lor secret dintre ruine, în timp ce ea protesta slab și neconvingător.

Câteva zile mai târziu, Tom aduse cu el una dintre cele mai bune muschete din Londra și-i arătă cum să o încarce și să tragă. Cumpărase patru astfel de arme extraordinare înainte de a pleca din Anglia – nu avusese bani pentru mai multe, căci erau incredibil de scumpe.

La muschetele militare ieftine, glonțul nu intra frumos pe țeavă, astfel că aceasta nu-i imprima o mișcare rotativă la ieșire. Pentru că nu erau stabilizate, gloanțele zburau haotic.

Cu toate acestea, arma era de o precizie uimitoare. Tom putea fi sigur că nimerește nuca de cocos de fiecare dată, trăgând de la o sută cincizeci de pași. Sarah era înaltă și suficient de puternică încât să poată îndrepta muscheta grea din umăr și dovedi încă o dată că avea iuțeala mâinii și a ochilor caracteristică

unui țintaș înnăscut. După o oră de exersări, reuși să-și câștige premiul după aproape fiecare încercare.

– Bănuiesc că mai departe trebuie să te învăț să lupți cu sabia, observă Tom în timp ce stăteau întinși pe salteaua vanisată adusă în chilia lor secretă, fără acoperiș, de la mănăstire.

– Ai făcut deja o treabă foarte bună în privința asta. Zâmbi strengărește și întinse mâna în jos, plimbând-o pe trupul lui. Iată sabia mea fidelă, domnule, știu deja să lupt foarte bine cu ea.

Pe un ton mai serios, discutară despre planurile lor de viitor, după ce Tom avea să-l salveze pe Dorian.

– O să mă întorc după tine, zise el, și-o să te iau cu mine, departe de Zanzibar și de Guy.

– Da, dădu ea din cap, ca și cum nu s-ar fi îndoit niciodată de asta. Pe urmă ne întoarcem împreună în Anglia, nu-i așa, Tom? Văzu atunci expresia lui schimbându-se și adăugă neliniștită: Ce e, dragul meu?

– Nu mă mai pot întoarce niciodată în Anglia, zise el încet.

Ea se ridică în genunchi și îl privi uluită.

– Ce vrei să spui, cum adică nu te mai întorci niciodată acasă?

– Ascultă-mă, Sarah. Se ridică și îi cuprinse mâinile într-ale sale. S-a întâmplat ceva îngrozitor înainte să plec din Anglia, ceva ce nu mi-am dorit niciodată.

– Spune-mi, îl rugă ea. Orice te afectează pe tine mă afectează și pe mine.

Tom îi povesti despre William. Începu cu primii ani, descriindu-i copilăria lor și tirania tot mai mare a fratelui mai în vârstă asupra celor mai mici. Istorisi mici incidente de o cruzime inimaginabilă provocate de William.

– Cred că eu, Dorian și Guy eram fericiți doar atunci când scăpam de el, adică de fiecare dată când pleca la universitate, spuse el.

Expresia ei era plină de simpatie.

– Nu mi-a plăcut de el când l-am cunoscut la High Weald, întâri ea. Mă făcea să mă gândesc la un șarpe, rece și veninos.

Tom încuviință din cap.

– Aproape am uitat cât de răzbunător este cât am fost plecat de acasă, în călătoria pe *Serafim*. Dar când eu și tata ne-am întors, după aventurile de pe Flor de la Mar, mi-am amintit totul mai clar ca niciodată.

Îi povesti cum se purtase William cu tatăl lor când acesta era pe moarte şi cum îşi încălcase jurământul de a-l ajuta să-l găsească pe Dorian după moartea lui Hal.

– Ne-am luptat, spuse el. Ne-am mai luptat şi altă dată, de multe ori chiar, dar niciodată aşa. Durerea provocată de această amintire era atât de vizibilă, încât ea încercă să-l îmbrăţişeze, ca să nu-i mai spună nimic.

– Nu, Sarah, trebuie să-ţi spun totul. Trebuie să asculţi, ca să înţelegi cum s-a întâmplat.

Oprindu-se uneori, lăsând alteori cuvintele să curgă ca un torent, îi povesti despre lupta din ultima noapte la High Weald.

– M-ai întrebat cum mi-am rupt nasul şi nu ţi-am putut spune atunci. Atinse umflătura şi zise: Billy mi l-a rupt.

Îi descrise lupta în cuvinte simple, atât de vii şi de înduioşătoare, încât Sarah păli şi-l prinse de braţ, înfigându-şi unghiile în carnea lui.

– În cele din urmă, nu l-am putut ucide, deşi o merita cu prisosinţă. M-a impresionat Alice, stând acolo cu copilul în braţe şi rugându-se pentru viaţa lui, şi n-am putut să-l ucid. Am pus sabia în teacă şi am plecat călare, gândindu-mă că s-a terminat totul acolo. Dar ar fi trebuit să mă aştept la mai mult de la fratele meu.

– Mai e şi altceva? întrebă ea cu vocea stinsă şi înspăimântată. Nu cred că pot să mai îndur...

– Trebuie să-ţi spun totul şi trebuie să asculţi, ca să înţelegi.

Ajunse într-un târziu la întâlnirea fatală de pe debarcaderul de sub Turnul Londrei, descriindu-i lupta cu grupul de asasini plătiţi. Vocea îi devenea tot mai aspră şi mai sumbră şi facea pauze lungi, căutându-şi cuvintele ca să descrie cumplitul deznodământ.

– Încă nu ştiam că e Billy. Era întuneric. Purta o pălărie mare şi avea faţa acoperită. Mi s-a părut că era barcagiul şi am alergat la el, cerându-i să ne ducă de acolo cu barca. Am fost şocat când a scos pistolul. A tras, iar glonţul m-a nimerit aici.

Îşi ridică încet cămaşa şi-i arătă cicatricea lungă şi roşiatică de pe coaste, sub braţ.

Ea se uită la aceasta, apoi întinse mâna şi pipăi umflăturile răsucite cu vârful degetelor. Mai văzuse cicatricea, dar când îl întrebase, el păruse evaziv şi indiferent. Acum înţelegea de ce.

– Putea să te omoare, spuse ea uimită.

– Da, pentru o clipă aşa am crezut şi eu. Dar, din fericire, glonţul a nimerit coastele şi a alunecat în altă parte. Am căzut pe spate, iar Billy a venit deasupra mea, cu a doua ţeavă aţintită spre mine. Împuşcătura ar fi terminat treaba. Aveam sabia în mână. Eram speriat, îngrozit. Mi-am adunat toate forţele şi l-am lovit în piept, iar sabia i-a trecut prin inimă.

– O, Dumnezeule mare! Ţi-ai ucis propriul frate, zise Sarah privindu-l fix.

– Nu ştiam că e Billy, nici măcar atunci. Abia când i-am ridicat pălăria şi i-am văzut faţa am aflat.

Rămaseră tăcuţi o vreme, apoi Sarah spuse hotărâtă:

– Încerca să te omoare! Ai fost nevoit s-o faci, Tom, ca să te salvezi.

Văzând devastarea din privirea lui, întinse mâinile, îi cuprinse capul şi-l trase la pieptul ei, ţinându-l strâns şi mângâindu-i părul.

– Nu e vina ta. Trebuia să o faci.

– Mi-am spus asta de o mie de ori, zise Tom cu vocea înăbuşită. Dar era fratele meu.

– Dumnezeu e drept. Ştiu că El te iartă, iubitul meu. Trebuie să laşi asta în urmă.

Îi ridică faţa şi îşi dădu seama că nimic din ce-i spunea nu-i putea uşura suferinţa. Avea să-l urmărească şi dacă ar fi trăit o sută de ani.

– Nimic din toate astea nu ne afectează, Tom, îi spuse sărutându-l. Sunt femeia ta pentru totdeauna. Dacă nu ne mai putem întoarce în Anglia, atunci aşa să fie. O să te urmez până la capătul lumii. Nimic nu contează, doar noi doi şi dragostea noastră.

Îl trase spre saltea şi-i oferi trupul ei drept alinare.

Rândunica aştepta încă în port. Terminaseră de mult reparaţiile, iar goeleta era din nou în formă maximă. Carena strălucea, proaspăt vopsită, dar velele stăteau rulate, iar vasul smucea neobosit de parâmele de ancorare, ca un şoim ce se zbătea.

Echipajul devenea tot mai neliniştit şi avuseseră loc câteva certuri urâte între marinari. Oamenii aveau nervii întinşi din

lipsă de activitate, iar Tom știa că nu putea să-i mai țină multă vreme pe loc, ca niște prizonieri pe propria navă. Tom era tot mai tentat să sfideze ordinul sultanului și să navigheze spre nord, pe mările interzise unde l-ar fi putut găsi pe Dorian, sau să meargă cu *Rândunica* spre continent și să caute locurile acelea ascunse din tărâmul misterios, de unde proveneau fildeșul, aurul și guma arabică.

Când Aboli și Ned Tyler îl sfătuiau să aibă răbdare, Tom le răspundea supărat:

– Răbdarea e pentru bătrâni. Norocul nu le-a surâs niciodată celor răbdători.

Musonul făcu loc perioadei de acalmie, apoi începu să șoptească abia auzit dinspre nord-est. Primele rafale, anunțând schimbarea anotimpului, fură vestitorii ploilor aduse de vânturile *kaskazi*.

Vânturile *kaskazi* deveniră tot mai puternice, astfel că navele comerciale pline cu marfă din port ridicară ancora, întinseră pânzele în vântul proaspăt și o luară spre sud, ca să dea ocol Capului Bunei Speranțe.

Rândunica aștepta într-un port aproape gol. Apoi, la una dintre vizitele sale obișnuite în fort, Tom fu întâmpinat de vizir ca și cum abia sosise în port. Acesta îi oferi un loc pe o pernă de brocart, precum și o ceșcuță cât un degetar de cafea neagră, tare și dulce.

– Toate eforturile mele în numele dumitale au dat roade. Excelența Sa, sultanul, a dat un răspuns favorabil în privința licenței de a face negoț. Zâmbi cuceritor și scoase un document din mâneca hainei. Iată firmanul.

Tom întinse mâna bucuros, dar vizirul vârî hârtia înapoi în mânecă.

– Firmanul este valabil doar pe teritoriul insulei. Nu îți dă dreptul să mergi mai departe spre nord sau să intri în alt port de pe continent. Dacă o faci, nava va fi confiscată împreună cu echipajul.

Tom încercă să-și ascundă supărarea.

– Înțeleg și sunt recunoscător pentru generozitatea sultanului...

– Se va impune o taxă pentru bunurile cumpărate din piețe, care va fi plătită în aur înainte ca marfa să fie încărcată la bord. Taxa va fi o cincime din valoarea bunurilor.

Tom înghiți în sec, dar continuă să zâmbească politicos.

– Excelența Sa este generoasă.

Vizirul întinse documentul, dar când Tom încercă să-l ia, îl retrase din nou, exclamând ca și când ar fi uitat ceva:

– A! Iartă-mă, *efendi*. Am uitat micul detaliu legat de taxa de licență. O mie de rupii în aur și, desigur, alte cinci mii pentru intervenția mea pe lângă Excelența Sa.

În cele din urmă, cu firmanul regal în mână, Tom putea merge în piețe. În fiecare zi venea la mal în zori, aducându-i cu el pe jupânul Walsh și pe Aboli, și se întorcea pe navă abia la ora pentru Zuhr, rugăciunea de după-amiază, când negustorii închideau dughenele ca să răspundă la chemarea muezinului.

În primele săptămâni, nu cumpără nimic; în fiecare zi rămânea ore întregi cu un negustor sau doi, bând cafea și făcând schimb de politețuri, analizându-le produsele fără să se arate prea încântat, fără să facă nicio înțelegere, doar comparând prețurile și calitatea. Tom crezuse la început că plecarea celorlalți negustori europeni, împinși de la spate de *kaskazi*, avea să-l ajute să negocieze mai bine, concurența fiind minimă pentru produsele pe care le avea de oferit fiecare.

Descoperi în scurt timp că lucrurile nu stăteau deloc așa. Ceilalți negustori aleseseră din produse doar ce era mai bun. Colții de fildeș care se mai găseau pe piață erau în mare parte tineri; puțini erau mai lungi de un braț și mulți erau deformați și închiși la culoare. Nu exista niciunul care să se apropie de perechea grozavă cumpărată de tatăl lui de la consulul Grey când veniseră prima dată pe insulă. În ciuda calității slabe, negustorii făcuseră deja un profit frumos și-și mențineau prețurile, ridicând cu indiferență din umeri când el protesta.

– *Efendi*, sunt puțini oameni care vânează animale. E o muncă periculoasă și în fiecare anotimp trebuie să meargă mai departe ca să găsească turmele. Acum e foarte târziu. Proviziile de fildeș au fost cumpărate de ceilalți negustori europeni, îi explică unul dintre comercianți. Însă am câțiva sclavi buni la care vă puteți uita.

Cu toată politeţea de care era în stare, Tom refuza oferta de a analiza aceste mărfuri umane. Aboli fusese vândut ca sclav în copilărie, dar fiecare detaliu al ororilor la care fusese supus îi rămăsese bine păstrat în memorie. Înainte de a pleca prima dată din Anglia pe corabie, Tom crescuse cu descrierile lui despre comerţul acesta mârşav. În timpul călătoriilor sale, tatăl lui Tom dobândise informaţii directe despre acest comerţ şi-i insuflase astfel şi lui dezgustul faţă de aceste practici inumane.

De când dăduse ocol prima dată Capului Bunei Speranţe, Tom întâlnise frecvent negustori de sclavi, dar şi victime ale acestora. În timpul aşteptării prelungite pe canalele din Zanzibar, avuseseră mereu câte o navă de sclavi ancorată în apropiere, astfel că duhoarea şi sunetele înfiorătoare ajungeau cu uşurinţă până la *Rândunică*.

Trecea în fiecare zi cu Aboli printre taberele de sclavi şi era şi mai greu să ignore nefericirea din jurul lor: plânsetul copiilor smulşi din braţele părinţilor, lacrimile mamelor îndurerate şi suferinţa mută din ochii negri ai femeilor şi ai bărbaţilor tineri privaţi de o existenţă liberă şi sălbatică, înlănţuiţi ca animalele, abuzaţi într-o limbă pe care nu o cunoşteau, legaţi cu braţele şi cu picioarele desfăcute pe un postament, unde erau loviţi cu biciul *kiboko* din piele de hipopotam până când li se vedeau coastele albe printre răni. Ideea de a face profit pe baza suferinţei acestor biete suflete îi provoca greaţă lui Tom.

Întors la bordul *Rândunicii*, discuta despre problema lui cu ofiţerii de punte. Deşi scopul principal al călătoriei era să-l găsească pe Dorian – iar Tom nu se abătea niciodată de la ideea aceasta –, avea o datorie faţă de echipaj şi îi ispitise pe mulţi dintre ei să vină la bord cu promisiunea unei recompense. Până acum nu avuseseră parte de nicio răsplată şi nu se întrevedea posibilitatea de a face vreun profit pe care să-l împartă cu ei.

– Sunt puţine târguri pe care le putem face pe-aici, confirmă mohorât jupânul Walsh. Îşi deschise caietul, îşi aşeză pe nas ochelarii cu ramă aurită şi enumeră lista de preţuri pentru fildeş şi gumă arabică pe care o făcuse înainte de a pleca din Anglia. Preţul mirodeniilor este mai bun, dar tot ne rămâne puţin profit dacă luăm în considerare greutăţile şi cheltuielile cu drumul.

Pentru piper şi cuişoare există mereu o piaţă de desfacere şi, într-o măsură mai mică, pentru scorţişoară. Şi, desigur, pentru coaja de chinină, care e la mare căutare în America şi în ţările mediteraneene afectate de malarie.

– Trebuie să păstrăm câteva zeci de kilograme de coajă de chinină pentru noi, interveni Tom. Acum, când încep ploile, oamenii vor suferi de febră.

Fiertura din coajă era amară ca fierea, dar, în urmă cu un secol, călugării iezuiţi descoperiseră că era principalul remediu pentru febra provocată de malarie. Preoţii fuseseră cei care aduseseră arborii de chinină pe insulă. Acum creşteau aici din abundenţă.

– Da, încuviinţă Aboli încet. O să ai nevoie de chinină. Mai ales dacă mergi pe continent să cauţi fildeş de unul singur.

Tom se uită brusc la el.

– Ce te face să crezi că aş fi atât de nesăbuit încât să ignor decretele date de sultan şi de Compania John, Aboli? Tu însuţi m-ai sfătuit să nu o iau cumva pe acest drum.

– Te-am urmărit cum stai la pravă în fiecare seară şi te uiţi dincolo de canal, către continentul african. Aveai gânduri atât de zgomotoase, încât aproape mă asurzeau.

– Ar fi periculos.

Tom se abţinu să nege acuzaţia, dar întoarse capul instinctiv către vest, privind cu o expresie visătoare dincolo de conturul neclar al uscatului ce dispărea printre umbrele înserării.

– Asta nu te-a oprit până acum, remarcă Aboli.

– N-aş şti de unde să încep. E un ţinut necunoscut, *terra incognita*.

Folosea legenda hărţilor din cabină, pe care le studia cu atenţie.

– Nici măcar tu nu ai mers până acolo, Aboli. Ar fi o nebunie să mergem în locurile acelea fără o călăuză.

– Nu, nu cunosc ţinutul acesta nordic, încuviinţă Aboli. M-am născut mult mai departe în sud, lângă marele fluviu Zambezi, şi au trecut mulţi ani de când am fost acolo ultima oară. Făcu o pauză. Dar ştiu unde putem găsi pe cineva care să ne ducă în interiorul continentului.

– Cine? întrebă Tom, neputând să-și ascundă încântarea. Unde îl găsim pe omul acesta? Cum îl cheamă?

– Încă nu știu cum îl cheamă sau cum arată, dar o să-l recunosc când o să-l văd.

Când merseră la mal a doua zi de dimineață, primele șiruri de sclavi înlănțuiți erau duse la piață din barăcile în care oamenii fuseseră încarcerați peste noapte.

Ca toate celelalte mărfuri de la sfârșitul sezonului, erau puțini la vânzare, aproape două sute de indivizi. Când *Rândunica* sosise prima dată, erau câteva mii. Majoritatea celor rămași erau bătrâni și slabi, uscați de boală și terorizați de bici. Cumpărătorii se fereau mereu de sclavul însemnat cu urme de bici, o dovadă că era incorigibil și nu putea fi disciplinat.

Până atunci, Tom își ferise privirea de fiecare dată când trecea prin piață, încercând să nu-i studieze, căci repulsia și mila erau prea tulburătoare. El și Aboli se opriră acum la poarta principală a pieței de sclavi, de unde puteau vedea coloanele jalnice mânate pe lângă ei, uitându-se la fiecare individ care trecea prin dreptul lor.

Doi sau trei negri din șirurile de sclavi i se părură lui Tom genul pe care îl căutau: erau înalți, puternici și cu un aer eroic, în ciuda lanțurilor. Dar când atinse brațul lui Aboli și-l privi întrebător, acesta clătină din cap cu nerăbdare.

– Nimic? întrebă Tom abătut.

Ultimii sclavi tocmai trecuseră pe lângă ei, iar Aboli nu arătase vreun interes pentru niciunul.

– Omul nostru e acolo, spuse Aboli, dar stăpânii de sclavi se uitau la noi și nu puteam să ți-l arăt.

Sclavii fură duși la locul lor în piață și fiecare fu legat de un stâlp. Stăpânii își ocupară locurile la umbră – erau oameni bogați, mulțumiți de ei înșiși, bine îmbrăcați, serviți de sclavi personali care le pregăteau cafeaua și le aprindeau narghileaua. Cu ochii plecați, îi urmăreau cu viclenie pe Aboli și pe Tom în timp ce se plimbau prin piață.

Aboli se opri la prima boxă și privi cu atenție un sclav: era un bărbat masiv, cu aspect de războinic. Paznicul îi deschise gura ca să-i arate dinții, de parcă ar fi fost un cal, și-i pipăi mușchii.

– Nu are mai mult de douăzeci de ani, *efendi*, zise arabul. Ia uitați-vă la brațele lui – e voinic ca un taur. Mai e bun de muncă încă treizeci de ani.

Aboli i se adresă sclavului în dialectul pădurilor, dar bărbatul se uită la el ca un animal năuc. Aboli clătină din cap și trecură la următoarea boxă, pentru a încerca din nou.

Tom realiză că Aboli se apropia treptat de cel pe care-l alesese deja. Privi în față, încercând să ghicească cine era, apoi, cu o siguranță subită, îl recunoscu.

Era gol, doar cu o cârpă acoperindu-i șoldurile, un bărbat scund cu trupul slab și vânos. Avea părul des și neîngrijit, ca al unui animal sălbatic, dar ochii îi erau strălucitori și pătrunzători.

Treptat, Tom și Aboli se apropiară de grupul de care era legat, iar Tom avu grijă să se prefacă dezinteresat de cel pe care-l selectaseră. Se uitară la un alt bărbat și la o fată tânără, apoi, spre nemulțumirea stăpânului, încercară să treacă mai departe. Apoi, ca și cum i-ar fi venit o idee spre final, Aboli se întoarse din nou spre bărbatul mărunțel.

– Arată-mi mâinile lui, îi ceru el paznicului, care dădu din cap spre ajutorul său.

Îi apucară amândoi încheieturile, iar lanțurile zăngăniră când îl forțară să întindă mâinile sub privirea lui Aboli.

– Întoarceți-le, porunci Aboli, iar cei doi întoarseră palmele sclavului în sus.

Aboli își ascunse satisfacția. Primele două degete de la mâinile omului erau acoperite de bătături, fiind aproape deformate.

– Acesta e omul nostru, îi spuse el lui Tom în engleză, dar pe un ton nemulțumit, care mima respingerea.

Tom dădu din cap, ca și cum ar fi confirmat refuzul. Se întoarseră, lăsându-l pe negustor să privească dezamăgit în urma lor.

– Ce a pățit la mâini? întrebă Tom fără să se uite în urmă. De unde are semnele acelea?

– De la coarda de arc, zise Aboli scurt.

– La ambele mâini? întrebă Tom uimit.

– E vânător de elefanți, îi explică Aboli, dar mergi mai departe și-o să-ți explic. Arcul pentru elefanți e atât de rigid, încât niciun om nu poate să-l întindă din umăr. Vânătorul se apropie... cam atât de mult. Îi arătă un perete aflat la o distanță de zece pași. Apoi se întinde pe spate, cu picioarele pe arc. Pune vârful săgeții între degetele mari de la picioare și trage de coardă cu ambele mâini. După ani de vânătoare, coarda arcului îi lasă astfel de semne pe degete.

Tom reușea cu greu să-și imagineze un arc atât de puternic.

– Arcul ăsta trebuie să fie o armă formidabilă.

– Poate trimite o săgeată care să străpungă trunchiul unui taur de la un umăr la altul și poate să ucidă un om care stă pe partea cealaltă, zise Aboli. Omul de acolo face parte din frăția aceea de oameni îndrăzneți care își câștigă existența vânând aceste animale uriașe.

Terminară plimbarea relaxată prin piață, apoi se întoarseră nonșalanți în locul în care se afla bărbatul mărunțel.

– Are lanțuri duble, la glezne și la încheieturi, îi spuse Aboli în engleză. Uită-te la spatele lui.

Tom văzu cicatricele pe jumătate vindecate care i se încrucișau pe spate.

– L-au bătut cu sălbăticie, încercând să-i îngenuncheze voința, dar se vede în ochii lui că n-au reușit.

Aboli îi dădu încet târcoale bărbatului, uitându-se la statura lui vânjoasă, și-i spuse ceva într-o limbă pe care Tom nu o înțelegea. Sclavul nu avu nicio reacție. Tom îi privi ochii și îi văzu expresia: era ursuz și nedumerit. Apoi Aboli rosti două vorbe în alt dialect al pădurii, dar nici de data asta omul nu dădu vreun semn că înțelege.

Tom știa că, în afară de limba nativă, limba pe care o învățase de la Aboli când era copil, acesta vorbea cel puțin o duzină de dialecte mai puțin importante din centrul continentului. Acum schimbă din nou și, de data asta, bărbatul tresări și întoarse capul, uitându-se la Aboli uimit și confuz. Răspunse cu un singur cuvânt:

– Fundi!

– Așa îl cheamă, îi explică Aboli lui Tom în engleză. Face parte din Lozi, un trib de războinici cumpliți. Numele său înseamnă Expertul, zâmbi Aboli. Probabil îl merită.

Tom acceptă invitaţia stăpânului de sclavi de a bea o ceaşcă de cafea, un aspect esenţial al oricărei târguieli civilizate. În foarte scurt timp, Tom simţi că negustorul era nerăbdător să scape de marfa aceea insignifiantă, dar agresivă, şi reuşi să obţină un avantaj. După o oră de negocieri, stăpânul de sclavi ridică disperat din mâini.

– Copiii mei vor muri de foame. M-aţi ruinat cu intransigenţa asta. Mă lăsaţi sărac lipit, dar luaţi-l! Luaţi-l şi, odată cu el, sângele şi carnea de pe mine!

Când ajunseră cu Fundi, Expertul, la bordul *Rândunicii*, Tom chemă fierarul, pentru a-i scoate lanţurile de la glezne şi de la încheieturi. Bărbatul mărunţel îşi frecă pielea jupuită şi se uită la ei uluit. Apoi întoarse privirea spre ţărmul îndepărtat de pe care fusese smuls cu atâta cruzime.

– Da, zise Aboli citindu-i gândurile. Poţi să încerci să scapi şi să fugi înapoi acasă. Dar poţi să înoţi atât de departe? Îi arătă cu degetul întinderea albastră şi potrivnică a apei. Acolo te aşteaptă rechinii, mai ceva decât cei mai mari crocodili pe care i-ai văzut vreodată, cu dinţi mai lungi şi mai ascuţiţi decât vârful săgeţilor tale. Iar dacă nu te mănâncă ei, te prind eu şi te bat atât de tare, încât o să spui că loviturile arabilor erau ca atingerea timidă a unei virgine tinere. Pe urmă te pun din nou în lanţuri ca pe un animal.

Fundi îl privea sfidător, dar Aboli continuă:

– Sau, dacă eşti isteţ, o să ne spui despre ţinutul de unde ai venit, apoi o să ne conduci acolo fără lanţuri. O să mergi înaintea noastră din nou ca un războinic, ca un vânător de elefanţi, liber şi mândru.

Fundi continuă să-l privească, dar, în ciuda îndârjirii sale, expresia i se schimbă şi ochii negri se măriră.

– De unde ştii că omor elefanţi? Cum de vorbeşti limba celor din tribul Lozi? De ce-mi oferi din nou libertatea? De ce vrei să mergi în ţinutul străbunilor mei?

– O să-ţi explic toate astea pe rând, îi promise Aboli. Dar deocamdată gândeşte-te doar că noi nu suntem duşmanii tăi. Poftim, ai de mâncare aici.

Fundi era aproape mort de foame şi înfulecă rapid castronul cu orez şi tocană de capră pe care Aboli i-l pusese dinainte. Treptat, mâncarea şi întrebările blânde ale lui Aboli îl toropiră,

făcându-l mai comunicativ. În timp ce Fundi răspundea cu gura pe jumătate plină, Aboli îi traducea lui Tom:

– Nu știe cât de departe e și nici nu măsoară distanța cum o facem noi. Dar ținutul lui e îndepărtat – o călătorie de multe luni. Spune că trăiește lângă un râu mare.

Dură o vreme până când Fundi le spuse toată povestea lui, însă în zilele care urmară adăugă și alte detalii, surprinzându-i cu felul în care descria lacurile și câmpiile vaste, munții acoperiți de un alb strălucitor, precum cel de pe capetele bătrânilor.

– Munți acoperiți de zăpadă? întrebă Tom perplex. Cu siguranță nu e posibil în clima asta tropicală.

Le povesti despre turmele uriașe de animale ciudate, unele dintre ele mai mari decât vitele Zebu cu cocoașă ale arabilor, negre și monstruoase, cu coarne în formă de seceră, care puteau scoate intestinele unui leu cu coamă neagră dintr-o singură lovitură.

– Elefanți? întrebă Tom. Fildeș?

Ochii lui Fundi sticleau când vorbea despre animalele acelea grozave.

– Ei sunt caprele mele, i se lăudă el lui Aboli, arătându-i bătăturile de pe degete. Numele meu e Fundi, marele ucigaș de elefanți. Ridică ambele mâini cu degetele răsfirate și le închise în pumn de zece ori, după care le întinse din nou. Iată câți elefanți au căzut din pricina arcului meu, străpunși în inimă de săgețile mele, fiecare dintre ei puternic ca un taur, cu dinții mai lungi de atât.

Se ridică în vârful picioarelor și întinse brațul cât de tare putea.

– Mai sunt mulți elefanți în ținutul acela? îl întrebă Tom. Sau i-a ucis pe toți marele vânător Fundi?

Când Aboli îi traduse întrebarea, Fundi începu să râdă și chipul lui dobândi un aer năstrușnic.

– Poți să numeri firele de iarbă din marile câmpii? Câți pești sunt în lacuri? Câte rațe sunt în stolurile care umbresc cerul în anotimpul marilor ploi? Atât de mulți elefanți sunt în ținutul tribului Lozi!

Entuziasmul lui Tom se hrănea cu aceste povești interesante și rămânea treaz noaptea în patul său îngust, visând la tărâmul acela sălbatic și la omulețul care i-l descria. Nu era vorba doar de promisiunea bogăției și a profitului; voia să vadă aceste minuni cu ochii lui, să găsească animalele grozave, să vadă

munții cu zăpadă în vârf și să călătorească spre apele întinse și dulci ale lacurilor.

Apoi, avântul nebunesc al imaginației era înfrânat de gândul la Dorian și la Sarah și de devotamentul față de ei: „Sarah mi-a promis deja că o să vină cu mine oriunde aș merge. Nu e ca alte fete. E ca mine. Are aventura în sânge. Dar cu Dorian ce-o fi?"

Se gândea la Dorian așa cum nu o facuse în toți anii de când erau despărțiți. Cu ochii minții, îl vedea așa cum era în noaptea aceea fatidică, când se cățărase la fereastra celulei lui de pe Flor de la Mar, un copil mic și neajutorat.

Trebuia să facă un efort ca să-și scoată gândurile din rutina în care se împotmoliseră atâta vreme. „Cum o fi arătând acum? L-au schimbat greutățile pe care a fost forțat să le îndure? Mai e frățiorul meu sau e diferit de băiatul pe care-l știam odată? se întreba el, speriat la gândul că un străin ar fi putut lua locul lui Dorian. De un lucru sunt sigur: nu putea să se schimbe cum a facut-o Guy. Trebuie să aibă încă focul acela înăuntrul lui. O să vrea să vină cu mine în noua aventură. Legătura dintre noi trebuie să fie încă puternică. Sunt sigur de asta."

Se părea că aruncase mănușa la picioarele zeilor norocului, căci răspunsul căutat veni mai curând decât ar fi crezut. A doua zi, în lumina zorilor, o bărcuță de provizii se apropie dinspre cheiul de piatră al portului unde era ancorată *Rândunica*. Când ajunse la o aruncătură de băț de navă, barcagiul se ridică pe banca de lopătar și strigă la ei.

– *Efendi*, am o hârtie pentru dumneata de la consulul englez!

Ținea documentul în sus și-l flutura în vânt.

– Vino lângă navă! consimți Ned Tyler.

Tom auzi strigătele din cabina lui și avu presentimentul ciudat că ceva nemaipomenit avea să-l copleșească. Doar în cămașă, alergă pe punte exact la timp ca să smulgă scrisoarea din mâinile barcagiului.

Văzu că adresa de pe foaia îndoită era scrisă de Guy. Scrisul nu i se schimbase prea mult de când exersau împreună sub îndrumarea jupânului Walsh. Misiva îi ea adresată căpitanului Thomas Courtney, la bordul navei *Rândunica*, Zanzibar Roads.

Când Tom îl deschise în grabă, văzu că mesajul era cât se poate de succint:

– „Sultanul a poruncit să venim amândoi în audienţă la el, chiar azi la prânz. Ne întâlnim la poarta fortului cu zece minute înainte de ora stabilită. G.C."

După cum era de aşteptat, Guy fu cât se poate de punctual. Când ajunse călare cu rândaşul alături, îl salută pe Tom cu răceală, dând din cap, apoi descălecă şi aruncă frâiele slujitorului. Privi spre Tom şi spuse cu răceală, fără să privească în ochii lui:

– Nu te-aş fi deranjat, domnule, dar Excelenţa Sa insistă să fii prezent la audienţă.

Scoase ceasul din buzunarul vestei şi îl privi, apoi intră pe poartă fără să se mai uite în urmă.

Vizirul îi întâmpină cu o expresie de profund respect, plecându-se, zâmbind linguşitor şi dându-se la o parte din faţa lor în prezenţa sultanului, în faţa căruia se lăsă în genunchi.

Guy se înclină scurt, conştient de funcţia lui de reprezentant al Maiestăţii Sale, şi îi oferi un salut politicos. Tom îi urmă exemplul. Apoi privirea i se îndreptă spre cel care stătea la dreapta sultanului: părea un om bine hrănit şi avea haine de cea mai bună calitate. Mânerul pumnalului era din aur şi corn de rinocer. Era o persoană de rang înalt, foarte demnă şi evident importantă, căci şi sultanul îl trata cu respect. Îl studia pe Tom cu un interes mai mult decât neobişnuit, de parcă ar fi ştiut cine e sau auzise câte ceva despre el.

– Chem binecuvântările lui Allah asupra voastră, spuse sultanul, făcându-le semn spre pernele gata pregătite pentru ei.

Guy se aşeză stângaci, pentru că nu prea ştia cum să-şi ţină sabia. Tom petrecuse multe ore cu negustorii din pieţe şi era obişnuit cu poziţia. Îşi puse teaca sabiei Neptun în poală.

– Sunt onorat să-l primesc la curtea mea pe sfântul hoge ale moscheii prinţului Abd Muhammad al-Malik, fratele califului din Oman.

Sultanul înclină capul către bărbatul de lângă el. Tom se încordă şi simţi că i se accelerează respiraţia auzind numele prinţului, cel care-l cumpărase pe Dorian de la corsar. Se uită la hoge în timp ce sultanul îl prezenta pe necunoscut:

– Acesta este preaînaltul al-Allama şi a venit din partea prinţului.

Și Tom, și Guy se uitară la el. Al-Allama făcu un gest grațios. Avea o mână mică și netedă ca a unei fete.

– Fiți binecuvântați de Allah și de profetul Său, zise el, iar cei doi înclinară capul.

– Sper că ați avut o călătorie plăcută și că ați lăsat casa în bună rânduială la plecare, spuse Tom.

– Vă mulțumesc pentru grija arătată, răspunse hogele. Vântul *kaskazi* ne-a fost favorabil și Allah a zâmbit spre încercarea noastră, zise Al-Allama. Trebuie să vă felicit pentru araba excelentă pe care o vorbiți. Conversați în limba sfântă de parcă v-ați născut cu ea.

Făcură un schimb nesfârșit de complimente, respectând ritualul complicat și lung al saluturilor și al urărilor de bine, care era atât de greu de suportat pentru Tom. Omul acesta aducea vești despre Dorian – nu putea să existe un alt motiv pentru vizita lui. Studie fața lui al-Allama, încercând să ghicească ce fel de vești avea după mișcarea buzelor, după tonul vocii și după expresia din ochii lui, însă fața hogelui era anostă și atitudinea rafinată.

– A fost profitabil negoțul din piețele din Zanzibar? întrebă hogele.

Profetul îngăduia negustorul cinstit.

– Principalul motiv pentru care am vizitat domeniile califului nu a fost negustoria, îi spuse Tom, ușurat că avea posibilitatea să discute despre adevărata lui preocupare. Vin într-o misiune de suflet. Caut un om drag, pe care eu și familia mea l-am pierdut.

– Stăpânul meu, prințul al-Malik, a auzit de căutarea voastră și a primit cererea pe care i-ați adresat-o, răspunse al-Allama pe un ton inexpresiv și cu fața impenetrabilă.

– Am auzit că stăpânul dumitale este un om important, dar plin de compasiune pentru cei slabi și căruia îi place să respecte dreptatea și legea.

– Prințul Abd Muhammad al-Malik este exact așa cum l-ați descris. Acesta este motivul pentru care m-a trimis pe mine să vorbim despre nemulțumirile voastre în loc să trimită un mesaj care nu putea să exprime profunzimea sentimentelor sale față de pierderea suferită de voi.

Tom simți un fior, în ciuda camerei închise și a aerului încins și parfumat. Felul în care hogele își alesese cuvintele era

prevestitor de rău. Îl simți pe Guy neliniștit lângă el, dar nu se uită la el. Aștepta ca hogele să vorbească din nou, temându-se de ce avea să-i spună. Dar al-Allama sorbea cu delicatețe din cafea, privind în poală.

În cele din urmă, Tom fu nevoit să insiste:

– Am așteptat trei ani ca să aflu vești despre fratele meu. Vă implor să nu-mi prelungiți suferința.

Hogele puse ceașca jos și își șterse buzele cu o batistă împăturită pe care i-o întinse un sclav.

– Stăpânul meu, prințul, mă roagă să vă spun așa. Se opri din nou, ca și cum și-ar fi adunat gândurile. „Este adevărat că, în urmă cu câțiva ani, am cumpărat un băiat european. A primit numele al-Amhara, din pricina părului său, care avea o nuanță extraordinară de roșu."

Tom scoase un oftat lung și răsuflă ușurat. Recunoscuseră. Nu aveau să fie negări și subterfugii pe care să le înfrunte.

– Cuvintele dumitale mi-au ridicat o piatră de pe suflet, o piatră care stătea să mă strivească și să mă lase fără suflare, spuse el cu vocea gâtuită.

Crezuse că și-ar putea pierde controlul, că avea să cedeze. Asemenea slăbiciune ar fi însemnat o pierdere a prestigiului și ar fi provocat disprețul celor prezenți. Respiră adânc și ridică bărbia, privind în ochii hogelui.

– Ce condiții a impus prințul pentru întoarcerea fratelui meu în sânul familiei?

Hogele nu răspunse imediat, ci își mângâie și-și netezi barba, rearanjându-și firele parfumate pe piept.

– Stăpânul mi-a poruncit să vă spun așa: „Eu, Abd Muhammad al-Malik, l-am luat pe băiatul numit al-Amhara sub protecția mea, plătind un preț mare pentru el, ca să-l apăr de cei care l-au răpit și ca să mă asigur că nu va mai suporta alte greutăți".

– Prințul dumitale este un om mare și milostiv, zise Tom, deși ar fi vrut să strige: „Unde e? Unde e fratele meu? Ce preț vreți ca să-l eliberați?"

– Stăpânul meu, prințul, a remarcat că băiatul e drăgălaș și arătos. L-a primit în suflet și, ca să-i demonstreze aprecierea și să-l păzească de orice rău, l-a declarat pe al-Amhara fiul său adoptiv.

Tom dădu să se ridice de pe pernă, cu faţa vizibil marcată de spaimă.

– Fiul său? repetă el, înţelegând obstacolul îngrozitor care îi apăruse în cale.

– Da, propriul său fiu. L-a tratat ca pe un prinţ. Mi-a dat sarcina de a-l educa pe băiat şi am descoperit la rândul meu că merita pe deplin să fie iubit.

Al-Allama plecă privirea şi arătă pentru prima dată că era emoţionat.

– Mă bucur că fratele meu a avut parte de bunăvoinţa oamenilor importanţi, spuse Tom. Dar e fratele meu. Am un drept de sânge. Profetul lui Dumnezeu a spus că legătura de sânge e ca oţelul şi că nu poate fi desfăcută.

– Cunoaşterea Cuvintelor Sfinte pentru Islam e lăudabilă, zise hogele. Stăpânul meu, prinţul, recunoaşte dreptul de sânge şi se oferă să plătească pentru pierderea voastră.

Al-Allama chemă un slujitor, care se apropie cu un mic cufar de mahon, incrustat cu fildeş şi sidef. Îngenunche în faţa celor doi bărbaţi albi, puse cutia pe lespezi şi deschise capacul.

Tom era incapabil să se mişte şi nici măcar nu se uită la conţinutul cufărului. Însă Guy se aplecă în faţă, privind monedele de aur care umpleau cufărul până la refuz.

– Cincizeci de mii de rupii, zise al-Allama. O mie de lire englezeşti. O sumă care ia în considerare faptul că al-Amhara a fost un prinţ al casei regale a Omanului.

Când, în cele din urmă, Tom îşi recăpătă glasul şi puterea de a se mişca, începu să se ridice, cu mâna pe mânerul sabiei Neptun.

– Nu există suficient aur în Arabia ca să mă poată cumpăra, răcni el. Am venit aici să-mi găsesc fratele şi nu plec până când nu-mi este înapoiat.

– Acest lucru nu e posibil, zise al-Allama cu vocea joasă şi plină de regret. Fratele vostru e mort. A murit acum doi ani de malarie. Nu a putut nimeni să facă nimic ca să-l salveze, deşi Allah ştie că noi, cei care l-am iubit, am încercat. Al-Amhara a murit.

Tom se prăbuşi la loc pe pernă, cu faţa albă de uimire, privindu-l cu ochi tulburi pe al-Allama. Rămase tăcut multă vreme, în care se auzi doar bâzâitul unei muşte albastre de pe tavan.

– Nu cred ceea ce-mi spuneți, șopti el, dar vocea îi era deznădăjduită și pe chip avea o expresie pierdută.

– Vă jur, așa cum îl iubesc pe Dumnezeu și mă rog pentru izbăvirea lui, că am văzut numele lui al-Amhara pe mormântul din cimitirul regal din Lamu, spuse al-Allama cu o durere infinită în glas, pentru ca Tom să nu se mai îndoiască de el.

– Dorian, șopti el. Era atât de tânăr, atât de plin de viață...

– Allah e bun. Putem fi siguri că există un loc pentru el în viața de apoi. Stăpânul meu, prințul, vă oferă consolarea lui. Vă împărtășește din plin pierderea suferită, completă hogele.

Tom se ridică în picioare, dând impresia că face un efort uriaș pentru o mișcare atât de simplă.

– Îi mulțumesc stăpânului dumitale, răspunse el. Va cer iertare, dar acum trebuie să vă las, vreau să fiu singur și să-l jelesc pe fratele meu.

Se întoarse către ușă. Guy se ridică și se înclină spre cei doi arabi.

– Îi mulțumim stăpânului dumneavoastră, prințul, pentru compasiune. Îi acceptăm oferta. Se aplecă, închise capacul cufarului și-l ridică. Toate datoriile dintre prințul Abd Muhammad al-Malik și familia noastră sunt achitate pe de-a-ntregul.

Îl urmă pe Tom către ușă, împiedicat de greutatea cufărului.

Sarah stătea în locul ei obișnuit de pe zidurile vechii mănăstiri, de unde îl vedea pe Tom de îndată ce apărea pe cărarea dinspre plajă.

– Tom! strigă ea.

Îi făcu veselă din mână, sărind în picioare și alergând pe ziduri dărâmate cu brațele desfăcute, ca să-și mențină echilibrul.

– Ai întârziat! Te aștept de câteva ore. Mai aveam puțin și plecam.

Sări pe pământ și alergă desculță pe poteca prăfoasă. Se opri la câțiva pași și se uită la el.

– Tom, ce s-a întâmplat? șopti ea.

Nu-l mai văzuse niciodată așa. Avea trăsăturile sălbatice și ochii plini de o durere cumplită.

– Tom, ce s-a întâmplat cu tine?

El făcu un pas nesigur spre ea și întinse brațele ca un om care se înecă. Ea se aruncă spre el.

– Tom! O, Tom! Ce e? zise ea sprijinindu-l cu toată puterea. Spune-mi, dragul meu. Vreau să te ajut.

Când începu să tremure, Sarah crezu că este bolnav, copleșit de o febră îngrozitoare. Apoi scoase un sunet îngrozitor, iar lacrimile începură să îi curgă pe față.

– Trebuie să-mi spui! se rugă ea.

Nu-și imaginase niciodată că el ar fi putut ceda așa. Îl crezuse mereu puternic și neîmblânzit, dar iată-l acolo, în brațele ei, distrus și devastat.

– Te rog, Tom, vorbește cu mine!

– Dorian e mort.

Sarah încremeni.

– Nu se poate, oftă ea, pur și simplu nu se poate! Ești sigur? Nu e nicio îndoială?

– Cel care mi-a adus vestea este un hoge, un om sfânt. A jurat pe credința lui, zise Tom. Nu încape nicio îndoială.

Ținându-se încă în brațe, căzură amândoi în genunchi.

– Mi-era ca un frate, spuse ea, lipindu-și obrazul de al lui și lăsând lacrimile să le scalde fețele. După o vreme, ea își suflă nasul și își șterse fața cu mâneca bluzei ei. Cum s-a întâmplat?

El nu putea încă să vorbească.

– Spune-mi, Tom, insistă ea.

Știa instinctiv că trebuia să-l facă să vorbească despre asta: întocmai unui doctor, trebuia să spargă inflamația, lăsând otrava să iasă afară. În cele din urmă, Tom începu să povestească, forțând cuvintele să iasă și rostindu-le cu greu. Dură mult timp, dar în cele din urmă îi povesti totul, iar ea înțelese că trebuia să fie adevărat.

– Și acum ce facem? întrebă ea ridicându-se.

– Știu doar că Dorian e mort, că nu l-am putut salva. E numai vina mea. Dacă aș fi venit după el mai devreme...

– Nu a fost vina ta, zise ea supărată. Nu te las nici măcar să te gândești la asta. Ai facut tot ce ai putut. Nimeni nu ar fi reușit să facă mai mult.

– Nu-mi mai pasă, spuse Tom.

– Ba da, îți pasă. Ești dator față de tine însuți și față de mine, dar și față de amintirea lui Dorian. Întotdeauna te-a admirat. Știa cât de tare ești. N-ar fi vrut să te vadă așa.

– Te rog, nu mă mustra, Sarah. Sunt epuizat de durere. Nimic nu mai contează.

– Nu te las să te dai bătut. Trebuie să ne facem un plan. Ce urmează acum? întrebă ea.

– Nu știu, zise el din nou.

Apoi își îndreptă umerii și-și șterse lacrimile.

– Unde mergem? întrebă ea. Nu putem sta aici și nici nu ne putem întoarce în Anglia. Unde, Tom?

– În Africa, spuse el. Aboli a găsit un om care să ne călăuzească pe continent.

– Când plecăm? întrebă ea simplu, fără să-i pună decizia la îndoială.

– În curând. Peste câteva zile. Atât va dura să reumplem butoaiele cu apă, să cumpărăm provizii proaspete și să facem ultimele pregătiri.

– O să fiu gata, spuse ea.

– Va fi greu. O călătorie periculoasă fără sfârșit. Ești sigură că asta vrei? Trebuie să-mi spui acum dacă ai vreo îndoială.

– Nu fi prostuț, Tom Courtney, spuse ea. Bineînțeles că merg cu tine.

Când plecă de la mănăstire, Sarah o luă spre consulat pe un drum ocolitor, călărind mai întâi pe poteca pe care o descoperise și care ducea către unul dintre sătucurile de pe coasta insulei. Făcuse aproape un kilometru când simți că este urmărită. I se păru că aude un tropot de cal în spate, așa că trase hățurile și se întoarse în șa ca să privească înapoi.

Poteca era străjuită pe ambele părți de o vegetație densă, compusă din tulpini răsucite, frunze lucioase de veloutia[1] sau tufe de lantana[2]. Nu vedea mai departe de ultima cotitură, aflată la numai câțiva pași în urmă.

[1] Arbust care crește în regiunile tropicale ale Africii (n.tr.)

[2] *Idem* (n.tr.)

– Tom? strigă ea. Tu eşti?

Nu primi niciun răspuns şi, în tăcerea aceea, îşi zise că se speria de umbrele din jur. „Te porţi prosteşte", îşi spuse ea cu hotărâre şi merse mai departe.

Când ajunse în sat, cumpără un coş cu legume de la o bătrână – scuza ei pentru absenţa prelungită –, apoi călări aproape până în port ca să se poată întoarce la consulat pe drumul principal.

Avea multe lucruri în gând. În sufletul ei alternau entuziasmul exaltat la gândul aventurii care o aştepta şi tristeţea profundă când înţelese că trebuia să-i părăsească pe Caroline şi pe micul Cristopher. Îi iubea pe amândoi nespus de mult. Caroline ajunsese să se bazeze pe puterea şi pe curajul ei în căsnicia nefericită cu Guy, iar Sarah avea grijă de micul Cristopher ca şi cum ar fi fost al ei. „N-ar putea veni şi ei cu noi?" se întrebă ea, apoi îşi dădu seama că era o nebunie până şi să se gândească la asta.

„Trebuie să-i las, se încurajă Sarah. Îi iubesc pe amândoi, dar Tom este bărbatul meu şi-l iubesc mai mult decât viaţa. Trebuie să plec cu el."

Era atât de preocupată de aceste gânduri, încât intră în curtea de la grajduri fără să-l vadă pe Guy, care o strigă cu asprime din umbra verandei lungi.

– Unde ai fost, Sarah?

Ea îl privi nedumerită.

– M-ai speriat, Guy.

– Te simţi vinovată cu ceva? o întrebă el.

– Am fost să cumpăr legume, răspunse ea atingând coşul legat în spatele şeii. Urmează să fug în lume cu o varză!

Râse voioasă, dar Guy nu zâmbea.

– Vino în biroul meu! îi ordonă el.

Ea observă grăjdarul care stătea în uşă aşteptând. Era omul lui Guy, un tip micuţ, viclean şi ciupit de vărsat, pe care îl chema Assam. Nu-l plăcuse niciodată şi nu avea încredere în el – cu atât mai puţin acum, când îi văzu zâmbetul satisfăcut şi atotştiutor. Având o senzaţie neplăcută, Sarah îşi dori să se fi străduit mai bine să-şi acopere urmele atunci când mergea la locul de

întâlnire cu Tom, ceea ce-i confirma sentimentul că în după-amiaza aceea fusese urmărită.

– Vreau să fac baie şi să mă schimb pentru cină, îi spuse ea lui Guy, încercând să fie curajoasă.

Dar el se încruntă şi se pocni cu cravaşa peste cizmă.

– Nu durează mult, spuse el. Ca tutore al tău, trebuie să insist să mă asculţi. Assam o să-ţi ia iapa.

Resemnată, ea îl urmă pe verandă şi intrară împreună în semiîntunericul răcoros al biroului său. El închise uşile în spatele lor şi o lăsă să stea în picioare în mijlocul camerei, în timp ce el se aşeză la birou.

– Te-ai tot întâlnit cu el la vechea mănăstire, îi spuse el sec.

– Cu cine? Despre ce vorbeşti?

– Nu te deranja să negi, zise el. La porunca mea, Assam te-a urmărit.

– M-ai spionat, răbufni ea. Cum îndrăzneşti?

Încercă să-şi arate indignarea, dar nu reuşea să fie prea convingătoare.

– Mă bucur că nu-mi insulţi inteligenţa negând.

– De ce să îl reneg pe omul pe care-l iubesc?

Se îndreptă de spate semeaţă şi cu adevărat furioasă acum.

– Ai ajuns târfa unui marinar, spuse el. După ce obţine tot ce vrea dintre picioarele tale, o să râdă şi o să ridice pânzele, aşa cum a făcut cu sora ta.

– Când ridică pânzele, voi pleca şi eu cu el.

– Sunt tutorele tău şi tu ai doar optsprezece ani. Nu pleci nicăieri fără consimţământul meu.

– Plec cu Tom, spuse ea, şi nimic din ce spui sau faci tu nu mă poate opri.

– Asta mai vedem noi, zise Guy ridicându-se. Eşti pedepsită să rămâi în apartamentul tău până când *Rândunica* pleacă din Zanzibar.

– Nu poţi să mă tratezi ca pe o prizonieră.

– Ba da, pot. O să ai un paznic la uşa apartamentului tău şi alţii la poartă. Le-am dat deja instrucţiuni. Acum, du-te în camera ta. O să ordon să-ţi aducă cina acolo.

Tom era atât de ocupat cu pregătirea navei de plecare, încât nu dădu prea multă atenţie vasului cu greement pătrat care intră încet în port după apus. Chiar şi în lumina aceea slabă, văzu că fusese avariat de furtuni. Era sezonul cicloanelor ce veneau din Oceanul Indian şi probabil dăduse peste astfel de vânturi rele. Numele de pe oglinda pupei era *Apostolul*. Arbora în vârful catargului steagul ferfeniţit al companiei India de Est şi, după ce ancoră, Tom îl trimise pe Luke Jervis cu barca să afle ceva veşti.

Luke se întoarse după aproape o oră şi îl găsi pe Tom în cabina lui, unde scria în jurnalul de bord.

– Pleacă în larg din Bombay, cu o încărcătură amestecată de ceai şi pânzeturi, raportă Luke. A dat peste o furtună la nord de insulele Mascarene. Au de gând să o repare aici înainte de a-şi relua călătoria.

– Ce veşti are?

– Majoritatea mărfurilor sunt mucegăite, pentru că *Apostolul* a plecat de pe docul companiei cu luni în urmă, dar războiul cu francezii merge bine. William îi bate de-i rupe. Se pare că Willy al nostru este un luptător bun!

– Ce veşti grozave! zise Tom sărind în picioare. Spune-le şi celorlalţi şi dă-le câte o duşcă să închine în sănătatea regelui Willy.

Ceea ce Tom nu avea cum să ştie era că, în afară de veştile despre război, *Apostolul* aducea şi un pachet de scrisori şi documente, sigilat într-o pungă de pânză gudronată, de la guvernatorul din Bombay pentru consulul Maiestăţii Sale din Zanzibar. Căpitanul trimise pachetul la mal în dimineaţa următoare, iar Guy îl deschise la masa de prânz, pe veranda lungă a consulatului. Caroline stătea în faţa lui, iar Sarah era încă închisă în camera ei.

– Este o scrisoare personală aici de la tatăl tău, îi spuse Guy lui Caroline în timp ce selecta teancul de gazete şi hârtii sigilate.

– Îmi este adresată mie, protestă Caroline când el rupse sigiliul de ceară şi începu să o citească.

– Eu sunt soţul tău, spuse el indiferent.

Deodată, expresia lui se schimbă şi hârtia începu să-i tremure în mâini.

– Dumnezeule! Asta e de necrezut!

– Ce e?

Caroline lăsă din mână lingura de argint. Probabil că erau ştiri extraordinare dacă aveau un asemenea efect asupra soţului ei – Guy se mândrea cu atitudinea lui rezervată în cele mai dificile împrejurări.

În timp ce se uita la scrisoare, expresia lui Guy se schimbă treptat din consternare în bucurie.

– Acum e al meu!

– Cine? Ce s-a întâmplat?

– Tom! E un criminal, Dumnezeule! Acum va plăti preţul la spânzurătoare. L-a ucis pe dragul nostru frate, William, şi s-a emis un mandat de arestare pe numele lui. Am de gând să-mi fac datoria şi o să-mi facă plăcere să-i arăt unde-i e locul.

Guy sări în picioare, răsturnând ceainicul de pe suport. Acesta se sparse pe gresie, dar el abia dacă băgă de seamă.

– Unde te duci, Guy?

Caroline se ridică, albă la faţă de groază şi legănându-se pe picioare.

– La sultan, spuse el, apoi le strigă slujitorilor: Spuneţi-i lui Assam să pună şaua pe calul sur şi să se grăbească. Se întoarse din nou spre Caroline şi îşi izbi palma cu pumnul. În sfârşit! Am aşteptat atât de mult! O să-i cer sultanului oameni din garda lui. După toate problemele pe care i le-a cauzat Tom, nu o să mă refuze. O să-l arestăm pe jupânul Thomas şi-o să confiscăm *Rândunica*. După ce o vindem, ar trebui să ne aducă un profit de cel puţin două mii de lire. Merit o răsplată pentru că am adus un criminal periculos în faţa justiţiei, râse el triumfător. Jupânul Tom o să aibă o cabină gratis pe *Apostol*, înapoi spre Londra, în lanţuri.

– Guy, e fratele tău! Nu poţi să-i faci aşa ceva! zise Caroline tulburată.

– Şi Billy era fratele lui Tom, dar asta nu l-a împiedicat pe porcul ăsta să-l înjunghie cu sânge rece. Acum o să plătească un preţ extrem de mare pentru aroganţa lui.

Ea alergă spre el şi-l prinse de mânecă.

– Nu, Guy, nu poți să faci asta!

– Așa deci! Se repezi la ea cu fața întunecată de mânie. Te rogi pentru el. Încă îl mai iubești, nu-i așa? Ți-ai ridica fustele într-o clipă și ți-ai desface picioarele dacă ți-ar cere-o, ca o târfuliță ticăloasă ce ești!

– Nu-i adevărat!

– Ți-ar plăcea să-ți lase încă un bastard în pântec. O lovi peste față, facând-o să se izbească de peretele jos al verandei. Ei bine, iubitul tău nu o să mai facă niciun bastard.

Se îndepărtă pe terasă, strigând după cal.

Caroline se sprijini cu greu de perete, acoperindu-și obrazul roșu care începea să se umfle. Apoi auzi calul galopând dincolo de poartă, pe aleea către port și mai departe spre fort, și se strădui să se ridice în picioare.

Când Guy îi spusese prima dată despre legătura dintre Tom și sora ei mai tânără, fusese îngrozită și chinuită de gelozie. Apoi, cu o seară în urmă, se dusese în camera lui Sarah și petrecuse aproape două ore cu ea. Ajunsese treptat să înțeleagă cât de îndrăgostită era sora ei. Știa de multă vreme că propriile ei sentimente pentru Tom erau fără speranță, așa că le abandonase. Și, deși durerea acelui sacrificiu fusese intensă, o sărutase pe Sarah și-i promisese să îi ajute pe ea și pe Tom să fugă.

– Trebuie să-i avertizez, șopti ea, dar avem atât de puțin timp...

Ridică o tavă de pe bufet și pregăti o farfurie pentru Sarah, ducând-o pe verandă; apoi trecu pe lângă camera unde dormea Cristopher, îndreptându-se spre ultima ușă. Unul dintre paznicii lui Guy stătea acolo ghemuit, pe jumătate adormit de căldura după-amiezii, cu muscheta în poală. Tresări când ea se apropie de el și se ridică în picioare.

– *Salam aliekum*, Donna, zise el plecându-se. Stăpânul a dat ordine stricte să nu treacă nimeni de ușa aceasta, fie că intră, fie că pleacă.

– Am adus mâncare pentru doamna, sora mea, spuse ea pe un ton poruncitor. Dă-te la o parte!

Bărbatul ezită – ordinele lui nu acopereau și această situație –, apoi se plecă din nou.

– Sunt praf la picioarele dumneavoastră, zise el.

Scoase o cheie mare de fier dintre faldurile hainei şi o întoarse în broască. Caroline trecu pe lângă el, iar când uşa se închise, puse tava pe prima masă şi alergă direct spre dormitorul lui Sarah.

– Sarah, unde eşti?

Sora ei stătea întinsă pe pat, sub plasa de ţânţari, ca într-un cort. Era acoperită cu un cearşaf subţire şi părea că doarme, dar de îndată ce auzi vocea lui Caroline îl dădu deoparte şi sări din pat, îmbrăcată şi cu cizme de călărie pe sub fustele lungi.

– Caroline! Cât mă bucur că ai venit! Nu voiam să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine.

Caroline se uită la ea şi Sarah veni în fugă să o îmbrăţişeze.

– Plec cu Tom. Mă aşteaptă pe plaja de sub vechea mănăstire, dar am întârziat deja.

– Cum o să treci de paznicii lui Guy? o întrebă Caroline.

Sarah băgă mâna pe sub fuste şi scoase pistoalele de duel.

– O să împuşc pe oricine încearcă să mă oprească.

– Ascultă-mă, Sarah! A sosit o scrisoare de la tata din Bombay. Tom este acuzat de uciderea fratelui său mai mare şi s-a emis un mandat de arestare pe numele lui.

– Ştiu asta. Mi-a spus Tom. Se trase deoparte şi adăugă: Nu poţi să mă opreşti, Caroline. Nu are nicio importanţă, ştiu că e nevinovat şi plec cu el.

– Nu înţelegi. Caroline o prinse iar de braţ. Am promis deja că o să vă ajut pe tine şi pe Tom. Nu-mi retrag cuvântul dat. Am venit să-ţi spun că Guy a plecat în fort să-l informeze pe sultan. O să-l aresteze pe Tom şi o să-l trimită înapoi în Anglia în lanţuri, pentru proces şi execuţie.

– Nu! strigă Sarah la sora ei, cu ochii mari de spaimă.

– Trebuie să-l previi, dar nu vei scăpa dacă nu te ajut. Se gândi repede la ceva, apoi spuse: Uite ce vom face.

Îi explică planul, vorbind cu repeziciune.

– Înţelegi? întrebă ea când termină.

Sarah încuviinţă din cap.

– Sunt gata. Am făcut toate pregătirile, dar grăbeşte-te, Caroline. Tom o să creadă că nu vin. O să se sature să aştepte şi o să plece.

Caroline se duse la ușă și îi strigă paznicului să deschidă. După ce plecă, paznicul încuie ușa în urma ei. Caroline se îndreptă apoi direct spre grajduri și strigă după Assam.

– Pune șaua pe iapa mea.

Când grăjdarul ezită, ea bătu din picior.

– De îndată! Altfel pun să te bată, se răsti ea. Mă grăbesc. Am promis să mă întâlnesc cu stăpânul în fort.

În câteva minute, Assam aduse calul și Caroline îi luă frâiele din mână.

– Du-te la poartă și spune-le paznicilor să deschidă. Ies acum.

Deja intimidat, Assam alergă să îndeplinească porunca.

Încercând să nu se grăbească sau să-și arate neliniștea, Caroline traversă călare peluzele, până în capătul verandei. Paznicul de la ușa lui Sarah se ridică să o întâmpine, iar ea scoase scrisoarea de la tatăl ei.

– Dă-i asta surorii mele de îndată, ordonă ea.

El își puse muscheta pe umăr și luă scrisoarea, apoi se duse la ușă și ciocăni.

După o clipă, Sarah strigă dinăuntru:

– Ce e?

– O scrisoare, Donna.

– Dă-mi-o.

El descuie ușa și, când o deschise, Sarah păși în față și îndreptă pistoalele spre chipul lui înspăimântat. Aveau cocoșul ridicat și degetele ei erau pe trăgaci.

– Întinde-te pe burtă, îi porunci ea.

În loc să se supună, paznicul trase muscheta de pe umăr și încercă să o armeze. Cu calm, Sarah coborî pistolul din mâna dreaptă și trase direct în genunchiul lui. Acesta țipă și se prăbuși pe gresia de pe verandă, cu piciorul rănit răsucit sub el. Sarah îndepărtă cu piciorul muscheta căzută.

– Prostule, trebuia să faci cum ți-am zis, îi spuse ea cu asprime. Următorul glonț te va nimeri în cap.

Lipi țeava celuilalt pistol de fruntea lui.

Bărbatul își acoperi fața și se ghemui la picioarele ei. Sarah își puse pistolul cu care-l împușcase la cingătoare, apoi se îndepărtă de cadrul ușii. Luă sacul de piele în care își adunase cele mai prețioase lucruri și-l trase afară, pe verandă.

Între timp, Caroline se apropiase în grabă pentru a o ajuta să urce sacul pe șa. Cele două surori se îmbrățișară scurt, copleșite de emoție.

– Mergi cu Domnul, draga mea Sarah. Vă doresc ție și lui Tom să vă bucurați unul de altul.

– Știu că și tu îl iubești, Caroline.

– Da, dar acum e al tău. Poartă-te frumos cu el.

– Sărută-l pe Cristopher pentru mine.

– Amândoi îți vom duce dorul, dar acum du-te! Grăbește-te!

Caroline își împreună mâinile și o ridică pe Sarah în șa.

– Adio, surioară, strigă ea când Sarah mână iapa în galop, îndepărtându-se în viteză pe peluză.

Assam o văzu venind și le strigă paznicilor să închidă porțile, dar Sarah îndreptă calul direct către el și fu nevoit să se arunce într-o parte ca să nu fie călcat de copitele din față. Iapa zbură dincolo de porțile deschise și se pierdu în pădure. Sarah o luă pe cărarea ce ducea spre sud, prin crângul de palmieri, către mănăstirea părăsită.

– Te rog, așteaptă-mă, Tom, șopti ea, iar vântul îi purtă vorbele prin aer. Părul lung îi flutura în spate ca o flamură. Te rog să mă aștepți, dragul meu, vin.

Mână iapa în cea mai mare viteză, iar trunchiurile palmierilor treceau pe lângă ea ca în ceață.

La porțile mănăstirii, opri brusc calul din galop. Acesta se smuci și dădu din cap, asudând neliniștit, neobișnuit să fie mânat atât de brutal.

– Tom! strigă Sarah, dar ecoul zidurilor străvechi părea că o batjocorește. Tom!

„A plecat", se gândi ea. În timp ce iapa zvâcnea și se învârtea neliniștită, Sarah se aplecă în șa și cercetă pământul moale. Văzu urmele proaspete lăsate de Tom venind dinspre plajă și zona bătătorită din fața porții, unde se plimbase înainte și înapoi, așteptând-o. Apoi, după ce își pierduse răbdarea, șirul de pași se îndrepta către plajă.

– Tom! strigă ea disperată, apoi mână iapa pe poteca îngustă dintre tufe.

Crengile îi biciuiau picioarele în vreme ce gonea pe lângă râu, ajungând în cele din urmă pe nisipurile albe de coral, cu apa limpede a lagunei în față.

Văzu semnul lăsat de carena felucii la marginea apei, apoi ridică privirea și văzu micuța ambarcațiune. Se îndrepta încet spre ruptura din recif, la vreo opt sute de metri distanță. Tom era la pupă, cu prăjina lungă de bambus în mână, împingând-o prin apele puțin adânci.

– Tom! strigă ea dând din mâini. Tom!

Dar vântul se juca printre palmieri, iar valurile bubuiau și clocoteau în exteriorul recifului, înăbușindu-i strigătele. Feluca micuță se îndepărta hotărâtă, iar Tom nu se uita înapoi.

Sarah îndrumă iapa în apă și, cu toate că la început se împotrivi, sări apoi în față cu îndrăzneală, săltând și plonjând în locurile mai adânci, până când apa îi ajunse la gât, iar fustele și cizmele lui Sarah se udară. Dar feluca își croia drum tot mai rapid, din ce în ce mai departe de ele.

– Tom! strigă Sarah cu disperare.

Apoi scoase al doilea pistol de la cingătoare, îl îndreptă spre cer și trase. Zgomotul se auzi ca un pocnet înăbușit în imensitatea mării și a vântului.

– Nu m-a auzit!

Mai dură o secundă până ca sunetul să călătorească peste apă, apoi văzu silueta îndepărtată a lui Tom tresărind și privind în urmă.

– O, slavă Domnului! șopti ea, aproape plângând de ușurare.

Tom împinse cu pricepere cu prăjina și întoarse feluca în loc, făcând-o să alunece înapoi spre lagună.

– Unde ai fost? Ce s-a întâmplat? strigă el când ajunse suficient de aproape.

– Guy a aflat de tine și de William, strigă Sarah. S-a dus în fort să adune garda. Vor să te aresteze și să-ți confişte nava.

Văzu expresia lui înăsprindu-se, dar nu spuse nimic când ajunse cu barca lângă iapă. Scoase prăjina din apă, apoi se întinse să o prindă pe Sarah de talie și să o ridice din șa. O așeză pe punte.

– Sacul meu! spuse ea gâfâind.

El scoase pumnalul din teaca prinsă la curea și tăie chinga ce-l ținea legat de oblânc. Îl trase în barcă și plesni iapa, care se

întoarse și se zbătu să ajungă pe plajă. Tom apucă prăjina de bambus și îndreptă feluca din nou către strâmtoare.

– Când a plecat Guy la fort? întrebă el. Cât timp mai avem?

– Nu mult. A plecat de la consulat de mai bine de două ore.

– Stai la fungă, porunci el sumbru. Trebuie să ridicăm pânza și să riscăm să mergem peste corali.

Vela latină flutură și se întinse, apoi se umflă în vânt. Feluca luă bandă brusc, gonind spre deschizătura din recif. Trecu prin aceasta și, de îndată ce apa se făcu albastră sub carenă, Tom se ridică la timonă și o întoarse în direcția portului, unde era ancorată *Rândunica*.

– Spune-mi tot, ordonă el.

Ea se apropie și-l cuprinse de mijloc.

– Cum a aflat Guy?

– A venit o corabie aseară.

– *Apostolul*, exclamă el. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Ascultă cu atenție în timp ce ea îi povesti toate detaliile. După ce ea termină, Tom spuse încet:

– Să dea Domnul să ajungem la timp!

Privi în față către portul care se întindea înaintea lor și văzu micuța navă ancorată și plutind în liniște.

– Slavă Domnului! Încă nu au confiscat-o, zise el agitat.

Dar în clipa următoare văzu o flotă de douăsprezece bărcuțe plecând de lângă cheiul de piatră de sub fort și apropiindu-se prin golf de corabie. Tom duse mâna la ochi și se uită peste întinderea albastră care-i separa de barca din față. Recunoscu silueta înaltă de la provă purtând o pălărie cu pene.

– Guy e nerăbdător ca un copoi care a luat mirosul vulpii.

Barca era mult scufundată în apă din pricina greutății oamenilor înarmați înghesuiți la bord. Toate celelalte bărci erau la fel de pline.

– A luat cel puțin o sută de nemernici de-ai sultanului cu el, calculă Tom. Nu-și asumă niciun risc.

Privi în sus spre catarg și calculă forța și direcția vântului pe care-l simțea în obraz. Navigase suficient cu feluca încât să-i știe fiecare defect și să speculeze și ultimul metru parcurs în viteză.

– Întinde-o puțin mai tare, îi spuse lui Sarah, care alergă spre pânza prinsă de catarg.

Feluca reacționă la atingerea ei și sări în față sub picioarele lor.

– O să fie la limită.

Tom se uită la barca din față și calculă diferența de viteză și direcție. Aveau avantajul vântului care-i împingea din larg. Guy avea parte de vântul strâns, înfruntându-l cu greu din pricina bărcii mult scufundate în apă. Tom se îndoia că celelalte bărci puteau ajunge la *Rândunică* dintr-o singură schimbare a cursului. Pe de altă parte, feluca trebuia să treacă direct prin fața provei bărcii lui Guy. Tom mijì ochii, gândindu-se cum să schimbe cursul.

– O să trecem la distanță de o împușcătură de barca din față, îi spuse lui Sarah. Adună plasele acelea și cutiile pentru pește de-a lungul marginii de la tribord și întinde-te în spatele lor.

– Și tu? întrebă ea neliniștită.

– Nu ți-am spus? Eu sunt imun la gloanțe de muschetă, zâmbi el. Și-apoi, arabii nu se prea pricep să tragă.

Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, poate ar fi fost mai impresionată de nepăsarea lui în fața pericolului.

– Locul meu e lângă tine, zise ea cu încăpățânare, încercând să fie la fel de curajoasă.

– Locul tău e acolo unde spun eu. Expresia lui deveni sumbră și rece. Lasă-te jos, femeie.

Nu-l mai văzuse niciodată așa și lucrul acesta o nedumeri puțin. Se trezi că se supune cu sfială și abia când rămase întinsă pe podeaua urât mirositoare, protejată de plasele și de cutiile grele de lemn, începu să se gândească la nevoia ei de independență.

„Nu trebuie să-l las de pe acum să se impună", își spuse. Dar gândurile ei fură întrerupte de un strigăt slab. Arabii din barca din față văzuseră feluca micuță care gonea în direcția lor. Vasul se înclină periculos când se apropiară toți de margine pentru a vedea dincolo de strâmtoare, vorbind și gesticulând, armându-și puștile cu țeavă lungă și fluturându-le.

– Oprește-te!

Vocea lui Guy abia se auzea în vânt, dar erau acum suficient de aproape pentru ca Tom să-i vadă bine expresia mohorâtă și furioasă.

– Oprește-te cu vântul în față de îndată, Tom Courtney, altfel le poruncesc oamenilor să tragă asupra ta.

Tom râse şi-i făcu un semn vesel cu mâna.

– Uşurează-te în vânt, dragă frate, ca să-ţi vină tot în faţă.

Acum se aflau la mai puţin de o sută de metri distanţă, iar Guy le strigă ceva muschetarilor arabi care se îngrămădeau pe puntea deschisă a bărcii. Cu sabia trasă, le arată feluca. Drept răspuns, aceştia îndreptară muschetele spre ei şi, în ciuda lăudăroşeniei sale, Tom simţi că îl cuprinde teama văzând şirul de arme.

– Foc! strigă Guy întinzând sabia.

Se auzi o bubuitură şi un nor de praf alb şi gros ascunse pentru o clipă barca.

Aerul din jurul lui Tom se umplu de şuieratul gloanţelor grele de plumb, care izbiră suprafaţa apei de jur împrejurul felucii şi o loviră în lateral, făcând aşchiile albe să sară din scânduri.

Tom simţi ceva ciupindu-i mâneca de la cămaşă şi, când privi în jos, văzu că materialul era sfâşiat şi un fir subţire de sânge curgea din rana superficială de pe biceps.

– Eşti bine, Tom? întrebă Sarah neliniştită din locul în care stătea întinsă la picioarele lui.

El râse din nou şi se întoarse puţin într-o parte pentru ca ea să nu-i vadă sângele de pe mânecă.

– Ţi-am spus că nu ştiu să tragă.

Îşi ridică pălăria şi o flutură spre Guy într-un salut batjocoritor.

Câteva picături roşiatice căzură pe punte, iar Sarah văzu sângele şi se albi. Atunci, fără să mai ezite, sări în picioare şi alergă la pupă.

– Treci înapoi! răbufni Tom. Sunt gloanţe adevărate de muschetă. Ai putea să fii ucisă.

Sarah îl ignoră şi se aşeză în genunchi în faţa lui, apărându-l cu propriul trup. Îşi aruncă şalul de pe umeri şi-şi desprinse părul, lăsându-l să fluture în vânt ca un stindard.

– Trageţi! strigă ea către barcă. Trage în mine dacă îndrăzneşti, Guy Courtney!

Erau destul de aproape încât să vadă frustrarea şi furia de pe faţa lui Guy.

– Lasă-te jos, Sarah, îi strigă el. Dacă te împuşcă, o să fie din vina ta.

Tom încercă să o împingă jos, pe punte, dar ea îl cuprinse cu braţele de gât şi se lipi de el. Avea faţa îmbujorată de furie în timp ce se uita către barcă.

– Dacă-l vrei pe fratele tău, trebuie să mă omori pe mine mai întâi, ţipă ea la Guy.

Expresia lui Guy se schimbă din triumf în nesiguranţă. Se uită la oamenii lui. Muschetarii reîncărcau armele în grabă. Tom văzu vârful vergelelor mişcându-se în sus şi în jos în timp ce împingeau alte gloanţe pe ţeava lungă. Chiar şi unui om priceput îi lua două minute să reîncarce şi, până la următoarea rundă, cele două ambarcaţiuni aveau să se afle extrem de aproape una de alta, feluca trecând prin faţa provei celeilalte bărci.

Cei mai rapizi şi mai buni muschetari terminară de încărcat şi de armat. Patru dintre ei ridicară puştile la unison, luându-i la ochi, peste ţevile lungi, pe cei doi aflaţi la pupa felucii. Guy încă ezita, însă expresia lui îndârjită se schimbă şi, cu o mişcare a sabiei, lovi arma celui de lângă el, strigând în arabă:

– Opriţi! Nu trageţi! O să loviţi femeia!

Însă un arab îi ignoră ordinul şi trase. Un fir de fum albastru apăru la gura ţevii, iar glonţul lovi fusul cârmei din mâna lui Tom.

– Opriţi-vă! strigă Guy furios, izbind cu sabia încheietura omului. Un fir de sânge roşu-deschis apăru imediat, iar omul îşi prinse mâna rănită şi se îndreptă clătinându-se către spatele punţii.

– Opriţi-vă!

Guy se întoarse spre ceilalţi; ezitând, aceştia coborâră muschetele unul câte unul. Feluca trecu pe lângă barcă şi apoi se îndepărtă.

– Încă nu ai câştigat, Tom Courtney! strigă Guy după ei. Începând de azi, mâna fiecărui om va fi împotriva ta. Într-o bună zi, vei plăti tot ceea ce datorezi, voi avea grijă de asta. O jur!

Tom ignoră strigătele de furie tot mai slabe ale fratelui său şi privi înainte. *Rândunica* se afla acum la distanţă de o frânghie, însă focul muschetelor de pe barcă alertase echipajul. Roiau cu toţii pe punte şi se căţărau pe greement. Ned Tyler nu mai avea nevoie de ordine ca să pregătească nava de plecare.

Sarah îl cuprinse pe Tom de mijloc şi se uită în urmă spre alaiul de bărci mici care goneau în urma lor.

– A fost palpitant, zise ea cu ochii strălucind.

– Să nu îndrăznești să fii mulțumită de ce-ai făcut, obrăznicătură mică, zise Tom strângând-o în brațe. Ai nesocotit ordinul meu direct.

– Ai face bine să te obișnuiești cu asta, zise ea zâmbind. Căci s-ar putea întâmpla din nou într-o zi. Apoi deveni serioasă și tăie cu pumnalul lui mâneca ruptă a cămășii. Apoi folosi bucata de pânză ca să-i lege rana de la braț și să oprească sângerarea. Între timp, se apropiau în viteză de *Rândunică*.

– Amarează asta și pregătește-te să sari imediat, îi spuse Tom.

Vinciul zăngăni pe puntea din față a goeletei când Tom ridică ancora. Când brațele acesteia se eliberară de pe fundul apei, goeleta se desprinse de mal și începu să ia viteză înapoi spre pupă. Sarah își ridică fustele și le prinse la cingătoare, pentru a avea picioarele goale și libere, apoi se ghemui lângă margine.

Tom văzu capul lui Aboli lângă balustradă, deasupra lui. Când carenele se atinseră și Tom coborî pânza, Aboli sări jos, ca o panteră neagră asupra unei gazele. Se auzi doar o bufnitură când aterizâ cu picioarele goale lângă Sarah. O luă în brațe, iar ea țipă și se împotrivi; dar Aboli sări înapoi, se prinse de scara de abordaj care atârna de goeletă și o duse în brațe la bordul *Rândunicii*.

Tom apucă sacul de piele al lui Sarah de pe punte și sări peste apa dintre carene, urcând după Aboli pe goeletă. Când puse un picior dincolo de balustradă, Ned Tyler îl salută solemn de la cârmă.

– Bine ați venit la bord, căpitane! zise el.

– Mulțumesc, domnule Tyler. Nu văd de ce am mai zăbovi aici. Întoarce nava în direcția vântului, te rog.

Lăsă sacul lui Sarah pe punte și se duse la cârmă. Când *Rândunica* se întoarse, barca lui Guy se afla la două sute de metri la pupă; dar goeleta se îndepărtă atât de repede, încât barca părea ancorată.

Sabia scoasă îi atârna lui Guy la șold. Stătea cu umerii pleoștiți și avea fața schimonosită de frustrare și ură. Când îl văzură pe Tom, oamenii din jurul lui nu se mai stăpâniră și deschiseră furioși focul, trăgând cu muschetele în neștire, însă Guy părea să nu-i observe. Toată atenția lui era îndreptată spre fratele său geamăn.

Se uitară unul la altul în vreme ce distanța dintre nave se mărea. Sarah se apropie de Tom și, mână în mână, priviră cum silueta bărcii se estompa, ajungând să nu se mai poată distinge decât silueta înaltă a lui Guy. După aceea *Rândunica* făcu un ocol, lăsând portul din Zanzibar în urma lor, iar barca se pierdu din vedere.

Dorian Courtney se ridică. Stătuse în genunchi ca să se roage la Dumnezeul strămoșilor săi. Se plimbă pe marginea stâncii, apoi se aplecă să ridice o pietricică ce-i atrăsese atenția. O udă cu limba, apoi o așeză în bătaia soarelui. Era un agat roz, striat, cu straturi frumoase de albastru, încununat cu cristale de o claritate de diamant. Era frumos.

Se întinse peste margine și lăsă piatra să-i scape printre degete, apoi o privi căzând o sută cincizeci de metri până la poalele stâncilor. Piatra se micșoră și dispăru înainte să atingă suprafața mării. Nu se văzură stropii, nici undele de pe fața apei – și nici vreun alt semn că ceva atât de frumos existase vreodată. Deodată, pentru prima dată în aproape șapte ani, se gândi la micuța Yasmini, care dispăruse din viața lui în același fel.

Vântul îi umfla hainele și sufla din spatele lui, dar stătea cu picioarele depărtate și nu se temea de prăpastia care i se deschidea la picioare. In dreapta lui, stânca roșie și mare care se înălța deasupra mării era străjuită de o vale îngustă. În adâncimi, agățându-se precar de mal, se vedeau crângurile de palmieri, precum și acoperișurile și domurile albe ale satului Shihr. Oamenii lui Dorian își făcuseră tabăra printre arborii mici de acacia și palmierii aflați mai departe în vale. Fumul albastru al focurilor de tabără se ridica în fuioare uleioase și drepte în aer, până când rafalele de vânt le purtau peste vârful stâncilor, plutind apoi spre dealurile de netrecut și spre dunele deșertului.

Dorian duse mâna streașină la ochi și privi în largul mării. Corăbiile erau acum mai aproape. Patru nave mărețe, cu dunete înalte și vele matisate, flotila prințului al-Malik. Apăruseră la orizont de la răsărit, dar vântul le stătea împotrivă, forțându-le să plutească în derivă. Dorian mijii ochii, apreciind distanța, și

văzu că aveau să treacă multe ore înainte să poată intra în golf și să ancoreze lângă plajă.

Era nerăbdător și neliniștit. Trecuse foarte mult timp de când nu-l mai văzuse pe prinț, tatăl său adoptiv. Se îndepărtă de marginea stâncii și porni înapoi pe cărarea care ducea la mormântul străvechi. Se afla pe creasta unui promontoriu de piatră vechi de o sută de ani, albit de soarele deșertului.

Al-Allama și șeicii din Saar erau încă la rugăciune, cu covoraşele întinse la umbra mormântului, întoarse în direcția orașului sfânt aflat la sute de kilometri la nord de ținutul acela torid. Dorian rări pasul, pentru că nu voia să ajungă în timp ce ei încă se mai rugau.

Cei din tribul Saar nu știau că el nu era musulman. La cererea prințului, le ascunsese acest lucru cât timp trăise printre ei. Știa că nu l-ar fi primit niciodată atât de grabnic în tribul lor dacă ar fi ghicit adevărul, că era păgân. Credeau că se afla sub jurământ de penitență, fiind forțat să nu se roage alături de comunitatea credincioșilor, ci să se roage la Allah în singurătate. La ora rugăciunii, îi lăsa de fiecare dată și pleca singur în deșert.

Acolo se ruga la Dumnezeul strămoșilor săi, îngenunchind în sălbăticie, dar cuvintele deveneau tot mai greu de spus pe măsură ce timpul trecea, iar rugăciunile semănau tot mai mult cu o formalitate. Treptat, senzația aceea stranie că fusese abandonat de Dumnezeul lui începu să-l copleșească. Își pierdea credința din copilărie și se simțea confuz și părăsit.

Se opri pe creasta dealului și văzu oamenii îngenunchează care se prosternau la umbra moscheii. Nu era prima dată când îi invidia pentru credința lor nestrămutată. Așteptă la distanță până când terminară și începură să se împrăștie. Cei mai mulți urcară în șa și porniră pe poteca de pe stâncă spre satul de jos. În curând, doar doi oameni rămaseră lângă mormânt.

Batula, purtătorul său de lance, stătea lângă două cămile, așezat pe vine cu o răbdare infinită, la umbra făcută de animale. Scutul de război din bronz era legat de șaua cămilei pe care călărea Dorian, iar în sacul de piele se aflau pușca și lancea lungă, cu vârful strălucitor în soare și flamura verde unduindu-se. Acestea erau toate podoabele războinicului din deșert.

Al-Allama îl aştepta şi el, aşezat la adăpost de vânt pe ridicătura din piatră roşie. Dorian se întoarse spre el şi porni pe cărare. Primele fire cărunte apăreau deja în barba hogelui, dar pielea încă nu-i era zbârcită şi, în ciuda lunilor de călărit şi de raţii reduse, trupul lui nu se împuţinase. Înclină capul într-o parte şi se uită la al-Salil – Sabia Scoasă –, care venea către el.

Al-Salil era acum înalt, iar pe sub hainele lungi care foşneau avea un trup solid şi zvelt, cu carnea întărită şi călită de deşert. Se apropia cu pasul legănat, precum cel al cămilei în galop, şi avea un aer autoritar şi poruncitor prin felul în care-şi ţinea umerii şi capul înfăşurat în eşarfă.

„I-a fost bine ales numele", murmură al-Allama pentru sine. Când Dorian ajunse la el, îi făcu semn să se apropie şi tânărul se aşeză lângă el pe piatră. Cu picioarele îndoite sub el, ca un membru al tribului Saar, ţinea sabia încovoiată în teaca de piele argintie de pe genunchi. Se vedeau numai ochii lui Dorian – restul feţei îi era acoperit de capătul eşarfei, prins lejer peste nas, gură şi bărbie. Ochii îi erau pătrunzători, verzi şi strălucitori şi, în ciuda nisipului şi a luminii puternice din deşert, erau limpezi. Dorian desfăcu încet eşarfa care-i acoperea faţa şi-i zâmbi hogelui.

– Mă bucur că te-ai întors. Ţi-am simţit lipsa, sfinte părinte, zise el. Nu am cu cine să mă cert, viaţa mea a fost foarte anostă.

– Anostă? Al-Allama îşi înăbuşi zâmbetul. Nu asta mi-au spus şeicii despre şederea ta aici. Şaisprezece duşmani răpuşi de lancea ta.

Dorian îşi mângâie barba, care răsărea în cârlionţi printre degete, pocnind în aerul uscat al deşertului, strălucitor ca arama proaspăt făurită.

– Otomanii sunt uşor de ucis, zise el dispreţuitor, cu zâmbetul încă pe buze.

„E la fel de adorabil ca atunci când era copil şi l-am întâlnit prima oară pe insula Daar Al Shaitan." Al-Allama îi studie faţa: fruntea înaltă şi gânditoare a învăţatului, echilibrată de linia gurii şi a maxilarului, trădând un bun războinic şi un conducător de oameni priceput.

– De ce m-ai adus aici, tăicuţule? întrebă Dorian, aplecându-se în faţă ca să-l privească. Mereu ai un motiv pentru ceea ce faci.

Al-Allama zâmbi și răspunse cu o întrebare:

– Știi al cui este mormântul acesta?

Dorian ridică ochii spre domul decolorat de soare și spre zidurile care stăteau să se prăbușească.

– Al unui om sfânt, zise el.

Erau multe astfel de morminte străvechi, unele în oazele împrăștiate în interiorul continentului, altele pe stâncile și pe dealurile abrupte aflate de-a lungul coastei Omanului din sudul Arabiei.

– Da, încuviință al-Allama. Al unui om sfânt.

– Nu pot să citesc numele, zise Dorian, căci majoritatea inscripțiilor de pe ziduri fuseseră erodate de vânturile încărcate cu nisip.

Erau multe inscripții: unele erau citate din Coran, dar pe altele Dorian nu le putea descifra. Poate că erau cuvintele rostite chiar de cel mort.

Al-Allama se ridică în picioare și dădu ocol mormântului, oprindu-se să citească inscripțiile care mai erau lizibile. După o clipă, Dorian se ridică și-l urmă.

– Este un citat al sfântului care e îngropat aici. Poate că te interesează.

Al-Allama arătă cu degetul în sus, pe zid, și Dorian descifră cu greutate o parte din citat.

– „Orfanul care vine de pe mare", citi el cu glas tare, iar al-Allama îl încurajă dând din cap. „Cu limba și părul Profetului..." Dorian se opri și zise: Nu pot să citesc rândul următor. E prea șters.

– „Cu limba și părul Profetului, dar cu întunecimea unei inimi de păgân", îl ajută al-Allama. Dorian se apropie de zid, uitându-se în sus.

– „Când lumina va umple inima păgână, va aduce la un loc nisipurile despărțite ale deșertului, iar tatăl său drept și pios va călări pe spatele elefantului."

Dorian reveni lângă al-Allama.

– Ce este? Nu-l recunosc ca fiind din Coran. Dacă este o poezie, are o rimă foarte bună, dar nu are sens, zise el. Ce e cu limba și coroana Profetului? Cum poate un orfan să aibă tată? De ce pe spatele elefantului?

– Profetul avea pe cap o podoabă de păr roșu și, desigur, limba lui era araba, limba sfântă, îi explică al-Allama ridicându-se. În palatul din Muscat se află Tronul Elefantului din Oman, sculptat din colți minunați de fildeș. Te las să te gândești la restul profeției. Dacă își pune mintea, chiar și un învățăcel anost ca al-Salil ar trebui să fie capabil să găsească o soluție la ghicitoarea Sfântului Taimtaim.

– Taimtaim! exclamă Dorian. Acesta e mormântul sfântului? Se uită la inscripția erodată și i se păru că vede acum numele sfântului, ca o siluetă într-o ceață întunecată. Asta e profeția! Acestea sunt cuvintele care mi-au dirijat viața.

Se simțea copleșit de o uimire amestecată cu mânie și ranchiună, gândindu-se că fusese privat de o mulțime de lucruri și că trecuse prin nenumărate suferințe din pricina celor câteva cuvinte mistice, scrise cu mult timp în urmă, abia lizibile acum. Ar fi vrut să le conteste, să protesteze și să le respingă, dar al-Allama era deja la jumătatea drumului pe cărarea către vale, lăsându-l în locul acela părăsit să-și înfrunte destinul.

Dorian rămase acolo multe ore. Uneori se plimba nervos pe lângă zidurile mormântului, căutând alte inscripții și alte frânturi de informații. Le citea cu glas tare, testând mai degrabă sunetul cuvintelor decât sensul lor, încercând să găsească înțelesurile ascunse din spatele acestora. Alteori se așeza pe vine și studia câte un cuvânt sau câte o expresie, apoi sărea din nou în picioare și se întorcea la inscripția arătată de al-Allama. „Dacă sunt cu adevărat orfanul de care vorbeai, atunci te înșeli, bătrâne. Nu se poate îndeplini așa ceva. Eu sunt creștin. Nu voi accepta niciodată Islamul. Nu voi aduce niciodată la un loc nisipurile deșertului, ce-o mai fi însemnând și asta", se gândea Dorian, sfidându-l pe sfântul străvechi.

– Stăpâne! Vocea lui Batula îi întrerupse meditația și Dorian se ridică. Corăbiile. Batula arătă cu mâna spre stânci. Intră în port.

Batula pregăti cămilele și le îndreptă spre capătul cărării. Dorian începu să fugă, prinzându-le repede din urmă înainte de a porni la drum. Strigă la cămila lui când se apropie de ea în câteva salturi.

– Ibrisam! Vânt mătăsos!

Auzindu-i vocea, aceasta întoarse capul şi se uită în jos la el cu ochii săi mari şi negri, cu gene lungi şi grele, apoi mârâi încet şi drăgăstos ca să-l întâmpine. Era o cămilă nobilă, cu două cocoaşe, din regiunea Sherari. Dorian se ridică în şa, la doi metri înălţime, cu o singură mişcare lejeră. Îi atinse gâtul cu vârful nuielei lungi de călărie şi-şi deplasă greutatea în faţă pe şa, care era îmbrăcată în cea mai bună piele Nejd şi garnisită cu franjuri, legături luxoase şi chingi vopsite în nuanţe de roşu, galben şi albastru, cu plase împletite pentru transport, brodate cu stele de argint şi de metal.

Ibrisam reacţionă la atingerea şi mişcarea lui, pornind cu pasul acela elegant şi confortabil cu care îl purtase odată pe stăpânul ei iubit timp de optsprezece ore, de la gura Oazei Taub – peste câmpia aspră din Mudhail, presărată cu oasele albe rămase din caravanele pierdute – până la apele sălcii ale oazei Ma Shadid.

Îl iubea pe Dorian ca un câine credincios. După un drum de o zi prin locuri teribile din deşert, nu adormea în nisip decât dacă el se întindea alături. Oricât de cumplită ar fi fost foamea sau setea, înceta să mai bea sau să mai mănânce ca să vină lângă el şi să-l împingă cu nasul, cerşind o mângâiere şi confortul vocii lui.

Înaintară în viteză pe alee, întrecându-l pe Batula înainte să ajungă pe fundul văii. Întreaga tabără era agitată – cămilele zbierau, iar oamenii strigau şi jeleau, trăgând cu armele în aer în timp ce alergau spre crângurile dinspre plajă. Ibrisam îl duse pe Dorian în faţa procesiunii dezlănţuite, peste nisipurile aurii, până la marginea apei.

Când prinţul al-Malik puse piciorul pe mal, Dorian fu primul care alergă să-l întâmpine. Nu mai avea faţa acoperită şi căzu în genunchi, sărutând poalele hainei prinţului.

– Fie ca toate zilele tale să fie pline de glorie, stăpâne. Prea mult timp au tânjit ochii mei să-ţi vadă faţa.

Prinţul îl ridică în picioare şi-l privi în faţă.

– Al-Salil! Nu te-aş fi cunoscut dacă n-ar fi fost culoarea părului tău, fiule. Îl îmbrăţişă pe Dorian, strângându-l la piept. Văd că toate veştile pe care le-am primit despre tine sunt adevărate. Ai devenit într-adevăr bărbat.

Prinţul se întoarse apoi să-i salute pe şeicii din Saar, căci şi ei se adunaseră în jurul lui. După ce îi îmbrăţişă, prinţul înaintă în

vale încet, condus de procesiunea triumfătoare. Războinicii deșertului întindeau frunze de palmier la picioarele lui, invocând binecuvântări, îi sărutau poala hainei și trăgeau cu puștile în aer.

Un cort din piele tăbăcită, destul de mare să adăpostească o sută de oameni, fusese instalat lângă izvor, la umbra crângului. Laturile erau deschise pentru ca briza mării să circule, iar covoarele și pernele acopereau nisipul de pe jos. Prințul se așeză în mijloc, iar șeicii luară loc în jurul lui. Sclavii aduseră carafe cu apă de izvor ca să se spele pe mâini. Apoi veniră cu tăvi uriașe de bronz cu mâncare, cu mormane de orez galben înotând în unt din lapte de cămilă și cu fierturi aromate de oaie cu mirodenii.

Al-Malik luă cu mâna câte o bucățică din fiecare fel de mâncare, cu multă delicatețe. Pe unele le gusta chiar el, pe altele le dădea celor din jur. Era o onoare pe care le-o făcea celorlalți, un semn de bunăvoință, iar acei războinici înverșunați și înrăiți, care nu-și mai numărau de mult rănile primite în luptă ce le însemnau fețele și trupurile, îl tratau cu respectul și cu afecțiunea pe care copiii iubitori le nutresc față de tatăl lor.

După ce mâncară, prințul făcu semn să se ridice platourile încă pline și să le fie duse luptătorilor de rând care ședeau în aer liber, ca să ia și ei parte la ospăț.

Soarele roșiatic coborî în spatele dealurilor și stelele începură să sclipească pe cerul tot mai întunecat al deșertului. Se spălară din nou pe mâini, iar sclavii aprinseră narghilelele. Laturile cortului fură coborâte, iar șeicii se traseră mai aproape de prinț, trecând de la unul la altul mușțiucurile de fildeș. Norișorii groși de fum de tutun turcesc prinseră a se ridica în fuioare în jurul capetelor lor. În lumina galbenă a lămpilor, începură să stea de vorbă.

Primul care luă cuvântul spuse:

– Înalta Poartă a trimis o armată de cincisprezece mii de oameni ca să cucerească Muscatul. Yaqub le-a deschis porțile orașului.

Sublima Poartă era puterea și autoritatea Imperiului Otoman, cu sediul în îndepărtatul Istanbul. Fratele mai mare al prințului al-Malik, al-Uzar Ibn Yaqub, califul slab și dezmățat al Omanului din Muscat, capitulase în cele din urmă în fața otomanilor fără să

mai lupte. Numai Allah știa ce mite și ce asigurări primise, dar lăsase armata Porții să intre în oraș, iar acum libertatea și independența tuturor triburilor din deșert erau în mare pericol.

– E un trădător, Allah mi-e martor! Ne-a vândut în sclavie, spuse un alt șeic.

Mârâiau ca un grup de lei și se uitau cu toții la al-Malik.

– Este fratele și califul meu, zise prințul. Sunt legat de el prin jurământ.

– Pe Dumnezeu, el nu mai este conducătorul Omanului, protestă un șeic. A devenit marioneta Porții.

– El, care a sodomizat o mie de băieți, a devenit târfa folosită de turci, încuviință altul. Din cauza trădării lui, tu și noi toți suntem eliberați de jurămintele de credință.

– Călăuzește-ne, stăpâne, îl îndemnă altul. Suntem oamenii tăi. Du-ne la porțile Muscatului și te vom ajuta să-i alungi pe otomani și să te așezi pe Tronul Elefantului din Oman.

Vorbiră pe rând și toți susținură același lucru.

– Te-am implorat să vii la noi. Acum te implorăm să ne conduci.

– Noi, cei din Saar, suntem oamenii tăi prin jurământ. Putem aduna trei mii de lănci care să te susțină.

– Dar celelalte triburi? întrebă prințul, deloc grăbit să ia o decizie atât de importantă. Ce e cu Awamir și Bait Imani? Dar Bait Kathir și Harasis?

– Noi, cei din Saar, nu putem vorbi în numele lor, răspunseră ei, căci între mulți dintre ei și noi există dușmănii de moarte. Dar șeicii lor te așteaptă între nisipuri. Du-te la ei și, cu voia lui Dumnezeu, vor ridica și ei lancea războiului și vor merge cu noi la Muscat.

– Spune-ne hotărârea ta, îl implorară. Spune-ne ce hotărăști și noi ne vom lega cu jurământ.

– Vă voi conduce, spuse prințul încet și sfios, iar fețele ridate de vreme și arse de soare se luminară de bucurie.

Unul câte unul, îngenunchează cu toții dinaintea lui și-i sărutară picioarele. Când el întinse pumnalul încovoiat, atinseră oțelul cu buzele. Apoi îl luară de mâini, îl ridicară în picioare și-l duseră afară din cort, unde războinicii așteptau în lumina lunii.

– Acesta este noul calif al Omanului, le spuseră oamenilor, care-și declarară supunerea față de el și traseră în aer cu muschetele.

Tobele de război începură să bată și sunetul straniu al coarnelor de berbec răsună printre stâncile întunecate de deasupra crângului.

În mijlocul larmei vesele, Dorian se apropie de tatăl lui și-l îmbrățișă.

– Eu și oamenii mei suntem gata să te conducem să te întâlnești cu șeicii din Awamir la izvoarele din Muhaid.

– Atunci, să mergem, fiule, încuviință prințul.

Dorian îl lăsă acolo și traversă crângul, strigându-și oamenii:

– Pregătiți șeile! Plecăm de îndată!

Alergară cu toții la cămile, strigându-le pe nume, și în scurt timp toată valea fu cuprinsă de rumoare în vreme ce destrămau tabăra. Cămilele gemeau și mugeau, așteptând să fie încărcate cu burdufurile cu apă, iar corturile erau desfăcute și împachetate.

Înainte să apară luna nouă, în răcoarea nopții, fură gata de plecare, o coloană lungă de oameni cu haine lungi și cu eșarfe pe cap, călare pe animalele lor înalte. Cămila prințului era o femelă de un galben cremos. Când se așeză în șa, Dorian îi porunci cămilei să se ridice în picioare. Cu un mormăit, cămila se ridică. Al-Malik stătea cu ușurință în șa: născut în deșert și fiind războinic încă din copilărie, avea o înfățișare nobilă în primele raze ale lunii.

Dorian trimise o avangardă de douăzeci de oameni pe drum, iar ariergarda venea după ei. El rămase alături de prinț când coloana începu să iasă din vale, luând-o spre deșert.

Înaintau cu repeziciune, toate cămilele fiind rapide și, cu excepția burdufurilor cu apă, ducând puțină încărcătură. Urcară din vale și ieșiră către deșertul ce se întindea în față, infinit și nemișcat, cu dealurile sale cu stânci purpurii și întunecate și cu dunele sclipitoare de nisip argintiu ce se întindeau către nord. Deasupra șirului șerpuit de oameni și de animale, stelele erau ca un câmp strălucitor, acoperit de părăluțe sălbatice și albe după ploaie. Nisipul înăbușea pasul copitelor late ale cămilelor și singurul sunet care se auzea era scârțâitul pielii și murmurul ocazional al câte unei voci care avertiza: „Aveți grijă! O groapă!"

Dorian mergea relaxat, amorțit de pasul ritmic al cămilei Ibrisam, în timp ce kilometrii deșertului aspru se derulau sub pașii lor. Dealurile întunecate formau în jurul lor contururi stranii și nemaivăzute, pline de umbre și de mister, iar stelele și semiluna islamică le lumina calea în noapte. Privea deseori în sus, spre cer, nu doar ca să se poată ghida prin întuneric și prin sălbăticia neîmblânzită, ci și pentru că era subjugat de tiparele străvechi ale luminii și de marșul lor inexorabil către ceruri.

În mod straniu, acesta era momentul când se simțea mai apropiat ca oricând de trecut, când părea să simtă încă prezența lui Tom lângă el. Petrecuseră nenumărate nopți împreună sub bolta înstelată pe când erau flăcăi, la bordul bătrânului *Serafim*, cocoțați pe greement. Aboli, Big Daniel și Ned Tyler fuseseră cei care-l învățaseră numele stelelor după care navigau și acum le enumera în șoaptă. Multe aveau nume arăbești: Al Nilam, Al Nitak, Mintaka, Saif...

Mergând alături de cel care-i devenise tată și de acei războinici feroce ca șoimii pe care îi avea sub comandă, Dorian se gândea la profeția străveche a Sfântului Taimtaim, așa cum o văzuse scrisă pe zidurile prăbușite de la mormântul sfântului. Treptat, fu copleșit de un sentiment aproape religios al unui destin imuabil, care-l aștepta acolo, sub cerul deșertului.

Se opriră după miezul nopții, când marele Scorpion coborî în spatele dealurilor pietroase. Unul dintre șeicii din Saar veni lângă prinț ca să-și ia rămas-bun și să-și reia jurămintele.

– Mă duc să-mi adun recruții, îi spuse el lui al-Malik. Înainte de luna plină, te voi întâmpina la izvoarele din Ma Shadid cu cinci sute de lănci, promise el.

Ceilalți se uitară cum cămila lui se îndepărta în pas grăbit către est, până când se pierdu în umbrele purpurii, apoi își continuară drumul. De încă două ori în noaptea aceea, ceilalți șeici se desprinseră de coloana principală și, după ce obținură binecuvântarea prințului, se furișară printre nisipuri, lăsând în urmă promisiunea de a se întâlni din nou la izvoarele din Ma Shadid odată cu luna plină.

Merseră până când descoperiră un câmp de iarbă *zahra*, care răsărise acolo cu câteva luni în urmă, pe locul în care o

furtună scăldase porțiunea aceea micuță din deșert. Se opriră și lăsară cămilele să pască, în timp ce ei tăiau mănunchiuri de „flori", căci aceasta era cea mai bună mâncare pentru cămile și era foarte căutată. După ce încărcară iarba culeasă, merseră până când răsăritul transformă orizontul la est în portocaliu și în roz.

Se opriră din nou, de data asta pentru a face tabără, apoi culcară cămilele și le hrăniră cu iarba culeasă. Făcură cafea și pregătiră mâncarea la focurile de bălegar uscat de cămilă. După masă, se întinseră și se înfășurară cu hainele. Dormiră cât ținu căldura, care făcea rocile să danseze ca într-un miraj. Dorian se întinse lângă Ibrisam, la umbra ei, iar sunetul fălcilor ei care rumegau era atât de familiar și de liniștitor, încât se trezi seara, când aerul deja se răcorea.

În vreme ce coloana se trezea și se pregătea de marșul lung de noapte, Dorian trimise o patrulă mică sub comanda lui Batula ca să cerceteze drumul pe care voiau să-l parcurgă mai departe. Apoi urcă pe Ibrisam și merse în spatele coloanei pentru a șterge urmele, asigurându-se că nu era urmărit.

Așa stăteau lucrurile în ținutul acela dur și ostil, unde triburile trăiau într-o stare perpetuă de război și de sfadă, unde atacurile în care erau răpite cămile și femei erau o parte a vieții în deșert, iar vigilența era centrul existenței fiecărui om.

Dorian descoperi că urmele din spate erau șterse. Se întoarse către locul lui, îndemnând-o pe Ibrisam să meargă într-un galop ușor, și în curând prinse din urmă coloana principală. După miezul nopții, ajunseră la izvoarele amare din Ghail ya Yamin. O tabără mică a tribului Saar era deja acolo, iar oamenii ieșiră din corturi și înconjurară cămila prințului, strigând și trăgând în aer cu puștile.

Făcură tabăra și rămaseră timp de două zile sub palmierii împrăștiați din Ghail ya Yamin, unde apa din izvoare era atât de sălcie, încât nu se putea bea decât amestecată cu lapte de cămilă. Oamenii trebuiau să coboare adânc în pământ ca să ajungă la ea și o aduceau la suprafață în burdufuri, ca să adape cămilele. După drumul lung și fără apă, cămilele băură pe săturate. Ibrisam bău de câteva ori și înghiți aproape o sută de litri în câteva ore.

Ultimii șeici Saar părăsiră coloana și se împrăștiară în sălbăticie ca să-și găsească oamenii, lăsându-l pe prințul al-Malik doar

cu oastea modestă de războinici strânsă în jurul lui Dorian, care să-l îndrume și să-l protejeze în ultima etapă a călătoriei, când avea să se întâlnească cu Awamir la izvoarele din Muhaid.

Timp de trei nopți, traversară întinderile de sare, apoi ajunseră la dealurile Shiya. Chiar și în lumina lunii, câmpiile erau albe ca o întindere de zăpadă, iar copitele cămilelor lăsau o cărare întunecată pe suprafața lucioasă. În a treia dimineață, văzură dealurile înălțându-se înaintea lor, o linie de un albastru palid, zimțate ca dinții unui tigru în lumina zorilor. Se opriră peste zi într-o oază mică, unde arbuștii ghimpați îi adăpostiră de soare. Înainte să se culce, Dorian se urcă pe buza oazei pentru a studia șirul de dealuri din față. Stânca roșie și dură era scoasă în evidență de soarele la răsărit.

Dealurile din Shiya reprezentau granița dintre teritoriile triburilor Saar și Awamir. Dorian alese un vârf care semăna cu un turn de castel. Cei din Saar îi spuneau Turnul Vrăjitoarei și marca trecerea prin catena ce avea să-i ducă pe domeniul tribului Awamir. Dorian zâmbi mulțumit pentru că reușise să conducă oamenii pe câmpiile fară poteci, direct spre trecătoare, apoi se ridică și coborî spre oază ca să găsească umbră și să se odihnească.

În seara aceea, când caravana fu gata să-și continue marșul, Dorian rămase în spate ca de obicei pentru a șterge urmele. La aproape un kilometru de tabără, surprinse urma unei cămile ciudate. Devenise atât de priceput într-ale deșertului, încât recunoștea urmele fiecărui animal din caravană. Aceste urme arătau că un călăreț necunoscut venise dinspre vest și se încrucișase cu drumul lor. Dorian descifră modul în care omul descălecase ca să examineze urmele lor, apoi încălecase la loc și îi urmărise aproape trei kilometri, înainte de a se îndrepta spre o coastă joasă din șisturi ce se ridica asemenea unei spinări de elefant pe câmpia albă de sare. Își lăsase cămila în spatele coastei și se târâse pe creastă. Urma ca de șarpe era ușor de citit pentru Dorian.

Când se luă după urma șerpuită până în capătul crestei, descoperi că de acolo se vedea tabăra dintre copaci, unde caravana își petrecuse toată ziua. Dorian văzu că străinul rămăsese o vreme întins pe creastă, apoi se dăduse înapoi și alergase către locul unde priponise cămila. Plecase apoi, facând un cerc larg în jurul taberei,

după care o luase direct către dealurile din Shiya şi spre Turnul Vrăjitoarei, aflat deasupra trecătorii. Spionul avea un avans de cel puţin opt ore faţă de caravană şi ajunsese deja la trecătoare.

Semnificaţia era sinistră. Vestea sosirii lui al-Malik şi a călătoriei lui prin deşert pentru a se întâlni cu şefii de triburi ajunsese aproape sigur la urechile califului din Muscat şi ale aliaţilor săi otomani. Poate că trimiseseră o forţă ca să-i intercepteze, iar locul cel mai logic pentru o ambuscadă avea să fie trecătoarea de la Turnul Vrăjitoarei.

Dorian avu nevoie de doar două minute pentru a decide ce să facă mai departe. Urcă în şa pe Ibrisam şi o porni în fugă. Goniră pe câmpiile albe şi în scurt timp văzu caravana în faţă, umbre negre pe pământul strălucitor. Cei din ariergardă îl luară la ochi când se apropie, apoi o recunoscură pe Ibrisam.

– E al-Salil, pe Dumnezeu!

– Unde e Batula? întrebă Dorian când ajunse suficient de aproape ca să strige.

Purtătorul de lance galopă înspre el. Când ajunse lângă Dorian, îşi scoase vălul şi-şi descoperi faţa.

– Ai venit în grabă, stăpâne, care e pericolul?

– Un străin călăreşte în umbra noastră, îi spuse Dorian. Ne-a urmărit de la distanţă când am făcut tabăra, apoi a dat fuga spre trecătoare, probabil ca să-i avertizeze pe cei care aşteaptă acolo.

Îi explică repede lui Batula ce găsise, apoi îl trimise împreună cu doi însoţitori să meargă pe urmele străinului. Îi urmări îndepărtându-se şi o îndemnă pe Ibrisam să-l prindă din urmă pe prinţ.

Al-Malik ascultă cu atenţie în timp ce Dorian îi dădea explicaţii.

– Sunt mulţi duşmani. Mai mult ca sigur aceştia sunt slujitorii otomanilor sau ai fratelui meu, califul. Allah ştie că sunt mulţi cei care m-ar putea împiedica să ajung la triburile din interior. Ce plan ţi-ai făcut, fiule?

Dorian arătă cu mâna în faţă. Dealurile întunecate din Shiya erau o barieră neîntreruptă, ridicându-se la o sută cincizeci de metri deasupra întinderilor de sare.

– Stăpâne, nu ştim câţi duşmani sunt. Eu am treizeci de oameni şi putem să le râdem în faţă chiar dacă sunt de două sau

de trei ori mai mulți. Dar dacă otomanii au aflat despre călătoria ta, e posibil să fi trimis o armată să te găsească.

– S-ar putea.

– Trecătoarea de la Turnul Vrăjitoarei este ruta principală și cea mai rapidă printre dealuri ca să ajungem la Awamir, dar există o trecătoare mai mică ceva mai departe spre vest. Dorian arătă dincolo de câmpia argintie. E cunoscută sub numele de Trecătoarea Gazelei Agere și, ca să ajungem acolo, va trebui să ocolim multe leghe, dar nu pot să risc să ajungem la Turnul Vrăjitoarei și să ne blocheze în strânsoare o forță uriașă de otomani.

Al-Malik dădu din cap.

– Cât de departe e cealaltă trecătoare? Putem ajunge acolo până în zori?

– Nu, răspunse Dorian. Chiar dacă mânăm repede cămilele, nu putem ajunge decât la jumătatea dimineții.

– Atunci, s-o pornim, zise al-Malik.

Dorian își strigă oamenii din avangardă și le ordonă să schimbe direcția către vest. Aceștia se apropiară și, cu prințul la mijlocul rândului, fiecare pândind o eventuală ambuscadă, mânară cămilele în viteză mai mare. Animalele erau încă odihnite și puternice, asemenea cristalelor de sare care scârțâiau sub copitele lor. Un norișor alb de praf se ridica strălucind în urma lor în aerul nemișcat al nopții, în vreme ce goneau tot mai departe.

Opriră pentru puțin timp după miezul nopții, ca să lase cămilele să răsufle și să bea un pic de apă amestecată cu lapte, apoi își continuară drumul.

În cea mai întunecată oră a nopții, cu patru ore înainte de ivirea zorilor, se auzi un strigăt de alarmă din ariergardă. Dorian întoarse cămila și porni în grabă spre spatele coloanei.

– Ce e? zise el, dar se opri de îndată ce văzu grupul întunecat de cămile care venea spre ei în noaptea deplină.

Erau puține, dar ar fi putut fi înaintașii armatei.

– Strângeți rândurile! ordonă el, desfăcând imediat legătura de piele a lăncii aflate în teacă.

Coloana se transformă rapid într-o formație defensivă, cu prințul în mijloc, ca să-l protejeze. Apoi Dorian o mână pe Ibrisam în față și strigă la oamenii care se apropiau:

– Al-Salil!

Răspunsul veni imediat și recunoscu vocea lui Batula.

– Batula!

Porni să-l întâmpine pe purtătorul de lance și se întâlniră în galop. Apoi Dorian o îndrumă pe Ibrisam să meargă alături de calul lui Batula ca să poată vorbi.

– Ce veşti ai?

– O patrulă de război, mulţi oameni, răspunse Batula. Aşteptau la Turnul Vrăjitoarei.

– Câţi?

– Cinci sute, poate mai mulţi.

– De care?

– Turci și Masakara.

Masakara era un trib din ţinuturile de coastă de lângă Muscat și Sur. Dorian era sigur că erau oamenii califului, mai ales dacă erau și turci cu ei.

– Făceau tabără?

– Nu, călăreau repede. Probabil ne urmăresc.

– Cum au aflat că am schimbat direcţia?

– Pot doar să presupun că au pus multe iscoade pe urmele noastre, iar noi am văzut norul de praf ridicat de voi de la distanţă mare. Străluceşte ca un foc de semnalizare în lumina lunii.

Dorian ridică privirea și-l văzu acoperind jumătate din cerul nopţii de deasupra lor.

– Cât de departe sunt în spatele tău?

Batula își dădu la o parte vălul de pe faţă și zâmbi în lumina stelelor.

– Dacă ar fi lumina zilei, ai vedea norul de praf foarte bine. Pregătește lancea, al-Salil. Se vor da lupte grele până să apună soarele mâine.

Înaintară în grabă toată noaptea, până când zorile umplură cerul la răsărit, iar lumina deveni mai puternică.

– Mergeţi înainte!

Dorian strigă către prinţ, apoi o întoarse pe Ibrisam într-o parte și se îndreptă spre o bulboană de lavă închisă la culoare, care se înălţa abrupt la nouă metri din câmpia plată din stânga lor. Când ajunse acolo, coborî din șa și urcă până în vârf.

Răsăritul strălucea sub ochii lui, iar lumina creștea în intensitate cu repeziciune – era naşterea miraculoasă a zilei în deşert.

Dealurile sălbatice din Shiya se zăreau înalte şi înghesuite în faţa lui. Culorile lor erau la fel de minunate precum cele ale unei păsări tropicale: roşu şi galben aprins, cu fâşii de purpuriu şi coloane de rubiniu. Dorian vedea bine Trecătoarea Gazelei Agere, o crăpătură de un albastru-închis care despica stâncile abrupte şi colţuroase de sus până jos. Nisipurile albe se adunaseră la baza dealurilor într-o rampă oblică, iar vântul şlefuise dunele blânde dedesubtul suprafeţei pietroase în forme ciudate şi fantastice.

Apoi Dorian se uită în urmă, pe drumul pe care veniseră, şi văzu norul de praf făcut de turci ridicându-se în fuioare de pe câmpia scânteietoare, aproape în spatele lui. În clipa aceea, răsăritul soarelui trimise prima săgeată de lumină printr-o spărtură în creasta dealurilor. Deşi Dorian stătea încă în umbră, câmpia din spate era luminată şi văzu lumina soarelui strălucind pe capetele de lănci ale călăreţilor care se apropiau tot mai mult.

– Batula s-a înşelat, şopti el când văzu cât de mulţi erau. Sunt mult mai mulţi decât a numărat. Poate o mie.

Călăreţii erau desfăşuraţi pe un front larg, în multe detaşamente, unele ascunse de norul de praf din faţă.

„Trebuie să fi fost un trădător, se gândi Dorian. N-ar fi trimis atât de mulţi oameni dacă n-ar fi ştiut cu siguranţă că prinţul vine pe aici."

Cel mai apropiat detaşament al duşmanilor se afla lângă centrul liniei, un grup mic care se desprinsese de corpul principal, lăsându-i pe ceilalţi să se zbată în urmă. Erau atât de aproape, încât Dorian vedea siluetele cămilelor, precum şi călăreţii de pe spatele lor prin valurile subţiri de praf. Nu-i putea număra, dar bănuia că erau două sute doar în acest grup şi, judecând după cum călăreau, erau luptători aprigi.

Mijii ochii şi încercă să estimeze ce viteză aveau comparând-o cu ritmul în care se deplasa coloana cu oamenii lui. Cămilele de acolo erau odihnite şi rapide, în timp ce ale lui alergaseră toată noaptea. Duşmanii îi ajungeau din urmă şi aveau să răzbească cu greu până la Trecătoarea Gazelei Agere.

Alergă înapoi la Ibrisam şi sări în spatele ei. Cămila porni la atingerea nuielei de călărie şi începu să alerge după coloană. Când ieşi de după stânci, urmăritorii îl văzură şi le auzi strigătele

de război purtate de aerul răcoros al dimineții. Dorian se răsuci în șa și privi în urmă, văzând fumul scos de puști când călăreții din față traseră spre el.

Distanța era prea lungă și nu auzi șuieratul gloanțelor de muschetă. Ibrisam, Vântul Mătăsos, alergă mai departe neatinsă și ajunse grupul din urmă la începutul rampei de nisip care ducea la baza stâncilor. Era un versant șerpuit din particule cristaline și fărâmicioase, care cedau sub greutatea cămilelor și se scurgeau în urmă ca apa sub copitele lor.

Coloana se străduia să urce, alunecând în spate cu o jumătate de pas de fiecare dată când înaintau cu unul, iar cămilele gemeau din pricina pământului nesigur. O cămilă din față căzu pe vine, zbătându-se nebunește ca să se ridice din nou, apoi se rostogoli pe spate, strivind călărețul sub șa. Dorian era destul de aproape încât să audă țipetele și trosnetul oaselor când omul rămase cu picioarele rupte. Apoi, animalul greu alunecă în spate până la baza rampei, lăsând în urmă pe versant burdufurile cu apă și echipamentul distrus și trăgându-l după el pe călărețul prins în chingi.

Dorian sări din șa și tăie cu sabia legăturile, eliberând călărețul. Batula văzu ce se întâmplă și se întoarse să-l ajute. Cămila lui coborî versantul printre valurile de nisip și, când ajunse la capăt, Batula descălecă și veni lângă Dorian. Reușiră împreună să-l ridice pe omul rănit pe spatele lui Ibrisam, cu picioarele rupte atârnând în lături.

Coada coloanei ajunsese deja la jumătatea versantului. Prințul și avangarda se aflau la baza stâncilor, dispărând în despicătura întunecată a trecătorii dintre dealuri.

Dorian o apucă pe Ibrisam de căpăstru, îi întoarse capul și începu să urce duna. Privi în urmă peste câmpie și văzu că urmăritorii se apropiau. Animalele pe care călăreau alergau în cea mai mare viteză, stârnind praful în urma lor. Călăreții din șa fluturau armele și înălțau strigăte de război în vânt, cu poalele hainelor fâlfâind în urmă, grăbindu-se să-i ajungă, în timp ce se chinuiau să urce rampa înșelătoare.

Deodată, de undeva de sus, se auzi bubuitul muschetelor. Prințul pregătise oamenii când ajunseseră în gura trecătorii, iar

detunăturile răsunau și duduiau de-a lungul feței stâncilor. Dorian văzu cel puțin trei călăreți din față doborâți din șa de gloanțele grele de plumb, iar o cămilă fusese probabil lovită în cap, căci se prăbuși atât de brusc, încât începu să se rostogolească cu picioarele în sus, aruncându-și călărețul în aer și căzând pe pământul uscat. Grupul pierdu din viteză și din elan și, în timp ce Dorian și Batula încercau să urce versantul, încă o rundă de împușcături trecu pe deasupra capetelor lor.

Drept răspuns, de la baza dunelor se auzi o serie de noi împușcături. Dușmanii descălecau și întorceau armele spre cei doi călăreți expuși pe versant deasupra lor. Gloanțele de plumb stârniră nori de praf la picioarele lui Dorian, care părea să fie apărat de o vrajă, căci, în ciuda ploii de gloanțe, el și Batula mergeau mai departe.

Alergând și gâfâind asudați, traseră cămilele peste vârful rampei de nisip și le urcară pe marginea de piatră a intrării în trecătoare. Dorian privi repede în jur, străduindu-se să-și tragă sufletul.

Celelalte cămile fuseseră duse la adăpost în spatele primei cotituri din pereții înalți de piatră, iar oamenii săi reveniseră pe poziție între stânci, de unde puteau cu ușurință să tragă asupra dușmanilor.

Dorian se uită în jos, către câmpie, și văzu detașamentul otomanilor răsfirat pe kilometri întregi pe pământul deschis la culoare, îndreptați cu toții în aceeași direcție. Îi numără rapid.

– Cu siguranță sunt aproape o mie! zise el, ștergându-și sudoarea înțepătoare din ochi cu eșarfa de pe cap.

Apoi o examină rapid pe Ibrisam, atingând-o pe coaste și pe picioare, temându-se să nu găsească sânge de la vreo rană de glonț – dar era teafără. Apoi îi aruncă lui Batula căpăstrul cămilei.

– Du cămilele la loc sigur, îi porunci el, și ordonă să fie îngrijiți răniții.

În timp ce Batula conducea animalele tot mai adânc în gura trecătorii, Dorian se duse să-l caute pe prinț. Al-Malik stătea pe vine, cu muscheta în mână, teafăr și calm, dirijând în liniște muschetarii printre stânci. Dorian se așeză lângă el.

– Stăpâne, asta nu e treaba ta. E a mea.

Prințul îi zâmbi.

– Și ai făcut-o bine până acum. Ar fi trebuit să-l lași pe neîndemânaticul acela să se descurce singur. Viața ta valorează cât o sută de vieți ca a lui.

Dorian ignoră și critica, și complimentul. Spuse încetișor:

– Cu jumătate dintre oameni, pot să-i țin aici pe dușmani multe zile, până când terminăm apa. O să-l trimit pe Batula cu cealaltă jumătate să te însoțească prin trecătoare până la oaza Muhaid.

Prințul se uită la el cu o expresie gravă. Șansele erau de douăzeci la o mie și, cu toate că poziția lor era puternică, se puteau aștepta ca dușmanul să fie dârz și descurcăreț. Știa ce sacrificiu se oferea Dorian să facă.

– Lasă-l aici pe Batula, zise el, și vino cu mine la Muhaid. O spuse ca o întrebare, nu ca o poruncă.

– Nu, stăpâne, refuză Dorian. Nu pot să fac asta. Locul meu e aici, cu oamenii mei.

– Ai dreptate, zise prințul ridicându-se în picioare. Nu te pot forța să-ți neglijezi datoria, dar îți pot ordona să nu lupți aici până la moarte.

Dorian ridică din umeri.

– Moartea își face propriile alegeri. Nu avem nicio putere.

– Ține-i acolo restul zilei de azi și peste noapte, zise al-Malik. Asta o să-mi dea suficient timp să ajung la Muhaid și să-i adun pe cei din Awamir. O să mă întorc după tine cu o armată.

– Cum poruncește stăpânul meu, zise Dorian.

Dar prințul văzu setea de luptă din ochii lui verzi și asta îl neliniștea.

– Al-Salil, zise el ferm, apucându-l pe Dorian de umăr ca să sublinieze ce spunea, nu pot să-ți spun cât de mult va dura până mă voi întoarce cu oamenii din Awamir. Ține-i la distanță până mâine la răsărit, nu mai mult. Pe urmă, dă fuga și vino după mine cât de repede te poate duce Ibrisam. Tu ești talismanul meu și nu-mi permit să te pierd.

– Stăpâne, trebuie să pleci imediat. Fiecare clipă e prețioasă.

Se întoarseră împreună la cămile și Dorian dădu câteva ordine scurte, împărțind oamenii în două grupuri: cei care

rămâneau să apere trecătoarea și cei care aveau să plece cu prințul. Împărțiră ce mai rămăsese din mâncare și din apă, distribuind a patra parte pentru prinț și restul pentru grupul lui Dorian.

– Lăsăm cu voi toate muschetele, cele cinci butoaie cu praf de pușcă, precum și sacii cu gloanțe, îi spuse prințul lui Dorian.

– Le vom folosi așa cum trebuie, promise Dorian.

În câteva minute terminară, iar prințul și Batula urcară pe cămile în fața grupului care pleca. Prințul privi spre Dorian din șa.

– Allah să te apere, fiule, zise el.

– Mergi cu Domnul, tată, răspunse Dorian.

– E prima dată când îmi spui așa.

– E prima dată când simt că e adevărat.

– Mă onorezi, spuse al-Malik pe un ton solemn, apoi atinse gâtul cămilei cu nuiaua de călărie.

Dorian îi privi coborând prin pasajul îngust dintre pereții înalți de piatră, apoi dispărând după prima cotitură. Încercă să se concentreze doar asupra luptei ce stătea să înceapă. Se îndreptă înapoi spre intrare, ca să studieze câmpia și stâncile cu ochi de soldat. Luă în calcul unghiul soarelui: abia trecuse de amiază. Avea să fie o zi lungă și o noapte și mai lungă.

Descoperi punctele slabe din apărarea lui, pe care dușmanul le putea exploata, și plănui cum să contracareze orice mișcare a acestuia. „Mai întâi vor încerca un atac direct", decise el, uitându-se la felul în care se adunau jos, la marginea câmpiei. Se duse în mijlocul oamenilor săi, râzând și glumind cu ei, așezându-i în cele mai bune poziții de apărare printre stânci și asigurându-se că fiecare avea butoiașul plin cu praf de pușcă și sacul cu gloanțe.

Nu terminase încă de aranjat ultimul post când auzi sunetul distant al unui corn de la baza pantei, urmat imediat de ritmul tobelor de război și de strigătul cumplit al primilor atacatori, care începuseră să alerge și să urce versantul.

– Cu grijă! le strigă Dorian oamenilor. Nu trageți, frați de sânge războinic!

Bătu cu palma pe umărul unui bărbat având revărsate pe umeri șuvițe încâlcite de păr lung și negru și își zâmbiră unul altuia.

– Primul foc va fi cel mai dulce, Ahmed. Fă-l să dureze.

Își continuă drumul printre oameni.

– Așteaptă până când îi puteți lua la ochi, Hassan.

– Vreau o reușită de la primul glonț tras, Mustafa.

– Lasă-i să se apropie suficient, cât să nu poți rata, Salim.

Deși râdea și glumea, nu-i slăbea din ochi pe atacatorii care urcau rampa. Cu siguranță erau turci: erau mai masivi decât arabii ușori ca niște păsări din deșert, cu mustăți lungi și coifuri rotunde de bronz, cu apărători pentru nas și cu veste din zale peste hainele de lână. Un echipament incomod pentru deșert, se gândi Dorian în timp ce îi privea străduindu-se să urce spre ei, cu un avânt nebunesc. Însă urcușul dificil îi epuiza rapid. Dorian ieși pe marginea intrării, ca și cum i-ar fi întâmpinat, și rămase cu mâinile în șold, zâmbind către ei. Nu voia doar să-i inspire pe oamenii lui să-i urmeze exemplul, ci și să se asigure că niciunul nu nesocotea ordinul, deschizând focul exact în momentul oportun.

Unul dintre turcii de dedesubt se opri și scoase muscheta. Avea fața lucioasă de sudoare și îi tremurau mâinile din pricina efortului. Dorian se înfipse în loc și turcul trase. Glonțul vâjâi pe lângă capul lui Dorian, iar curentul îi lipi o șuviță din părul roșu-auriu de obraz și de buze.

– Doar de atât sunteți în stare, iubitori de capre? Râse spre ei. Haideți încoace! Veniți să vă bucurați de ospitalitatea tribului Saar.

Provocările lui îi stârniră și mai tare pe cei din față, care porniră într-o goană stângace și împleticită pe ultimii metri ai rampei. Dorian păși în spate, intrând în rând cu ceilalți.

– Fiți gata acum, fraților, zise el încet, ridicând cocoșul armei.

Un șir de turci ajunse pe margine umăr la umăr. Roșii la față și scăldați de sudoare, nimeriră exact în dreptul puștilor celor din Saar. Cei mai mulți renunțaseră la muschete în timpul urcușului. Acum agitau iataganele și, cu un strigăt răgușit, se aruncară asupra celor care se apărau.

– Acum! strigă Dorian, iar oamenii săi traseră la unison, douăzeci de muschete într-un singur foc prelungit, împrăștiind gloanțe și fum.

Rafala trecu prin șirul de turci. Arma lui Dorian făcu o gaură în dinții galbeni ai unui turc voinic și mustăcios din fața lui.

Capul acestuia zvâcni în spate. Sângele şi bucăţi din creier ţâşniră prin spatele craniului, iar sabia îi zbură din mână. Căzu pe spate, dând peste cel care se legăna pe margine în spatele lui şi făcându-l să-şi piardă echilibrul, după care căzură amândoi în nisip, doborând în cădere alţi trei oameni care urcau şi făcându-i să se rostogolească până la capătul dunei.

– Scoateţi săbiile acum, strigă Dorian şi toţi săriră de după stânci, atacând gloata agitată a turcilor de pe margine.

Acest atac ucigaş îi făcu pe otomani să dea înapoi, împiedicându-se de morţii lor şi căzând peste marginea rampei. Zona era liberă acum, iar războinicii Saar îi înfruntară pe cei care urcau cu greutate spre ei. Aveau avantajul înălţimii, iar turcii erau aproape epuizaţi până să ajungă la distanţă de o sabie.

Lupta se încheie în scurt timp. Atacatorii erau îngenuncheaţi, răniţi sau morţi. Cei care nu fuseseră răniţi se furişau înapoi la poalele stâncilor, ignorând strigătele mânioase ale căpitanilor lor, alergând printre ei şi luându-i pe sus în fuga dezordonată.

Războinicii Saar dansau pe margine, fluturând bărbile şi hainele, strigând cuvinte batjocoritoare la adresa duşmanilor lor. Dorian văzu dintr-o privire că nu pierduse niciun om, nici nu avea morţi sau răniţi; în schimb cel puţin douăsprezece cadavre de turci erau pe jumătate îngropate în nisipul fin al dunei.

– A fost doar primul fel al ospăţului, zise Dorian, care îşi stăpânea cu greu bucuria.

Veniseră spre ei nu mai puţin de o sută de turci în atacul acela pripit.

– Nu vor mai încerca asta încă o dată.

Se plimbă printre oamenii lui, strigându-le să reîncarce muschetele, dar îi luă ceva vreme să-şi recapete controlul asupra lor.

– Vreau zece oameni sus, pe stânci.

Îi selectă după nume şi-i trimise să urce pe pereţii de piatră, acolo unde puteau observa întreaga parte din faţă a dealurilor şi vedeau orice mişcare a duşmanului. Bănuia că aveau să trimită acum oameni care să urce dunele de nisip pe fiecare latură a gurii trecătorii, unde nu-i puteau ochi oamenii lui Dorian, după care aveau să se regrupeze pe margine şi să se apropie din ambele părţi. Combinat cu încă un atac frontal, acesta avea să fie mai dificil de înfruntat.

Dorian ştia că oamenii lui trebuiau aduşi în cele din urmă înapoi în trecătoare şi că acolo, în pasajul îngust, aveau să fie nevoiţi să poarte ultima bătălie. Bazându-se pe cei trimişi sus, pe stânci, ca să-i avertizeze în legătură cu următorul atac, se duse împreună cu şase oameni în trecătoare pentru a alege cea mai bună poziţie defensivă.

Trecuseră aproape trei ani de când fusese ultima oară acolo, dar îşi amintea că era un loc îngust în care roca se subţia. Când îl găsi din nou, aprecie că prin spaţiul acela nu încăpea mai mult de o cămilă încărcată. Mai departe se afla o prăpastie şi, la ordinul lui, şase oameni lăsară armele jos şi folosiră pietrele desprinse ca să întărească deschizătura, construind un parapet de jur împrejur, în spatele căruia se puteau adăposti.

Cămilele erau ascunse mai departe în trecătoare, dincolo de următoarea cotitură prin pasaj, iar Dorian verifică dacă aveau şeile puse şi erau pregătite de o evadare rapidă în cazul în care inamicul reuşea să treacă de parapet. Ibrisam mormăi drăgăstos când îl văzu, iar el o mângâie pe cap, după care se întoarse la intrare.

Cei pe care îi trimisese să urce pe pereţii de piatră erau pe poziţie deasupra lui, iar ceilalţi erau împrăştiaţi de-a lungul marginii. Încărcau muschetele suplimentare lăsate de prinţ şi le puneau la îndemână. Puteau astfel să menţină focul neîntrerupt, dacă lupta se înteţea.

Dorian se ghemui pe margine şi privi în jos, către duşmani. Deşi soarele era sus acum, iar căldura devenea cumplită, câmpiile netede de sare roiau de activitate. Grupuri de oameni călare veneau şi întăreau rândurile duşmanului, iar ofiţerii turci mergeau de colo până colo la baza dunelor de nisip, studiind aspectul terenului. Coifurile şi armele le sclipeau, iar praful alb plutea deasupra lor ca o cortină strălucitoare.

Deodată se observă o mişcare şi mai agitată printre trupe, exact sub locul în care se afla Dorian, însoţită de sunetul unui corn de fanfară. Un grup mic se apropia de trupe, iar călăreţii din faţă duceau stindarde cu verde şi stacojiu, culorile Sublimei Porţi. Nu exista nicio îndoială în privinţa celor care conduceau forţa inamică. Pe măsură ce se apropiau, Dorian îi studia curios. Remarcă două siluete din centrul grupului, care, judecând după

hainele splendide şi podoabele bogate de pe cămilele lor, păreau ofiţeri de rang înalt. Unul era turc, purtând un scut rotund de bronz şi un coif cu protecţia de oţel pentru nas. „General otoman", hotărî Dorian, îndreptându-şi atenţia către cel de-al doilea, un arab. Chiar şi de la distanţa aceea, i se păru că distinge ceva familiar la el. Dorian se foi neliniştit. Era înfăşurat în haine bune de lână, dar Dorian observă că era un bărbat masiv. Şnurul care-i ţinea eşarfa de pe cap avea fir de aur, iar teaca pumnalului încovoiat de la mijloc avea strălucirea aceluiaşi metal preţios. Avea chiar şi sandale de aur în picioare. Era un filfizon. „La naiba, dar îl cunosc!" Senzaţia lui Dorian deveni mai puternică şi se strădui să-şi amintească, încercând să găsească un nume pentru el.

Grupul de conducători se apropie de poalele dunei, la o distanţă prea mare pentru muschetele celor de pe margine, iar generalul turc ridică la ochi un telescop şi privi către gura trecătorii. Studie cu atenţie faţa stâncilor, apoi coborî telescopul şi vorbi cu ofiţerii, care stăteau înghesuiţi slugarnic în spatele lui. Aceştia se îndepărtară imediat şi începură să le dea ordine detaşamentelor de luptători care aşteptau.

Începu din nou agitaţia: făceau exact ceea ce anticipase Dorian. În scurt timp, sute de oameni bine înarmaţi urcau panta pe ambele părţi către intrarea în trecătoare. Avansau ferindu-se de focurile de muschetă trase de micul grup de apărători, dar Dorian ştia că, atunci când urmau să ajungă pe margine, aveau să se furişeze, apoi să dea buzna în intrare.

– Al-Salil! Turcii ăştia amatori de balegă vin din nou spre noi.

Santinelele lui Dorian de pe stâncile de deasupra îi transmiteau noile informaţii. Din poziţia avantajoasă pe care o aveau, vedeau mai mult decât el. Îl avertizară când primul duşman ajunse pe margine şi începu să înainteze spre centru.

– Trageţi în oricine se apropie prea mult, le strigă Dorian drept răspuns, iar avalanşa de împuşcături răsună printre stânci.

Cei de sus trăgeau în jos, către margine, iar turcii le răspundeau la fel. Din când în când se auzea câte un ţipăt, când un om era lovit, dar strigătele santinelelor avertizau că duşmanii ajungeau treptat într-o poziţie de unde puteau lansa primul atac asupra intrării în trecătoare.

Deşi era atent la ce se întâmpla în jurul lui, Dorian nu-l slăbea din ochi pe arabul acoperit de aur care călărea lângă generalul turc. În cele din urmă, un şir de cămile încărcate cu bagaje veni din spate şi din desagii lor fu descărcat un cort de piele argăsită. Douăzeci de oameni îl desfacură, apoi îl aşezară pe câmpia albă şi întinseră covoare şi perne la umbra lui. Generalul turc descălecă şi merse să-şi ocupe locul pe covoare. Filfizonul arab îngenunche cămila şi coborî stângaci din şa. Îl urmă pe turc spre cort, iar Dorian vedea acum că era lat în umeri, iar pe sub hainele de lână se ghicea umflătura burţii. Nu facuse mai mult de câţiva paşi când Dorian remarcă şchiopătatul: se sprijinea în piciorul drept. Asta fu de ajuns să-şi dea seama cine era. Îşi aminti de lupta de pe treptele vechiului mormânt din grădina haremului din Lamu şi de căzătura în care-şi rupsese piciorul.

– Zayn! şopti el. Zayn al-Din!

Era vechiul său duşman din copilărie, costumat acum ca un prinţ din Oman şi călărind în fruntea armatei.

Dorian simţi toată ura şi dușmănia revenind pe de-a-ntregul. Zayn era din nou duşmanul său. „Dar ce caută aici, vânându-şi propriul tată? se întrebă Dorian. Oare ştie că sunt şi eu aici?"

Încercă să înţeleagă situaţia stranie şi supărătoare. Zayn fusese la curtea Muscatului atât de multă vreme, încât se prinsese probabil în vârtejul întortocheat al intrigilor regale, îndrumat şi încurajat de unchiul său, califul. Dacă Zayn rămăsese în mare măsură acelaşi băiat pe care-l cunoscuse Dorian cândva, probabil participase bucuros la conspiraţiile de la curte. Era limpede că devenise un alt pion al Sublimei Porţi. Poate că el era amestecat în capitularea Omanului în faţa otomanilor.

– Porc trădător, murmură Dorian, privind la el cu dispreţ. Ţi-ai vinde ţara şi poporul, chiar şi pe propriul tată. Care e preţul? Ce răsplată ţi-a oferit Poarta, Zayn? Poate chiar tronul, să fii marioneta lor în Muscat?

Zayn îşi ocupă locul lângă generalul turc, la umbra foii de cort, şi un sclav îi puse o cupă în mână, din care sorbi o dată. Dorian văzu că îi crescuse o barbă subţire şi chinuită, dar obrajii îi erau la fel de netezi şi de dolofani. Se uită direct la Dorian, care îşi scoase eşarfa şi-şi flutură cârlionţii aurii şi strălucitori. Cupa îi căzu dintre degete când îl recunoscu.

Dorian îi facu vesel cu mâna, dar Zayn nu reacţionă. Păru că se ghemuieşte şi se face şi mai mic, plecându-se ca o broască umflată. Când se auzi o rafală de împuşcături pe stâncile din dreapta, Dorian se întoarse ca să anime apărarea pe partea aceea a trecătorii.

– Ai grijă, al-Salil! strigă o santinelă. Vin!

– Câţi? strigă Dorian, ascunzându-se după stâncă împreună cu Ahmed.

– Mulţi! veni răspunsul. Prea mulţi.

Pe partea aceea, stâncile formau o proptea zimţată care se răsucea în interior, aşa că nu vedeau la mai mult de douăzeci de paşi de-a lungul marginii expuse, însă auzeau vocile oamenilor de dincolo de colţul stâncii şi paşii lor pe măsură ce se apropiau, împreună cu zăngănitul scuturilor de bronz pe piatră şi scârţâitul chingilor de piele pe platoşele de pe piept şi pe cingătoare.

– Fiţi gata! le spuse încet Dorian oamenilor săi. Aşteptaţi-i. Lăsaţi-i să se apropie.

Deodată, un grup de turci îi atacă de după colţul stâncii, venind direct spre ei. Pe margine nu încăpeau mai mult de trei oameni în acelaşi timp, dar alţii veneau din spatele lor, călcându-le pe urme.

– *Allah akbar!* strigară ei. Dumnezeu e mare!

În rândul din faţă era un bărbat cu faţa ciupită de vărsat, purtând un coif Saracen de oţel pe cap, o plasă de oţel pe piept şi un topor de luptă cu două tăişuri în mână. Sări în faţa camarazilor săi şi-l luă la ochi pe Dorian, fixându-şi privirea asupra lui şi atacându-l direct, cu toporul ridicat deasupra capului cu ambele mâini.

Era doar la un braţ distanţă. Ţeava puştii lungi aproape că-i atinse faţa când Dorian trase. Glonţul îl lovi pe turc în gât şi omul căzu în genunchi, cu mâinile pe rană. O arteră sfâşiată pompa sânge printre degetele lui în jeturi dense şi cleioase. Apoi turcul căzu cu faţa în jos.

Dorian aruncă muscheta goală şi o luă pe cea încărcată, aflată la îndemână, apoi ridică trăgaciul. Peste turcul muribund sări un altul, iar Dorian îl împuşcă în piept. Acesta căzu pe marginea de piatră zvârcolindu-se.

Dorian aruncă muscheta folosită și scoase sabia. Merse în față, pentru a bloca intrarea. Ahmed era în dreapta lui și Salim în stânga, umăr lângă umăr. Dușmanii veneau către ei grămadă, câte trei odată, iar alții apăreau în spatele lor, gata să umple golurile lăsate de cei care cădeau. Lui Dorian îi plăcea să simtă o sabie bună în mână. Arma pe care o ținea acum era un cadou făcut la despărțire de către prinț, atunci când acesta plecase din Lamu. Era din oțel de Damasc, mlădioasă ca o creangă de salcie și tăioasă ca un colț de șarpe.

Îl ucise pe primul care veni brusc spre el, lovindu-l sub marginea coifului, exact în ochiul negru, pe care îl străpunse ca pe rinichiul de oaie din kebab, ajungând cu tăișul până la creier. Revenindu-și rapid, Dorian scoase sabia și lăsă victima să cadă. Ceilalți veneau în grabă în urma lui, purtând scuturi din bronz, și nu mai avea acum timp de pierdut cu dueluri elegante. Înghesuiți în spațiul strâmt, hăcuiau, înjunghiau și strigau, legănându-se pe marginea îngustă în față și în spate, în stânga și-n dreapta.

Strigătul de avertizare al santinelelor Saar de pe stânci fu aproape înăbușit de larmă și de zăngănitul oțelului, de îmbrânceli și de tropăit.

– În partea stângă și în față!

Auzindu-i, Dorian răpuse încă un om, apoi se retrase din luptă, lăsându-l pe Mustafa, aflat în spatele lui, să-i ia locul.

Privi în jur și văzu că, în vreme ce ei luptau în dreapta, turcii lansaseră o serie de atacuri în fiecare dintre celelalte locuri. Cinci dintre oamenii lui luptau cu disperare ca să mențină poziția la intrare, unde dușmanul făcea presiuni să înainteze. În același timp, două sute de turci urcau direct pe duna de nisip din față. În cele câteva momente de care avu nevoie ca să analizeze situația, doi dintre oamenii săi fură uciși. Salim avea capul despicat de un topor, iar Mustafa fu străpuns de o sabie în plămâni și căzu în genunchi, scoțând sunete gâlgâite printre valuri de sânge.

Dorian știa că nu-și putea permite asemenea pierderi, iar turcii care urcau ajunseseră aproape de margine. Cei de pe stânci nu așteptaseră ordinul lui, ci coborau deja ca să intre și ei în luptă. Le fu recunoscător când săriră trei metri de pe stâncă și veniră lângă el. Cele două flancuri aproape cedau din pricina

presiunii şi în orice clipă duşmanii aveau să năvălească prin partea din faţă a intrării.

– Spate în spate! strigă Dorian. Acoperiţi-vă unul pe altul! Înapoi în trecătoare.

Formară un cerc defensiv strâns, cu turcii strigând în jurul lor când ajunseră înapoi la gura de intrare. Mai pierdură câţiva oameni în faţa săbiilor lucioase şi a gloanţelor trase de aproape.

– Acum! dădu ordin Dorian. Fugiţi!

Se răsuciră pe loc şi alergară în spate spre trecătoare, târându-i pe răniţi după ei, în timp ce duşmanii se înghesuiau, blocaţi la intrare, împiedicându-se unii de alţii în timp ce se străduiau să-i ajungă.

Dorian era în faţă, alergând spre cotitura din pasaj şi strigându-le celor şase aflaţi după parapet:

– Nu trageţi! Noi suntem!

Peretele de piatră al parapetului era înalt până la piept şi fură nevoiţi să sară peste el. Cei care-i aşteptau dincolo îi ajutară să tragă răniţii peste margine.

Când ultimul Saar căzu dincolo de zid, duşmanul dădu buzna în pasajul din stâncă, venind rapid din urmă. Cei şase oameni care nu participaseră la luptă până atunci erau nerăbdători să li se alăture: încărcaseră toate muschetele pe care le aveau şi le aranjaseră pe marginea stâncii, punând şi lăncile lungi în pământ, la îndemână pentru momentul în care turcii aveau să străpungă parapetul.

Prima salvă trasă în rândul din faţă al turcilor îi făcu să se oprească brusc; printre ei se produse o dezordine, căci cei din faţă încercau să se retragă, în timp ce camarazii lor veneau din spate şi-i împingeau în faţă. Un alt rând de focuri trase de aproape cu al doilea şir de muschete încărcate înclină balanţa, iar turcii rămaşi fugiră înapoi prin pasaj şi dispărură după cotitură. Deşi erau ascunşi după peretele curbat, vocile turcilor erau amplificate de pereţii din jur, iar Dorian le auzi fiecare cuvânt cu care îi blestemau pe Saar, îndemnându-se unul pe altul să atace din nou. Ştia că avea să urmeze doar un scurt moment de linişte până la următorul atac.

– Apă! ordonă el. Aduceţi un burduf!

Căldura din trecătoare era toropitoare, iar lupta fusese dificilă şi înfierbântată. Înghiţiră pe nerăsuflate lichidul sălciu şi

îngrozitor din izvoarele amare din Ghail ya Yamin, de parcă ar fi fost un şerbet dulce.

– Unde-i Hassan? întrebă Dorian numărând oamenii.

– L-am văzut căzând, răspunse unul, dar eu îl căram pe Zayid şi nu m-am putut întoarce după el.

Dorian fu întristat de pierderea lui Hassan, căci fusese unul dintre preferaţii săi. Acum avea doar doisprezece oameni încă apţi de luptă. Îi căraseră pe cei cinci răniţi cu ei, dar alţii fuseseră lăsaţi la mila turcilor. Acum îi transportară pe cei cinci în locul în care erau ascunse cămilele, după care Dorian îi împărţi pe cei rămaşi în patru grupe egale.

Zidul parapetului era destul de lat încât să acopere trei oameni care să-l apere. Dorian aşeză celelalte trei grupe în spatele rândului din faţă, care trebuia să se retragă după fiecare tir, lăsându-i pe ceilalţi să le ia locul. În acest fel, spera să menţină un ritm constant de tragere asupra turcilor care veneau să-i atace. Putea să le ţină piept până la căderea întunericului, dar se îndoia că aveau să reziste toată noaptea.

Mai erau foarte puţini războinici Saar în picioare, iar turcii aveau reputaţia unor luptători cumpliţi şi curajoşi. Ştiau că aveau să fie suficient de abili încât să găsească o strategie prin care să le zădărnicească toate eforturile de apărare. Nu putea spera decât să câştige puţin timp pentru al-Malik şi, în cele din urmă, trebuiau să scape de acolo luptând cu lancea şi cu sabia.

Se aşezară în spatele parapetului, în aerul înăbuşit şi fierbinte al trecătorii, păstrându-şi puterile.

– Mi-aş da acum locul din paradis pentru o pipă cu frunze de cânepă.

Mishqa zâmbi şi îşi prinse o fâşie de pânză îmbibată de sudoare în jurul tăieturii de sabie de la braţul drept. Fumul îmbătător al buruienii îl făcea pe cel care fuma neînfricat şi indiferent la durerile provocate de răni.

– O să-ţi pregătesc una chiar eu, când vom sta în palatele din Muscat, promise Dorian, oprindu-se când cineva îl strigă pe nume.

– Al-Salil, fratele meu! Vocea răsuna dinspre stânci. Inima mea se bucură să te văd din nou.

Era o voce ascuţită, aproape feminească.

Deși timbrul se schimbase, Dorian recunoscu vocea.

– Ce-ți mai face piciorul, Zayn al-Din? strigă el. Vino, lasă-mă să ți-l rup și pe celălalt, ca să-ți echilibrezi mersul de rață.

Zayn chicoti de după cotitura din pasaj.

– Vom veni, frate, crede-mă, vom veni și, când o vom face, voi râde în timp ce aliații mei turci îți vor ridica poalele și te vor apleca pe șaua cămilei.

– Cred că ție ți-ar plăcea asta mai mult decât mie, Zayn.

Dorian folosi formula feminină de adresare, ca și cum ar fi vorbit cu o femeie, iar Zayn rămase tăcut pentru o vreme.

– Ascultă, al-Salil, strigă el din nou. Acesta e fratele tău de sânge, Hassan. L-ai lăsat în urmă când ai fugit ca un șacal laș. E încă în viață.

Dorian simți un fior rece pe șira spinării.

– E un om viteaz, Zayn al-Din. Lasă-l să moară cu demnitate, spuse el.

Hassan fusese prietenul lui încă din prima zi în care venise să trăiască alături de tribul Saar. Avea două soții tinere și patru băieți mici, cel mai mare în vârstă de doar cinci ani.

Un urlet înfiorător se auzi din pasaj, un strigăt de agonie îngrozitoare și de indignare, care se schimbă încet într-un geamăt chinuit.

– Iată un cadou pentru tine de la prietenul tău.

Ceva mic, moale și însângerat fu aruncat de după colț, rostogolindu-se în pământul acoperit de praf și oprindu-se în fața parapetului.

– Ai nevoie de încă o pereche de boașe, al-Salil, frate, strigă Zayn al-Din. Iată-le. Hassan nu mai are nevoie de ele acolo unde se duce.

Oamenii lui Dorian mormăiau și blestemau, iar el își simțea ochii umplându-i-se de lacrimi. Strigă la rândul lui, cu glasul gâtuit:

– Jur în numele lui Dumnezeu că așa o să-ți fac și eu într-o zi.

– O, frate, răspunse Zayn, dacă acest câine de Saar îți e atât de drag, o să ți-l trimit înapoi. Dar, înainte de asta, aș vrea să-i văd ficatul.

Se auzi un alt urlet înfiorător, după care Hassan fu aruncat la vedere, rostogolindu-se prin pasaj către parapet. Era gol și avea

o rană închisă la culoare între picioare, înecată de sânge. Îi tăiaseră burta, iar intestinele îi atârnau în jurul genunchilor, alunecoase și vineții. Se târî spre Dorian cu gura deschisă. Scoase un sunet ca un croncănit, iar gura lui părea o cavernă scăldată în sânge. Zayn al-Din îi tăiase limba.

Se prăbuși înainte de a ajunge la zidul parapetului și rămase întins, zbătându-se ușor în praf. Dorian sări peste zid cu muscheta în mână. Lipi țeava de ceafa lui Hassan și trase. Capul acestuia căzu ca un pepene stricat. Auzind sunetul împușcăturii, turcii năvăliră prin pasaj ca un val de apă în furtună. Dorian sări înapoi în spatele zidului.

– Trageți! le strigă el oamenilor săi.

Prima rafală de gloanțe izbi întâiul rând de atacatori ca o ploaie de pietriș.

În ultimele ore înainte de apus, lupta continuă când mai intens, când mai molcom. Treptat, pasajul se umplu de cadavrele dușmanilor, trântite unele peste altele aproape la aceeași înălțime cu stânca, iar fumul gros de praf de pușcă acoperi adâncimile trecătorii, făcând aerul greu de respirat. Oamenii tușeau și se înecau în timp ce trăgeau și reîncărcau armele. Fumul se amesteca acum cu mirosul metalic al sângelui și cu gazele din intestinele sfâșiate, iar căldura făcea ca sudoarea să li se scurgă pe trup și să le umple ochii de sare.

Folosindu-se de cei morți ca de o scară, turcii reușiră să urce în vârful peretelui de trei ori și de trei fiecare dată Dorian și oamenii lui reușiră să-i respingă. La lăsarea întunericului, doar șapte arabi mai erau lângă el și toți erau răniți. În pauza dintre atacuri, îi trăgeau pe cei morți și pe răniți în locul unde se aflau culcate cămilele. Nu era nimeni care să aibă grijă de răniți, așa că Dorian puse câte un burduf cu apă lângă cei care mai aveau puterea să bea.

Jaub, poreclit și Motanul, avea umărul drept zdrobit de o lovitură de topor, iar Dorian nu putea să oprească sângerarea abundentă.

– Trebuie să te las, al-Salil, șopti Jaub, ridicându-se cu greu în genunchi. Ține-mi sabia.

Dorian nu-i putea refuza ultima dorință: nu-și putea lăsa tovarășul din zeci de lupte pe mâna turcilor. Un fior de gheață îi străbătu inima când înfipse mânerul sabiei în nisip și așeză

vârful tăişului încovoiat în adâncitura de sub stern, îndreptat spre inimă.

– Binecuvântările lui Allah şi ale Profetului asupra ta, prietene, îi mulţumi Jaub, apoi se prăbuşi peste sabie.

Tăişul intră pe toată lungimea, iar vârful murdar de sânge ieşi printre omoplaţi. Dorian se ridică şi alergă înapoi la zid, exact când un alt val de turci venea urlând prin trecătoare. Îi împinseră în cele din urmă înapoi, dar încă doi luptători Saar căzură. „Speram să rezistăm mai mult, se gândi Dorian, sprijinindu-se obosit de zidul îmbibat cu sânge. Speram să-i dau tatălui meu mai mult timp să-i ridice pe cei din Awamir, dar am mai rămas extrem de puţini şi aproape că totul s-a sfârşit."

În pasaj se făcea tot mai întuneric. În curând, turcii aveau să se poată strecura nevăzuţi pe la poalele zidului.

– Bin-Shibam, şopti răguşit spre cel de lângă el, căci avea gâtul umflat de sete şi obosit de strigăte, adu ultimul burduf cu apă şi legăturile cu lemne de foc de la cămile. O să bem apă şi o să luminăm noaptea cu ultimul foc.

Flăcările săltăreţe luminau zidurile trecătorii cu pâlpâiri roşcate şi, din când în când, luptătorii Saar aruncau câte un mănunchi de lemne aprinse dincolo de zid, ca să împrăştie umbrele printre care s-ar fi putut furişa turcii.

Erau într-o perioadă de acalmie. Îi auzea pe turci vorbind dincolo de cotitură, iar gemetele răniţilor şi ale muribunzilor erau înfiorătoare – dar următorul atac tot nu venea. Stăteau într-o grămadă mică, lipiţi de perete, bând ultimele picături de apă şi ajutându-se unul pe altul să-şi lege rănile. Cu toţii erau răniţi. Deşi Dorian fusese întreaga zi în mijlocul luptelor, rănile lui erau cele mai uşoare. Avea o tăietură adâncă pe braţul stâng şi o împunsătură de sabie în acelaşi umăr.

– Dar încă mai am braţul drept cu care să mânuiesc sabia, îi spuse el celui care-i pregătea un bandaj pentru braţ dintr-o bucată de funie din harnaşamentul unei cămile. Cred că am făcut tot ce se putea aici. Dacă vreunul dintre voi doreşte să plece, să ia o cămilă şi să se ducă împreună cu mulţumirile şi binecuvântările mele.

– Ăsta e un loc bun în care să mori, zise cel de lângă el.

– Nimfele din paradis se vor întrista că le-am ignorat chemarea, spuse încă unul, refuzând oferta lui Dorian.

Când o piatră căzu cu zgomot de undeva de sus, ricoșând dintr-un perete în altul și scoțând scântei micuțe, ridicară cu toții privirea speriați.

– S-au urcat pe stânci și sunt chiar deasupra noastră, zise Dorian sărind în picioare. Stingeți focul! Flăcările aveau să-i expună, ajutându-i pe cei de sus să le vadă poziția. Avertismentul lui veni prea târziu.

Deodată, aerul din jur se umplu de un vuiet înfiorător, ca al unei cascade uriașe, și fură copleșiți de un bombardament de pietre. Erau bolovani de mărimea butoaielor cu praf de pușcă, iar alții doar cât capul unui om, însă nu aveau cum să se ferească de ploaia mortală în ascunzișul din trecătoare.

Alți trei oameni fură striviți în primele clipe, iar ceilalți fură doborâți în timp ce alergau înapoi la cămile prin pasaj. Doar Dorian reuși să scape. Ajunse lângă Ibrisam și se aruncă în șa.

– Hai! Hai! o îndemnă el să se ridice.

Când cămila fu în picioare, bombardamentul de bolovani se opri brusc și turcii năvăliră peste zid în urma lui. Îi înjunghiară pe arabii răniți, apoi, după numai o clipă, se apropiară în fugă și o înconjurară pe Ibrisam.

Dorian îl lovi pe unul în piept cu lancea, înfigând capul de oțel adânc în carnea moale, dar lemnul se rupse în mâna lui și aruncă ciotul în fața altui turc. Apoi scoase sabia. Lovi în capul celor care încercau să-l dea jos din șa, trăgând-o pe Ibrisam înapoi către pasaj. Cămila lovi cu copitele în cei care-i stăteau în cale, scrâșnind din dinții galbeni și uriași, mușcând degetele unuia și strivind coastele altuia cu o singură lovitură cu piciorul din față. Apoi sări înainte și reuși să le spargă rândurile.

Dorian se ținea de oblâncul șeii cu mâna zdravănă, în timp ce Ibrisam alerga liberă, înaintând printre cotiturile din trecătoare. Strigătele însetate de sânge ale turcilor se estompau în urma lor.

Trecătoarea continua printre dealuri încă un kilometru și jumătate sau chiar mai mult: era un curs de apă secat, format după ce straturile de rocă mai moale fuseseră erodate de furtuni de-a lungul mileniilor. Odată ce scăpară de urmăritori, Ibrisam intră în ritmul său egal, care acoperea distanțele cu iuțeală și pentru care primise numele de Vânt Mătăsos.

Dorian intră în transă din pricina setei, a epuizării și a durerii cumplite provocate de răni. Pereții trecătorii treceau pe lângă el la nesfârșit, amețindu-l și mai mult. O dată aproape se prăvăli din șa, dar Ibrisam simți că se prăbușește și se opri brusc. Asta îl trezi pe Dorian și se ridică mai drept în șa când cămila își continuă drumul.

Abia atunci își dădu seama că Ibrisam avea pasul împleticit, dar el era confuz și amețit, abia reușind să se țină în șa. Să descalece ca să-i verifice rănile ar fi fost prea mult pentru el.

Ațipi din nou și, când se trezi brusc, descoperi că ieșiseră prin capătul opus al trecătorii, intrând în câmpiile întinse din Awamir. Își dădea seama după poziția lunii și a stelelor că trecuse de miezul nopții.

Noaptea era rece ca gheața, un contrast nemilos cu fierbințeala arzătoare de peste zi. Sângele și sudoarea care-i îmbibau haina îl făceau să-i fie și mai frig și începu să tremure și să amețească. Ibrisam se mișca ciudat sub el, făcând pași scurți și având spatele încovoiat. În cele din urmă, își adună forțele și hotărî să o oprească și să o pună să se așeze.

Verifică burduful cu apă care-i atârna de greabăn și văzu că mai erau mai puțin de patru litri de apă puturoasă din Ghail ya Yamin. Scoase șalul gros de lână din plasa împletită și îl puse pe umeri. Încă tremurând, o examină pe Ibrisam și descoperi de ce mergea împiedicat.

Văzu imediat că avea crupa udă și lucioasă în lumina lunii și observă că din rană curgea abundent un lichid înroșit de sânge. Dorian era uimit. Uitând de propriile răni, îi palpă trunchiul neted, dar când îi atinse burta, lângă picioarele din spate, cămila gemu ușor, iar Dorian scoase mâna umedă și lucind de sânge.

O lovitură de lance a unui turc îi tăiase burta adânc și-i perforase intestinele. Era o rană mortală și doar printr-o minune a dragostei și a încăpățânării ei îl purtase până acolo. Dorian era atât de slăbit și de trist, încât se lăsă pradă disperării și ochii i se umplură de lacrimi. Desfăcu găleata de piele de pe spatele ei și o umplu cu lichidul murdar, după care îngenunche lângă ea.

– Draga mea curajoasă, şopti el, dându-i să bea ce mai rămăsese în găleată.

Cămila bău lacomă şi continuă să dea cu botul pe fundul găleţii când termină.

– Nu mai pot face nimic pentru tine, îi spuse el în timp ce-i mângâia urechile. Până dimineaţă vei muri, zise el, şi eu odată cu tine dacă nu mă mai poţi duce încă puţin mai departe, căci turcii vor veni repede după noi. Vrei să mă mai duci pentru ultima dată? Se ridică şi îi spuse încetişor: Hai! Hai!

Cămila răsuci capul şi se uită la el cu ochii mari şi negri plini de durere.

– Hai! Hai! zise el, iar cămila gemu şi se strădui să se ridice.

Dorian se urcă cu greu în şa.

Cămila merse mai departe cu pasul acela dureros şi greoi, călcând pe urmele lăsate de prinţ şi de Batula printre dealurile întrerupte şi oaza adâncă. Dorian aproape că se prăbuşi din nou, dar îşi reveni şi se legă de şa cu plasa împletită pentru transport. Aţipea, tresărea, apoi aţipea din nou, alunecând încet-încet într-un somnn prevestitor de moarte. Pierdu noţiunea timpului, viteza, direcţia, rătăcind mai departe: animalul muribund şi omul alături.

La o oră de la ivirea zorilor, când biciul crud al soarelui îi plesni încă o dată, Ibrisam căzu pentru ultima oară. Muri în picioare, încă încercând să înainteze. Cu un ultim geamăt înfundat, căzu greoaie, aruncându-l din şa pe pământul cu pietre.

Dorian se târî în genunchi până ajunse la umbra cadavrului lui Ibrisam. Se forţă să nu se gândească la moartea animalului iubit sau la moartea atâtor oameni. Trebuia să-şi adune toate forţele şi puterea minţii ca să rămână în viaţă până când Batula avea să vină cu războinicii Awamir să-l salveze.

Văzu urmele grele lăsate de multe cămile în pământul din faţa lui şi înţelese că, deşi murea, Ibrisam urmase credincioasă drumul pe care o luaseră prinţul şi Batula către oaza Muhaid. Asta îi putea salva viaţa, căci aveau să se întoarcă pe acelaşi drum.

Regula supravieţuirii în deşert era să rămâi într-un loc sigur şi să nu rătăceşti încolo şi încoace, dar Dorian ştia că turcii îl urmăreau. Zayn al-Din nu avea să-l lase să scape atât e uşor. Duşmanul trebuia să fie aproape şi, dacă îl găseau cumva înainte ca Batula să

se întoarcă, se putea aştepta la acelaşi tratament pe care Zayn li-l aplicase răniţilor capturaţi în Trecătoarea Gazelei Agere.

Trebuia să meargă după Batula şi să încerce să rămână în faţa turcilor câtă vreme mai avea putere să stea în picioare. Se ridică şovăielnic şi se uită la încărcătura transportată de Ibrisam. Era ceva acolo care i-ar fi putut fi de folos? Desfăcu burduful de apă, îl scutură, apoi îl ridică cu ambele mâini şi-l duse la buze. Câteva picături amare abia îi căzură în gură, iar el le înghiţi cu greu, căci gâtul i se umfla deja. Apoi aruncă burduful gol.

Arme. Se uită la ce avea cu el. Erau puşca din teaca de piele, butoiaşul cu praf de puşcă şi sacul cu gloanţe. Mânerul muschetei era incrustat cu fildeş şi sidef, iar închizătorul era placat cu argint. Cântărea aproape trei kilograme – era prea grea să o care. O lăsă acolo.

Lancea ruptă fusese abandonată în trecătoare, iar sabia avea să-l incomodeze – greutatea armei părea să se dubleze cu fiecare kilometru parcurs. Întristat, desfăcu cingătoarea şi o lăsă să cadă. Păstră pumnalul: avea să-i trebuiască la final. Tăişul era ascuţit. Îl ascuţise ca să-şi poată rade cu el firele de păr roşcate şi aurii de pe antebraţ. Când se apropiau turcii, avea să se străpungă cu pumnalul, alegând o moarte curată, nu chinurile şi ruşinea de care aveau parte prizonierii răniţi.

Se uită spre Ibrisam şi spuse:

– Mai am un lucru să te rog, draga mea.

Îngenunche lângă ea şi-i despică burta cu pumnalul. Scoase tot de acolo, apoi stoarse lichidul între degete şi bău. Era amar de fiere şi reuşi să-şi stăpânească reflexul de a voma, căci ştia că avea să-i dea tăria să supravieţuiască nişte ore în plus sub soarele nemilos.

Îşi legă rănile din nou; văzu că sângerarea se oprise şi că se formaseră cruste negre. Apoi îşi legă şireturile sandalelor şi îşi înfăşură şalul pe cap ca să se ferească de cruzimea soarelui. Fără să mai privească în urmă la Ibrisam, porni pe urmele lăsate de grupul prinţului către orizontul care dansa deja într-un miraj albăstrui.

După vreo oră, căzu pentru prima dată. Picioarele păreau să se lichefieze sub el şi se prăbuşi cu faţa în jos. Gura deschisă era plină de praful uscat ca de cretă şi aproape se înecă încercând să-l scuipe afară. Nu mai avea salivă, iar praful îi ajunse în

plămâni când trase aer. Se străduí să stea în capul oaselor, tuși și răsuflă din greu. Efortul îl salvă de la leșin. Își șterse fața cu capătul eșarfei, dar nu mai avea salivă pe buze și nici sudoare pe față. Se sili să se ridice în picioare. Deși se împletici și se clătină, fiind pe punctul să cadă din nou, se menținu drept, părând să-și fi recăpătat forța din picioare.

Își continuă drumul în lumina soarelui care îi ardea ochii, amenințând să-i coacă interiorul craniului. Simțea că buzele uscate i se crăpau ca pergamentul când încerca să înghită, precum și gustul metalic al sângelui în gură.

Treptat, durerea și setea se stinseră și intră într-o stare de visare, amorțind aproape complet. Auzea o muzică dulce și melodioasă. Se opri și privi în jur cu ochii încețoșați, văzându-i pe Tom și pe Yasmini stând alături pe creasta dunei pe care o urca. Îi făceau amândoi semn cu mâna și râdeau.

– Nu fi copil, Dorry! striga Tom.

– Haide, Dowie!

Yasmini dansa ca o zână grațioasă lângă el, înfoindu-și fustele. Uitase cât de frumoasă era!

– Hai cu mine, Dowie, o să te duc din nou pe Drumul Îngerului.

Dorian începu să alerge nesigur și împleticit, iar cei doi de pe deal se întoarseră și-i făcură cu mâna înainte să dispară după creastă. Simțea că fiecare pas i se afunda în nisipul moale și adânc și se împiedică de o piatră, dând din mâini ca să nu cadă. Reuși să ajungă pe creastă și se uită în jos, către valea din față.

Privi uluit, căci valea era plină de arbori verzi, încărcați cu fructe roșii și coapte, și de câmpuri acoperite de iarbă englezească bogată, ducând către lacul cu apă scânteietoare. Tom dispăruse, dar Yasmini stătea goală pe marginea lacului. Avea trupul neted și subțire, pielea în nuanțe aurii, iar părul, cu șuvița argintie, i se unduia până la brâu. Sânii ei mici ca niște mere se iveau timid prin cortina lucioasă a părului.

– Dowie! îl striga ea, iar vocea ei era dulce ca strigătul unei păsări în deșert. Dowie, te-am așteptat atâta vreme!

Încercă să alerge spre ea, dar picioarele îi cedară din nou și căzu. Era prea obosit să mai ridice capul.

– Lasă-mă doar să mai dorm puţin, Yassie, se rugă el, dar niciun sunet nu ieşi din gâtul lui umflat, iar limba părea să-i umple întreaga gură.

Cu un efort uriaş, deschise ochii şi-şi dădu seama, cu un sentiment cumplit de pierdere, că Yasmini şi lacul dispăruseră. Nu se vedea sub el decât pustietatea aspră şi arzătoare, piatră, spini şi nisip. Se rostogoli înapoi la poalele dunei şi văzu patrula de cavalerie otomană. Alergau de-a lungul potecii, cincizeci de oameni pe cămile, la trei kilometri în urmă, dar apropiindu-se în viteză. Ştia că aceştia nu erau doar năluci.

Se târî puţin în genunchi, apoi se ridică. Picioarele îi şovăiau, dar alungă slăbiciunea şi se împletici dincolo de creasta dealului. Panta îl ajută să coboare în fugă.

Auzi din nou muzica aceea, dar acum umplea văzduhurile: sute de voci cântau. Ridică ochii şi văzu corul ceresc, o mulţime de îngeri în jurul soarelui, atât de minunaţi încât străluceau în ochii lui precum reflexele unei feţe de diamant mare.

– Vino la Domnul! cântau ei. Lasă-te în voia Domnului!

– Da! murmură el, iar sunetul propriei voci îi răsună în urechi ca şi cum ar fi venit de la mare depărtare. Da, sunt gata.

Când spuse asta, se produse o minune. Dumnezeu apăru în faţa lui. Era înalt, purta o haină lungă de un alb orbitor, iar razele soarelui din spatele capului său formau un nimb de aur. Avea o faţă frumoasă, nobilă, plăcută şi plină de bunătate. Dumnezeu ridică mâna dreaptă într-un gest de binecuvântare şi ochii săi plini de iubire priviră către Dorian. El simţi că puterea Domnului îi curgea deja prin trup, încărcându-i sufletul de o senzaţie nesfârşită de sfinţenie şi adoraţie. Căzu în genunchi şi folosi puterea abia insuflată pentru a striga tare:

– Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu în afară de Allah şi că Mahomed este trimisul lui Allah!

Faţa frumoasă a lui Dumnezeu strălucea cu bunăvoinţă. Păşind în faţă, îl ridică pe Dorian în picioare, îl îmbrăţişă şi-i sărută buzele înnegrite şi sângerânde.

– Fiul meu! spuse Domnul, adresându-i-se însă cu vocea prinţului Abd Muhammad al-Malik. Ai acceptat credinţa noastră adevărată şi asta îmi umple sufletul de bucurie. Acum, profeţia se va împlini şi îi mulţumesc lui Allah că te-am găsit la timp.

Dorian se prăbuşi în braţele prinţului, iar al-Malik strigă spre cei care-l urmau îndeaproape:

– Apă! Batula, adu apă!

Batula stoarse dintr-un burete apă rece şi proaspătă între buzele lui Dorian şi-l ridică pe litiera pregătită pentru această clipă. Doisprezece oameni din tribul Awamir îl ridicară pe spatele unei cămile de povară.

Ridicat pe litiera ce se legăna, Dorian întoarse capul şi, cu ochii injectaţi, printre pleoapele umflate, văzu hoardele tribului Awamir care înaintau pe câmpie.

Apoi apăru la orizont şi patrula de turci, care forţă cămilele să se oprească în propriul nor de praf. Priviră uluiţi şi cuprinşi de spaimă spre armata din Awamir.

Din rândurile acestora se înălţă strigătul cumplit *„Allah akbar!"*, iar oamenii îşi pregătiră lăncile şi porniră la atac. Turcii se întoarseră şi fugiră dinaintea lor.

Dorian lăsă capul pe litieră, închise ochii şi lăsă întunericul să-l învăluie.

Erau aproape şase mii de luptători în caravana tribului Awamir, care mergea încolonată înapoi către Trecătoarea Gazelei Agere. Câmpiile de sare de dincolo de trecătoare erau eliberate de duşmani. Iscoadele lor anunţaseră apropierea armatei prinţului şi fugiseră cu toţii înapoi în nord, către Muscat.

Al-Malik facu un popas în trecătoare, ca să le ofere o înmormântare cuvenită celor din tribul Saar care muriseră acolo. Dorian era încă prea slăbit şi bolnav ca să se ridice de pe litieră, dar îi rugă pe Batula şi pe alţi patru să-l ducă la morminte şi, pentru prima dată, se rugă ca un musulman în comunitatea celorlalţi credincioşi, în timp ce spuneau rugăciunile pentru morţi.

Armata porni apoi prin câmpiile de sare către izvoarele amare din Ghail ya Yamin, unde războinicii din Saar se adunaseră deja, adăugând alte trei mii de lănci armatei prinţului.

Şeicii din Saar veniră în cortul unde Dorian rămase întins în noaptea aceea, înconjurând litiera şi rugându-l să le povestească fiecare detaliu al luptei din Trecătoarea Gazelei Agere. Îi

întrerupeau povestirea cu exclamaţii de uimire, pe măsură ce le spunea cum murise fiecare membru al tribului, iar fraţii şi părinţii celor morţi plângeau de mândrie.

– Pe Allah, o luptă în care lui Hassan i-ar fi plăcut să moară!

– În numele Domnului, Salim a fost bărbat!

– Allah va pregăti un loc în paradis pentru fiul meu, Mustafa.

Erau însetaţi de război şi de răzbunare, căci duşmănia de sânge nu putea fi domolită decât cu sânge, iar ei scuipau în nisip şi făceau jurăminte de răzbunare împotriva lui Zayn al-Din şi a turcilor. În inima lui, Dorian făcea aceleaşi jurăminte ca şi ei.

În după-amiezile şi serile în care armata rămase la Ghail ya Yamin, veniră în cortul lui Dorian ca să audă aceeaşi povestire, corectându-l dacă uita vreun amănunt, rugându-l să-şi amintească fiecare lovitură şi împuşcătură şi să le relateze exact ce făcuse fiecare om şi ce spusese înainte de a muri.

Din Ghail ya Yamin, armata porni spre nord în următoarea etapă a lungii călătorii către Muscat. La fiecare izvor şi la fiecare trecătoare din munţi, celelalte triburi se alăturau caravanei, tribul Balhaf şi Afar, Bait Kathir şi Harasis, aşa că, până să ajungă la Muqaibara, erau deja cincisprezece mii de lănci la un loc, o oaste măreaţă care se întindea pe cincisprezece kilometri în deşert.

Batula le spunea în şoaptă tovarăşilor săi povestea convertirii lui Dorian. Niciun arab nu putea păstra un secret, cu siguranţă nu unul atât de important ca acesta, iar povestea circula în jurul fiecărui foc de tabără. Războinicii repetau profeţia bătrânului Sfânt Taimtaim, căci mulţi citiseră textul de pe zidurile mormântului său. Dezbăteau intens şi jurau în numele lui Allah că al-Salil era cu adevărat orfanul din profeţie şi că victoria era asigurată cu el în frunte. Înainte ca Ramadanul să înceapă din nou, aveau să-l instaleze pe prinţul Abd Muhammad al-Malik pe Tronul Elefantului din castelul din Muscat.

În săptămânile în care armata se deplasă de la Ghail ya Yamin la Muqaibara, rănile lui Dorian se vindecară bine, căci în deşert nu erau microbi care să-i infecteze rănile şi să le împiedice vindecarea. Când fu gata să-şi ocupe din nou locul între războinici, prinţul trimise după el. În timp ce traversa tabăra, fiecare trib îl aclama şi-l urma către cortul prinţului. Se adunară în faţa intrării deschise când Dorian îngenunche înaintea lui al-Malik şi-i spuse:

– Dă-mi binecuvântarea ta, tată.

– Ai recunoştinţa şi binecuvântarea mea, fiule, şi multe altele pe deasupra.

Al-Malik bătu din palme și Batula aduse în faţă patru cămile frumoase, de rasă pură şi iuţi. Fiecare era frumos împodobită şi purta câte o lance, o sabie și o muschetă în teaca de pe spate.

– Acesta e darul meu pentru tine, ca să răsplătesc măcar un pic din ceea ce ai pierdut în Trecătoarea Gazelei Agere.

– Îţi mulţumesc pentru generozitate, tată, deşi nu-mi doresc nicio răsplată, pentru că mi-am făcut doar datoria.

Al-Malik bătu iar din palme şi două femei încărcate de voaluri din tribul Saar se apropiară de Dorian, punând o bocceluţă de mătase la picioarele lui.

– Ele sunt mamele lui Hassan şi Salim, care au murit în trecătoare, îi explică prinţul. M-au implorat să aibă onoarea de a-ţi coase şi broda flamura de război.

Femeile desfăşurară stindardul pe podeaua cortului. Avea aproape doi metri, era din mătase azurie şi avea brodată cu fir de argint profeţia sfântului Taimtaim. Scrisul elegant curgea şi se răsucea pe materialul mătăsos, ca nişte vârtejuri pe suprafaţa unui râu repede şi albastru.

– Tată, aceasta e flamura unui şeic, protestă Dorian.

– Şi asta eşti tu acum, zise Al-Malik zâmbind cu bunăvoinţă. Te-am ridicat la acest rang. Știu că îl vei purta cu onoare.

Dorian se ridică şi ţinu stindardul deasupra capului, apoi fugi cu el în lumina soarelui. Mulţimea se deschidea în faţa lui, iar oamenii scoteau strigăte de bucurie şi trăgeau cu muschetele în aer. Flamura flutura în spatele lui Dorian ca un şarpe albastru în bătaia vântului. Când se întoarse în cortul prinţului, se prosternă dinaintea lui.

– Îmi faci o onoare prea mare, stăpâne.

– În bătălia care urmează, vei comanda flancul stâng, şeic al-Salil, îi spuse prinţul. Voi pune patru mii de lănci sub comanda ta.

Dorian se ridică şi privi serios în ochii prinţului.

– Tată, pot să-ţi vorbesc în taină?

Al-Malik le făcu semn oamenilor să coboare laturile cortului, iar lui al-Allama şi alaiului său să se retragă şi să-i lase singuri.

– Ce mai dorești de la mine, fiule? zise Al-Malik aplecându-se mai aproape de el. Vorbește și vei primi.

Drept răspuns, Dorian desfășură flamura azurie și arătă cu degetele cuvintele profeției.

– „El va uni nisipurile despărțite ale deșertului", citi el cu glas tare.

– Continuă, spuse prințul încruntându-se. Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Se pare că sfântul mi-a mai lăsat o însărcinare. Cred că atunci când vorbea despre nisipurile deșertului, sfântul se referea la triburile care sunt despărțite și la războiul pe care îl poartă unele cu altele.

Prințul dădea acum din cap.

– S-ar putea să fie adevărat, recunoscu el. Deși majoritatea triburilor au venit la noi, Masakara, Harth și Bani Bu Hasan încă bat toba de război alături de Yaqub și Sublima Poartă.

– Lasă-mă să merg la ei sub acest stindard, îl rugă Dorian. Lasă-i să vadă culoarea părului meu, iar eu voi discuta cu ei despre profeție. Apoi, dacă binevoiește Allah, voi aduce încă zece mii de lănci alături de noi.

– Nu! Al-Malik sări speriat. Masakara sunt niște trădători. Îți vor scoate tot din pântece și te vor întinde la soare. Nu pot permite să-ți asumi un astfel de risc.

– Am luptat împotriva lor, zise Dorian încet. Trebuie să-mi acorde respectul cuvenit unui dușman de temut. Dacă mă duc singur la ei și mă las în voia puterii lor ca un călător, nu vor îndrăzni să se ridice împotriva învățăturilor Profetului. Trebuie să asculte ce am de spus.

Prințul părea nemulțumit, mângâindu-și barba neliniștit, dar ceea ce spunea Dorian era adevărat. Profetul le lăsase credincioșilor datoria ospitalității. Erau obligați să protejeze călătorul din mijlocul lor.

– Totuși, nu te pot lăsa să te expui la un asemenea pericol, zise într-un târziu.

Dorian îl contrazise:

– Risc o viață, dar sunt la mijloc zece mii de lănci. Tată, nu poți să-mi refuzi șansa de a împlini destinul care mi-e scris.

În cele din urmă, prințul oftă și spuse:

– Cum ar putea cei din Masakara să întreacă darul tău pentru elocvenţă? Eu unul nu pot. Poţi să mergi la ei, al-Salil, ca emisar al meu. Dar jur pe barba roşcată a Profetului că, dacă îţi fac cel mai mic rău, voi tăia atâtea capete cât să îndop toţi vulturii din Arabia până nu mai pot să zboare.

A doua zi la apus, prinţul stătea singur pe o stâncă, pe creasta unui deluşor de dincolo de oază. Patru cămile se furişară afară din tabără şi trecură dincolo de vârful dealului, îndreptându-se spre nord, către umbrele purpurii. Dorian călărea în faţă, ducând încă o cămilă de căpăstrul lung. Batula venea în urma lui, ducând şi el o cămilă. Amândoi purtau vălul pe faţă. Când se uită la prinţ, Dorian îşi coborî lancea în chip de salut, iar prinţul ridică braţul drept ca o binecuvântare.

Abd Muhammad al-Malik îi privi apoi îndepărtându-se în pustietate, cu o expresie tristă şi deznădăjduită. Era întuneric şi stelele luceau ca văpăile deasupra capului său când se ridică într-un târziu de pe piatra pe care stătea, întorcându-se spre strălucirea focurilor de tabără care umpleau valea Muqaibara.

În anotimpul rece, când vânturile băteau dinspre mare, în luna dinaintea Ramadanului, armata lui al-Malik se afla în faţa oraşului Muscat şi toţi îi urmăreau pe otomani şi triburile loiale califului ieşind să-i întâmpine în formaţie de luptă.

Al-Malik stătea cu alaiul său sub un umbrar de piele, pe o stâncă ce se înălţa din câmpie, cu propria armată la poalele stâncii. Ridică telescopul lung de alamă şi studie formaţiile duşmanului, care se desfăşurau în faţa lui. Turcii erau în mijloc, cu cavaleria în avangardă, iar oamenii pe cămile se aflau în spate.

– Câţi sunt? îi întrebă el pe cei din jurul lui, care se certau de parcă ar fi numărat capre la piaţă.

– Douăsprezece mii de turci, hotărâră în final.

Centrul oastei sclipea de la oţel şi bronz, iar flamurile verzi ale Sublimei Porţi fluturau în briza mării. Cavaleria înaintă şi se opri în formă de falangă, pregătită să pornească atacul.

– Şi Masakara? întrebă prinţul. Câţi sunt?

Soldaţii Masakara se aflau pe flancul drept agitându-se neliniştiţi ca un stol de grauri.

– Şase sau şapte mii, zise şeicul din Harasis.

– Cel puţin, spuse altul. Poate mai mulţi.

Al-Malik se uită la celălalt flanc, unde, înveşmântaţi în văluri şi cu eşarfe negre, îi descoperi pe trădătorii din triburile Bani Bu Hasan şi Harth. Erau lupi ai deşertului şi erau tot atât de numeroşi ca Masakara.

Al-Malik simţi din nou în gât gustul amar al dezamăgirii. Erau depăşiţi numeric, fiind de două ori mai puţini decât duşmanii lor. Al-Salil eşuase în încercarea de a aduce triburile nordice la ei: al-Malik nu mai auzise nimic de el de când dispăruse în deşert în urmă cu aproape două luni. Ştia în inima lui că făcuseră un calcul greşit, că nu ar fi trebuit să-l trimită pe al-Salil la ei. În fiecare zi se temea că avea să primească un dar de la Masakara – capul tăiat al fiului său cu părul roşu într-un sac de piele. Deşi trofeul îngrozitor nu sosise, dovada eşecului său se vedea pe câmpie: aproape cincisprezece mii de lănci ale rebelilor ridicate împotriva lui.

Deodată, văzu o mişcare în mijlocul liniei turcilor. Câţiva călăreţi mesageri înaintau în galop cu ordine de la comandanţii otomani, iar goarnele sunau înaintarea. Cavaleria turcă începu să înainteze, rând după rând, reflectând cu echipamentul său razele soarelui, însă formaţiile arabe rămaseră pe poziţie, lăsând spaţii goale în faţă. Era ceva neobişnuit şi prinţul urmărea totul cu interes sporit, privind prin telescop.

Printre duşmani se produse un nou freamăt: de data asta, călăreţii în galop din comandamentul turc, aflaţi la mijloc, îşi fluturară braţele, facându-le semn arabilor să se alăture înaintării generale şi să închidă golurile periculoase din faţă.

Atunci începură şi formaţiile arabe să se mişte, dar se îndreptară spre laturi, ocolindu-i pe turcii rămaşi la mijloc, nesiguri şi zăpăciţi de schimbarea neaşteptată.

– In numele bunului Allah, şopti al-Malik, simţind că inima îi bate mai repede şi că abia mai răsuflă.

În mijlocul rândului întâi al tribului Masakara, văzu cum se desfăşoară un stindard nou şi neobişnuit, purtat de un călăreţ înalt pe o cămilă de culoarea mierii, de rasă pură. Întoarse telescopul şi văzu că stindardul era azuriu, cu un scris auriu. În timp

ce prințul privea năucit, călărețul își aruncă eșarfa de pe cap și plecă lancea. Avea părul roșu-arămiu, iar lancea lui era îndreptată spre flancul turcilor.

– Allah! Slavă lui Allah! Al-Salil a reușit! I-a întors pe rebeli către cauza noastră.

În vreme ce privea și se minuna, formațiunile arabe aflate de-o parte și de alta a turcilor porniră la atac, prinzându-i pe otomani la mijloc și înconjurându-i ca un pumn de oțel.

Prințul se ridică și dădu ordinul: „Înainte! Atacați-i!" Tobele de război bubuiră și goarnele intonară o notă insistentă și stridentă.

Cu războinicii Saar și Awamir la mijloc, armata sudului porni înainte, ridicând un nor înalt de praf care ascundea văzduhul albastru.

Dorian călărea în mijlocul liniei, iar inima lui cânta. Până în clipa aceea, nu fusese sigur că șeicii din Masakara aveau să-și țină promisiunea de a se întoarce împotriva otomanilor. Cămila pe care călărea alerga în fața celor aflați de-o parte și de alta; doar Batula putea să țină pasul cu el, gonind la distanță de o lance în spatele lui.

În față, turcii erau năuciți; majoritatea încă se uitau spre valea de unde se apropia armata prințului al-Malik. Doar cei mai apropiați de flancul drept văzuseră pericolul și se întorceau acum să țină piept atacului.

Într-o ciocnire brutală, trup contra trup și scut contra scut, loviră flancul otomanilor și reușiră să-l spargă. Dorian luă la ochi un om, căptușit de zalele și de coiful de bronz, cu fața tuciurie schimonosită de furie și de uimire, care se chinuia să-și stăpânească animalul. Dorian coborî vârful lăncii și se aplecă mult în șa. Sub îndrumarea lui Batula, învățase să taie din aer un pepene de deșert, în plin galop. Acum ținti deschizătura din zalele turcului, de sub brațul stâng.

Lancea îi săltă în palmă când vârful găsi deschizătura fără să greșească, intrând în pieptul celuilalt până când atinse zalele din partea opusă. Lovitura îl făcu pe turc să sară din șa și să rămână atârnat în lancea suplă, zvârcolindu-se.

Dorian plecă vârful şi-l lăsă să alunece de pe oţel şi să se rostogolească în praf, apoi ridică din nou lancea şi-şi alese următoarea victimă. De data asta, lancea se rupse în mâna lui din pricina forţei loviturii, iar vârful de oţel rămase bine înfipt în gâtul omului lovit. Turcul apucă ciotul cu ambele mâini şi încercă să şi-l scoată din carne, dar muri înainte să reuşească. Apoi alunecă din şa şi fu târât de calul său înspăimântat.

Batula îi aruncă lancea de rezervă lui Dorian, care o prinse imediat şi, cu aceeaşi mişcare, plecă băţul lung, îndreptând vârful lucios către abdomenul următorului om.

În primele minute, rândurile otomanilor fură rupte şi împrăştiate, atacate din ambele părţi. În timp ce încercau încă să-şi revină, corpul principal al armatei din sud îi lovi în partea dezorganizată din faţă.

Armatele încleştate se învârteau ca într-un vârtej, iar larma deveni asurzitoare în vreme ce oamenii loveau şi împingeau, strigau şi mureau. Era cu totul imposibil să dureze mult, căci nu puteau răspunde atacului, iar furia triburilor deşertului era prea mare. Prinsă la mijloc între flancuri şi din faţă, depăşită numeric, linia otomanilor se destrămă şi începu să cedeze. Arabii presimţeau victoria şi avansau, ca lupii în jurul unei cămile muribunde, sfâşiind, urlând, muşcându-i, până când, în cele din urmă, cedară, iar lupta se transformă într-un măcel sângeros şi haotic.

Primul atac al lui Dorian îl purtă departe în mijlocul duşmanilor. A doua lance se rupse în mâinile lui, aşa că-şi scoase sabia şi luptă până când îşi simţi braţul drept scăldat în sângele turcilor.

Apoi, deodată, furia duşmanilor din jurul său se domoli şi aceştia se împrăştiară, privind mereu către caii din spatele lor. Dorian îi văzu aruncând armele când arabii se apropiară prin golurile din faţă. Turcii dădură pinteni cailor şi fugiră în galop.

– După ei! strigă Dorian. Urmăriţi-i! Nimiciţi-i!

Amestecate ca apa şi uleiul, cele două armate se mişcară la unison înapoi prin câmpie. Arabii strigau şi loveau cu săbiile însângerate, scoţând strigăte de război în timp ce lupta devenea o fugă dezordonată, iar turcii făceau ultimele eforturi de a se apăra. Câţiva săriră din şa şi îngenunchează în calea atacatorilor, implorând îndurare, însă arabii îi străpunseră indiferenţi cu lancea trecând pe lângă ei, apoi se întoarseră să lase cadavrele fără aur şi alte prăzi.

Dorian luptă până când ajunse în spate. Văzu că primele rânduri din comandamentul otoman abandonaseră de mult lupta, fugind în disperare pe câmpie. Generalul și fiecare ofițer urcaseră pe câte un cal sau o cămilă și goneau înapoi către oraș. În mulțimea aceea, Dorian voia să ajungă la un singur om.

– Unde e Zayn al-Din? îi strigă el lui Batula.

Dorian îl văzuse mai devreme în dimineața aceea, când armata ieșise pe poarta Muscatului. Zayn al-Din fusese alături de comandanții turci, în spatele generalului otoman, purtând jumătate de armură și ducând o lance, ca și cum ar fi fost nerăbdător să lupte. Lângă el era Abubaker, vechiul său acolit și tovarăș din haremul din Lamu. Abubaker era înalt și zvelt, cu mustăți lungi, și purta și el echipamentul de războinic. Deși cei doi dușmani ai lui înaintaseră la distanță de două lănci de Dorian, niciunul nu-l recunoscuse în rândurile luptătorilor Masakara, căci Dorian urcase pe o cămilă ciudată, iar fața și părul roșu îi fuseseră bine ascunse sub turbanul negru.

– Unde e? îi strigă lui Batula. Îl vezi?

Sări în sus și se înălță în cadrul de lemn al șeii de pe cămila care alerga, o deprindere firească, și scrută de la înălțimea aceea câmpia deschisă din față, acoperită de turcii care fugeau, de caii rămași liberi și de cămilele fără călăreț ai căror stăpâni fuseseră doborâți.

– Uite-l! strigă Dorian, lăsându-se înapoi în șa și dând pinteni cămilei.

Zayn al-Din se afla la aproape un kilometru în față, pe același armăsar pe care Dorian îl văzuse în dimineața aceea. Trupul lui masiv era inconfundabil, la fel ca și legătoarea aurie din jurul eșarfei albastre. Dorian mâna cămila în viteză. Ajunse din urmă și depăși alți turci, unii chiar ofițeri de rang înalt, dar îi ignoră și, ca un ghepard care urmărește o gazelă, se apropie în viteză de Zayn al-Din.

– Frate! strigă la el când ajunse în spatele armăsarului. Stai puțin! Am ceva pentru tine!

Zayn privi peste umăr. Vântul îi flutura eșarfa, iar barba și părul lung și negru îi erau răsfirate. De groază, chipul lui căpătă culoarea untului de cămilă rânced când îl văzu pe Dorian în

spatele lui, cu sabia încovoiată în mână, cu fața stropită de sângele altora și cu zâmbetul sălbatic și nemilos.

Zayn al-Din părea paralizat de frică, agățându-se de oblâncul șeii cu ochii fixați asupra lui Dorian când acesta ajunse paralel cu el și ridică iataganul. În acel moment, Zayn își dădu drumul din șa cu un țipăt și căzu de pe cal. Se lovi cu putere de pământ și se rostogoli ca un bolovan pe un deal abrupt, până când se opri înțepenit și prăfuit.

Dorian întoarse cămila și ajunse deasupra lui Zayn, care se târa în genunchi. Avea fața albă de praf și o julitură roșie pe un obraz. Ridică privirea la Dorian și începu să bolborosească.

– Cruță-mă, al-Salil! Îți dau tot ce vrei tu.

– Aruncă-mi lancea ta! strigă Dorian la Batula fără să-și ia ochii de la fața lui Zayn. Batula îi aruncă arma. Dorian coborî vârful și atinse pieptul lui Zayn. Acesta începu să plângă, iar lacrimile îi lăsau dâre pe praful de pe față.

– Am o sută de mii de rupii de aur, frate. E tot al tău dacă mă cruți, jur.

Avea gura moale, iar buzele îi tremurau puternic, salivând abundent.

– Îl mai ții minte pe Hassan din Trecătoarea Gazelei Agere? îl întrebă Dorian îndârjit, aplecându-se în șa ca să-l privească în față.

– Doamne, iartă-mă! strigă Zayn. Eram în focul luptei. Nu eram eu însumi. Iartă-mă, frate!

– Mi-aș dori să mă silesc să te ating, atunci cu siguranță te-aș lăsa fără testicule, așa cum ai făcut tu cu prietenul meu, dar nu vreau să ating un șarpe veninos, îi spuse Dorian dezgustat. Nu meriți moartea prin oțelul lăncii, demnă de un războinic, dar, pentru că sunt un om milostiv, o să ți-o ofer.

Apăsă vârful lung și lucios al lăncii în pieptul gras al lui Zayn al-Din.

Și atunci, Zayn reuși să își salveze viața, găsind singurele cuvinte care-l puteau cruța de mânia neostoită a lui Dorian.

– În numele celui care e tatăl nostru! De dragul lui al-Malik, ai milă de mine!

Expresia lui Dorian se schimbă – privirea îi deveni șovăielnică și retrase puțin vârful lăncii.

– Ceri să fii judecat de tatăl pe care l-ai trădat. Știm amândoi că trebuie să sfârșești în ștreangul călăului. Dacă asta e moartea pe care ți-o dorești – și nu cea iute pe care ți-o ofer –, atunci așa să fie. Accept să o primești.

Dorian lăsă lancea și înfipse capătul în suportul de piele din spatele călcâiului său.

– Batula! strigă el. Când purtătorul de lance se apropie, îi spuse: Leagă la spate mâinile acestui mâncător de carne de porc și pune-i funia în jurul gâtului.

Batula coborî din șa și legă repede mâinile lui Zayn, apoi îi puse un laț în jurul gâtului. Îi dădu lui Dorian capătul funiei, care îl legă de un inel de la șa.

– În picioare! răcni Dorian, trăgând de funie. Te duc la prinț.

Zayn sări în picioare, apoi porni împleticit după cămila lui Dorian. La un moment dat își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ, dar Dorian nu încetini pasul și nici nu privi în urmă. Zayn se străduí să se ridice din nou, cu haina ruptă și cu genunchii însângerați. După un kilometru și jumătate parcurși prin câmpia acoperită de sânge, pe care zăceau cadavrele turcilor precum algele pe o plajă bătută de furtună, sandalele aurite din picioarele lui Zayn erau rupte, iar tălpile îi erau jupuite. Fața îi era umflată și înnegrită, căci funia îl sufoca pe jumătate și era atât de slăbit, încât nu mai putea să cerșească milă.

Când prințul Abd Muhammad al-Malik se apropie de porțile Muscatului în fruntea alaiului său, cetățenii orașului și curtenii califului al-Uzar ibn Yaqub deschiseră porțile și ieșiră să-l întâmpine. Își sfâșiară hainele și își turnară cenușă și nisip în cap în semn de pocăință. Îngenuncheau acum în fața calului său, rugându-se pentru viața lor, jurându-i credință și slăvindu-l ca pe noul calif al Omanului.

Prințul rămase impasibil pe cal, nobil și magistral, dar când vizirul fratelui său Yaqub se apropie de el cu un sac pe umăr, expresia lui al-Malik se schimbă în tristețe, căci știa ce conținea sacul.

Vizirul goli sacul în praful drumului și capul tăiat al lui Yaqub se rostogoli la picioarele calului pe care stătea prințul,

privind cu ochii goi și sticloși. Barba argintie era încâlcită și murdară, ca a unui cerșetor, iar mușchii începură să bâzâie pe lângă ochii deschiși și buzele murdare de sânge.

Al-Malik îl privi cu tristețe, apoi se uită la vizir și spuse încet:

– Vrei să-mi câștigi bunăvoința ucigându-mi fratele și aducându-mi dovada aceasta tristă? întrebă el.

– Mărite doamne, am facut doar ceea ce am gândit că-ți va fi pe plac.

Vizirul păli și începu să tremure. Prințul îi făcu semn șeicului din Awamir de lângă el.

– Ucide-l!

Șeicul se aplecă în șa și despică țeasta vizirului cu sabia până la bărbie.

– Arătați respectul cuvenit față de rămășițele fratelui meu și pregătiți-l de înmormântare înainte de apusul soarelui. Eu voi conduce rugăciunile pentru sufletul lui, spuse al-Malik. Apoi privi către cetățenii înspăimântați din Muscat și continuă: Orașul vostru este acum orașul meu. Poporul lui este acum poporul meu. Prin decretul meu regal, Muscat este scutit de jefuire. Femeile sunt ferite de siluire prin cuvântul meu de onoare, iar comorile sunt ferite de prădăciuni. Ridică mâna dreaptă în semn de binecuvântare și spuse: După ce faceți jurământul de credință, toate crimele și nelegiuirile comise împotriva mea vi se vor ierta și vor fi uitate.

Apoi își continuă drumul prin oraș către palatul din Muscat și-și ocupă locul pe Tronul Elefantului din Oman, sculptat în colți de fildeș.

O sută de nobili vociferau pentru a ajunge la urechea noului calif și o sută de treburi urgente de stat necesitau atenția acestuia, dar unul dintre primii oameni după care trimise fu șeicul al-Salil. Când Dorian se prosternă înaintea tronului său, al-Malik coborî, îl ridică în picioare și-l îmbrățișă.

– Credeam că ai murit, fiule. Apoi, când ți-am văzut stindardul fluturând în mijlocul războinicilor Masakara, inima mea a strigat de bucurie. Îți datorez atât de mult... nu voi ști niciodată cât de mult, căci dacă tu nu ai fi adus triburile nordice sub flamura mea, lupta s-ar fi putut sfârși prost pentru noi. Poate că nici nu aș sta azi pe Tronul Elefantului.

– Tată, în timpul bătăliei am luat un prizonier din armata otomanilor, îi spuse Dorian și-i făcu semn lui Batula, care aștepta printre nobili în spatele sălii.

Acesta se apropie, ducându-l pe Zayn al-Din de funie.

Înfățișarea lui Zayn era deplorabilă: era murdar de praf și de sânge uscat, cu părul și barba pline de nisip și cu picioarele goale jupuite și însângerate ca ale unui pelerin. La început, al-Malik nici nu-l recunoscu. După aceea, Zayn se apropie împleticindu-se și se aruncă la picioarele tatălui său, plângând și zvârcolindu-se ca un câine biciuit.

– Tată, iartă-mă! Iartă-mi prostia! Sunt vinovat de trădare și lipsă de respect. Sunt vinovat de lăcomie. Am fost abătut de la drumul drept de oameni răi.

– Cum așa? întrebă califul cu răceală.

– Sublima Poartă mi-a oferit Tronul Elefantului dacă mă întorc împotriva ta, iar eu am fost prost și slab. Îmi pare rău din toată inima și, dacă ordoni să fiu ucis, o să-mi strig dragostea pentru tine până la ceruri în vreme ce viața îmi va părăsi trupul.

– Meriți din plin o asemenea moarte, zise califul. Nu ai avut din partea mea altceva decât dragoste și bunătate toată viața, iar tu m-ai răsplătit cu trădare și dezonoare.

– Dă-mi încă o șansă să-ți dovedesc dragostea mea, zise Zayn smiorcăindu-se deasupra sandalelor tatălui său, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Această zi frumoasă a fost deja tulburată de moartea fratelui meu, Yaqub. S-a vărsat destul sânge, zise al-Malik gânditor. Ridică-te, Zayn al-Din! Te iert, dar drept ispășire trebuie să pleci în pelerinaj la Mecca și să ceri iertare și acolo. Să nu-ți mai arăți fața înaintea mea până când nu te întorci cu sufletul curat.

Zayn se ridică cu greu.

– Toate binecuvântările lui Allah să se pogoare asupra ta, Maiestate, pentru bunăvoința și compasiunea de care dai dovadă. Vei vedea că iubirea mea e ca un fluviu care va curge o veșnicie.

Făcând plecăciuni și murmurând jurăminte de loialitate și credință, Zayn se retrase cu spatele din sala tronului, apoi se întoarse și-și făcu loc prin mulțime, ieșind pe ușile înalte, sculptate în fildeș.

La zece zile după intrarea triumfală în oraş, cu o săptămână înainte de începerea Ramadanului, încoronarea noului calif fu sărbătorită în palatele din Muscat şi pe străzile oraşului. Majoritatea luptătorilor din triburi plecaseră înapoi în pustietăţi, în satele lor din jurul oazelor micuţe împrăştiate pe toată întinderea Omanului, căci erau locuitori ai deşertului şi nu erau fericiţi între zidurile unui oraş. Făcuseră jurămintele de credinţă în faţa lui al-Malik, apoi plecaseră călare pe cămile, încărcaţi cu prăzile cucerite de la armata otomană pe care o nimiciseră.

Cei rămaşi se alăturară festivităţilor de pe străzile oraşului, unde se pregăteau la foc la tot pasul oi şi cămile întregi. Bărbaţii dansau pe străzi în sunetul cornului de berbec şi în ritmul tobelor, în vreme ce femeile acoperite cu văluri îi priveau de la etajele superioare ale clădirilor înghesuite.

Noul calif merse în alai pe străzile aglomerate, oprindu-se la fiecare câţiva paşi ca să îmbrăţişeze câte un războinic care luptase în armata lui. Mulţimile strigau, descărcând puştile în aer şi căzând la picioarele lui.

Trecuse de mult de miezul nopţii când califul se întoarse în palatul din Muscat, cu şeicul al-Salil alături de el, aşa cum fusese toată ziua.

– Stai cu mine o vreme, îi porunci califul când ajunseră în uşa dormitorului său.

Îl luă pe Dorian de braţ şi-l conduse prin încăpere către balconul înalt, care dădea spre mare şi spre străzile oraşului. Muzica şi strigătele chefliilor ajungeau uşor până la ei, iar flăcările focurilor de tabără se reflectau pe pereţi şi luminau dansatorii.

– Îţi datorez o explicaţie pentru iertarea oferită lui Zayn al-Din, zise califul într-un târziu.

– Nu-mi datorezi nimic, Maiestate, protestă Dorian. Eu sunt cel care-ţi datorează totul.

– Zayn merita o pedeapsă mai aspră. A fost un trădător şi ştiu cum s-a purtat cu camarazii tăi în Trecătoarea Gazelei Agere.

– Interesele mele nu înseamnă nimic, răspunse Dorian. Însă ceea ce ţi-a făcut şi ceea ce-ţi va face din nou într-o zi mă umple de furie.

– Crezi că pocăința lui a fost falsă?

– Tânjește după Tronul Elefantului, zise Dorian. Aș fi fost mai bucuros dacă țineai un scorpion la piept și o cobră în pat.

Califul oftă întristat.

– E fiul meu cel mare. Nu puteam să-mi încep domnia cu o crimă. Dar te-am pus pe tine într-un mare pericol, căci ura lui pentru tine e neclintită.

– Sunt în stare să mă apăr singur, tată.

– Asta ai dovedit deja, râse ușor califul. Dar acum să trecem la alte probleme. Mai am o însărcinare pentru tine, una dificilă și periculoasă.

– E de ajuns să-mi poruncești, Maiestate.

– Comerțul nostru în interiorul continentului african este cel mai important pentru prosperitatea oamenilor mei. Noi, care am fost cândva doar niște bieți nomazi din deșert, devenim o națiune de marinari și de negustori.

– Înțeleg asta, tată.

– Azi am primit un mesaj din partea sultanului din Zanzibar. Comerțul nostru în Africa e grav amenințat, iar bazele noastre din Zanzibar și Lamu sunt în joc.

– Cum e posibil?

– O bandă de jefuitori pradă rutele noastre pentru caravane între Coasta Febrei și Marile Lacuri. Comerțul cu Africa este în pericol.

– Se revoltă triburile de negri? întrebă Dorian.

– Poate că așa e. Știm sigur că se află negri printre jefuitori, dar sunt zvonuri că sunt conduși de europeni păgâni.

– Din ce țară? întrebă Dorian.

Califul ridică din umeri.

– Asta nu se știe. Singurul lucru sigur e că organizează atacuri nemiloase împotriva caravanelor noastre de sclavi. Am pierdut câștigurile pe aproape un an din vânzările de sclavi, precum și o cantitate imensă de fildeș și de aur din interior.

– Ce vrei să fac eu? întrebă Dorian.

– Îți voi da un firman ca autorizație, un post de general în armatele mele și câți oșteni ai nevoie – o mie, două mii? Vreau să navighezi spre sud către Lamu, apoi să traversezi canalul și să mergi mai departe pe continent ca să pui capăt acestor jafuri.

– Când vrei să plec?

– Trebuie să pleci odată cu luna nouă care pune capăt Ramadanului.

Flotila şeicului al-Salil, Sabia Scoasă, aruncă ancora pe plaja de pe insula Lamu într-o seară cu lună plină. Era formată din şapte corăbii mari, cu o mie două sute de oşteni ai califatului.

Dorian merse pe ţărm în zori ca să-i facă o vizită guvernatorului, să-i prezinte firmanul şi să facă pregătiri pentru primirea şi aprovizionarea armatei. Avea nevoie de camere pentru oamenii lui ca să se recupereze după călătoria lungă de-a lungul coastei şi îi trebuiau alimente proaspete, cai şi animale de povară.

Cămilele din deşert nu puteau supravieţui mult timp pe coasta umedă şi ucigătoare, cum nu puteau nici caii arabi din nord. Dorian avea nevoie de animale care fuseseră crescute pe coastă şi care erau rezistente la bolile africane.

Avu nevoie de trei zile pentru a-şi duce oamenii şi bagajele la mal şi petrecu o mare parte din acest timp la debarcader şi în tabăra nou construită mai sus de plajă. În seara celei de-a treia zile, se întorcea pe străzile din oraş, însoţit de Batula şi de trei căpitani. Când erau aproape de porţile fortului, se auzi strigat pe numele din copilărie.

– Al-Amhara!

Se întoarse imediat recunoscând vocea, deşi nu o mai auzise de foarte mulţi ani. Se uită la femeia acoperită de văl care stătea ghemuită la intrarea în moscheea veche, dincolo de aleea îngustă.

– Tahi? Tu eşti, măicuţă?

– Slavă lui Allah, copile, credeam că nu mă mai ţii minte.

Dorian ar fi vrut să dea fuga să o îmbrăţişeze, dar ar fi fost o încălcare a etichetei şi a bunei cuviinţe să facă asta într-un loc public.

– Stai acolo şi o să trimit pe cineva să te aducă la mine, îi spuse el, mergând mai departe.

Apoi îl trimise pe Batula înapoi, ca s-o conducă dincolo de poarta fortului, în aripa pe care guvernatorul o pusese la dispoziţia lui.

De îndată ce Tahi trecu pragul, își scoase vălul negru și alergă spre el, plângând și vorbind incoerent.

– Băieţelul meu, puiul meu, cât de înalt ai crescut! Ai barbă și ochi aprigi ca de șoim... dar te-aș fi recunoscut oriunde. Ce om măreț ai devenit, ba chiar un șeic!

Dorian râse, apoi o strânse în braţe și-i mângâie părul.

– Ce-i argintiul ăsta pe care-l văd aici, măicuță? Dar încă ești frumoasă.

– Sunt o femeie bătrână, dar îmbrăţișarea ta mă face să mă simt iar tânără.

– Ia loc!

O conduse spre un morman de covoraşe de pe terasă, apoi trimise un sclav să aducă șerbet și un platou cu fructe dulci.

– Vreau să aflu atât de multe lucruri de la tine! zise ea, întinzând mâna și mângâindu-i barba și obrazul. Copilul meu frumos, care a devenit un bărbat și mai frumos! Spune-mi tot ce ai facut de când ai plecat din Lamu.

– Ar fi nevoie de o zi și o noapte, se împotrivi el, zâmbindu-i bătrânei cu afecţiune.

– Am tot restul vieţii la dispoziţie să te ascult, zise ea.

El răspunse la întrebările ei, reţinându-şi-le totodată pe ale lui, deși avea nevoie de toată tăria.

În cele din urmă, ajunse la capătul povestirii.

– Și astfel, califul m-a trimis înapoi la Lamu și pe Coasta Febrei și-i mulţumesc lui Allah că a făcut-o, pentru că acum pot să-ţi privesc din nou chipul iubit.

Faţa ei era brăzdată de griji și de greutăţi, iar părul îi era încărunţit, dar el o iubea la fel de mult ca înainte.

– Spune-mi ce ai făcut de când am plecat.

Ea îi povesti despre perioada de după plecarea lui, când rămăsese în harem și primise sarcini banale din partea eunucului-şef, Kush.

– Măcar am avut un adăpost și mâncare pe masă, pentru asta laud numele Domnului!

– Acum vei veni să locuieşti cu mine, îi promise el, și voi putea să-ţi răsplătesc toată dragostea și bunătatea pe care le-ai revărsat asupra mea.

Ea plânse din nou de fericire. Apoi, încercând să pară indiferent, puse întrebarea și aștepta răspunsul de care se temea.

– Ce vești ai despre micuța Yasmini? Acum trebuie să fie o femeie în toată firea, trimisă de multă vreme în India să se mărite cu prințișorul mongol.

– El a murit de holeră înainte ca ea să meargă acolo, îi spuse Tahi, privindu-l cu atenție.

Dorian încercă să-și ascundă emoția și sorbi din cupa cu șerbet.

– Și i-au găsit un alt soț nobil și important? întrebă el încet.

– Da, încuviință Tahi. Emirul din familia al-Bil Khail din Abu Dhabi, un bărbat bogat cu cincizeci de concubine, dar cu numai trei soții, căci cea mai în vârstă a murit cu doi ani în urmă.

Tahi văzu tristețea și resemnarea din ochii lui verzi.

– Când s-a măritat? întrebă el.

Ea simți nevoia să îl consoleze și spuse:

– E logodită, dar nu e măritată încă. Va pleca pe mare către mirele ei când se schimbă vântul și *kusi* începe să sufle din nou. Între timp, așteaptă aici, în haremul din Lamu.

– Yasmini e tot aici, în Lamu? întrebă el, privind-o cu ochii mari. Nu știam.

– Eram cu ea azi-dimineață în grădină, lângă fântână. Știe că ești aici. Toți cei din harem știu. Ar fi trebuit să vezi ochii lui Yasmini când ți-a pronunțat numele. Luceau ca niște stele din marea cruce cosmică. A spus: „Îl iubesc pe al-Amhara ca pe un frate și chiar mai mult de atât. Trebuie să-l mai văd o dată înainte să devin mireasa altuia și să dispar din lume pentru totdeauna".

Dorian sări de pe covor și se îndreptă spre capătul terasei. Rămase o vreme acolo, privind către golful în care erau ancorate navele lui. Avea o senzație stranie de exaltare, de parcă roata destinului se învârtise din nou. În anii grei petrecuți în deșert, amintirile lui despre Yasmini se estompaseră, dar refuzase ofertele șeicilor Saar de a-i găsi o soție printre fiicele lor. Nu știuse până acum că aștepta altceva sau pe altcineva – era copleșit de amintirea fetei cu față de maimuțică și zâmbet năstrușnic.

Atunci își dădu seama uluit că erau atât de multe lucruri care le stăteau împotrivă... Ea era prizonieră în harem și logodită cu un alt bărbat. În ochii lui Allah, era sora lui, iar el știa că pedeapsa

pentru incest era o moarte înfiorătoare. Dacă pângărea o virgină de spiță regală și profana sanctitatea haremului, nici măcar califul nu-l putea scăpa de decapitare sau de uciderea cu pietre. Iar lui Yasmini ce aveau să-i facă? Se cutremură când își aminti poveștile repetate în șoaptă despre ce le facea Kush celor care se abăteau de la calea cea dreaptă. Spuneau că o fată murise după patru zile și că țipetele ei îi împiedicaseră pe toți cei din harem să doarmă în răstimpul acela cumplit.

– Nu pot s-o las să-și asume un asemenea risc, zise el cu glas tare și cu umerii încovoiați, împărțit între sentimente contradictorii. Și totuși, nu mă pot împotrivi inimii. Se întoarse și izbi cu pumnul în peretele acoperit cu mărgean și se bucură să simtă durerea. Ce să fac?

Apoi se întoarse în locul în care Tahi îl aștepta răbdătoare pe covor.

– Îi duci un mesaj de la mine?

– Știi că da. Ce să-i spun, fiule?

– Spune-i că în seara asta, când răsare luna, o aștept la capătul Drumului Îngerului.

Nu-l lăsă pe Batula să-l însoțească, ci luă un cal la căderea nopții și, înfășurat bine în haină și în văluri, ieși din oraș și o luă spre nord. Își amintea fiecare potecă, fiecare pârâu, fiecare pâlc de pădure și fiecare întindere de mangrove mlăștinoase.

Dădu ocol crângului de palmieri și văzu în față zidurile haremului, înalte, masive și întunecate înainte de răsăritul lunii. Găsi vechile ruine și legă calul de o tufă din apropiere, unde avea să rămână ascuns de oricine ar fi venit pe poteca tăietorilor de lemne. Nu se aștepta ca vreun locuitor de pe insulă să fie prin preajmă la ora aceea, căci erau superstițioși și se temeau de djinnii de pădure.

Urcă pe zidurile prăbușite și trecu prin desișul de arbuști până când ajunse în deschizătura rotundă din mijloc. Intrarea în tunel era năpădită de ierburi și văzu că nu o mai folosise nimeni în anii care trecuseră.

Găsi un loc pe o bucată de coral, de unde putea urmări intrarea în tunel, și rămase la pândă să nu apară vreun intrus.

Nu trebui să aștepte prea mult până când lumina lunii umplu cerul la est, ridicându-se apoi peste vârfurile palmierilor și scăldând spațiul rotund în lumina sa argintie.

Auzi un sunet ușor, un pas moale și o șoaptă la intrarea în tunel.

– Dowie? Ești acolo?

Vocea ei era mai guturală decât își amintea și simți că i se face pielea de găină pe brațe.

– Sunt aici, Yassie.

Crengile care apărau intrarea se dădură într-o parte și ea păși în lumina lunii. Purta o haină albă și lungă și o eșarfa pe cap. Observă de îndată că mai crescuse câțiva centimetri, dar încă avea trupul subțire și mlădios ca o viță și pasul iute și sprinten al unei gazele speriate. Ea se opri în loc când îl văzu, apoi ridică mâna încet și dădu la o parte vălul care-i acoperea fața.

Lui Dorian i se tăie răsuflarea. Era atât de frumoasă în lumina lunii... Deși nu mai era o copilă, avea fața delicată și încă semăna cu o zână, având pometii înalți și ochii mari și negri. Când zâmbi, îi văzu buzele pline și dinții albi și drepți.

El se ridică și-și îndepărtă și el vălul de pe față. Ea tresări.

– Ai crescut atât de înalt și barba... Se opri și rămase pe loc nesigură.

– Ai devenit o femeie minunată.

– O, mi-a fost atât de dor de tine! șopti ea. În fiecare zi...

Brusc, alergă spre el, iar el deschise brațele. Ea începu să tremure, scâncind ușor la pieptul lui.

– Nu plânge, Yassie. Te rog, nu plânge!

– Sunt atât de fericită, suspină ea. N-am fost niciodată atât de fericită!

El o trase spre lespedea de mărgean, iar ea încetă să mai plângă, dându-se puțin în spate ca să-l poată privi.

– Am auzit veşti despre tine chiar și în harem, despre cum ai devenit un războinic măreț, cum ai câștigat o mare bătălie în deșert și cum ai mers cu tatăl nostru la Muscat, unde ai câștigat o luptă cumplită.

– Nu de unul singur.

El zâmbi și urmări conturul buzelor ei cu degetul. Vorbeau repede, cu înflăcărare, întrerupându-se unul pe altul și

lăsând multe lucruri spuse doar pe jumătate înainte de a sări la un alt subiect.

– Ce s-a întâmplat cu maimuţica ta, Jinni? întrebă el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, sclipind în lumina lunii.

– Jinni a murit, şopti ea. Kush l-a găsit în grădina lui preţioasă şi l-a bătut cu o bâtă până l-a omorât. Mi-a trimis în dar trupuşorul lui.

Dorian încercă să schimbe subiectul, atrăgând-o spre amintiri plăcute din copilăria lor, astfel că în curând ajunseră să râdă din nou. Apoi tăcură amândoi, iar ea plecă timidă ochii. Fără să se uite la el, şopti:

– Mai ţii minte cum m-ai dus să înot în mare când eram copii? A fost singura dată când am ieşit din harem.

– Ţin minte, zise el cu vocea răguşită.

– Mă mai duci acolo în noaptea asta? Ridică ochii spre el şi şopti: Te rog, Dowie...

Coborâră printre copaci mână în mână, ajungând pe plaja pustie care strălucea în razele lunii. Palmierii proiectau pe nisip umbre purpurii şi întunecate, iar apa strălucea în nuanţele perlei negre.

De când fuseseră aici ultima oară, peştera de gresie fusese săpată şi mai adânc de valurile aduse de maree. Se opriră la intrare şi se întoarseră unul spre celălalt.

– E un păcat ce facem noi? îl întrebă ea.

– Dacă e, nu-mi pasă, răspunse el. Ştiu doar că te iubesc şi nu simt că e un păcat când sunt cu tine.

– Şi eu te iubesc, zise ea. N-aş putea iubi ceva sau pe cineva mai mult, chiar de-aş trăi o sută de ani.

Îşi desfăcu funda de la gât şi îşi lăsă hainele să cadă pe nisip. Purta doar nişte pantaloni de mătase.

Dorian rămase fără aer privind-o. Sânii îi crescuseră şi avea sfârcurile ascuţite şi închise la culoare. Pielea îi era netedă, sclipind precum interiorul unei scoici.

– Pe vremuri mă tachinai că arăt ca o maimuţă, zise ea, pe jumătate sfidătoare, pe jumătate timidă, temându-se să nu o respingă.

– Nu mai e cazul. N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

– Mi-a fost atât de teamă că nu o să mă placi... Vreau să mă placi, Dowie. Te rog, spune-mi că mă placi.

– Te iubesc, zise el. Vreau să fii femeia şi soţia mea.

Ea râse fericită, apoi îi luă mâinile şi le aşeză pe sânii ei. Erau calzi şi moi, iar sfârcurile i se întăriră când le răsuci uşor între degete.

– Sunt femeia ta... Cred că am fost mereu femeia ta. Nu ştiu cum se face, dar vreau să fiu soţia ta în noaptea asta.

– Eşti sigură, draga mea? Dacă află cineva despre asta, ţi-ar putea aduce dezonoare şi ai risca o moarte cumplită.

– Să fiu fără tine ar fi o moarte cu mult mai cumplită decât orice ar putea născoci Kush. Ştiu că nu poate fi pentru totdeauna, dar oferă-mi noaptea asta pentru a fi soţia ta. Arată-mi cum, Dowie, te rog, arată-mi cum.

El îşi aşeză haina pe nisip şi o întinse pe Yasmini deasupra. Încet, cu o blândeţe nesfârşită, cu mici gemete de iubire şi de mirare, cu exclamaţii de uimire şi, într-un târziu, cu un spasm lung şi cutremurător de durere, pierdut în scurt timp în plăcerea care urmă, deveniră amanţi.

În zilele care urmară, Dorian fu prins cu plănuirea campaniei ce avea să se desfăşoare pe continent, dincolo de canal. Cumpără aproape toate cămilele şi toţi caii disponibili în Lamu şi îl trimise pe unul dintre căpitani cu trei nave în sud, în Zanzibar, pentru a face şi acolo acelaşi lucru. De asemenea, cumpără o mare parte din stocurile disponibile de grâne şi de mărfuri de schimb din pieţe.

Petrecea zilnic ore întregi vorbind cu stăpânii de caravane şi cu negustorii arabi care fuseseră în caravanele atacate şi jefuite de prădători. Încercă să afle identitatea bandiţilor, numărul lor, ce arme aveau şi ce metode foloseau ca să-şi desfăşoare atacurile. Calculă pierderile suferite de aceşti oameni şi totalul îl şocă. Peste trei sute de mii de rupii de aur fuseseră furate, împreună cu douăzeci şi şapte de tone de fildeş nou şi aproape cincisprezece mii de sclavi abia capturaţi. Califul avea toate motivele să fie îngrijorat.

Cât despre prădători, zvonurile erau vagi și contradictorii. Unii spuneau că erau albi, europeni, cu arcași și sulițași negri. Alții ziceau că erau doar niște sălbatici care se luptau cu sulița și cu săgețile. Unul îi spuse că dădeau atacurile doar noaptea, când caravanele făceau popas. Altul îi povesti cum se năpustiseră asupra șirurilor de sclavi și a hamalilor în timpul zilei, omorând toți însoțitorii arabi, cu excepția lui. Un alt negustor îi spuse că îi cruțaseră pe el și pe oamenii lui și că-i eliberaseră după confiscarea bunurilor. Dorian își dădu seama că nu aveau cu toții aceeași părere despre identitatea atacatorilor și nici nu descifraseră un tipar după care acționau. Un singur lucru era clar: jefuitorii apăreau ca djinnii de pădure din pustietățile sudice și dispăreau în același fel.

– Ce fac cu sclavii după ce-i capturează? întrebă el, dar arabii ridicară din umeri. Trebuie să-i vândă undeva, nu? insistă Dorian. Ar avea nevoie de o flotă de nave mari ca să transporte atât de mulți oameni.

– Nu s-a văzut nicăieri o asemenea flotă de-a lungul Coastei Febrei, îi spuseră ei, iar mirarea lui Dorian crescu și mai mult.

Avea atât de puține informații pe care își putea baza planurile... Nu se putea concentra decât asupra protejării caravanelor și punerii lor în mișcare din nou, căci comerțul aproape că încetase. Confruntați cu pierderi atât de grave, puțini negustori arabi din Lamu și din Zanzibar își mai asumau riscul de a finanța alte expediții.

Celelalte planuri erau legate de războiul cu bandiții: urmărirea lor în fortărețe, apoi vânarea și distrugerea lor. In acest scop, recrută toate iscoadele și călăuzele de caravane rămase fără lucru de la încetarea comerțului.

Nu-și putea începe campania până când vremea de pe continent nu se schimba, căci era vremea Marelui Ploios, când ținuturile joase de pe coastă erau inundate de ploi – iar Coasta Febrei își confirma reputația. Cu toate acestea, trebuia să fie gata de plecare de îndată ce încetau ploile, iar vântul *kusi* începea să sufle din nou.

Vântul *kusi* îi amintea de Yasmini. Același vânt avea să o poarte în nord, către golf și către măritiș. Gândul acesta îl făcea să tremure de mânie și de frustrare. Se gândea să-i scrie califului din Muscat și să-i ceară să anuleze planurile ei de căsătorie. Se

gândea chiar să-i mărturisească tatălui său adoptiv dragostea pe care i-o purta și să-i ceară o dispensă pentru a se căsători cu ea.

Se întâlneau în fiecare seară după lăsarea întunericului. Când el îi pomeni ideea lui, Yasmini se îngrozi și se cutremură de spaimă.

– Nu mă gândesc la mine, Dowie, dar dacă tatăl nostru bănuiește măcar că între noi e iubirea dintre un bărbat și o femeie, oricât de mult te-ar iubi, va fi obligat de onoare să discute cazul tău cu hogii și să fii judecat după legile Shari'ah. Nu poate fi decât un singur verdict pentru noi. Nu, Dowie, asta nu e o soluție. Destinul nostru e în mâinile Domnului și El nu e întotdeauna milostiv.

– O să te iau de aici, spuse Dorian. O să luăm o corabie și câțiva dintre cei mai buni oameni și o să plecăm. O să găsim un loc unde ne putem trăi iubirea.

– Nu există un astfel de loc, îi spuse Yasmini tristă. Suntem amândoi musulmani și nu există în Islam vreun loc pentru noi. Am fi niște proscriși, rătăcitori pentru totdeauna. Aici ești un om important, iar în curând vei fi și mai mare. Ai dragostea și respectul tatălui nostru și al tuturor oamenilor. Nu te las să abandonezi toate acestea pentru mine.

Petreceau mult timp discutând despre situația lor îngrozitoare. Stăteau întinși unul în brațele celuilalt în lumina lunii și șopteau la nesfârșit. Când vedeau că nu există nicio soluție, nicio cale de ieșire pentru ei, făceau dragoste cu o pasiune aproape sălbatică, de parcă ar fi vrut să alunge soarta care se întrevedea în viitor.

În fiecare dimineață, înainte de ivirea zorilor Dorian o conducea înapoi la intrarea în tunel, unde ea îl săruta pentru ultima oară, urmând Drumul Îngerului înapoi spre harem. În timpul zilei, fata cândva jucăușă și veselă – iubită de tot haremul – era acum palidă, tăcută și apatică. Prietenele ei și toate slujitoarele începură să se neliniștească. Și nimic din ceea ce se întâmpla în lumea aceea închisă nu rămânea departe de urechile lui Kush.

Disperarea și iubirea lor imperfectă continuă în lunile dinaintea schimbării vânturilor musonice. Forța expediționară de pe continent era aproape gata să navigheze. La fel și ultimele pregătiri pentru nunta lui Yasmini. Zestrea ei fusese trimisă din Muscat către mirele din Abu Dhabi, iar trusoul era împachetat și gata de urcat la bordul corabiei ce avea să o poarte către noua ei

casă, la mii de kilometri în nord, între zidurile unui alt harem regal, în care avea să-şi petreacă tot restul vieţii.

– Nu pot lăsa să se întâmple asta, îi spuse Dorian. O să te salvez de toate acestea, chiar dacă trebuie să dau uitării toate celelalte lucruri.

– Nu, Dowie, nu te las! O să ai multe alte soţii în anii care vor urma şi o să ai parte de glorie şi de fericire fără mine.

– Nu, spuse el. Nu-mi pasă de restul. Îmi pasă doar de tine.

– Atunci, nu mai pot veni niciodată la tine pe Drumul Îngerului. Dacă nu-mi promiţi că-ţi scoţi din minte nebunia asta, e ultima dată când ne întâlnim, Dowie. Trebuie să-mi juri.

– Nu pot să fac asta.

– Atunci, n-o să te mai văd niciodată.

– Te rog, Yassie, nu poţi fi atât de crudă cu noi, zise el văzându-i hotărârea.

– Atunci, fă dragoste cu mine pentru ultima oară.

– Yassie, nu pot să trăiesc fără tine.

– Eşti puternic. O să mergi mai departe. Fă dragoste cu mine! Dă-mi ceva de care să mă agăţ, de care să-mi amintesc în anii ce vin.

Se despărţiră la intrarea în tunel, iar Yasmini fugi prin pasajul îngust, orbită de lacrimi. Când ieşi prin deschizătura de deasupra mormântului, o mână uriaşă o prinse de braţ şi o ridică în picioare.

În timp ce se zbătea şi dădea din picioare, Kush îi râse în faţă, ţinând-o fără greutate.

– Am aşteptat asta mulţi ani, târfuliţo! Ştiam că într-o zi o să cazi în mâinile mele. Ai fost întotdeauna prea îndrăzneaţă şi încăpăţânată.

– Lasă-mă! strigă ea. Pune-mă jos.

– Nu, răspunse Kush. Acum eşti a mea. N-o să mai încalci niciodată regulile mele. Celelalte femei o să-ţi asculte ţipetele şi o să tremure în patul lor, gândindu-se la preţul păcatului.

– Tatăl meu, strigă ea. Viitorul meu soţ... O să te pună să plăteşti scump dacă-mi faci vreun rău.

– Tatăl tău abia dacă-ţi cunoaşte numele. Are multe alte fiice şi niciuna nu e târfă. Viitorul tău soţ n-o să accepte niciodată un fruct pe jumătate mestecat în haremul lui. Nu, micuţo, de acum înainte îi aparţii doar lui Kush.

Kush o duse în celula mică de lângă cimitir, în spatele grădinilor, izolată de restul haremului printr-un gard de spini. Două dintre ajutoarele lui – doi eunuci voinici – aşteptau deja acolo. Aplicaseră de multe ori până atunci pedeapsa asta şi făceau acum toate pregătirile.

Kush o întinse pe Yasmini pe scândura tare de lemn şi-i scoase cu grijă îmbrăcămintea. Toţi trei zâmbeau nerăbdători, purtând doar cârpa de la brâu, dar transpirând deja în celula mică şi încinsă. Îi atinseră trupul când fu dezgolit, mângâindu-i membrele netede, adulmecându-i părul, ciupindu-i sânii mici şi lucioşi. Apoi, când fu dezbrăcată, o legară de mâini şi de glezne cu chingi de piele, până când rămase cu braţele şi cu picioarele desfăcute şi imobile. Kush rămase în picioare între picioarele ei şi-i zâmbi într-un mod aproape binevoitor.

– Te-ai apucat de desfrâu. Cunoaştem omul, dar mi-e ciudă că a devenit prea puternic ca să-l aducem în faţa justiţiei. Pedeapsa lui va fi să audă de soarta ta. Restul lumii, dincolo de zidurile acestea, va crede că ai murit de febră. Mulţi mor aşa în perioada asta. Însă eu o să mă asigur că adevărul îi e şoptit la ureche. O să trăiască tot restul vieţii ştiind că el a fost vinovat de moartea asta stranie şi neobişnuită.

Zâmbind în continuare, se aplecă în faţă şi-şi aşeză mâna grasă peste părţile ei femeieşti, mângâind încet cuibul moale de păr negru dintre picioarele ei.

– Sunt sigur că ai auzit ce se întâmplă cu fetele rele care intră în camera asta. Dar, în caz că nu eşti sigură, o să-ţi explic pe măsură ce continuăm.

Dădu din cap spre unul dintre eunuci, iar acesta se apropie de el cu o tavă de lemn pe care se aflau câteva pachete înfăşurate în hârtie subţire de orez. Aveau formă de peşte, fiind lungi cât un deget şi conice la ambele capete. Sclipeau la lumina lămpii, fiind unse înainte cu grăsime de oaie.

– Fiecare pachet conţine aproape o sută cincizeci de grame de praf de ardei iute. Eu însumi îi cultiv în mica mea grădină. Sunt din soiul cel mai aprig. Sucul acestor poame poate să ardă

pielea şi carnea din gura unui mongol care s-a hrănit toată viaţa cu cel mai tare curry. Trebuie să port mănuşi din piele de câine ca să-mi protejez mâinile când pisez ardeii. Brusc, înfipse un deget adânc înăuntrul ei, apoi continuă: Unul pentru găurica asta frumoasă şi parfumată din faţă. Zâmbi când ea ţipă de spaimă, de durere şi de umilinţă. Apoi scoase degetul şi-l înfipse din nou mai în spate. Iar al doilea pachet pentru caverna asta mai întunecată din spate.

Scoase degetul, îl mirosi, strâmbă din nas, apoi făcu o grimasă spre ceilalţi eunuci. Aceştia chicotiră încântaţi.

Kush luă un pachet de pe tavă. Yasmini se uită îngrozită, zbătându-se în legături.

– Ţineţi-o de picioare, mormăi el spre ceilalţi doi.

Unul o forţă să desfacă genunchii cât mai tare. Kush dădu deoparte blăniţa mătăsoasă şi buzele moi de sub ea. Apoi, cu o măiestrie dobândită prin exerciţiu, înfipse pachetul uns în ea.

– Vezi cum mi-a deschis al-Amhara calea, facându-mi treaba mai uşoară? zise el. Apoi se trase în spate şi-şi şterse degetele pe cârpa prinsă pe mijloc. Am terminat în faţă. Acum în spate, spuse el, luând celălalt pachet.

Unul dintre asistenţii lui întinse mâinile sub corpul lui Yasmini şi luă câte o fesă mică şi rotundă în fiecare mână, desfacându-le grosolan.

Yasmini îşi muşcă buzele, iar dinţii îi căpătară o nuanţă roşiatică de la propriul sânge. Îşi mişcă trupul mlădios în faţă şi în spate atât cât îi permiteau legăturile, în timp ce lacrimile i se scurgeau în păr.

Cu mâna liberă, Kush o pipăi între fese.

– Deschide mai tare! îi spuse celuilalt. Da, aşa e mai bine. Atât de dulce şi de strâmt...

Suspinele lui Yasmini încetară şi scoase un ţipăt ascuţit.

– O, da, se bucură Kush. Asta e. Până la capăt. Cât de departe ajunge! Se dădu în spate, apoi adăugă: *Shabash!* Am terminat. Legaţi-i gleznele şi genunchii la un loc, ca să nu poată scoate dulciurile afară.

Eunucii se mişcară repede, apoi păşiră în spate şi-şi examinară satisfăcuţi opera.

– Acum ieşiţi afară şi terminaţi de săpat groapa târfei.

Cei doi plecară în cimitir și în curând se auziră sunetele hârleţelor care mușcau din pământul nisipos și pălăvrăgeala lor veselă în timp ce lucrau.

Kush veni lângă Yasmini.

– Catafalcul tău e gata, precum și linţoliul cu care o să te acoperim când te vom coborî în pământ. I le arătă sprijinite de peretele opus. Și uite, am sculptat chiar și scândura de la cap cu mâinile mele iubitoare. O ridică astfel ca ea s-o poată citi. Are data morţii tale și spune întregii lumi că ai murit de febră.

Yasmini îl privi tăcută, cu corpul rigid. Ochii ei mari și strălucind de lacrimi îl fixară când se aplecă deasupra ei.

– Vezi tu, praful de ardei e atât de agresiv, încât o să treacă prin hârtia de orez, în timp ce secreţiile propriului tău corp o vor uda și-o vor subţia și mai tare. În curând, pachetul o să se dizolve, iar praful o să se împrăștie în locurile tale secrete.

Îi îndepărtă părul de pe frunte, apoi îi șterse lacrimile de pe pleoape cu degetul, cu o delicateţe feminină.

– La început, o să simţi o usturime ușoară, care se schimbă apoi în foc... un foc mânios care te face să-ţi dorești fierbinţeala mai ușoară a iadului. Am privit multe târfe murind pe patul ăsta de lemn, dar nu cred că sunt cuvinte care să le descrie suferinţa. O să-ţi roadă pântecele și intestinele precum o sută de șobolani care scobesc în moliciunea ta, iar ţipetele tale vor ajunge la toate femeile din harem. O să-și aducă aminte de tine de fiecare dată când vor fi tentate să păcătuiască.

Kush răsufla mai greu acum, având pe faţă o expresie de profundă fascinaţie, stârnită de imaginea suferinţei pe care o provoca.

– Când o să înceapă? întrebă el retoric. Nu putem ști sigur. Într-o oră, două, poate și mai mult, nu avem de unde să știm. Cât durează? Nu pot să-ţi spun. Le-am văzut pe cele mai slabe murind într-o zi, iar cele rezistente, în patru zile în care au strigat până la sfârșit. Cred că tu ești printre cele rezistente, dar o să vedem.

Se duse la ușă și le strigă celor care săpau mormântul:

– N-aţi terminat? Nu puteţi veni să vedeţi distracţia până când nu terminaţi.

– În curând. Unul se opri și se sprijini în hârleț. I se vedea doar vârful capului ras deasupra gropii. O să terminăm înainte să se desfacă primul pachet.

Kush intră înapoi în celulă și se așeză confortabil pe banca de lângă peretele opus.

– Așteptarea e partea cea mai interesantă, îi spuse el lui Yasmini. Unele cer îndurare, dar știu că tu ești prea mândră pentru asta. Uneori, cele mai curajoase încearcă să ascundă de mine momentul când se destramă hârtia. Încearcă să-mi răpească amuzamentul, dar nu pentru mult timp. Începu să râdă. Nu pentru mult timp...

Își încrucișă brațele deasupra sânilor moi, ca de femeie, și se sprijini cu spatele de perete.

– Eu o să fiu cu tine până la sfârșit, Yasmini, ca să ne bucurăm împreună de fiecare moment minunat. Și poate o să vărs și o lacrimă la mormântul tău, căci eu sunt un sentimental și am o inimă blândă.

Zvonul că o altă fată fusese dusă de Kush în celula mică de lângă cimitir se împrăștie cu repeziciune în harem, iar în clipa în care Tahi îl auzi, își dădu seama cu o certitudine înspăimântătoare cine era fata. Înțelese și ce avea de făcut. Nu ezită nicio clipă, ci își puse șalul și vălul, apoi luă coșul în care aducea mereu cumpărăturile din oraș când era trimisă cu treburi de o concubină sau o soție regală. Fiind o femeie bătrână și liberă, putea să se plimbe între harem și în lumea necontrolată de dincolo de ziduri, iar mersul zilnic la piață făcea parte din îndatoririle ei. Ieși din camera ei întunecoasă din clădirea cu bucătăria și trecu în grabă pe sub arcade. Se temea ca nu cumva vreun eunuc să o oprească înainte să ajungă la poartă.

O liniște profundă și nefirească plutea ca un lințoliu peste harem și peste grădini, iar arcadele erau pustii. Nu râdea niciun copil, nu cânta nicio femeie, iar focurile din bucătărie erau stinse. Fiecare locuitoare a acelei lumi a femeilor se încuiase împreună cu copiii în camerele ei. Era atât de liniște, încât, atunci când Tahi se opri să asculte, nu-și auzi decât sângele pulsând în urechi.

Un singur eunuc păzea poarta, dar o cunoștea foarte bine. Era atât de pătruns de atmosfera dramatică și amuțită, încât abia se uită la fața ei când își trase vălul să-i arate cine este. Îi făcu semn să înainteze cu mâna sa grasă și plină de inele.

În clipa în care nu mai putea fi văzută de la poartă, aruncă la o parte coșul și începu să alerge. După un kilometru și ceva, inima îi bubuia atât de tare, încât aproape că nu mai putea să răsufle. Căzu pe marginea aleii și nu-și putu forța picioarele să mai facă nici măcar un pas.

Un sclav se apropie dinspre câmpuri, mânând din spate doi măgari încărcați cu mănunchiuri de coajă de copac din mangrove pentru argăsitul pielii. Tahi se ridică cu greu și-și căută în haine punguța.

– Fiica mea e pe moarte, îi strigă ea băiatului. Trebuie să-i aduc un doctor. Îi arătă o rupie de argint. Du-mă la el și îți mai dau o monedă de aur când ajungem la fort.

Băiatul se uită la monedă și dădu repede din cap. Apoi desfăcu o legătură de surcele și o lăsă să cadă într-o parte. O urcă pe Tahi pe spatele măgarului, apoi plesni micul animal să meargă la trap, iar el începu să alerge în urma lui, râzând și strigând:

– Ține-te bine, măicuță. Rabat e iute ca o săgeată. Te ducem în port cât ai zice peşte.

Dorian stătea pe terasă cu Ben Abram alături. Sorbeau din cești cu cafea neagră ca smoala și erau ocupați cu întocmirea unei liste cu proviziile medicale de care aveau nevoie în expediția pe continent. Cei doi își reluaseră bucuroși prietenia aproape în aceeași clipă în care Dorian păşise pe plaja din Lamu. În fiecare dimineață Ben Abram venea să se roage împreună cu el, după care rămâneau împreună, purtând discuții plăcute ca între vechi prieteni.

– Sunt prea bătrân să mai plec de pe insulă, protestă Ben Abram la insistența lui Dorian de a se alătura expediției pentru a se îngriji de sănătatea soldaților.

– Știm amândoi că ești la fel de sprinten și în putere ca în ziua în care ne-am cunoscut, îi spuse Dorian. M-ai lăsa tu să mor acolo de vreo molimă îngrozitoare? Am nevoie de tine, Ben Abram.

Dorian se opri când auzi larmă în capătul terasei. Se ridică și strigă nervos la gărzi:

– Ce-i zarva asta? Aveți ordinele mele stricte să nu fiu deranjat.

– Sunt praf la picioarele tale, mărite șeic. Dar e o bătrână aici care lovește și zgârie ca o pisică sălbatică.

Dorian se întoarse plictisit, fiind pe punctul să le spună să alunge femeia de acolo cu câteva vergi la fund, când ea strigă:

– Al-Amhara! Sunt eu, Tahi! În numele lui Allah, lasă-mă să-ți vorbesc despre o persoană pe care o iubim amândoi.

Dorian încremeni de groază. Tahi n-ar fi fost niciodată atât de indiscretă dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit cu Yasmini.

– Lăsați-o să treacă, le strigă el gărzilor, apoi alergă spre bătrâna care stătea să se prăbușească de frică și de oboseală.

Ea se aruncă la picioarele lui și-l prinse de genunchi.

– Kush a aflat de tine și de fată. A așteptat-o pe Yasmini când se întorcea în harem și a dus-o în celula de lângă cimitir, spuse ea repede.

După timpul pe care el însuși îl petrecuse între zidurile haremului, Dorian știa totul despre celula aceea. Deși era strict interzis, băieții din harem se provocau unul pe altul, furișându-se dincolo de gardul de spini și atingând cadrul acela înspăimântător de lemn. Se speriau unul pe altul cu povești de groază despre ce le făcea Kush femeilor pe care le ducea acolo. Una dintre cele mai cumplite amintiri din zilele petrecute în harem erau țipetele unei fete pe nume Salima, care fusese dusă acolo după ce Kush aflase de iubirea ei pentru un tânăr ofițer din garda guvernatorului. Strigătele acelea continuaseră vreme de patru zile și trei nopți, devenind tot mai slabe, iar liniștea de la final fusese mai cumplită decât cel mai aprig țipăt.

Câteva clipe prelungi, Dorian fu șocat de avertismentul lui Tahi. Simți că-l lasă picioarele și că nu le mai poate mișca, iar mintea i se întunecă de parcă ar fi încercat să se ascundă de oroarea întâmplării. Apoi, cu un tremur, alungă slăbiciunea și se întoarse spre Ben Abram. Bătrânul doctor se ridicase în picioare, având o expresie de teamă și de compasiune.

– N-ar fi trebuit să aud aceste vorbe, fiule. Cred că ai fost nesăbuit, nebun dincolo de orice judecată. Dar inima mea se frânge de mila ta.

– Ajută-mă, prieten vechi, se rugă Dorian. Da, am fost nesăbuit și am comis un păcat îngrozitor, dar a fost păcatul dragostei. Știi ce o să-i facă monstrul de Kush.

Ben Abram încuviință din cap.

– Am văzut roadele cruzimii lui neostoite.

– Ben Abram, am nevoie de ajutorul tău.

Dorian încercă să-l convingă, ațintindu-l cu o privire aprigă.

– Nu pot să intru în harem, zise bătrânul.

– Dacă o aduc eu la tine, ne ajuți?

– Da, fiule. Dacă poți să o aduci la mine, o să vă ajut, dacă nu e prea târziu. Ben Abram se întoarse spre Tahi. Când a dus-o în celulă?

– Nu știu. Probabil acum două ore, zise Tahi plângând.

– Atunci, avem foarte puțin timp, zise Ben Abram brusc. Am instrumentele necesare la mine. Putem merge de îndată.

– Nu poți să ții pasul cu mine, tăicuțule. Dorian își puse cingătoarea cu sabia. Vino după mine călare cât de repede poți. Există un pasaj secret pe sub zidurile din partea de est.

Îi descrise repede cum să găsească intrarea în tunel.

– Am trecut călare pe acolo și-mi amintesc vechile ruine, murmură Ben Abram.

– Așteaptă-mă acolo, zise Dorian.

Apoi coborî în grabă scările și văzu în curte un grăjdar ducând un armăsar negru ca să-l țesale. Calul avea căpăstru pe capul îngust și era unul dintre cele mai rapide animale. Califul insistase ca Dorian să primească în dar mai multe animale frumoase la plecarea sa din Muscat.

Smulse căpăstrul din mâna grăjdarului speriat și sări în spatele neînșeuat al calului. Când dădu pinteni armăsarului, acesta sări în față și porni în galop spre porțile fortului.

Goniră pe străzile înguste, împrăștiind din cale puii, câinii și oamenii speriați. Când ieșiră de pe aleile mici în câmpia întinsă, Dorian se lipi de gâtul armăsarului și-l făcu să alerge cu toată viteza.

– Hai! îi șoptea în ureche, iar calul ciulea urechile în spate ca să-l asculte. Aleargă pentru viața iubitei mele.

Printre mangrove exista o scurtătură. Dorian părăsi drumul principal și înaintă o sută de metri împroșcând cu noroi,

până când ajunse din nou pe pământ tare și goni prin crângul de palmieri din capătul opus, scurtând astfel drumul cu aproape un kilometru.

Zidurile înalte ale haremului se vedeau albe printre trunchiurile palmierilor, iar el se abătu spre plajă ca să nu fie văzut de la poartă. După ce reuși să treacă, galopă de-a lungul zidului. Văzu movila de ruine exact în fața lui și sări de pe cal, ținându-se cu un braț de gâtul animalului și aterizând cu picioarele în pământ. Își dădu drumul înainte ca armăsarul să se oprească și folosi avântul ca să se arunce peste marginea ruinelor în spațiul circular din mijloc.

Trase la o parte crengile joase și alergă spre deschizătura întunecată. Interiorul era mai îngust și mai jos decât și-l amintea și era întuneric beznă. Când podeaua denivelată începu să urce sub picioarele lui, aproape căzu. In cele din urmă văzu în față lumina slabă de la ieșire și reuși să meargă mai repede. Sări în sus, se prinse de margine și ieși dintr-o mișcare la suprafață, pe terasa luminată de soare unde, cu mult timp în urmă, Yasmini și prietenele ei se jucau cu păpușile. Era pustie. O traversă cu pași mari și coborî scara pe care Zayn al-Din își sucise glezna, căzând în grădina de jos.

La baza scării se opri să se orienteze. Un văl de tăcere acoperea haremul și grădinile. Nicio sclavă nu îngrijea straturile cu flori și bazinele, niciun om nu se mișca; nici păsările nu se auzeau cântând. Până și briza se oprise, de parcă toată firea își ținea răsuflarea. Frunzele de palmier cădeau tăcute și niciuna nu se mișca în vârful copacilor.

Dorian scoase sabia, știind că avea să ucidă fără ezitare orice eunuc care ar fi încercat să-l oprească, apoi merse spre capătul de nord, către moschee și cimitir.

Alergă pe aleea îngustă dintre zidul exterior și spatele moscheii. In față se afla gardul de spini care împrejmuia cimitirul. Se furișă prin spărtura pe care încă și-o amintea bine și privi spre terenul cu morminte. Fiecare movilă avea câte o placă de lemn deasupra și câteva dintre mormintele mai proaspete aveau încă funde decolorate și steguțe.

Celula se afla în capătul opus, iar gardul de spini crescuse mult și aproape că o înăbușise în anii care trecuseră de când văzuse

ultima oară locul acela. Uşa era deschisă, iar Dorian îşi ţinu răsuflarea, încercând să audă orice geamăt din interior. Tăcerea era ameninţătoare şi sufocantă, părând prevestitoare de rău.

Apoi auzi voci – ciripitul feminin al bărbatului castrat. Îşi ascunse sabia într-un fald al hainei şi se furişă în linişte mai aproape. Apoi se auziră câteva chicoteli şi văzu un eunuc stând pe marginea unui mormânt proaspăt săpat, cu picioarele atârnând în groapă şi colacii de pe burtă revărsaţi în poală. Dorian se duse în spatele lui. Îi văzu vertebrele prin grăsime când omul se aplecă în faţă să vorbească cu cineva care se afla în groapă, sub el. Dorian înfipse vârful lung şi încovoiat al iataganului prin spaţiul dintre două vertebre, tăind măduva spinării cu o precizie de chirurg. Eunucul muri fără să scoată vreun sunet, prăbuşindu-se şi alunecând greoi în groapă. Alunecă de pe sabie ca un sac de untură, rostogolindu-se peste cel aflat dedesubt.

Blocat sub greutatea acestuia, celălalt eunuc gemu de indignare şi se strădui să se ridice.

– Ce faci, Sharif? Ai înnebunit? Dă-te de pe mine!

Împinse cadavrul într-o parte şi se ridică în picioare. Ajungea cu vârful capului exact deasupra pământului şi încă se uita la mortul întins la picioarele lui.

– Ridică-te, Sharif! Ce fel de joc e ăsta?

Creştetul capului său ras părea un ou de struţ. Dorian ridică sabia, apoi lovi cu putere, despicându-i ţeasta în două până la nivelul dinţilor. Cu o răsucire a încheieturii, scoase sabia din osul capului şi se întoarse spre uşa celulei.

Alergă într-acolo şi dădu peste Kush, care-i bloca intrarea cu silueta lui uriaşă. Se priviră doar o clipă, dar Kush îl recunoscu: fusese şi el în mulţime când Dorian păşise pe mal la sosirea flotilei din Muscat.

Cu o viteză şi o agilitate uimitoare pentru o creatură atât de corpolentă, sări înapoi în celulă şi scoase o lopată sprijinită de perete. După încă un salt, lăsă între el şi Dorian cadrul de lemn pe care era întinsă Yasmini şi ridică lopata deasupra fetei.

– Dă-te înapoi! strigă el. Cu o singură lovitură pot să sparg pungile din ea şi să eliberez otrava.

Yasmini stătea goală pe cadrul de lemn cu picioarele lungi şi subţiri strâns legate la genunchi şi la glezne şi cu braţele întinse

deasupra capului. Se uită la Dorian cu ochii ei mari, în care nu se putea citi decât o infinită groază.

Dorian năvăli în cameră exact când Kush începu să coboare lopata, cu toată forța de care era în stare. Dorian ajunse sub lopată înainte să reușească să o lovească pe Yasmini în pântecul fragil, aruncându-și trupul peste al ei pentru a o proteja. Lopata îl lovi în spate și simți cum i se rup coastele.

Se rostogoli peste cadrul de lemn, forțându-se să ignore durerea care îi inundase pieptul și având grijă să nu-și lase greutatea peste corpul ei, riscând astfel să spargă pachetele fragile. Kush ridică din nou lopata și de data asta ținti capul lui Dorian. Fața lui dolofană era o mască de furie, iar burta uriașă îi cobora peste cârpa de la mijloc. Dorian era amorțit din pricina loviturii și căzuse într-un genunchi. Înțelese că nu avea să reușească să se ridice la timp ca să se ferească de următoarea izbitură.

În mâna dreaptă încă avea sabia. O ridică și tăie burta lui Kush dintr-o parte în alta la nivelul buricului, despicându-i abdomenul ca o femeie care curăță peștele. Kush dădu drumul lopeții, care căzu cu zgomot pe podeaua de piatră. Se împletici în spate, lovindu-se de peretele opus, și încercă cu ambele mâini să-și închidă marginile rănii. Privea în jos cu un aer șocat, văzând că intestinele îi scăpau printre degete ca niște funii alunecoase. Duhoarea fierbinte și fetidă a mațelor sfâșiate umplu camera.

Dorian se ridică în picioare cu greu. Brațul stâng îi atârna într-o parte, amorțit și inutil. Se aplecă deasupra lui Yasmini.

– M-am rugat să vii, șopti ea. Nu credeam că e posibil, iar acum e prea târziu. Kush a pus în mine niște lucruri oribile.

– Știu ce a făcut, îi spuse Dorian. Nu vorbi. Stai nemișcată.

Kush scoase un țipăt ascuțit, apoi se prăbuși cu fața în jos, zbătându-se și zvârcolindu-se în propriile intestine. Dorian abia se uită la el.

Apoi trecu sabia printre gleznele lui Yasmini și tăie legăturile de piele. Procedă la fel și cu cele de la genunchi.

– Nu încerca să te ridici. Orice mișcare poate sparge pungile.

Cu o mână precisă, tăie legăturile care-i țineau încheieturile de la mâini, apoi lăsă sabia și-și masă brațul paralizat. Cu o vădită ușurare, simți că începe să-l furnice și că-și recapătă tăria în vârful

degetelor. O cuprinse pe Yasmini pe după umeri, ridicând-o încet de pe cadrul de lemn și ajutând-o să stea în picioare.

– Stai pe vine, îi spuse el încetișor. Nu face mișcări bruște. O ajută să se așeze. Acum desfa genunchii și împinge ușor, ca atunci când mergi la baie. Îngenunche lângă ea și o prinse de umeri. Mai întâi ușor, apoi mai tare.

Ea respiră adânc și începu să împingă, cu fața roșie și concentrată. Apoi se auzi un plescăit subit și unul dintre pachete ieși din trupul ei cu atâta forță, încât se lovi de podeaua de sub picioarele ei și se desfacu, împrăștiind praful roșu pe lespezi. Mirosul acru și chimic al ardeilor, amestecat cu duhoarea fecalelor lui Kush, le înțepa nasul.

– Bine! Bună treabă, Yassie, zise el ținând-o mai strâns. Poți să faci la fel și cu al doilea sac.

– O să încerc. Ea respiră din nou și împinse, dar după un minut oftă brusc și dădu din cap. Nu, nu se mișcă. Nu pot s-o fac.

– Ben Abram ne așteaptă la capătul Drumului Îngerului, zise el. Te duc la el. El o să știe ce să facă. O ridică încet în picioare și adăugă: Nu trebuie să încerci să mergi. Cea mai mică mișcare ar putea sparge sacul. Încet, ia-mă de gât cu un braț. Ține-te bine!

Apoi puse brațul teafăr sub genunchii ei și o ridică ușor. Când se îndreptă spre ușă, îl auzi pe Kush gemând și murmurând:

– Ajută-mă. Nu mă lăsa. Mor...

Dorian nu privi în urmă.

Trecu pe lângă mormântul deschis, pe fundul căruia se aflau cei doi eunuci morți. Merse rapid, temându-se să nu cumva să se întâlnească cu altul, căci își lăsase iataganul pe podeaua celulei și încă nu putea folosi brațul rănit. Pe deasupra, se temea să nu o strângă sau să o zdruncine pe Yasmini. Trebuia să încerce să meargă deopotrivă repede și fără mișcări bruște, șoptindu-i ușor la ureche și încercând să o calmeze și să o încurajeze.

– O să fie bine, micuța mea. Ben Abram o să te scape. În curând o să se termine totul.

Traversă peluzele în pas ușor, protejând încărcătura prețioasă, apoi urcă treaptă cu treaptă scara de la terasa de pe mormântul sfântului, pășind încet. O coborî prin deschizătură până în tunel și, când reuși să ajungă lângă ea, o privi neliniștit, căutând să observă orice semn. Mișcarea aceea ar fi putut face prăpăd în părțile ei femeiești.

– Eşti teafără? o întrebă el. Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească, Aproape am ajuns. Ben Abram ne aşteaptă.

O ridică din nou şi fu nevoit să se aplece aproape de tot pentru a se feri de tavanul jos; după aceea porni la pas prin tunel.

Văzând lumina în faţă, făcu fără să vrea un pas mai mare. O bucăţică de calcar desprins se răsuci sub piciorul lui, iar el se împiedică şi aproape căzu, lovind-o pe Yasmini de perete.

– Ah! scânci Yasmini când o zdruncină.

Dorian simţi că îi stă inima.

– Ce e, iubita mea?

– Mă ustură înăuntru, şopti ea. O, Allah, cât mă arde!

El făcu ultimii paşi în fugă şi o scoase în adâncitura circulară şi luminată de soare dintre ruine.

– Ben Abram! strigă Dorian. Pentru numele lui Allah, unde eşti?

– Aici, fiule.

Ben Abram se ridică de pe locul său de la umbră, unde aşteptase, şi alergă spre ei, trăgând un săculeţ după el.

– A început, tăicuţule. Dă zor.

O întinseră pe pământ şi Dorian îi explică aproape incoerent despre cum scăpase Yasmini de un pachet.

– Dar celălalt e încă înăuntru şi a început să curgă.

– Ţine-i genunchii ridicaţi aşa, îi zise Ben Abram, apoi îi spuse lui Yasmini: O să te doară. Acestea sunt instrumentele pe care le folosesc la naştere.

Uneltele sclipeau în mâna lui. Ea închise ochii.

– Mă las în voia Domnului, murmură ea, înfigându-şi unghiile în antebraţul lui Dorian când Ben Abram începu să lucreze.

Pe chipul ei frumos se citea durerea, în timp ce strângea şi-şi frământa buzele. La un moment dat scoase un geamăt uşor, iar Dorian îi şopti neajutorat:

– Te iubesc, floarea inimii mele!

– Te iubesc, Dowie! rosti ea cu greu. Dar e un foc care arde înăuntrul meu...

– Acum o să te tai, îi zise Ben Abram.

O clipă mai târziu, Yasmini ţipă şi îşi încordă tot trupul. Dorian privi în jos şi văzu sângele de pe mâinile lui Ben Abram. Acesta luă în mână un instrument argintiu care arăta ca o lingură

dublă și, după un minut, se lăsă pe călcâie, cu pachetul ud, mânjit de sânge și pe jumătate descompus, prins între linguri.

– L-am scos! spuse el. Dar iuțeala a curs în ea. Trebuie să o ducem repede la apă.

Dorian o ridică, uitând de durerea din braț și din coaste, și începu să alerge cu trupul gol al lui Yasmini strâns la piept. Ben Abram venea șontăcăind în urma lor, în timp ce Dorian își croia drum printre palmieri. Ajunse pe plajă și intră în ocean, scufundând-o pe Yasmini în apa rece și verzuie. Ben Abram intră după ei cu o pompă de alamă pentru clismă în mână. Dorian o ținu cu partea de jos a trupului sub apă, iar Ben Abram umplu de câteva ori tubul cu apă de mare și-l goli înăuntrul ei. După aproape jumătate de oră, fu mulțumit și-l lăsă pe Dorian să o scoată din apă și să o ducă pe plajă.

Yasmini tremura de șoc și de durere. Dorian o înfășură în șalul său de lână și o întinse într-un loc umbros de sub copaci. Ben Abram scoase o sticlă mare cu alifie din sac și-i unse rănile. După o vreme, ea încetă să mai tremure și le spuse:

– Durerea îmi trece acum. Încă mă ustură, dar nu la fel de tare.

– Am reușit să scot cea mai mare parte a otrăvii cu lingurile. Cred că am eliminat restul cu apă, înainte să provoace prea mult rău. A trebuit să te tai ca să ajung la sac, dar e o tăietură precisă și acum o să te cos. Alifia o să te vindece repede. Îi zâmbi încurajator în timp ce pregătea acul și catgutul. Ai avut noroc, iar pentru asta trebuie să le mulțumești lui Tahi și lui al-Salil.

– Acum ce-o să facem, Dowie? zise ea întinzând mâna spre Dorian. El o luă și i-o strânse. Nu mă mai pot întoarce în harem.

Era din nou copila cu față de maimuțică, palidă și înfășurată în șal, cu părul ud căzându-i moale pe umeri, cu ochii încercănați de umbrele suferinței.

– Nu te mai întorci niciodată în harem, îți jur!

Dorian se aplecă și-i sărută buzele umflate și vinețiii. Apoi se ridică și expresia lui deveni mai sumbră.

– Trebuie să te las aici cu Ben Abram până va termina treaba, zise el. Am ceva de facut, dar mă întorc foarte repede, înainte să termine Ben Abram. Fii tare, iubita mea!

Se îndepărtă printre copaci, apoi coborî din nou în spațiul rotund ca o farfurie și merse prin tunel pe sub zidurile haremului.

Ieși cu grijă pe terasa de pe mormântul sfântului și aşteptă o clipă, ascultând și privind în jur. Locul părea scufundat într-o liniște deplină. Dorian coborî treptele şi traversă peluzele, oprindu-se în spatele gardului de spini din jurul cimitirului şi asigurându-se că trupurile eunucilor nu fuseseră descoperite și că nu se dăduse alarma. Apoi înaintă cu precauţie.

La uşa celulei se opri puţin, pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască cu întunericul după lumina puternică a soarelui. Kush era încovoiat pe jos, în poziţia unui copil nenăscut. Mâinile însângerate îi erau strânse pe burta despicată şi avea ochii închişi. Dorian crezu că murise, dar când se apropie de eunuc, acesta deschise ochii. Expresia lui se schimbă.

– Te rog, ajută-l pe bătrânul Kush, murmură el. Ai fost mereu un băiat bun, al-Amhara. Nu m-ai lăsa tu să mor!

Dorian se aplecă și ridică sabia de pe jos, iar Kush deveni mai agitat.

– Nu, nu mă ucide! În numele lui Allah, îţi cer îndurare!

Dorian puse sabia în teaca de la cingătoare, iar Kush scânci uşurat:

– Am spus eu că eşti băiat bun. Ajută-mă să urc pe litieră.

Încercă să se târască spre targa pe care o pregătise pentru Yasmini, dar mişcarea îi deschise rana urâtă de la burtă. Când se scurse puţin sânge proaspăt, Kush se opri, ţinându-se de stomac.

– Ajută-mă, al-Amhara! Cheamă pe cineva să mă ducă la un doctor.

Dorian se aplecă și-l apucă de glezne cu o expresie nemiloasă, apoi se îndreptă de spate și-l trase pe podea spre uşă.

– Nu! Nu face asta! O să deschizi rana şi mai tare, strigă Kush, dar Dorian nu-i luă în seamă protestele.

Pe lespezi, în spatele lor, rămase o urmă lungă şi alunecoasă de sânge și de lichide gastrice. Dorian îl scoase pe uşă cu picioarele înainte, în lumina soarelui. Kush gemu și se apucă de tocul uşii, agăţându-se de acesta cu forţa unui om care se îneacă. Dorian îi dădu drumul și, cu o mişcare aproape prea iute pentru a fi văzută, scoase iataganul și lovi, retezând cele trei degete de la mâna dreaptă a lui Kush care se ţineau de toc. Kush urlă și-și lipi mâna mutilată de piept, uitându-se la ea cu o privire şocată.

– M-ai schilodit, bolborosi el.

Dorian puse iataganul la loc, apoi apucă din nou gleznele eunucului și-l trase prin țărâna din cimitir spre mormântul deschis. Parcurseseră jumătate din distanța scurtă când Kush își dădu seama ce avea de gând. Țipetele lui erau acum ascuțite ca ale unei femei, rostogolindu-se, zbătându-se și făcându-și intestinele să mături nisipul.

– Femeile care-ți ascultă miorlăitul vor crede că pachetele tale abjecte s-au spart în pântecele lui Yasmini, mormăi Dorian. Zi-i mai departe, porc mare și gras! Nu are cine să te ajute acum, în partea asta de iad.

Cu un ultim efort, îl răsturnă pe Kush în groapă, peste celelalte două cadavre, și se uită la el cu ambele mâini în șold, trăgându-și răsuflarea și așteptând să se domolească puțin durerea din coaste. Kush își vedea moartea în ochii aceia verzi.

– Îndurare!

Încercă să se ridice, dar durerea din intestine era prea mare. Își trase genunchii la piept, sprijinindu-se de peretele lateral, proaspăt săpat.

Dorian se duse înapoi și aduse lopata. Când reveni și luă prima lopată de pământ, Kush strigă:

– Nu, nu! Cum poți să-mi faci așa ceva?

– La fel de ușor cum ai putut și tu să le faci acele barbarii de nedescris femeilor neajutorate de care te ocupai! răspunse Dorian.

Kush țipă și imploră până când pământul îi astupă cu totul strigătele. Dorian lucră cu îndârjire până când mormântul se umplu de pământ, acoperind cele trei cadavre. Apoi îl bătători și aranja frumos movila.

Luă din celulă placa pe care era sculptat numele lui Yasmini și o puse deasupra mormântului, legând o panglică funerară în jur, cu rugăciunea pentru morți brodată pe material. Apoi puse lopata la loc în celulă, adună chingile de piele și luă haina lui Kush, agățată într-un cui din perete. Le adună într-o boccea, pe care o legă cu o chingă.

Înainte să iasă din celulă, aruncă o privire în jur ca să se asigure că totul era în ordine, apoi spuse mohorât:

– Poeții vor cânta timp de o sută de ani despre dispariția celor trei eunuci după ziua în care au ucis-o și au îngropat-o pe frumoasa prințesă Yasmini. Poate că însuși diavolul îi va

îndruma spre iad. Nimeni nu va ști vreodată. Ce legendă frumoasă va rămâne pentru veacurile viitoare!

Apoi părăsi haremul, luând-o pentru ultima dată pe Drumul Îngerului.

Când Dorian se întoarse, Ben Abram tocmai terminase de cusut rănile lui Yasmini și le bandaja cu un tampon de vată.

– E bine, al-Salil, îl asigură pe Dorian. Peste șapte zile o să-i scot firele, iar peste o lună o să fie complet vindecată, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dorian o înfășură pe Yasmini în haina moale a lui Kush, din cea mai bună lână, apoi o urcă încet pe spatele armăsarului, ținând-o în poală ca să nu facă presiune pe răni. Porniră în pas domol înapoi, către fort. Ea era atât de bine ascunsă în haina voluminoasă încât niciun curios pe lângă care treceau pe drum nu putea să-și dea seama dacă era femeie sau bărbat.

– Nimeni din afara haremului nu ți-a văzut vreodată chipul. Nu te pot recunoaște drept prințesa Yasmini, căci ea zace sub placa de lemn din cimitirul haremului.

– Chiar sunt liberă, Dowie? șopti ea cu dificultate, căci, cu toată grija, rănile încă o dureau.

– Nu, bocceluță caraghioasă. Acum ești un sclav care îi aparține marelui șeic al-Salil. Nu vei fi niciodată liberă.

– Niciodată? întrebă ea. Promite-mi că voi fi mereu sclava ta! Că n-o să mă lași niciodată să plec.

– Îți jur.

– Atunci, sunt mulțumită, șopti ea sprijinindu-și capul de umărul lui.

Nenumărate săptămâni după aceea, zvonurile despre dispariția lui Kush, eunucul, circulară în toate piețele din Lamu. Fusese foarte cunoscut pe insulă, temut și urât chiar și dincolo de zidurile haremului. Unii spuneau că fusese răpit de djinnii de pădure în timp ce mergea noaptea pe drum. Într-o altă versiune a aceleiași povești, răpitorul fusese însuși Diavolul.

Cei mai pragmatici credeau că eunucul furase de la stăpânul său, califul al-Malik, și că, temându-se să nu fie descoperit, iar șeicul să se răzbune, tocmise o corabie care să-l poarte dincolo de canal, după care fugise în Africa. Ca să confere mai multă credibilitate poveștii, șeicul al-Salil emise un mandat de arestare pe numele lui Kush, oferind o recompensă de zece mii de rupii pentru capturarea lui. După vreo lună, când nu se mai auzi nimic despre eunuc, bârfitorii din piețe își pierdură interesul pentru această întâmplare.

Noul subiect de discuție pe insulă fu încetarea vânturilor *kaskazi* și începutul vântului *kusi*, precum și deschiderea noului sezon comercial. În plus, plecarea iminentă a șeicului al-Salil către continent distrăgea atenția celorlalți de la dispariția celor trei eunuci.

Puțini din marele anturaj al șeicului băgară de seamă apariția noului sclav, Yassie. Deși flăcăul era nespus de frumos și avea un trup grațios, chiar și în hainele lungi până la pământ, la început păru bolnav, timid și nesigur. Însă slujitoarea Tahi, doica din copilărie a șeicului, abia venită la rândul ei printre oamenii acestuia, luă băiatul sub aripa ei. Tahi împărțea aceeași cameră cu băiatul și în curând frumusețea și manierele lui îi câștigară pe toți ceilalți sclavi și slujitori.

Yassie avea o voce vibrantă și încă subțire și cânta la sistrum[1] cu o îndemânare rară. Când șeicul al-Salil trimitea după el în fiecare seară, ca să-i cânte în încăperile sale private, să-i alunge grijile și problemele de peste zi, nimănui nu i se părea ciudat. În câteva săptămâni, Yassie câștigă bunăvoința stăpânului, devenind unul dintre slujitorii de casă ai acestuia. Șeicul îi porunci lui Yassie să-și întindă salteaua de dormit în alcovul micuț, separat de o draperie, de lângă dormitorul său, suficient de aproape încât să-l audă strigând și să se ocupe de nevoile lui în timpul nopții.

În prima noapte a acestui nou aranjament, al-Salil se întoarse târziu, după consiliul de război ținut pe terasă cu căpitanii de corăbii. Yassie moțăia așteptându-l, dar sări în picioare când al-Salil intră în cameră însoțit de Batula. Yassie avea carafele cu apă caldă pregătite pe vatră și, după ce Batula îl ajută pe șeic să își dezbrace haina, până rămase doar cu pânza legată la șale, Yassie turnă apa pe

[1] Instrument muzical originar din Egipt, compus dintr-un cadru metalic cu bare transversale, care zornăiau când se mișca instrumentul (n.tr.)

capul şi pe trupul lui al-Salil ca să se poată îmbăia. Între timp, Batula atârnă armele stăpânului în suportul de lângă pat – sabia, pumnalul şi scutul lustruit –, apoi îngenunche la porunca şeicului.

– Poţi să pleci acum, Batula, dar trezeşte-mă înainte să se crape de ziuă, căci mai avem multe de făcut până plecăm.

In timp ce vorbea, al-Salil se ştergea cu prosopul întins de Yassie.

– Somn uşor, Batula, şi fie ca ochii Domnului să-ţi păzească somnul!

In clipa în care draperiile din cadrul uşii se închiseră în urma lui Batula, Dorian şi Yasmini îşi zâmbiră, iar el întinse mâna spre ea.

– Am aşteptat prea multă vreme, zise el, dar ea se trase deoparte.

– Incă nu mi-am îndeplinit sarcinile, nobile stăpân. Trebuie să-ţi îngrijesc părul şi să-ţi ung trupul.

Îngenunche în spatele lui, în timp ce el stătea pe covorul de mătase, şi îi frecă părul cu o bucată de pânză până când fu aproape uscat; apoi îl pieptănă şi-l împleti într-o coadă groasă pe spatele gol. În timp ce lucra, scotea câte un murmur de admiraţie şi de uimire.

– Atât de gros şi de frumos, de culoarea aurului şi a şofranului...

Apoi îi masă umerii cu ulei parfumat de cocos şi-i atinse cicatricele de pe trup.

– Asta de unde o ai?

– Dintr-un loc numit Trecătoarea Gazelei Agere.

Rămase cu ochii închişi şi se lăsă în voia atingerii pricepute a degetelor ei, căci fusese instruită în harem în arta satisfacerii viitorului soţ. Când fu liniştit şi aproape adormit, ea se aplecă în faţă.

– Te mai gâdili aici, Dowie?

Apoi îi vârî limba adânc în ureche.

Asta îl stârni şi protestă gâfâind. Pielea i se înfioră pe antebraţele musculoase. Întinse mâna şi o cuprinse de talie.

– Trebuie să înveţi să fii mai respectuos, sclavule.

O duse în braţe în pat, apoi o aşeză şi îngenunche deasupra ei, ţinându-i mâinile deasupra capului. O vreme râseră, însă râsul încetă când el coborî capul şi-şi lipi gura de a ei.

Buzele ei se deschiseră calde și umede ca să-l întâmpine, șoptindu-i spre gura întredeschisă:

– Nu credeam că în inima mea poate să încapă atâta dragoste!

– Dumneata ai prea multe haine, murmură el.

O eliberă cu repeziciune, arcuindu-i spatele ca să-i poată scoate hainele pentru a le arunca pe podea.

– Ești mai frumoasă decât pot spune în cuvinte, zise el, uitându-se la corpul ei subțire cu pielea fină, dar ți s-a vindecat trupul?

– Da, de tot. Dar nu mă crede pe cuvânt, stăpâne! Asigură-te spre propria ta plăcere și a mea.

Când vântul *kusi* începu să bată constant și puternic pe canal, iar cerurile străluciră din nou albastre, limpezite de norii cumulus, flotila șeicului al-Salil plecă din Lamu și, după trei zile, aruncă ancora pe continentul african.

Debarcară sub mătasea stindardului albastru, iar șirurile lungi de bărbați înarmați și de animale de povară se îndepărtară de Coasta Febrei, mărșăluind spre interiorul continentului pe drumul sclavilor.

Șeicul mergea în avangardă, iar sclavul Yassie îl urma îndeaproape. Câțiva oameni observară adorația și venerația cu care flăcăul își privea stăpânul și zâmbiră cu indulgență.

În lunile lungi de după evadarea lor din Zanzibar, Tom Courtney exploră zona de coastă a continentului. Rămase la sud de rutele comerciale arabe, evitând să se întâlnească cu omanezii, fie pe continent, fie pe mare. Începură să caute gura de vărsare a râului pe care Fundi, vânătorul de elefanți, îl numea Lunga.

Fără ajutorul omulețului, poate că nu ar fi găsit niciodată intrarea, căci canalul făcea cale întoarsă, creând o iluzie optică, astfel că de pe mare părea neîntrerupt, iar o corabie ar fi putut trece pe acolo fără să bănuiască existența gurii de vărsare.

Odată ce micul vas intră în siguranţă pe canal, Tom lansă cele două bărci, trimiţându-i pe Luke Jervis şi pe Alf Wilson să urmeze traseul principal şi să ghideze goeleta. Erau multe canale false şi fundături printre straturile de papirus, dar reuşiră să-şi croiască drum printre acestea. De multe ori fură nevoiţi să se întoarcă, atunci când canalul pe care înaintau se îngusta. Dar după multe zile de căutări şi de muncă grea, găsiră drum pentru goeletă, iar Tom fu recunoscător pentru pescajul ei mic, fără de care n-ar fi putut traversa numeroasele bancuri de nisip şi porţiunile cu apă puţin adâncă. În cele din urmă, ajunseră pe curentul principal al râului.

Straturile de papirus erau pline de crocodili şi de hipopotami care mormăiau şi mugeau. Deasupra lor pluteau roiuri imense de insecte. Stoluri mari de păsări sălbatice se înălţau din stuf ţipând când treceau ei.

Apoi, straturile de stuf dispărură şi înaintară printre porţiuni de câmpie inundate, ce semănau cu nişte pajişti, cu pâlcuri de pădure pe fiecare mal. Animale ciudate, adunate în turme, îşi ridicau capul rumegând şi priveau micile vase care treceau pe lângă ele, apoi pufneau alarmate şi fugeau către pădure. Numărul şi diversitatea lor erau ameţitoare, iar marinarii se înghesuiau la marginea navei, privind şi minunându-se la vederea lor.

Văzură antilope graţioase, unele de mărimea cerbilor din Anglia, altele mult mai mari, cu coarne stranii, fantastice, în formă de iatagan, de lună nouă sau răsucite, diferite de coarnele de cerb pe care le ştiau de acasă. În fiecare zi, marinarii mergeau la mal ca să vâneze. Animalele erau încrezătoare, căci nu mai văzuseră oameni albi cu arme de foc, aşa că vânătorii se puteau apropia mult ca să tragă, doborându-le cu un glonţ bine ţintit. Carnea nu le lipsea niciodată şi puneau la marinat şi la uscat tot ce nu puteau consuma imediat.

După ce măcelăreau vânatul, scoţând intestinele şi împărţind bucăţile, creaturi şi mai ciudate veneau să mănânce oasele şi leşurile pe care le lăsau pe malul fluviului. Mai întâi veneau păsările de pradă, berzele şi vulturii din peste şase specii, care umpleau cerul ca un nor întunecat, învârtindu-se şi coborând apoi pe pământ. Graţioase şi maiestuoase în zbor, deveneau fioroase şi groteşti în repaus.

După păsări veneau alte vietăți, ca niște câini, care urlau și gemeau, apoi vulpile mici și roșcovane cu spatele negru și coastele argintii. Pe urmă veniră primii lei. Tom nu avea nevoie să-i spună Aboli ce animale erau pisicile acelea cu coamă mare: le recunoștea de pe blazoanele regilor și ale nobililor din Anglia și din ilustrațiile sutelor de cărți din biblioteca de la High Weald. Răgetul înspăimântător al acestor animale în noapte îi înfiorau pe oamenii care stăteau întinși în hamacuri, iar Sarah se trăgea mai aproape în brațele lui Tom, în patul îngust pe care-l împărțeau în cabina lui mică.

Căutau în păduri și în poieni urme de elefanți, animalele pe care ar fi vrut să le vâneze, ale căror colți aveau să le răsplătească efortul și strădania. Fundi și Aboli îi arătau lui Tom urme mari de labă imprimate în mâlul uscat de soare, tari ca piatra.

– Acestea au fost făcute în ultimul sezon ploios.

Apoi dădură în pădure peste arbori care păreau să fi fost doborâți de un vânt puternic. Erau uscați și curățați de crengile de sus și de coajă.

– Acum un an, spuse Fundi. Turmele au trecut mai departe și s-ar putea să nu se întoarcă multe anotimpuri.

Ținutul devenea deluros, iar fluviul Lunga se unduia printre văi, mai rapid și presărat de cascade. În curând, fură nevoiți să-și croiască drum cu dificultate, căci bolovanii și stâncile negre și ascuțite străjuiau canalul și, cu cât înaintau, cu atât puneau mica *Rândunică* într-un pericol mai mare.

În cele din urmă ajunseră într-un loc în care râul forma o meandră, în jurul unui deal jos și împădurit. Tom și Sarah merseră la mal și urcară în vârful dealului. Rămaseră împreună pe creastă, iar Tom studie terenul de sub ei cu telescopul.

– E o fortăreață naturală, zise el în cele din urmă. Suntem înconjurați pe trei laturi de râu. E de ajuns să construim un stăvilar peste gâtul îngust și suntem feriți de oameni și de animale. Apoi se întoarse și arătă spre un golf mic cu laturi stâncoase și line. Acolo e un loc perfect să ancorăm goeleta.

– Ce o să facem aici? întrebă Sarah. Căci tot nu sunt elefanți.

– Aici va fi baza noastră, îi explică el. De aici putem înainta cu barca sau pe jos până când găsim turmele promise de Fundi.

Construiră un stăvilar din bușteni grei peste gâtul meandrei. Duseră la mal tunurile de pe *Rândunică* și le montară pe

amplasamente de pământ ca să apere malurile din fața stăvilarului. Apoi construiră bараci de lemn și tencuiră pereții cu noroi, iar pe acoperiș așezară stuf de pe malul râului.

Doctorul Reynolds își instală clinica într-o baracă și își despachetă doctoriile și instrumentele chirurgicale. În fiecare zi, îi forța pe toți să înghită câte o lingură de praf de chinină, amar și cenușiu, pe care îl cumpărase din pieţele din Zanzibar; și, cu toate că medicamentul le făcea urechile să țiuie și protestau și-l blestemau pentru asta, în tabără nu suferea nimeni de febră. Sarah deveni ucenica lui destoinică și în curând putea să coasă o rană de la picior provocată de o lovitură greșită cu toporul, să administreze un purgativ sau să ia sânge cu la fel de mult aplomb ca și profesorul ei.

Sarah alese locul pentru baraca lor la o distanță discretă de ceilalți. Avea o vedere frumoasă spre valea râului și către munții albaștri din depărtare. Folosi bumbacul din mărfurile de schimb ca să coasă perdele și cearșafuri. Apoi concepu mobila și puse tâmplarii de pe navă să o construiască.

Ned Tyler avea instincte de fermier și, ca să îmbogățească meniul, care conținea vânat și biscuiți, făcu o grădină cu semințe aduse din Anglia. O uda folosind șanțurile de irigație săpate pe malul râului. Apoi începu un război nesfârșit cu maimuțele care dădeau năvală la răsadurile verzi ce ieșeau din sol.

În câteva luni, tabăra fu terminată, iar Sarah o botează Fort Providence. După o săptămână, Tom încărcă bărcile cu bunuri de schimb, praf de pușcă, muschete și gloanțe. Cu Fundi pe post de călăuză, plecă într-o expediție de vânătoare și explorare, mai departe în amonte, în căutarea turmelor încă nevăzute de elefanți și a triburilor de băștinași cu care putea face negoț.

Ned Tyler, alături de cinci bărbați, rămase la conducerea fortului Providence. La fel și Sarah, căci Tom nu o putea lăsa să meargă în călătorie până nu afla ce pericole îi pândeau în amonte. Avea să preia îndatoririle doctorului Reynolds în lipsa lui și să facă planuri pentru continuarea construcțiilor. Rămase pe debarcader făcându-i cu mâna lui Tom până când bărcile dispărură după următorul cot al râului.

După trei zile de la plecarea din fort, bărcile ancorară pentru o noapte la confluența cu un râu mai mic. În timp ce adunau

lemne de foc și pregăteau adăposturi din crengile rupte ca să se apere de prădătorii nocturni, Fundi și Aboli cercetară malurile râului. Nu plecaseră de multă vreme când Fundi se întoarse alergând printre copaci. Ochii îi străluceau de bucurie când începu să explice totul pe nerăsuflate. Când ajunse la final, Tom pricepuse doar câteva vorbe. Trebui să aștepte ca Aboli să se întoarcă în tabără ca să audă raportul complet.

– Urme proaspete, îi spuse Aboli. Vechi de o zi. O turmă mare, poate o sută de animale și câțiva masculi mari cu ele.

– Trebuie să le luăm urma de îndată.

Tom era mai entuziasmat decât micul vânător, dar Aboli îi arătă soarele, care se afla la o distanță de-un deget deasupra vârfurilor de copaci.

– Se întunecă înainte să apucăm să facem vreo doi kilometri. O să pornim mâine în zori. O turmă atât de mare va fi ușor de urmărit. Se mișcă încet, se hrănesc pe măsură ce înaintează și își vor croi drum prin pădure.

Până să cadă întunericul, Tom plănuise deja expediția. Aveau să fie patru muschetari care să atace animalele mari – el, Aboli, Alf Wilson și Luke Jervis. Fiecare vânător avea câte doi oameni care să care și să reîncarce armele de rezervă, dându-le la mână muscheta proaspăt încărcată după fiecare foc. Tom verifică armele. Erau muschete cumpărate din Londra. Se asigură că aveau cremene de rezervă pentru închizătoare, că butoiașele cu praf de pușcă erau pline și că sacii erau plini cu gloanțe din aliaj de plumb și antimoniu pentru armele de calibrul zece. Calibrul zece însemna că zece dintre gloanțele de plumb pe care le trăgeau cântăreau o jumătate de kilogram. În timp ce el se ocupă de arme, Aboli umplu burdufurile cu apă și se asigură că aveau biscuiți și carne uscată cât pentru un drum de trei zile.

Deși veneau după o zi lungă de vâslit și de târât bărcile prin apa puțin adâncă, erau cu toții prea entuziasmați ca să doarmă. Rămaseră până târziu în jurul focurilor, ascultând sunetele stranii ale nopții africane, ciripitul și țipătul păsărilor de noapte, chicotitul prostesc al hienelor și răgetele leilor care vânau pe dealurile îndepărtate.

În scurta perioadă petrecută cu ei, Tom ascultase de multe ori poveștile lui Fundi despre vânarea animalelor mari și cenușii,

dar acum îl rugă pe omul acela mărunțel să le repete. Aboli traducea când Tom nu mai înțelegea, dar începea să capete și el tot mai multe cunoștințe despre dialectul Lozi și înțelegea destul de mult din ce spunea Fundi.

Acesta îi explică din nou că elefanții aveau o vedere foarte slabă, dar posedau un miros care-i putea avertiza dacă un vânător se afla la doi kilometri sau mai mult contra vântului.

– Poate să-ți ia mirosul din aer și să-l rețină în cavitățile osoase din cap, apoi să alerge așa pe distanțe lungi și să-l sufle pe trompă în gurile celorlalte animale.

– În gură? întrebă Tom curios. Nu în nări?

– Mirosul lui Nzou se află pe buza de sus, explică Fundi.

Numele dat de el elefantului semnifica „bătrân înțelept", iar el îl folosea cu mare respect și afecțiune, exprimând sentimentul adevăratului vânător pentru prada sa.

– Are niște muguri roz în gură, ca florile arborelui kigilia. Cu astea gustă el aerul.

Fundi desenă cu un băț conturul animalului în țărână și toți se traseră mai aproape către foc ca să îl audă explicându-le unde trebuia să țintească săgeata ca să doboare un asemenea uriaș.

– Aici! zise el, atingând pe desen un loc din spatele umărului. Cu mare grijă să nu lovești oasele de la picior, care sunt ca niște trunchiuri de copac. Adânc! Înfigi fierul adânc, căci inima și plămânii sunt ascunși sub o piele cam atât de groasă. Arătă cu degetul mare grosimea acesteia. Și mușchii, și coastele. Întinse ambele brațe. Trebuie să pătrunzi atât de adânc ca să ucizi un Nzou, înțeleptul mare și cenușiu al pădurii.

Când Fundi termină de vorbit într-un târziu, Tom îl imploră să continue, dar el se ridică demn.

– Mâine va fi o zi lungă și obositoare și e vremea de odihnă. Vă mai povestesc după ce luăm urma lor.

Tom rămase treaz până când luna își termină traseul de pe ceruri, căci entuziasmul îi fierbea în vene. Când închise ochii, vânatul îi apărea în minte. Nu văzuse niciodată animalul viu, dar privise sute de colți așezați în mormane în Insulele Mirodeniilor și-și aminti din nou de perechea falnică pe care tatăl său o cumpărase de la consulul Grey din Zanzibar, aflată acum în biblioteca de la High Weald. „O să ucid încă un animal ca acela", își făgădui el,

iar în ora de dinaintea zorilor căzu într-un somn atât de adânc și de întunecat, încât Aboli trebui să-l zdruncine ca să-l trezească.

Tom îi lăsă pe cei doi să păzească bărcile și, odată cu prima licărire a zorilor, porniră pe poteca lungă croită pe mal de turma de elefanți.

Așa cum îi spusese Aboli, era limpede că elefanții își continuaseră drumul. Pe măsură ce lumina se intensifica, mergeau și ei tot mai repede. Arborii pe lângă care treceau erau doborâți și curățați de crengi și de coajă. Mormane uriașe de bălegar galben erau împrăștiate pe jos, iar grupurile de maimuțe și stolurile de păsări sălbatice, cafenii, ce semănau cu prepeliţele, le cercetau în căutare de semințe și de fructe nedigerate.

– Aici! zise Aboli arătându-le una dintre grămezi. Acestea sunt excrementele unui mascul foarte bătrân, unul cu colți grei. Fildeșul se oprește din creștere doar atunci când animalul moare.

– Cum îți dai seama care bălegar e de la un mascul bătrân și care de la unul tânăr? întrebă Tom.

– Cel bătrân nu poate digera bine mâncarea. Aboli înfipse degetul în morman. Vezi, rămurelele sunt încă întregi și frunzele la fel. Uite, nucile de palmier, cu jumătate de pulpă încă pe sâmbure.

Tom cântări această primă informație despre vânătoare.

Spre sfârșitul dimineții, ajunseră într-un loc în care turma se îndepărtase de râu, luând-o spre vest, către dealuri. Aici traversară o zonă acoperită cu un praf subțire, aidoma celui de talc. Urmele lăsate de elefanți erau atât de clare aici, încât se vedea fiecare adâncitură sau încrețitură.

– Aici! Aboli arătă cu degetul un șir de urme. Asta e urma masculului mare. Uită-te la mărimea fiecărei urme – piciorul din față e mai rotund, iar cel din spate e mai oval. Aboli își așeză brațul lângă o urmă, încercând să o măsoare. Dacă e atât de lung, înseamnă că e un elefant mare. Și uite cât de netede sunt tălpile! E înaintat în vârstă. Dacă nu are cumva colții tociți sau rupți, acesta e un animal care merită să fie urmărit.

Trecură de primul șir de dealuri, iar în valea luxuriantă de dincolo, Fundi și Aboli înțeleseră după urme că acolo se hrănise și se odihnise turma cu o seară înainte.

– Am câștigat multe ore venind după ei, se bucură Fundi. Nu sunt cu mult mai în față.

Dar Tom avea să afle în ziua aceea că ideea lui Fundi cu privire la distanţă nu coincidea cu a lui. La căderea nopţii, încă erau pe urmele turmei, iar Fundi continua să îi asigure că nu erau mult mai departe în faţă.

Toţi albii din grup erau aproape epuizaţi, căci marinarii nu erau obişnuiţi să meargă distanţe atât de mari pe jos. Abia mai putură să mestece câte un biscuit şi o fâşie de carne uscată şi să înghită câteva picături de apă din burdufuri înainte să adoarmă pe pământul tare.

A doua zi de dimineaţă, pe când era încă întuneric, porniră din nou după turmă. Nu după mult timp, văzură după semne că pierduseră mult din distanţa recuperată în ziua dinainte, căci turma continuase să meargă spre vest la lumina lunii, în timp ce ei dormeau. Pentru majoritatea albilor, marşul deveni un chin nesfârşit din pricina setei, a durerii musculare şi a tălpilor pline de băşici. Tom era încă tânăr şi nu lua prea în serios greutăţile, înaintând vioi alături de cei care luau urma, cu muscheta grea pe umăr.

– Aproape! Acum suntem foarte aproape.

Fundi zâmbi cu o bucurie răutăcioasă, iar kilometrii obositori fură daţi uitării. Burdufurile cu apă erau aproape goale şi Tom fu nevoit să-şi ameninţe oamenii să nu bea fără permisiune. Musculiţe negre roiau în jurul capului lor şi le intrau în urechi, în ochi şi în nări. Soarele strălucea cu putere, reflectându-se în pământul pietros. Ţepii încovoiaţi le zgâriau picioarele în mers şi le sfâşiau îmbrăcămintea, lăsându-i cu dungi sângerii pe piele.

In cele din urmă, găsiră locul în care turma se oprise ultima oară, o zonă de pădure foarte deasă; petrecuseră multe ore acolo odihnindu-se, curăţându-se de praf şi rupând crengi, apoi plecaseră din nou. Vânătorii reuşiseră să se apropie cu adevărat.

Aboli îi arătă lui Tom că bălegarul nu mai avusese timp să se usuce şi, când bagă degetul într-un morman, simţi căldura din interior. Roiurile de fluturi multicolori pluteau pe deasupra excrementelor calde, profitând de umezeală. Cu o forţă renăscută în picioare, bărbaţii iuţiră pasul şi urcară încă un şir de dealuri.

Pe versanţii pietroşi creşteau arbori ciudaţi, cu trunchiuri umflate şi coroane cu crengi fără frunze în vârf, la cincisprezece metri deasupra pământului. La baza unui copac erau adunate nişte

capsule uriașe și pufoase cu semințe. Aboli desfăcu una: semințele negre dinăuntru erau acoperite cu un strat galben de miez.

– Sugeți semințele, le zise el.

Sucul acru și plăcut le umplu iar gura de salivă și le astâmpără setea provocată de marș.

Șirul de vânători împovărați de arme și de burdufuri cu apă urcă anevoios dealul. Ajunși sub creastă, ridicară capetele. Un sunet îngrozitor se auzi în aerul încins, tulburător ca o trompetă de război. Deși Tom nu mai auzise un astfel de zgomot, înțelese din instinct ce era.

Le ordonă imediat oamenilor să se oprească sub creasta dealului. Majoritatea se prăbușiră bucuroși la umbră, iar el, Aboli și Fundi se furișară spre linia orizontului. Folosind un trunchi de copac ca să-și ascundă siluetele, priviră în valea din față, iar Tom își simți inima amenințând să-i spargă pieptul.

În valea de jos, se înșirau iazuri de un verde strălucitor, fiecare fiind înconjurat de straturi de stuf și de arbori umbroși. Turma de elefanți era adunată în jurul iazurilor; o parte din animalele uriașe stăteau la umbră, făcându-și vânt cu urechile, care lui Tom i se păreau precum vela principală de pe *Rândunică*. Altele stăteau pe bancurile galbene de nisip ce străjuiau iazurile, scufundându-și trompele în apa verzuie și luând înghițituri uriașe; după aceea răsuceau trompele către gură și își turnau apa cu zgomot direct în gât, cu forța unei pompe de santină. Animalele mai tinere se înghesuiau în iazuri. Ca niște copii năzdrăvani, se jucau și se stropeau, făcând spumă în apă cu trompele, dând din capetele mari și fluturând urechile. Trupurile lor ude erau negre și lucioase. Unele se întindeau și se roteau de pe o parte pe alta, dispărând cu totul sub suprafața apei și lăsându-și doar trompele în sus, ca un șarpe marin.

Tom se așeză într-un genunchi și duse telescopul la ochi. Vederea acestor animale legendare pentru prima dată era dincolo de tot ce-și imaginase și se pierdu cu totul în admirație. Îi plăcea fiecare detaliu. Unul dintre puii cei mai mici, nu cu mult mai mare decât un porc, dar năstrușnic și sigur pe el, ieși în fugă din apă și alergă după egretele albe cocoțate pe marginea iazului, legănând trompa și țipând asurzitor. Păsările își luară zborul într-un nor alb și grațios, iar micul elefant se întoarse

mândru în apă, aproape alunecând în noroi şi blocându-se sub un buştean scufundat.

Strigătele lui înspăimântate atraseră atenţia tuturor femelelor protectoare, care-l auziră şi veniră repede să-l salveze, convinse că puiul fusese înhăţat de un crocodil. Fu scos din apă cu demnitatea la pământ şi, după ce fu mustrat, alergă să se ascundă între picioarele mamei sale, sugând mulţumit la ugerul plin cu lapte dintre picioarele ei din faţă. Tom râse în gura mare, iar Aboli îl atinse pe umăr şi-i arătă un grup de trei animale uriaşe care se ţineau departe de activitatea femelelor şi a puilor.

Stăteau într-un desiş des, de cealaltă parte a apei, umăr la umăr, cu urechile fluturând alene. Din când în când, câte unul apuca cu trompa ţărână şi o arunca pe spate şi pe cap. În afară de asta, păreau să doarmă în picioare.

Tom studie prin lentilă trioul înalt, care le făcea pe celelalte animale din turmă să pară scunde şi neînsemnate. Examină colţii lungi de fildeş şi observă imediat că, deşi erau toţi masivi, cei ai masculului din centru ieşeau de sub buză, având lungimea unei vâsle de barcă şi grosimea taliei subţiri a lui Sarah. Simţi zvâcnetul sângelui de vânător bubuindu-i în urechi cu fiecare bătaie a inimii. Acesta era masculul la care visase şi instinctul îl făcu să apuce muscheta pe care o lăsase lângă el, sprijinită de copac, şi să dea fuga să se confrunte cu uriaşul. Dar Aboli îi simţi dorinţa şi-i puse mâna pe umăr, avertizându-l:

– Sunt creaturi atente şi inteligente. Nu-ţi va fi uşor să te apropii de masculul acela. Femelele vor sta de pază şi-l vor proteja. Vom avea nevoie de toată şiretenia şi precauţia ca să-i întrecem în isteţime.

– Explică-mi ce trebuie să facem, îi spuse Tom.

Aboli şi Fundi se aşezară lângă el de o parte şi de alta şi plănuiră împreună vânătoarea.

– Vântul e cheia, îi spuse Aboli. Trebuie să rămânem mereu sub bătaia vântului.

– Nu bate vântul, zise Tom, arătând spre frunzele care atârnau fără viaţă de crengile din vârful copacilor în amiaza încinsă.

– Întotdeauna bate vântul, îl contrazise Aboli, lăsând puţin praf să-i curgă printre degete.

Firele aurii și fine plutiră în lumina soarelui, apoi zburară ușor într-o parte. Aboli făcu un gest delicat, descriind mișcarea din vale.

– Când se sperie, aleargă mereu cu vântul în față, apoi dau ocol și merg în direcția vântului ca să simtă mirosul. Făcu încă un gest ca să ilustreze manevra. Îi plasăm pe Alf și pe Luke aici și aici, zise el arătând pozițiile. Când sunt pe locurile lor, noi doi vom coborî acolo. Arătă pe unde aveau să o ia. Ne furișăm aproape. Când vom trage, masculii vor fi împinși spre ceilalți.

Tom le făcu semn lui Alf și Luke să vină lângă el pe creastă. După ce-și reveniră din uimirea inițială, văzând prada pentru prima dată, Tom îi trimise să ocolească prin spatele crestei și să o urce la un kilometru și jumătate, unde aveau să fie ascunși vederii și de unde vântul nu le putea purta mirosul spre turmă.

După aproape o oră, văzu cele două grupuri de vânători prin telescop, ocupându-și în vale pozițiile pe care le stabilise pentru ei. Era bine să aibă sub comandă oameni care-i cunoșteau modul de a gândi și care îi puteau îndeplini ordinele întocmai.

Cu Aboli în față, se furișă încet pe creastă, folosind copacii și tufele ca să-și ascundă înaintarea. Animalele mari nu aveau o vedere atât de slabă încât să nu distingă mișcarea neobișnuită. Coborâră chinuitor de prudent către iazuri, având grijă să nu dea peste vreo femelă rătăcită printre copaci. Tom abia putea să înțeleagă cum reușeau niște animale atât de mari să devină aproape invizibile în timp ce stăteau în tufele groase, amestecându-se cu nuanțele de cenușiu; până și picioarele lor semănau cu trunchiurile de copac. Treptat, ajunseră în apropiere de cei trei masculi. Deși erau încă nevăzuți, vânătorii se ghidau după mormăitul lor turlburător.

Tom îi șopti lui Aboli:

– Se aude așa din burta lor?

Aboli clătină din cap.

– Bătrânii stau de vorbă.

Din când în când, vedeau câte un nor de praf ridicându-se peste vârful frunzișului, când un mascul se acoperea de praf. Acest lucru îi călăuzea prin arbuștii joși. Pășind cu precauție, continuară să meargă înainte, fiind nevoiți la un moment dat să

se oprească și să ocolească o femelă tânără care își alăpta puiul, pitindu-se în tufele dintre ei și prada lor.

În cele din urmă, Fundi îi opri cu un gest al palmei, apoi arătă în față. Tom se lăsă într-un genunchi și, uitându-se în jos la vrejurile atârnate și la crengi, observă unul dintre picioarele din față, mare și cenușiu, al celui mai apropiat mascul. Picăturile de sudoare, sărate ca apa de mare și apărute din pricina încordării, îi curgeau în ochi și-l usturau. Le șterse cu baticul înnodat în jurul gâtului și verifică închizătorul și cremenea de la muschetă. Aboli dădu din cap aprobator și Tom ridică de îndată cocoșul armei. Începură să se târască încet în față.

Treptat, văzură o parte și mai mare a animalului, curbura burții, pielea cenușie, adunată în falduri în jurul genunchilor, apoi arcuirea colțului gros și gălbui.

Se apropiară și mai tare, iar Tom văzu fildeșul pătat de sucul cojii de copac pe care masculul o smulsese de pe copacii din pădure. Venind tot mai aproape, observă fiecare încrețitură a pielii, fiecare fir de păr răsucit din coada groasă. Tom se uită la Aboli și făcu un semn care sugera focul de armă, iar Aboli dădu tare din cap și gesticulă să se apropie și mai mult.

Masculul se legăna încet pe picioare, apoi, spre uimirea lui Tom, dintre picioarele din spatele animalului începu să iasă ceva extraordinar. Părea mai gros decât pulpa unui om și se lungea la nesfârșit, până când ajunse să atârne până aproape de pământ. Tom se străduia să nu râdă. Moleșit și mulțumit, bătrânul își lăsa membrul să atârne și să se îngroașe.

Tom se uită din nou la Aboli pentru a primi instrucțiuni, însă acesta se încruntă din nou și-l îndemnă să continue. În aceeași clipă, masculul păși în spate și ridică trompa ca să apuce câteva frunze de pe crengile de deasupra lui. Mișcarea îl descoperi și pe celălalt mascul, care fusese ascuns până atunci de silueta primului.

Tom începu să respire tot mai greu când văzu cu cât era mai mare bătrânul patriarh decât însoțitorul său. Pe capul său enorm, urechile se legănau ușor, zdrențuite ca pânza unei corăbii bătute de furtuni. Ochii mici erau închiși, cu gene lungi și deschise la culoare, care se împleteau, iar scurgerea din glanda din capătul ochiului – un adevărat șuvoi – îi cobora până la falcă.

Capul masculului era proptit în colți. Tom se minună de lungimea și grosimea acestora, observând că ajungeau până în pământ. Erau atât de groși și de grei, încât abia dacă se îngustau de la buză până la capătul bont. Văzu umflătura în pielea cenușie, acolo unde un sfert din lungime era ascuns în craniu. „Trebuie să fie o mare povară de cărat toată viața, chiar și pentru un animal atât de mare", se gândi el.

Tom era acum atât de aproape, încât observă o muscă de un albastru metalic care se așezase pe genele masculului. Elefantul clipi ca să o alunge. În clipa aceea, Tom simți o atingere ușoară pe braț și întoarse capul: Aboli îi făcu un mic semn aprobator. Se întoarse din nou și-și concentră privirea pe conturul oaselor de pe umărul animalului, sub pielea zbârcită și roasă. Identifică locul exact descris de Fundi, exact în spatele umărului, la două treimi mai jos spre pieptul mare cât un butoi.

Ridică muscheta și trase ușor cocoșul până la capăt, înăbușind clicul mecanismului cu mâna. Uitându-se pe țeavă, văzu că aceasta era aproape lipită de coasta animalului. Nu avea de ce să-și ia alte măsuri de precauție. Apăsă puțin mai tare pe trăgaci, iar cocoșul căzu, scoțând un nor de scântei albe-albastre. Momentul acela de întârziere păru să dureze o veșnicie, dar nu fu decât cea mai mică parte a unei secunde, trântindu-l pe spate și orbindu-l. Fumul alb al prafului de pușcă îi ascundea trupul de eletant.

De îndată ce trase, auzi împușcătura lui Aboli. În jurul lui, pădurea liniștită se umplu de frământarea corpurilor gigantice. Țipând și mugind, turma începu să sară printre arbuști, iar copacii se legănau și cădeau în calea asaltului.

Tom aruncă arma descărcată și întinse mâna înapoi, apucând a doua muschetă de la cel din spatele lui și sărind în picioare. Se trezi într-un nor gros de fum. Când ieși în capătul opus, văzu spinarea masculului dispărând în tufele din spatele lui.

– După el! îi strigă peste umăr Aboli și începură să fugă după animalul care alerga.

De jur împrejur se auzeau femelele și puii care mugeau, călcând arboretul în picioare. Spinii și crengile îl zgâriau pe Tom, dar nu-i păsa de hainele rupte și de tăieturi. Alergă mai departe pe poteca pe care elefantul o croise prin desiș.

Ieşi pe malul deschis al unui iaz; animalul se afla la cincisprezece metri în faţa lui, cu urechile desfacute şi curburile colţilor galbeni de o parte şi de alta a picioarelor din spate. Fugea de Tom cu viteză mare. Coada ca un ciot stătea ridicată şi Tom văzu vertebrele de pe şira spinării coborând pe spate până în locul unde se uneau cu coada.

Ridică muscheta şi trase în şira spinării, iar masculul căzu în genunchi şi alunecă pe mal. Dar glonţul doar îl zgâriase probabil, fără să îi zdrobească coloana: rămase paralizat doar o secundă. Când ajunse la marginea malului, se ridică pe picioare din nou şi traversă iazul împroşcând cu apă până pe malul opus.

Aboli alergă alături de Tom şi trase dincolo de iaz. Văzură amândoi cum glonţul ridică un nor în noroiul uscat de pe ceafa animalului, însă acesta scutură capul, fluturând urechile într-o parte şi-n alta, şi dispăru în tufele dese din partea opusă. Tom apucă a treia muschetă de la marinarul care gâfâia de efort când i-o întinse şi sări pe mal urmărind animalul.

Aboli continua să alerge lângă el şi văzură elefantul luând-o prin pădure – vârfurile copacilor tremurau, iar în tufişuri se auzeau foşnete şi trosnete, asemenea zgomotelor unei balene ce se învârtea exact la suprafaţa apei.

Deodată, pe flancul drept se auzi detunătura unei muschete – acolo erau ascunşi ceilalţi vânători, iar Aboli mormăi:

– Ceilalţi masculi s-au întâlnit cu Alf şi Luke.

Alergând împreună, ocoliră marginea iazului şi se avântară în tufişurile de pe cealaltă parte. Poteca croită de elefant se închidea în urma lui, astfel că ei înaintau cu dificultate, pierzând fâşii de pânză şi de piele în spini.

– Acum n-o să-l mai prindem, spuse Tom cu răsuflarea tăiată. O să fugă de noi şi-o să scape.

Dar când ajunseră în sfârşit într-un luminiş, strigară amândoi triumfători când văzură că elefantul se afla la distanţă de doar o împuşcătură în faţă. Era rănit grav. Goana lui se transformase într-un mers nesigur, iar capul îi atârna; colţii trasau dâre lungi în pământul moale, iar în vârful trompei avea un sânge înspumat, deschis la culoare.

– Primul tău foc l-a lovit în plămâni! strigă Aboli.

Alergară mai departe cu forţe proaspete, ajungând rapid din urmă animalul rănit. La zece paşi în spatele lui, Tom se lăsă într-un genunchi. Abia mai răsufla, inima îi bubuia în piept, iar mâinile îi tremurau, încercând să ochească picioarele din spate ale elefantului şi ţintind din nou şira spinării.

Când trase, glonţul zbură exact pe traiectoria ţintei. În secunda dinainte ca fumul să-i blocheze vederea, Tom îl văzu lovind spatele lat şi cenuşiu al elefantului şi sfărâmând vertebra de deasupra cozii. Animalul căzu din nou în genunchi. Tom se ridică în picioare şi fugi într-o parte, ca să vadă dincolo de norul de fum.

Elefantul stătea cu faţa spre el, dând din cap cu furie şi durere, cu colţii mari ridicaţi în sus, scoţând din vârful trompei un nor purpuriu de sânge. Strigătele lui puternice de agonie păreau să-i despice ţeasta lui Tom şi să-i spargă timpanele.

Aboli trase în capul elefantului şi glonţul lui lovi fruntea bombată, însă nu reuşi să străpungă fortăreaţa de os în care era ascuns creierul. Animalul schilodit încercă să-şi tragă picioarele betegi din spate sub el şi să ajungă la cei care-l chinuiau.

Cei doi fugiră în spate, unde nu puteau fi ajunşi de trompa ce se legăna, şi, cu mâinile tremurând, turnară praf de puşcă pe ţeava muschetelor şi împinseră cu tija vata şi gloanţele, apoi se furişară în faţă, ocolind ca să găsească o deschidere pe unde s-ar fi putut apropia înainte de a trage în piept.

Alergau în spate ca să reîncarce, după care înaintau pentru a trage. Treptat, puterea animalului se scurse prin cele douăzeci de răni deschise şi, cu un ultim geamăt, căzu pe o parte, întinzându-şi colţii fabuloşi, şi rămase nemişcat.

Tom se apropie precaut. Întinse ţeava muschetei şi atinse ochiul mic, mărginit de gene deschise la culoare şi de lacrimi aproape umane. Nu mai clipea – murise. Tom ar fi vrut să strige victorios, însă se trezi copleşit de o melancolie ciudată, aproape evlavioasă. Aboli veni lângă el şi, când privirile li se întâlniră, dădu uşor din cap cu înţelegere.

– Da, zise el încetişor. Ai învăţat ce înseamnă să fii un vânător adevărat, căci ai înţeles frumuseţea şi tragedia din ceea ce facem.

Alf și Luke reușiseră împreună să-l doboare pe unul dintre ceilalți doi masculi, însă al treilea scăpase în ambuscadă și fugise neatins în pădure cu restul turmei. Tom ar fi vrut să-l urmărească, dar Aboli și Fundi începură să râdă de el.

– N-o să-l mai vezi niciodată. O să alerge treizeci de kilometri fără să se oprească, apoi o să mai meargă încă vreo optzeci mai repede decât poți tu să alergi.

În seara aceea, mâncară regește – carne tare de elefant, prăjită pe frigărui verzi pe cărbuni – și băură apă nămoloasă din iaz, amestecată cu urină de elefant, ca și cum ar fi fost cel mai bun vin roșu. Apoi dormiră buștean lângă foc.

În următoarele două zile, scoaseră colții celor doi masculi, tăindu-i din craniu și având nespus de multă grijă să nu crestеze sau să murdărească fildeșul. Fundi le arătă cum să scoată nervul lung și conic din cavitatea de la capătul fiecărui colț și să-l umple apoi cu iarbă verde. Folosiră frânghii din coajă de copac ca să lege cei patru colți uriași de stâlpii de transport. Când porniră în marșul lung spre locul în care lăsaseră bărcile, avură nevoie de patru oameni ca să care fiecare colț.

Când ajunseră din nou la râu, ascunseră colții pe mal, îngropându-i adânc pentru a nu fi găsiți de hiene, care i-ar fi putut roade până ajungeau așchii. Apoi plecară cu bărcile în amonte. În fiecare zi găseau alte urme de elefant și îi urmăreau pe jos, ucigând uneori la o distanță de câțiva kilometri. Alteori erau nevoiți să mărșăluiască zile întregi ca să prindă o turmă din urmă.

Într-o lună reușiră să adune suficient fildeș pentru a umple ambele bărci. Toți albii erau zdrențuiți și epuizați. Grăsimea de pe ei se topise, iar fețele bărboase le erau supte și trupurile scheletice. Doar Aboli și Fundi păreau neafectați de dificultatea vânătorii. Toți se bucurară când Tom le comunică decizia sa de a se întoarce la Fort Providence.

În noaptea aceea, în jurul focului, Aboli și Fundi veniră lângă Tom, care privea flăcările gândindu-se la Sarah și visând la regăsirea lor. Se așezară lângă el de-o parte și de alta, iar el se uită gânditor la fețele lor tuciurii înainte de a vorbi.

– E o problemă serioasă, din câte văd, zise el. Aveţi de gând să-mi stricaţi mulţumirea şi plăcerea de a mă întoarce la Fort Providence? Oftă resemnat. Foarte bine, ce e?

– Fundi spune că suntem foarte aproape de teritoriile semenilor săi, Lozi.

– Cât de aproape? întrebă Tom suspicios.

Deja vorbea bine limba Lozi şi înţelegea cam tot ce spunea Fundi.

– Un drum de zece zile, spuse Fundi încrezător.

Dar când Tom se uită la el insistent, coborî ochii.

– Sau poate puţin mai departe, recunoscu el.

– Deci Fundi vrea să se întoarcă la poporul său? întrebă Tom.

– Iar eu vreau să plec cu el, zise Aboli încet.

Tom simţi o împunsătură de spaimă. Se ridică şi-l trase pe Aboli din lumina focului, apoi se întoarse spre el aproape furios.

– Ce înseamnă asta? întrebă Tom. Vrei să mă laşi şi să te întorci în Africa?

Aboli zâmbi.

– Te las doar pentru o vreme. Noi doi am devenit tulpina şi creanga aceluiaşi copac. Nu putem fi despărţiţi niciodată.

– Atunci, de ce pleci fără mine?

– Timp de mulţi ani, Lozi au fost vânaţi de stăpânii de sclavi. Dacă ar vedea faţa ta albă... Ridică expresiv din umeri. Nu, o să merg cu Fundi. O să luăm cu noi mărfuri de schimb, cât de multe putem duce. Fundi spune că tribul lui are depozite de fildeş de la elefanţii prinşi în capcane şi de la cadavrele animalelor pe care le-au găsit în pădure. Cu Fundi alături, care să le astâmpere temerile, şi cu mostre din mărfurile noastre pe care să le arătăm, poate reuşesc să deschid comerţul cu Lozi.

– Cum o să te regăsesc?

– O să vin eu la Fort Providence. Fundi spune că pot să cumpăr o canoe de la tribul său. Şi poate că barca mea o să fie plină de bogăţii când ne vom întâlni din nou. Aboli puse o mână pe umărul lui Tom, în semn de încurajare. Ai demonstrat că eşti un mare vânător în ultimele zile, dar acum e vremea să mergi să te odihneşti. Du-te înapoi la femeia care te aşteaptă şi fa-o fericită. Eu mă întorc înainte să se schimbe sezonul şi să înceapă Marele Ploios.

A doua zi de dimineaţă, Aboli şi Fundi îşi ridicară pe cap traistele grele cu mărgele, sârmă de cupru şi pânză, aşezându-le în echilibru ca să aibă mâinile libere pentru arme, apoi plecară spre vest, de-a lungul malului. Tom merse o vreme în spatele lui Aboli, apoi se opri şi-l privi pe bătrânul său tovarăş dispărând printre arborii de pe malul râului. Se întoarse întristat şi coborî spre locul unde erau ancorate bărcile pline.

– Împingeţi-le de la mal, ordonă el, ocupându-şi locul la timona bărcii din faţă. Să mergem înapoi la Fort Providence.

Ceilalţi îl aclamară în vreme ce manevrau vâslele, alunecând împinşi de curent spre est.

Iscoadele de pe dealul de deasupra Fortului Providence observară bărcile de îndată ce apărură de după ultimul cot. Sarah dansa de bucurie pe plajă când Tom păşi la mal. Se aruncă în braţele lui, dar, după prima îmbrăţişare, făcu un pas în spate şi îl privi în faţă, îngrozită de ceea ce vedea.

– Eşti hămesit! zise ea. Şi îmbrăcat ca o sperietoare, în zdrenţe! Apoi strâmbă din nas. Când ai făcut baie ultima oară?

Îl conduse apoi spre creasta dealului, dar nu-l lăsă să intre în căsuţa lor.

– O să împuţi toată munca mea.

Umplu cu apă fierbinte cada din tablă galvanizată de sub smochinul din curtea din spate, apoi îl dezbrăcă. Dădu deoparte zdrenţele de pe el ca să le spele şi să le dreagă mai târziu şi-l duse în cadă de parcă ar fi fost un băieţel. Spălă cu buretele praful şi mizeria acumulată în săptămânile de vânătoare asiduă, apoi îi pieptănă părul negru şi gros şi-l împleti într-o codiţă de marinar. Îi scurtă cu foarfeca barba zburlită în stilul ascuţit pe care îl popularizase regele William. După aceea îi unse toate zgârieturile şi tăieturile de pe mâini şi de pe picioare cu o alifie de la infirmeria doctorului Reynolds. Tom se bucură de toată atenţia pe care o primi.

În cele din urmă, îl ajută să îmbrace cămaşa şi pantalonii curaţi şi călcaţi cu drag. Abia atunci îl luă de mână şi-l duse în casă. Îi arătă mândră tot ce făcuse în absenţa lui, de la fotoliul pe care tâmplarii îl făcuseră special pentru el până la patul dublu din

camera din spate, cu o saltea pe care o cususe ea însăși și o umpluse cu fibră uscată de capoc din arborii care creșteau pe malul apei.

Tom se uită la pat cu un zâmbet ghiduș.

– Pare să fie o piesă de mobilier excelentă, dar ar fi mai bine să o verific înainte de a-mi forma o opinie, zise el.

O fugări de două ori în jurul patului până când ea se lăsă prinsă, apoi o așeză pe cuverturile brodate.

După aceea rămaseră în pat, stând de vorbă până târziu în noapte. El îi povesti tot ce făcuse și văzuse între timp. Îi descrise vânătoarea și ținuturile noi și ciudate pe care le descoperise, apoi munții albaștri îndepărtați și animalele și păsările minunate pe care le văzuse.

– E atât de mare, de necuprins, de frumos și de sălbatic, îi spuse trăgând-o mai aproape. N-am văzut niciun alt om în toată călătoria. E totul al nostru, Sarah. Al nostru, doar să-l luăm.

– Mă iei și pe mine data viitoare? întrebă ea, dorindu-și să împărtășească toate acele minuni cu el.

Cumva, nu se îndoia că avea să existe o dată viitoare. Vedea că el se îndrăgostise de ținutul acela, așa cum era îndrăgostit de ea. Știa că, de acum, făceau parte amândoi din această iubire.

– Da, încuviință el. Data viitoare o să mergi cu mine, să vezi tu însăți...

Erau atât de multe de povestit și de discutat, încât avură nevoie de mai mult decât o noapte lungă. În săptămânile molcome care urmară, în timp ce oamenii se odihneau și se recuperau după vânătoare, Tom și Sarah petreceau multe ore singuri. El îi citea din jurnalul pe care-l ținuse în timpul expediției ca să nu omită niciun detaliu și, după ce-i povestea tot, discutau și făceau planuri de viitor.

– Am fost foarte norocoși că am descoperit râul Lunga sau, mai bine zis, că ni l-a arătat Fundi, îi spuse Tom. Vechii exploratori portughezi trebuie să-l fi trecut cu vederea, la fel și arabii. Fundi îmi spune că rutele comerciale arabe – drumul sclavilor – se află mult mai departe spre nord. Zâmbi cu tristețe. Dacă Fundi zice că sunt departe, poți fi sigură că sunt peste o sută cincizeci de kilometri. Cu puțin noroc, nici omanezii, nici Compania John nu ne vor găsi aici. Fort Providence e un depozit perfect pentru interior. Turmele de elefanți de prin zonă nu au fost niciodată

vânate şi, dacă Aboli şi Fundi pot intra în legătură cu triburile, putem începe negoţul cu ei, să ne rămână nouă totul.

– Dar unde o să vinzi fildeşul? întrebă ea. Nu poţi în Zanzibar sau în vreun alt port arab, nici în alt loc unde compania are vreo fabrică. Fratele tău Guy nu o să te lase niciodată în pace dacă află unde eşti. Nu ne mai putem întoarce în Anglia. Încercând să nu pară melancolică, continuă: Unde putem să ne vindem mărfurile şi să cumpărăm cele necesare, gloanţe şi praf de puşcă, medicamente şi făină, ulei şi lumânări, funie, pânză şi răşină?

– Există un astfel de loc în apropiere, o asigură Tom. De îndată ce încep ploile prelungite din Marele Ploios, o să plecăm de aici şi o să navigăm spre Capul Bunei Speranţe. Olandezii de acolo vor vrea să ne cumpere fildeşul şi, mai mult decât atât, vor vrea să ne vândă toate mărfurile pe care le putem plăti. Iar cel mai bine e că nu vor da nici măcar o ceapă degerată pe mandatul de arestare emis de lordul cancelar al Angliei.

Fiecare om îşi găsi de lucru în săptămânile în care aşteptară întoarcerea lui Aboli. Tot fildeşul trebuia curăţat, cântărit şi înfăşurat în iarbă uscată, ca să nu se întâmple ceva pe drum. Apoi, micuţa goeletă fu înclinată pe plajă, mai jos de fort, pentru a i se curăţa fundul de buruieni. Viermii care îşi făcuseră culcuş în scânduri trebuiau scoşi afară şi arşi cu smoală fierbinte. După ce o aduseră din nou pe linia de plutire, o revopsiră, îi cârpiră pânza ruptă şi făcură mici schimbări la greement, ca să nu poată fi recunoscută drept nava cu care evadaseră din Anglia. Schimbarea numelui unei nave era o superstiţie marinărească, dar nu aveau încotro. Răzuiră numele vechi de pe oglinda pupei şi pictară deasupra unul nou.

Când o lansară din nou la apă, Sarah sparse o sticlă de coniac din proviziile de pe navă de prova goeletei.

– Botez această navă *Centaurul*, proclamă ea. Să o binecuvânteze Dumnezeu, alături de toţi cei care navighează cu ea.

După aceea transportară fildeşul la bordul *Centaurului* şi îl încărcară cu grijă în cală. Umplură toată butoaiele cu apă şi pregătiră goeleta pentru călătoria spre sud.

În fiecare după-amiază, observau norii cumulus care se concentrau la orizont către nord, pe munţii care se înălţau până la cer. Apusul colora norii în purpuriu şi în stacojiu-închis, iar

fulgerele sclipeau în interiorul lor. Tunetul îndepărtat murmura amenințarea sezonului ploios care urma.

Primele ploi începură să se abată asupra lor, măturând dealurile în perdele cenușii de apă. Timp de trei zile și trei nopți plouă abundent, de parcă ar fi stat sub o cascadă uriașă, iar tunetele bubuiră fără oprire. Apoi norii de furtună se împrăștiară, iar în perioada de acalmie care urmă apărură în viteză o duzină de canoe lungi pe râul Lunga. În barca din față stătea Aboli, pe care îl recunoscură după statura sa înaltă și cicatricele de pe față. Tom strigă de bucurie și alergă pe plajă ca să-l întâmpine la mal.

Fundi era în ultima canoe, dar vâslașii erau necunoscuți cu toții. Pe fundul fiecărei ambarcațiuni erau așezați colți de fildeș, niciunul mai mare decât cei adunați în expediția lui Tom, dar la fel de prețioși.

Vâslașii erau oamenii lui Fundi, toți din tribul Lozi. În ciuda asigurărilor acestuia, păreau înspăimântați de albii ciudați de la Fort Providence. Se așteptau să fie luați ca sclavi, legați unul de altul și duși departe, așa cum se întâmplase cu mulți oameni din tribul lor care dispăruseră: nimeni nu-i mai văzuse și nici nu mai auziseră de ei vreodată.

În mare parte erau bărbați în vârstă, cărunți și cocârjați, sau tineri lipsiți de experiență. Se adunară în grup pe plajă, nelăsându-se împăcați sau liniștiți de asigurările oferite de Tom în limba Lozi.

– Au venit cu noi doar pentru că Bongola, căpetenia lor, le-a ordonat s-o facă, explică Aboli. Când Bongola a văzut ce mărfuri am adus cu noi, lăcomia lui a întrecut frica sclavilor. Dar nu a vrut să vină el însuși pentru schimb, ci i-a trimis pe cei mai puțin importanți membri ai tribului.

Aduseră fildeșul la mal și-l cântăriră, apoi discutară despre un preț corect cu Fundi.

– Nu vreau să stric negoțul plătind prea mult, îi explică Tom lui Sarah, dar nici nu vreau să-i înșel și să omor comerțul înainte de-a începe măcar.

În cele din urmă, sacii cu mărgele din sticlă venețiană, cupoanele de pânză, lăzile cu oglinzi de mână și capete de topor, precum și pachetele cu cupru fură încărcate în canoe, iar vâslașii trimiși acasă. Mica lor flotilă se îndepărtă în amonte împotriva

curentului, împinsă de oameni. Erau atât de bucuroşi că scăpaseră cu viaţă, încât vâsleau cu puterea unor demoni, cântându-şi isteric recunoştinţa către strămoşi şi către zeii lor tribali pe când dispăreau după primul cot al fluviului.

– Se întorc în sezonul următor, zise Aboli. Bongola o să aibă grijă de asta.

Fundi şi trei dintre cei mai curajoşi bărbaţi din tribul Lozi, care rămăseseră cu el, se învoiră să rămână la Fort Providence în timpul Marelui Ploios, ca să protejeze construcţiile şi grădinile de ravagiile făcute de vreme şi de animale sălbatice. Ceilalţi încărcară ultimii colţi de fildeş şi urcară la bordul *Centaurului.* Cu ploaia căzând peste ei, lăsară fluviul umflat şi musonul să împingă micul *Centaur* la vale, pentru a pătrunde în Oceanul Indian.

– Cursul de ocolire a Madagascarului pentru a ajunge la Capul Bunei Speranţe este sud-est prin sud. Te rog să-l marchezi pe planşă, domnule Tyler, comandă Tom.

– Sud-est prin sud, aşa rămâne, căpitane.

– Cu vântul strâns, domnule Tyler, spuse Tom.

Apoi o luă pe Sarah de mână şi o conduse spre provă. Rămaseră împreună privind peştii care săreau brusc din apa canalului Mozambic, răsucindu-se în vârtejuri argintii ca nişte monede noi şi strălucitoare aruncate în curentul de apă albastră.

– Dacă pot să găsesc un preot la Capul Bunei Speranţe, te măriţi cu mine, Sarah Beatty? o întrebă el.

– Aşa voi face, Thomas Courtney. Izbucni în râs şi-l îmbrăţişă mai strâns. Aşa voi face.

Micul *Centaur* ancoră în golful Table într-o dimineaţă însorită în care vântul puternic din sud-est desena smocuri de spumă albă pe valurile mici. Debarcară sub munţii înalţi, în vârful cărora plutea un nor alb ce nu dispărea niciodată.

Aşezarea se dezvoltase mult de la ultima lor vizită. Prevederile companiei olandeze India de Est împotriva deţinerii de pământ de către străini sau a stabilirii acestora pe teritoriul lor erau la fel de draconice precum cele ale omologilor lor englezi. Cu toate acestea, Tom descoperi în curând că, pentru câţiva guldeni de aur

strecurați în mâna funcționarului potrivit, aceste legi puteau fi neglijate. După ce plătiră tot ce trebuia, avură parte de o primire veselă în rândul localnicilor, mai ales că *Centaurul* era plin ochi, iar negustorilor olandezi le mirosea a profit vizita lor.

Plănuiră să rămână acolo până când aveau să treacă ploile de pe Coasta Febrei. Cum spațiul de la bordul navei era ocupat, iar mișcarea goeletei ancorate era neconfortabilă, Tom găsi câteva camere pentru el și Sarah într-o căsuță de oaspeți aflată mai jos de grădinile companiei, condusă de o malaeză eliberată. Femeia era o gazdă și o bucătăreasă minunată.

În prima săptămână, Tom îi vizită pe toți negustorii ale căror depozite erau aliniate pe malul apei, fiind încântat să descopere că fildeșul era încă la mare căutare. Făcu mai multe târguri bune pentru vânzarea mărfii. Echipajul își primi banii și partea din profituri pentru perioada de după plecarea din Anglia. În următoarele câteva luni, cei mai mulți dintre ei își cheltuiră tot ce câștigaseră în tavernele și în bordelurile din oraș, însă Ned Tyler și doctorul Reynolds își folosiră banii pentru a cumpăra terenuri mici în valea Constantia, dincolo de munți.

Tom și Aboli își folosiră aproape toată partea lor ca să cumpere proviziile necesare pentru încă un sezon la Fort Providence, precum și un stoc generos de mărfuri de schimb, găsite în depozitele din colonie.

Tom îi dădu lui Sarah cincizeci de lire din câștiguri, pe care ea îi folosi ca să-și asigure trusoul. Acesta includea un mic clavecin și un leagăn de copii pe balansiere de lemn, pe care pictă ghirlande de flori și coruri îngerești.

Întregul echipaj se strânse în biserica micuță cu grădini în care se căsătoriră Tom și Sarah, iar după ceremonie îi purtară pe umeri pe tinerii căsătoriți, până la locuința lor, cântând pe drum și acoperindu-i cu petale de trandafiri.

Într-o tavernă de pe mal, Aboli descoperi un olandez zbârcit de soare pe nume Andries van Houten, care fusese adus din Amsterdam pe post de căutător de aur pentru compania olandeză India de Est.

– Am scotocit munții până la Stellenbosch, îi spuse van Houten lui Aboli după ce a treia halbă de bere îi alunecă ușor pe gâtlej, făcându-i mărul lui Adam să salte în sus și în jos pe gâtul

roşu şi stafidit. Nu există aur în colonia asta blestemată, dar îi simt mirosul în nord. Adulmecă aerul. Dacă aş putea să găsesc o navă care să mă ducă în sus, pe coastă... Se uită la Aboli plin de speranţă. Dar n-am niciun gulden în buzunar ca să-mi plătesc drumul.

Aboli i-l prezentă lui Tom şi discutară seară de seară timp de o săptămână. În cele din urmă, Tom se învoi să cumpere tot echipamentul de care avea nevoie van Houten şi să-l ia cu ei la Fort Providence atunci când aveau să ridice ancora.

Zilele plăcute petrecute la Capul Bunei Speranţe trecură cu rapiditate şi în curând începură să reîncarce nava, cărând cu mare grijă clavecinul şi leagănul lui Sarah. Când se schimbă sezonul, iar stejarii care împodobeau străzile începură să îşi scuture frunzele, ridicară ancora şi navigară spre nord, ocolind Capul Bunei Speranţe şi intrând din nou în canalul Mozambic.

Când ajunseră la gura fluviului Lunga şi-şi croiră drum în amonte, văzură pe maluri urme de apă mare, iar resturile care atârnau printre crengile copacilor le indicară cât de puternică fusese inundaţia în lunile Marelui Ploios. În regiunea deluroasă însă, pădurea era verde şi plină de arbuşti tineri.

Vrednic de încrederea pe care o avuseseră în el, Fundi îi aşteptă la debarcaderul de sub Fortul Providence, arătându-i mândru lui Tom cât de bine se îngrijise de toate în absenţa lor. Se apucară imediat să repare acoperişurile barăcilor şi să acopere punctele slabe din stăvilar. Sarah instală noul clavecin în camera din faţă a căsuţei, cântându-i lui Tom în fiecare seară după cină.

Puse leagănul pictat lângă patul lor din camera din spate. În prima noapte, Tom se uită la el în timp ce se aşeza pe pat să-şi scoată cizmele.

– O iau ca pe o provocare, doamnă Courtney, îi spuse el. Să vedem ce putem face ca să-i răspundem!

Nu avură prea mult timp pentru asta, căci în câteva săptămâni Tom fu gata să conducă prima patrulă de vânătoare în amonte.

Van Houten se afla în barca din faţă, stând pe o cutie de lemn cu chimicale, cu tigăile lui pentru aur aşezate la îndemână, unele peste altele. Inspecta fiecare albie pietroasă şi fiecare banc de nisip pe lângă care treceau. Când bărbaţii mergeau la mal să vâneze turmele de elefanţi, van Houten nu îi însoţea, ci rătăcea

alături de cei doi luptători Lozi, căutând pe dealuri și prin pâraie urmele metalului prețios.

Vânătoarea mergea bine în sezonul acela. În decurs de o lună, umplură bărcile cu fildeș și plecară pe drumul de întoarcere spre Fort Providence.

Sarah îl însoți pe Tom în a doua expediție, aducând cu ea cutia cu vopseluri cumpărate de la Capul Bunei Speranțe și umplând paginile caietului de desen cu imagini din călătorie.

Merseră pe cursul apei mai departe decât prima oară și ajunseră în cele din urmă pe teritoriul tribului Lozi. La început, toți oamenii din sat fugiră în pădure și abia după câteva zile începură să se furișeze timid printre copaci. După ce Fundi și Aboli le înlăturară teama și suspiciunea inițială, reușiră să se împrietenească ușor cu cei din trib.

Descoperiră că oamenii Lozi erau plăcuți și veseli. Deși mici de statură, aveau o constituție frumoasă și bine proporționată. Unele femei erau frumoase, având trăsături fine, specifice regiunii Nilului. Umblau cu sânii dezgoliți, iar postura lor era grațioasă și mândră.

Aboli avu o discuție lungă și serioasă cu bătrânii satului, iar rezultatul fu acela că, pentru câteva mosoare de sârmă de cupru și un săculeț de mărgele de sticlă, obținu două dintre cele mai frumoase și mai dolofane virgine ca soții. Fetele se numeau Falla și Zete. Era greu să-ți dai seama pe cine mulțumea târgul mai mult, pe mire sau pe micile mirese, dichisite cu gătelile noi dăruite de Aboli ca parte a prețului de cumpărare și privindu-și soțul cu admirație și respect.

Doctorul Reynolds, cu Sarah pe post de asistentă, tratā cu succes mai mulți săteni, ceea ce le întări relațiile bune cu tribul. Când expediția continuă în amonte către *kraal*-ul[1] tribului Lozi, tobele le vestiră sosirea. Căpetenia lor principală, Bongola, veni la debarcader ca să-i întâmpine și să-i conducă la noile barăci, construite în onoarea lor.

Satul lui Bongola era format dintr-o adunătură de câteva sute de căsuțe cu acoperiș de stuf, construite de-a lungul malului și pe

[1] Sat tradițional african, format din barăci înconjurate cu garduri (în afrikaans în original, n.tr.)

versanţii dealurilor. Fiecare baracă era înconjurată de un *shamba*[1] de arbori mango şi bananieri, precum şi de culturi de manioc. *Kraal*-urile din buşteni adăposteau animalele mici şi caprele tribului, păzindu-le de atacurile nocturne ale leoparzilor şi hienelor.

Tom şi Aboli vorbeau deja fluent limba Lozi şi ţinură lungi *indabas*[2] cu Bongola în fiecare zi a vizitei. Bongola era un omuleţ guraliv şi-i povesti lui Tom istoria recentă a tribului. Tribul Lozi deţinuse cândva teritorii bogate de pe malurile lacului mare cu apă dulce din nord, dar apăruseră stăpânii de sclavi şi se năpustiseră asupra lor, precum ghepardul asupra turmelor de gazele de pe câmpii. Supravieţuitorii fugiseră la sud şi, de aproape două decenii, reuşiseră să evite aceste raiduri. Dar în fiecare zi trăiau terorizaţi de stăpânii de sclavi, despre care auziseră că avansau tot mai mult în interiorul continentului.

– Ştim că într-o zi va trebui să fugim din nou, îi spuse Bongola lui Tom. De aceea ne-am speriat atât de tare când am auzit despre sosirea voastră.

Tom încă îşi amintea povestirile lui Aboli despre cum fusese prins de negustorii de sclavi pe vremea când era copil, dar şi de năpăstuiţii pe care-i văzuse în târgurile de sclavi din Zanzibar. Simţea din nou o repulsie profundă faţă de acel tip de comerţ, precum şi mânia faţă de neputinţă de a uşura suferinţa acelor oameni.

Negoţul cu Bongola era profitabil, căci căpetenia scoase la vânzare mulţi colţi de fildeş din tezaurul său. Apoi veni van Houten dintr-o incursiune în sălbăticie şi-i arătă lui Tom cu mândrie cinci ţepi de porc spinos, fiecare astupat la un capăt. Când scoase căpăcelul unei ţepe şi turnă conţinutul într-un taler al cântarului său pentru aur, Tom văzu o grămăjoară de fire şi de granule metalice care străluceau galbene în lumina soarelui.

– Praf de aur? întrebă el. Am auzit poveşti despre aurul nebunilor. Eşti sigur că nu e vorba de asta?

Van Houten se supără când auzi această insultă la adresa profesionalismului său şi-i arătă lui Tom cum să verifice granulele cu acid din cutia sa de chimicale.

---

[1] Spaţiu destinat pomiculturii şi grădinăritului (în afrikaans în original, n.tr.)

[2] Sfat, discuţie, conferinţă (în afrikaans în original, n.tr.)

– Acidul roade orice metal de bază, dar nu și pe cel nobil, explică el.

Înmuie foița de aur într-un acid care bolborosea și fâsâia, dar când o scoase, metalul era strălucitor și fără pată.

Apoi îl duse pe Tom în locul în care găsise praful și-i arătă un șir de albii de pietriș și de bancuri de nisip aflate de-a lungul unui pârâu dintr-o vale. La rugămintea lui Tom, Bongola trimise acolo cincizeci de femei din trib: în mod obișnuit, bărbații nu se apucau de treburi atât de banale cum erau munca la câmp sau săparea gropilor în albia râului.

Van Houten îi dădu fiecărei femei câte o tigaie și-i arătă cum să o scufunde și să o rotească, învârtind pietrișul din tigaie și lăsând zgura să curgă dincolo de margine, până când nu mai rămâneau decât resturile scânteietoare. Femeile învățară imediat meșteșugul, iar Tom le promise câte o măsură de mărgele de sticlă pentru fiecare țeapă plină de praf nobil pe care i-o aduceau.

Terenul aurifer aluvionar al lui van Houten se dovedi atât de bogat, încât o femeie vrednică reușea să umple o țeapă în mai puțin de o zi. În curând, spălarea aurului deveni ocupația preferată a tribului. Când o parte dintre bărbați încercară să se alăture unei activități atât de profitabile, femeile îi alungară indignate.

Erau amenințați de ploi și se apropia momentul în care trebuiau să plece din nou în aval. Bărcile erau mult scufundate din pricina încărcăturii de fildeș, iar Tom avea aproape trei kilograme de praf de aur încuiat în seiful de pe navă.

Când Aboli le spuse soțiilor Falla și Zete că avea să le lase cu familiile lor până în sezonul următor, acestea izbucniră în plânsete disperate, vărsând râuri de lacrimi. Sarah îl mustră pentru asemenea purtare.

– Cum poți fi atât de crud, Aboli? Le-ai făcut să te iubească și acum le frângi inima!

– Ar muri de groază și de rău de mare în drum spre Capul Bunei Speranțe și, chiar dacă ar supraviețui, ar tânji după mamele lor în fiecare zi în care nu sunt acasă. Viața mea și a lor ar deveni un chin. Nu, trebuie să rămână aici și să mă aștepte, așa cum trebuie să facă soțiile bune.

Disperarea celor două fete se potoli ca prin minune odată cu darurile primite la despărțire –, mărgele, pânzeturi și oglinjoare

dăruite de Aboli, suficient cât să devină cele mai bogate soții din sat. Cele două fete chicoteau bucuroase, zâmbind în timp ce fluturau din mână spre silueta lui înaltă de la timona de pe barca principală.

Când se întoarseră pe teritoriul Lozi la începutul următorului sezon secetos, atât Falla, cât și Zete erau însărcinate – burțile negre și lucioase le cădeau peste fâșiile de pânză de la mijloc, iar sânii mari erau ca niște pepeni copți. Născură la câteva zile distanță una de cealaltă. Sarah le fu moașă și le ajută să nască doi băieței.

– Pe Dumnezeu! zise Tom când se uită la bebeluși. Nu-i nicio îndoială că sunt ai tăi, Aboli. Bieților împielițați le lipsește doar un tatuaj ca să fie la fel de urâți ca tatăl lor.

Aboli era un om schimbat. Îi dispărea atitudinea reținută și regală când ținea câte un băiat dolofan pe fiecare genunchi. Figura sa plină de cicatrice, care băgase groaza într-o mulțime de dușmani, devenea blândă și aproape frumoasă.

– Acesta e Zama, le spuse el lui Tom și lui Sarah, căci el va fi un mare războinic. Și acesta e Tula – el va fi poet și înțelept.

In noaptea aceea, în întunericul din baraca lor, Sarah își lipi obrazul de cel al lui Tom și-i șopti în ureche:

– Vreau și eu un fiu. Te rog, Tom. Te rog, dragul meu, fă-mi un copil pe care să-l îngrijesc și să-l iubesc.

– O să încerc, îi promise el. Din toată inima, o să încerc.

Dar, pe măsură ce anii treceau – un sezon petrecut în Fortul Providence sau călătorind în sălbăticia teritoriului Lozi, celălalt la Capul Bunei Speranțe –, Sarah rămânea subțire, înaltă și cu pântecul plat, căci nimic nu i-l rotunjea și nu-i umplea sânul frumos.

Zama și Tula crescură repede și deveniră băieți puternici, aidoma tatălui lor. Erau înalți pentru vârsta lor și, prin urmare, fură recunoscuți drept conducători de către ceilalți băieți de-o seamă cu ei. Își petreceau zilele în pădure, pe câmpiile cu iarbă aflate de-a lungul râului, îngrijind vitele tribului, învățând să mânuiască sulița și arcul și încercând să cunoască animalele sălbatice din pădure. Seara stăteau la picioarele lui Aboli la foc și-i

ascultau poveștile despre mare, despre bătălii și despre aventuri în locuri îndepărtate.

– Ia-ne cu tine, tată, se ruga Zama.

După cum prevestise Aboli, era mai înalt și mai puternic decât fratele lui.

– Te rog, onorate tată, spunea Tula. Ia-ne și arată-ne minunile acestea.

– Trebuie să stați cu mamele voastre și să vă faceți datoria aici până când veți fi circumcișii și inițiați ca bărbați, le promise Aboli. Apoi, eu și stăpânul Klebe vă vom lua cu noi în lumea de dincolo de ținutul Lozi.

Vânătoarea de elefanți mergea bine acolo, iar van Houten descoperi o nouă regiune auriferă aluvionară la o distanță de trei zile de prima, care producea constant praf de aur pentru Fort Providence. Atât Tom, cât și tribul prosperau. În fiecare sezon cu multe ploi, *Centaurul* transporta câte o cală plină la Capul Bunei Speranțe.

O bancă din Amsterdam cu o reputație bună avea o sucursală pe strada Heerengracht, mai sus de malul apei. Tom avea deja două mii de lire depuse la ei, iar după ultimul sezon suma se dublă. În sfârșit, era un om bogat.

Apoi avu de suportat o dezamăgire cruntă. Când veni timpul să plece din nou spre nord, Ned Tyler îi spuse că era prea bătrân ca să mai înceapă o nouă călătorie. Părul lui era deja subțire și alb ca bumbacul proaspăt cules, spatele îi era cocârjat, iar ochii lui, cândva limpezi, erau apoși și întunecați.

– Lasă-mă aici, la mica mea fermă din valea Constantia, îl rugă el. Lasă-mă să cresc găini și legume.

– Eu o să rămân cu Ned, se hotărî doctorul Reynolds. Am avut parte de aventuri cât să-mi ajungă o viață.

Când se uită cu atenție la fața roșie și sinceră a doctorului, Tom observă că îmbătrânise și el odată cu Ned.

– M-am săturat să vă tot bandajez și să vă cos, pezevenghilor! Vreau să plantez câțiva butuci de vie, poate să fac un vin bun până mor.

– Dar cine o să aibă grijă de noi? se împotrivi Tom. Nu poți să ne trimiți să murim de malarie în sălbăticie.

– Ai o doctoriță foarte bună cu tine, răspunse bătrânul medic. Am învățat-o pe doamna Sarah tot ce știu despre cum să așeze la loc un picior rupt sau să prepare o poțiune. Vă las în mâinile ei pricepute și, fie că vă place, fie că nu, o să vă fie mai bine. Dumnezeu știe că e mai frumoasă decât mine și are o inimă mai blândă.

Alf Wilson preluă postul de ofițer secund pe *Centaur* și rămase la cârmă în timp ce intrară în gura fluviului Lunga la începutul următorului sezon de vânătoare. Fiecare persoană de la bord, femeie sau bărbat, era copleșită de emoție la întoarcerea anuală la Fort Providence. Erau cu toții nerăbdători să vadă cum îngrijise Fundi așezarea în timpul ploilor, să afle dacă erau tot așa de mulți elefanți pe dealurile din ținutul Lozi și să descopere cât praf de aur adunaseră femeile în lipsa lor.

Aboli încerca fără succes să-și mascheze nerăbdarea de a fi din nou împreună cu soțiile și copiii lui: Falla și Zete adăugaseră între timp și alte capete la ceata lor. Mai aveau două fetițe și încă doi fii.

La fel ca întotdeauna, Fundi îi așteptă pe debarcaderul de sub fort și-i întâmpină pe Sarah și pe Tom la mal. Totul era bine la fort și nu avură de reparat prea multe stricăciuni provocate de ploaie. Sarah scoase pânza de pe clavecin, apăsă câteva clape și zâmbi când notele se auziră clar. Apoi începu să cânte refrenul de la *Spanish Ladies*.

Aboli îi ceru lui Fundi să-i spună ce vești avea despre trib și familia lui, dar acesta nu știa nimic, căci ploile fuseseră foarte abundente în acel sezon, iar pe râu nu se putuse naviga. Nicio canoe din satul lui Bongola nu ajunsese la fort. Aboli nu-și găsi locul cât timp se descărcă marfa de pe *Centaur*, nici cât facură reparații la fort și pregătiră expediția în amonte spre ținutul Lozi. Se postă la timona bărcii din față când fură gata, în sfârșit, să plece din Fortul Providence.

Primul semn că ceva nu era în regulă apăru când ajunseră la satele de la marginea ținutului, pe care le găsiră părăsite. Deși cercetară zona din jurul fiecărei așezări, nu aflară niciun suflet de om, nici vreun alt indiciu despre ce se întâmplase cu locuitorii.

Temându-se de ce aveau să găsească acolo, vâsliră cât de repede putură mai departe, spre satul lui Bongola, trăgând bărcile în porțiunile cu apă mai puțin adâncă și continuând drumul

câtă vreme era suficientă lumină pentru a distinge malurile de o parte şi de alta şi pentru a ocoli stâncile din canal.

Ajunseră acolo devreme, într-o după-amiază. O linişte îngrozitoare plutea peste dealuri: niciun sunet de tobă sau de corn, nimeni care să le strige bun-venit. Observară imediat grădinile din jur năpădite de buruieni. Trecură apoi de prima baracă de pe mal. Acoperişul de stuf fusese ars, iar pereţii erau goi şi pustii, cu tencuiala din nămol spălată de ploi.

Niciun om din bărci nu vorbea. În timp ce trăgea cu toată puterea de vâsla lungă, faţa lui Aboli era o mască înfiorătoare de disperare. Se uitau la ruinele satului în timp ce treceau pe lângă ele, la barăcile arse, la grădinile părăsite şi la staulele goale. Pe crengile de sus ale copacilor stăteau o mulţime de vulturi, siluete sumbre, cocoşate şi cu ciocurile încovoiate. Mirosul dulceag şi greţos al morţii şi al putrefacţiei plutea în aer.

Pe plajă, la debarcader, era o singură canoe, cu fundul găurit. Cadrele de lemn pe care bărbaţii uscau peştele prins căzuseră, iar plasele erau abandonate în grămezi dezordonate. Aboli sări peste bord când apa ajunse până la brâu, apoi înaintă cu greu până la mal şi alergă pe plajă spre poteca acoperită cu iarbă ce ducea spre barăcile ocupate de Falla şi de Zete.

Tom se duse după el, dar nu reuşi să-l prindă din urmă decât atunci când ajunse la un grup mic de barăci, înconjurat de un *boma*[1] de crengi ţepoase. Aboli rămase în dreptul intrării deschise, uitându-se la barăcile arse ale soţiilor şi copiilor lui. Tom rămase lângă el, dar niciunul nu vorbi. Apoi Aboli înaintă şi se aşeză în genunchi. Din cenuşa subţire şi albastră, ridică un craniu micuţ şi-l ţinu în căuşul palmelor de parcă ar fi fost un pocal sfânt. Craniul fusese zdrobit de o lovitură grea. Se uită la orbitele goale şi lacrimile începură să îi curgă pe faţa acoperită de cicatrice. Însă vocea îi era calmă când ridică ochii spre Tom şi spuse:

– Stăpânii de sclavi ucid mereu copiii, pentru că sunt prea tineri ca să supravieţuiască marşului spre coastă. Greutatea lor nu face decât să le slăbească pe mamele care trebuie să-i care. Atinse adâncitura profundă din craniul micuţ, apoi adăugă: Vezi cum au ţinut-o pe fetiţa mea de glezne şi au dat-o cu capul de

[1] Gărduleţ (în afrikaans în original, n.tr.)

tocul ușii de la baracă? Era fata mea frumoasă, Kassa, zise el, ridicând craniul la buze și sărutând rana înfiorătoare.

Tom nu putea să suporte atâta durere. Întoarse privirea și văzu câteva cuvinte în arabă pe care cineva le scrisese cu un băț carbonizat pe peretele barăcii fără acoperiș: „Allah e mare. Nu există alt Dumnezeu decât Allah". Acele cuvinte confirmau identitatea celor care se făceau vinovați de asemenea orori. Când vorbi într-un târziu, vocea îi era înăbușită de groază.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă el.

– Poate cu o lună în urmă, zise Aboli ridicându-se. Poate în urmă cu mai mult timp.

– Coloanele de sclavi trebuie să se miște încet, nu? întrebă Tom. Cu lanțurile, cu femeile și copiii...

– Da, încuviință Aboli. Se mișcă foarte încet și e un drum lung și obositor spre coastă.

– Putem să-i prindem, spuse Tom cu o voce sigură și puternică, dacă plecăm imediat și mergem întins.

– Da, zise Aboli, o să-i prindem. Dar mai întâi trebuie să-mi îngrop morții. Fă pregătirile pentru marș, Klebe, iar eu o să fiu gata de plecare înainte de prânz.

Aboli identifică încă două schelete mici printre ruine și buruieni. Oasele erau împrăștiate și mestecate de prădători, însă își descoperi copiii după brățările de mărgele pe care li le dăduse și care erau răsucite pe oasele micuțe. Erau cei mai tineri băieți ai lui – nu aveau nici doi ani. Le adună rămășițele și le puse într-o pelerină din piele argăsită.

Le săpă mormântul în podeaua barăcii în care fuseseră concepuți și îi îngropă la un loc. Apoi își deschise o venă la încheietură, lăsând să picure ceva sânge pe mormânt, și se rugă strămoșilor săi să primească binevoitori sufletele copiilor lui.

Când ajunse la debarcader, văzu că Tom aproape terminase pregătirile de plecare. După ani întregi de experiență în vânarea turmelor de elefanți, fiecare om știa foarte bine ce are de făcut. Erau trei grupuri de câte cinci oameni, conduse de Tom, Alf Wilson și Luke Jervis. Trei marinari aveau să rămână să păzească bărcile.

Fiecare om din expediție își căra armele, praful de pușcă și gloanțele, precum și burdufiul cu apă, pătura și suficientă mâncare

pentru o săptămână. Totul însemna o greutate de peste douăzeci şi cinci de kilograme. După ce terminau proviziile, trăiau din ce găseau în natură.

– Trebuie să rămâi aici cu bărcile, îi spuse Tom lui Sarah, desfăşurând sabia Blue Neptune din pânza în care o păstra.

Nu lua cu el arma lungă la vânătoarea de elefanţi, căci îi îngreuna mersul, dar acum avea să-i folosească.

– Vor fi lupte şi multe alte pericole, îi explică el în timp ce-şi prindea cingătoarea la mijloc.

– De asta trebuie să merg cu voi. Vor fi mulţi răniţi şi nu aveţi pe nimeni care să-i îngrijească. Nu pot să stau aici, răspunse ea cu o privire de neclintit.

Îşi împachetase deja trusa cu medicamente şi pătura. Tom ştia din experienţă că era inutil să se certe cu ea. Aşadar, fu de acord.

– Stai aproape de mine! Dacă dăm de vreun pericol, să faci ce-ţi spun, femeie, şi măcar de data asta nu sta să te certi cu mine!

Conduşi de Aboli şi de Fundi, înaintară în şir indian printre ruinele satului. Trecură în drum pe lângă multe alte schelete, tot ceea ce rămăsese din bătrânii, femeile şi copiii consideraţi prea slabi de către negustorii de sclavi ca să supravieţuiască marşului spre coastă. Răsuflară uşuraţi când lăsară în urmă acea scenă a morţii şi a dezolării, continuând să înainteze pe drumul croit de şirurile de prizonieri Lozi în timp ce erau conduşi spre dealurile din nord.

Aboli şi Fundi mergeau într-un ritm ucigător. Fundi căra arcul mare pentru elefanţi pe un umăr şi o tolbă cu săgeţi otrăvite pe celălalt. Şi el îşi pierduse familia în măcelul şi jaful acela.

După estimarea făcută de Tom, parcurseră şaisprezece kilometri în primul marş; le dădu voie să se oprească numai după ce noaptea fără lună deveni prea întunecată ca să mai vadă pe unde calcă. Dormi iepureşte cu Sarah lângă el, sub pături. Curând după miezul nopţii, sări în picioare când un strigăt înspăimântător răsună de pe vârful dealului de deasupra lor. Era o voce omenească, strigând la ei în limba Lozi.

– Ce fel de oameni sunteţi?

– Eu sunt Tom, prietenul vostru, strigă el.

– Eu sunt Aboli, soţul lui Zete şi a lui Falla.

Aboli mai puse lemne pe foc, făcându-l să lumineze mai tare.

– Eu sunt Fundi, vânătorul de elefanți. Veniți la noi, oameni din tribul Lozi!

Apoi apărură dintre copacii întunecați, umbre mișcătoare în lumina focului preschimbându-se în siluete omenești. Erau mai puțin de o sută de supraviețuitori ai raidului, o mare parte femei; dar peste cincizeci dintre ei erau războinici încă înarmați, cu sulițe, cu arcuri grele pentru elefanți și cu tolbe pline cu săgeți otrăvite.

O masă mare de oameni se așeză pe vine în jurul focului, iar bătrânii le descriseră pe rând atacul care luase satul prin surprindere, masacrul și răpirea sclavilor.

– O parte dintre oamenii noștri au reușit să fugă în pădure; alții erau la vânătoare sau la strâns de buruieni și miere sălbatică, așa că am scăpat, explicară ei.

– Dar familia mea? întrebă Aboli.

– Le-au luat pe Falla, pe Zete și pe fiii tăi, Zama și Tula, îi spuseră ei. I-am văzut în lanțuri când am spionat caravana de sclavi de la distanță.

Rămaseră așa toată noaptea, enumerându-i pe toți cei care pieriseră și pe cei care fuseseră răpiți. În zori, când veni momentul să-și reia urmărirea, Tom le ordonă bătrânilor și femeilor să se întoarcă în sat și să-și îngroape morții, apoi să cultive pământul ca să nu moară de foame, ceea ce fără îndoială avea să se întâmple după un asemenea dezastru.

– O parte dintre oamenii mei sunt acolo. Vor vâna ca să vă hrănească până când se vor coace culturile.

Aceștia plecară ascultători, iar Tom îi adună pe războinicii Lozi rămași. Îi știa pe majoritatea după nume și vânase cu câțiva dintre ei.

– Noi mergem după caravană. O să-i eliberăm pe cei răpiți, le spuse el. Vreți să veniți cu noi?

– Am vrut să ne luăm după ei, dar arabii au bețe de foc și ne-a fost frică, spuseră ei. Dar și voi aveți bețe de foc îngrozitoare, așa că o să venim cu voi.

Fundi îi alese pe cei mai descurcăreți și mai îndemânatici vânători și-i trimise înainte ca iscoade, ca să descopere orice ambuscadă sau capcană pusă pe drum de negustorii de sclavi. Când porniră din nou la drum, îi păstră pe ceilalți membri ai tribului cu ei, luând-o pe calea deja bătută de sclavi către nord.

Merseră întins de la prima lumină a dimineții până la căderea întunericului și, cu toate că urmele lăsate de caravana de sclavi erau prea vechi și prea șterse ca să le mai descifreze măcar Fundi și Aboli, știau că parcurseseră într-o zi tot atâta cale pe cât făcuseră coloanele lungi de sclavi înlănțuiți în decurs de șase zile. In timpul zilei, trecuseră pe lângă tot atâtea tabere de noapte, iar dovada erau adăposturile cu acoperișuri superficiale și focurile de tabără stinse.

A doua zi plecară din nou dis-de-dimineață și, până la prânz, găsiră rămășițele unor victime din rândul sclavilor. Erau doar așchii de os și fâșii de prins la brâu îmbibate de sânge, întinse lângă potecă, pentru că arabii scoseseră lanțurile de la cadavre, iar animalele necrofage devoraseră restul.

– Aceștia erau cei slabi, zise Fundi. Au murit de oboseală și de inimă rea. Vom mai găsi mulți înainte să prindem caravana din urmă.

Cu fiecare zi, urmele deveneau tot mai proaspete și mai ușor de descifrat. Drumul era mereu însemnat de popasuri vechi, unde caravana se oprise peste noapte, și de rămășițele celor care nu supraviețuiseră greutăților călătoriei.

După zece zile ajunseră la o răscruce de drumuri, unde coloana de sclavi din ținutul Lozi din sud se alăturase unei coloane mult mai numeroase, ce venea din vest, din ținutul marilor lacuri de apă dulce. Fundi și Aboli examinară locul în care cele două caravane făcuseră popas în prima seară de după unirea lor.

– Acum sunt peste două mii de sclavi în coloană. Am numărat locurile de dormit.

Aboli îi arătă lui Tom iarba bătătorită de sclavi când se culcaseră peste noapte.

– Majoritatea cară o greutate mare, poate provizii cu mâncare, cereale și carne uscată de vânat.

– De unde știi? întrebă Tom.

– Urmele adânci de călcâi în pământ arată că sunt împovărați. Pe urmă au aruncat câteva coșuri goale pentru mâncare lângă focurile de gătit și au lăsat înăuntru cereale și resturi de carne, explică Aboli. Dar sunt forțați de arabi și să care mulți colți de fildeș.

– Fildeș? Asta stârni interesul lui Tom. Unde or fi găsit fildeș?

– L-au furat arabii din satele în care au năvălit, iar omanezii sunt vânători ca și voi.

Fundi se alăturase discuției.

– Cum îți dai seama că au fildeș?

Aboli îl duse în capătul opus al taberei și-i arătă niște semne de pe pământ.

– Aici au pus colții peste noapte.

Urmele lungi și curbate din pământ erau atât de vizibile, încât le putea distinge și Tom.

– Sunt aproape o sută șaizeci de paznici și de negustori arabi în caravană.

Aboli îl conduse spre îngrăditurile acoperite cu crengi spinoase care îi adăpostiseră pe paznici pe timpul nopții și-i arătă saltelele din iarbă tăiată pe care dormiseră.

– Câte una pentru fiecare în parte și am numărat și urmele de pași.

– Cum poți să deosebești urmele arabilor de cele ale sclavilor? vru Tom să știe.

– Arabii poartă sandale. Mulți au câini mari în lesă... aici se văd urmele de labe. Îi folosesc ca să sperie sclavii și să-i prindă pe cei care fug.

– Am pierdut aproape o oră aici, interveni Tom. Știm cu câți dușmani avem de-a face. Să mergem după ei.

Această mulțime uriașă de femei și de bărbați împovărați se mișca acum mai încet decât înainte, iar șirul mult mai mic de urmăritori, călițti de anii petrecuți vânând turmele de elefanți, câștiga teren cu repeziciune.

Pe la mijlocul dimineții, în a șaptesprezecea zi de când plecaseră din satul lui Bongola, două iscoade se întoarseră în fugă la coloana de urmăritori. În fruntea acesteia mergeau Tom și Sarah, care reușea cu pasul ei lung să mențină ritmul alert.

– Am văzut în față fumul focurilor de tabără, strigară ei înainte de a ajunge în fruntea coloanei.

– Rămâi cu Luke și cu Alf, îi ordonă Tom lui Sarah, apoi îi făcu semn lui Aboli să se apropie.

Cei doi merseră înainte, în același ritm pe care-l foloseau când se apropiau de turmele de elefanți, în ultimele faze ale vânătorii. Iscoadele Lozi îi îndrumară către vârful unui deluțor

de granit, de unde aveau o vedere asupra regiunii pe o rază de câțiva kilometri.

Fumul sutelor de focuri de gătit se înălța spre cerul albastru și senin la doar câțiva kilometri în față.

– I-am prins acum, se bucură Tom.

Îi preluă și pe cei care se aflau la poalele dealului și continuară să meargă în același ritm rapid. După o oră, ajunseră la tabăra pustie unde focurile încă fumegau. Poteca lată, bătătorită de mii de picioare goale, șerpuia printre copaci. Înaintară pe același drum și se opriră fără să vrea când auziră un sunet îndepărtat: părea un cântec funebru intonat de o mie de voci, blând în bătaia aspră a soarelui de amiază, dar sfâșietor de frumos. Sclavii deplângeau pierderea unui tărâm pierdut, a casei și a celor dragi, pe care nu aveau să-i mai vadă niciodată.

Tom studie terenul din față.

– O să-i ocolim prin dreapta, zise el arătându-le cu mâna. Trebuie să ajungem în fața coloanei și să-i urmărim când trec, ca să știm numărul lor exact și în ce formațiune se deplasează.

Ieșiră din desișul de copaci și înaintea lor se deschise o câmpie ce se întindea până la linia orizontului; câmpul înverzit sclipea în nuanțe palide și gălbui, ca un miraj în lumina soarelui. Dealurile *kopje*[1] păreau niște mici insule în întinderea mare, iar din loc în loc se vedea câte un arbore acacia cu vârful plat. Turmele de vânat erau împrăștiate pe suprafața câmpiei, zebre, gnu și gazele. Girafele își întindeau gâtul maiestuos ca să se hrănească cu frunzele de acacia, iar uneori, în iarba deschisă la culoare, apărea câte un rinocer masiv, negru și cornut.

La trei sau patru kilometri distanță, în partea stângă, un nor fin de praf indica poziția caravanei de sclavi, iar Tom și Aboli se puseră rapid de acord în privința următoarei mișcări. Un deal conic de granit se afla oarecum în calea coloanei îndepărtate. Vârful acelui deal putea să le ofere o poziție foarte avantajoasă, dar trebuiau să se miște repede. Lăsară iscoadele Lozi ascunse între copaci și o luară la fugă amândoi prin câmpie.

Erau aproape epuizați când ajunseră la poalele dealului, de cealaltă parte a caravanei ce se apropia, aruncându-se la pământ

[1] Deal mic în regiuni de câmpie (în afrikaans în original, n.tr.)

să-și tragă sufletul. De îndată ce își reveniră, băură câteva guri de apă din burduf, apoi se ridicară în picioare și urcară pe versantul pietros al dealului.

Înainte de a ajunge în vârf, se culcară din nou la pământ și aruncară o privire precaută peste creastă. Partea din față a caravanei se afla la o distanță de un kilometru și jumătate pe câmpie și avea să treacă prin apropiere de poalele dealului pe care urcaseră.

Mii de siluete mici înaintau cu greu, înșiruite, pe o lungime de aproape cinci kilometri spre marginea pădurii. Era exact așa cum își imaginase Tom din felul în care Aboli îi descifrase semnele. În fruntea coloanei se afla un bărbat impresionant, călare pe un armăsar arab. Era îmbrăcat în haine lungi și verzi, iar capul și fața îi erau acoperite cu un turban vaporos de aceeași culoare. Doar ochii îi rămăseseră neacoperiți. Două sclave negre, complet goale, pășeau pe lângă cal, ținând deasupra călărețului un parasolar mare.

Ceilalți arabi mergeau de-o parte și de alta a coloanei. Cu ajutorul telescopului, Tom numără o sută cincizeci și patru de paznici. O sută treizeci și șase erau pedestrași, iar ceilalți mergeau călare. Toți purtau haine lungi și erau bine înarmați. Călărețiii se plimbau în față și în spate de-a lungul coloanei, îndemnând oamenii la marș.

Sclavii erau prea mulți pentru a fi numărați cu exactitate, însă Tom își dădu seama că estimarea inițială făcută de Aboli, de două mii de oameni, era aproape de adevăr. Majoritatea erau goi, atât femeile, cât și bărbații. Purtau pe mijloc câteva fâșii de piele argăsită sau bucăți zdrențuite de pânză. Toți erau legați. Copiii erau prinși la un loc, în grupuri de cinci sau șase, având frânghii din scoarță împletită sau din piele netăbăcită în jurul gâtului. Pe ei paznicii nu-i legaseră în lanțuri.

Capetele și trupurile sclavilor erau cenușii de praf, iar sudoarea se scursese prin acesta, dându-le o înfățișare nepământeană. Toți duceau câte ceva; chiar și copiii aveau vase sau coșuri cu cereale pe cap. Femeile țineau păturile și lucrurile paznicilor sau coșuri și burdufuri cu apă. Bărbații cărau fildeșul. Prin lentila telescopului, Tom văzu că duceau sute de colți de fildeș. Unii erau atât de mari, încât era nevoie de patru oameni ca să care o bucată.

Coloana se apropia tot mai mult de poalele dealului pe care se aflau ei, astfel că acum distingeau şi mai multe detalii, auzind totodată cântecul de jale. O femeie aflată aproape de fruntea coloanei scăpă coşul de pe cap şi se prăbuşi la pământ, trăgându-le după ea şi pe celelalte trei de care era legată. Acestea încercară să o ridice din nou, dar era prea slăbită ca să mai reziste.

Agitaţia îi făcu pe patru dintre paznici să se apropie în fugă. O ridicară pe fata căzută, iar Tom auzi strigătele lor furioase în timp ce încercau să o pună din nou pe picioare. Atunci, unul dintre ei începu să o biciuiască. Lovi de sus, ţintind mai întâi pulpele fetei; apoi, când văzu că izbiturile nu aveau niciun efect, începu să-i lovească spatele şi fesele. Pocnetul ascuţit al biciului pe pielea dezgolită se auzea limpede în aerul încins.

În cele din urmă, paznicii se resemnară faţă de pierderea suferită. Unul îngenunche şi desfăcu lanţurile de la încheietura fetei, apoi o prinse de glezne şi-i târî corpul lângă potecă. Tovarăşii săi îndemnară coloana să îşi reia marşul, lăsând trupul gol şi prăfuit al fetei acolo unde îl lăsaseră.

Coloana era acum atât de aproape de *kopje*, încât se vedeau feţele sclavilor cu ochiul liber. Deodată, Aboli se încordă şi-l apucă pe Tom de braţ. Îi arătă spre mijlocul coloanei, iar Tom avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce anume îl agitase aşa. În partea aceea se afla încă un grup de copii, amestecaţi în dezordine şi legaţi la un loc cu o frânghie subţire în jurul încheieturilor. Fiecare copil purta pe cap o legătură sau un coş, mărimea şi greutatea fiecăruia crescând proporţional cu vârsta şi puterea celui care îl ducea. Băiatul din capul şirului era cel mai înalt. Mergea mândru şi cu un pas uşor, în timp ce restul erau copleşiţi de oboseală şi de disperare.

– Zama, zise Aboli. Fiul meu cel mare. Iar în spatele lui e Tula. Vocea lui era calmă, dar în ochi i se vedea o furie grozavă, arzătoare. Acolo sunt şi Zete şi Falla, în rândul din spatele lor.

Cele două femei erau goale şi legate la gât, cu sânii grei şi plini de laptele nesupt de copilaşii masacraţi.

Tom nu ştia ce ar fi putut spune ca să-şi liniştească prietenul, aşa că rămaseră tăcuţi şi priviră procesiunea lungă trecând pe lângă ei. Ritmul lor era atât de lent, încât le luă aproape două ore,

în ciuda paznicilor care îi îndemnau să meargă strigând și pocnind din bici.

În urma coloanei venea o haită de hiene și șacali. Înghițeau excrementele lăsate în savană de sclavii loviți de dizenterie și orice alt rest sau leș. Tom crezu că sclava abandonată murise, dar se înșela. Când hienele o înconjurară, chicotind și urlând cu o bucurie lacomă, se străduí să se ridice într-un cot, apoi în picioare, dar efortul era mult prea mare. Se prăbuși, adunându-și genunchii la piept și acoperindu-și capul prăfuit cu brațele goale.

Haita de hiene se dădu puțin în spate, apoi se apropie din nou, dându-i târcoale. O hienă întinse gâtul și încercă să-i adulmece piciorul. Fata ridică o piatră și o aruncă, iar animalul se retrase. Apoi, un alt animal uriaș, asemănător unui câine, veni în fugă din spate și-și înfipse colții în umărul ei. Ea se zbătea și se rostogolea, însă animalul o sfâșie, scuturând capul masiv până când smulse o bucată de carne, pe care o înghiți. Fata se prăbuși plângând în pământul prăfos. Mirosul de sânge proaspăt era prea ispititor pentru ca restul animalelor să reziste. O altă hienă sări și o apucă de picior. Începu să alerge cu ea, târând-o pe spate ca pe o sanie. Tom sări în picioare, gata să coboare dealul și să o salveze, însă Aboli îl trase înapoi.

– Arabii sunt încă prea aproape. Arătă spre coada coloanei, la vreo opt sute de metri distanță. Te vor vedea. Nu putem face nimic pentru ea.

Aboli avea dreptate, desigur, așa că Tom se așeză abătut și se uită cum o altă hienă se năpusti și o mușcă de burtă, trăgând în sens opus față de celălalt animal. O întinseră între ele, iar urletele ei răsunară până în vârful dealului. Imediat se alăturară și alte animale, sfâșiind-o și strivindu-i oasele cu fălcile uriașe, apoi hăpăindu-i carnea. Puterea ei slăbea cu fiecare clipă, până când se sfârși. În câteva minute nu mai rămase nimic din ea în afara unei pete umede și însângerate pe pământ. Haita porni apoi după caravana de sclavi, care se îndepărta.

Tom și Aboli coborâră din locul lor de observație și se luară după ei, urmărind caravana pe măsură ce șerpuia mai departe, cu soarele furișându-se spre orizont. Când paznicii de sclavi dădură semnalul de oprire pentru noapte și coloana instală tabăra, se apropiară și mai mult și, folosindu-se de paravanul

oferit de arborii acacia, cercetară aşezarea, observând cu atenţie locurile pentru cai şi îngrăditurile pentru arabi.

Când soarele apuse şi se făcu întuneric, plecară din tabără în grabă. Într-o oră se întâlniră cu restul grupului, care venea în urma lor. Făcură un foc mic pentru masa de seară şi, în timp ce mâncau, Tom ţinu un consiliu de război, dându-i fiecărui om ordinul de atac de noapte asupra taberei arabilor. De îndată ce terminară de mâncat, porniră din nou la drum.

Strălucirea focurilor de tabără se vedea de la trei kilometri distanţă peste câmpie, aşa că merseră ghidaţi de acestea. Tom şi Aboli aşezară fiecare arcaş Lozi în poziţia cuvenită, repetându-le ordinele ca să nu existe nicio neînţelegere. Apoi îşi ocupară şi ei poziţiile şi rămaseră în aşteptare. Tom ar fi vrut să atace la ora cea mai întunecată – între miezul nopţii şi aurora –, când atenţia şi vigoarea arabilor aveau să fie mult slăbite.

Treptat, focurile aprinse în caravană scăzură, apoi se stinseră, lăsând în urmă mormane de cenuşă roşiatică. Marele Scorpion – cu coada ridicată – traversă cerul pe deasupra lor, până spre linia orizontului. Vocile şi cântecul sclavilor încetară şi o linişte profundă se instală în tabără.

– Acum e momentul, zise Tom în cele din urmă, ridicându-se.

Se apropiară şi făcură o ultimă inspecţie a taberei, asigurându-se că nu se schimbase nimic. Singurul foc care mai ardea era cel de lângă şirul de cai, în crângul de acacii din apropierea taberei.

În jurul focului văzură trei paznici arabi stând la un loc, bând cafea şi vorbind încet, cu ochii spre flăcări. „Asta o să-i orbească", se gândi Tom şi-i şopti lui Aboli:

– Ia-l pe cel aflat mai aproape de tine.

Se apropiară până când ajunseră la marginea cercului de lumină. Amândoi îşi ţineau săbiile acoperite, ca să nu reflecte flăcările şi să alerteze vreun paznic.

– La atac!

Tom scoase sabia din teacă şi alergă în pas uşor în spatele arabilor aşezaţi. Îl ucise pe primul cu uşurinţă, cu o lovitură în ceafa. În partea opusă, Aboli ucise încă unul. Mortul căzu cu faţa în foc, iar turbanul şi barba sa lungă şi stufoasă se aprinseră ca o torţă.

Al treilea arab scoase un strigăt înspăimântat şi dădu să se ridice, dar Tom îl înjunghie în gât. Sabia Blue Neptune alunecă uşor, iar următorul strigăt i se opri în gâlgâitul sângelui.

Tom şi Aboli se ghemuiră apoi lângă cadavrele victimelor, pândind orice sunet de alarmă, însă şirurile de cai erau la distanţă de tabăra principală, iar arabii morţi nu făcuseră mai mult zgomot decât ar face orice om adormit care are un coşmar. Totul era nemişcat. Se apropiară de locul în care erau legaţi caii. O altă umbră întunecată le ieşi în cale dintre copaci. Tom îl provocă pe nou-venit cu un fluierat slab pe două tonuri, sunetul unei rândunici de noapte. Semnalul de recunoaştere se auzi imediat, iar Luke Jervis păşi în faţă.

– Totul e în regulă! murmură el, dându-i de ştire lui Tom că se ocupaseră deja de arabii care aveau grijă de cai.

Alesese armăsarul pe care călărise conducătorul arab în ziua aceea şi-i marcase poziţia în şir. Acum îi dezlegă căpăstrul şi-i vorbi încet, mângâindu-l pe frunte şi mânându-l cu gesturi uşoare şi voce blândă. Apoi urcă pe spatele lui neînşeuat. Aboli alese încă un cal şi, după ce încălecă şi el, Tom fluieră uşor spre Luke.

Acesta dădu fuga înapoi la oamenii săi, care înconjuraseră spaţiile în care dormeau paznicii arabi. Aproape în aceeaşi clipă se auziră rafalele focurilor de muschetă de jur împrejurul periferiei taberei, iar sclipirea ţevilor străpunse întunericul în timp ce marinarii trăgeau de aproape în arabii adormiţi. Un murmur se stârni în toată tabăra, care începea să se trezească la viaţă, şi se transformă în scurt timp în zarvă şi ţipete. Paznicii arabi ieşiră împleticindu-se din adăposturi, pe jumătate adormiţi şi căutându-şi armele, însă fură întâmpinaţi de rafală după rafală şi de şuieratul săgeţilor trase de războinicii Lozi.

Sclavii nu se puteau mişca, pentru că fuseseră legaţi de ţăruşii de fier înfipţi în pământul tare. Stăteau întinşi pe loc, văitându-se şi strigând de spaimă, sporind şi mai mult starea de confuzie.

Unii dintre arabi trăgeau la rândul lor, încercând să arate o rezistenţă încăpăţânată. Tom galopă de-a lungul liniei, către adăposturile din crengi spinoase, unde la asfinţit îl văzuse retrăgându-se pe conducătorul caravanei. Avea în mână un lemn aprins din focul paznicilor şi-l aruncă pe acoperişul de stuf al adăpostului. Acesta se aprinse imediat, iar flăcările se înălţară,

împrăștiind scântei și luminând pe o rază de aproape o sută de metri. Scos afară de fierbințeală, arabul ieși în goană cu pușca într-o mână. Nu avea turban, iar părul uleios și cărunt îi ajungea până la umeri. Barba îi era încâlcită. Tom întoarse calul, îndreptându-se spre el. Arabul se îndreptă să-l întâmpine și ridică pușca. Tom se întinse pe gâtul calului și-l mână direct spre țeava puștii.

Arabul trase, iar în fumul provocat de praful de pușcă, Tom auzi glonțul șuierându-i pe lângă cap. Se aștepta ca bătrânul să se întoarcă și să fugă după ce trăsese cu arma, însă el rămase drept și mândru, neajutorat și neînarmat, cu capul sus și cu ochii aprigi, înfruntându-și moartea. Tom simți o oarecare admirație și respect când se aplecă spre el, înfigându-i sabia strălucitoare în inimă cu atâta forță, încât îl ridică de la pământ. Arabul muri înainte de a cădea pe pământ. Tom se întoarse și privi în jos spre bărbat: în briza nopții, barba argintie tremura pe pieptul acestuia. Tom ar fi avut remușcări dacă nu și-ar fi amintit de copiii masacrați ai lui Aboli și de fata care fusese mâncată de vie de haita de hiene. Sentimentul de vinovăție se stinse repede.

Apoi se răsuci și privi în spatele armăsarului, de-a lungul rândului. În două locuri, paznicii se adăpostiseră și se adunaseră în grupuri mici, ce opuneau rezistență. Tom îl chemă imediat pe Aboli.

– Trebuie să-i despărțim. Vino cu mine.

Năvăliră asupra lor cu săbiile scoase și, scoțând strigăte exaltate de luptă, îi nimiciră unul câte unul. Arabii care supraviețuiră se împrăștiară din calea atacului, aruncând muschetele descărcate și fugind în întuneric.

– Lăsați-i să plece! zise Tom, ordonându-le oamenilor să nu-i urmărească. Nu ajung ei prea departe, o să-i trimit pe Fundi și pe arcașii lui după ei de îndată ce se luminează.

În timpul luptei se separase de Aboli și plecă de-a lungul coloanei să-l caute. Lupta se încheiase, dar tabăra era distrusă. Mulți sclavi smulseseră din pământ țărușii și se împleticeau în lumina focurilor, strigând și urlând. Larma era asurzitoare, iar Tom nu-și putea face strigătele auzite. Când încercă să lovească cu teaca câțiva sclavi pentru a-i liniști, aceștia deveniră și mai înnebuniți de spaimă. Renunță la orice efort de a-i determina să tacă și continuă să-l caute pe Aboli. Îi văzu calul, dar nu era nici

urmă de călăreț. Simți un fior de groază la gândul că Aboli fusese împușcat și doborât din șa. Își îndemnă calul în față și atunci îl zări pe Aboli în mulțime, pe jos, ducând doi băieți mici în brațe și strângându-le la piept trupurile prăfuite.

– Sunt nevătămați, Klebe, amândoi, îi strigă Aboli, iar Tom îi făcu semn cu mâna și se întoarse să o găsească pe Sarah.

Știa că avea să fie undeva în marea de trupuri negre, încercând să-i îngrijească pe cei care aveau nevoie de ajutorul ei. Începu să se teamă pentru siguranța ei în haosul din jur: putea fi ușor călcată în picioare de mulțimea agitată sau putea să dea peste un arab liber, cu un pumnal încovoiat la curea.

Apoi îi văzu părul auriu în lumina focului și grăbi calul prin mulțime ca să ajungă la ea. Se aplecă, o prinse de talie cu brațul, o ridică pe cal în fața lui și o sărută.

Ea își așeză brațele în jurul gâtului lui și-l strânse atât de tare, încât îl duru.

– Ai reușit, dragul meu. Sunt liberi.

– Și avem și o mulțime de fildeș arăbesc de luat, zâmbi Tom.

– Ființă josnică, zâmbi și ea. Doar la asta te poți gândi într-un moment atât de glorios?

– Așa m-a învățat tata: fă-le bine tuturor oamenilor, dar la final ține minte să-ți încasezi plata.

Îi luă tot restul nopții să restabilească ordinea în rândul sclavilor. Majoritatea erau încă în lanțuri, dar de îndată ce se lumină, începură să-i elibereze. Tom găsi o legătură uriașă de chei la cingătoarea căpeteniei arabe pe care o omorâse. Cheile se potriviră în încuietori și, după ce îi eliberă, Tom dădu ordin ca sclavii să fie așezați în grupuri, împărțiți pe triburi și pe satele de proveniență. Apoi le lăsă responsabilitatea de a-și alege singuri căpeteniile și conducătorii.

Sarah se îngriji mai întâi de familia lui Aboli. Cei doi băieți erau teferi și încă sănătoși. Zete și Falla erau zăpăcite de spaimă, dar Aboli li se adresă cu asprime și se liniștiră. Când Sarah se asigură că nu mai aveau nevoie de ajutorul ei, se duse printre ceilalți. Mai întâi se ocupă de copiii care aveau nevoie de îngrijiri

medicale. Mulți erau afectați de dizenterie și le dădu o poțiune care să le strângă stomacul, apoi le tratã cu alifii rănile de la lanțuri și de la frânghii. Deși munci neobosită toată noaptea și în ziua următoare, nu reuși să ajute toate sutele de oameni cu mica ei provizie de medicamente.

Între timp, Tom îl trimise pe Fundi cu grupul lui de arcași după arabii care fugiseră în timpul nopții. Nu ajunseseră departe și majoritatea nu erau răniți. Oamenii lui Fundi îi găsiră repede și-i puseră la pământ cu săgețile lor cumplite. Otrava colora carnea din jurul rănii în purpuriu, apoi se scurgea în sânge ca un foc lichid. Nu era o moarte blândă, dar când vânătorii aduseră înapoi capetele tăiate ale victimelor drept dovadă, Tom le privi cu indiferență. Faptele celor morți erau încă proaspete în mintea lui și încă nu-și potolise mânia.

Sub comanda ofițerilor, marinarii răscoliră tabăra și adunară prada într-un morman, pentru ca Tom să numere și să noteze totul în jurnal. În afară de grămada de fildeș, găsiră și un cufar mic de fier, în cenușa rămasă din adăpostul comandantului. Rezistase la căldură și, când îl deschiseră, găsiră înăuntru dinari de aur în valoare de aproape trei sute de lire.

– E un profit frumușel după o zi de îndeplinit fapte bune, îi zise Tom lui Sarah cu satisfacție.

Adunară coșurile cu mâncare și muschetele, butoaiele cu praf de pușcă și plumbul pentru gloanțe, cupoanele de pânză, sacii cu mărgele, precum și alte echipamente valoroase.

– Cum o să transporți tot înapoi la Fort Providence? vru Sarah să știe. S-ar putea să fie nevoie să le lași aici.

– O să vedem noi, zise Tom cu încăpățânare, apoi îi rugă pe Fundi și pe Aboli să adune căpeteniile sclavilor eliberați.

Le explică după aceea acestora că avea să le împartă oamenilor rezervele de hrană și că femeile și copiii erau liberi să se întoarcă în sate. Însă, în schimbul libertății lor, fiecare trebuia să care bunurile rămase în ținutul Lozi. După aceea, erau liberi să meargă acasă, la femeile lor. Adăugă apoi că aveau să primească o parte din mărfuri drept plată pentru munca lor. Căpeteniile se arătară încântate de acest aranjament, căci, în mod firesc, câștigurile supușilor aveau să le revină lor. Până în clipa aceea nu

realizaseră că erau liberi din nou, crezând că nu facuseră altceva decât să schimbe stăpânii de sclavi cu alţii.

Timp de câteva zile, împărţiră mâncarea şi caravanele, apoi Tom trimise femeile acasă. Acestea plecară cântându-şi mulţumirile şi laudele la adresa albilor care le salvaseră. Pe urmă, caravana bărbaţilor împovăraţi porni spre sud, cu Tom şi Sarah călare pe cai arăbeşti în fruntea coloanei.

Tom îi lăsă pe Fundi şi pe douăzeci dintre cei mai buni vânători să patruleze pe drumul sclavilor în restul sezonului uscat. De îndată ce vedeau că se apropie o altă caravană de arabi, Fundi avea ordine să trimită mesageri în fugă la Fort Providence, să-l alerteze pe Tom.

Când ajunseră la Fort Providence, Tom îşi dădu seama că avea mai mult de o încărcătură completă de fildeş pentru micuţul *Centaur*.

– Cel puţin, sezonul ăsta nu mai trebuie să vânăm, îi spuse el lui Sarah. O să pot astfel să-i eliberez pe sclavii aceştia năpăstuiţi din ghearele ticăloşilor de musulmani.

Expresia lui era plină de evlavie, dar ea îi văzu sclipirea din ochi şi nu se lăsă păcălită.

– Aş vrea ca sentimentele tale să fie sincere, Thomas Courtney, dar te cunosc prea bine. Te-ai implicat pentru fildeş şi pentru distracţia oferită de o luptă straşnică.

– Eşti un judecător prea aspru, frumoasa mea, protestă el zâmbind, dar tu de ce te eschivezi? Ţie îţi pasă de plozii aceia, iar eu ţi-i las în grijă. În felul ăsta, amândoi primim ce ne dorim.

– Data viitoare, nu o să mai fie la fel de uşor, îl avertiză ea. Negustorii arabi vă vor aştepta.

– Ah! Dar am şi eu câteva idei despre asta.

Capturaseră aproape două sute de muschete ale arabilor şi numeroase provizii de praf de puşcă şi gloanţe de plumb. În loc să vâneze elefanţi, Tom şi echipa lui antrenau cincizeci de războinici Lozi, transformându-i în muschetari. Îi aleseseră pe cei mai promiţători dintre ei, dar chiar şi acestora le era greu să mânuiască o armă atât de străină de cultura lor. Nu reuşiră niciodată cu adevărat să-şi depăşească teama şi admiraţia pentru arma de

foc sau să scape de instinctul de a închide ochii când aşteptau să se declanşeze. Tom înţelese în scurt timp că nu aveau să fie niciodată ţintaşi. Acceptă acest lucru, aşa că îi instrui să tragă în rafale de la distanţă mică, încărcând puştile cu o mână de alice special create să se împrăştie, în loc de un singur glonţ.

În câteva săptămâni, unul dintre alergătorii lui Fundi veni din nord la Fort Providence, cu vestea că o altă caravană de sclavi se apropia dinspre regiunea lacurilor.

– E momentul să vedem dacă strategia mea funcţionează, îi spuse Tom lui Sarah. Presupun că nu te pot convinge să rămâi aici, la Fort Providence, în afara pericolului...

În loc de răspuns, ea zâmbi şi îşi împachetă proviziile medicale.

Când ajunseră în cele din urmă caravana, observară că era mult mai mare şi mai bogată decât cealaltă, dar cu o escortă mai numeroasă, formată din pedestraşi şi călăreţi arabi. Oamenii lui Tom erau aproape de două ori mai puţini. El şi Aboli îi urmăriră pe arabi zile întregi până când reuşiră să facă un plan de atac.

În scurt timp îşi dădură seama că stăpânii de sclavi aflaseră de soarta primei caravane şi erau cât se poate de precauţi. În timpul marşului trimiteau în faţă câteva iscoade, iar la primul semn de pericol se retrăgeau în formaţiuni defensive, dovedind o strategie militară bine gândită. Când se opreau peste noapte, intrau în adăposturi defensive construite cu grijă, având un cordon de santinele vigilente în jurul taberei pentru a-i apăra de un atac nocturn.

Tom şi Aboli cercetară terenul din faţa coloanei şi găsiră vadul unui râu lat, prin care caravana de sclavi avea să fie forţată să treacă. Înaintară cu toţi oamenii, iar Tom îi aşeză pe toţi în pădurea densă de pe malul opus.

Când caravana de sclavi ajunse la râu, coloana lungă începu să traverseze stângace. Tom îi lăsă pe cei din faţă să traverseze. Apoi, când jumătate din sclavi şi escortele lor ajunseră pe cealaltă parte, le tăie calea şi atacă fruntea coloanei.

Din poziţiile lor bine ascunse, muschetarii Lozi traseră câteva rafale de foarte aproape în paznicii arabi. Folosind muniţia care se împrăştia, nici măcar ei nu puteau rata, iar efectul era ucigător. Lupta fu strânsă o vreme, dar arabii din avangardă fură copleşiţi şi nimiciţi de la primele împuşcături. Când tovarăşii lor

de pe celălalt mal încercară să traverseze ca să-i ajute, fură nevoiți să înainteze în apa până la piept prin curent, fiind împinși înapoi într-o stare de confuzie de focul precis al marinarilor lui Tom.

Până la căderea nopții, lupta de pe mal se termină. Oamenii lui Tom îl capturară pe comandantul caravanei și-i doborâră pe paznicii arabi, reușind să pună mâna și pe rezerva lor de pulbere neagră. Tom avea acum avantajul unui număr mai mare de oameni, în timp ce arabii rămași pe malul opus dispuneau acum de foarte puțină muniție.

Tom își duse oamenii dincolo de râu și lansă o serie de atacuri surprinzătoare asupra pozițiilor arabilor, forțându-i pe paznicii de sclavi să se apere și să termine praful de pușcă rămas. Când muschetele se goliră, îi atacă în forță și le distruse linia defensivă. Rămași fără muniție, ultimii apărători fură nimiciți într-o luptă disperată corp la corp, în care cei din tribul Lozi își folosiră sulițele scurte atacând cu sălbaticie. Ultimii arabi fură împinși către râu, unde, atrași de mirosul sângelui din apă, se adunaseră crocodilii.

În urma luptei, Tom eliberă peste trei mii de sclavi, îndreptându-se spre Fort Providence cu un șir lung de cărăuși care transportau prada.

Deși iscoadele lui Fundi continuau să supravegheze rutele pentru sclavi, aceea fu ultima caravană care încercă să ajungă pe Coasta Febrei în sezonul acela uscat.

– Trebuie să ne rugăm să ne meargă mai bine data viitoare, îi spuse Tom lui Sarah în timp ce stăteau pe puntea superioară de la pupă a micului *Centaur,* navigând în aval către ocean la începutul Marelui Ploios.

– Dacă ne merge mai bine de atât, o să scufunzi *Centaurul,* îi spuse ea. Nici măcar nu pot folosi cabina, pentru că e plină ochi de colți de elefant.

– Toți copiii ăștia ai tăi ne trag în jos, zise Tom acuzator.

Sarah nu rezistase și îi luase în grijă pe patru dintre cei mai simpatici orfani eliberați din caravanele de sclavi. Îi copleșea cu instinctul ei matern și acum toți roiau în jurul ei, îmbrăcați în haine cusute de ea, sugându-și degetele și trăgând-o de fustă.

– Thomas Courtney, eu cred că ești gelos pe câțiva copilași.

– Când ajungem la Capul Bunei Speranțe, o să-ți cumpăr o bonetă frumoasă ca să-ți recâștig dragostea, promise el.

Ea deschise gura pentru a-i spune că ar fi preferat un fiu, dar era un subiect dureros pentru amândoi. Aşa că zâmbi şi spuse:

– Şi o rochie frumoasă care să meargă cu boneta. Îl cuprinse de braţ. O, Tom, va fi atât de bine să ajungem din nou la civilizaţie. Chiar şi pentru scurt timp.

Califul Omanului, Abd Muhammad al-Malik, era pe moarte în palatul său din Muscat şi nici cel mai înţelept medic nu putea să-şi dea seama ce anume îi provocase boala misterioasă care-l chinuia. Îi dăduseră purgative până când eliminase sânge. Îi tăiaseră venele şi-i luaseră sânge până când ajunsese tras şi pământiu la faţă, cu orbitele vineţii. Îi acoperiseră pieptul cu băşici de la fiarele încinse ca să-i scoată răutatea din corp, însă totul fusese în zadar.

Boala începuse să se manifeste la scurt timp după ce prinţul Zayn al-Din revenise din lungul pelerinaj la Mecca şi din locurile sfinte pentru Islam în care tatăl său îi poruncise să meargă drept pedeapsă pentru trădarea lui. La întoarcerea în Muscat, Zayn al-Din îl copleşise pe tatăl său cu cele mai abjecte rugăminţi. Îşi sfâşiase hainele frumoase, îşi zgâriase obrajii şi pieptul cu un cuţit, îşi turnase cenuşă şi praf în cap şi se târâse în patru labe în prezenţa tatălui său, implorându-l să-l ierte.

Al-Malik coborâse de pe tronul său de fildeş, îl ridicase în picioare şi, cu poala propriei haine, ştersese sângele şi mizeria de pe faţa plină a fiului său. Apoi îi sărutase buzele.

– Tu eşti fiul meu şi, chiar dacă te-am pierdut o dată, acum te-am regăsit, spuse el. Du-te şi îmbăiază-te, apoi schimbă-ţi hainele. Pune hainele albastre ale membrilor familiei regale din Oman şi ia loc pe perna din dreapta mea.

Curând după aceea, califul începuse să sufere de dureri de cap cumplite, care-l lăsau ameţit şi confuz. Apoi îl apucaseră crizele de vomă şi convulsiile. Îl durea stomacul şi avea scaune negre, iar urina îi era înroşită de sânge.

În vreme ce medicii continuau să îl trateze şi căutau semne de însănătoşire, boala se înrăutăţea. Unghiile i se colorau în albastru. Părul şi barba îi cădeau în smocuri. Intra şi ieşea din

comă, iar carnea părea să se topească pe el. Capul său chel semăna cu al unui cadavru.

Știind că sfârșitul era aproape, treizeci dintre fiii lui se adunară în jurul patului său, în camera întunecată și neaerisită. Cel mai mare dintre ei, Zayn al-Din, stătea cel mai aproape de pat și conducea rugăciunile incantate pentru ca Allah să ușureze suferința tatălui său.

În pauza dintre rugăciuni, Zayn al-Din își ridică ochii plini de lacrimi și privi îndurerat prin cameră spre fratele său vitreg. Ibn al-Malik Abubaker era fiul unei concubine inferioare. Fusese întotdeauna tovarășul de încredere al lui Zayn al-Din, încă din copilăria petrecută în haremul de pe insula Lamu. Din cauza statutului său inferior în familia regală, Abubaker ar fi putut să se piardă în obscuritate. Dar exista o zicală în deșert conform căreia orice om are nevoie de o cămilă care să-l care peste nisipuri. Zayn al-Din era cămila lui Abubaker. Pe spatele fratelui său vitreg mai mare, Abubaker era hotărât să ajungă într-o zi la putere. Știa și că Zayn al-Din avea nevoie de el, căci Abubaker era un slujitor credincios, viclean și descurcăreț, devotat fratelui său. Fusese alături de Zayn-al Din în bătălia de la Muscat și încercase să-l protejeze când otomanii fuseseră înconjurați, dar în învălmășeala aceea, fusese lovit în piept și aruncat de pe cal.

După bătălie, își revenise de pe urma rănii primite și beneficiase de iertarea noului calif; al-Malik era mereu binevoitor și generos cu fiii săi. Însă, în loc să-i fie recunoscător, Abubaker îi purta o ură neîmpăcată. La fel ca Zayn al-Din, era ambițios și șiret, un complotist înnăscut și lacom de putere. Știa că, în ciuda iertării primite de la tatăl său, trădarea lui avea să rămână în amintirea califului pentru tot restul vieții. „Fie ca ea să fie scurtă", își spuse el, privind în jur prin camera aglomerată, încețoșată de un fum des, și surprinzând privirea lui Zayn al-Din. Fratele său îi făcu un semn aproape imperceptibil, iar Abubaker plecă ochii, apoi își netezi mustața în semn că înțelesese.

Abubaker era cel care facuse rost de praful alb și amar care facea treaba în locul lor. Unul dintre medicii care îl îngrijea pe califul tot mai slăbit era omul lui Abubaker. Administrată în doze mici, otrava se acumula în trupul victimei, iar simptomele deveneau tot mai acute. Abubaker și fratele său conveniseră tacit că

venise momentul să-i dea califului doza letală, care avea să-i pună capăt zilelor.

Abubaker își acoperi fața cu turbanul negru, ca și cum și-ar fi ascuns durerea, și zâmbi. A doua zi la aceeași oră, fratele său mai mare, Zayn al-Din, avea să fie urcat pe Tronul Elefantului. El, ibn al-Malik Abubaker, avea să fie comandantul oștilor și al flotelor Omanului. Zayn al-Din îi promisese acest lucru, precum și rangul de imam și două sute de mii de rupii din vistieria regală. Abubaker se visase mereu un mare războinic și știa că steaua lui începea în sfârșit să răsară și să strălucească puternic.

– Totul mulțumită lui Zayn al-Din, fratele meu sfânt. Fie ca Allah să coboare asupra lui zece mii de binecuvântări, șopti el.

De înserate, doctorii îi dădură califului o poțiune care să-l ajute să doarmă și să-l întărească împotriva atacului demonilor de noapte. Deși al-Malik tuși, iar doctoria îi curse pe bărbie când își întoarse capul, medicii îl ținură cu grijă și-i dădură cu lingurița până la ultima picătură.

Era atât de palid și de nemișcat pe perne, încât de două ori în timpul nopții lungi și fierbinți îi deschiseră doctorii pleoapele, ținând o lampă în fața lui și urmărindu-i pupilele micșorate.

– Cu dragostea și bunătatea lui Allah, califul încă trăiește, spuneau ei de fiecare dată.

Apoi, când primele raze roșiatice ale zorilor străpunseră jaluzelele de la fereastra dinspre est, califul se ridică deodată și scoase un strigăt puternic și clar.

– Allah e mare!

Apoi căzu înapoi pe pernele îmbibate de sudoare de pe pat și un firicel de sânge îi curse din nări și pe obraji până pe așternut.

Doctorii se apropiară în fugă, formând un cerc în jurul cadavrului. Cu toate că fiii săi întindeau gâtul ca să-l vadă, era ascuns de privirea acestora. Medicul principal îi șopti ceva vizirului curții pe un ton lugubru. Apoi, vizirul se întoarse cu fața spre prinții așezați pe jos și intonă cu o voce gravă:

– Abd Muhammad al-Malik, califul Omanului, a murit. Allah să-i primească sufletul!

– În numele lui Dumnezeu, răspunseră toţi într-un cor solemn, mulţi dintre ei cu feţele copleşite de durere.

– Conform dorinţelor tatălui său, Zayn al-Din este succesorul lui pe Tronul Elefantului din Oman. Fie ca Allah să-l binecuvânteze şi să-i dea domnie lungă şi glorioasă.

– În numele lui Dumnezeu! repetară ei, dar niciunul nu părea bucuros de acest anunţ.

Ştiau cu toţii că îi aşteptau zile grele.

Dincolo de zidurile oraşului, înaintând în apa mării, se afla o palmă de pământ stâncos. Costişele din vârf coborau abrupt în apa adâncă, atât de limpede încât se vedea fiecare detaliu al coralului gravat ca un mozaic de marmură. Noul calif poruncise să se construiască un pavilion din lespezi de granit roz, bine lustruite, exact pe marginea prăpastiei. Îl numi Palatul Răzbunării. De pe locul lui din colonada umbrită, privea în jos spre suprafaţa apei şi urmărea umbrele lungi şi întunecate ale rechinilor care înotau în reciful de jos. Când palatul fusese construit, nu erau rechini acolo, dar acum erau mulţi şi erau bine hrăniţi.

Zayn al-Din mânca o rodie coaptă când dinainte îi fu adus încă un ofiţer desculţ al tatălui său. Îi tăiaseră părul şi barba şi-i puseseră la gât un simbol al condamnării.

– N-ai fost bun cu mine, bin-Nabula, spuse califul, când eram în dizgraţie şi nu mă bucuram de bunăvoinţa tatălui meu, fie ca Allah să-i binecuvânteze sufletul sfânt!

Scuipă un sâmbure de rodie care-l lovi în plin în faţă pe bătrân. Acesta nici măcar nu clipi, ci se uită cu răceală la torţionarul său. Bin-Nabula fusese comandantul armatei şi al flotei fostului calif: era un soldat mândru.

– Îmi spuneai căţel gras, zise Zayn al-Din dând trist din cap. A fost foarte crud din partea ta.

– Era un nume care ţi se potrivea bine, îi răspunse condamnatul. Şi de atunci ai devenit şi mai rotund în pântec, iar înfăţişarea ta e şi mai respingătoare. Îi mulţumesc lui Allah că nobilul tău tată nu poate şti ce molimă a lăsat asupra poporului său.

– Bătrâne, mereu ai fost guraliv, dar am eu leac pentru viciul acesta. Zayn al-Din dădu din cap spre noul general al armatei. Micii mei prieteni de jos sunt flămânzi. Nu-i lăsa să aştepte.

Abubaker încuviinţă cu o înclinare a capului. Purta o jumătate de armură împodobită, un coif ascuţit şi o eşarfă de mătase brodată la gât. Când se îndreptă de spate, zâmbi. Zâmbetul de pe faţa lui îngustă – cu dinţii încălecaţi de baracudă – era îngrozitor, dar bin-Nabula nu tresări.

– Mulţi oameni buni au mers pe acelaşi drum înaintea mea, zise bin-Nabula. Prefer compania lor decât pe a ta.

Execuţiile se desfăşuraseră zilnic în ultimele luni de la încoronarea noului calif. Sute de oameni care fuseseră cândva importanţi şi puternici săriseră peste marginea abisului între rechinii care aşteptau. Zayn al-Din ţinea minte orice insultă sau afront, astfel că nici el, nici generalul Abubaker nu se săturau de acest sport.

– Scoateţi-i lanţul, le ordonă Abubaker oamenilor săi.

Nu voia ca bin-Nabula să se scufunde prea repede. Aceştia ridicară lanţurile grele de la gâtul bărbatului şi-l conduseră spre eşafod.

– Ambele picioare, porunci Abubaker, aşa că-i puseră picioarele pe butuc.

Abubaker perfecţionase pedeapsa: rămas fără picioare, condamnatul putea să se zbată la suprafaţă, dar nu putea înota la mal, iar sângele din apă alerta grupul de rechini şi le stârnea pofta de mâncare.

Scoase sabia şi lovi în aer până la picioarele lui bin-Nabula, zâmbindu-i printre dinţii inegali. Bătrânul general se uită la el cu o privire fermă, fără să dea semne de teamă. Abubaker ar fi putut delega această sarcină oricui, dar îi plăcea să se ocupe el însuşi de această treabă pentru fratele lui. Puse marginea sabiei încovoiate pe glezna bătrânului, apreciind lovitura cu ochii îngustaţi.

– O singură lovitură, îl încurajă Zayn al-Din, altfel o să te sancţionez, frate.

Abubaker ridică sabia, se opri o clipă, apoi lovi. Oţelul şuieră prin aer, apoi tăie oasele şi carnea până ajunse la butuc. Piciorul alb cu vene albastre căzu pe podeaua lustruită de granit, iar Zayn al-Din bătu din palme.

– O lovitură bună, într-adevăr. Dar poţi să o faci şi a doua oară?

Abubaker şterse sabia cu bucata de mătase întinsă de un sclav, apoi se pregăti pentru cealaltă gleznă. Un şuierat şi un pocnet, iar oţelul se înfipse adânc în lemnul butucului. Zayn al-Din râdea în hohote.

Soldaţii îl duseră pe bin-Nabula până pe marginea prăpastiei, lăsând o dâră roşie şi udă pe lespezile de granit roz. Zayn al-Din sări de pe perne şi şchiopătă până la parapetul jos care-l proteja să nu cadă. Se aplecă peste zid şi privi în jos.

– Peştişorii mei te aşteaptă, bin-Nabula. Mergi cu Domnul!

Soldaţii îl aruncară peste margine, iar haina se umflă în jurul lui în cădere – dar el nu scoase niciun sunet. Unii ţipau până ajungeau jos, iar lui Zayn al-Din îi plăcea asta. Bin-Nabula lovi suprafaţa apei şi se scufundă la adâncuri din pricina inerţiei. Apoi, apa tulburată se limpezi şi îl văzură plutind spre suprafaţă. Rămase acolo, încercând să-şi ţină capul la suprafaţă, dar apa din jurul lui se coloră în roşu.

– Acolo! Zayn al-Din arătă în jos cu un deget tremurat şi ţipă încântat. Priveşte la peştii mei minunaţi!

Siluetele întunecate se mişcau agitate, apropiindu-se în viteză de suprafaţă, dându-i târcoale bătrânului care se zbătea.

– Da, micuţii mei, haideţi! Veniţi!

Exact atunci primul rechin se năpusti şi bin-Nabula fu tras în adâncuri. Dar apa era atât de limpede, încât Zayn al-Din putea urmări orice detaliu al banchetului pe care îl pregătise.

După ce distracţia se termină şi nu mai avură ce vedea, Zayn al-Din se întoarse la mormanul de perne de sub paravanul de mătase şi ceru un şerbet rece de băut. Apoi îi făcu semn fratelui său să vină lângă el.

– A fost bine, Abubaker, dar e mai satisfăcător atunci când ţipă. Cred că diavolul acela bătrân a tăcut doar ca să-mi stârnească bucuria.

– Bin-Nabula a fost mereu un ţap încăpăţânat, încuviinţă Abubaker. Erau şase sute douăsprezece nume pe lista pe care mi-ai dat-o. E trist, Maiestate, dar bin-Nabula a fost numărul şase sute. Suntem aproape de capătul listei.

– Nu. Nu, dragul meu frate, nu suntem nici pe departe la final. Încă nu ne-am ocupat de unul dintre șefii dușmanilor noștri.

– Dă-mi numele banditului. Abubaker își dezveli dinții strâmbi într-o grimasă prea sălbatică pentru a se numi zâmbet. Spune-mi unde să-l găsesc și o să-l caut pentru tine.

– Dar, frate, îl știi prea bine. Și tu ai o răfuială cu el.

Zayn al-Din se aplecă în față, cu burta atârnată în poală, și își ridică tivul hainei, masându-și încet glezna deformată.

– Chiar și după atâția ani, tot mă mai doare piciorul când tună. În ochii negri ai lui Abubaker se aprinse o luminiță, iar Zayn al-Din continuă încet: Nu mi-a plăcut să mă tragă de capătul unei funii pe poarta Muscatului.

– Al-Salil, dădu din cap Abubaker. Diavolul cu părul roșu și cu ochii verzi. Știu unde să-l găsesc. Tatăl nostru sfânt, Allah să-i binecuvânteze memoria, l-a trimis în Africa să redeschidă rutele comerciale pentru caravanele noastre.

– Ia câte corăbii și câți oameni ai nevoie, Abubaker. Du-te în Africa. Găsește-l și adu-mi-l înapoi, vătămat, dacă vrei, dar viu. M-ai înțeles?

– Vătămat, dar viu. Am înțeles perfect, Maiestate.

Yasmini se îndepărtă de mal. Își supse și mai tare abdomenul plat în apa rece și ridică mâinile deasupra capului. Dorian stătea întins pe nisipul alb și aspru și o privea. Deși făcuseră dragoste cu doar câteva minute înainte, nu se sătura să privească trupul ei ca de fildeș. Înflorise de când plecase dintre zidurile haremului. Acum deborda de curiozitate și de încântare față de minunile din jurul ei, iar când erau singuri, simțul umorului și ghidușia ei îl cucereau.

Yasmini intră în lac până la brâu, apoi luă în căușul palmelor puțină apă dulce și o duse la buze. Când înghiți, câteva picături i se scurseră printre degete până pe piept. Acestea captau lumina soarelui și străluceau ca un colier de diamante pe pielea ei netedă. Sfârcurile i se întăriră din cauza apei reci și se înălțară înviorate.

Se întoarse și-i făcu din mână. Apoi, tremurând nemulțumită de apa rece, se scufundă până când nu i se mai văzu decât

capul. Părul ei, însemnat de șuvița argintie, plutea într-un nor negru în jurul feței ca de lotus.

– Curaj, stăpâne! Haide! îl invită ea, dar el facu leneș un semn din mână a refuz.

Acest repaus era atât de încântător după atâtea luni de marș pe coastă.

– Marele șeic, marele războinic și învingător din Muscat se teme de puțină apă rece? îl tachină ea.

El zâmbi și clătină din cap.

– Nu mă tem de apă, dar mi-ai epuizat toată forța, îndrăznețo!

– Acesta a fost scopul meu! zise ea izbucnind în râs, apoi se ridică brusc și îl stropi cu apa rece.

– Femeie vicleană! Dorian sări în picioare. Mi-ai epuizat și îngăduința!

Se aruncă în lac într-o ploaie de stropi și, deși ea încercă să scape, o prinse și se scufundară împreună în adâncuri. Ieșiră ținându-se unul de altul și râzând în hohote. După o vreme, expresia ei deveni serioasă.

– Mă tem că nu ai fost sincer cu mine, stăpâne, zise ea. Ceea ce țin în mâna dreaptă demonstrează că forța ta nu e deloc epuizată.

– E de ajuns dacă îți cer iertare pentru că te-am înșelat?

– Nu, nu e deloc de ajuns. Îl cuprinse de gât cu brațele subțiri și adăugă: Așa își pedepsesc peștii și crocodilii partenerii atunci când greșesc.

Sări în sus și își încrucișă picioarele pe sub apă în jurul șoldurilor lui.

Ceva mai târziu se întoarseră înapoi pe plajă, încă îmbrățișați și râzând, abia trăgându-și sufletul. Se prăbușiră la marginea apei, iar Dorian ridică ochii, observând poziția soarelui. Apoi șopti întristat:

– Dimineața aproape s-a dus. Trebuie să ne întoarcem, Yassie.

– Încă puțin, îl rugă ea. Uneori mă satur să fac pe sclavul.

– Haide! porunci el ridicând-o în picioare.

Se duseră spre hainele abandonate într-un morman dezordonat și se îmbrăcară în grabă. Micuța barcă cu vele fu trasă pe nisip, dar – înainte de a urca la bord – Yasmini se opri și privi în

jur, luându-și la revedere de la locul minunat în care fuseseră fericiți și liberi timp de o oră.

În vârful celui mai înalt copac de pe insulă se aflau doi vulturi cu capetele albe, cu trupurile zvelte și negre, de un cafeniu-deschis. Unul dintre ei dădu capul pe spate și scoase un țipăt prelung.

– Nu voi uita niciodată strigătul acela, zise Yasmini. Este însăși vocea acestui ținut sălbatic.

Dealurile de pe partea opusă a lacului erau doar un contur îndepărtat, de un albastru mai deschis decât al apei. Un șir lung de păsări flamingo roz zburau de-a lungul celuilalt mal. Pasărea din față se înălță pe un curent de aer cald, apoi coborî din nou. Fiecare pasăre se ridică întocmai primeia, coborând apoi în același punct. Efectul era extraordinar, de parcă un șarpe lung și roz se unduia deasupra apei de azur.

– Nu voi uita nici frumusețea asta, șopti Yasmini. Aș vrea să rămân aici cu tine pentru totdeauna.

– Este tărâmul lui Dumnezeu, unde omul nu are importanță, zise Dorian. Dar vino, nu ne putem permite un astfel de vis. Datoria mă ține departe de tot. Mâine trebuie să plecăm de aici și să începem marșul înapoi spre Coasta Febrei.

– Doar o clipă în plus, stăpâne, se rugă ea, arătând către norul ciudat și întunecat, aflat la o distanță de aproape doi kilometri de locul unde se aflau.

Se ridica de pe suprafața lacului la o sută cincizeci de metri, pe cerul neatins al cerului african.

– Ce e acolo? E ca și cum apa ar fi luat foc, ridicând fum în aer.

– Sunt insecte mici, îi spuse Dorian. Se împerechează pe fundul lacului, apoi se ridică la suprafață și țes pânze subțiri. Plutesc apoi prin aer pe pânzele acestea, iar vântul le suflă departe.

– Căile lui Allah sunt minunate, murmură ea cu ochi strălucitori.

– Haide, o îndemnă el din nou, și ține minte că ești din nou Yassie, sclava, și că trebuie să-mi arăți respectul și îndatorirea ta.

– Da, stăpâne.

Ea se aplecă până jos, cu palmele adunate în dreptul buzelor, și întreaga ei atitudine se schimbă imediat. Era o actriță desăvârșită, iar când se îndreptă de spate, avea deja aerul unei slujitoare,

nu al unei prințese. Se mișcă precum un băiat când împinse barca în lac, urcând la bord pe la pră.

Se așezară departe unul de altul când mica ambarcațiune ocoli capătul insulei, devenind vizibilă din satul de pe continent, aflat la distanță de o leghe marină. Chiar și de departe mulți ochi puteau să-i privească.

Deși aceste ape erau atât de întinse încât păreau a fi oceanul în sine, se aflau la luni întregi distanță de Coasta Febrei, iar clima era mai uscată și mai sănătoasă aici, pe platoul înalt al continentului. Satul Ghandu se întindea pe câțiva kilometri de la malul lacului, fiind centrul comerțului facut de Oman cu interiorul Africii. De aici, drumul lung al sclavilor șerpuia spre coastă. Se vedeau acum în jur de douăsprezece bărci cu pânze și canoe apropiindu-se de portul din Ghandu. Navigaseră sute de kilometri de-a lungul lacului și transportau pește uscat, fildeș, piei și gumă arabică, mărfuri adunate din vasta sălbăticie.

Când Dorian și Yasmini ajunseră aproape de sat, ea strâmbă din nas dezgustată. Aerul plăcut era alterat de mirosul peștelui înșirat pe grătare de lemn și al barăcilor pentru sclavi. Când Dorian păși pe mal, Bashir al-Sind, locțiitorul său șef, îl aștepta împreună cu conducătorii militari. Yassie rămase tăcută în spate. Pe Dorian îl copleși de îndată responsabilitatea conducerii, o datorie de care scăpase în cele câteva momente prețioase petrecute pe insulă cu Yasmini.

– Au sosit femeile, stăpâne, îi spuse Bashir, iar negustorii s-au adunat să primească ordinul de marș.

Dorian merse în sat, printre barăcile în care erau ținuți sclavii, prin mizeria și nefericirea care creau un contrast amar cu frumusețea și liniștea de care el și Yasmini se bucuraseră cu doar puțin timp înainte. În piața principală, așezați pe perne moi sub paravanele de mătase ieftină, înconjurat fiecare de propriul anturaj de paznici în haine lungi și de sclavi de casă, cei cinci negustori îl așteptau. Acești oameni controlau tot comerțul din Ghandu. Erau oameni pioși și învățați; discursul lor era cultivat și făceau complimente într-un stil foarte elaborat. Aveau un comportament nobil și demn și erau extrem de bogați. Însă Dorian ajunsese să-i disprețuiască în scurta perioadă de când se afla în Ghandu, fiind martor la cruzimea comerțului care-i îmbogățea.

Și Dorian fusese sclav cândva, însă al-Malik nu îl tratase în acest fel. Sclavia făcuse parte mereu din viața lui de adult și poate tocmai din acest motiv nu se gândise prea mult la asta. Majoritatea sclavilor pe care îi cunoscuse erau instruiți sau născuți în captivitate, resemnați cu privire la situația lor și, în aproape fiecare caz, erau tratați cu blândețe, ca niște mărfuri prețioase. Dar de când sosise în Ghandu, se confruntase cu o realitate brutală. Fusese forțat să asiste la venirea oamenilor abia capturați și nu fusese o lecție tocmai plăcută.

Se trezi împărțit între propria umanitate și iubirea și datoria față de tatăl său adoptiv, califul. Înțelegea că prosperitatea și bunăstarea poporului său depindeau de acest comerț. Nu voia să-și neglijeze obligația de a-l proteja, dar nici nu se bucura de ceea ce trebuia să facă.

Era ora rugăciunilor de amiază, așa că îndepliniră ritualul abluțiunii. Yassie îi turnă apă ca să se spele, iar el se rugă alături de negustori, îngenunchind pe un șir de covoare de mătase, cu fața spre locurile sfinte din nord. Când își reluară locurile sub copertine, Dorian simți o nevoie puternică de a sări peste discursurile elaborate de început ale negustorilor și peste schimbul de complimente, trecând direct la ce aveau de discutat. Însă acum comportamentul său semăna atât de mult cu acela al unui arab, încât nu-l lăsa inima să comită asemenea stângăcii. Soarele trecuse de mult de zenit când unul dintre negustori pomeni în treacăt că aveau două sute de sclave pentru el, așa cum ceruse.

– Aduceți-le la mine, porunci Dorian, iar negustorii dispuseră ordinul ca femeile să fie aduse în fața lui.

Dorian observă de îndată că îl păcăliseră: multe dintre sclave erau bătrâne sau bolnave și nu aveau să supraviețuiască marșului dificil până pe coastă. Simți că îl cuprinde furia. Venise acolo pentru a-i salva pe acei oameni de la pieire. Avea un firman de la calif care-i obliga să-l asculte, iar ei erau cărpănoși și îndărătnici. Își stăpâni furia. Starea femeilor nu era vitală pentru realizarea planurilor sale. Intenționa să le includă în caravană doar ca să-i momească pe prădători să-i atace. O coloană de sclavi compusă doar din bărbați putea ridica suspiciuni.

Fără ezitare, Dorian le respinse pe bătrânele slăbite și pe femeile cu sarcini avansate, în total vreo cincizeci de femei.

Rigorile marșului aveau să le răpună pe cele bătrâne, iar cele însărcinate aveau să nască mult prea devreme. Dorian nu voia să aibă pe conștiință moartea prematură a pruncilor. Din același motiv, refuzase să ia copiii oferiți de negustori.

– Când plecăm din Ghandu, vreau cele mai ușoare lanțuri pentru marș pentru amărâții ăștia, îi avertiză el pe negustori.

Se ridică apoi în picioare, în semn că întâlnirea se terminase.

Era o ușurare să părăsească satul acela oribil, urcând dealurile de deasupra lacului, unde aerul era mai dulce și mai răcoros, iar vederea era splendidă. Dorian își instalase tabăra pe versanți, învățând din experiență că oamenii lui rămâneau mai sănătoși dacă erau ținuți la distanță de satele aglomerate, dacă latrinele erau construite departe de sursa de apă și dacă regulile halal de pregătire a mâncării erau respectate cu strictețe. Se întrebase deseori dacă ritualul de spălare dinainte de rugăciuni contribuia la rândul său la starea de sănătate a soldaților. Cu siguranță erau mai puține boli în taberele lui decât erau pe vremuri pe navele englezești, mici și înghesuite, conduse de tatăl său, pe care navigase Dorian în copilărie.

Deși era după-amiază târziu, încă nu terminase lucrul din ziua respectivă. A doua zi de dimineață aveau să plece devreme în prima etapă a marșului lor și trebuia să verifice ordinea caravanei.

Cinci sute dintre oamenii săi, alături de sclave, aveau să alcătuiască momeala. Culoarea sclavilor capturați era un negru aproape vinețiu. Nici cei mai tuciurii arabi nu aveau culoarea aceea, așa că Dorian folosi infuzia de coajă de argăsit, în care pescarii de pe lac își înmuiau plasele, pentru ca oamenii să-și vopsească trupurile într-o nuanță mai apropiată de cea africană. Încă nu era perfect, dar se baza pe faptul că praful și mizeria adunate în marș aveau să facă înșelătoria mai eficientă.

Întâlnise și alte dificultăți: niciun bărbat nu voia să se dezbrace în public – convingerile religioase interzicea acest lucru –, așa că fu nevoit să-i lase să poarte fâșii de pânză pe mijloc, deși se asigurase că erau murdare și zdrențuite. Se împotriviseră și când le ceruse să-și radă părul de pe cap, dar niciun sclav african nu avea părul lung, așa că Dorian insistă cu fermitate. Aveau să poarte lanțuri ușoare, dar neîncuiate, care puteau fi aruncate într-o clipă. Fără prea mare plăcere, cei cinci negustori din

Ghandu contribuiseră cu o sută de colţi de elefant pentru a creşte ispita. Acestea erau mici şi uşoare, pentru ca oamenii să poarte arme în boccelele de pe cap, alături de fildeş.

Dorian avea să călărească în fruntea coloanei, cu haine lungi şi acoperit de văluri, aşa cum se aşteptau prădătorii. Avea să o ţină pe Yassie aproape. Învăţase să călărească la fel ca bărbaţii în marşul dinspre coastă. Avea să pună un detaşament mic de paznici arabi să flancheze coloana, nu foarte slabi, ca să nu stârnească bănuieli, dar nici într-atât de puternici încât să respingă atacul.

Bashir al-Sind avea să conducă ariergarda cu încă o mie de luptători, rămânând la două sau trei leghe în spate, pentru ca praful să nu fie vizibil pentru iscoadele duşmanului. Semnalul că avangarda era atacată avea să fie o rachetă roşie chinezească. La acest semnal, Bashir trebuia să vină în faţă şi să înconjoare atacatorii, în timp ce Dorian şi oamenii săi aveau să-i blocheze până când Bashir îşi aducea trupele în poziţie de luptă.

– E un plan simplu, decise Dorian după ce îl discută cu Bashir pentru a zecea oară. Vor fi multe lucruri pe care nu le putem prevedea, dar astea sunt riscurile războiului şi le vom înfrunta pe toate pe măsură ce apar. Poate că *fisi* nici nu vor apărea.

Fisi era cuvântul în swahili care însemna „hienă" şi aşa îi denumeau ei pe prădători.

– Vor veni, al-Salil, prevesti Bashir. Au simţit gustul sângelui omanez şi sunt dependenţi de el.

– Roagă-te la Allah să ai dreptate, spuse Dorian, apoi intră în cort, unde sclavul Yassie îi pregătise masa de seară.

– Ceva nu-mi place la treaba asta, zise Aboli, studiind caravana îndepărtată prin lentilă.

– Spune-mi ce te tulbură, răspunse Tom, cu un sarcasm abia mascat.

Aboli ridică din umeri.

– Oamenii aceia sunt mici de statură, cu constituţii fragile. Merg cu o graţie ciudată, cu pas uşor ca pisicile. N-am văzut niciodată sclavi care să meargă aşa.

La cinci kilometri distanță de locul în care se aflau, caravana arabă cobora pe povârnișul dealurilor, înaintând sinuos ca un șarpe.

– Sunt în marș de puțin timp. Sunt numai câteva săptămâni de când au plecat din ținutul lacurilor, explică Tom, mai mult pentru sine decât pentru Aboli. Sunt încă proaspeți și în putere.

Nu voia să accepte nicio dovadă care l-ar fi obligat să anuleze atacul. Era prima caravană din sezonul secetos pe care reușiseră să o intercepteze și se temuse că sursa bogăției lor secase. Era hotărât, așadar, ca această pradă să nu-i scape.

– Da, bărbații sunt tineri și puternici, dar uită-te la femei!

Tom luă telescopul din nou și le privi, cu o senzație neplăcută în stomac. Femeile aveau pielea, vârsta și constituția diferite de cele ale bărbaților.

– Sunt din alt trib, spuse Tom, cu un ton mai încrezător decât simțea.

– Nu sunt copii, zise Aboli. Unde sunt copiii?

– Zău așa, Aboli! zise Tom exasperat. Uneori poți să faci un trandafir abia cules să miroasă ca un pârț umed.

Tăcură amândoi o vreme, apoi Tom îndreptă telescopul spre fruntea caravanei. Conducătorul arab călărea pe o iapă cenușie pătată, cu podoabe alese. Tom observă dintr-o privire că era un călăreț bun, probabil tânăr. Mergea drept și relaxat în șa. Avea o pușcă lungă atârnată de spate și scutul pe umăr. Un purtător de lance călărea în dreapta lui, gata să-i arunce arma, iar în stânga se afla un băiat tânăr. Un sclav de casă sau amantul lui preferat, bănuia Tom. Arabul purta turbanul albastru al casei regale din Oman, iar coada acestuia era înfășurată în partea de jos a feței, așa că nu i se vedeau decât ochii.

– Mi-ar plăcea să-i încerc iscusința, zise Tom forțându-se să-și depășească propriile temeri. Pe Dumnezeu, arată ca și cum ar face față cu brio.

– Fildeșul e mic și, după cum îl cară, e ușor, zise Aboli încet.

Tom se răsti la el:

– Am străbătut o sută șaizeci de kilometri ca să iau fildeșul acela, ușor sau greu, și am de gând s-o fac. N-o să mă furișez înapoi acasă pentru că ai visat tu urât, Aboli.

„N-ar fi trebuit să-i zic despre visul acela", se mustră Aboli, apoi spuse cu glas tare:

– Te-am urmat în fiecare aventură nebunească şi necugetată pe care ai născocit-o, Klebe. Poate sunt bazaconiile unui bătrân, dar am de gând să mor alături de tine. Aşa că, dacă insişti, hai să mergem şi să culegem roadele acestea atât de uşor de obţinut!

Tom închise brusc telescopul şi-i zâmbi.

– Să nu vorbim de moarte într-o zi atât de glorioasă ca asta, vechiul meu prieten. Se ridică şi adăugă: Mai întâi ne vom ocupa de coada coloanei, apoi vom merge înaintea lor ca să găsim un loc bun în care să încheiem tranzacţia.

Coborâră spre locul unde Fundi păzea caii, la baza dealului.

Batula se îndreptă călare spre fruntea coloanei lungi care înainta şerpuit prin pădurea rară şi îl salută pe al-Salil.

– *Fisi* ne adulmecă spatele coloanei, raportă el.

Dorian scoase calul din coloană. Acesta tropăi furios şi smuci capul.

– Când?

– După ce am instalat bivuacul aseară. Doi călăreţi s-au apropiat dinspre sud, urmaţi de alţi doi pe jos.

– Ce altceva ai mai aflat?

– Când au descălecat să ne verifice urmele, cei doi călăreţi aveau tălpile îmbrăcate în piele. Deşi au sălbatici cu ei, cred că aceştia sunt europeni. Au mers înainte şi înapoi, apoi au încălecat din nou şi au venit după noi. De pe un deal de deasupra taberei noastre, pe urmă s-au întors spre sud.

– Crezi că şi-au dat seama că Bashir al-Sind vine din urmă?

– Nu, stăpâne, mi se pare că nu şi-au dat seama.

– În numele lui Dumnezeu, începe, zise Dorian satisfăcut. Dă-i semnalul lui Bashir al-Sind: avertizează-l că *fisi* sunt aproape şi că se poate apropia şi el.

Trei mormane de pietre aparent inofensive, aşezate într-un anumit fel pe drumul din spatele lor, nu însemnau nimic pentru altcineva în afară de al-Sind. Batula merse din nou la coada caravanei. Când se întoarse, îi spuse lui Dorian:

– Am făcut precum ai poruncit, stăpâne.

– Acum, ia trei oameni cu tine și mergeți înainte ca să găsiți locul în care au cele mai multe șanse să ne atace, porunci Dorian. Mergeți drept și nu faceți mișcări suspecte.

Era după-amiază când Dorian văzu patrula întorcându-se. Batula se apropie de el liniștit.

– Stăpâne, în fața noastră este un loc care servește perfect planurile dușmanului. Dorian așteptă să continue și Batula adăugă: Capul de coloană va ajunge acolo într-o oră. Drumul coboară pe alt povârniș și cotește printr-un loc îngust, între două porțiuni de pământ dislocat. Arcașii pot să stea ascunși de o parte și de alta. La jumătate de distanță se află un loc și mai abrupt. De acolo, cărarea coboară ca o scară, pe niște trepte naturale. E un loc unde pot tăia coloana în două.

– Da, încuviință Dorian din cap. Îmi amintesc de locul acela de când am venit dinspre coastă. În valea de jos e un râu. Și iazul unde ne-am odihnit patru zile.

– E același loc, confirmă Batula.

– Acolo ne vor ataca, zise Dorian încredințat, căci dincolo de râu e o câmpie întinsă, unde se poate mărșălui multe zile, ceea ce nu-i ajută deloc.

Deasupra treptelor naturale de piatră se afla un contrafort găunos de stâncă roșiatică, acoperită de licheni, la treizeci de metri înălțime. Era crestat de crăpături adânci și verticale și domina trecătoarea îngustă de jos. Tom stătea pe margine, legănând picioarele în gol și uitându-se la pasajul îngust. Descoperise locul acesta în urmă cu doi ani, după primul mare succes împotriva negustorilor de sclavi, și îl ținuse minte.

Observă că nu puteau trece decât cinci cai unul pe lângă altul, iar terenul era prea accidentat ca să fie urcat și coborât călare. Ceea ce era foarte bine, pentru că arcașii Lozi se dovediseră ineficienți în timpul unui atac de cavalerie. Însă erau luptători formidabili în confruntările în spații restrânse. Nu era alt loc de-a lungul sutelor de kilometri din drumul sclavilor care să se preteze atât de bine unei ambuscade și genului de lupte în care oamenii săi excelau.

Sub supravegherea lui Luke Jervis, zece oameni se străduiau să urce pământul denivelat din spatele lui Tom. Fiecare ducea în spate câte un butoi de douăzeci și două de kilograme de praf de pușcă. Tom se ridică și merse să-i îndrume spre gura spărturii din contrafortul stâncos. Dispuseră butoaiele unele peste altele, apoi se așezară să se odihnească.

Aboli confecționă de îndată un scaun de nostrom dintr-o scândură și un capăt de frânghie. Ajutat de alți trei bărbați, care țineau de capătul funiei, coborî în spărtură. După ce ajunse pe fundul gropii, coborâră și butoaiele cu praf de pușcă. Tom știa că Aboli putea să facă acest lucru mai bine ca oricine, așa că îl lăsă în pace și porni din nou pe marginea stâncii, ca să verifice poziția oamenilor și să se asigure că aveau căi de scăpare în caz că atacul eșua. Sarah avea să aștepte cu caii pe un făgaș plin de arbuști, departe de luptă, însă suficient de aproape dacă lucrurile se întorceau împotriva lor și erau forțați să fugă.

Când se întoarse în deschizătura din contrafort, văzu că Aboli terminase de așezat explozibilul, iar acum îl urcau înapoi.

– Am pus trei fitiluri separate, îi spuse el lui Tom, arătându-i frânghiile albe și lungi care atârnau pe fața stâncii, în cazul în care unul nu merge.

– O sută treisprezece kilograme, zâmbi Tom. Cantitatea asta o să le deschidă ochii și o să le scoată câțiva dinți din gură.

Se întoarseră apoi pe terenul accidentat, în locul de observare, de unde puteau supraveghea caravana de sclavi ce se apropia. Văzură norul de praf cu mult înainte de a se vedea coloana printre copacii din pădurea rară de miombo. Tom studie fruntea coloanei prin telescop, dar nu observă nicio schimbare în viteza și alcătuirea acesteia. Sclavii încă mergeau încolonați câte trei sau patru, cu lanțurile atârnând și zdrăngănind. Paznicii arabi îi flancau, iar călărețul cu turban albastru era încă în față.

– Nu cântă nimeni, remarcă Aboli.

Așa e, își dădu seama Tom. De fiecare dată, sclavii cântau.

– Trebuie să fie o adunătură foarte tristă de oameni.

– Paznicii nu folosesc niciodată biciul cu ei, continuă Aboli. Mai gândește-te la o explicație isteață, Klebe.

Tom își frecă vârful nasului.

– Am dat peste singurii musulmani omenoşi din Arabia. Îţi răceşti gura de pomană, Aboli, şi-mi pui răbdarea la încercare. Oamenii aceştia sunt ai mei şi o să-i am.

Aboli ridică din umeri.

– Nu e vina ta, Klebe. Tatăl tău era un om foarte încăpăţânat, iar bunicul tău la fel. E în sângele vostru.

Tom încercă să schimbe subiectul.

– Crezi că vor face tabără în seara asta în gura trecătorii sau o vor trece direct?

Aboli se uită la înălţimea soarelui.

– Dacă încearcă să treacă în timpul zilei, se întunecă până apucă să treacă.

– Întunericul ne-ar ajuta să ne ducem planurile la îndeplinire.

– Lasă deoparte sticla de spionat, Klebe. Sunt aproape. Unghiul soarelui ar putea trimite o străfulgerare de lumină spre ei, speriindu-ne vânatul.

Dorian trase calul de căpăstru şi rămase călare ca să supravegheze gura trecătorii. Aceasta se deschidea treptat, iar laturile coborau tot mai mult pe măsură ce terenul se înclina. Îşi amintea terenul din apropiere: îi memorase capcanele de când trecuse prima dată pe acolo. Era locul perfect pentru o ambuscadă. Simţi furnicături pe ceafă: avea presentimentul pericolului, în care se încredea cu totul din pricina experienţei îndelungate.

– Batula, ia doi oameni cu tine şi du-te să cercetezi trecătoarea.

Era ceea ce ar fi făcut orice conducător prudent de caravană.

– Să se vadă bine ce faci, dar dacă descoperi vreun semn, să nu dai alarma. Vino înapoi la mine. Înainte să ajungi, strigă tare că drumul e liber şi că totul e în siguranţă.

Batula coborî vârful de lance, apoi intră în trecătoare şi dispăru dincolo de prima cotitură. Dorian descălecă brusc, iar în spatele lui coloana lungă se opri încet şi sclavii se aşezară pe pământ, lăsând jos încărcăturile. Sclavul Yassie pregăti un parasolar pentru şeic, după care suflă în cărbunii din vasul de cupru pe care îl ţinea în spatele şeii. Când flacăra se înteţi, puse ibricul

de cafea deasupra. Licoarea dădu în clocot, iar Yassie o turnă într-o ceşcuţă, apoi îngenunche şi i-o oferi stăpânului.

– Stai aproape de mine când începe lupta, îi şopti Dorian lui Yassie. Sub nicio formă să nu ridici arma sau să faci vreun gest războinic. Dacă eşti ameninţată de vreun duşman, să te culci la pământ şi să ceri îndurare. Dacă eşti prinsă, să nu-i laşi să afle că eşti femeie, ca să nu te folosească în vreun fel.

– După cum îţi e porunca, stăpâne. Dar cu tine alături nu mă tem de nimic.

– Să ştii că te iubesc, micuţo, şi te voi iubi întotdeauna.

– Aşa cum te iubesc şi eu, stăpâne.

Un strigăt din gura trecătorii îi întrerupse.

– Drumul e liber, suntem în siguranţă.

Dorian ridică ochii şi îl văzu pe Batula fluturând lancea în faţă şi în spate, cu flamura albastră în vârf.

Dorian încălecă şi rămase în scări ca să strige comanda înainte. Era de ajuns, căci fiecare om ştia foarte bine ce avea de făcut. Cu greutate, caravana intră pe sub stânca roşie.

Pereţii de piatră se închiseră în jurul lor. Era unul dintre drumurile de odinioară ale elefanţilor şi, de-a lungul timpului, urmele marilor pachiderme tociseră podeaua de piatră. Dorian îşi legă turbanul albastru mai bine peste gură şi peste nas şi, fără să se aplece în faţă prea mult, examină pământul în căutarea unor semne recente de prădători. Piatra era neatinsă, dar asta nu însemna mare lucru: prădătorii erau oameni periculoşi şi nu ar fi fost atât de neglijenţi încât să lase vreun semn pe drum.

Când trecătoarea se îngustă, şirurile de sclavi şi de paznici se apropiară până când umerii li se atinseră. În coloană nu vorbea şi nu cânta nimeni, căci niciun arab nu putea să imite cadenţa şi ritmul Africii sălbatice.

Sus, pe zidul trecătorii, Dorian văzu o mişcare, o sclipire cenuşie. Inima îi tresări şi începu să bată mai repede. Apoi văzu că era o gazelă de mărimea unui iepure de câmp, care trăia printre stânci. Rămase pe creasta unui bolovan, cu cele patru copite adunate, cu coarnele drepte şi cu urechile ciulite, uitându-se la cei de jos cu ochii mari şi speriaţi.

La jumătatea povârnişului începea panta abruptă, unde trecătoarea era strânsă între portalurile înalte de stâncă erodată, apoi

drumul cobora pe niște trepte naturale de piatră. Dorian descălecă de pe iapa cenușie și o conduse de căpăstru pe podeaua înșelătoare. Se uită de jos înapoi, spre pantă. Instinctele lui de soldat intrară în alertă la gândul că oamenii lui aveau să fie înghesuiți într-un loc atât de strâmt și de periculos: erau înconjurați de o strungă îngustă de piatră, fiind atât de înghesuiți încât doar cu mare dificultate ar fi putut mânui o armă sau ochi cu muscheta.

Trase calul de pe potecă și se lipiră de perete ca să lase șirurile de sclavi și de paznici să treacă. Cerceta pereții de pe fiecare parte, căutând sclipirea unei arme de metal sau mișcarea unui cap de om pe fundalul cerului. Dar nu se vedea nimic. Jumătate de coloană ajunse dincolo, pe treptele de piatră, în timp ce a doua jumătate se strecura prin portalul de piatră roșie. Acum era momentul: erau prinși în capcană. Se uită în spate, la Yassie. Se oprise în apropiere de el, luându-și și ea calul de pe potecă. Se lipise de un bolovan mare, ca să lase șirurile de bărbați să treacă pe lângă ea.

Dorian se uită din nou spre cer. Un singur vultur zbura pe fundalul albastru, cu aripile întinse. Era de un negru sinistru, cu capul roșu și dezgolit și cu ciocul încovoiat. Pasărea întoarse capul și privi în jos, spre masa uriașă de oameni căreia îi dădea târcoale.

„Răbdare, pasăre odioasă, își spuse Dorian înverșunat. O să întindem azi un ospăț atât de mare, încât o să-ți potolim și ție pofta de carne."

Nu apucă să-și termine bine gândul. Aerul îl apăsă în timpane cu atâta forță, încât căzu pe spate. Parcă ceva cumplit îi strivea pieptul, iar stânca solidă se scutura sub picioarele lui.

Apoi văzu un fuior de fum, de praf și de fragmente de piatră roșie ridicându-se în aer, până la vulturul de sus. Pământul se despică și contrafortul se desfăcu în bucăți. Stânca se cutremură, apoi se înclină spre exterior. Se mișca atât de încet, încât Dorian avu timp să se gândească în timp ce privea: „Pulbere neagră! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au aruncat contrafortul în aer".

Stânca explodată se prăbușea tot mai repede, bubuind și vâjâind. Strigătele oamenilor prinși sub pietre erau slabe și panicate. Stânca îi acoperi, înăbușindu-le strigătele inutile adresate lui Dumnezeu. Trecătoarea era blocată, iar caravana lungă era tăiată acum în două, precum corpul unui piton despicat cu o singură lovitură de sabie.

În timp ce Dorian se ţinea încă de gâtul calului, cu urechile ţiuind şi cu simţurile năucite, văzu primele săgeţi înfigându-se în oamenii săi precum un nor de lăcuste. Focurile de muschetă se abăteau asupra lor de pe pereţii trecătorii. Fumul provocat de praful de puşcă înăbuşea aerul fierbinte şi nemişcat, iar Dorian auzi gloanţele de plumb căzând ca o grindină pe piatră şi pe trupuri deopotrivă.

O sută şi ceva de oameni fuseseră striviţi sub avalanşă. Mai puţin de cincizeci de luptători scăpaseră de sub ruinele acoperite de praf şi de fum. Restul forţelor sale erau blocate în capătul trecătorii. Într-o clipă îşi dădu seama că atacatorii aveau un avantaj şi înţelese că în momentul următor aveau să atace şi să termine sarcina sângeroasă pe care o începuseră atât de bine. Se ridică în şa şi scoase iataganul.

El şi Batula erau despărţiţi acum, dar asta nu conta prea mult, pentru că spaţiul era prea strâmt pentru lupta cu lăncile. Aveau nevoie de sabie şi pumnal pentru când *fisi* aveau să coboare. Sclavii se aruncaseră pe burtă, aşa cum le poruncise. În timp ce se ghemuiau pe podeaua de piatră, prefacându-se înspăimântaţi, îşi scoteau lanţurile de la mâini şi armele din boccelele purtate pe cap.

Observă din şa că *fisi* se apropiau pentru ambuscadă, coborând de pe laturile abrupte – erau negri cu pene de război, cu scuturi uşoare din piele netăbăcită, sărind de pe o piatră pe alta şi scoţând urlete sălbatice de luptă. Aveau suliţe scurte şi bâte grele. Apoi, spre uimirea sa, Dorian văzu un alb în avangardă, apoi încă unul şi încă unul.

– Dumnezeu e mare! strigă Dorian.

Arabii pe jumătate goi, care stăteau întinşi pe jos, săriră în picioare pentru a înfrunta atacul cu iataganele în mână şi răspunseră strigătului.

– Dumnezeu e mare! *Allah akbar!*

Dorian sări în faţă ca să ajungă într-o poziţie de unde putea comanda lupta, dar un glonţ de plumb îi lovi calul în umăr cu un pocnet, iar animalul se prăbuşi, cu un morman de echipamente răsturnându-se peste el. Dorian sări într-o parte şi ateriză cu uşurinţă în picioare. În zarva teribilă din jurul lui, distinse o singură voce:

– Pe ei, băieţi! Tăbăciţi-le fundul ăla păgân!

Era o voce de englez, cu accentul aspru de Devon, iar asta îl şocă pe Dorian mai mult decât explozia prafului de puşcă.

– Englezi!

Trecuseră mulţi ani de când nu mai auzise pe nimeni vorbind în engleză. Deodată, toţi anii aceia dispărură... Aceia erau oamenii lui. Se trezi prins la mijloc într-un vârtej de sentimente sfâşietoare. Privi în jur, căutând o cale de a opri lupta, de a salva viaţa soldaţilor, dar şi pe cea a compatrioţilor săi, care se înfruntau din tabere opuse.

Dar lancea războiului era aruncată şi era prea târziu să-i mai oprească zborul. Se uită după Yassie – încă se ghemuia la adăpostul bolovanului. Apoi, ea îi strigă un avertisment şi arătă dincolo de el.

– În spate, stăpâne!

Dorian se răsuci să-l întâmpine pe cel care venea spre el.

Era un luptător masiv, cu umerii laţi, cu nasul sucit şi cu o barbă neagră şi stufoasă. Faţa îi era arsă de soare şi de vânt, dar avea în privire o strălucire verde care stârni ceva în memoria lui Dorian. Nu avu timp să se gândească la asta, căci bărbatul se apropia cu o viteză şi o atitudine care-i contraziceau statura.

Dorian pară prima lovitură: aceasta fu atât de puternică, încât îi facu braţul să vibreze până la umăr. Se pregăti să riposteze, cu graţie şi fluiditate, însă englezul îi blocă lovitura, prinzându-i sabia în aer şi provocându-l să intre într-o încleştare clasică, prelungită. Săbiile celor doi se izbeau una de alta, făcând oţelul să cânte şi să şuiere.

În clipa aceea, Dorian înţelese trei lucruri: englezul era cel mai bun spadasin cu care se luptase vreodată; dacă ceda, era un om mort; recunoştea sabia care se ciocnea de a lui. Ultima dată o văzuse la cingătoarea tatălui său, pe când stătea pe duneta de pe bătrânul *Serafim*. Oţelul albastru şi incrustaţia aurie străluceau şi-i luau ochii. Era inconfundabilă.

Apoi, adversarul său vorbi pentru prima dată, cu vocea abia afectată de efortul de a respinge sabia lui Dorian.

– Hai, Abdullah, lasă-mă să-ţi mai retez un centimetru din cocoşelul ăla chel!

Deşi i se adresase în arabă, Dorian îi recunoştea vocea.

„Tom", ar fi vrut el să strige, dar şocul era atât de puternic, încât cuvintele îi rămaseră blocate în gât şi niciun sunet nu-i ajunse pe buze. Muşchii braţului drept cedară şi coborî vârful sabiei.

Niciun om nu-şi putea permite să coboare sabia când Tom Courtney îl ţinea prins într-o încleştare prelungă, iar lovitura mortală veni ca un fulger pe cerul albastru de vară. Dorian se răsuci într-o parte în ultimul moment, deviind ţinta fratelui său cu doar un deget – dar simţi lovitura în partea dreaptă a pieptului şi oţelul intrându-i în carne. Iataganul îi scăpă dintre degetele amorţite şi căzu în genunchi străpuns de sabie.

„Tom!" încercă din nou să strige, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet. Tom se dădu în spate, scoţând sabia din pieptul lui cu un sunet aspirat şi moale, ca un copil care dă drumul sfârcului. Dorian se prăbuşi în faţă. Tom păşi peste el şi pregăti sabia pentru lovitura decisivă, dar un băiat se aruncă între ei, acoperind trupul lui Dorian cu al său.

– La naiba, strigă Tom, reţinându-şi mişcarea. Ieşi de aici!

Băiatul, care-şi folosea propriul trup ca un scut, era abia un copil, iar gestul său de sacrificiu îl impresionă pe Tom chiar şi în iureşul luptei. I-ar fi putut ucide pe amândoi cu o lovitură, străpungându-i dintr-o parte în alta. Dar nu se putea hotărî să o facă. Păşi în spate şi încercă să dea băiatul la o parte de pe trupul întins al arabului, dar micuţul se ţinea de stăpânul său ca o scoică de piatră, strigând înduioşător în arabă:

– Îndurare! În numele lui Allah, îndurare!

În clipa aceea, Aboli îi strigă un avertisment:

– În spatele tău, Klebe!

Tom se răsuci cu vârful sabiei ridicat, pentru a întâmpina doi bărbaţi aproape dezbrăcaţi. Preţ de o clipă, crezu că erau sclavi care fuseseră eliberaţi miraculos din lanţuri şi care îl atacau acum cu iatagane. Apoi văzu că trăsăturile lor nu erau negroide, ci arăbeşti. Pe Dumnezeu, nu erau deloc sclavi, ci luptători musulmani! Lovi cu furie în stânga şi-n dreapta, oprindu-i brusc; apoi îl ucise pe unul dintre ei, iar pe celălalt îl făcu să se clatine cu o lovitură în umărul gol.

– Klebe, e o capcană! strigă Aboli din nou, iar Tom privi o secundă în jur.

Toți presupușii sclavi erau fară lanțuri și înarmați. Erau iuți și pregătiți să contraatace. Sulițașii Lozi se împrăștiau deja în fața atacului, iar cei mai mulți dintre ei urcau din nou pe laturile trecătorii, într-o învălmășeală nebună.

Din fața coloanei, Tom văzu o rachetă roșie chinezească înălțându-se spre cer și lăsând în urmă o coadă de fum alb și își dădu seama că era un semnal pentru întăririle arabilor, care aveau să dea năvală peste ei.

Dincolo de peretele prăbușit de stâncă roșie, care bloca porțiunea din spate, văzu încă un val de musulmani, unii în haine lungi, alții cu fâșii de pânză la mijloc, venind să se alăture luptei. Aboli și grupul mic de marinari englezi erau deja depășiți numeric. În câteva minute, aveau să fie izolați și copleșiți de noul val de războinici.

– Ieși, Klebe! Am pierdut. Pleacă!

– După mine! strigă Tom. După mine, către *Centaur!*

Îi chemă pe toți ceilalți spre el. Alf Wilson și Luke Jervis trecură printre dușmani și veniră lângă el. Împreună cu Aboli și cu ceilalți marinari, formară un cerc de oțel și se retraseră în formația exersată de nenumărate ori. Cum conducătorul lor era rănit și scos din luptă, arabii deveniră brusc indecișI și renunțară să se mai arunce asupra barierei de săbii. Tom ajunse în punctul de la baza stâncii, de unde puteau începe să urce din nou, și strigă:

– Dați fuga, băieți! Fiecare pentru el și dracul să-l ia pe cel care rămâne la urmă.

Alergau călcându-se în picioare, asudând, gâfâind și blestemând. Până să ajungă în vârf, arabii de jos începură să tragă asupra lor, iar primele focuri de armă făcură stâncile din jur să bubuie și să se fărâmițeze. Frânturile de rocă desprinse le cădeau în cap și ricoșeurile șuierau. Un marinar englez fu nimerit în spate de un glonț. Bărbatul se arcui și se rostogoli pe fața stâncii. Când omul ajunse la poalele stâncii, Tom îi văzu pe arabi năpustindu-se asupra trupului său și tăindu-l în bucăți.

– Nu mai putem face nimic pentru bietul Davie. Urcați mai departe, mormăi el.

Tom și Aboli ajunseră împreună pe creastă, fiind protejați acum de împușcăturile de jos. Se opriră să-și tragă sufletul și să-i adune pe toți în jurul lor.

Sudoarea se scurgea pe fața crestată a lui Aboli în timp ce îl privea pe Tom, clătinând din cap. Nu avea nevoie de cuvinte ca să-și exprime clar sentimentele.

– Nu o spune, Aboli! Ai dovedit din nou că ești la fel de înțelept ca Dumnezeu, dar parcă mai bătrân și nu prea arătos, râse Tom, încă respirând greu. Haideți, băieți! Să ne întoarcem la cai!

Sarah ținea caii în desișul din făgaș. Aruncă o privire spre fețele lor în timp ce se îndreptau spre ea, trăgând doi răniți în urma lor, dar nu puse nicio întrebare. Majoritatea sângerau și toți erau lac de sudoare. Nu aveau suficienți cai pentru toți, așa că Tom o luă pe Sarah pe șaua lui. Luke avea cu el un rănit, Alf Wilson îl purta pe celălalt, iar restul marinarilor se prinseră fiecare de o scăriță și se lăsară trași, îndreptându-se spre sud. Războinicii Lozi se împrăștiaseră de mult prin tufișuri.

– Am stârnit un potop pe capul nostru. Vor trimite o armată după noi, zise Aboli.

– Zilele noastre la Fort Providence au ajuns la sfârșit, încuviință Tom, călărind în viteză lângă el. Slavă Domnului, *Centaurul* nu are marfa de cărat. Fluviul e scăzut, așa că nava o să plutească ușor. Putem să pornim în aval înainte să ne prindă musulmanii.

Dorian rămase întins în locul în care căzuse, în mijlocul trecătorii. Ben Abram, bătrânul doctor, nu-i lăsase să-l miște până când nu pusese o compresă pe rană, legând-o bine ca să oprească sângerarea.

– Nu a atins inima și plămânul, zise el cu un aer grav, dar încă e în pericol de moarte.

Construiră o litieră din bețe de lance și o foaie de cort din piele, apoi opt oameni îl transportară ușor prin haosul câmpului de luptă, unde o mulțime de răniți gemeau și strigau după apă. Yasmini mergea pe lângă litieră. Își acoperise fața cu turbanul, ca să-și ascundă lacrimile și să-și înăbușe suspinele.

Când ajunseră în crângul cu copaci înalți și umbroși, lângă iazul de la poalele povârnișului, slujitorii din tabără pregătiseră deja cortul șeicului, luându-l dintre bagajele împrăștiate. Îl întinseră pe al-Salil pe salteaua de dormit și-l sprijiniră de pernele de

mătase. Ben Abram îi dădu o licoare de mac, iar Dorian se cufundă într-un somn agitat.

– O să moară? îl întrebă Yasmini pe Ben Abram. Te rog, tăicuțule, spune-mi că nu o să moară.

– E tânăr și puternic. Cu voia lui Allah, o să trăiască, dar va avea nevoie de timp ca să-și revină și să-și recapete puterea în brațul drept.

– O să stau lângă el și nu o să am liniște până nu se înzdrăvenește.

– Știu că așa o să faci, copilă.

După o oră, lângă cort se auziră voci puternice. Yassie ieși să-i alunge pe cei nepoftiți. Totuși, chiar și în starea în care era, amețit de drog, Dorian recunoscu vocile lui Bashir al-Sind și Batula.

– Lasă-i să intre! spuse el încet, iar Yassie fu nevoită să se dea la o parte.

Bashir se înclină la intrarea în cort.

– Mărite șeic, mă rog să fii în paza lui Allah!

– Ce s-a întâmplat cu dușmanii?

– Am venit de îndată ce am văzut racheta, dar am ajuns prea târziu. Au scăpat.

– Câți dușmani au murit?

– Mulți *kaffiri*[1] negri și trei europeni.

– Era vreunul dintre ei un bărbat masiv cu barba neagră?

Bashir clătină din cap.

– Niciunul. Doi erau mici și slabi. Celălalt păgân mai masiv avea barba sură.

Dorian simți un val de ușurare: Tom scăpase. Apoi Batula i se adresă neîntrebat, cu vocea sa ascuțită și nerăbdătoare.

– Stăpâne, am mers pe urmele acelor *fisi* care au fugit de pe câmpul de luptă. Aveau cai ascunși în apropiere și acum fug spre sud, înaintând cu repeziciune. Dacă poruncești, plec după ei.

Bashir interveni la fel de înverșunat:

– Al-Salil, am o mie de oameni călare, pregătiți să-i vâneze. Aștept doar ordinul tău și apoi, pe Allah, nu mai rămâne unul în viață!

---

[1] Termen folosit pe vremuri pentru negrii din sudul Africii, considerat jignitor (în afrikaans în original, n.tr.)

– Nu!

Dorian își smulse cu greu cuvântul din piept, iar Bashir rămase blocat de brutalitatea răspunsului său.

– Iartă-mi impertinența, mărite stăpâne, dar nu înțeleg. Scopul întregului plan era să-i prindem pe banditii păgâni.

– Nu mergeți după ei. Vă interzic.

Dorian își adună toată forța pe care o mai avea pentru a întări ordinul.

– Dacă nu-i urmărim imediat, vor scăpa!

Bashir observa că șansa de a obține o victorie glorioasă îi scăpa printre degete și se uită la Ben Abram.

– Poate că gravitatea rănii îți întunecă judecata, stăpâne.

Dorian se strădui să se ridice într-un cot.

– În numele lui Allah, jur! Dacă îmi încalci ordinele, o să-ți port țeasta în vârful lăncii și o să-ți îngrop trupul într-o piele de porc.

Urmă o tăcere prelungă, apoi Bashir spuse încet:

– Ar vrea marele stăpân al-Salil să repete ordinele în fața ofițerilor din comandament, ca să fie martori și să nu creadă că din lașitate am rămas deoparte în timp ce dușmanul fugea?

Cei patru ofițeri intrară în cort, iar Dorian le repetă ordinul, apoi îi trimise afară. Când Bashir vru să iasă după ei, Dorian îl opri.

– E vorba aici de lucruri atât de profunde, încât nu ți le pot explica, Bashir. Iartă-mă dacă pare că nu te apreciez. Să știi că ești încă în grațiile mele.

Bashir se înclină, ducând mâna la inimă și la buze, dar expresia lui rămase rece și distantă când ieși din cort. De afară se auziră strigătele lui furioase, prin care le poruncea soldaților să iasă din alertă.

Dorian păru să se cufunde apoi într-un somn adânc. Liniștea din cort era apăsătoare, iar Yasmini îi ștergea fruntea cu o cârpă umedă. După un timp îndelungat, Dorian tresări și deschise ochii. Întâi se uită la ea, apoi la Ben Abram.

– Suntem singuri? întrebă el, iar cei doi încuviințară din cap. Vino mai aproape, tăicuțule! Trebuie să-ți spun ceva.

Când Yasmini vru să se ridice și să iasă din cort, el întinse mâna spre ea ca s-o oprească. Amândoi se aplecară spre el, iar Dorian spuse încet:

– Cel care m-a răpus era fratele meu. De asta nu l-am trimis pe Bashir după el.

– Cum e posibil așa ceva, Dowie? îl întrebă Yasmini, privindu-l în ochi.

– Ba este, răspunse Ben Abram în locul lui. Îl știu pe fratele lui și e posibil.

– Spune-i, tăicuțule, te rog. Mi-e greu să vorbesc. Explică-i.

Ben Abram tăcu un minut, căutându-și cuvintele, apoi începu să vorbească încet, pentru ca nimeni din afara cortului să nu-l audă. Îi povesti lui Yasmini cum fusese răpit Dorian când era copil și vândut apoi ca sclav; cum prințul al-Malik îl cumpărase de la pirați și-l adoptase.

– L-am întâlnit față în față pe fratele lui al-Salil. Am ajuns să-l cunosc bine pe insulă, după ce a distrus cuibul piraților. Numele lui este Tom. Eram prizonierul lui, dar m-a eliberat și m-a trimis cu un mesaj pentru al-Salil. A promis că nu o să renunțe niciodată să-l caute și că într-o zi o să-l găsească și o să-l salveze.

Yasmini se uită la Dorian căutând o confirmare, iar el dădu din cap.

– Atunci, de ce fratele tău credincios nu și-a îndeplinit jurământul de a te elibera? întrebă ea.

Dorian păru stânjenit.

– Nu pot răspunde la asta, recunoscu el. Fratele meu Tom nu este omul care să nu-și ia în serios jurămintele. Bănuiesc că, în cele din urmă, după atâția ani, pur și simplu m-a uitat.

– Nu, zise Ben Abram. Există ceva ce nu ai știut niciodată, iar eu nu ți-am putut spune. Fratele tău s-a întors în Zanzibar să te caute. Prințul al-Malik nu a vrut să te predea. L-a trimis pe hogele al-Allama cu un mesaj pentru fratele tău. I-a spus că al-Amhara a murit de febră și au pus în cimitir o placă cu numele tău pe ea.

– Atunci mi-a schimbat tata numele în al-Salil... Vocea lui Dorian părea acum mai puternică și mai aprigă, înțelegând adevărul. Ca să-i ascundă adevărul lui Tom. Nu-i de mirare că fratele meu nu m-a mai căutat.

Închise ochii și rămase tăcut. Yasmini crezu că intrase în comă, dar văzu o lacrimă curgând printre pleoapele lui închise. Inima i se frânse de mila lui.

– Ce-o să faci, iubitul meu? zise ea, mângâindu-i părul roşu ca focul.

– Nu ştiu, zise el. Totul e îngrozitor. Simt că o sabie îmi străpunge sufletul.

– Acum faci parte din Islam, zise Ben Abram. Poţi să te mai întorci vreodată la originea ta?

– Ar crede fratele tău că încă trăieşti, după atâţia ani în care ai fost mort pentru el? întrebă Yasmini.

– Şi îl mai poţi îmbrăţişa acum, când e duşmanul de moarte al tatălui tău, califul al-Malik, al Dumnezeului şi al poporului tău?

Ben Abram îi răsucea cuţitul în inimă.

Dorian nu putea să le răspundă. Îşi întoarse faţa spre peretele cortului şi se abandonă slăbiciunii provocate de rană. Yasmini rămase lângă el în timp ce se zbătea între somn şi trezie, chinuit de durerea fizică şi de forţa sentimentelor care-i sfâşiau inima, ameninţând să-l distrugă.

Armata zăbovi patru zile în tabăra de sub povârniş, în timp ce şeicul rămânea închis în cort.

Sub conducerea lui Bashir, adunară răniţii şi construiră adăposturi acoperite cu stuf sub copacii umbroşi. Ben Abram îi îngrijea. Îşi îngropară morţii, lăsându-i pe loc pe cei care erau deja acoperiţi de stânca roşie după avalanşă. Reparară echipamentul distrus şi ascuţiră din nou armele. Apoi aşteptară alte ordine. Nu primiră niciunul. Bashir al-Sind se plimba nervos prin tabără, răstindu-se la fiecare om care-i trecea pe dinainte, iar oamenii erau la fel de frustraţi ca şi el. Îşi doreau să aibă şansa de a-şi răzbuna tovarăşii care muriseră în trecătoarea strâmtă, dar nu se puteau mişca fără ordinul lui al-Salil.

Prin tabără se răspândiră zvonuri urâte: se spunea că Bashir avea să se revolte şi să preia comanda de la şeicul suferind. Că şeicul murise, apoi că-şi revenise şi că plecase noaptea pe furiş, lăsându-i în plata Domnului.

Apoi, un alt zvon – şi mai ciudat – izbucni în rândul oamenilor: că o a doua forţă expediţionară mare, sub comanda prinţului casei regale din Oman, venea de pe coastă ca să li se alăture.

Împreună cu această nouă forță, aveau să poată în sfârșit să-i urmărească pe păgâni în bârlogul lor. Zvonul apăruse abia de câteva ore când auziră bubuitul îndepărtat al tobelor de război, la început atât de slab, încât părea să fie bătaia propriilor lor inimi. Soldații arabi se îngrămădiră pe terenul înalt ca să vadă dincolo de câmpie, bucurându-se de sunetul cornului de berbec. Văzură apropiindu-se o oaste splendidă, cu un comandament de ofițeri de rang înalt care călăreau în față.

Se adunară plini de admirație când străinii intrară în tabără. Ofițerul care conducea cohortele purta jumătate de armură în stil turcesc, iar pe cap o cască rotunjită cu o țepușă în vârf și cu legătură căptușită la gât. Stând încă pe cal, acest personaj impresionant li se adresă cu o voce puternică:

– Sunt prințul ibn al-Malik Abubaker. Cetățeni ai Omanului, soldați sinceri și loiali, vă aduc veşti triste. Abd Muhammad al-Malik, tatăl meu și califul vostru, e mort în palatul său din Muscat, răpus în floarea vârstei de sabia îngerului negru.

Un geamăt se ridică din rândul soldaților, căci majoritatea lor luptaseră la Muscat ca să-l urce pe al-Malik pe Tronul Elefantului și toți îșI iubiseră califul. Se prăbușiră în genunchi și strigară:

– Domnul să aibă milă de sufletul lui!

Abubaker îi lăsă să-și exprime durerea, apoi își ridică mâna înmănușată ca să-i facă să tacă.

– Soldați ai califului, vă aduc salutările noului conducător. Zayn al-Din, iubitul fiu mai mare al lui al-Malik, este acum calif. M-a rugat să vă cer să-i jurați credință și loialitate.

Oamenii îngenunchează cu Bashir al-Sind în fruntea armatei și depuseră jurământul de credință, rugându-l pe Dumnezeu să le fie martor. Când se termină ceremonia, soarele era deja la apus. Apoi, Abubaker le permise să plece și-l chemă la el pe Bashir.

– Unde e laşul și trădătorul de al-Salil? întrebă el. În numele califului, am o treabă urgentă cu el.

Dorian auzi anunțul morții tatălui său adoptiv în timp ce stătea întins pe salteaua de dormit din cort, căci vocea lui Abubaker se auzea clar prin peretele lateral din piele tăbăcită.

Simţea că toate punctele de sprijin din viaţa sa se năruiau, unul după altul. Era prea slăbit şi prea bolnav ca să depăşească aceste şocuri şi toate greutăţile.

Apoi auzi numele lui Zayn al-Din şi vestea succesiunii lui la Tronul Elefantului şi-şi dădu seama că situaţia lui era mai precară decât crezuse. Cu un efort, lăsă deoparte durerea morţii tatălui său şi propria suferinţă fizică şi o luă de mână pe Yasmini, trăgând-o mai aproape de pat. Şi ea era şocată de vestea morţii lui al-Malik, dar nu atât de tare ca Dorian, căci abia îl cunoscuse pe tatăl ei ca om. Îşi reveni imediat din uimire când el îi zise, scuturând-o:

– Suntem în mare pericol, Yassie. Acum suntem amândoi la mâna lui Zayn. Nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă asta, căci Kush era un sfânt pe lângă fratele nostru.

– Cum putem scăpa de el? Căci nu te poţi mişca, Dowie... Ce putem face?

El îi spuse ce trebuia să facă, vorbindu-i grăbit şi în şoaptă şi obligând-o să repete fiecare detaliu.

– Ţi-aş da o scrisoare, dar nu pot să scriu cu mâna asta. Trebuie să duci mesajul cuvânt cu cuvânt, dar să-l înveţi bine, altfel nu o să fie crezut.

Yasmini era isteaţă şi, chiar şi în starea de confuzie în care se afla, îl învăţă pe de rost de prima dată, deşi îi era greu să pronunţe unele cuvinte pe care i le spusese el. Nu avea timp să le exerseze.

– E de ajuns. O să înţeleagă el. Acum, du-te! porunci el.

– Nu pot să te las, stăpâne, zise ea rugător.

– Abubaker o să te recunoască dacă stai lângă mine. Dacă te prinde, nu ne mai poţi ajuta pe niciunul.

Ea îl sărută blând şi drăgăstos, apoi se ridică să plece. Dar când de afară se auzi un pas greoi, se făcu mică într-un colţ, acoperindu-şi capul şi umerii cu şalul. Bashir al-Sind dădu la o parte foaia de cort de la intrare şi păşi înăuntru. Ben Abram încercă să intervină şi să-l împiedice să se apropie de patul pe care stătea întins Dorian.

– Al-Salil e grav rănit şi nu trebuie deranjat.

Bashir îl împinse dispreţuitor într-o parte.

– Generalul Abubaker, emisarul califului, se apropie! îl avertiză el pe Dorian, cu o expresie rece şi răutăcioasă.

Dorian știa că nu se mai bucura de loialitatea lui Bashir și că acum nu-i mai era prieten credincios și aliat.

Apoi, în cort intră Abubaker și rămase cu mâinile înfipte în șold.

– Așadar, trădătorul încă trăiește. Asta e bine! Al-Salil, care a fost cândva al-Amhara din haremul din Lamu, unde eram tovarăși de joacă... Începu să râdă sarcastic. Am venit să te duc la calif ca să dai socoteală pentru acuzația de trădare. Plecăm mâine în zori către coastă.

Ben Abram interveni din nou:

– Nobile prinț, nu poate fi mutat. Rana lui e prea gravă. Îi puneți viața în pericol.

Abubaker se apropie de pat și se uită la Dorian.

– O rană, spui... Cum pot să fiu sigur că nu se preface?

Întinse mâna brusc și apucă bandajul care acoperea pieptul lui Dorian, smulgându-l cu un gest brutal. Crusta abia formată era lipită de bandaj, iar Dorian se încordă și gemu de durere când aceasta se desprinse. Sângele începu să curgă din rană, prelingându-se pe pieptul său. În colțul ei din cort, Yasmini scânci de mila lui, dar nimeni nu o luă în seamă.

– E doar o zgârietură, declară Abubaker, prefăcându-se că examinează rana deschisă. Nu-i de ajuns ca să ferim un trădător de justiție. Îl apucă pe Dorian de părul roșu și des și-l trase din pat. Ridică-te în picioare, porc trădător!

Îl forță pe Dorian să stea în poziție dreaptă, apoi zise:

– Vezi, doctore, cât de puternic e pacientul tău? Te-a înșelat până acum. Nu e nimic în neregulă cu el.

– Nobile prinț, nu va supraviețui unui asemenea tratament sau marșului lung către coastă.

– Ben Abram, țap bătrân și ramolit, dacă moare până ajungem pe coastă, îți tai capul. Acesta o să fie pariul nostru. Zâmbi și-și dezveli dinții strâmbi. Trebuie să faci tot posibilul să-l ții în viață pe al-Salil. Cât despre mine, eu voi face tot posibilul să-l omor treptat. Vedem noi cine câștigă.

Îl împinse pe Dorian înapoi pe saltea și se întoarse să iasă din cort. Bashir plecă după el.

Yasmini sări în picioare, apropiindu-se de Dorian. Deși avea fața contorsionată de durere, el îi șopti furios:

– Du-te, femeie. Nu mai pierde nicio clipă! Găseşte-l pe Batula şi pleacă.

Tom şi oamenii săi ajunseră la Fort Providence în trei zile de călărit intens, începând de îndată pregătirile de abandonare a aşezării. Aboli îi trimise pe Fundi şi pe alţi trei bărbaţi în amonte, ca să-şi adune familia.

– Nu pot pleca fără ei, îi spuse el lui Tom.

– Nici nu m-aş aştepta să o faci, răspunse Tom. Dar trebuie să ne grăbim. Putem fi siguri că musulmanii gonesc pe urmele noastre.

Tom trimise câteva grupuri de oameni ca să supravegheze toate drumurile spre fort, pentru a fi avertizaţi în caz că apăreau arabii. Apoi dădură zor să încarce *Centaurul,* pregătindu-l pentru navigarea pe fluviul Lunga. Scoaseră tunurile uşoare din amplasamentul lor pe stăvilar şi le aşezară pe puntea superioară. Nu aveau fildeş de transportat, dar încărcară toate mărfurile de schimb aduse de la Capul Bunei Speranţe la începutul sezonului. Sarah îşi adună toate lucrurile preţioase şi le trimise la bord – lenjeria şi tacâmurile, oalele şi cratiţele, medicamentele şi cărţile care umpleau aproape până la refuz cabina micuţă. Tom se împotrivi când vru să aducă şi clavecinul.

– Îţi cumpăr altul, îi promise el, dar când văzu expresia stranie de pe faţa ei, îşi dădu seama că vorbea în zadar.

Nemulţumit, lăsă doi marinari să-l urce pe pasarelă şi să-l coboare în carenă.

Deşi era ciudat, încă nu se vedea niciun semn cum că ar fi fost urmăriţi din nord. Tom îl trimise pe Aboli ca să se asigure că santinelele supravegheau potecile din nord şi că nu dormeau în post. Liniştea era nefirească. Cu siguranţă, răzbunarea avea să vină în curând.

Zilele treceau. Apoi, într-un târziu, Fundi se întoarse din ţinutul Lozi cu două canoe, în care se aflau Zete şi Falla, cei doi băieţi, Zama şi Tulla, şi noii bebeluşi. Sarah îi luă sub aripa ei. Tom îi trimise un mesaj urgent lui Aboli, rugându-l să aducă santinelele cu el, căci totul era pregătit în sfârşit de plecare.

Două zile mai târziu, dinspre santinela care stătea în observatorul de deasupra fortului se auzi un strigăt:

– Vin călăreţi dinspre nord!

Tom urcă pe scară, cu telescopul în mână.

– Unde sunt? întrebă el, îndreptând telescopul în direcţia indicată de santinelă.

Sarah urcă în turn lângă el.

– Cine e? întrebă ea neliniştită.

– E Aboli, aduce santinelele. Fluieră uşor, uşurat şi satisfăcut. Nu se văd urmăritori. E posibil să scăpăm fără să mai luptăm. N-aş fi crezut asta! Nu pot să înţeleg de ce ne-au lăsat musulmanii să scăpăm atât de uşor. Adu toţi plozii la bord! Pornim în aval de îndată ce Aboli pune piciorul pe punte.

Ea vru să coboare, dar el o opri cu încă un fluierat.

– Aboli aduce cu el doi străini. Pe Dumnezeu, sunt arabi! Prizonieri, după cum pare, pentru că Aboli îi aduce legaţi. A pus mâna pe două iscoade ale duşmanilor. Măcar ne vor spune unde se află forţa principală.

Aboli aduse captivii la bordul *Centaurului*.

– Ce fel de peşti ai prins în plasă, Aboli? întrebă Tom, uitându-se spre cei doi. După înfăţişare, erau arabi: unul dintre ei părea un războinic periculos, după cum arăta. Celălalt era un băieţaş frumuşel, cu ochii mari şi negri, temător şi timid. Ce pereche neobişnuită, îşi zise Tom.

Băiatul păru încurajat de tonul său degajat.

– *Efendi*, vorbeşti limba mea? întrebă el uşor, cu o voce dulce şi clară.

– Da, băiete. Vorbesc araba.

– Te numeşti Tom?

– Afurisit să fii, ticălos mic! Tom se încruntă şi se apropie ameninţător de el. De unde ştii numele meu?

– Tom, stai! îl opri Sarah. E o fată.

Tom se uită atent la faţa lui Yasmini, apoi pufni în râs. Îi smulse turbanul, iar părul ei lung se desfăcu pe umeri.

– Aşa e, şi încă una frumoasă. Cine eşti?

– Sunt prinţesa Yasmini şi îţi aduc un mesaj de la Dowie.

– De la cine?

– De la Dowie, spuse fata cu un aer disperat. Dowie! Dowie!

Repetă numele cu diferite inflexiuni, însă Tom continua să dea din cap nedumerit.

– Cred că încearcă să spună Dorry, interveni Sarah, iar pe fața lui Yassi apăru ușurarea.

– Da! Da! Dowie! Dowie! Fratele tău!

Fața lui Tom se întunecă brusc.

– Ai venit aici ca să-ți bați joc de mine! Fratele meu Dorry e mort de mulți ani. Ce joc e ăsta, cățea mică? E o capcană? strigă la ea.

Ochii ei se umplură de lacrimi, dar se stăpâni și începu să cânte. Vocea îi fu ezitantă la început, însă apoi își reveni, devenind dulce și clară. Cânta în stilul modulat oriental, străin pentru urechile europenilor. Melodia era sinuoasă, iar cuvintele o parodie după limba engleză. Se uitau cu toții la ea, complet derutați.

– Tom, e cântecul *Spanish Ladies*, izbucni Sarah. Încearcă să cânte *Spanish Ladies!* Păși spre Yasmini și o luă în brațe. Înseamnă că e adevărat. Dorian trăiește, iar cântecul ăsta ne confirmă că fata e trimisă de el.

– Dorian! E posibil? Unde e? Tom o apucă pe Yasmini de braț și o scutură cu putere. *Unde e fratele meu?*

Ea îi povesti totul într-un torent de cuvinte. Începea câte o propoziție înainte să o termine pe prima, cu limba împleticindu-se în graba de a spune tot și lăsând multe lucruri deoparte, ceea ce o făcea să se întoarcă și să o ia de la capăt.

– Dorry are nevoie de ajutor, zise Tom. Înțelegând esențialul, se întoarse spre Aboli. Dorry trăiește și e la ananghie, așa că i-a trimis să ne ducă la el.

– Caii sunt încă pregătiți, spuse Aboli calm. Putem pleca de îndată.

Tom se întoarse spre Yasmini, care continua să-i povestească lui Sarah.

– Destul, fată! o opri el. O să avem timp mai târziu pentru restul poveștii. Poți să ne duci la Dorry?

– Da! spuse ea hotărâtă. Eu și Batula te putem duce la el!

Tom se aplecă în șa, dându-i lui Sarah un sărut pe fugă. De data asta, ea nu insistă să-l însoțească în expediție. Tom ar fi trebuit să-și dea seama din reticența și din comportamentul ei neobișnuit că ceva nu era în regulă, dar gândul său zbura către fratele lui.

– Ai grijă ca Alf Wilson să-i ţină pe toţi la bord şi în siguranţă. S-ar putea să ne întoarcem în mare grabă, probabil cu arabii în urma noastră.

Trase de frâu, ridică botul calului şi se uită în jur după ceilalţi.

Yasmini şi Batula porniseră deja, ajungând pe la jumătatea primului deal, deasupra fluviului Lunga. Luke şi Aboli se aflau mai în spate, aşteptând ca Tom să îi ajungă din urmă. Toţi purtau îmbrăcăminte arăbească şi duceau de căpăstru un cal de rezervă. Tom dădu pinteni calului şi-i făcu lui Sarah din mână când calul zvâcni sub el.

– Întoarce-te repede şi teafăr! îi strigă Sarah, atingându-şi uşor abdomenul cu o mână.

Călăriră neîntrerupt vreme de patru zile, schimbând caii la fiecare oră şi folosindu-se de fiecare rază de lumină – din zori şi până în scurtul asfinţit african – ca să prindă caravana arabilor din urmă.

Tom călări întreaga zi lângă Yasmini, vorbind până când gâtul li se uscă de la praf şi căldură. Ea îi povesti tot ce se întâmplase cu Dorian de când îl întâlnise prima dată în harem, până la arestarea lui de către Abubaker, cu câteva zile în urmă. De data asta, istorisirea ei fu coerentă şi lucidă, presărată cu umor şi patos. Uneori Tom râdea de încântare, iar alteori era mişcat până la lacrimi. Ea îi povesti ce fel de bărbat devenise Dorian, iar Tom fu mândru. Apoi îi spuse despre povestea lor de dragoste, reuşind să câştige afecţiunea şi simpatia lui Tom. Era încântat de firea senină şi de drăgălăşenia ei.

– Înseamnă că acum vei fi surioara mea, zise el zâmbindu-i afectuos.

– Mă bucur, *efendi*. Îi zâmbi şi ea. Asta mă face foarte fericită.

– Dacă voi fi fratele tău, trebuie să-mi spui Tom.

Când îi aminti despre lupta din trecătoare, spunându-i că îşi doborâse propriul frate şi că fusese cât pe ce să o ucidă şi pe ea, pe Tom îl cuprinseră remuşcările.

– Nu şi-a arătat deloc faţa! Cum era să ştiu?

– El înţelege asta, Tom. Încă te iubeşte.

– Puteam să vă ucid pe amândoi. A fost de parcă... o forţă din afară m-a ţinut de mână.

– Căile Domnului sunt minunate şi nu ne este dat să le punem la îndoială.

Îl conduse apoi prin labirintul complicat al politicii din Oman, explicându-i cum ajunseseră să fie implicaţi, precum şi consecinţele succesiunii la tron a lui Zayn al-Din asupra lui Dorian.

– Abubaker îl duce înapoi la Muscat, ca să înfrunte mânia şi răzbunarea lui Zayn, spuse ea cu lacrimi pe obrazul prăfuit.

El se aplecă spre ea şi îi mângâie braţul frăţeşte.

– O să vedem noi, Yasmini. Te rog, nu plânge!

Ajunseră pe poteca largă croită de armata arabă în marş şi se apropiară până când norul de praf deveni vizibil deasupra pădurii. Apoi Batula merse înainte, în vreme ce restul rămaseră în urmă şi aşteptară căderea nopţii. Intenţionau să se infiltreze în masa dezlânată de călăreţi cu feţele acoperite fără să atragă atenţia sau să stârnească bănuieli.

La apusul soarelui, Batula se întoarse pe potecă.

– Slavă Domnului, al-Salil e încă în viaţă, fură primele lui cuvinte.

Pentru Tom, numele arab al lui Dorian suna străin şi ciudat.

– L-am văzut de la distanţă, dar n-am încercat să ajung la el. Îl duc pe o litieră trasă de cal.

– Cât de slăbit e? întrebă Tom.

– Poate să meargă puţin, răspunse Batula. L-am văzut pe Ben Abram ajutându-l să se ridice de pe litieră şi ducându-l în cort, unde îl ţin acum. Are braţul drept prins într-un bandaj. Se mişcă încet şi e ţeapăn ca un moşneag, dar ţine capul drept. E mai în putere decât era când l-am lăsat.

– Slavă lui Dumnezeu, şopti Yasmini.

– Poţi să ne duci la cortul lui, Batula? întrebă Tom.

Batula încuviinţă din cap.

– Da, dar îl păzesc bine.

– L-au legat cu lanţuri?

– Nu, *efendi*. Probabil au impresia că rana îl împiedică suficient.

– O să-l scoatem chiar în noaptea asta, hotărî Tom. Iată cum facem!

Se apropiară de tabără mergând contra vântului, pentru ca armăsarii lor să nu simtă mirosul cailor arabilor și să necheze spre ei. O lăsară pe Yasmini să-i țină și înaintară până la marginea pădurii. Tabăra zumzăia ca un stup de albine, iar aerul era albastru și înceţoșat de fumul sutelor de focuri pentru gătit. Era o vânzoleală continuă: grăjdarii și sclavii veneau și plecau de lângă șirurile de cai, bărbaţii se furișau în tufele din împrejurimi și se întorceau apoi la saltelele de dormit, bucătarii plimbau oalele aburinde cu orez prin tabără și împărţeau masa de seară. Erau puține santinele și nu prea multă ordine.

– Abubaker nu e un soldat adevărat, zise Batula dispreţuitor. Al-Salil nu ar permite niciodată o asemenea lipsă de disciplină.

Tom îl trimise pe Batula în tabără, iar ceilalţi îl urmară pe rând, la intervale regulate. Se mișcau cu nonșalanţă, purtând haine lungi, turbane și arme ascunse. Batula se îndreptă spre un spaţiu liber din mijlocul taberei, unde un cort din foi de piele argăsită fusese instalat separat de celelalte. În lumina focului, Tom văzu că tufele din jurul cortului nu fuseseră îndepărtate, dar cel puţin trei paznici erau postaţi de jur împrejur, stând cu picioarele încrucișate și cu armele în poală.

Batula se așeză sub crengile răsucite ale unui arbore marula, la o sută de metri de cortul prizonierului. Ceilalţi se apropiară ușor și i se alăturară, așezându-se în cerc și întinzându-și hainele lungi în jurul lor, până când, în semiîntuneric, ajunseră să semene cu oricare alt grup mic de soldaţi omanezi așezaţi la întâmplare, vorbind încet, bând cafea și împărţind o pipă.

Deodată, trei arabi îmbrăcaţi în haine splendide se îndreptară spre ei cu pași mari, urmaţi îndeaproape de paznicii lor. Tom simţi că intră în panică, gândindu-se că prezenţa lor fusese cumva depistată, dar bărbaţii trecură pe lângă ei și se apropiară de cort.

– Cel cu turban albastru și cu bentiţă aurie e prinţul Abubaker, cel despre care ţi-am zis, șopti Batula. Ceilalţi doi sunt al-Sind și bin Tati, soldaţi aprigi și loiali lui Abubaker.

Tom îi văzu pe cei trei intrând în cortul în care Dorian era captiv. Erau suficient de aproape încât să audă murmurul vocilor

de dincolo de foile de cort din piele. Apoi se auzi o lovitură și un strigăt de durere. Tom se ridică pe jumătate în picioare, dar Aboli întinse mâna și-l trase înapoi. După un nou schimb de vorbe, Abubaker ieși din cort aplecându-se și se opri să se uite înapoi.

– Ține-l în viață, Ben Abram, ca să moară cu mai multă pasiune, râse Abubaker.

Apoi se întoarse, trecând atât de aproape de Tom, încât îl atinse cu poala hainei.

– *Salaam aliekum*, mărite doamne, murmură Tom, dar Abubaker nici nu se uită spre el și își continuă drumul spre cortul lui din mijlocul taberei.

Treptat începu să se aștearnă liniștea. Vocile amuțiră, iar oamenii rămaseră în jurul focurilor înfășurați în șaluri, în timp ce flăcările se transformau în cenușă. Tom și oamenii lui se întinseră în jurul focului făcut de Batula și-și acoperiră capul – dar nimeni nu dormea. Când focurile se stinseră, întunericul deveni mai profund. Tom se uita la stele, încercând să aprecieze cât de repede trecea timpul. Clipele păreau să se scurgă infinit de încet. În cele din urmă, întinse mâna și atinse spatele lui Aboli.

– Acum e momentul, zise el.

Se ridică încet și se apropie de cortul lui Dorian. Urmărise santinela care stătea în spate. Îi văzuse capul căzându-i în piept, tresărind apoi brusc și căzând din nou.

Tom păși încet în spatele lui, apoi se aplecă deasupra și-l lovi în tâmplă cu patul pistolului. Simți osul subțire trosnind, iar bărbatul se prăbuși fără niciun sunet. Tom se așeză în locul lui, luându-și aceeași poziție, cu muscheta celuilalt în poală. Așteptă un minut lung, asigurându-se că nu alarmase pe nimeni. Apoi se trase încet pe călcâie, până când ajunse în apropiere de peretele din spate al cortului.

Nu avea cum să știe dacă lăsaseră vreun paznic și în cort, lângă patul lui Dorian. Își umezi buzele, respiră adânc, apoi fluieră încet primul vers din *Spanish Ladies*.

Cineva se mișcă dincolo de perete, apoi auzi o voce pe care nu și-o amintea. Nu era vocea copilului de care se despărțise cândva – era vocea unui bărbat.

– Tom?

– Da, băiete. E liber înăuntru?

– Suntem doar eu și Ben Abram.

Tom scoase briceagul și tăie foaia de cort, dând-o la o parte. O mână se întinse spre el prin crăpătură, palidă în lumina lunii. Tom o apucă și o strânse tare, iar Dorian îl trase în cort. Se îmbrățișară în genunchi, strângându-se cu putere la piept.

Tom încercă să vorbească, dar vocea îi era gâtuită. Apoi respiră din nou adânc și spuse cu emoție:

– Domnul să fie cu tine, Dorian Courtney. Nu știu ce să zic...

– Tom! Dorian întinse mâna teafără și strânse în pumn cârlionții deși și acoperiți de praf ai fratelui său. Ce bine îmi pare să te văd!

Cuvintele englezești păreau străine pe limba lui și începu să plângă, copleșit de o bucurie infinită.

– Nu face asta, Dorry, altfel mă apucă și pe mine, protestă Tom, trăgându-se într-o parte să se șteargă la ochi cu mâna. Hai să te scoatem de aici, băiete! Cât de tare ești rănit? Poți să mergi dacă te ajutăm eu și Aboli?

– Aboli? E aici cu tine? Vocea lui Dorian tremura.

– Sunt aici, Bomvu, murmură Aboli la urechea lui, dar avem timp mai târziu pentru asta.

Îl cărase pe paznicul arab căzut prin tăietura din peretele cortului, apoi îl întinse pe salteaua de dormit și-i acoperi trupul cu pătura de lână a lui Dorian. Între timp, Ben Abram îl ajută pe Dorian să îmbrace o haină, acoperindu-i cârlionții roșii cu turbanul.

– Du-te cu Domnul, al-Salil, șopti el. Apoi se întoarse spre Tom și spuse: Eu sunt Ben Abram. Mă mai ții minte?

– Nu te voi uita niciodată și nici bunătatea arătată fratelui meu, prieten drag! zise Tom prinzându-l de braț. Toate binecuvântările lui Dumnezeu asupra ta!

– Ți-ai îndeplinit jurământul, zise Ben Abram încet. Acum trebuie să mă legi și să-mi pui un căluș, altfel Abubaker se va purta cu cruzime cu mine când va constata că al-Salil nu mai e.

Îl lăsară pe Ben Abram legat fedeleș și-l scoaseră pe Dorian prin peretele din spate. Îl ridicară în picioare și-l sprijiniră amândoi, apoi porniră încet să traverseze tabăra adormită. Batula și Luke Jervis mergeau înainte, mișcându-se ca două fantome întunecate în timp ce ocoleau focurile de tabără. Un arab adormit se trezi, se ridică în capul oaselor și se uită la ei, dar îi

lăsă să treacă fără să-i verifice, întinzându-se din nou pe pământ și acoperindu-și capul.

– Rezistă, Dorry, îi șopti Tom la ureche. Aproape am scăpat.

Merseră mai departe spre marginea pădurii și, când fură înconjurați cu totul de copaci, iar Tom fu pe punctul să răsufle ușurat, o voce strigă la ei în arabă de undeva din apropiere.

– Ce fel de oameni sunteți? Opriți, în numele lui Allah, și predați-vă!

Tom întinse mâna după sabie pe sub haină, dar Dorian îl prinse de mână și răspunse în aceeași limbă:

– Pacea lui Allah fie cu tine, prietene! Sunt Mustafa din Muhaid și m-a lovit dizenteria. Prietenii mei mă duc într-un loc ferit dintre tufișuri.

– Nu ești singurul suferind, Mustafa. Mulți sunt bolnavi în tabără, îl compătimi santinela. Pacea fie cu tine și cu mărunta-iele tale!

Continuară să înainteze încet, apoi Batula reapăru brusc în noapte.

– Pe aici, *efendi!* șopti el. Caii sunt aproape.

Auziră apoi tropăitul unei copite, iar silueta micuță a lui Yasmini se desprinse din întuneric și alergă spre Dorian. Se strânseră în brațe, mângâindu-se și schimbând șoapte blânde de iubire, până când Tom îi desprinse ușor și-l conduse pe Dorian spre cel mai puternic cal. Împreună cu Aboli, reuși să-l urce pe cal. Văzându-l pe Dorian legănându-se nesigur, Tom îi legă gleznele cu frânghii de piele pe sub burta calului, iar pe Yasmini o urcă în spatele lui.

– Ține-l bine, surioară, îi spuse Tom. Să nu-l lași să cadă.

După ce încălecă și el, apucă frâul calului lui Dorian.

– Du-ne acasă, Aboli, zise el, privind în urmă printre copaci spre tabăra adormită. Avem un avans de cel mult câteva ore. Apoi vor veni după noi ca un roi de viespi.

Înaînară caii fără milă. Animalele fuseseră greu încercate și pe drumul de la Fort Providence – nu se odihniseră mai deloc și avuseseră timp să pască doar în scurtele opriri din

timpul nopţii. Acum aveau parte de acelaşi tratament. La prânz era sufocant de cald, iar întinderile de pământ uscat erau foarte lungi, sfâşiind copitele cailor.

Rămaseră fără primul cal înainte de a fi parcurs treizeci de kilometri. Era cel pe care călăreau Dorian şi Yasmini. Pietrele îi spărseseră toate cele patru copite şi abia mai putea păşi. Tom îl lăsă liber, ştiind că leii şi hienele aveau să sfâşie animalul curajos în aceeaşi noapte. Îl urcară pe Dorian pe un cal de rezervă şi continuară în acelaşi ritm. În decurs de trei zile, rămăseseră fără toţi caii de rezervă. Nu-i mai aveau decât pe cei pe care călăreau. Pe când se pregăteau să plece după o pauză scurtă de prânz de lângă un eleşteu noroios, Aboli zise încet:

– Muschetele nu ne vor fi de niciun ajutor împotriva unei armate, iar greutatea lor ne ucide caii.

Abandonară armele de foc, butoiaşele cu praf de puşcă, sacii cu gloanţe şi oricare alt bagaj, păstrând doar săbiile şi burdufurile cu apă. Tom se întoarse cu spatele şi, fără să-l vadă nimeni, ascunse un pistol în cămaşă.

Era o armă cu ţeavă dublă. Ştia din povestirile lui Yasmini ce soartă cumplită îi aştepta pe ea şi pe Dorian dacă i-ar fi prins arabii. Pistolul era pentru ei, câte o ţeavă pentru fiecare. „Doamne, dă-mi putere dacă vine clipa aceea", se rugă el în tăcere.

Deşi uşuraseră drastic încărcătura, mai pierdură doi cai în ziua aceea. Luke, Aboli şi Tom alergau pe rând pe lângă călăreţi, ţinându-se de chingile scăriţelor ca să ţină pasul cu marşul.

În seara aceea văzură pentru prima dată coloana de arabi care-i urmărea, în timp ce traversau încă un şir din dealurile ce împestriţau peisajul acela sălbatic. Când priviră în urmă, văzură norul de praf ridicându-se la trei leghe în urma lor.

În noaptea aceea se opriră doar o oră, continuându-şi drumul la lumina astrelor şi urmând steaua luminoasă din crucea mare a constelaţiei Centaurului. În ciuda dificilului marş nocturn, descoperiră odată cu zorile că nu câştigaseră prea mult teren. Primele raze ale soarelui înfăţişară norul de praf ridicat, roşu ca sângele, la linia orizontului, tot la trei leghe în urma lor.

În timpul marşurilor de noapte, chiar şi Aboli pierdu noţiunea distanţei parcurse, ajungând să nu mai poată aprecia poziţia lor exactă în sălbăticia ţinutului acoperit de dealuri şi pădure. În

seara aceea traversară încă un șir de dealuri, sperând să vadă sclipind dedesubt apele râului Lunga – dar speranţele li se năruiră când în faţa lor apăru încă un șir de dealuri verzi. Înaintară cu greu prin valea din mijloc; caii erau aproape epuizaţi și toţi erau la limită. Chiar şi Aboli mergea cu greu, încercând să-şi ascundă șchiopătatul provocat de un ligament răsucit la genunchi. Avea faţa uscată și cenușie de praf. Dorian era tras la faţă, cu trupul scheletic pe sub haină, iar de sub bandajul murdar îi curgea sânge. Yasmini rămăsese fără putere încercând să-l ţină în șa. Ultimul cal se chinuia să meargă cu greutatea lor în spinare.

Apoi căzu şi acesta sub creasta dealurilor, prăbuşindu-se de parcă tocmai l-ar fi împuşcat cineva. Tom tăie legăturile care ţineau picioarele lui Dorian și-l trase de pe cal.

– De aici o luăm pe jos, băiete. Poţi să mergi mai departe? îl întrebă el.

Dorian încercă să zâmbească.

– Pot să merg cât poţi și tu, Tom.

Dar când Tom încercă să-l ridice, genunchii îl lăsară şi se prăbuşi în pământul pietros.

În spatele lor, undeva în valea pe care tocmai o traversaseră, norul de praf roşiatic se ridica în văzduh. Tăiară rapid o bucată scurtă de lemn, iar Aboli şi Tom apucară capetele. Îl puseră pe Dorian în mijloc, aşezându-i braţele în jurul umerilor, și coborâră versantul dealului către vale cărându-l între ei.

Se opriră doar câteva minute pe timpul nopţii, apoi continuară să îl ducă pe Dorian astfel până când nu mai reuşiră să facă niciun pas şi se prăbuşiră să se odihnească. Le luă toată noaptea să traverseze valea cea largă. Puteau doar să spere că urmăritorii se opriseră în întuneric în spatele lor, pentru că urmele lor nu se mai vedeau.

Zorii îi surprinseră urcând cu greu versantul din partea opusă a văii. Când priviră în urmă, văzură că arabii erau atât de aproape, încât vârfurile lăncilor lor reflectau lumina, strălucind vesel.

– Au înjumătăţit distanţa, spuse Tom gâfâind, coborându-l pe Dorian pe pământ pentru o pauză. La viteza cu care mergem noi, ne vor ajunge într-o oră.

– Lasă-mă aici, Tom, șopti Dorian. Salvaţi-vă!

– Eşti nebun! strigă Tom. Ultima dată când ţi-am întors spatele ai dispărut ani întregi. Nu vreau să-mi mai asum acest risc.

Se ridicară și porniră din nou. Yasmini mergea cu câțiva pași înainte. Sandalele ei de piele erau rupte și scâlciate, aproape desprinzându-i-se de picioare, iar călcâiele îi sângerau, fiind pline de băşici. Căzu înainte să ajungă pe creastă și, deși se târî până la cel mai apropiat copac și se folosi de trunchi ca să se ridice, era prea slăbită pentru a mai sta în picioare.

– Luke, ia-mi locul aici! Tu, Batula, ajută-l!

Tom le dădu capătul suportului făcut pentru Dorian și se duse la Yasmini, care se sprijinea de copac și plângea încet.

– Sunt o femeie proastă și slabă, suspină Yasmini când Tom se aplecă spre ea.

– Da, încuviință el, dar mult prea frumoasă ca să te lăsăm în urmă.

O luă în brațe și, cu toate că era fragilă și ușoară ca o pasăre, efortul îi puse la încercare toți mușchii de pe umeri și de pe spate. O strânse la piept și se forță să urce mai departe.

În urma lor se auzi un strigăt slab și Tom aruncă o privire peste umăr. Primii călăreți din grupul de arabi ajunseseră la poalele dealului de sub ei. Unul ridică pușca și glonțul izbucni din țeava lungă. Câteva secunde mai târziu, auziră bubuitura. Fiind încă la distanță mare, glonțul nici nu se apropie de ei.

– Suntem aproape în vârf, zise Tom, încercând să pară vesel și încrezător. Încă un efort, băieți.

Păși pe creasta dealului, orbit de sudoare. Știa că nu mai putea continua. O așeză pe Yasmini pe jos și se șterse la ochi, având privirea înceţoșată și cu lumini puternice dansându-i în fața ochilor. Se clătină pe picioare, privind în urmă la ceilalți: și ei erau epuizați. Până și Aboli își epuizase puterea sa de uriaș. Abia mai reuși să facă ultimii pași până pe creastă.

„Aici vom muri, își spuse Tom cu tristețe. Mai am încă sabia Blue Neptune ca să lupt până mor și, la urma urmei, am pistolul pentru Yasmini și Dorian." Pipăi sub cămașă și atinse patul armei.

Apoi, deodată, Aboli veni lângă el și, cu mâna tremurând și incapabil să vorbească, îi arătă valea din față. Tom crezu pentru o clipă că era vorba de un miraj, dar își dădu seama imediat că strălucirea care îi rănea ochii era lumina reflectată de râul Lunga – iar micul *Centaur* era ancorat la mal. Erau atât de aproape, încât vedeau micile siluete de pe puntea deschisă.

Tom simți puterea revenindu-i în picioare. Scoase pistolul de sub cămașă și trase de două ori în aer. Pe navă se produse brusc agitație, iar Tom văzu sclipirea lentilei de telescop îndreptate spre ei. Făcu nebunește din mână, iar Alf Wilson îi răspunse la fel.

Tom se întoarse și privi în urma lui. Călăreții arabi se apropiau în galop, ajunși deja la jumătatea dealului. Fără alte vorbe, Tom o ridică pe Yasmini și începu să coboare panta către râu. Gravitația îi iuțea picioarele și abia mai reușea să mențină ritmul. Fiecare pas îi înjunghia spatele pe măsură ce pământul zbura pe sub tălpile lui. Îi auzi pe Aboli și pe ceilalți coborând după ei, dar nu putea să privească înapoi. Avea nevoie de toată forța și de toată concentrarea pentru a rămâne în picioare. Yasmini închise ochii de spaimă, ținându-se cu ambele mâini de gâtul lui.

Deodată se auzi un strigăt în urma lor, apoi un foc de muschetă. Arabii ajunseseră pe creasta dealului. Un glonț străpunse trunchiul unui copac din spatele lui Tom, împrăștiind așchii albe de lemn în jur. Tom nu putea să mai mențină viteza și nici nu se putea opri din cauza greutății lui Yasmini. Un picior îi cedă și căzu. Se rostogoliră împreună până când se loviră de un bolovan și rămaseră pe loc amețiți.

Aboli trecu pe lângă ei cu Dorian în spate, săltând și clătinându-se, în timp ce Batula și Luke Jervis încercau să se țină după el. Aboli nu mai reușea să-și controleze picioarele. Nu se putu opri să-l ajute pe Tom, dar Luke îl apucă de braț și-l ridică, iar Batula o luă pe Yasmini în brațe și porni cu pași nesiguri la vale.

Apoi se auzi ropotul unor copite și Tom înțelese că arabii își mânau caii pe povârniș. Coborâseră deja lăncile și aveau o expresie triumfătoare pe fețele tuciurii. Deodată o auzi pe Sarah strigându-l pe nume.

– Tom! Venim!

Se răsuci și o văzu călare, trăgând după ea doi cai de rezervă și urcând dealul în galop. Alf Wilson venea imediat în spatele ei, pe o iapă neagră din herghelia lor, și trăgea după el alți doi cai de rezervă. Sarah se opri în dreptul lui, iar Tom o luă pe Yasmini din brațele lui Batula, aproape aruncându-i trupul ușor pe spinarea calului lui Sarah. Aceasta o prinse, împiedicând-o să alunece.

– Fugi! spuse Tom sfârșit. Du-o de-aici!

Fără să spună o vorbă, Sarah îi aruncă frâiele cailor liberi și se întoarse spre poalele dealului, cu Yasmini săltând în fața ei ca

un sac. Tom lăsă un cal pentru Luke și Batula și se aruncă pe spatele celuilalt. Îl ajunse repede pe Aboli și prinse trupul chinuit și sângerând al lui Dorian din spatele lui.

– Ia calul de la Alf! îi strigă lui Aboli când trecu pe lângă el, pornind imediat în viteză după Sarah. Auzi strigătele arabilor și tropotul de copite în spatele lui, așteptându-se să primească o lance în spate dintr-o clipă într-alta. Dar nu avea timp nici să privească în urmă – era prea ocupat să-l țină în șa pe Dorian. Disperat, îl simți alunecându-i printre degete și înțelese că nu mai reușea să-l oprească din cădere. Apoi, deodată, Aboli apăru exact lângă el. Se aplecă și-l împinse pe Dorian la loc, pentru ca Tom să-l poată apuca din nou de umeri.

Apoi ajunseră pe teren drept, pe malul râului. Tom și Aboli călăreau alături în spatele lui Sarah, care încă o ținea pe Yasmini. Apoi urmau Alf, Batula și Luke, într-un grup. În spatele lor se apropia cavaleria arabilor, care câștigau teren, întinzând nerăbdători lăncile în față.

Sarah nu ezită când ajunse la râu și mână calul mai departe. Acesta sări peste malul înalt și ateriza în apă, împroșcând în jur și scufundându-se complet. Tom și Aboli o urmară peste margine fără să se oprească din galop, apoi săriră și ceilalți, fiind gata să cadă peste ei. Ieșiră cu toții înotând alături de caii care se zbăteau și se îndreptară spre locul unde era ancorat *Centaurul.*

În spatele lor, arabii ajunseră pe mal și traseră caii de frâu, întorcându-i în loc și încercând să scoată puștile din teacă. Caii se răsuceau și se zbăteau în timp ce de pe *Centaur* se auzeau primele salve de tun. Jumătate dintre ei căzură într-o învălmășeală sângeroasă de oameni și animale. Restul se întoarseră panicați și dădură bir cu fugiții pe deal, în vreme ce alte salve de tun de pe *Centaur* izbeau copacii din jurul lor.

Caii care înotau ajunseră lângă navă, iar marinarii îi ridicară pe călăreți la bord. De îndată ce ajunse pe punte, Tom alergă spre Sarah și o îmbrățișă, cu apa picurându-i din păr și din haine.

– La ananghie, frumoasa mea, ești mai prețioasă decât zece bărbați. Apoi se desprinse din îmbrățișare. Dorian e foarte grav rănit. Va avea nevoie de îngrijirile tale. Și Yasmini e terminată. Ai grijă de ei cât timp pornesc nava.

Se duse la cârmă și ridică ochii spre greement. Alf Wilson pregătise deja totul.

– Domnule Wilson, fii bun și du-ne în aval, îi ordonă Tom, apoi îl căută pe Aboli. O să avem nevoie de cai, ca să tragă nava prin apele puțin adânci. Du-i pe malul sudic, pe partea râului opusă celei pe care se află musulmanii. Ar trebui să poți ține pasul cu corabia.

Aboli strigă la fiii lui, Zama și Tula.

– Am o treabă de bărbați pentru voi. Haideți cu mine!

Băieții coborâră după el peste bord ca să-l ajute să adune caii.

Tom simți cum nava prinde viață sub tălpile lui, lăsându-se purtată de curent și trecând în viteză pe lângă maluri. Se uită spre malul sudic și văzu că Aboli și băieții lui adunaseră caii într-o herghelie compactă, mânându-i de-a lungul malului într-un galop ușor.

Apoi privi spre nord, exact la timp pentru a vedea avangarda armatei arabe apărând pe creastă și coborând apoi spre râu într-un val dens de armuri sclipitoare, lănci și muschete. Tom înșfacă telescopul din mâna lui Alf Wilson și-l îndreptă spre fruntea coloanei ce se apropia. Distinse coiful turcesc al lui Abubaker și turbanul galben al lui al-Sind, care călărea alături de el.

– Cred că vom fi însoțiți de garda de onoare pe tot drumul în aval, îi spuse supărat lui Alf. Nu vor putea să ne dea prea mari bătăi de cap până nu ajungem la apele mai puțin adânci.

Ca să ajungă la mare, trebuiau să treacă prin zonele în care râul se lărgea și își încetinea înaintarea spre ocean. Aici, bancurile de nisip își schimbau mereu poziția, iar adâncimea era variabilă. Apa în care erau abia îi permitea *Centaurului* să plutească. Tom se putea aștepta ca Abubaker și al-Sind să-i urmărească și să-i hărțuiască tot drumul.

Aveau doar câteva ore ca să ajungă la porțiunea aceea înșelătoare, așa că Tom le ordonă tuturor să se pregătească să treacă nava peste bancurile de nisip și să o apere de atacul dușmanului când urma să fie vulnerabilă.

Se opri o clipă pentru a merge în cabina unde Sarah îi dusese pe Dorian și pe Yasmini. Descoperi ușurat că fratele său se odihnea liniștit în patul său. Sarah schimbase pansamentul de pe rană și-i făcu semn lui Tom că totul era în regulă. Yasmini își revenise suficient cât să o poată ajuta și-i dădea lui Dorian supă dintr-un castron. Tom petrecu un minut cu ei, apoi se întoarse în grabă pe punte.

Primul lucru pe care îl văzu când păși pe rama de bocaport fu coloana lungă a cavaleriei omaneze înaintând pe malul nordic după ei.

– Cinci sute sau mai mulți, estimă el, iar Alf Wilson încuviință.

– Destui ca să ne facă necazuri într-o luptă directă, căpitane.

– Ar fi bine să nu ajungem la asta, zise Tom zâmbind încrezător, în ciuda îngrijorării sale. Cât mai avem până la bancurile de nisip?

– Două ore cu viteza de acum.

– Bine, atunci. Vom ușura nava. Aruncă peste bord tot ce nu este esențial pentru călătorie, ordonă el. Apoi coborî vocea, pentru a nu fi auzit din cabina de jos, unde era Sarah: Poți să începi cu clavecinul.

Cu un plescăit, fiecare obiect din încărcătură de care se puteau dispensa fu aruncat peste bord. După clavecin, scăpară de mărfurile de schimb, lăsându-le să plutească în urmă pe măsură ce se apropiau de bancuri. Ajunseră în apă și majoritatea butoaielor cu praf de pușcă și a ghiulelelor de fier – Tom păstră praf de pușcă și muniție doar cât să țină piept unei lupte de o oră.

– Scurgeți jumătate din apa din butoaie. O să ne ajungă până la Capul Bunei Speranțe dacă o raționalizăm, strigă Tom.

Avea să fie foarte greu pentru femei și copii – dar se consolă cu ideea că, dacă-i prindeau omanezii, avea să fie mult mai rău.

In timp ce echipajul executa ordinele, Tom stătea cu ochii pe cavaleria în mișcare. Când curentul împingea *Centaurul* mai tare, ajungeau înaintea coloanei, apoi – când încetinea, iar vântul din miezul zilei devenea instabil –, pânzele fluturau leneșe și arabii recâștigau terenul pierdut.

Tom încărcă un tun de la pupă cu o încărcătură dublă de praf de pușcă și cu câțiva pumni de mitralii. Când fruntea coloanei ajunse suficient de aproape, lansă ghiuleaua. Pagubele nu fură prea mari, dar caii zvâcniră și săltară, iar arabii căzură din șa.

Aboli și cei doi băieți mânau caii pe malul sudic, ținându-se după ei. Herghelia lor era odihnită și puternică, în timp ce caii arabilor erau vlăguiți după urmărirea prelungită și nu mai puteau ține pasul.

Ajunseră apoi la o ultimă cădere de apă rapidă, îndrumând carena de lemn printre stâncile de piatră neagră. După aceea, când

toată viteza și forța curentului dispărură, plutiră spre bancurile de nisip care aproape sufocau râul cu movilele de pietriș galben.

– Urcați femeile și copiii în bărci, ordonă Tom. Fiecare kilogram o să conteze.

Dorian era prea slăbit ca să fie trimis la mal, iar Yasmini rămase să aibă grijă de el. Sarah luă cârma ca să-l lase liber pentru sarcina dificilă de decolmatare. Ceilalți pasageri fură duși pe malul sudic și lăsați în grija lui Aboli. Apoi, barca se întoarse și rămase pregătită ca să tragă nava în caz că eșua.

Tom rămase lângă cârmă și o tăcere stranie se așternu pe micul *Centaur,* în vreme ce înainta spre prima cotitură din apa verde și limpede. Coloana cavaleriei arabe părea să simtă oportunitatea și se apropia nerăbdătoare. Tom le aruncă o privire, încărcând precipitat micul tun.

Însă *Centaurul* trecu ușor de cotitură și Tom răsuflă ușurat. Dar era prea devreme... Nava scârțâi deodată, zdruncinându-se sub picioarele lor când atinse fundul apei, apoi se desprinse și alunecă mai departe prin râul cu ape verzui.

– A fost cât pe ce, oftă Tom, apoi îi strigă lui Sarah la cârmă: Ține-o dreaptă în canalul verde.

Următorul cot se apropia, iar nava se mișca încet acum. Arabii erau la distanță de doar o împușcătură, galopând în grup pe malul nordic, drept și nisipos, cu lăncile sclipind și cu turbanele fluturând în vânt.

Centaurul atinse nisipul și se opri atât de brusc, încât aproape fură aruncați de pe punte. Tom se prinse de habitaclu pentru a-și păstra echilibrul. *Centaurul* se înfipsese bine în pământ.

– La bărci! strigă Tom și fiecare om de la bord dădu fuga spre bărci. Tom îi strigă lui Sarah: Ține cârma pe mijloc!

Apoi o lăsă pe corabie și coborî în barcă.

Cârmacii de pe fiecare barcă apucară capetele parâmelor gata pregătite și le prinseră bine. Apoi, cu vâslașii trăgând din toate puterile, cele două bărci o luară înaintea navei, cu parâmele întinse la maximum. Oamenii se străduiau să vâslească și să o tragă din nisipul înșelător.

De pe malul sudic, Aboli intră în apă cu calul și prinse capătul parâmei lungi aruncate de Sarah. Întoarse calul în apă ținând parâma și, când urcă pe mal, legă capătul funiei de caii care așteptau.

– Dii! Dii! Trageți!

Îi pocni cu biciul pe spate și caii începură să tragă, folosindu-se de toată greutatea ca să înainteze.

Centaurul alunecă pe pietriș, apoi se blocă din nou. Pe malul celălalt, călăreții arabi înaintau în galop, apropiindu-se tot mai mult. Când ajunseră în dreptul navei eșuate, primii călăreți se răsuciră și coborâră lăncile. Intrară în apă ridicând spuma la suprafață și se îndreptară direct spre cei din bărci.

Apa ajungea până la burta cailor, apoi se ridică până la umerii lor. Călăreții aveau lăncile pregătite când ajunseră la ambarcațiunea cea mai avansată, înconjurând-o ca un grup de rechini.

Marinarii traseră în arabi de la mică distanță, apoi se ridicară ca să-i lovească cu vâslele lungi. Dar barca se înclina nebunește și avea să se răstoarne în scurt timp, din pricina greutății dușmanilor.

Pe malul nordic, următorul șir al cavaleriei se așeză în poziție de atac, aliniindu-se pe bancul de nisip într-un grup compact. Abubaker se afla în mijlocul rândului, cu platoșa și coiful strălucind. Flutură iataganul și conduse călăreții înainte, într-un trap care se transformă apoi într-o fugă nebunească.

Sarah nu putea pleca de la cârmă. Văzu peste marginea provei bărcile înconjurate de cai și oamenii încleștați în luptă. Tom stătea la pupă cu sabia Blue Neptune în mână, izbind capetele arabilor din apă. Câțiva încercau să taie parâma de remorcare de la pupă, mișcând iataganele înainte și înapoi. Alții se aruncau cu toată greutatea – a lor și a cailor – în copastie. Barca se înclină până când apa începu să intre peste margine, amenințând să se scufunde dintr-o clipă în alta.

Când divizia lui Abubaker intră în râu, până și Sarah înțelese că totul avea să se termine în curând; era neputincioasă și nu putea interveni. Apoi îl văzu pe Dorian ieșind din cabină, cu Yasmini sprijinindu-l de braț. Folosindu-se de ea ca de o cârjă, se apropie șchiopătând cu greu de cel mai apropiat tun, apucând de ciocul de marlin ca să întoarcă țeava neagră și groasă. Apoi luă fitilul din cutia cu nisip și puse capătul în gaura pentru detonare.

Arma se smuci în spate pe scripete și o ploaie de mitralii copleși primul rând al călăreților arabi, exact când ajunseră la marginea apei. Ținându-se de balustrada de lemn a corabiei, Yasmini

privea dincolo de canal. Văzu cum un glonț de cincizeci de grame îl lovește pe Abubaker în gură. Dinții îi explodară printre buze în bucăți lucioase. apoi glonțul îi sparse falca și ieși prin spatele craniului. Coiful ascuțit îi zbură de pe cap și se învârti în aer.

Cei din jurul lui fură aruncați din șa, iar rândurile se răsuciră și se îndepărtară de la marginea apei. Dorian se îndreptă cu greu spre celălalt tun și-l fixă pe poziție. Călăreții văzură gura tunului întorcându-se spre ei și o luară la fugă panicați. Norul vâjâind de mitralii îi seceră și o mulțime de cai se prăbușiră. În câteva secunde, printre arabi se instală haosul. Îl văzuseră pe Abubaker împușcat, apoi căzuse și Bashir al-Sind, după ce calul său fusese ucis. Dorința de luptă a arabilor dispăru pe neașteptate. Se împrăștiară cu toții și galopară în viteză ca să evite următorul val devastator de mitralii.

Dorian se împletici și aproape căzu, dar fu prins de braț de Yasmini, care îl ajută să meargă la următorul tun. Când acesta bubui, *Centaurul* se înclină ușor din pricina reculului și alunecă greoi pe nisip. Arabii din jurul bărcilor își văzură tovarășii fugind și lăsându-i fără sprijin și își întoarseră caii spre mal.

– Trageți! Trageți până vă plesnesc măruntaiele! strigă Tom spre echipajul său și toți săriră din nou la vâsle.

Centaurul înaintă ușor și se opri din nou. Dorian trase încă o dată cu tunul și, când nava se înclină, Aboli biciui caii de pe mal. Încet și ezitant, *Centaurul* alunecă pe nisip, apoi pluti liber în canalul adânc din față.

– Înapoi la bord! strigă Tom triumfător. Duceți femeile și copiii înapoi la bord!

Când carena ajunse pe plajă, Aboli își urcă nevestele și toți copiii în barcă. Apoi tăie parâmele prinse de cai și îi plesni peste crupă ca să-i alunge în pădure. Alergă înapoi și sări peste copastia bărcii când vâslașii porniră spre *Centaur*. Nava plutea cu ușurință la vale și erau nevoiți să tragă cu putere de rame ca să o prindă din urmă.

– De aici avem drum liber până la gura de vărsare, îi spuse Aboli lui Tom când i se alătură la cârmă.

Priveau amândoi spre soldații arabi destabilizați de pe malul nordic: nu făceau niciun efort să se regrupeze și să continue urmărirea.

– Dă-le liber oamenilor, domnule Wilson, spuse Tom. Și dă-le tuturor câte o porție dublă de rom pentru cât au muncit.

Alf Wilson își duse mâna la chipiu.

– Iertare, căpitane, dar ai aruncat butoiul cu rom peste bord. Vrei să mă întorc să-l iau?

Avea un ton serios, dar buzele îi tremurau.

– Cred că oamenii trebuie să aștepte până când vom ajunge la Capul Bunei Speranțe, răspunse Tom la fel de solemn.

Tom stătea lângă balustrada de la pupă în timp ce nava ieșea în larg, iar conturul negru al continentului african se contopea cu noaptea ce se apropia din urmă. Un pas ușor se auzi în spatele lui și întinse mâna spre Sarah, așezând-o cu spatele lipit de pieptul lui. O strânse tare în brațe și se întinse peste umărul ei ca să-i sărute urechea. Ea se cutremură când barba lui îi gâdilă ceafa.

– Dorry întreabă de tine, zise ea.

– Mă duc la el de îndată, răspunse el, dar nu facu nicio mișcare de a-i da drumul.

După o tăcere prelungă, ea întrebă:

– Ce se întâmplă acum, Tom?

– Nu știu, fetițo. Mai întâi, Capul Bunei Speranțe, iar după aceea vom vedea.

– Ei bine, un lucru e sigur. Voi avea o mică surpriză pentru tine când vom ajunge la Capul Bunei Speranțe.

– Serios! Tom părea curios. Ce este?

– Dacă-ți spun, nu mai e o surpriză.

Duse mâna la spate, îi apucă mâinile și le așeză pe burta ei.

Tom avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă, apoi scoase un hohot de râs plin de bucurie.

– Domnul să te aibă în pază, Sarah Courtney! Nu știu ce să spun.

Ea știa că era cea mai extravagantă expresie de bucurie de care era el în stare.

– Atunci, stai potolit, prostuț mare ce ești, și dă-mi mai bine un sărut.

RAO
CARTE DE BUZUNAR
— ADULȚI —

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Ușor bătea vântul spre Franța*
Albert Camus	*Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara / Exilul și împărăția*
Rafael Chirbes	*Împușcăturile vânătorului*
Miguel Delibes	*Doamna în roșu pe fundal cenușiu • Cinci ore cu Mario*
Romain Gary	*Prima dragoste, ultima dragoste • Rădăcinile cerului*
Louis Guilloux	*Sângele negru*
Hermann Hesse	*Gertrud / Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
Franz Kafka	*Castelul • Procesul*
Andre Malraux	*Antimemorii, vol. I – Oglinda limburilor • Condiția umană*
Henry de Montherlant	*Bestiarele • Demonul binelui • Fetele • Leproasele • Visul*
Josep Pla	*Noapte de primăvară • Strada Îngustă*
Juan Rulfo	*Câmpia în flăcări • Pedro Paramo*
Ernesto Sabato	*Înainte de tăcere*
Jean-Paul Sartre	*Muștele / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona*
Michel Tournier	*Fecioara și căpcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	Anii • Camera lui Jacob • Doamna Dalloway • *Eseuri alese / Arta lecturii • Eseuri alese / Portrete în oglindă • Între acte • Jurnalul unei scriitoare • Orlando • Schițe • Spre Far • Valurile*

RAO CONTEMPORAN

Antonio Alamo	*Incendierea paradisului*
Federico Andahazi	*Anatomistul • Cetatea ereticilor • Conchistadorul • Mironosițele • Secretul culorii pure*
Iuri Andruhovyci	*Douăsprezece inele*
Jean-Daniel Baltassat	*Tainele donei Isabel*
Julian Barnes	*Privind în soare*
Arturo Barea	*Copilăria unui răzvrătit*
Romano Battaglia	*O inimă curată*
Tonino Benacquista	*Alter ego*
Carmen Covito	*Urâtica*
Don DeLillo	*Mao II*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
Dimitre Dinev	*O lumină deasupra capului*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Margaret Drabble	*Drumul strălucitor*
Marguerite Duras	*Amanta engleză • Hiroshima, dragostea mea • India Song*
Dominique Fernandez	*Îngerul destinului*
Robert Finley	*Indiile accidentale*
Paolo Giordano	*Singurătatea numerelor prime*
Martin Gulich	*Bellinzona, noaptea • Îmbrățișarea*
Joseph Heller	*Catch-22 • Ora închiderii*
Kazuo Ishiguro	*Nemângâiații*
Luis Garcia Jambrina	*Vise paralele*
Regis Jauffret	*Case de nebuni*
Julia Kristeva	*Moarte la Bizanț • Samuraii*
Javier Marias	*Inima atât de albă*
Carlos Maria Dominguez	*Casa de hârtie*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Patrick Modiano	*Dora Bruder*
Rosa Montero	*În inima infernului • Povestea regelui străveziu • Stăpân iubit • Ziua inocenților • Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Juan Manuel de Prada	*Păsărici*
Adolf Muschg	*Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*
Yann Queffelec	*Nuntă nemiloasă*
Kenzaburo Oe	*Strigătul înăbușit • O experiență personală • O viață liniștită*
Felipe Benitez Reyes	*Caruselul iluziilor*

Juan Carlos Somoza	*Clara și penumbra • Peștera ideilor*
Andrzej Stasiuk	*Călătorind spre Babadag • Fado • Nouă • Djermania*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei • Neruda văzut de Skarmeta • Poștașul lui Neruda*
Philippe Sollers	*Steaua amanților • Secretul*
Ali Smith	*Accidental*
Rose Tremain	*Restaurația*
Angela Vallvey	*Micile neajunsuri ale fericirii*
Manuel Vazquez Montalban	*Pianistul*
Enrique Vila-Matas	*Asasina cultivată • Bartleby & Co • Parisul nu are sfârșit*
Sandro Veronesi	*Arde Troia • Forța trecutului • Haos calm*
Banana Yoshimoto	*N.P.*
Richard Wagner	*Miss București*

THRILLER. AVENTURI. ACȚIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, SF

Lino Aldani	*Crucea de gheață*
Lawrence Alexander	*Rubicon*
Ted Allbeury	*De o parte și de alta a frontierei*
Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Karin Alvtegen	*Rușinea*
Andreas Albes	*Comoara*
Kevin J. Anderson	*Anticorpii*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • Nici un ban în plus, nici un ban în minus • Primul între egali*
Esmahan Aykol	*Hotelul Bosfor*
Nicole Baart	*Departe*
Cristina Bajo	*Grădina otrăvurilor*
David Baldacci	*Putere absolută*
Toby Ball	*Arhivele*
Noel Barber	*Plâns și râs*
Clive Barker	*Cabal • Everville*
Michael Baden & Linda Kenney	*Tăcerea*
James Becker	*Primul apostol*
Peter Behrens	*Legea viselor*
Raymond Benson	*Să nu mori azi*
Marco Bettini	*Culoarea sângelui*
Marcelo Birmajer	*Povești cu bărbați însurați*
William Peter Blatty	*Exorcistul*
Stephen Booth	*Câinele negru • Sălașul morții*
Gayle Brandeis	*Licitația lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui DaVinci • Conspirația • Îngeri și demoni • Fortăreața digitală • Simbolul pierdut • Inferno*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Candace Bushnell	*Frumusețe de vânzare • Totul despre sex*
Mark Burnell	*A treia femeie*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Tom Cain	*Ținta*
Ian Caldwell & Dustin Thomason	*Misterul manuscrisului*
Mireille Calmel	*Seria Femeia pirat – Slujitorii regelui • Jocul umbrelor Seria Jocul lupoaicelor – Camera blestemată • Răzbunarea lui Isabeau • Patul lui Alienor*
Isabel Camblor	*Nopțile Cenușăresei*
Rino Cammilleri	*Justiție divină*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valfierno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
John Le Carre	*Casa Rusia • Chemare din tărâmul morții • Managerul nopții • Micuța toboșăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Premiantul • Un spion desăvârșit*
Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*

John Case	*A opta zi • Codul genetic • Întâiul călăreț al Apocalipsei • Sindromul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Agatha Christie	*13 la cină • A treia fată • Asupritul și alte povestiri • Cadavrul din bibliotecă • Ceasurile • Cei patru mari • Cei cinci purcelușI • Chiparosul trist • Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd? • Conacul dintre dealuri • Cortina: Ultimul caz al lui Poirot • Crăciunul lui Poirot • Crima din Orient Express • Crimă în Mesopotamia • Crimă la vicarat • Crimă pe terenul de golf • Cu cărțile pe masă • Cum bate valul • Doamna McGinty a murit • După înmormântare • Elefanții nu uită • Hotel Bertram • Întâlnire cu moartea • Jocuri de oglinzi • Mâna ascunsă • Martorul mut • Misterioasa afacere de la Styles • Misterul crimei fără cadavru • Misterul din Caraibe • Misterul Trenului Albastru • Moarte în nori • Moarte pe Nil • Muncile lui Hercule • Nemesis • O crimă anunțată • O supradoză de moarte • Oglinda spartă • Pericol la End House • Petrecerea de Halloween • Pisica printre porumbei • Poirot investighează • Poirot: Primele cazuri • Răul sub soare • Tragedie în trei acte • Trenul de Paddington • Ucigașul abc • Ultimele cazuri ale lui Miss Marple • Vânătoarea de crime*
	TOP 10: 13 Probleme • Casa strâmbă • Către zero • Noapte nesfârșită • Vinovat fără vină • Zece negri mititei
Tom Clancy	*Cardinalul de la Kremlin • Centrul de comandă V – Echilibru de forțe • Dezbină și cucerește • Linia de demarcație • Misiune de onoare • Rainbow six (2 vol.) • Stare de asediu • Vânătoarea lui Octombrie Roșu*
Stephen Clarke	*În ce* merde *te bagă dragostea • În viață ai parte și de* merde
Piero Colaprico	*Soția campionului*
Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Isus • Triunghiul secret*
Robin Cook	*Criza • Marker • Răpirea • Risc asumat*
Michael Cordy	*Lucifer • Codul lui Isus*
Bernard Cornwell	*Eretic • Harlequin • Vagabond*
Clive Cussler	*Aurul incașilor • Vântul negru • Comoara Marelui Han*
Antoine B. Daniel	*Seria Inca – Aurul din Cuzco • Machu Picchu, Cetatea Secretă • Dansul zeilor • Lanțurile de aur*
Misha Defonseca	*Printre lupi*
Jeffery Deaver	*A douăsprezecea carte • Dansând cu moartea • Grădina fiarelor • Fereastra spartă • Maimuța de piatră • Scaunul gol • Moartea vine on-line • Camera ucigașă*
Tessa DeLoo	*Generele*
Nelson DeMille	*Căderea nopții • Fabrica de spioni • Fiica generalului • Odiseea lui Talbot • Plum Island • Spencerville • Focul sălbatic*
William Diehl	*Domnie în iad • Eureka*
Markus C. Schulte von Drach	*Furor*
Richard Doetsch	*Hoții paradisului • Dincolo de credință*
Michael Dobbs	*Culisele puterii*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Stăpânul juriului • Victimele puterii*
Marc Dugain	*Blestemul lui Edgar • O execuție obișnuită*
Susanne Dunlap	*Sărutul lui Liszt*
Dominick Dunne	*Un anotimp în purgatoriu*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Anthony Durham	*Mândria Cartaginei*
Daniel Easterman	*Ziua mâniei*
Andreas Eschbach	*Premiul Nobel • Filmul Isus • Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Ben Elton	*Crimă în direct • Popcorn • Prima victimă*
Paul Erdman	*Panica din '89*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Giorgio Faletti	*Cu ochii altuia • Dincolo de un destin evident • Eu ucid*
Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Joshua Max Felman	*Cartea lui Iona*

Zoe Ferraris	*În căutarea lui Nouf*
Robert Ferrigno	*Rugă pentru asasin*
Ludmila Filipova	*Labirintul de pergament*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Janet Fitch	*Leandrul alb • Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Bărbatul cu pistolul de aur • Caracatița și alte povestiri • Doar pentru ochii tăi • Operațiunea Thunderball • Spionul care m-a iubit • Trăiești numai de două ori*
Ken Follett	*Alb infinit • O avere periculoasă • O misiune riscantă • Prin urechile acului • Zbor periculos • Un loc numit libertate • Printre lei • Pe aripi de vultur • Bani de hârtie*
Colin Forbes	*Fără cruțare • Înfruntarea • Pe muchie de cuțit • Rinocerul*
Frederick Forsyth	*Afganul • Al patrulea protocol • Alternativa diavolului • Dosarul Odessa • Fantoma din Manhattan • Ziua șacalului*
Tana French	*Liniștea umbrelor*
Katia Fox	*Semnul de aramă*
Laurence Gardner	*Stirpea Sfântului Graal*
Tom Gabbay	*Conspirația Berlin*
Max Gallo	*Seria Romanii – Spartacus – revolta sclavilor • Nero – domnia antihristului • Titus Seria Crucea Occidentului – Întru acest semn vei învinge • Parsul în rugăciune*
Ignacio Garcia – Valino	*Cele două morți ale lui Socrate*
Kathleen O'Neal Gear & W. Michael Gear	*Trădarea. Viața pierdută a lui Isus*
Tess Gerritsen	*Ucenicul*
Randa Ghazy	*Poate astăzi nu omor pe nimeni*
David Gibbins	*Atlantida*
William Gibson	*Chrome • Contele Zero*
Thomas Gifford	*Asasinii • Puterea destinului*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
William C. Gordon	*Vasele chinezești*
Sue Grafton	*A de la alibi • B de la bandit • C de la cadavru • D de la datornic*
James Grady	*Câini turbați*
John Grisham	*... Și vreme e ca să ucizi • Apelul • Camera morții • Campionul din Arkansas • Cazul pelican • Clientul • Firma • Fotbal și pizza • Frăția • Juriul • Litigiul • Nevinovatul • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Avocatul străzii • Testamentul • Ultimul jurat • Un altfel de Crăciun • Șantajul • Șirul de platani*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
J.M. Guelbenzu	*Moartea vine de departe*
Francisco Munoz Guerrero	*Colinele Edenului*
Kevin Guilfoile	*Joc de umbre*
Diana Haeger	*Curtezana*
Thomas Harris	*Dragonul roșu • Hannibal*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Omul-Pasăre • Tokyo • Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
David Hewson	*Constelația câinelui • David Hewson*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Wolfgang Hohlbein	*Anubis*
Anthony Horowitz	*Un banc criminal*
Travis Holland	*Povestea arhivarului*
Mike Horn	*Luptând cu imposibilul*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	*Seria Împăratul – La porțile Romei • Moartea regilor*
Steve Jackson	*Mentorul*
Christian Jacq	*Seria Piatra luminii – Nefer cel Tăcut • Femeia înțeleaptă • Paneb cel Zelos • Locașul adevărului • Seria Misterele lui Osiris – Arborele vieții • Uneltirile răului • Calea de foc • Marele secret • Afacerea Tutankhamon • Ce dulce e viața la umbra palmierilor! • Din dragoste pentru Philae • Seria Mozart*

	– Marele magician • Fiul Luminii
P.D. James	*Farul • Fiul omului • Gustul morții • Moartea unui expert • Moarte în Sfântul Ordin • O meserie nepotrivită pentru o femeie • Păcat originar • Sala crimelor*
Robert Jordan	*Seria Roata Timpului – Ochiul lumii • În căutarea Cornului • Dragonul renăscut • Umbra se întinde • Focurile cerului • Semnul haosului*
Joseph Kanon	*Misterele Berlinului*
John Katzenbach	*Analistul • Omul din umbră • Omul nepotrivit • Povestea unui nebun • Războiul lui Hart • Ziua răfuielii*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Sue Monk Kidd	*Jilțul sirenei • Viața secretă a albinelor*
Natsuo Kirino	*Afară • Grotesc*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar • Căutările coronerului John • Dincolo de liman • Înfricoșătoarea taină • Potirul otrăvit*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Dean Koontz	*Unicul supraviețuitor • Soțul • Speranță de viață Seria Frankenstein – Fiul rătăcitor – cartea întâi • Orașul nopții – cartea a doua*
William Kotzwinkle	*E. T. Extraterestrul*
Chris Kuzneski	*Semnul crucii*
Jack Lance	*Pirofobia*
Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins	*Seria Supraviețuitorii – Supraviețuitorii • Armata pătimirilor • Nicolae • Pecetluirea sfinților • Apollyon • Cavalerii Apocalipsei • Posedatul • Semnul*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Michael Lawson	*Cercul interior*
Frederic Lenoir, Violette Cabesos	*Promisiunea îngerului*
Fredeic Lenoir	*Oracolul Lunei*
John Lescroart	*Al treisprezecelea jurat • Jurământul • Audierea • Justiție exemplară • Vinovăția*
Paul Levine	*Să-i omoram pe toți avocații • Solomon vs. Lord • Un alibi în larg*
Franco Limardi	*Doar o lacrimă*
David Lindsey	*Chipul asasinului • Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de șah*
Brian Lowry	*Nu vă încredeți*
Charles Maclean	*Chipul întunericului*
Emily St. John Mandel	*Simfonia itinerantă*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Richard Matheson	*Sunt o legendă*
Daphne du Maurier	*Verișoara mea Rachel • Hanul Jamaica*
Peter Mayle	*Hoțul de vinuri • Din nou în Marsilia • Din nou în Provence • Un an în Provence • Provence pentru totdeauna • Un an mai bun • Viață de câine • Provence de la A la Z • Lecții de franceză*
Colum McCann	*Zoli • Dansatorul*
Andy McNab & Robert Rigby	*Îngerii morții*
Andy McNab	*Misiune specială*
Gerhard Meier	*Țărmul vânturilor*
Biba Merlo	*12 luni*
Walter M. Miller jr	*Cantica pentru Leibowitz*
Jorge Molist	*Întoarcerea catarilor • Regina ascunsă*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Marcia Muller	*Trofee și lucruri moarte*
Guillaume Musso	*Și după...*
David Morrell	*Cârtițe*
Katherine Neville	*Opt • Focul*
Bill Napier	*Tripticul*
John O'Farrell	*Perfect bărbătesc • Avertisment: poate să conțină urme de alune*
Serdar Ozkan	*Trandafirul dispărut*
George Pelecanos	*Grădinarul nopții*
Tony Parsons	*Copil și bărbat • Lecții de viață • Soția mea favorită • Spiritul familiei*
Stel Pavlon	*Codul Atlantidei*
Elizabeth Peters	*Mormântul păsării de aur*

James Patterson	*Primul pe lista morții • A 2-a șansă • Al 3-lea caz • 4 iulie • Al 5-lea călăreț • Invizibil • Casa de pe plajă • De-a v-ați ascunselea • Detectivul Alex Cross*
James Patterson & Maxine Paetro	*A 6-a țintă • Al 7-lea cer • A 8-a mărturisire • A 9-a judecată • Bikini*
James Patterson & Andrew Gross	*Salvamarul*
James Patterson & Howard Roughan	*Croaziera*
Marie Phillips	*Zeii puși pe rele*
Ralph Peters	*Flăcări din cer*
Michael Pitre	*5-uri și 25-uri*
Terry Pratchett	*Seria Lumea disc – Straniі surate • Piramide • Gărzi, gărzi • Eric • Imagini mișcătoare • Domnul cu coasa • Prin cele străinătăți • Zeu mărunți • Magie de ambe sexe • Lumina fantastică • Seniori și doamne • Bărbați sub arme*
Douglas Preston	*Codicele • Canionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi	*Monstrul din Florența*
Douglas Preston & Lincoln Child	*Focul alb*
Barbara Quick	*Fecioarele lui Vivaldi*
Christoph Ransmayr	*Ultima lume*
Kathy Reichs	*Oase încrucișate • Oase frânte*
Matthew Reilly	*Planul Majestic 12 • Templul • Zona 7*
Anne Rice	*Plecarea din Egipt • Seria Cronicile vampirilor – Interviu cu un vampir • Regina damnaților • Povestea hoțului de trupuri • Vampirul Armand • Seria Cronicile vrăjitoarelor – Ora vrăjitoarelor • Lasher • Taltos • Vampirul Vittorio • Mumia*
Nerea Riesco	*Ars Magica*
Gianni Riotta	*Alborada • Printul norilor*
Michael Robotham	*Suspectul*
Belinda Rodik	*Benvenuto Cellini*
James Rollins	*Furtuna de nisip • Harta oaselor • Ordinul negru • Virusul lui Iuda*
Philip Le Roy	*Ultima armă*
Emili Rosales	*Orașul invizibil*
Robert Rosenberg	*Camera de montaj*
Jack Ross	*Recviem*
Pino Roveredo	*Să-mi dai de știre • Copil drag*
Craig Russel	*Rosu pentru totdeauna*
Michael Sammaritano	*Conspirația Siciliană*
John Saul	*Creatura • Întuneric • Mâna dreaptă a diavolului • Prezența • Somnambulii*
Manda Scott	*Boudica (Visul vulturului) • Craniul de cristal*
Karin Slaughter	*Obsesia • Post mortem*
Scott Smith	*Ruinele • Un plan simplu*
Wilbur Smith	*Magul • Ultimul papirus • Căutarea • Festinul leilor • Sunetul tunetului • Sanctuarul • Puterea sabiei • Furia • Vulpea aurie • Războinicii Nilului • Vremea morții • Zeul desertului • Păsări de pradă*
Teresa Solana	*O crimă imperfectă • Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville	*Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks	*Accidentul • Miracolul • Mesaj de departe • Nopți în Rodanthe • Nunta • Refugiul • Talismanul norocos • Ultimul cântec • Dragă John • Cel mai de preț cadou • Cel mai lung drum*
Peter Spiegelman	*Pisica rosie*
Ben Stephenson	*O posibilă problemă de viață și de moarte*
Patricio Sturlese	*Taina inchizitorului*
Tess Stimson	*Clubul infidelilor*
Paul Sussman	*Armata lui Cambyses • Oaza ascunsă • Labirintul lui Osiris*
Valerie Tasso	*Insațiabilă*
Andrew Taylor	*Trilogia Roth: Jocul de-a destinul • Judecata străinilor*
Michael Teitelbaum	*Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
Jeet Thayil	*Narcopolis*
Brad Thor	*Act de război*
Michael Tolkin	*Printre morți*
J.R.R. Tolkien	*Povești neterminate*
P.J. Tracy	*Operațiunea Monkeewrench • Momeala vie*

Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Erori judiciare • Nevinovat • Prejudicii morale*
John Twelve Hawks	*Răul întunecat*
James Twining	*Soarele negru*
John Trenhaile	*Legile sângelui • Unealta răului*
Barbara Victor	*Coriander*
Philipp Vandenberg	*Pergamentul uitat • Dosarul Golgota • Făuritorul de oglinzi*
A.E. Van Vogt	*Cartea lui Van Vogt*
Mara Volkers	*Mireasa magului*
Ernest Volkman	*Spionaj*
A.J. Zerries	*Taina lui Van Gogh*
Wolfram zu Mondfeld & Barbara zu Wertheim	*Școala gladiatorilor*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Cameron West	*Pumnalul Medici*
Michael White	*Inelul familiei Borgia • Arta crimei*
Andrew Wilson	*Minciuna*

ISTORIE, SOCIOLOGIE. FILOZOFIE, POLITICA, RELIGIE

Vartan Arachelian	*Toamna pătimirii noastre*
Carlos Castaneda	*Al doilea cerc de putere • Cealaltă realitate • Darul vulturului • Focul lăuntric • Învățăturile lui Don Juan • Pase magice • Povestiri despre putere*
DeVrye Catherine	*Ceai fierbinte cu miere și lămâie*
Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului • Societatea spectacolului*
Jose Freches	*Eu, Buddha*
Enrique de Vicente	*Puterile oculte ale minții*
Marie-France Etchegoin &Frederic Lenoir	*Ancheta asupra Codului lui da Vinci*
J.F. Fogel, B. Rosenthal	*Sfârșit de secol la Havana*
Roland Jacquard	*În numele lui Usama bin Laden*
Lynn Picknet, Clive Prince	*Conspirația Stargate*
Alan Butler & Stephen Dafoe	*Seria Cavalerii Templieri – Misterul dezvăluit*
Maurizio Ferraris	*Alo? Unde ești?*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale • Cele zece porunci ale secolului al XXI-lea*

TOP SECRET

Thom Burnett	*Cine conduce, de fapt, lumea? • Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
Noam Friedlander	*Ce este Opus Dei?*
John Gibb	*Cine te urmărește?*
Lindsay Porter	*Cine sunt Illuminații?*
Andy Stern	*Cine a câștigat războiul petrolului?*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Madeleine Albright	*Doamna secretar de stat*
Bill Clinton	*Viața mea*
Hillary Rodham Clinton	*Istorie trăită*
Zlata Filipovic	*Jurnalul Zlatei*
Chris Kyle	*Lunetistul american*
Regina Noor	*Regina Noor – Calea spre credință*
Ilie Nastase	*Mr. Năstase*
Marianne Pearl	*O inimă neînfricată*
Aung San Suu Kyi	*Vocea speranței*

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro